

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE JACKSONVILLE RAYS HOCKEY SERIES #1

PUCKING AROUND

JACKSONVILLE RAYS

BOOK ONE

EMILY RATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ETRAFINDA DOLAŞMAK

JACKSONVILLE RAYS HOKEYİ #1

EMILY RATH

EMILY RATH BOOKS

WWW.EMILYRATHBOOKS.COM

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Troplar, Etiketler ve İçerik Uyarıları

Işınlarla Tanışın

Fince Kelimeler ve İfadeler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)
[Bölüm 104](#)
[Bölüm 105 Sonsöz](#)

[Teşekkür ederim](#)
[Bir Yorum Bırakın](#)
[Emily Rath Yazar](#)
[Hakkında](#)

Telif Hakkı© 2023 Emily Rath Books.

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2023 yılında yayımlanmıştır.

Rath, Emily PUCKING

AROUND

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının önceden izni alınmaksızın çoğaltılamaz, dağıtılamaz, depolanamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya yayınlandığı araç dışında herhangi bir yolla iletilemez. Bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

eKitap ASIN: B0BPVJ4RVR eKitap

ISBN: 979-8-9877933-1-2

Ciltsiz ISBN: 979-8-9877933-2-9

Kapak Tasarımı: Maldo Designs

Bunu #hockeyromancetok'a yazdığım aşk mektubu olarak kabul edin.

Oh... ve bunu okuyan NHL ekipman yöneticilerine - tüm bu çılgın baba enerjisi özellikle size adanmıştır.

YAZARIN NOTU

Bu hikaye, **O BİR GECE** adlı baharatlı bir ön romanla başlıyor. Bu kitabı öncesini okumadan da okuyabilirsiniz ancak Rachel ve Jake arasındaki karakter gelişimini biraz kaçıracaksınız.

Eğer ön bölümü okumayacaksanız (ya da sadece bir tazelemeye ihtiyacınız varsa), işte olanlar:

- İki ay önce Rachel kardeşinin düğünü için Seattle'da kaldığı otelin barında Jake Compton'la tanışır ve aralarında bir anında bağlantı
- Tutkulu bir geceyi paylaşırlar ve tonlarca harika seks yaparlar• Jake onun adı için yalvarır ve daha uzun kalmasını ister
- Sabah olduğunda Rachel, Jake'i uyandırmadan oradan

ayrılır. Bu hikâye o geceden iki ay sonra başlar. Keyfini

çıkarın! XO,

Emily

MECAZLAR, ETİKETLER VE İÇERİK UYARILARI

TROPES

Hokey romantizmi, 'neden seçim', arkadaştan aşığa, instalove

ETİKETLER

MF, MM, MMF, MFM, MMFM, hokey romantizmi, romantik komedi, instalove, arkadaştan aşığa, queer uyanış, çok fazla seks, ayıyı dürtme, golden retriever, herkesin dövmesi var, kız bebek, eğil, baba, Fince 101

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap, bir ailenin taciz geçmişı, homofobiyle bağlantılı acımasız zorbalık ve bir aile üyesinin yaşamına son verme girişiminin kısa bir tartışması gibi okuyucular için rahatsız edici olabilecek bazı temalar içermektedir. Birden fazla ana karakterin madde bağımlılığı geçmişı vardır; biri tedavi için rehabilitasyona gitmiştir (tartışılmış, gösterilmemiştir). Bir ana karakterin de yeme bozukluğu geçmişı vardır (geçmişlerinin bir parçası olarak kısaca tartışılmıştır).

Bu kitapta darbe oyunu, boğma, röntgencilik, esaret, çiftte penetrasyon, çiftte vajinal penetrasyon, oyuncak kullanımı, aşağılama, dom/sub, tükürük oyunu, kartopu ve üreme kink unsurlarını içeren ayrıntılı iki, üç ve dört kişilik seks sahneleri yer almaktadır.

YILDIZ İŞARETLERİ

- RACHEL: Yengeç (su): sezgisel, duygusal, tedbirli
- ILMARI: Koç (ateş): cesur, hırslı, mizaçlı JAKE: Boğa
- (toprak): odaklanmış, şehvetli, kararlı CALEB: Yay
- (ateş): maceracı, uyumlu, açık sözlü

RAY'LERLE TANIŞIN

OYUNCULAR

Compton, Jake (#42): defans oyuncusu
Davidson, Tyler (#65): yedek kaleci
Gerard, Jean-Luc "J Lo" (#6): defans
oyuncusu Hanner, Paul (#24): defans
oyuncusu
Karlsson, Henrik (#17): forvet Kinnunen,
Ilmari "Mars" (#31): kaleci Langley, Ryan
(#20): forvet
Morrow, Cole (#3): defans oyuncusu
Novikov, Lukas "Novy" (#22): defans
oyuncusu O'Sullivan, Josh "Sully" (#19):
forvet Perry, David "DJ" (#13): forvet
Walsh, Cade (#10): forvet

KOÇLAR

Andrews, Brody: Yardımcı Antrenör
Johnson, Harold "Hodge": Baş Tomlin,
Eric: Kaleci Antrenörü

TAKIM DESTEĞİ

Gordon, Jerry: Ekipman Müdürü
Sanford, Caleb: Ekipman Müdürü

TIBBİ DESTEK

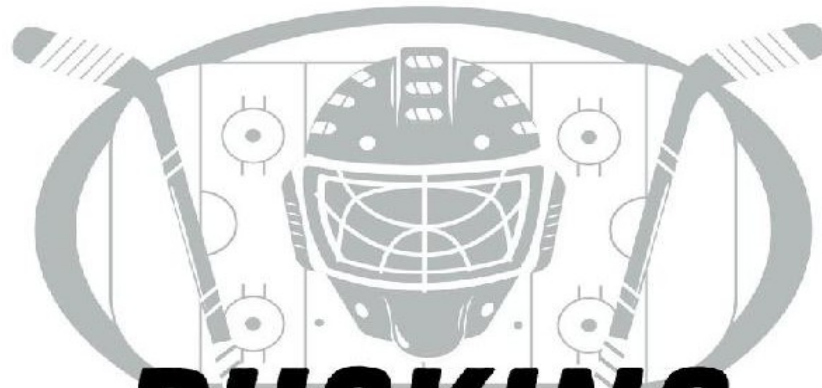
Avery, Todd: Fizik Tedavi Direktörü Jacobs,
Hillary: Takım Hemşiresi
O'Shay, Teddy: PT stajyeri
Price, Rachel: Barkley Fellow
Tyler, Scott: Takım Doktoru

OPERASYONLAR/YÖNETİM

Francis, Vicki: Operasyon Müdürü Ortiz,
Claribel: Sosyal Medya Yöneticisi
St. James, Poppy: Halkla İlişkiler Direktörü

FİNCE KELİMELEER VE İFADELER

En voi elää ilman sua/Sensiz yaşayamam
Haluun tätä/İstiyorum bunu
Joo/Evet
Kulta/Sweetie
Leijona/Lioness
Mä haluun sut/I want you
Mä kuulun sulle/I belong to you
Mä rakastan sua/I love you
Mä tuun/Geliyorum Mennään
evlen Mitä helvettiä/Bu da ne?
Mitä vittua/Ne oluyor lan?
Mun leijona/Dişi aslanım
Niin mäkin sua/Seni de
seviyorum No niin/*Çok yönlü
anlamlar Oon sun/Seninim
Oot kaunis, rakas/You are beautiful, darling
Oot niin timmi/You are tight
Rakas/Darling Saatana/Tanrım
kahretsin
Suksi vittuun/Siktir git (kelimenin tam anlamıyla: bir
amcık içine kayak) Tule tänne/Gel buraya
Boşuna güneş/Sadece
senin Voi helvetti/Ah,
cehennem

PUCKING AROUND

JACKSONVILLE RAYS HOCKEY #1

"RACHEL!"

İnliyorum, gözlerimi açmaya ve gerçekte yüzleşmeye hazır değilim.
Bu

Sabah. *Yine.* Ve resmen oda arkadaşım Tess'i öldüreceğim... göz kapaklarının nasıl çalıştığını hatırlar hatırlamaz. Neden dün gece beni dışarı çıkmaya ikna etmesine izin verdim ki?

Çünkü 27 yaşındasın ve bekarsın, kızım. Lanet hayatını yaşa! Dün geceki dans müziğinin sabit güm güm güm sesiyle birlikte kafamın içinde yankılanan sesini duyabiliyorum.

Dün gece içki içildiğine eminim. Dilimin damağıma yapışmış gibi hissetmesini başka ne açıklayabilir? Tanrım, sanırım hasta olacağım. Bunun için çok yaşılanıyorum. On sekiz yaşındaki gibi kendimi toparlayamıyorum. Tek bir çözüm var: Bir daha asla içmeyeceğim. Artık dans yok. Artık bar yok. Bunu gece hayatından emekliliğim olarak kabul edin.

"RA-CHEL! Kızım, kalk!"

Sırt üstü yatıyorum ve yavaşça dönen tavan vantilatörümün kanatlarına bakarken yüzümü buruşturuyorum. Sanırım lenslerim takılıyken uyudum. Gözlerim çok kötü kaşınıyor.

Bir liste yap, Rach. Bir plan yap.

Parçalanmış hayatımın parçalarını bir araya getirmeye çalıştığım son iki aydır mantram bu oldu.

Sıcak duş, koyu siyah kahve, belki biraz göz damlası-

"RACH!" Tess koridordan aşağıya iner ve kapının girişinde durur, vahşi, kırmızı bukleleri omuzlarına dökülür. Mükemmel, armut biçimli vücuduyla yirmi beden ateşli bir kadın. Her zamanki gibi üzerinde bir bluz ve iç çamaşırından başka bir şey yok, göğsünde şeftali rengi çiller var. Kız bu dairenin etrafındaki kıyafetleri bir kurdun tüylerini döktüğü gibi döküyor.

Umursadığımdan değil. Ben süper ünlü bir rock yıldızının kızıyım. Kaliforniya'da doğdum ve bir tur otobüsünde büyüdüm, zamanımda bazı vahşi şeyler gördüm. Çıplak bir Tess beni zerre kadar rahatsız etmez.

"Kızım, sana seslendiğimi duymadın mı?" Elini kalçasına attı ve telefonumu yatağın üzerine fırlattı. "Biri otuz dakikadır seni aramaya çalışıyor."

Başımı çevirmeden elimi uzattım. "Kim o?"

"Bilmiyorum. Sanırım New York'tan bir numara. Ve Doktor H.'den cevapsız bir arama vardı."

Birden ayağa fırladım ve aniden gelen mide bulantısı dalgasını yuttum. "Aman Tanrım, Tess!" Telefonumu kaptım. "Patronum arıyor ve sen çalmaya devam etmesine izin mi veriyorsun?"

"Hey, ensemde soluyan kendi patronum var, çok teşekkür ederim," diyor öfkeyle. "Sen kendi kibirli götünü hallet, ben de benimkini." Dönerken saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Arsız iç çamaşırları çilli poposunu göstererek uzaklaşıyor.

İyi niyetli olduğunu bildiğim için gözlerimi deviriyorum. Tess aşırı korumacı davranıyor çünkü Doktor Halla'yı hiç sevmedi. Beni yönetme şeklinden ya da soğuk, ilgisiz tavrından hoşlanmıyor. Sanırım bu beni hiç rahatsız etmedi. Avrupalı olmasına engel olamıyor.

Beynimin ısınmasını beklerken bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyor, mesajlarımı kontrol ediyorum. İkiz kardeşim ve kocasından altı mesaj ve bir cevapsız arama. Somchai'nin Seattle'a döndüğünden oldukça eminim, bu da onun için erken olduğu anlamına geliyor.

HARRISON (8:01): Yemek programı için NYC'deyim. Cumartesi günü çekime gelmek ister misin?

HARRISON (8:04AM): Sen *kafatası emojisi*?

HARRISON (8:05AM): KAYIP ÇAĞRI

Başımı sallayarak sırtıyorum. Tıpkı bir ikizin, zihninde ölüm katılığına atlamadan önce bir soruya yanıt vermem için bana tam olarak üç dakika vermesi gibi.

HARRISON (8:07): Merhaba *göz emoji*

SOM (8:12): Kızım, ölmüş olsan iyi olur aptal kardeşin beni sabahın 5'inde uyandırdı. ONU GERİ ARA

SOM (8:14AM): Lütfen gerçekten ölme

HARRISON (8:20): Tess'e mesaj attım ve akşamdan kalma olduğunu söyledi.

***kafatası emoji* Sat hakkında LMK**

Şimdi gülüyorum. Bu ikisi çok fazla. Kardeşim ve kocası aşçılık dünyasının yükselen yıldızları. Görünüşe göre Harrison'dan yeni bir yemek programında konuk jüri olması istenmiş. Ünlü babamızın adını ve bağlantılarını kullanmakta her zaman daha rahat olmuştur. Onu çekime sürüklerse hiç şaşırmam.

Bu da demek oluyor ki eğer gidersem, kameralar kaçınılmaz olarak yakın çekim için babama döndüğünde onun gölgesinde oturacağım. Sonra da magazinciler varlığını hatırladıkça üç hafta sıkıntı çekeceğim.

Evet, hayır, teşekkürler.

Grup sohbetimizde hızlı bir cevap yazıyorum.

RACHEL (8:31): Ölmedim. Çalışmam gerektiği için gelemiyorum. Ama iyi şanslar *öpücük surat emoji*

Spot ışıklarının parlaması şu anda ihtiyacım olan son şey çünkü iki ay önce kendi kariyer roketim gökten düştü. Barkley Bursu'nu kaybettiğim haberini aldığımda Harrison'ın düğünü için Seattle'daydım. Sektördeki en iyi spor hekimliği bursu olan bu burs, kariyerinin başındaki doktorları ve fizyoterapistleri profesyonel spor takımlarıyla eşleştiriyor. Doktor Halla'nın aday gösterdiği son üç asistan kazandı. On aylık rotasyonları bittikten sonra hepsine kalıcı pozisyonlar teklif edildi.

Benim şanslı dört numara olmam gerekiyordu. Doktor Halla kazanacağımdan o kadar emindi ki ihtisas programında yerimi almak için kendinden emin bir şekilde mülakatlara başladı. Seattle'dan kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak dönmek ve yerimi vermemesi için ona yalvarmak zorunda kaldım. Bu konuda nazikti, haklı olarak öfkeliydi ve bir daha asla sahte programlarına bir doktor önermeyeceğine yemin etti.

Son iki aydır Cincinnati'deyim ve her gün aynı şeyleri yaşıyorum. Kalça ve diz kliniğindeki ihtisas saatlerimi doldurmadığım zamanlarda ya spor yapıyorum ya da saklanıyorum... Ta ki Tess bıkip beni dışarı sürükleyene kadar.

Terapistim Prozac yazmaya hazır olabilir, ama Tess'in aklında bambaşka bir terapi var. Penis terapisi. Seattle'dan döndüğümünden beri, beni yatağa atma görevinde. Bir erkekle geçireceğim çılgın bir gecenin beni iyileştireceğini düşünüyor. Ama başka bir erkeğe dokunma düşüncesi bile beni ürkütüyor.

Kıpırdamadan duruyorum, telefonum elimde dengede.

Başka bir adam. Tanrım, tam bir karmaşayım. Sanki zaten bir erkeğim varmış da Bay Rastgele İlişki *diğer* erkek olacakmış gibi. Benim bir erkeğim yok. Yakınından bile geçmiyor. Ama hey, bir kız hayal kurabilir, değil mi?

Benim durumumda, gece rüyalarım sadece bir erkekle dolu. *O adam.* Gizemli Çocuk. Ondan kimseye bahsetmedim. Tess'e bile. Seattle'daki son gecemde tanıştık. Hayatımın en güzel tek gecelik ilişkisiydi. Daha önce başka bir insan ruhuna hiç bu kadar bağlanmış hissetmemiştim. Ama benim için hepsi bu kadardı. Mükemmel bir gece. İsim yok. Numara yok. Sabah uyandım ve sessizce bavullarımı topladım, onu yatağında her rüyamdaki gibi çıplak bıraktım.

Ona adımı söylemediğim için pişmanım. Kalmamı istedi. Benim onu *istediğim* gibi o da beni istedi.

Elimi tekrar dağınık saçlarımda gezdirerek inliyorum. Şu anda Gizemli Çocuk'u düşünemem. Doktor Halla ile ilgilenmem gerek.

DR. HALLA (8:08AM): Price, en kısa zamanda

beni ara DR. HALLA (8:15): KAYIP ÇAĞRI

Derin bir nefes alarak telefonu kulağıma götürüyorum ve küçük yeşil arama düğmesine dokunuyorum. Çevir sesi bağlanmadan önce üç kez cıvıldıyor. "Dr. Halla, aramanızı kaçırdığım için üzgünüm-"

"Price, burada mısın? Ofisime gel," diyor o havalı, hafif aksanlı sesiyle.

"Hayır, efendim. Bu öğleden sonraya kadar gelmem planlanmıyor." "Lanet olsun. Bunu telefonda yapmak istemezdim..."

Hızlı bir sayım yapıyorum. Duş almak pazarlık konusu olamaz. Ve mideme biraz yemek koymalıyım. Ve kahve. Bir sürü kahve. "Umm... Otuz dakika içinde orada olabilirim-"

"Hayır. Onları bekletmek istemiyorum."

Onlar mı? Neden birden kendimi hissettim? "Efendim, ne-" "Tamamdır."

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken zihnim bir çift paslı dişli gibi dönüyor. "Ben-ne?"

"Barkley Bursu. Anladın mı?" diye tekrarlıyor. Konuşması o kadar soğukkanlı ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Şaka mı yapıyor? Çünkü hiç komik değil. "Price? Beni duydun mu?"

"Evet." Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. "Anlamıyorum-"

"Az önce Vakıftaki seçici kuruldan Dr. Ahmed ile telefonda görüştüm," diye açıklıyor. "Görünüşe göre, bekleme listesinde ilk sıradaymışsınız."

"Aman Tanrım." Yataktan kalktım ve titrek bacaklarımın üzerinde durarak çaresizce odamın etrafında dolanıyordum.

Dr. Halla, "Görünüşe göre, arkadaşlardan biri beyaz su raftingi yapmak gibi dâhiyane bir karar vermiş ve bindiği sal devrilmiş," diye devam ediyor. "Her iki kaval kemiğini kırmış ve omzunu çıkarmış, bu yüzden dışarıda."

"Aman Tanrım," diye soluyarak yataktan pencereye doğru volta atıyorum. "Peki, bu ne-"

"Demek ki sen de varsın," diye yanıtlıyor ve hemen konuya giriyor. "Dr. Ahmed beni iyilik olsun diye aradı. Benim asistanım olduğunu biliyor. Kabul etme konusunda ciddi olduğundan emin olmak istedi. Ona ciddi olduğunu söyledim. Umarım haddimi aşmamışımdır," diye hızla ekliyor.

"Hayır, efendim, ben-" Konuşacak kelime bulmakta zorlanıyorum.

Böyle bir olamaz. "Bu konuda hâlâ ciddisin, değil mi?"

"Elbette," diye bağıriyorum telefona. "Bu beklediğim son şeydi. Burslar çoktan başlamadı mı?"

"Daha bu hafta başladılar," diye yanıtlıyor. "Aramasının diğer nedeni de buydu. Genelde arkadaşlar yerleştirme konusunda söz sahibi olurlar. Belirli bir takım olmasa bile, en azından cinsiyet ve spor dalı. Diğer arkadaşın yerini doldurmak için istekli olman gerekecek. Bu çoktan ayarlandı ve artık değiştirmek için çok geç."

Garip bir şekilde, kontrolün tamamen elimde olmaması bana bir tür heyecan veriyor. Paraşütle atlıyormuşum gibi hissediyorum. "Evet," diyorum. "Yapacağım. Her ne ise, ben varım." Şimdi sırtıyorum.

"Mükemmel" diye yanıtlıyor. "Birinci basamaktan ziyade bir fizik tedavi rolü olacak, ancak her ikisinde de geçmişiniz ilgilerini çekti. Dr. Ahmed klinikteki deneyiminizin iyi bir şekilde tercüme edileceğinden emin olmak için bana danışmak istedi. Ona senin mükemmel bir aday olduğunu söyledim."

Kalbim çırpınıyor. "Teşekkür ederim, efendim. Desteğiniz için çok teşekkür ederim."
_"

"konuda hiçbir şey söyleme," diyor kaba bir şekilde. Ağzı pek iyi laf yapmaz. Bir
Geçen yılki Noel partisinde asistanlardan biri ona sarılmıştı ve ben onun taş a dönüşeceğini düşünmüştüm. "Sanırım Dr. Ahmed bu sabah sizi aramaya çalıştı bile. Onu geri ara ve bursu resmen kabul et. Öğleden sonraki mesain için de endişelenme," diye ekledi. "Wendy'yi durumdan haberdar edeceğim."

"Teşekkür ederim," diye kekeliyorum yine.
"Bu büyük bir fırsat Price. Senin adına sevindim. Belki bu sezon bana bir maç için bilet bulabilirsin."

Sözleri dikkatimi çekiyor ve adımlarımı durduruyorum. Arkadaşlık *bu* hafta başladı. Yani işimi bırakmak, hayatımı toparlamak ve taşınmak zorundayım ve nereye taşındığımı bile bilmiyorum!

"Bekle, takım ne?" Ben seslendim. "Hangi spor? Hangi şehir? Sana söyledi mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Arkadaşlığın Jacksonville Rays ile olacak." Zihnim dönüyor. Jacksonville. Florida'nın Atlantik yakası, o kadarını biliyorum.

Ama aklım Rays'e gitmiyor. Jaguars NFL takımı... Beyzbol olabilir mi? Tanrım, eğer bu benim programlarına uygunluğumun bir testiye, tamamen başarısız oluyorum.

"Rays'i hiç duymadım," diye itiraf ediyorum.
Kıkırdıyor. "Şey, yapamazsın. Rays, NHL'nin en yeni genişleme takımı. Yeni arenayı henüz bitirdiklerini bile sanmıyorum."

Heyecandan ığlık atıyorum, bu hiç profesyonelce değil umurumda değil.

Hokey. En acımasız, sakatlanmaya meyilli sporlardan biridir. Erkekler ayaklarına bağlanmış gerçek bıçaklarla oynarlar. Bir sürü kemik kırılması. Bir sürü omuz, kalça ve diz sakatlığı. ıkıklar. Kasık ekmeleri. Bu benim hayalimdeki yer. Ve yeni bir takım, yeni ekipmanlar, yeni tesisler, aşırı hevesli taraftarlar demek.

"Efendim-" diye ciyak ciyak bağırıyorum, başka bir kelime düşünemiyorum.

Yine kıkırdıyor. "İyi eğlenceler, Price. Bunu hak ettin." Sonra telefonu kapatır.

Elimde telefonla öylece duruyordum, nutkum tutulmuştu. Barkley Bursu'nu kazanmıştım.

Tess elinde yeşil smoothie ile kafasını odama doğru eğdi. "Dr. H ile mi konuşuyorsun? Ne kızım, bu gülümseme de ne? Ne oldu?"

Gülmeye başıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. Kapı çerçevesini itiyor. "Kızım, ne-"

"Jacksonville'e taşınıyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "*Ne-ne* zaman?"

Gözümün altındaki bir damla yaşı siliyor, şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Mümkün olan en kısa sürede."

("Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum hanımefendi. Ekrana bakıyorum ve çantalarınızla ilgili herhangi bir kayıt göremiyorum," dedi havayolu banko görevlisi dronelar üçüncü kez.

Ağır sırt çantamı ve cüzdanımı omzuma atıp tezgâhın üzerindeki makbuzları toplarken bıkkın bir inilti çıkarıyorum. "O zaman *bunları* açıkla," diyorum onları havada sallayarak. "Cincy'deki adam üç çantamı da kontrol etti. Belli ki bir yerde birleşmişler *çünkü* - bak burada bir tane var!" Ayağımın dibindeki çantayı gösteriyorum. Tess'in eski çantalarından biri. Dua etmekten başka bir şey yapmadan kendini bir arada tutuyor.

Bu resmen bir felaket. Kayıp iki çantada hemen hemen tüm ihtiyaçlarım var. Almayı başardığım çanta, birkaç tıp ders kitabı, bazı büyük kışlık giysiler, iki gece elbisesi ve rastgele egzersiz malzemeleri gibi ufak tefek şeylerden oluşan bir son dakika paketi. Yarınki ilk iş gününe özel dikim Chanel elbisem ve spin ayakkabılarımla girerken harika görüneceğim.

"*Lütfen* tekrar kontrol eder misiniz?" diyerek fişleri tekrar tezgâhın üzerine bırakıyorum.

32 saattir tam bir kaos içindeyim. Açım, bitkinim ve birden fazla rötari uçuşla uğraştığım uzun bir günün ardından kendimi tamamen gergin hissediyorum. Dün gece uyumadım bile, toparlanmakla meşguldüm. İlk uçuşum için sabah 6:00'da havaalanında olmadan önce Tess'e ağlamaklı bir veda ettim.

Ancak bir dizi mekanik rötari yüzünden saat 17:00'yi geçti ve Jacksonville'e *daha yeni* indim. Ve şimdi bu insan gargoyle

Yeleğindeki 'Corgileri severim' yazan düğme bana valizimin yeryüzünden kaybolduğunu söylüyor.

"İki çanta nasıl kaybolur anlamıyorum-"

"Ah...bekle," diye mırıldanıyor, bilgisayarın ekranı gözlüklerinin yansımada parlıyor. "Evet... işte buradalar. Uçuş numarasını yanlış yazmışım."

Kıpırdamadan duruyorum. Böylesi daha kolay. Bu şekilde bir müdür ya da bir polis memuru beni çağırıyor. "Lütfen onları bulun."

O tıklamaya başlarken ben de çantaları omzuma atıp telefonuma bakıyorum. Tezgâha adımımı attığımdan beri patlıyordu. Görünüşe göre sonunda uçak modundan çıkmaya karar vermiş. Tüm mesajlar bir anda akın ediyor.

Eminim Tess güncellemeleri istiyordur. Price Ailesi grup sohbetinde de birkaç mesaj var. Ayrıca bilinmeyen bir numaradan gelen birkaç mesaj var. Önce onları okudum.

BILINMIYOR (17:05): Merhaba, ben Rays'den Caleb Sanford. Seni havaalanından alacağım. Mavi bir Jeep kullanıyorum.

BILINMIYOR (17:15): Buradayım. 2. kapının dışında.

BILINMIYOR (5:20): Adam beni tekrar dolaştırmadan önce daha fazla oturamam.

Kahretsin. Kimse havaalanında karşılama olacağını söylemedi!

BİLİNMIYOR (5:30): KAYIP ÇAĞRI

BILINMIYOR (5:45): Bak, hıyarlık etmek istemem ama daha fazla bekleyemem. Uçağınızın 45 dakika önce geldiği yazıyor.

BILINMIYOR (17:47): Bu Dr. Price, değil mi?

"Aman Tanrım," diye ağlıyorum, eşyalarımı omzumda kaydırırken.

Harika, şimdi bir saat boyunca aramaları ve mesajları görmezden gelen ve insanları beni beklemek zorunda bırakan tam bir pislik gibi görünüyorum. Bu adamı geri aramam lazım. Bu lanet havaalanından çıkmam lazım!

"Lütfen," diyorum tezgahın üzerinden yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle. "Çantalar burada değilse geri gelebilirim ama burada öylece duramam."
_"

Elini yüzüme doğru kaldırdı. "Hanımefendi, sakın olmanızı istiyorum."

Oh, hayır yapmadı.

"Sakinleşmek mi?" Feveran ediyorum. "Daha *sakinleşmeye* başlamadım. İki saniye önce çantalarımın sistemde bile olmadığını söyleyen sendin-" Tiradımın geri kalanını yuttum. Buna değmez. "Lütfen," diyorum tekrar. "Sadece söyle bana-"

"Anladım," diye mırıldanıyor, gözleri tekrar ekranda. "Görünüşe göre çantalardan ikisi Charlotte'daki aktarma uçuşunuz sırasında yanlış yönlendirilmiş. Yarın sabah onları buraya yönlendirebiliriz."

Rahatlayarak iç çektim. "Tanrıya şükür. Benden ne istiyorsun?"

"Yok bir şey," diye cevap veriyor ve poşet makbuzlarını tezgâhın üzerinden bana geri uzatıyor. "Tüm iletişim bilgilerinizi aldık. Çantalarınız geldiğinde biri sizinle temasa geçecek."

Makbuzları kaptım. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sadece içimden 'hiçbir şey için' diye ekliyorum.

"Jacksonville'e hoş geldiniz," diye mırıldanıyor ve sıradaki kişiye el sallıyor.

Şimdi sırt çantamın kayışına sarılmış ve metal su şişemin etrafına asılmış olan çantamın kayışıyla mücadele ediyorum. Aynı , kontrol edilmiş çantamın sapına uzanıyorum. Şu kutu gibi, siyah dikdörtgenlerden biri, içine tıktırdığım ıvır zıvırla ön tarafı şişmiş. Bu şey bir ton ağırlığında! Her neyse, yuvarlanıyor. Ve şimdi yuvarlanıyorum.

Tek çantamı arkamda sürükleyerek kayıp bagaj masasından aceleyle uzaklaşıyorum. Sol elim serbest kalabilsin diye çantamı vücuduma bağladım. Telefonumun arama tuşuna dokunmaya başladım bile. Çalışıyor ve hemen açıyor.

"Alo?" Sesi derinden geliyor.

"Merhaba." *Kahretsin, bu adamın adı neydi?* "Bu Rachel Price," dedim. "Çok özür dilerim! Çantalarım kayboldu ve sonra telefonum uçak modunda takılı kaldı - bütün olay buydu. Şimdi çıkıyorum!"

"Yine etrafta dolanıyorum," diyor. Arka planda çalan müziği duyabiliyorum. "Mavi Jeep." Telefonu kapatıyor.

Büyük bir 2 rakamıyla işaretlenmiş çift kapıya doğru koşuyorum ve dışarı fırlıyorum. Florida sıcaklığı yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Kaliforniya yazının kuru sıcaklığına alışkınım, bu bataklıkla değil. Tanrıya şükür saçlarım çoktan düğümlenmişti. Bu kapüşonluyu hemen çıkarmalıyım.

Üstsüz, lacivert bir Jeep yaklaşık on metre ötedeki yaya geçidinde durur. Üst raylara bir sörf tahtası bağlanmış ve arka koltuktan bir köpek kafasını uzatıyor. Sevimli bir köpek; siyah sivri kulakları, border collie gibi beyaz bir burnu var. Pembe dili ağzından sarkıyor.

Jeep'e doğru koşuyorum, çantamın tekerlekleri betona çarparak takırdıyor. Telefonu tutan elimi kaldırıp cipi garip bir şekilde aşağıya doğru sallıyorum. Sürücü koltuğundaki adam başını sallıyor. Avcı gözlükleri ve siperliği aşağıya çekilmiş bir şapka takıyor.

Jeep'in yolcu tarafında durduğumda nefes nefese, "Merhaba," dedim. "Ben Rachel Price. Tekrar *çok* özür dilerim! Telefonum çalışmıyordu, çantalarımın ikisi kayıptı, 36 saattir ayaktaydım ve tam bir karmaşa içindeydim. Ama şimdi buradayım ve gitmeye hazırım ve-oh Tanrım, *çok* tatlısın-"

Ön koltuktaki adam kaskatı kesildi, ağzı şaşkınlıkla biraz açıldı ama aslında ona dikkat etmiyorum. Ben içimi dökerken, köpek koltukların arasından zıpladı ve yüzünü yolcu kapısının kenarından dışarı çıkardı. Muhteşem buz mavisi gözleri var, çok parlak ve meraklı. Hayvanlara karşı büyük bir zaafım var. Her zaman seyahat ettiğimiz için büyürken asla bir tane sahibi olamadım, bu yüzden şimdi işin içinde bir köpek varsa sosyal ortamlarda acı verici bir şekilde garipleşiyorum.

"Sy, geri dön," diye emrediyor sahibi, cipi park konumuna getiriyor.

Köpek tüm vücudunu kıpırdatıyor, kuyruğunu adamın yüzüne doğru sallıyor ve sonra da usulca arka koltuğa atlıyor.

"Çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Oh, hayır. Ben bakabilirim," diyorum, gözlerim tekrar ona dönüyor.

Lanet olsun.

Ben burada sevimli bir köpeğe yaltaklanırken, sahibi daha da sevimli. Havacı gözlüklerini çıkarıp tişörtünün üst kısmına sokuyor ve ben günlerce o koyu renk gözlerin ve elmacık kemiklerinin tüm etkisini alıyorum. Çenesinde bir ya da iki günlük kirli sakalı ve dudaklarında seksi bir yay var.

"I-"

Kızım, topla kendini.

Çenemi kapattım.

Kahretsin, ne zaman açıldı?

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum. "İzin ver..." Cümleyi bitirme zahmetine bile girmedim. Sadece utanç içinde başımı eğdim ve cipin arkasına doğru ilerledim.

"Bırakın beni," diye sesleniyor. "Kapı bazen sıkışabiliyor." İşte o zaman kendini sürücü koltuğundan kaldırıyor ve - aman Tanrım. Yontulmuş bir mükemmellik. Jeep'ten omuzlarını görebiliyordum ama boyunu da tahmin edememiştim.

Hareket ederken zarif, kapıyla oynamak için bana sırtını dönüyor. Mürekkep sağ kolunu bilekten yukarı doğru kaplıyor ve tişörtünün kolunun altında kayboluyor. Renk girdapları ve detaylı desenler. Kapıyı açıyor ve ben geri çekilip çantamı içeri taşımaya hazır oluyorum.

"Dur, ben alayım," diye mırıldanıyor.

"Hayır, etmeyin." Sesim neden bu kadar cırtlak çıkıyor? "Ağır görünüyor."

"Ben büyük bir kızım," diye cevap veriyorum, sapından tutarak.

Sonra aynı anda birkaç şey oldu. Önce arkamızdaki araba korna çaldı, ben zıpladım ve köpek havladı. Sonra anons sistemi yasak bölgelere park etme konusunda bangır bangır bağırmaya başladı. Son olarak, çantayı kaldırırken kapının kenarına takıldım. Bu, eski çantanın son yaşama isteğini yıpratmaya yetecek bir güç olmalı. Kumaşın yırtıldığını duyuyorum ve sonra kıyamet kopuyor.

Cehennem derken, çantamın içindekileri kastediyorum. Evet, orada ağızım bir karış açık, dehşet içinde durmuş, tüm eşyalarımın parçalanmış kanvastan taşarak ayaklarımızın dibindeki kaldırıma dökülmesini izliyordum.

Sörfçü Çocuk, düşen eşyalarımı yakalamak için harekete geçmeden önce benimle göz göze geliyor. Bir kitap açıkta kalan ayak parmaklarıma çarpınca çığlık atıyorum. Bu beni açık cipin kapısına doğru savurdu. Şimdi köpek alarm halinde havlıyor ve eşyalarımın karşıdan gelen trafiğe yuvarlanmasını önlemek için çabalamamızı izliyor.

Çantayı yere indirdiğimizde dizlerimin üzerine çöküyorum, çaresizce her şeyi içine geri sokmaya çalışıyorum.

İşte bu kadar. Sonunda buldum.

Merhaba, Limit. Ben Rachel.

Hızlıca çalışıp eşyaları kırık çantanın içine geri dolduruyorum. Birkaç saniye geçtikten sonra Sörfçü Çocuk'un orada öylece durduğunu fark ediyorum.

Bana yardım etme çabası. Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerim kumla tozlanmış çıplak bacaklarında geziniyor. Doğruca plajdan mı gelmişti? Sörf şortunun üzerinden, kesik gövdesinden yüzüne doğru geçiyorum.

Aşağı bakıyor ama bana bakmıyor. Hayır, elindeki şeye bakıyor. İfadesi yüzünde donmuş, tamamen okunamaz halde.

Ve şey doğru çünkü-

Aman Tanrım.

Kalbim göğsümden fırlayacak. Biri beni bu havaalanının yükleme alanında toprağa gömsün. Ve hemen yanıma Tess için bir çukur kazdığınızdan emin olun, çünkü ona ölene kadar musallat olmayı planlıyorum! Sörfçü Çocuk bir dildo tutuyor. *Benim dildom.* Tess'ten bir şaka hediyesiydi ve benim için paketlemesi kesinlikle bir şaka. Öyle olmalı, çünkü dildo büyük, mor ve ahtapot dokunacı şeklinde.

(Jacksonville havaalanının "park yasak" bölgesinde elimde dokunaçlı bir dildo ile duruyorum. Elektrik moru ve lastiksi, ve söyleyebilirim ki ağırlığına bakılırsa pille çalışıyor.

Lanet olsun.

Buraya nasıl geldim ben?

Neredeyse bir saattir bu kadını bekliyordum ve başkalarını düşünmeyen, kendini beğenmiş doktor tipleri yüzünden giderek daha fazla sinirleniyordum. Ondan nefret etmeye hazırdım. Onu burada bırakıp gitmeye hazırdım.

Ama sonunda telefonum çaldı ve yürüyen kasırga gibi bir kız otomatik kapılardan içeri girerek beni girdabına çekti. O kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri zar zor seçebiliyordum. Tek yapabildiğim boğazının zarif kavisini izlemektir. Sonra Sy etrafta zıplayarak ikimizin de dikkatini dağıttı.

Çok güzel, hakkını vermemeliyim. Kıvrımlı vücudu yüksek belli siyah bir tayt ve göğüs dekoltesini göstermek için fermuarını açtığı kapüşonlu bir tişörtle kaplı. Çantasını göğüslerinin arasına sıkıştırıp bir Baywatch modeli gibi bana doğru koşarak dünyaya bir iyilik yaptı. Yeterince yaklaştığında burnundaki küçük altın parıltısını görüyorum.

Lanet , septum piercingi var.

Piercingli ve dövmeli kızlara bayılırım. Onun da dövmeleri var mı? Bilemiyorum. Tek söyleyebileceğim erkeklerin çıldıracağı. Yarın gün bitmeden kalpleri kıracak. Koç, bu kıza elektrik vermek zorunda kalacak.

Ofisinin etrafını çitle çevirmiş. Muhtemelen çaylakları muayene etmeden önce soğuk duş aldırmamız gerekecek.

Ve işte , hala onun dildosunu tutuyorum.

Dizlerinin üzerine çökmüş, eşyalarını toplamak için çabalıyor, nefesinin altında küfrediyor. Bana bakıyor ve ben hâlâ taşa dönmüş gibi öylece duruyorum. Karanlık bakışları yüzümden elime düşüyor ve dudakları bir "O" ile ayrılıyor.

"Aman Tanrım," diye çığlık atarak ayağa fırlıyor. "*Ver şunu bana-*"

Elimdeki dildoyu tokatladı.

Bir şey söyle, pislik.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye mırıldanıyorum, ellerimi sörf şortumun ceplerine sokuyorum, kesinlikle yardım *etmiyorum*. Artık yardım etmekten korkuyorum. Başka ne bulabilirim diye korkuyorum. Başka neye dokunabilirim diye. O şeyi gerçekten kullanıyor mu yoksa-

"Şaka amaçlı bir hediyeydi," diyor hemen.

Umarım düşüncelerimi okuyamaz, çünkü kendimi o küçük düğmeyi çevirip onu açarken hayal ettiğim anı inkar etmeyeceğim. Oyuncağın hareket alanını test etmeyi merak ediyorum.

"Oda arkadaşımın veda hediyesi fikri," diye ekliyor, oyuncacı çantasının derinliklerine iterek. "Ben *hiç-tanrım*, çekilmeden önce buraya gelip bana yardım eder misin?"

Sırtışımı saklamaya zahmet etmiyorum. Yani daha önce hiç kullanmadım mı?

Kalbimi kırma, Kasırga.

Sağlam dizimi büküp hafif bir irkilmeyle yere düşüyorum ve eşyaları kırık çantanın içine geri sokmasına yardım ediyorum. Yağmalamanın geri kalanı yeterince masum -kitaplar, rastgele şarj aletleri ve kablolar. Bir kar botu alıyorum. "Sahilde kar mı bekliyordun?"

Oflayıp pufluyor ve çantadaki yarığın içine sokuyor. "Hazırlıklı olmak her zaman iyidir. Deplasmanda oynayacağımız bir maç için kar kıyafeti almam gerekebilir diye düşündüm."

Akıllıca. Ben de Toronto'da sadece parmak arası terliklerimle sıkışıp kalmak istemezdim.

Eşyalarını elimizden geldiğince hızlı bir şekilde topluyoruz ve çantayı takım halinde cipin arkasına kaldırıyoruz. İçine sığmayan ne varsa kabaca üstüne atıyoruz. Sırt çantasını güvenli bir şekilde arka koltuğa yerleştiriyor, ön koltuğa tırmanırken çantasını da yanında tutuyor.

Sürücü tarafına geçiyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum. "Müzik tercihin var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyor ve telefonumun şarj aletini eline alıyor. "Üzgünüm, şarjım bitiyor."

"Tamam, hava biraz rüzgârlı olacak," diyorum. "İstersen-" "Jiplerin nasıl çalıştığını biliyorum," diye homurdanarak emniyet kemerini taktı.

İkimiz de onun cevabının sessizliği içinde otururken hareketsiz kalıyoruz. Sonra yüzünü ellerinin arasına gömerek inliyor. "Kahretsin, çok özür dilerim."

Bu şimdiye kadar söylediğim en şirret şeydi."

"Sorun değil-"

"Hayır, *çok* üzgünüm, *sadece-tanrım-çok* yorgunum," diyor, sesinde çaresizlik notası var. "Sanırım biraz hayal görmeye başladım."

Yemin ederim, aynı araba yolculuğunda dokunaçlı bir dildo ve gözyaşlarıyla uğraşmak zorunda kalırsam, zam isteyeceğim. Havaalanı seferleri zaten iş tanımımda yok, ama elimden geleni yapmaya, bir takım oyuncusu olmaya çalışıyorum. Bak başıma ne geldi.

"İki gündür falan uyumadım," diye devam ediyor.

Evet, sesindeki gözyaşları. Artık resmen rahatsızım. "Ve çok açım. Bir paket krakerden başka bir şey yemedim.

bu sabah. Ama bu bir mazeret değil" diye ekliyor çabucak. Bana dönüyor, parmakları ön kolumdaki mürekkebe hafifçe dokunuyor. "Özür dilerim. Tanrım, öyle berbat durumdayım ki adını bile hatırlamıyorum. Kendimi tam bir sürtük gibi hissediyorum. Mesajına yazmışsın ama çok acelem vardı ve tekrar kontrol edemedim. Sen de beni uzun zamandır bekliyordun ve eminim benim tam bir pislik olduğumu düşünüyorsun, ama değilim-"

Kelimeler durur çünkü havası bitmiştir. Evet, bu kız tam bir kaos girdabı.

Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Sonra onları açıyor, o koyu kahverengi havuzlar beni içine çekiyor. "Baştan başlayabilir miyiz? *Lütfen*, yeniden başlayalım." Bana elini uzattı. "Ben Rachel Price. Barkley'in yeni öğrencisiyim ve *gerçekten* zor bir iki gün geçirdim."

Uzattığı eline bakıyorum. Kapüşonunun kolunu biraz yukarı çekmiş ve şimdi dövmelemleri olduğunu görebiliyorum.

Sakin ol soğuk ölü kalbim.

Bileğinde bir çift kalp, ön kolunda küçük, ayrıntılı bir elektro gitar çizimi. Gitarın yanında bir imza var.

Sy bu anı kafasını koltukların arasına sokmak için seçiyor ve kadının açık avucuna burnunu sokarak gerginliği azaltıyor. Sy kıkırdayarak kulaklarının arasını okşuyor. "En azından biri bana bir şans daha vermek istiyor. Yemin kaltak değilim. Hayır, ," diye mırıldanıyor tüm insanların sahip olduğu o şekerli, tatlı, köpekle konuşan sesiyle. "Hayır, değilim. Ben gerçekten iyiyim. Evet, öyleyim."

Sy bunu yiyor, yüksek sesle gülerken elini yalıyor.

Bir iniltiyle onu nazıkçe geri itiyorum ve elimi uzatarak sıkmasına izin veriyorum. "Ben Caleb Sanford, Ekipman Müdür Yardımcısı."

Gülümsüyor. "Vay canına, zor iş. Çok sıkı çalışıyorsunuz."

"Evet." Elini bırakıp kendi elimi tekrar direksiyona koyuyorum.

"Peki kim bu melek?" diye soruyor ve Sy'a daha fazla ilgi göstermek için koltuğunda dönüyor. "Gözleri *o kadar* muhteşem ki. Seni bir kaşıkla yiyebilirim. Evet, yiyebilirim," diye cıvıldıyor.

Kürklü salak tam bir piliç mıkнатısı. Onları ısıttıktan sonra tekrar buza koymam çok kötü.

"Onun adı Poseidon," diye cevap veriyorum. "Ben ona kısaca 'Sy' diyorum."

"Ooo, ne kadar da muhteşem," diyor parmaklarıyla boynundaki kalın kürkü kaşıyarak. "Biraz tuzlu hissediyorsun, Sy. Bugün babanla okyanusta mı yüzdün?"

Kaskatı kesildim.

Bekle, hayır. *Kollarım*, sikim değil. Muhteşem bir kadının bana 'baba' dediğini duyunca sikim kesinlikle sertleşmiyor.

Bir inilti ile ondan uzaklaşıyorum, Jeep'i vitese takarken gözlerim yola dikilmiş durumda. Aynı anda radyonun sesini açıp en sevdiğim rock müzik karışımıyla havayı patlatıyorum.

Çantasından bir güneş gözlüğü çıkarıp takıyor ve Florida güneşine çıktığımız anda gülümseyerek koltuğunda arkasına yaslanıyor. Rüzgâr ve müzik arasında, bir Jeep'te sohbet etmek zor... Bu da üstü açık araba kullanmayı sevmemin nedenlerinden biri.

Aldırmıyor gibi görünüyor. Aslında, bu onu rahatlatıyor gibi görünüyor. Birkaç dakika içinde bir kolunu yan kapıya , ben otoyola doğru ilerlerken elleri müziğin ritmine göre sallanıyordu.

(İşte buradasın tatlım. Evim güzel evim.

Apartman yöneticisini yeni evimin açık kapısından içeri kadar takip ettim.

Daire. Ellerim çantam, dairemdeki evraklar, çıtır çıtır buzlarla dolu bir içecek bardağı ve bir torba taco artığıyla dolu. Hepsini mutfak tezgahının üzerine yığıyorum ve manzaraya dönüyorum.

Burası arenadan beş mil uzakta olmayan yepyeni bir kompleksin dördüncü katında tamamen mobilyalı bir birim. Caleb, Rays'in bu binanın en üst üç katını, benim gibi dönüşümlü çalışanlara ev sahipliği yapmak ve birimleri çiftlik takımı çalışanları için sürekli hazır durumda tutmak için satın aldığını söyledi.

"Tüm olanaklara sahipsiniz" diyor. "Bulaşık makinesi, ocak, mikrodalga fırın hepsi burada. Koridordaki banyonuzda da küçük bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var." Açık bir kapıyı işaret ediyor.

Onun yanından geçip oturma odasına giriyorum. Sadece tek yatak odalı ama küçük bir kahvaltı barı olan bir mutfak ve balkona açılan cam bir duvarla kaplı dar bir oturma odası var. Balkonun ötesinde ormanın manzarasını görebiliyorum.

"Yatak odası bu tarafta," diye sesleniyor Loretta. "Tam bir banyonuz ve gömme dolabınız var."

Onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve her yerdeki deniz mavisi, kum beji ve beyaz renklere dikkat ediyorum. Birimdeki her şey hasır ve deniz kabuklarıyla vurgulanmış. Mutfakta jüt bir halı var. Kraliçe boy yatağın üzerinde çerçeveli bir kum doları sanat eseri var. Tek bir dekorasyon öğesi bile benim kendim için seçeceğim bir şey değil. Bu kıyı şıklığı ve ben buna bayıldım.

Tamam, alışırım.

Tamam, en azından başka bir yatak örtüsü alacağım. Bu kadar kum bejini kaldırabilen biri yarı deve olmalı.

"Mükemmel," diyorum.

Arkamızdan gelen ayak sesleri beni döndürdü. Caleb mutfağında duruyor, yüzünde hafif bir kaş çatmayla etrafına bakınıyor. "Vay be... İlk taşındığında böyle göründüklerini unutmuşum."

"Ne gibi?" Diyorum ki, ağır sırt çantamı o bana uzatırken alıyorum.

Be

n. Burnunu kıvırıyor. "Home Goods'un dördüncü koridoru gibi."

Bir bastırıyorum. Evet, bunların en az dörtte birini saklıyor olacağım.

Bir dolaptaki süslemeler.

"Şimdiden yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?" Loretta arıyor. "Merak etme tatlım, hepimiz bunun kadar huysuz değiliz." Başparmağını ona doğru uzatır.

Caleb tezgahımın üzerindeki deniz kabuklarıyla dolu cam kaseyi çingirakla kaldırıyor. "Merak ettim Lo, Florida'daki *sahillerde* hiç deniz kabuğu kaldı mı, yoksa hepsi bu süslü salata kâselerinde mi?"

"Geri dönüşümle ilgili bir şey mi söyledin?" Onun üzerinden söylüyorum. Sırıttırıyor ve kaseyi tekrar yerine koyuyor.

"Evet, burada geri dönüşüm yapıyoruz. Tezgahın üzerinde nelerin gerektiğine dair lamine bir liste var," diye açıklıyor Loretta. "Ve eğer kuralları çiğnerken yakalanırsanız, 20 dolar para cezası var. Bir sonraki ceza 50 dolara kadar çıkıyor."

Caleb, "Okyanusların korunmasını çok ciddiye alıyoruz," diye .

Etrafımdan dolanıp oturma odasına nasıl bu kadar hızlı girebildi? "Sadece fotoğraf çekin, sadece ayak izi bırakın" diyor. Aynı zamanda, Şu anda elinde kurumuş deniz süngerini süsüne benzeyen bir şey tutuyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. Bu adamı anlamak çok zor. Pisliğin teki mi yoksa çekici mi? Belki de çekici bir pisliktir. Loretta'nın bulaşık makinesinin doğru kullanımıyla ilgili uzun açıklamasına odaklanmaya çalışarak gülümsüyorum.

O konuşurken, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Kanepemde kendini evinde gibi hissediyor, çizgili yastıkların arasında dolaşıyor. Başta çok çekingendi. Anlaşılabilir, çünkü onu ayağa kaldırdığımı düşünüyordu... ki tamamen istemeden ayağa kaldırmıştım. Sonra yapay penis fiyaskosu oldu, o konuda çok rahattı ve bir daha bahsetmedi. Yolda mesafeli görünüyordu. Belli ki konuşmak istemiyordu, ki bu benim gayet iyiydi. Özellikle de harika bir müzik zevki olduğu için.

Onu asık suratlı, yalnız bir tip olarak tanıdığımı sanıyordum. Ama sonra, apartman kompleksine varmadan hemen önce, küçük bir alışveriş merkezine girdi ve bana taco aldı.

"Aç olduğunu söylemiştin," dedi kayıtsız bir omuz silkmeyle.

Elbette sessizce yedik ama bu garip bir değildi. Dışarıda küçük bir metal kafe masasında oturduk ve cipslerimizi çok mutlu bir Sy ile paylaştık.

Caleb'in cazibesinde eksik olan ne varsa, köpeği bunu fazlasıyla telafi ediyor.

"Oh, hayır-Sy," diye bağırarak Loretta'nın sözünü kesiyorum. "Onu cipte bırakamazsın. Onu yukarı getir."

Caleb burnunu sehpa kitabımın içine gömdü: *Florida'nın Deniz Kabukları: Bir Plajcının Rehberi*. "Sorun değil," diye cevap veriyor, ağır kitabı kapatıp yere atarken. "Sırt çantanı getirirken onu da bıraktım."

"Onu bıraktın mı?"

"Bu huysuz sana söylemedi mi?" Loretta gülüyor.

Onunla Loretta'nın arasına bakıyorum. "Bana ne söyleyeceksin?" Caleb bana doğru geliyor. "Ben senin yeni komşunum, Doktor." Kalbim küt küt atıyor. "Komşu mu?"

Loretta, "Evet, hemen yandaki 403 numaralı odada," diye sesleniyor.

"Yoksa neden seni havaalanından almak için gönüllü olduğumu düşünüyorsun?"

Karanlık gözlerine bakıyorum ve karnımda bir şeylerin şiştiğini hissediyorum. Ve hayır, tacolardan değil. Bu kesinlikle olmayacak. İmkânı yok.

Kırmızı alarm. Geri çekil, Rachel. Kapat şunu.

Bir iş arkadaşıyla ilişkiye girmeyeceğim. Çok güzel olması ve yakıcı bir ateşle yanması umurumda değil.

"Eğer şekere ihtiyacın olursa," diye mırıldanıyor. "Kime soracağınızı biliyorsunuz."

Ben yorgunluktan iç çekiyor, kendime cömert bir bardak chardonnay doldururken mutfak tezgahımda sallanıyorum. Bu yazının sonuna kadar başarıyla geldim.

İki günlük maraton. Bu noktada hangisine daha çok ihtiyacım olduğundan emin değilim: uykuya mı yoksa havaya mı? İki arada bir derede kaldım, gerçekten. Bu şarabı içer içmez, yatmayı planlıyorum.

Caleb gittikten sonra, zaten bildiğim şeyi doğrulayarak tek saçma çantamı açtım. Yarın için kıyafet olarak tek seçeneğim iki gece elbisesi, birkaç bikini, beyaz dantelli bir mayo örtüsü ya da kışlık kıyafetlerimdi. Ben de bir Uber çağırdım ve Target'a gittim. Üç saat ve 600 dolar sonra, dolu bir buzdolabı ve kiler, yatakta yeni bir yorgan, kanepemde yeni yastıklar ve mini çamaşır makinemde dönen bir sürü çamaşırda daireme geri döndüm - yeni önlükler ve iç çamaşırları da dahil.

Çamaşır makinesinin sesi duyulur duyulmaz, çamaşırları kurutucuya atıp uyuyacağım.

Telefonumla oynuyorum, müzik açıyorum. Eve gelir gelmez taytımı çıkardım. Spor sütyenimi de. Şimdi iç çamaşırimdan ve küçükler reyonunda bulduğum en yumuşak bantlı tişörtten başka bir şey giymiyorum.

Telefonumu ve bir kadeh şarabımı kaptığım gibi dairemde balkona doğru yürüyorum. Dış mekânlarımı konforlu hale getirme konusunda ve bu hafta sonu için şimdiden bir veranda makyajı planlıyorum - pelüş bir şezlong, birkaç kafe dize ışığı, korkuluk için bitkiler. Sadece otlar için bir tane alabilirim. Fesleğen ve dereotu, belki biraz biberiye. Cam kapıyı arkamdan kaydırmak için dirseğimi kullanarak telefonuma bir not alıyorum.

Burası çok güzel. Günün nemi nihayet azaldı, şimdi sadece ılık. Ve mutluluk verici bir sessizlik. Telefonumda düşüncesizce gezinirken müziğim çalıyor, yavaşça chardonnay'imi yudumluyorum. Çamaşır makinemdeki yüksek sesli zilin çaldığını duyduğumda son canavar romantizmimin birkaç . Şarabımın kalanını boşaltarak sürgülü cam kapıyı açmaya gidiyorum.

Shunk.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum. Telefonumu kolumun altına sıkıştırıyorum ve kolu daha sert bir şekilde çekiyorum.

Shunk. Shunk. Shunk.

"Oh, hayır. Siktir, siktir, siktir!" Hem telefonu hem de boş şarap bardağını yere bırakarak tıslıyorum. "Hadi, kapı. Lütfen, bana bunu yapma," diye sızlanıyorum, kaçırdığım bir şey, kaldırılması gereken bir kol ya da çevrilmesi gereken bir mandal olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ama yok. Hiçbir şey yok. Camın bu tarafında kulp dışında hiçbir şey yok.

"Oh, *hadi* ama!" Telefonumu elime alıyorum ve hızlıca rehberime girip ön büro numarasını arıyorum. Tabii ki, lanet telefonuma henüz takmamıştım!

"Bu mükemmel," diye mırıldanıyorum ve Google'da arama yapmak için internetimi açıyorum.

Yemin ederim, kendimi bu durumdan kurtardığımda yatağa gireceğim ve bir daha asla uyanmayacağım. Telefonu kulağıma götürüyorum, çevir sesi boktan bir asansör müziği çalarken bekliyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet telesekreter bağlanıyor.

"Silver Shells Bakım Servisi'ni aradığınız için teşekkür ederiz. Ofisimiz şu anda kapalıdır. Acil bir durum söz konusuysa lütfen telefonu kapatın ve 911'i arayın-"

Kapatıyorum.

Tanrım, beni kurtarması için polisi aramıyorum! Birden bir itfaiye aracının dördüncü kattaki balkonuma merdiven dayadığını hayal ediyorum. Yakışıklı bir itfaiyeci ellerini uzatmış, ağaçta sıkışmış bir kedi yavrusu gibi beni parmaklıkların üzerinden kaldırmaya hazır. Eminim tüm yeni komşularım çıplak kıcımlı balkondan itfaiyeci merdiveni-kova-şeyine doğru sallamamı izlemekten keyif alacaklardır.

Nefesim kesildi.

Yeni komşumu tanıyorum!

Balkonumun kenarından Caleb'in dairesine doğru bakıyorum. Korkuluklarımızı ayıran mesafe bir metreden az. Açı onun biriminin içini görmem için pek uygun değil ama bir ışığın yandığını söyleyebilirim.

"Lütfen, ," diye mırıldanıyorum, arama düğmesine basıyorum.

Çalıyor ve çalıyor. Cevap yok.

"Hayır," diye , telefonu iki elime mesaj atıyorum.

RACHEL (11:04): Hey Caleb, ben Rachel. Evde misin? Işığın açık olduğunu görüyorum. Balkona çıkabilir misin?

RACHEL (11:04): Hemen şimdi. Bu acil bir durum.

Altta yanıp sönen üç küçük noktayı görmek ya da -daha iyisi- sürgülü cam kapısını açtığını duymak için çaresizce bekliyorum.

Hiçbir şey.

RACHEL (11:06): Caleb lütfen! Balkonumda mahsur kaldım!

Beklemeye

devam

edeceğim.

Hiçbir şey.

Tanrım, kalbim endişeyle çarpmaya başladı ve şimdi *gerçekten* işlemem gerekiyor!

Kırmak için, derin bir nefes alıyorum ve adını çağırmaya başlıyorum.

"Caleb Sanford! Hey, Caleb!"

Bekliyorum.

"Caaaaaleb!"

Biriminin içinde Sy'ın havlamasını duyuyorum.

"Evet, bana yardım et Sy!" Aptal gibi sesleniyorum. "Benim için babamın dikkatini çek! CALEB!"

Ve sürgülü cam kapısının açılma sesiyle rahatladım. Sy zıplayarak dışarı çıkıyor, küçük siyah beyaz kafası parmaklıkların arasından fırlayıp bana doğru havlıyor.

"Ne-"

"Caleb!" Tekrar sesleniyorum. "Oh, Tanrıya şükür."

"Rachel?" Köşeden bana bakıyor. Gömleksiz, bakır rengi saçları dağınık. Dövme kolunun koluna kadar uzandığını görebiliyorum,

Omzunun üzerinden. Geri kalanı uzun ve zayıf, kaslarla kesilmiş. "Nesin sen-"

"Yap sen hiç kontrol et senin telefon?" I

Ağla, yanaklar Yanıyor utançla.

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Benim odamda.

Rachel, ne oluyor-" "Dışarıda kaldım," diye geveliyorum.

"Ne?"

"Balkonuma çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım ve görünüşe göre kilitlenmiş!"

Kıkırdıyor, bir elini dağınık saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet, Lo seni uyarmalıydı. Dışarıda kalmak istemiyorsan kapıyı sonuna kadar kapatma."

Ona ters ters baktım. "Evet, teşekkürler. Sanırım bu dersi aldım.

Şimdi, bana *yardım* edebilir misin?"

Etrafına bir göz atar. "Peki... bakım numarasını aradınız mı?" "Ofis kapalı. Otomatik mesaj 911'i aramamı söyledi."

"Muhtemelen en iyi seçeneğiniz bu. Biriminizin kilidini açabilir ve sizi özgürlüğüne kavuşturabilirler."

Sızlanıyorum, çiş dansı yapmama çok az kaldı. "Ama bu çok *uzun* sürer."

Sırıttırıyor. "İstediğin güzel bir yer var mı?"

Donup kalıyorum.

Tabii ki.

Eğer onu şortundan başka bir şey görebiliyorsa, o da beni tangam ve kırılmış Guns N' Roses tişörtümle görebilir. Kollarımı sütyensiz göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. Bugün benden daha fazla gösteri almasına imkan yok. Yapay penisimi gördü ve şimdi de iç çamaşırımı gördü. Kızlara da bir göz atamayacak.

"İstersen sana eşlik edebilirim," diyor omuz silkerek. "Sen polisi beklerken."

Tekrar inliyorum. İstediğim son şey, muhtemelen saatlerce burada oturup polisin zorla birimime girmesini ve beni bu balkon hapisanesinden kurtarmasını beklemek. Eğer böyle bir şey olursa, kendi çişinden oluşan bir su birikintisinin içinde oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir kadın bulacaklar.

Ve işte o zaman dünyanın en kötü, en dahiyane fikri aklıma geliyor. "Ya da..."

"Ya da ne?" Caleb bir dirseğini parmaklığı dayayarak cevap veriyor.

Mesafeyi değerlendiriyorum. İki metre bile değil, her iki balkon korkuluğumuzun da uzandığı yerde fazlasıyla yeterli alan var. Çok kolay. Sadece aşağıya bakma. "Ya da şuraya tırmanabilirim."

Bana göz kırpmıyor. "Ne diyorsun sen? Dördüncü kattayız. Düşersen ölürsün doktor. Sıçra."

"Düşmeyeceğim," diye homurdanıyorum. "Bak, sadece kollarını uzat ve mesafeyi daha iyi değerlendirelim-"

"Hayır," diye bağırıyor, bir adım geri çekilerek. " olmaz. Ninja gibi sürünerek buraya gelmene yardım etmeyeceğim. Bunun ne faydası olacak ki? Yine de dışarıda kalırsın."

"Ama banyonuz var," diye yalvarıyorum. "Ve daha kötüsü olursa, belki kanepende yatabilirim ve bakıcı sabah ilk iş olarak benim için kapıyı açabilir. Bu şekilde polisi dahil etmek zorunda kalmayız. *Lütfen*, Caleb-"

"Sen kafayı yemişsin, Kasırğa," diye mırıldanarak başını sallıyor. "Sana yardım etmeyeceğim. Cevabım hayır. Sorma bile."

İnliyorum, ellerim yanlarıma düşüyor. Tanrım, gözyaşlarımla geldiğini hissedebiliyorum. Alt dudağım bir kez titremeye başladı mı, onu durdurmak mümkün olmuyor. Ve ben ağlayan biri değilim. İki gün çok stresli geçti.

"O da ne?" diye , sesi temkinli. Burnumu çekiyorum. "Yok bir şey. Sorun yok."

Tanrım, bu adam benden *nefret* edecek. Tanışma şeklimiz, dildo sürprizim ve şimdi de bunun arasında, benimle bir daha asla konuşmazsa onu suçlamam. Ve birlikte çalışmak zorundayız! Sabah beni arenaya bırakacaktı.

Şimdi orada yakışıklı, çıplak göğüslü bir Herkül gibi duruyor, parmaklıkların üzerinden eğilmiş, bana üç başlı bir hidraymışım gibi bakıyor.

"Yapma." Başını sallar. "Lütfen bunu yapma. Ağlama lan. İnsanların ağlamasına dayanamıyorum-"

"Elimde değil," diye çıkışıyorum ona. Tanrım, parçalanışımı izlemesine izin veremem. Sessizce parçalara ayrılırken ortak duvarımızı bir bariyer olarak kullanarak korkuluğun kenarından uzaklaşıyorum.

Bir dakika sonra inliyor ve Sy sızlanıyor. "Hadi... Rachel?"

"Sorun yok," diye geveliyorum. "İyi olacağım. Sen içeri gir. Ben polisi arayıp burada bekleyeceğim."

Köpeğe mırıldandığını duyabiliyorum. "*Lanet* olsun!" diye bağırıyor bana doğru. "Rachel, sana yardım edeceğim."

Kıpırdamadan duruyorum. "Yapacak mısın?"

"Evet, kahretsin," diye mırıldandı yine. "Ama düşüp ölürsen, polise deli bir kadının daireme girmeye çalıştığını söyleyeceğim."

Elimin tersiyle burnumu siliyor, gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Bu adil," diye sesleniyorum. "Al, önce telefonumu al." Balkonun kenarında yeniden beliriyorum, kolumu uzatarak eğiliyorum, elimde telefon.

Kolayca ulaşıyor. Gördün mü? Bu kesinlikle işe yarayacak. Onu alır ve şortunun cebine sokar. Ağzı acımasız bir çizgiye oturdu. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun, Doktor?"

Olay yerini inceledim. "Umm... Sanırım yukarı tırmanırsam, tek elimle uzanabilirim." Konuşurken taklit yapıyorum. "O zaman belki ben bırakıp diğer elimle uzanırken bana destek olabilirsin. Sonra ben üzerinden atlarım, sen de beni içine çekersin. Ne dersin?"

"Evet, bence bu gelmiş geçmiş en aptalca fikir." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kapa çeneni, bunu yapıyoruz."

"Neden şurada oturup polisi bekleyemiyorsun?" "Çünkü," diye , korkulukları deniyorum. "Çünkü neden?"

"Çünkü hayatımın kontrolünü geri alıyorum!" Bağırıyorum. "Son 36 saat içinde, bu bursu kazanamadığımı düşünerek depresyonun derinliklerinde debelenirken, kazandığımı öğrendim." Tırmanıyorum, tüm yoga dengemi kullanarak korkuluğumun parmaklıklarına bir maymun gibi tutunuyorum.

"Hayatımı topladım, en iyi arkadaşıma veda ettim, hiç tanımadığım bir ekiple yapabileceğimden emin olmadığım bir işe girmek için bilmediğim bir eyalete ve şehre taşındım." Öfkeyle devam ettim, elimi ona doğru uzatmak için duvarı dikkatlice bıraktım.

Bir anda oradaydı, sıcak eli bileğimi sıkıca sarıyor, bana denge ve destek sağlıyordu.

"Uçuş rötarlarından ve kayıp bavullardan kurtuldum. Bir yabancının herkesin içinde yapay penisimi okşamasını yaşadım - bu arada tamamen kullandığım bir yapay penis," diye ekliyorum diğer kolumu ona doğru uzatırken.

"*Kahretsin-*" diye homurdanıyor, elleri bileklerimden kaburgalarımın hemen altına kadar uzanıyor ve beni ölümüne kavıyor. "Bekle-ciddi misin?"

"Evet, daha önce yalan söylüyordum" diye cevap veriyorum. "Ve sen sormadan söyleyeyim, evet titreşiyor ve *evet* harika hissettiriyor. Ve şimdi bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız. *Asla*. Beni anlıyor musun?"

"*Ungh-yeah-*"

İkimiz de nefes nefese kalmış durumdayız; ayaklarımızı balkon korkuluğunun tepesine dayamış, ellerimle onun çıplak omuzlarını sıkıca kavramış bir şekilde aşağı doğru uzanmış köpek pozisyonundayım.

Beni tutuşunu değiştirdi ve hareketsiz kaldı. "Uhh...Doktor?"

"Öyle mi?" Nefes nefese, ayak parmaklarımızı oynatarak ve yere bakmamak için elimden geleni yaparak. "Elim..."

"Çıplak mememi tamamen avuçlamak mı?" Onun yerine ben bitiriyorum. Çünkü evet, bu bluz çok büyük ve eli alt etek ucunun hemen altına kaydı. Göğüs kafesimi sertçe kavıyor ve başparmağının göğsümün alt tarafını okşadığını hissedebiliyorum. "Evet, anladım Caleb, teşekkürler. Sadece beni kenara çek. Hazır mısın?"

"Evet-bok-lütfen ölme-"

"Lütfen beni düşürmeyin," diye . "3-2-1-go!"

Ayak parmaklarımızla itiyorum ve kolları beni bir mendenen daha sıkı sararak boşluğa doğru çekiyor. Teni sıcak ve nefesi kulağımda, bir kolu omuzlarımda daha sıkı bağlanırken diğeri aşağı iniyor, güçlü eli belimde.

Kaval kemiklerim korkuluklara çarpınca çığlık atıyorum ama elini kıcıma atıyor ve beni kaldırıp güvenli bir yere götürüyor. Ben ona tam bir koala gibi davranırken o geriye doğru tökezliyor. Eski sevgililerimden bazılarıyla paylaştıklarımın daha samimi bir kucaklaşmaya sarıldık. Onun teninin nerede bitip benimkinin nerede başladığını bilmiyorum. Sy ayaklarımızın dibinde dans ederken kalp atışlarımız hızlanarak birbirimize sarılıyoruz.

"Uhh...Doktor?" Caleb bir dakika sonra nefesi kulağımda ılık bir şekilde konuştu.

Sıkı bir kahkaha attım. "Elin çıplak kıcımı mı avuçluyor? Evet, biliyorum. Oyun için teşekkürler, Sanford. Neden şimdi beni yere indirmiyorsun?"

Homurdanıyor, çıplak kıcımın yanağındaki tutuşunu gevşetiyor. Kendimi bırakıyorum,

Beni ayağa kaldırırken tüm vücudumla onun önünden aşağı kayıyorum. Orada duruyoruz, ikimiz de hala titriyoruz, ellerim omuzlarında ve onun elleri belimin çıplak teninde.

Aramızda bir enerji kıvılcımı var. Bu beni geriyor. Bunu o zamandan beri hissetmemiştim-

Hayır, oraya gitme.

Bunu tekrar yapamam. Hisler ve enerji hakkındaki saçma düşüncelerimin beni bir başka kalp ağrısı yoluna sürüklemesine izin veremem. Gizemli Çocuk tek seferlik bir karşılaşmaydı. Dünyayı sarsan bir seks mi? Evet. Ertesi sabah ayrılmak ruhumu mu parçaladı? Evet.

Caleb farklı. Bu farklı olmak zorunda. Ben onu tanıyorum, o da beni tanıyor. Birlikte çalışmak üzereyiz. Kontratım çoktan imzalandı bile. Birlikte çalışacağız. Bu yanlış. Bu tehlikeli. Böyle bir şey olmayacak.

Ondan uzaklaşıyorum, bedenim kaskatı kesiliyor.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, elini kaldırıp çenemi hafifçe okşuyor.

Nazik dokunuş karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Bana iyi davranma," diye mırıldanıyorum. "Lütfen-"

Kıpırdamıyor. Sonra eli çenemin altında, yukarı kaldırıyor. "Bana bak, Kasırğa."

Kasırğa mı? Bu ben mi olmalıyım? Neden bu lakap nabzımı hızlandırıyor?

Gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Dairesinden gelen ışık yumuşak, yüzünün yarısını gölgede bırakıyor. Çok güzel bir adam. O keskin elmacık kemikleri ve koyu renk gözleri aklıma bir fae prensini getiriyor, soğuk ve gizemli. Öpülesi dudaklarından bahsetmiyorum bile.

"İyi misin?" diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum. Bir süre sonra başımı salladım.

Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama birkaç dakika içinde onun kollarına geri dönüyorum, beni tutarken göğsüne yaslanıp ağlıyorum, eli sırtımı yatıştırıyor. Tüm yorgunluğumu, stresimi ve acımı serbest bırakırken ona sarılıyorum. Hissedecek bir şey kalmadığında, geriye tek bir düşünce kalıyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye mırıldanıyor.

Yumuşak bir iç geçirdim, bedenim ona karşı gevşedi. "Onu özlüyorum." Hafifçe sertleşti. "Kimi özlüyorsun? Erkek arkadaşını mı?"

Başımı sallıyorum. Hayır. Erkek arkadaşım değil. Hiçbir şeyim değil. "Kocan mı?"

Gülümsüyorum, göğsünü itiyorum. "Hayır. Hiç evlenmedim." "Ben de evlenmedim. O zaman kardeşsiniz?"

Başımı tekrar sallayarak gülüyorum. "Hayır. O... hiç kimse," cevap veriyorum, kalbim gerçekten kastettiğim kelimeyi söylese bile.

Birisi.

O benim "biri "m. Dışarıda bir yerlerde, bütün bir insan oluyor. Ve ben buradayım, bu güzel adamla aramda kıvılcımlanan enerjiye kendimi teslim etmekten korkuyorum. Kim bilir, belki de bu asık suratlı ekipman müdürü benim *yeni* sevgilim olacak.

Ama yeniliğe hazır değilim. Hayatın aniden önüme çıkardığı değişikliklerin hiçbirine hazır değilim. Yine de, başarıya kadar numara yapmanın bir yolunu bulmalıyım, çünkü hayatım şu anda yaşanıyor. Bunu kanıtlayacak zonklayan inciklerim var.

"Hadi," diyor Caleb, elini uzatarak. "Ayaklarının üzerinde duramıyorsun, Doktor. Seni kanepeye yatıralım, olur mu? Başka bir gün savaşmak için yaşa."

Başımı sallayarak elini tutuyorum.

("Gitmeye hazır mısınız?" Caleb elinde bir seyahat kupasıyla kapımın önünde duruyor. Üzerinde Jacksonville Rays tişörtü ve bir çift antrenman kıyafeti var.

pantolon ve spor ayakkabı. Bakırımsı kahverengi saçları hafif nemli, ensesinde kıvrılıyor ve tıraş olmaya zahmet etmemiş. Dünkü saat beş gölgesi bugün resmen kirli sakal olmuş ve ben bundan nefret etmiyorum.

"Evet, bana bir saniye ver," diyorum ve tezgahtan eşyalarımı almak için içeri dalarken kapıyı açık bırakıyorum.

Dairesinden sadece bir saat önce ayrıldım. Geceyi onun kanepesinde, çıplak popomu gizlemek için giydiğim gri eşofman altıyla geçirdim. Gecenin bir vakti Sy da bana katıldı. Alarmımla uyandım, vücudum terliyordu ve bacaklarımın arasına 60 kiloluk bir köpek dolanmıştı.

Caleb hâlâ uyurken sıvıştım ve yalınayak kiralama ofisine doğru utanç yürüyüşü yaptım. Adam sabah 7:00'de geldiğinde hazırdım ve bekliyordum. Bu konuda çok iyiydi, daireme geri dönmeme yardım etmek için her şeyi bıraktı. Caleb beni arenaya götürmeye hazır bir şekilde kapımı çalmadan önce duş alıp giyinecek zamanım bile olmamıştı.

"İşte," diyorum, aceleyle geri .

Boştaki elini uzatıyor ve ben de ona yedek anahtarımı veriyorum. "Bu da ne böyle?" diye mırıldanıyor, sanki canlı bir tarantulaymış gibi bakıyor. "Sence de biraz ileri gitmiyor musun, Kasırğa?"

"Ha ha," diyorum dalgınca, kapıyı arkamdan kapatarak. "Bak, bu şehirde tanıdığım tek kişi sensin, tamam mı? Birlikte çalışıyoruz ve şimdi bir duvarı paylaşıyoruz. Şimdilik, sen benim . Seni bulduğum an

Sizi bu ağır sorumluluktan kurtarmak için anahtarını geri alacağım, böylece benimle birlikte anılmaktan kurtulmuş olacaksınız."

Kaşlarını çatıyor, elini anahtarın etrafına kapatıyor. "Yeni keşfettiğim gücü kötülük için kullanmayacağımı nereden biliyorsun?"

Homurdanarak elindeki seyahat kupasını kaptım. Tabii ki dün gece Target'ta unuttuğum tek şey kahveydi. Kahveye havadan daha çok ihtiyacım var. Onunkinden bir yudum alıyorum ve anında pişman oluyorum. "Kahretsin, bu çok tatlı." O gülerken ben seyahat kupasını ona geri itiyorum.

"Kimse senden bunu denemeni istemedi."

İğrenç! Şimdi bu tadı temizlemek için dilime zımpara kağıdı istiyorum. "Ne tür bir psikopat yazın ortasında naneli mocha içer?"

Gülmeye devam ediyor ve merdivenlere doğru ilerliyor.

"Sözümü geri alıyorum," diye sesleniyorum.

Duraklıyor, omzunun üzerinden bakıyor. "Ne?"

"Naneli kahve içen birine anahtarımı emanet edemem." Elimi uzattım. "Geri ver lütfen."

Yürümeye devam ediyor. "Çok geç, Kasırga. O artık benim anahtarım. Ve istediğim zaman oraya girip deniz kabuğu koleksiyonunu yeniden düzenlemek için kullanmayacağımı düşünüyorsan, o zaman bunu iyice düşünmemişsin demektir."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, sırt çantamın fermuarını çekmek için elimi bırakıyorum. O sadece homurdanıyor.

Sanırım bu bizim yeni arkadaş dilimiz. Hakaretler ve homurdanmalar.

Sırt çantamı omzuma atıp onun arkasından gidiyorum. Onun hareketleri dikkatimi telefonumdan çekiyor. Bu sabah adımlarında belirgin bir aksama var, sol bacağını tercih ediyor. "Hey, topallıyor musun? İyi misin?"

Omuzları sertleşir ve arkasını dönmez. "Evet, iyiyim. Dizim biraz gergin."

Dudaklarımı büzerek onun ilk merdivenleri inişini izliyorum. Duruşunu ve yürüyüşünü değerlendirirken fizyoterapist alarmım çalıyor. Ağrısı var. Dün topallıyor muydu? Hiç sanmıyorum.

Nefesim kesildi. "Tanrım, bu dün geceden miydi? Caleb, seni incittim mi? Asansörü kullanabileceğimizi biliyorsun-"

"Hayır," diye homurdanıyor yine. "Beni rahat bırak."

Harika, şimdi onu .

Görünüşe göre, bu adamla bir adım ileri, üç adım geri olacak.

Jeep'ine çıkıyoruz ve ilk fark ettiğim şey arabanın üstünün açık olduğu. Gizliden gizliye minnettarım. Rüzgârlı bir cip gezintisini en az bir sonraki Kaliforniya kızı kadar severim ama bugün iyi bir izlenim bırakmayı umuyordum. Jeep saç ve seks saç mükemmel bir çember oluşturuyor.

Her ihtimale karşı hazırdım. Saçımı yüksek bir at kuyruğu yaptım. Eksik alışveriş listeme bir şey daha ekledim: kontak solüsyonu. Dışarıdayım, bu yüzden bütün gün kaşındıran lensler takmak yerine gözlüklerimi tercih etmek zorunda kaldım. Tess'in beni esmer Elle Woods'a benzettiğini söylediği kalın siyah çerçeveler yeterince sevimli.

Doktor Elle, çünkü lacivert önlük giyiyorum. Üniformanın ne olacağından emin değilim ama bir doktor önlükle asla yanlış yapmaz.

"Kahve içmek için durma şansımız var mı?" İkimiz de binerken söylüyorum. "Antrenman sahasında kahve var," diye cevap veriyor, hâlâ asık suratlı.

"Genellikle kahvaltı da hazırlanır. Oyuncular içindir ama asla hepsini yemezler ve personel bunları didiklediğinde kimse umursamaz."

Jeep geri geri gitmeye başlar başlamaz, telefonum bir mesajla çaldı. Scott Tyler, Rays'in yeni atanan takım doktoru. Bursu kazandığım gün iki kez telefonda konuşmuştuk. Neşeliydi ve "havalı" kelimesini çok kullandı. Stoacı Doktor Halla'dan büyük bir değişiklik.

DR. TYLER (8:13AM): Jax'e hoş geldiniz! Çocuğumun bu sabah dışı randevusu var, o yüzden biraz geç geleceğim. Sanford seni Vicki'ye götürsün.

O zaman ben içeri girene kadar Avery'yi gölgeleyin.

Dudaklarımı büzerek Caleb'a bakıyorum. Kalan huysuzluk seviyesini ölçmeye çalışıyorum. Yeterince sakın görünüyor, gözlerini yoldan ayırmadan iğrenç kahvesini yudumluyor.

"Doktor Tyler mesaj attı" dedim.

Cevap yok.

"Bu sabah gecikti," diye devam ettim. "Beni Vicki'yi görmeye götürmen gerektiğini söyledi. Vicki kim?"

"Operasyon Müdürü," diye yanıtlıyor. "O gerçek bir top avcısıdır." "Peki Avery kim?"

"PT'nin başı."

Kafamda büyüyen isim ve pozisyon listesini gözden geçiriyorum. Doğru, adı Todd Avery, sanırım. "Peki iyi bir adam mı?"

"Onunla pek çalışmıyorum," diye yanıtlıyor Caleb. "O sert biri. Biraz tavırlı biri. Çocukların henüz onun hakkında söyleyecek pek bir şeyi yok. Henüz önemli bir sakatlığımız yok, o yüzden bir ay sonra tekrar sorun."

Doğru, yepyeni bir takım. Yeni personel. Temiz bir sayfa. Herkes denenmemiş, sadece ben değil.

"Doktor Tyler yine de popüler," diye ekliyor. "Harika bir enerjisi var. Ve yaptığı ilk şey diyetisyenlere çocukların günlük karbonhidrat alımını arttırtmak oldu. Bu çok iyi gitti."

Sırıyorum. Sadakat kazanmak için zekice bir yol. İnsanlar kendilerini besleyen eli ısırılmazlar.

Koltuğuma geri yaslanıyorum. "Peki, şu ana kadar takım hakkında ne düşünüyorsunuz? İyi bir ilk sezon için büyük umutlarımız var mı?"

Omuz silkiyor. "İlk sezonlar her zaman zor geçer. Çocuklar birbirlerini anlamak zorundadır. İstedikleri kadar antrenman yapabilirler ama ilerlemenin tek yolu sadece oyun oynamak. Tecrübeye ihtiyaçları var. Gerektiğinde bir takım olarak oynama konusunda gerçek bir deneyime."

"Hmm, ateşle imtihan," diyorum. "Ya da bu durumda buzla."

"Aynen öyle. Arenayı şimdi görebilirsiniz," diye ekliyor bir noktaya işaret ederek.

Ön camdan dışarı bakıyorum, yepyeni bir arenanın kusursuz silueti görüldüğünde gülümsememi gizleyemiyorum.

"Hâlâ inşaatı bitiriyorlar," diyor, gereksiz yere bir çift vinci işaret ederek. "Ama uygulama merkezi şurada solda." Başka bir küçük kompleksi işaret ediyor. "Merkez tamamlandı ve tüm destek alanları, spor salonları, ofisler. Sezonun ilk on maçını deplasmana kaydırmak zorunda kaldılar, böylece yeni arenayı bitirebileceklerdi. Seyahat etmek zor olacak ama bunun karşılığında bir ay boyunca evimizde olacağız. Bu hemen hemen hiç olmaz."

Tekrar arkama yaslanıyorum, midemde yükselen sinir uğultusuyla savaşıyorum. Sanki okulun ilk günü gibi. "Ee, bana çocuklardan bahset. Bilmem gereken divalar var mı? Kötü kan? Kan davaları?"

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bu işi almadan önce *hiç* araştırma yaptın mı?"

"Hayır," diye neşeyle cevap veriyorum. "Vakit yok. Barkley Bursu için bekleme listesindeydim ve yedek kulübesinden çıkacağımı tam olarak şu anda öğrendim..." Telefonumdan saati kontrol ediyorum. "Evet, 48 saat önce. Bu süre zarfında, tüm hayatımı toparlamak, havaalanlarında sıkışıp kalmak, çantaların peşine düşmek, kendi balkonumda kilitli kalmak ve

Huysuz kıçınla," diye ekliyorum yan gözle. "Yani hayır, dürüstçe söyleyebilirim ki Jacksonville Rays hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sana tek bir oyuncu bile söyleyemem. Bana buraya taşınacağımı söyleyene kadar takımın varlığından bile haberim yoktu. Ama çabuk öğrenirim."

Bir kahkaha attı. "Tanrım. Ateşle imtihanından bahset."

"Değil mi?" Sırıtarak ekliyorum. "Belki de yeni anahtarlı duvar arkadaşım bir kıza yardım edebilir... bana detayları ver. Ne kadar zayıf? Ne var ne yok? Pislik?"

İnliyor. "Lütfen dur."

"Konuş, yoksa ben devam ederim," diye takılıyorum. "411, dedikodu,-" "Lanet olsun, *dur*," diye homurdanıyor. "Tanrım, bir chihuahua'dan daha kötüsün." "Ve ben daha kafein bile almadım," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

İç geçiriyor, elleri direksiyonda esniyor. "Çocuklar iyi. Karlsson ve Langley gibi bazıları daha önce birlikte çalıştı. Onlar ilk sıradaki kanat oyuncularını. İyi bir ritimleri var. Kalecileri dinamit gibi. Rays'in anlaştığı ilk adamdı. Mars Kinnunen. Ona Ayı diyorlar."

"Oooo, neden ona Ayı diyorlar?"

Sırıttırıyor. "Onunla tanış ve öğren."

"Peki ya savunma?" Savunma oyuncularının ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar hokey biliyorum. Genellikle çiftler halinde çalışırlar ve kimyaları iyiye bazı oyuncular yıllarca aynı adamla kayabilir.

"Sağlam," diye yanıtlıyor. "Hücumdan daha sağlam. Bugün bir gösteri maçları var."

Başımı salladım. Şimdi eğitim kompleksine giriyoruz ve ben öne doğru eğiliyorum, içimde heyecan uğulduyor.

"Arkadaşım takımda," diye devam ediyor Caleb karanlık otoparka girerken. "Anlaştıkları ilk defans oyuncusuydu."

Ona doğru bakıyorum, güneş gözlüklerimi çıkarıp normal çerçevelerimle değiştiriyorum. "Bu çok havalı. Şimdi de birlikte mi çalışacaksınız?"

"Divaları sordunuz," diyor. "Sadece uyarıldığınızı bilin."

"Uh-oh. Onun adı ne?"

"Compton," diye cevaplıyor. "No. 42, Jake Compton. Ona cehennemi yaşattığınızdan emin olun. Bunu hak ettiğini garanti ederim."

Bir park yerine çekiyor ve ben gülerken motoru kapatıyor. "Tamam, yapacağım. Jake Compton resmen yaramazlar listemde."

A Bana bir fincan kahve temin ettikten sonra Caleb beni asansörle dördüncü kattaki yöneticilerin ofislerine çıkardı. Yukarı çıkarken, telefonum otomatik bir mesajla çalıyor. Kayıp iki çantam şu anda Jacksonville yolunda! Hâlâ gergin hissediyorsam kimin umurunda? Elimde bir kahve var ve günün sonunda tekrar tam bir gardırobum olacak.

Asansörün kapıları açılıp kapılarla dolu uzun bir koridor ortaya çıkarken sıvı cennetten bir yudum alıyorum. Tavan pencereleri parlak güneş ışığını içeri alıyor ve zemin, su gibi görünmesini sağlayan havalı, özel bir boya işine sahip. Duvarlar Rays renklerine boyanmış; beyaz, lacivert ve yanık turuncu vurgularla deniz mavisi bir taban.

Caleb bana soldaki küçük bir bekleme odasına açılan ilk kapıyı gösteriyor. Resepsiyon görevlisi yok, sadece ofislere açılan dört kapı daha var.

"Burası Operasyon Müdürlerinin odası," diyor Caleb. "Vicki burada." Sağdaki ilk kapıyı çalıyor.

"İçeri gel!" diye seslenir bir kadın sesi.

Caleb kapıyı açar. "Hey, Vic." "Oh, merhaba tatlım."

Etrafına baktığımda ruj sürmüş, inciler takmış, şık bir takım elbise giymiş yaşlı bir siyah kadın görüyorum.

"Kayıp doktorunuz bende," diyor.

Vicki masasının arkasından kalkarak, "Aman Tanrım," diye haykırır. "Oh, Doktor Price, buraya gel tatlım. Kötü uçuşunuzla ilgili her şeyi duydum.

gecikmeler."

Bacaklarımın hareket ettiğinin farkına bile varmadan bana şiddetle sarılıyor ve çiçek parfümüyle beni sarmalıyor.

"Jacksonville'e hoş geldiniz demek için ne güzel bir yol. Yemin ederim, artık uçmaya değmez."

Gülüyorum, ona tekrar sarılıyorum. "Evet, çok acımasızdı. Çantalarımın ikisi hâlâ kayıp. Caleb yine de harikaydı," diye ekliyorum. "Beni havaalanından aldı ve eve yerleştirdi."

Ona sert bir bakış atarak gitmeme izin verdi. "Uslu durdu mu?"

Gözlerini deviriyor. Anlaşılan onun huysuz kişiliğini çözmüştüm. "Bana taco aldı," diye cevap verdim.

"Aferin oğlum," diyor Vicki, masasına doğru ilerlerken yanağını okşayarak. "Geri ödemeye ihtiyacınız varsa makbuzunuzu gönderin."

Elleri ceplerinde, oflayıp pufluyor. "Sanırım birkaç taco için bahşiş verebilirim, Vic." Sonra bana baktı. "Doktor, iyi misin? Ben..." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ediyor.

"Elbette," diyorum hemen. "Tekrar teşekkürler Caleb.

Gerçekten." İkimize de başıyla selam veriyor ve dışarı çıkıyor.

"Otur tatlım," diyor Vicki, masasındaki kâğıtları karıştırırken. "Burada imzalamanız gereken birkaç şey daha var. Ve bayiden bir güncelleme aldım. Arabanı bu öğleden sonraya kadar hazır etmeliyiz. Kira fiyatları konusunda benimle inatlaşıyorlardı. Sonunda birkaç sezonluk biletle anlaşmayı tatlandırmak zorunda kaldım."

"Oh iyi," diyorum rahatlama ve korku karışımı bir duyguyla. Araba kullanmaktan nefret ediyorum. Jacksonville'in şu ana kadarki tek dezavantajı bu. Şehir büyük ölçüde dağılmış durumda, bu yüzden araba kullanmak tek gerçek seçeneğim.

"Daire sizin için çalışıyor mu? Hiç şikayetiniz yok mu?"

Kahvem hâlâ dudaklarımda. Balkon hikâyemi kimseyle paylaşmak isteyip istemediğime henüz karar vermedim. Caleb'in bunu bilmesi yeterince aşağılanmış hissettiriyor. "Umm...evet, mükemmel."

"O burada mı?" diye koridordan yüksek bir ses geliyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş sarı bukleleri olan küçük bir kadının ofis süitinin ana kapısından içeri girdiğini görüyorum. Parlak mavi gözleri ve geniş bir gülümsemesi var. Vicki gibi o da iş kıyafetleri giymiş, şık siyah topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak içeri giriyor ve elindeki kocaman çantayı yere bırakıyor. Tamam, *onda* Elle Woods enerjisi var, bende yok.

"Yeni Barkley dostumuz siz misiniz?" Kalın bir güney aksanı var.
Georgia olabilir mi? Alabama?

Ayağa kalktım, elimi uzattım. "Evet, merhaba. Doktor Rachel Price."

Elime baktı ve güldü. "Tatlım, burada Güney'de sarılırız."

Daha ne olduğunu anlamadan, birkaç dakika içinde ikinci kez sıkıştırılıyorum.

Gitmeme izin verdi. "Ben Poppy St. James, Rays'in halkla ilişkiler müdürüyüm. Takımımızın bu yıl Fellowship programına katılacak olmasından *dolayı çok* heyecanlı olduğumu söyleyebilir miyim? İyi basını kim sevmez ki? Ve *sizin* yeni Fellow'umuz olacağınızı öğrendiğimde? Neredeyse ölüyordum!" diye ekliyor ve Vicki'ye gülümserken bir elini kalbinin üzerine koyuyor.

Benim gülümsemem de azalmaya başladı. Sanırım bunun nereye gittiğini biliyorum.

"Yani, muhteşem olman ve *çok yetenekli* olman yeterli," diye ekliyor, her kelimeyi vurgulayarak. "Ama sonra ailen hakkında bir şeyler öğrendim. Yani hokeyle rock'n roll kadar iyi giden bir şey yok, değil mi?"

Sadece bekle...

"Sence baban bu sezon bir maça gelmek ister mi?"

burada.

Gülümsemem resmen sahte. Ama bu bir ünlünün kızının hayatı. İnsanlar bağlantıyı kurduğu anda, varlığım sona eriyor. Ben sadece insanların ona ulaşmaya çalıştığı bir kanal oluyorum.

"Biliyor musun, programından pek emin değilim," diye söze giriyorum. "Siz ikiniz neden ?" diyor Vicki, kafasının karıştığı belli.

Poppy etrafıma bakıyor. "Oh, duymadın mı? Yetenekli yeni Barkley arkadaşımız yıldız gücüne sahip. Babası The Ferryman'den Hal Price!"

Vicki göz kırpmıyor. "Bu bir grup mu?"

Poppy'nin nefesi kesildi. "Bir *grup* mu? Vicki, onlar *tüm* zamanların *en büyük* rock gruplarından sadece biri! Rolling Stones, Aerosmith, Led Zeppelin - Tanrı aşkına Rock and Roll Hall of Fame'deler!" Bana dönüyor, eli kolumda. "Yemin ederim, kardeşime söylediğimde neredeyse sandalyesinden düşüyordu."

"Bu harika," diyorum, hâlâ sabırlı gülümsememi takınarak.

"Söylesene, hiç Ulusal Marşı çalıyor mu? Bilirsin, Hendrix gibi? Bu harika olmaz mıydı Vic?" Heyecandan çığlık atıyor.

"Feribotçular arenamızda! Hayal edebiliyor musunuz?" Vicki, "Bu gerçekten harika olurdu," diye yanıtlıyor.

"Evet, biliyorsun, sorabilirim," diyorum, ben bir şey söyleyene kadar bunun bitmeyeceğini biliyorum.

Poppy kapının yanında düşürdüğü kocaman çantasına uzanırken gözleri telefonundaydı. "Kusura bakmayın, bu sabah üç tane basın etkinliğim var ve Claribel'i bulmaya çalışıyorum. Rachel'in iş başındayken birkaç fotoğrafını çekmesini istedim, sana Rachel dememin bir sakıncası var mı?"

"Poppy tatlım, *nefes al*," diyor Vicki kıkırdarak.

Poppy hareketsiz durur ve gözlerini kapatır. Derin, temizleyici bir nefes alır ve tekrar açar. "Teşekkürler Vic. Buna ihtiyacım vardı. Özür dilerim, bugünlerde çok dağınık durumdayım. İlk maç gününe kadar olan tüm bu stres yüzünden."

Vicki, "Hepimiz biraz gerginiz," diye onu temin ediyor.

Poppy gülümsüyor ve elinde bir dosyayla öne çıkıyor. "Söz veriyorum her zaman böyle değilim. Normal olabilirim. Göreceksiniz. Umarım sezon başladığında hepimiz ritmimizi bulacağız."

"Elbette," diye yanıtlıyorum. Ona olan saygım yeniden artıyor. Dürüst olduğu için onu takdir edebiliyorum. Şu anda tamamen nevrotik davranıyor ama en azından bunun farkında ve üzgün.

Dosyayı ondan aldım. "Nedir bu?"

"Bu, yaklaşan bazı halkla ilişkiler etkinlikleri için bir program," diye açıklıyor. "Yeni bir takımla, Rays'i tanııtma işini sadece oyunculara bırakamayız."

Üstteki kağıdı çıkarıp taradım. *Vay anasını*. Önümüzdeki iki ay için gün gün bloklanmış bir program, bir hastanede buluşma ve selamlaşmadan gelecek hafta Fin Fest adlı bir şeye kadar her türlü etkinliği gösteriyor. Bazı hafta sonları da dahil olmak üzere hesaplanmamış neredeyse tek bir gün bile yok.

"Tüm bu etkinliklere katılacak mıyım?" Listemin üzerinden ona bakarak söylüyorum. "Evet, de harika olmayacak mı?" diyor gülümseyerek. "Bizde koçlar, oyuncular, hatta personel bile. Dediğim gibi, herkes elini taşın altına koyacak. Umarım bir takım oyuncusu olursunuz çünkü bu maçı kazanmak istiyoruz."

"Hangi oyun?" Kâğıdı dosyama geri koyarak söylüyorum.

Sonunda telefonundan başını kaldırıp bakıyor. "Oyun. Önemli olan tek şey." Gözlerini bana diyor, dudaklarını büzüyor. "Bu seviyede spor

asla sadece sporla ilgili değil, Rachel. Diğer her şeyile ilgilidir. Bu yılki en önemli maçıımız buzda oynanmayacak. Jacksonville halkının kalbini ve aklını kazanmakla ilgili. Hokey dünyasının Rays'in oynamak için burada olduğunu ve kalıcı olduğumuzu görmesini sağlamalıyız."

I Eğer biri bana on yıl önce NHL'de üçüncü sıradan seçileceğimi ve sıradan bir bıçak bileyicisi olacağımı söyleseydi yüzlerine güldüm. Hokey benim hayatım. Bu her zaman benim hayatım oldu. Ama oyunu *oynamak*, kenarda oturmak değil.

Minnesota'da büyürken, neredeyse yürümeye başlar başlamaz paten kaymaya başladım. Lisede paten kayarak Michigan Üniversitesi'nde forvet pozisyonuna kadar yükseldim. Lakabım Şimşek'ti çünkü çok hızlıydım. Sanford ailesinin NHL'ye girmek için en büyük umuduydum.

Ve yaptım... yedi dakikalığına.

Tam olarak yedi dakika on üç saniye. Buzda kaldığım süre bu kadar. Tahtalara kötü bir kontrol, acımasızca kırılan bir diz, başlamadan biten bir kariyer.

Pittsburgh beni bir yıldan fazla sakat listesinde tuttu ve rehabilitasyonumun ancak bu kadar işlevselliği geri getireceği açıktı. Çok fazla aksilik yaşadım - beklenmedik iltihaplanma, kötü enfeksiyon, üçüncü bir ameliyat. Her şeyi bir arada tutan üç vida hala orada duruyor.

Sakatlanmadan önceki hayatımda her şey anlamlıydı. Ne istediğimi tam olarak biliyordum. Azmim ve doğal yeteneğim vardı. Okulda çok az çalışırdım ve yine de iyi notlar alırdım. Kızları istediğimde tek yapmam gereken parmağımı kıvrırmaktı. Partiler, içki, arkadaşlar, hepsi önceden vardı.

Ama şimdi sonrasını yaşıyorum. Sonrası, her gün dizim ağrıyarak uyandığım bir yer. Sonrası karanlık bir yer.

kafamdan daha fazla. Sonrası, sarmal riskinin her zaman elimizin altında olduğu yerdir. İki yıl içinde, NHL'de iki yıllık, milyonlarca dolarlık bir kontratla başlayıp Minnesota, Duluth'ta bir spor barında garsonluk yapmaya başladım.

Hayatımı kurtaran Jake'ti. Aynı gençler liginde oynayarak büyüdük. Sonunda ikimiz de Michigan'da başlangıç pozisyonu kazandık. Ben o yıl NHL'ye katılan üçüncü seçiciydim, o ise on üçüncü. İkimiz de Penguins'e gittik.

Sakatlandıktan sonra, diğer herkese yaptığım gibi onu da dışladım. Ama o hiçbir şeyin ya da kimsenin peşini bırakacak bir tip değildi. Bir gece bardaki vardiyam sırasında elinde tek yönlü bir uçak biletiyle çıkageldiğinde şaşırmamalıyım. LA Kings'e yeni takas edilmişti ve ülkeyi tek başına geçeceği için endişeliydi. Bana uçak biletini verdi, patates kızartmalı bir hamburger sipariş etti ve fişin altına 'Kendi odan olacak' yazan bir notla birlikte on bin dolar bahşış bıraktı. Ayrıca seni sörf derslerine yazdırdım. Pazartesi başlıyorsun.

Hiç düşünmedim. Bardan ayrıldım, hayatımı iki çantaya sığdırdım ve ülkenin öbür ucuna, onun Los Angeles şehir merkezindeki dairesinin boş odasına taşındım. Asla arkamıza bakmadık.

Altı yıl sonra buradayız ve Jake ligin en iyi defans oyuncularından biri, adamlarını panolara sıkıştırma yeteneğiyle ünlü. Jacksonville'in yaptığı ilk takaslardan biriydi. Ve benden hiçbir şey saklamıyor. Yılda yedi milyondan fazla eden beş yıllık bir kontratı olduğunu biliyorum. İyi de bir imza primi vardı. Sahilde bir ev alacak kadar iyi. Okyanus manzaralı, denize bir blok uzaklıkta muhteşem bir yer.

Daha da önemlisi, Ekipman Müdür Yardımcısı olarak bu işe alınmamdan onun sorumlu olduğunu biliyorum. Hiçbir şey söylemedi ve söylemeyecek de ama ben biliyorum. Bu, altı yıldır hokey dünyasında sahip olduğum ilk iş. Eve dönme vakti gelmişti. Bunu o da biliyordu, ben de.

İşte burada, antrenman sahasının dışındaki dar koridorda durmuş, Jake'in bıçaklarını bileyliyordum - en iyi arkadaşım, sonrasının çılgın, kafa karıştırıcı dünyasında rehberim.

Bileyiciyi öldürüp bıçağa daha yakından bakıyorum. Birkaç çocuk yepyeni antrenman üniformalarıyla arkamdan sürünerek geliyor. "Hey çocuklar, iyi görünüyorsunuz," diye sesleniyorum.

İkisi de sırtıyor. Genç çocuklar, ikisi de yeni asker. Sully arkalarından geliyor ve eldivenli eliyle omzumu sıvazlıyor. 19 numara, Josh O'Sullivan, NHL'de on iki yıllık bir tecrübeye sahip. Koçun ona kaptanlık vermesini bekliyorum. Harika bir aile babası, basına karşı burnunu temiz tutuyor ve görünüşe göre ızgaradan da anlıyor.

"Hey, bu akşam Rip'in yerinde yemek var," diyor yanımdan geçerken. "Sezon öncesinin bitişini kutluyoruz. Orada ol!"

Ona el sallayarak ters yönde, ekipman müdürünün odasına doğru ilerliyorum. Jake'in bıçakları bu sabah bilemem gereken son bıçak setiydi. Soyunma odasına bir yük taze çamaşır getirdim.

"Hey, Sanny," diye sesleniyor Morrow. O da bir defans oyuncusu. "Rip'in gecesini duydun mu?"

"Evet, Sully az önce söyledi." "Güzel. Geliyor musun?"

"Muhtemelen." Ona formasını fırlatıyorum. "Bir erkeğin yemek yemesi gerekir."

Kafasını formanın içine sokuyor. "Güzel. DLP'yi getiriyor musun?"

DLP. Aile içi hayat arkadaşı. Oyuncular Rays'e takas edildikten sonra yaptıkları ilk şeylerden biri bir grup sohbeti başlatmak oldu. Herkes katılmıyor. Aslında, daha hevesli olan bazı çaylaklar için eklenmek için yeterince 'içeride' sayılmamaları hassas bir konu.

Birkaç kişi benim eklendiğimi öğrenince kendilerini kaybettiler. Compton'ın evdeki hayat arkadaşı olduğum için eklendiğim şakası hızla yayıldı. Artık birlikte yaşamıyoruz bile, ama takma ad yapıştı ve şimdi birimiz veya ikimiz de planlardan kurtulmak için her zaman DLP bahanesini kullanıyoruz.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. Düşündüm de, onu sabahtan beri görmemiştim. "Nerede o?"

Morrow sadece omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sabah toplantısında yoktu." Telefonumu cebimden çıkarıp bir mesaj atarken yanımdan geçip gidiyor.

CALEB (10:45): Neredesin lan sen? Gösteri maçı 11'de başlıyor.

Hemen ekranımın altında noktalar beliriyor.

JAKE (10:45): Beni özledin mi bebeğim? Bakacak güzel bir şeye ihtiyacın var mı?

Başımı sallayarak homurdanıyorum. Ama sonra aklıma ondan çok daha güzel bir yüz geliyor... Koyu renk gözleri, uzun, koyu kirpikleri ve dolgun dudakları olan bir yüz. Ceviz kahvesi saçlarla çerçevelenmiş ve küçük altın bir septum yüzüğüyle vurgulanmış bir yüz. Bu sabah çıkarmıştı. Kapıyı açtığında ilk fark ettiğim şey buydu.

Rachel'ın görüntüsünü canlandırmak daha fazlasını yapıyor. Şimdi sanki onu yeniden hissedebiliyorum, bana o kadar yakın ki neredeyse aynı teni paylaşıyorduk. Kalp atışlarının kaburgalarım hissediyorum, teninin pürüzsüzlüğünü ellerimde hissediyorum - yanlarını, çıplak kıcını.

Kahretsin, tangadan başka bir şey giymediğini ve lanet bir maymun gibi balkona tırmandığını fark ettiğimde neredeyse kendimi kaybediyordum. O korkusuz. Çılgın. Tam bir kasırga.

Yalan söylemeyeceğim, bir an için beni öpebileceğini düşündüm. Bu çok büyük bir hata olurdu. Altı yıl boyunca tüm fiziksel ve duygusal saçmalıklarım uğraştıktan sonra hâlâ berbat bir haldeyim. Kimseye yaranamazdım, hele de şu anda aynı duvarı paylaştığım bir iş arkadaşım.

Telefonumu kaldırıyorum ve J-Lo'nun tişörtü hâlâ üzerindeyken fotoğrafını çekiyorum. Göğsündeki kıvrıcık siyah saçlar tüm çıplaklığıyla ortada.

CALEB (10:48AM): Hayır, beni sıcak tutacak sevimli bir ayım var.

Jake mesajı hemen beğenmedi. Birkaç dakika sonra telefonum çaldı.

JAKE (10:49): Eğer beni J-Lo için terk , yemin ederim karşıdan gelen trafiğe girerim.

Telefonum bir fotoğrafla çalıyor. Yakın çekim, şapkasını yüzüne doğru çekmiş. Kaşlarını çatıyor. Başının üstündeki arka planda, bir tabeladaki kelimeleri seçebiliyorum.

CALEB (10:50): Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde ne işin var?

Telefonum çalıyor ve cevap veriyorum, soyunma odasını düzenleme işlemine başlarken onu kulağımın altına sıkıştırıyorum. Çocuklar ne zaman kullansa, her zaman bir kasırđa patlamış gibi görünüyor.

Jake, "Dostum, beni başlatma," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" Diğer ekipman müdür yardımcısı Jerry'ye başımı salladım. İkimiz de işleri yoluna koymak için çalışmaya başladık.

Jake inliyor. "Görünüşe göre, geçen sefer hangi dahi bana yardım ettiyse, lanet olası kimliğimi karıştırmış. Doğum tarihimi değiştirmiş."

"Bu berbat."

"Evet, sanırım Vicki gelip tamir ettirmezsem kontratımı iptal etmeye hazırdı. İki haftadır peşimi bırakmıyor. Sürekli unutuyordum."

"Bu oyunu özlüyor musun o zaman?"

"Evet, hepimiz Vic'i mutlu etmeliyiz, değil mi?"

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, kullanılmış bir muz kabuğunu çöpe atarken.

Yine inliyor. "Bu sırada önümde hâlâ bin kişi var. Ve hey, bana şu yeni doktorla ne olduğunu hiç anlatmadın. Adı neydi?"

Rachel'in varlığına dair haberler yayıldıkça grup sohbeti son bir saattir patlıyordu. Sohbeta ilk giren Novy oldu ve 'vay canına, seksi doktor alarmı' dedi. O zamandan beri, çocuklar 'sıcak doktor görüldü' oynuyorlar. Sanırım son ping'e göre PT sitinde bir yerlerde.

"Uhhh... başka bir şey olmadı," diyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

Ona dildo olayını anlattım. Neden ona balkondan bahsetmediğimi bilmiyorum. Onunla ilgili bir şey vardı... sonundaki savunmasızlığı. Olmayana kadar komikti. Ona karşı korumacı hissediyorum.

"Kahretsin, az önce numaramı aradılar. Gitmem lazım."

"K-hey, bugün buraya geliyor musun?"

Ama ben daha cümlemi bitirmeden telefonu kapattı. Pislik herif. Bunu hep yapıyor.

"Hey," diyor Jerry. "Bloktaki yeni doktor hakkında duyduklarım nedir?"

İnliyorum. İlk gününün sadece iki saatindeyiz ve ekip şimdiden lanet olası bir arı kovanı gibi vızıldıyor. Bunun sonu sadece felaket olabilir. Planım arkama yaslanıp patlamış mısırdı kapmak ve onun hepsini canlı canlı yemesini izlemek.

"S o, kayıtlarınızda her şey harika görünüyor, Price," diyor Doktor Tyler. Bir maratoncunun vücuduna sahip, sırık gibi yaşlı bir adam. Gümüş rengi saçları, koyu

Gözleri. Gülümsemeyi hiç bırakmıyor gibi. Doktor Halla'dan büyük bir değişiklik.

Dizüstü bilgisayarının ekranına tıklıyor. "Her zaman görmeyi sevdiğim birinci basamak ve PT'nin harika bir karışımına sahipsiniz. Burada büyük bir hokkabazlık hareketi oldu. Sezonun başlamasına doğru ilerlerken, kendimi daha derin bir palyaço kadrosuna ihtiyaç duyarken buluyorum."

Gülüyorum. "Şey, efendim, en bile hokkabazlık yapabilirim."

"Öyle görünüyor," diye cevap veriyor.

"Lütfen benden *gerçekten* hokkabazlık yapmamı ," diye ekliyorum hemen.

Gülümsüyor. "Yalan söylemeyeceğim, bence ekibimize ilk atadıkları Fellow'dan daha uygunsun. Doktor Halla'nın rehabilitasyon merkezi hakkında biraz araştırma yaptım ve tüm önleyici terapileriyle benimsediği bütünsel yaklaşıma hayran kaldım. Vücudu kırılmadan önce iyileştiriyor. Çok ileri görüşlü. Rays için de böyle bir yenilik istiyorum."

"Bu tür bir bakımı buraya getirmek için ne yapabilirsem yapmaya hazırım," diyorum.

Ellerini birbirine vuruyor. "Mükemmel. Sakat listemizde birkaç adamımız var. Onlarla yakından çalışacak, iyileşme yolunda ilerlemelerini sağlayacaksınız."

Başımı sallıyorum, sırt çantamdan tabletimi çıkarıyorum, not almaya hazırım.

"Bu sezon Avery ile çalışacaksın. Ama yavaşça git," diye uyarıyor. "Her şeyi bildiğini düşünmeyi seviyor... ne demek istediğimi anlıyorsan," diye ekliyor bilmiş bir bakışla.

"Evet, efendim."

Bu işi satır aralarını okuyacak kadar uzun süredir yapıyorum. Rehabilitasyon merkezinde Avery ile bir saat geçirdiğime göre, Tyler'ın pek de ince olmayan uyarı izleri var. Avery kontrol manyağı ve muhtemelen bir kadından tavsiye almakta zorlanacaktır. Belki yanıliyorum ama öyle bir havası var.

Tyler, "Tüm oyuncularımız son sağlık kontrollerinden geçmek üzere," diye devam ediyor. "Bunlara senin de katılmanı çok isterim" diye ekliyor. "Sen bizim kalça ve diz çarımız olacaksın. Önce *senin* onayını almadan hiçbir oyuncu buza çıkmayacak."

Öne doğru otururken midemde sinirler uçuşuyor. "Vay canına, daha beni iş başında bile görmediniz efendim. Gerçekten bana oyuncularınızı yedek bırakma yetkisi mi vermek istiyorsunuz?"

"Peki, kayıtlarında yalan olan bir şey var mı,

Price?" "Ne? Hayır, elbette değil-"

"USC'nin kinesiyoloji bölümünden dereceyle mi mezun oldunuz?"

"Evet-"

"LA Lakers ve Galaxy'de staj yaptığınız UCLA'dan spor hekimliği alanında uzmanlaşmış bir doktor musunuz?"

Özgeçmişimi ezberledi mi? Bu şekilde listelenmiş olması garip hissettiriyor. "Evet, ama-"

"En son Cincinnati Spor Kliniği'nde üç yıllık birinci basamak ihtisas programında iki yıl geçirdiniz."

"Evet."

"Doğrudan Doktor Benjamin Halla'nın altında çalışıyordun, işinde en iyilerden biri - bunu söylediğimi ona söyleme," diye ekliyor sahte bir fısıltıyla.

Şimdi gülümsüyorum. "Evet, efendim."

"Ve oradayken sporcuları tedavi ettiniz, fizik tedavi, birinci basamak bakım, kortizon enjeksiyonları yaptınız - ameliyathanede bile saatler geçirdiniz" diye ekliyor, açıkça etkilenmiş.

Hepsi doğru, ama bu beni olduğumdan daha havalı gösteriyor. olmak için en sevdiğim yer değil. Cerrahların sırası gelmeden önce ve sonra sporcular üzerinde çalışmayı tercih ediyorum. Ama Doktor Halla bütünsel bir tedavi istiyor.

Tüm asistanları için eğitim, bu yüzden istesem de istemesem de kalça ve diz protezi ameliyatlarını gözlemlemek için saatlerimi harcadım.

"Kayıtlarınıza göre, Olimpik yüzücülerden golf profesyonellerine ve sanırım Cincinnati Bengals'ın *on iki* oyuncusuna kadar her şeyle çalışmışsınız?"

İç çekiyorum, kendimden şüphe etmeme izin verdiğim için kendime kızıyorum. "Evet, efendim." "Peki o zaman Price, söyleyecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum," diyor

Omuz silkerek ve aynı nazik gülümsemeyle. "Niteliklisin. Kalifiyeden de öte. Adamlarımız emin ellerde olacak. Ve herkesin üzerine düşeni yapmasına ihtiyacım var. Bir kürek kapmaya hazır mısın?"

Başımı salladım. "Evet, efendim. Hazırdan da öte."

"Mükemmel. O zaman gidelim. Gösteri maçı saat 11'de başlıyor ve oyuncular iş başında görmeni istiyorum. Hillary'ye oyuncuların pazartesi gününden itibaren sizinle birlikte sağlık kontrolünden geçmeleri için kayıt yaptırmasını söyleyeceğim. Yerleşmen için sana hafta sonunu vereceğim. Kulağa yeterince adil geliyor mu?"

Gülümsüyorum, o ayağa kalkarken ben de kalkıyorum. "Evet, efendim. Adilden de öte."

İnliyor. "Evet, 'efendim' saçmalığını da kaldırabilirsin. Bana Scott de, Tyler de, 'efendim' dışında herhangi bir şey de. Bana çok fazla babamı hatırlatıyor," diye ekliyor bastırılmış bir ürperti ile.

Gülüyorum. "Anladım. Bana Rachel diyebilirsin."

Masasının üzerine eğilip ellerini tekrar uzatıyor. "Rays'e hoş geldin Rachel. Şimdi gidip takımla tanışalım."

(Antrenman sahası hareketlilikle dolup taşıyor. Tyler beni pleksiglasın arkasında, buzun tam ortasındaki tribünlerin kısıtlı bir bölümüne götürüyor. Buzun soğukluğu kollarımdaki ince tüyleri kabartıyor. Bu bölümde birkaç kişi daha oturmuş, ellerinde tabletler ve panolar var. Hızlıca bir tanışma turu yapıyoruz ama bangır bangır çalan ses sisteminden duymak zor.

Avery'i zaten tanıyorum. İri bir adam, defans oyuncusu gibi yapılı. Saçlarını kısacık kestirmiş ve kaşları çizgilerle çatılmış. Daha önce PT odasında gördüğüm genç bir adamın yanında oturuyor. Sanırım stajyer olabilir. Çok yakışıklı, uzun boylu ve sırık gibi, derin bronzlaşmış teni yüzünde çillerle tozlanmış. Gözleri delici bir yeşil ve siyah saçları ince bir şekilde toplanmış, spor bir saç bandıyla yüzünden uzaklaştırılmış. Bizi gördüğünde gülümsüyor ve Tyler'a el sallıyor.

Pistin uzak tarafında, arenadaki koltuklar gösteri maçını izlemek isteyen heyecanlı taraftarlarla dolu. Çocuklar kayarken hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor.

"Ayı bu mu?" Tyler'a kaleciyi işaret ederek söylüyorum.

Tyler kıkırdar. "Kinnunen? Kesinlikle hayır. O Kelso, üçüncü yedek. Davidson'la yedek kulübesinde oturmak için mücadele ediyor. Güven bana, Kinnunen buza çıktığında anlayacaksın."

Caleb'i görüyorum, sırtı bir adamın patenine eğilmiş, bir bıçağı gevşetiyor. Yeni bir tane takıyor ve adamın bileğine hafifçe vuruyor. Birkaç dakika içinde oyuncu bariyeri atlıyor ve buza geri dönüyor.

Caleb etrafına bakınıp beni fark ediyor ve el sallıyorum. Bana havalı bir adam gibi başını sallıyor ve arkasını dönüyor. Gözlerimi deviriyorum, ama birkaç dakika içinde telefonum çalıyor.

CALEB (11:03): İlk gün nasıl gidiyor, Sıcak Doktor?

Bir kahkaha atıp ona doğru bakıyorum ama o gitmiş.

RACHEL (11:03): Ateşli Doktor mu? Ciddi misin? Hurricane'e ne oldu?

Zil çalıyor ve tüm çocuklar buzı temizliyor.

CALEB (11:04): Benim için sen Kasırga'sın. içinde, sen Ateşli Doktor'sun.

Dehşet içinde telefonuma grup sohbetinden ekran görüntüleri geliyor. Görünüşe göre, çocuklar son bir saattir sanki binada başıboş dolaşan kaçak bir çitaymışım gibi nerede olduğumu takip ediyorlarmış. Utanç verici ötesi.

"Tanrım," diye inleyerek bir cevap yazdım.

RACHEL (11:04): Hot Doc lakabını ortadan kaldırmama yardım etmen bana ne kadara mal olacak?

Telefonum birkaç dakikalığına sessizleşiyor ve çocuklar taraftarların tezahüratları eşliğinde buza çıkmaya başladığında not almaya hazır bir şekilde tabletime yerleşiyorum. Bu sadece bir gösteri, yani Rays Rays'e karşı. Çocukların yarısı beyaz antrenman forması giyiyor, yarısı da deniz mavisi. Üçüncü kaleci Kelso beyaz forma giyiyor.

Deniz mavisi giymiş yeni kaleci buza çıkarken kalabalık kükrüyor ve nefesim kesiliyor. Adam devasa. Kaleci pedleri zaten sıradan bir adamı Optimus Prime gibi gösteriyor. Bu adam Kelso'yu bütün olarak yutabilir.

"Bu Kinnunen," diyor Tyler sırtarak. "İki kez Stanley Kupası kazanmış, Finlandiya Liiga'nın yıldızı. İşte Ayı bu."

"Evet, onu yakaladım," diye cevap veriyorum. Telefonum çalıyor ama gözlerimi ondan alamıyorum. Bu kadar büyük bir adam nasıl kalecilik yapabilir? O kadar büyük bir adam

yeterince hızlı hareket etmek için gereken çeviklik. Şu anda, en yakınındaki adamın iki katı büyüklüğünde, rahatsız edilmemiş bir boz ayı gibi kaleye doğru ilerliyor.

Kinnunen kalenin önündeki yerini alıyor ve su içmek için kaskını yukarı kaldırıyor. Sarı sakalının ötesinde pek bir şey seçilemiyor.

"Kinnunen Finlandiya Olimpiyat takımına seçildi," diyor Tyler. "Birkaç maç izlemek için şehre gelen gözlemcilerimiz var."

"Harika." Bankta öne doğru oturuyorum. "Diğer çocuklardan bu yıl olimpiyat adayı olan var mı?"

"Emin değilim," diye yanıtlıyor. "Kinnunen'den haberim var çünkü Finlandiya Buz Hokeyi Birliği temsilcileri benimle temasa geçerek tıbbi kayıtlarını istedi."

"Ve bunu yapabilir miyiz?"

"Oyuncunun rızasıyla, evet. Eğer izin verirse, tıbbi kayıtlarını postacısına gönderebiliriz."

Tekrar gülüyorum, telefonumu kontrol ediyorum.

CALEB (11:10): Çin'deki tüm çaylar, Kasırğa.

Sırıtiyorum, Caleb'i tekrar içeride görmek için sıraya bakıyorum. Deniz mavili çocuklardan biriyle konuşuyor, numarası söylenip adam kaymaya başlarken ona kaskını uzatıyor.

"19 numara, Josh O'Sullivan," diyor Tyler, oyuncuyu göstererek. "Çocuklar ona Sully der. Sakatlıklardan payına düşeni aldı. Sol omzu biraz hareket ediyor. Onu bir şahin gibi izleyin."

Başımı salladım, numarasını not ettim.

"Ve şuradaki beyazlı adam, 22 numara Novy. Lukas Novikov. Çok şakacıdır. Aptal, iki gün önce koşu bandında çözülmüş bir ayakkabı bağına takıldı ve sert bir şekilde yere düştü. Önümüzdeki birkaç gün dizini kontrol edin. İyi olduğunu söylüyor ama bu adamlar buzdan uzak kalacaklarını düşünseler akciğerlerindeki bir deliği bile gizlerler."

Onun adını da not ettim.

"Bunu zaten bildiğinden eminim Price, ama sana yanlış olduğunu *söyledikleri* şeyler var, sonra kendi gözlerinle gördüklerin var ve son olarak da içgüdülerinin sana söyledikleri var," diye açıklıyor. "Gerçeğe ulaşmak için üçüne de ihtiyacınız var."

"Biliyorum," diyorum. "Hiç bir defans oyuncusuna playofflar sırasında menisküs yırtığı ile başlayamayacağını söylemeyi denediniz mi?"

Kıkırdıyor. "Evet, anlıyorsunuz. Kötü polisi oynamak her zaman eğlenceli olmuyor ama sonuçta onları korumak için buradayız, kendilerinden bile" diye ekliyor. "Şanslılarsa oyun sadece birkaç yıl sürüyor. Sonra hayatlarının geri kalanında hasarla başa çıkmak zorunda kalıyorlar."

Pak bırakıldığında çocukların kayarak dizilişini izliyorum. Kendi takımlarıyla oynuyorlar, bu yüzden büyük darbeler ya da şiddet yok. Beyaz tarafın hücum takımı diski sürekli buza indiriyor. Daha güçlü bir çizgiye sahip oldukları açık.

Kinnunen'i dikkatle izliyorum. İlk birkaç kurtarışı yeterince kolaydı. Engelleyicisini ya da sopasını hareket ettirmek zorunda kalmadı. İki şut doğrudan pedlerine çarptı ve pakı bekleyen bir savunma oyuncusuna attı.

Boy 1.80'den fazla olmalı. Duruşunda kambur duruyor, devasa vücudu filenin üst ve yan taraflarına erişimi engelliyor. Bulabildiğiniz en iri adamı filenin önüne koymak akıllıca bir taktik, ancak boyu aslında onu dezavantajlı duruma düşürüyor. Bacaklarının arasında kocaman bir delik var. Pak sağa doğru yelken açmak için geniş bir açıklığa sahip-

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, gözlerim kocaman.

Kinnunen o kadar hızlı hareket etti ki gözümü kırptım ve kaçırdım. Bir saniye önce rahatça çömelmişti, bir saniye sonra tam kelebek pozisyonundaydı, kalçaları içeri kıvrılmış ve dizleri dışarı bükülmüştü, tamamen buza yaslanmıştı. Ağa olan tüm erişimini etkili bir şekilde kapattı. Bir kez daha göz kırptı ve ayağa kalktı, çömelmiş ve rahattı.

"Çok hızlı," diye mırıldandım. "Onun cüssesiyle-"

"Oynamak için çok mu büyük?" Tyler gülerek şöyle diyor. "Hayır, Mars Kinnunen tereyağı gibi yumuşaktır. Bir gösteri maçı için fazla zorlamayacaktır. Çocuklara egolarını tatmin etmek için birkaç tanesinin geçmesine izin verir.

-Evet.

Beyaz gol attığında kalabalık alkışlıyor. Ama ben hep Kinnunen'i izliyordum. Engellemeye bile çalışmadı.

"Sadece puanlar gerçekten önemli olana kadar bekleyin," diyor Tyler. "O zaman Ayı'nın oynamak için ortaya çıktığını göreceksiniz."

DAHA GÖSTERİ MAÇININ YARISINDAYKEN GENÇ BİR ADAM

Ray'in polo tişörtünü giyerek geliyor. Tyler'a "Üzgünüm Doktor," der. "Vicki, Doktor Price'ı soruyor."

Ona özür dileyen bir bakış attım, ama o beni cana yakın bir el hareketiyle başından savdı. "Git, git. Kimse Vicki'yi bekletemez."

Stajyeri koridorlardan geçerek ofis odalarına doğru takip ediyorum. "Orada," diye sesleniyor Vicki park alanına açılan ana kapıların yanından. Garaj. "Öğle yemeğinden yeni döndüm ve kiralık aracınızın geldiğine dair bir telefon aldım. Feragat belgesini imzalamanız gerekiyor, sonra anahtarları teslim edebilirim."

"Oh, harika." Kalemi tutan elim imza satırının üzerinde gezinirken marka ve modeli fark ediyorum. "Vicki? Bu... bu benim kiralık tek seçeneğim miydi?"

Telefonundan başını kaldırıyor. "O nedir, tatlım? Evet, bayiden harika bir fiyat aldık," diye açıklıyor. "Adamların çoğu biraz çekme kapasitesi olan bir şey tercih ediyor. Hepsinin tekneleri, sea-doo'sları ve Tanrı bilir başka neler var. Bu sorun olmaz, değil mi? Kamyon kullanabiliyorsun, değil mi?"

Başımı sallayıp formu imzalıyorum. "Evet, eminim olmayacaktır."

Gerçekte, dehşete düştüm. Artık zırhlı bir tanka sahip olduğumu söylediğimde Tess bana çok gülecek.

Vicki elektrikli uzatıyor. "Pekala, hadi kapalı otoparka gidelim ve sana nereye park ettiğini göstereyim." Çift kapılardan birini açıyor ve bana geçmem için yer bırakıyor.

Başka bir şey söylüyor ama ben dinlemiyorum. Tek duyabildiğim vücudumun uğultusu. Beynim, gözlerimin ve kalbimin zaten bildiği gerçeği yakalamaya çalışıyor.

Gizemli Çocuk bana doğru geliyor.

(Gözleri telefonunda, yaklaşmasını izlerken zorlukla nefes alabiliyorum. Hâlâ güneş gözlüklerini takıyor, siyah saçları beyzbol şapkasının altında saklı. Şapka. Seattle'da gördüğümünden biraz daha kısa, ense kısmı daha kısa ve sinekkaydı tıraş olmuş.

Ama bu o. Aklımda hiç şüphe yok. Geniş omuzları NHL teknik tişörtünü göğsüne doğru geriyor. Uzun, kaslı bacakları bir çift atletik şorttan başka bir şeyle sarılmamış. Rays renklerinde spor ayakkabı giyiyor.

O bir hokey oyuncusu. Mystery Boy Jacksonville Rays takımında defans oynuyor... şu anda resmi olarak çalıştığım takımda... doktoru olarak.

Oh, lanet olsun!

Sanırım bayılacağım. Ama sonra telefonundan başını kaldırmaya cesaret ediyor ve ikimize de külot eriten bir gülümseme gösteriyor.

Ben öldüm. Beni buraya gömün.

"Vicki, tanrıçam, kraliçem!" diye sesleniyor rüyalarımda binlerce kez duyduğum o derin sesiyle.

"Mmhmm," diyor kollarını kavuşturarak. Belli ki etkilenmemiş. "Sonunda hallettin mi?"

"Emrinize karşı gelmeye cüret edebilir miyim?" diye cevap veriyor ve elini atletik şortunun cebine sokarak ehliyetini gösteriyor. "Her şey ayarlandı. Gitmeye hazırız."

"Gün kapanmadan önce ofisime getirin ki bir kopyasını ."

Onlar konuşurken, ben burada kendi özel heykelleri gibi duruyorum. Beni görüyor, değil mi? Bana doğru baktı. Neler olduğunu anlamıyorum. Neden beni tanımıyormuş gibi davranıyor?

"Rachel, bu Jake Compton ve büyük bir T ile sorun yaratıyor," diyor Vicki tanıştıırken.

Tanrım, adı Jake. Kalbim küçük bir takla attı. *Jake Compton*. Caleb'in en iyi arkadaşı. Bakışlarını tamamen bana çeviriyor ve yemin ederim nefes alamıyorum. O ela gözler beni kendine bağlıyor.

"Jake, bu yeni Barkley Üyemiz, Doktor Rachel Price."

"Hey Doktor, tanıştığımıza memnun oldum," diyor elini uzatarak, görünüşe göre hâlâ habersiz.

Yavaşça elimi uzatırken ne yaptığımı inanamıyorum bile. Son iki aydır tüm hayallerim bu adamın etrafında dönüyordu. Şimdi burada, tam önünde duruyorum ve o beni tanımıyor bile!

(Hayatımın en güzel sabahını yaşadım. Sabah erken antrenman yok, antrenör toplantısı yok, ısınma ya da antrenman yok. Bunun yerine, uyudum ve kendimi

Kahvaltı. Elbette, DMV'de bir saatten fazla beklemek zorunda kaldım, ancak bu bana rahatlamak için zaman verdi.

Son birkaç ay çılgınca geçti. Vicki ve Poppy arasında, her gün taşaklarımız patlıyor. Eğer antrenmanda ya da egzersizde değilsek, bitmek bilmeyen İK toplantılarında, seyahat toplantılarında ya da basın saçmalıklarıyla uğraşıyoruz. Farklı tanıtımlar için kaç kez fotoğraf çektiğimi bile bilmiyorum.

Yani evet, kahvemi içmek ve DMV'ye gitmek için bir sabah izin almak oldukça harika hissettirdi.

Otoparka doğru yürürken şans yüzüme gülüyor. Vicki tam orada, yanında stajyer var. Yanında her zaman yeni biri olur. Telefonum çalışıyor ve aşağı bakıyorum.

CALEB (11:45): Novy harika görünüyor. Carolina'ya karşı birlikte iyi kayacaksınız.

Rahatlayarak iç çekiyorum. Başlangıç çizgimiz her geçen gün daha da sağlamlaşıyor.

Belki de bu sezon gerçekten kazanma şansımız vardır.

CALEB (11:45): Kelso berbat durumda. Görünüşe göre Davidson içeride...bu da benim kazandığım anlamına geliyor *yığılmış para emojisuşi emoji***

Hızlı bir cevap yazarak ofladım. Hangi kalecinin galip geleceğine dair iddiaya girmiştik ve o kazandı, yani bu akşam yemeğini ben ısmarlıyorum.

Gözlerimi telefonumdan ayırıp Vicki'ye kazanan bir gülümseme gönderiyorum. "Vicki, tanrıçam, kraliçem!"

Dudaklarını büzüyor, gözlerini bana çeviriyor. Ona sürekli takılıyorum ama o da bana karşılık veriyor. Alay etmeyi bıraktığında kimlik konusunda ciddi olduğunu anladım. "Mmhmm. Sonunda hallettin mi?"

"Emrinize karşı gelmeye cüret edebilir miyim?" Cebimden kimliğimi çıkararak söylüyorum. "Her şey ayarlandı. Gitmeye hazırız."

"Gün kapanmadan önce ofisime getirin ki bir kopyasını çıkarabileyim." Stajyerine döndü. "Rachel, bu Jake Compton, ve o büyük bir T ile sorun."

Stajyerine bakmama izin verdim. Siktir, çok güzelmiş. Bunu nasıl gözden kaçırmışım? Çocuklar bugün koridorlarda dolaşan yeni ve seksi bir doktordan bahsedip duruyorlar ama açıkçası umurumda bile değil. İstedğim tek bir doktor var.

Vay canına, bu kız benim Gizemli Kız'ıma çok benziyor-

"Jake, bu yeni Barkley Araştırmacımız Doktor Rachel Price," diyor Vicki üzerinde.

Bekle, o bir doktor mu? Bir bakışla kovduğum güzel kız bir doktor değil. Stajyer, o bir doktor. *Benim doktoruma* benzeyen doktor bir doktor... Ve sonra beynim patlıyor. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum. Bir şekilde, benim Elim dışarıda ve bir şey söylediğimden oldukça eminim. Ağzımdan kelimeler mi çıktı? Hiçbir fikrim yok. Burada öylece durmuş, bedenimin beynime yetişmesini bekliyorum. Ve atacak kalbim yok çünkü az önce yere düştü.

Bana iki kafam varmış gibi bakıyor. Doktor Rachel Price. Yeni takım doktoru. *Benim* doktorum. Doktor Gizemli Kız. Her şey yerine oturdu ve "Aman Tanrım!" diye bağırdım.

"*Aman* Tanrım," diye ağlıyor, gözleri yaşıyor.

Vay anasını. Tanrım, oluyor. O burada. Tam önümde duruyor. Gizemli kızım. Ama o artık bir gizem değil. Onun bir adı var.

Rachel.

Kahretsin, bunu kafamda söylemem bile kalp krizi geçirmeme neden olacak... ya da sertleşmeme. İkisi de. Bu anı birçok kez düşündüm. Ona o kadar çok

Aklımda birçok isim var. Belki de bir zamanlar Rachel'dı. Şimdi başka bir isim yok.

Rachel Price.

Gülümsüyorum. Gizem çözüldü. Ama *bekle*, neden bana öyle bakıyor? Vicki neden hala burada? Neden öpüşmüyoruz? Neden kıyafetlerimiz üzerimizde?

"Bir şey mi kaçırıyorum?" diyor Vicki, aramıza bakarak. "Siz ikiniz birbirinizi zaten tanıyor musunuz?"

Rachel'a bakıyorum, onu yönlendirmeye hazırım. O çok zeki. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilir.

"Birkaç ay önce tanıştık," diye mırıldanıyor. "Uçakta birlikte oturduk."

Vicki'ye bakıyorum. Kahretsin, yiyor mu?

Vicki küçük bir kahkaha atar. "Dünya küçük, değil mi? Biliyor musun, bir keresinde Denzel Washington ile birinci sınıfta oturmuştum?"

İkimiz de cevap veremiyoruz. Hâlâ nefes alamıyorum ve görünüşe göre Rachel ışıltıya gücünü mükemmelleştirmek için çok uğraşıyor. Kızım belli ki buradan başka bir yerde olmayı tercih ediyor.

Kahretsin, her şeyi ediyorum. Nasıl bilmiyorum ama . Onunla konuşmam lazım. Vicki'nin başka bir yere ışıltıya ihtiyacı var.

"Tatlım, anahtarlığını bir deneyelim," diyor Vicki. "Seninki de onlardan biri olmalı," diye ekliyor ve garajın arka tarafına park edilmiş bir sıra beyaz kamyonu işaret ediyor.

Rachel elindeki anahtarı kurcalıyor, fobu sıkarken bakışları anahtara yapışıyor. Kapılar açılırken sondaki kamyonun ışıkları yanıp sönüyor.

"İşte böyle," diyor Vicki. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı? Ve sen," diyor bana ters ters bakarak. "Bana o kimliği getir yoksa bu sezon tüm deplasman maçlarına jetin kanadına bağlı olarak uçacaksın!"

Rachel'in omzunu sıkarak ve kapıdan binaya geri dönerek uzaklaşır.

Rachel ve ben orada durmuş, birbirimize bakıyor, konuşmuyorduk. İkimizin de beyni çökmüştü.

Önce ben hareket ettim, ona uzandım. "I-"

"Bunu yapamam," diye fısıldıyor, uzattığım elimden uzaklaşıyor. "Ne?

Bekle!" Dönüp peşinden gidiyorum.

"Rachel!"

Ben ona arkasında dururken tüm vücudu kaskatı kesiliyor.

Elimde değil; aşık bir salak gibi gülümsüyorum. "Rachel," diyorum tekrar, sırf söyleyebildiğim için. Hissettiğim her şeyi bu kelimeye yüklüyorum. Kahretsin, çok güzel bir isim.

"Yapma," diye mırıldanıyor, sesi titriyor.

"Hey," diyorum nazikçe, elim uzanıyor ve kolunu okşuyor. En hafif dokunuşlar bunlar. "Bebeğim, arkanı dön. Bana bak."

Nefesini içine çekip arkasını dönüyor.

"Bebeğim?" Oooh, kahretsin. Kızgın görünüyor.

"Ben senin bebeğin değilim," diye tersliyor. "Beni tanımadın bile!" Dönüp kamyonetine doğru tepinerek uzaklaşıyor.

Sözleri göğsümdeki tüm havayı boşalttı. "Ne-Evet, yaptım! Buraya gel!" Onu kovalayarak bağıriyorum. "Rachel, *dur*-"

Kamyonetine ulaştı ve sürücü tarafındaki kapıyı çekiştirdi. Ağırlığımı kapıya verip kapıyı kapatıyorum. Nefes nefese kaldı, arkasını döndü, sırtını kapıya dayadı. Ellerim başının iki yanında, onu etkili bir şekilde sıkıştırmıştım.

Kahretsin, vücudum yanıyor. Bana ne yaptığını açıklayamam. Daha önce hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. İlk öpücüğünü almak üzere olan on beş yaşındaki bir çocuk gibi titriyorum.

"Kaçmayı bırak," diye yalvarıyorum. "Rachel, *konus* benimle. Şu anda aklından neler geçiyor? Çıldıırıyorsun. Korktuğunu biliyorum çünkü ben de korkuyorum ve sorun değil. Hadi birlikte çıldıralım, tamam mı? Ve *kelimeleri kullanalım*-"

"Oh, kelime mi istiyorsun? Beş dakika boyunca tam önünde durdum ve sen beni *görmedin* bile!" diye çıkışıyor. "Senin için o kadar unutulabilir miyim? *Tanrım*-"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, gevşek tutamları yüzünden geriye doğru itiyor. İşimi yaptığım için elini tokatlamak istiyorum. Saçını geriye tarayan benim. Onunla ilgilenen *benim*. Bu benim lanet olası işim ve yemin ederim, kimse bunu benden daha iyi yapamaz. Ondan bile. O *benim*.

"Dikkatim dağılmıştı," diyorum. "Çılgın bir gündü ve seni burada görmeyi beklemiyordum ve sen de... farklı görünüyorsun," diye itiraf ediyorum burnumu kıvrarak.

Bana kaşlarını çatıyor, o mükemmel dudakları kızgınlıkla büzüşmüş.

"Farklı mı?"

Omuz silktim. "Evet, bilirsin işte... makyajın tamamen farklı, hızma takmıyorsun ve gözlüklerin var..."

"Aman Tanrım," diye bağıyor, beni iterek altımdan çıkmaya çalışıyor. "Bir Disney prensinden daha kötüsün! Ne yani, kız gözlük takıyor ve birdenbire senin için tanınmaz hale mi geliyor?"

"Hey, sadece *beş* saniye sürdü," diye karşı çıktım. "Ve sen de biliyorsun ki ben yaşamak için kafama alıyorum! Kendi işime bakıyordum, işe gidiyordum. En çılgın hayallerimde bile seni otoparkımda görmeyi beklemiyordum, o yüzden görmedim. Seni görmedim Rachel... Ta ki görene kadar."

Başını sallıyor, alt dudağı ağlamak üzereymiş gibi titriyor. "Bu gerçekten neyle ilgili?" Mırıldanıyorum, yaklaşıyorum. Bir elimi uzattım ve bana bakması için yüzünü hafifçe yukarı kaldırdım. "Bu seni tanımamamla ilgili değil çünkü tanıdığımı biliyorsun. Biliyorum. Seni unuttuğumu mu sanıyorsun... o otel odasını terk edip hayatıma devam ettiğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerini kapatır. "Lütfen..."

Parmaklarımı çenesinin hizasında tüy gibi hafifçe gezdiriyorum. "Gerçekten Seattle Girl'ümü unutabileceğimi mi sanıyorsun? Bebeğim, *tek* düşündüğüm sensin."

"Yapma," diye yalvarıyor.

Kaşlarını çatıyorum, sinirli bir şekilde. "*Beni* o yatakta bıraktın, unuttun mu? Etrafta tepinmesi gereken kişi benim. Senin adını istedim. Kahretsin, yeni bir başlangıç yapmak yerine şimdiye kadar iki ay daha derine inmiş olabilirdik-" "Hayır," diye soluk soluğa geri çekiliyor. Kolları ortasına sarılmıştı.

çok sıkı, zırh için acınası bir bahane. "Jake, bunu yapamayız."

Oh, sik beni. Dudaklarındaki ismim, Cupid'in yayından sikime doğru atılan bir atıştan daha güçlü. "Tekrar söyle."

Bana baktı. "Bunu yapamayız." "Hayır."

Başımı sallıyorum. "Adımı söyle."

"Yapma," diye mırıldanıyor. "Lütfen, yapma."

"Ne yapmayayım?" Cevap veriyorum, yaklaşıyorum, elim yanağını kavırıyor. O kadar güzel kokuyor ki. Seattle'da bana parfümünü bırakmıştı ama o kokunun teninde saç ürünleriyle, deterjanıyla ve sadece... *onunla* karışımını koklamak gibisi yok.

Onu kollarıma almak ve hiç bırakmamak istiyorum. Aşık bir aptal gibi yatarken onun tişörtlerini giymek istiyorum. Tamam, bana uymalarının imkânı yok ama iki tane alıp kesebilir ve tekrar dikebilirim. Ya da Caleb benim için yapabilir. Dikiş makineleriyle arası iyidir ve-

Kahretsin, *Caleb*. Rachel ve Caleb. Rachel, Caleb'in dün havaalanından aldığı seksi doktor. Şu anda onunla aynı duvarı paylaşan sapıkça dildolu doktor. Bu sabah işe arabayla getirdiği seksi doktor.

Onu bulup daha fazla ayrıntı için sorguya çekmek üzereydim çünkü dün gece başka bir şey olduğunu *biliyordum*. Bu konuda çok ketum davranıyordu. Şimdi nabzım hızla atıyor ve dilim ağzıma sığmıyor. Ne olduğunu bilmek istiyor muyum? Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Üniversitede ara sıra tavşan paylaşmıştık ama bu tamamen farklı. Rachel *her şeyim*.

"Lütfen bana bak," diye mırıldanıyorum.

Yukarı bakıyor, ben yüzünü kavrarken eli bileğime dolanıyor. "Bunu yapamayız," diye fısıldıyor. "Artık takım için çalışıyorum. Az önce yüz sayfalık bir sözleşme imzaladım. Ben senin doktorunum."

"Hayır."

"Sen benim hastamsın. O *çizgiyi* geçemem-geçemeyiz-"

"Hayır," diye tekrar homurdanıyorum, kalçalarım la bastırıyorum.

Nefes nefese kaldı. Evet, kız arkadaşım benim için deli oluyor. Bunu hissedebiliyorum. Elim i çenesinden indiriyorum, parmaklarımı nazıkçe boğazına doluyorum, parmak uçlarım hızla atan nabzına değiyor. İnliyor, boynu bükölüyor. Elinde değil. Ellerimin üzerinde olmasına bayılıyor.

İkimiz de yanıyoruz, ihtiyaçtan titriyoruz. Hayatımda başka biri tarafından hiç bu kadar tahrik edilmemiştim. Yanımda nefes alıyor ve ben gitmeye hazırım. Onu tekrar ellerime aldım ve onu tatmak için bir an daha bekleyemem. Yüzümü indirip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bum.

Şenlik ateşine atılan gazyağı gibi tutuşuyoruz. O kadar sıkı yapışmıştık ki, ellerim yanlarından aşağıya inip kıcını kavırıyor ve onu kaldırıyor, bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor, böylece yüksekliklerimiz eşleşiyordu. Onu kamyonetin yan tarafına çarpıyorum. Ağzımda tıslıyor, dillerimiz birbirini kovalıyor, ellerimiz çaresiz.

Siktir, hayatımın sonuna kadar öpmek istediğim kız o. Kulağa ne kadar çılgınca geldiği umurumda değil. Onu kalçalarım la sıkıştırdığımda, sertliğim tam oradayken açıktan inliyor. Eğer çıplak olsaydık, onun içinde olurdum. Kahretsin, onu bu kamyonun kenarına vuruyor olurdum.

Elleriyle şapkamı çıkarıyor ve tırnakları kafa derimin üzerinde geziniyor. Aletim seğirirken tüm vücudum titriyor. Onun içinde olmak istiyorum. Kendimi onun içine gömmeli ve bir daha asla çıkmamalıyım.

Ama sonra nefesi kesiliyor, vücudu elimde kıvranıyor. "Jake," diye sızlanıyor. "*Lütfen*-"

Söylemeden de ne dediğini biliyorum çünkü biz böyleyiz. *Lütfen, indir beni. Lütfen, dur.* Ve sonra kalbim parçalara ayrılıyor.

Onu tutuşumu gevşetiyorum ve o da vücudumdan aşağıya, otoparkın zeminine doğru kayıyor. İkimiz de titriyoruz, ihtiyaç içimize işliyor. Aramızdaki şey volkanik. O da bunu biliyor. Bunu yapamam. Onunla birlikte olamam. O benim şehrimde, benim takımımda, benim lanet kollarımda... ve o hayır diyor.

"Beni bir daha kendinden uzaklaştırma," diye yalvarıyorum, kalbim parçalanıyor. "Bunu ikinci kez yapamam Rachel. Benden hiçbir şey olmamışız gibi davranmamı isteme. Lanet sözleşme umurumda değil."

Çenesi meydan okurcasına kalkıyor, dudakları öpücüklerimle parlıyor, yaşlı gözleri karanlık ve tehlikeli. "*Ben* umursuyorum. Bu benim hayatım, Jake. Bu *benim* şansım," diyor büyük bir kararlılıkla. "Bu burs, bu takım. Bütün kariyerim tehlikede. Kuralları çiğnemeyi umursamak zorunda değilsin ama *ben* umursuyorum."

Kendini kapatıyor, beni dışlıyor. Lanet olsun, Seattle'da da aynı şeyi yapmıştı. "Hayır," diye homurdanıyorum. "Rachel, *lütfen*-" Yalvarıyor muyum? Kahretsin, bu kız söz konusu olduğunda hiç gururum yok. Soğukkanlılık yok. Oyun yok. Onun için kayboldum. O bar taburesinde arkasını döndüğü andan beri öyleydim. "Yapma bunu. Beni uzaklaştırma."

Ama gözlerinde parlayan kararlılığı görüyorum. "Kontratım tüm sezon boyunca geçerli" diyor, sesi gergin. "Arkadaş olabiliriz. İş arkadaşı olabiliriz... ama daha fazlası değil."

Ellerimi ondan uzaklaştırıyorum, bağlantımız kopuyor ve ikimiz de soluk soluğa kalıyoruz.

Gizemli Kızım beni buza koyuyor. Kariyerine odaklanmak istiyor ve buna saygı duyabilirim. Ben de bir kariyer bağımlısıyım. Benim spor seviyeme gelip de işinize takıntılı olmamak mümkün değil.

Yutkunuyorum, kalbim kontrolden çıkıyor. "On ay," diyorum, bakışlarım ona kilitlenmiş halde. "Kontratını tamamla. İyi davranacağım." Ona doğru eğildim. "Ama bittiği anda benimsin Seattle. Beni bir daha terk etmeyeceksin."

Ben jöle bacaklarımla binanın içine doğru yürüyorum, Gizemli Çocuk sessizce yanımda ilerliyor. *Jake*. Adı Jake Compton ve o bir gizem değil. Jake

Compton, Jacksonville Rays'in ilk defans oyuncusu.

Ve kimyamızın uyuşacağını hayal etmemiştim. Son iki ay boyunca, aklımda küçümsedim. Seks o kadar iyi değildi. Bağımız o kadar derin değildi. Çakırkeyiftim. O anın içinde kaybolmuştum. Şimdi gerçeği biliyorum. Gerçektir. Hepsi gerçektir. Bağımız, ateşimiz, anlık tutkumuz, onun beni okuma şekli, benim onu okuma şeklim. Daha da kötüsü, bunu o da biliyor. Ona karşı koyamayacağımı biliyor.

Gerçekten on ay boyunca buna dayanabilir miyim?

Bir liste yap, Rach. Bir plan yap. Bu mantrayı kafamda tekrarlıyorum.

"Buradan geçiyorum," diye mırıldanıyor Jake, spor salonuna gittiğini düşündüğüm açık koridoru işaret ederek.

Başımı sallıyorum, ayaklarıma bakıyorum.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyor. "Yapamam-" diye inliyor, şapkasının yakasını çekiştiriyor. "Ben boktan bir yalancıyım, Rach. Çocuklar artık poker oynamama bile izin vermiyor çünkü bunun bir bebekten şeker almak gibi olduğunu söylüyorlar. Deneyeceğim," diye ekliyor. "Ben... Bizim hakkımızda hiçbir şey söylemeyeceğim. Ama ben iyi bir yalancı değilim."

"Tamam." Söylenecek başka ne var bilmiyorum.

"En azından Caleb içimi görecektir," diye ekliyor. "Bizim sırlarımız yok Rachel."

Ona bakıyorum. Ses tonunda bir şey var; endişe, kıskançlık, acı. Haklı, her duygusunu koluna takıyor. Ama neden

Kıskanç mı? "Sadece bana sor," diyorum, o acı dolu bakışı hafifletmek için çaresizce.

"Caleb'i becerdin mi?" diye ağzından kaçırmadan önce boş koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor.

Gözlerim kocaman oldu. "Ne?"

"Dün gece, sen-" Tekrar inliyor. "Siktir, sanırım dayanabilirim. Sadece söyle. Yara bandını yırt."

"Jake, hayır," diyorum elimi koluna koyarak. Ama sonra öfkem yükseliyor. "Sana yaptığımızı söyledi mi?"

"Hayır," diyor hemen. "Hayır, bana dün gece olanlar hakkında hiçbir şey anlatmadı... ama aranızda bir şeyler oldu," diye ekliyor. "Öyle değil mi?"

İçimi çekip elimi kolundan çekiyorum. "Utanç verici ayrıntıları sana anlatmayı ona bırakıyorum ama hayır Jake. Dün gece Caleb ile seks yapmadım. Köpeğiyle birlikte onun kanepesinde yattım."

Ela gözleri kocaman açılır. "*Sen-neden-*"

"Ne düşünürsen düşün, tanıştığım her yakışıklı erkekle tek gecelik ilişki yaşamıyorum," diye ekliyorum, öfkem yükseliyor.

Jake'in kara kaşları birbirine çarptı. "Yani yakışıklı olduğunu kabul ediyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum, onu azarlamaya hazırım, ama sonra yüzünde bir gülümseme görüyorum. Acı çekiyor, bizim için belirlediğim koşullardan memnun değil ama çabalıyor. Biraz rahat bir nefes alıyorum. "Bunu nasıl yapacağımı ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece... bir ayağımızı diğerinin önüne atalım, tamam mı?"

Başını sallıyor, yüzünde öyle incinmiş bir köpek yavrusu ifadesi var ki onu kollarımla sarmak istiyorum. Ama kendimi tutuyorum. İkimiz için de güçlü kalmalıyım. Umursamadığını söylemek onun için kolay ama benim gibi onun da başı belaya girebilir. O da kardeşlik yasağı sözleşmesi imzaladı.

"Görüşürüz Seattle Kızı," diye mırıldanıyor, gözleri ellerinin dokunamadığı her şekilde bana dokunuyor.

Ona ters ters bakarken bile arzusunun ürpertisini bastırmaya çalışmıyorum. "Ciddi misin, Compton?"

Sırıttırıyor. "Bebeğim, sen sadece bekle. Önümüzdeki on ay boyunca bunu yavaş yavaş yakıp kül edeceğim." Bu düşünceyle biraz parlıyor. Sonra da kahkahayı basıyor. "Oh, kahretsin. Bu benim yeni favori oyunum olmak üzere."

İhtiyatlı bir kaş kaldırıyorum. "Ne oyunu?"

Yüzünü benimkine yaklaştırarak sırtıttırıyor. "Rachel'ı Çözme Operasyonu. Sana dokunamayabilirim ama Tanrı şahidim olsun ki bakabilirim," diyor göz kırparak

muhtaç amcığma bir tokat gibi hissediyorum.

Siktir et onu. Böyle bir şey olmayacak. Önümüzdeki on ayı Jake Compton'dan dayak yiyerek geçirmeyeceğim. Ona en iyi, en şirret bakışımı atıyorum. "Yapacağını düşündüğüm şeyi yapmaya cüret etme."

"Çok geç Seattle," diyor gülerek. "Seni buralarda göreğim. Bütün gün. Her gün. Önümüzdeki on ay boyunca."

Adımlarında yeni bir baharla uzaklaşmasını izlerken inliyorum.

Çok kızardım.

(Beni izliyor. Şu yeni doktor gözlerini benden alamıyor. Çocuklar sabahtan beri onun hakkında grup sohbetini patlatıyorlar. Bir tane daha Grup sohbetlerinden nefret etmemin sebebi. Genellikle fantezi futbol takasları yapmak ve birbirlerinin golf skorlarıyla dalga geçmek için kullanıyorlar. Sürekli ayrılıyorum ama beni hep geri ekliyorlar.

Odaklan.

Pakı buzda takip ediyorum, duruşumda rahatım. Bu sadece bir gösteri maçı. Bir çaylağın dikkatsiz atışını kurtarmak için kendimi incitmeye gerek yok. Pakı taşıyan adamın iyi ayak hareketleri olduğunu kabul ediyorum ama ellerini çok belli ediyor. Eldiven tarafıma vuracak.

Yüksek mi alçak mı?

O atış yapmadan önce eldivenim çoktan havadaydı. Pakı kolayca yakaladım. Ayaklarımı bile oynatmadım. Kalabalık sanki harika bir kurtarış yapmışım gibi alkışlıyor. Zahmetsizmiş gibi gösteriyorum çünkü bu hiç çaba gerektirmiyor. Ait olduğu yere, alt liglere geri dönmeli.

Novikov pakı alana kadar oyun buzun altında devam ediyor. Biraz canlandım. Harika hücum kabiliyeti olan bir savunmacı. Rus olmasını ona karşı kullanmıyorum. Yani, Rus-Kanadalı.

Bir kaçışta buza doğru koşarken onu takip ediyorum. Novikov'un ne yapacağı belli olmaz. Gerçek bir savunma yaparsam ne olacağını merak ediyorum. İçgüdüsel olarak bana olan mesafesini ölçerken duruşumu ayarlıyorum, gözlerim pakta kilitlenmiş durumda. Hızlı hareket ediyor, sola kırıyor. Bana doğru geliyor.

Pakı karşıya geçir. Fielder'a iç pas. Düşmem gerekiyor. Kelebeğin içine , sağ patenimle bir hamle yapıyorum ve disk pedime çarpıyor.

Engellendi.

Pivot. Diğer postu korumak için çift itme. Ribaunt için kayıyorlar. Disk Novikov'a geçti. Ben uzanırken sağ bacak uzuyor. Pak yine pedime çarpıyor ve sopamla çıkarıp defans oyuncusuna pas veriyorum, o da topu buzda bekleyen kanat oyuncusuna atıyor.

Kurtuldum.

Ama bu bana pahalıya patladı. İnledim, olabildiğince hızlı kalktım. İtme ve ardından tam uzanma kasık kaslarımı gerdi. Ağrı sağ kalçama doğru yayıldı. Bunu yapmamalıydım. Bırakmalıydım.

Pak buzun diğer ucunda duruyor, ben de bir an durup bacaklarımı birleştiriyorum. Bu maç için giyinmek bir hataydı. Bir sonrakini es geçeceğim. Herhangi bir mazeret uyduracağım.

Haftalardır görmezden gelmeye çalıştığım gerçek göğsümün derinliklerine batıyor: Ağrı daha da kötüleşiyor. Ve lanet olsun ki doktor hâlâ beni izlemiyor. Onu tribünde Doktor Tyler'ın yanında otururken fark etmiştim. Şimdi tam göz hizamdaki pleksiglasın önünde duruyor, kollarını kavuşturmuş, ağzını sert bir çizgiye oturtmuş. Koç Tomlin yanına geliyor ve el sıkışmalarını izliyorum. Sonunda gözlerini benden kaçırıyor ve bir merak duygusuyla bundan hoşlanmadığımı fark ediyorum. Eric şimdi onun tüm dikkatini çekmiş durumda.

Gölmek. Ona ne diyor?

"Saatana," diye küfrediyorum neredeyse suratıma bir disk yiyordum. Top üst direğe çarpıyor ve omzuma çarpıp ağlara gidiyor. Beyaz gol atıyor çünkü ben koçumun güzel doktorla flörtünü izlemekle meşgul olduğum için kalemi koruyamadım.

"Kafanı oyuna ver, Mars!" Sully bana havlıyor.

Başımı salladım. Az önce ne oldu öyle? Büyülenmiş miydim? Hiçbir şey buzdaki konsantrasyonumu bozmuyor. Göğsümde öfke kabarıyor. Dikkatimin dağılmasından hoşlanmadım.

Odaklan.

Zil sesi her yerde yankılanarak oyunu bitiriyor ve ben rahatlıyorum. Yediğim son gole rağmen beyazlar yine de 3-6 kaybetti.

Sully patenle kayarak durdu. "İyi misin koca adam?" "Evet," diyorum maskenin arkasından. "İyiyim."

Patenle kayarak diğerlerini buzun dışına kadar takip eder.

Su şişemi kaptığım gibi dönüyorum. "Voi helvetti," diye mırıldanarak Koç Tomlin'in doktorla birlikte beklediği yere doğru kayıyorum.

"Orada uyuyakaldın, değil mi Mars?" diye sesleniyor Koç. "Neredeyse yüzüstü düşüyordun."

"Oyun bitmişti," diye mırıldandım. "Fielder'ın gole, benim kurtarışa ihtiyacımdan daha çok ihtiyacı vardı."

Sadece kıkırdıyor ve doktoru işaret ediyor. "Mars, bu Doktor Rachel Price."

Ona açıkça bakmama izin verdim. Kollarını ortasından kavuşturmuş, ayakta dikiliyor. Üşümüş. Piste alışık değil demek ki. Kalın, dikdörtgen çerçeveli gözlüklerinin ardına gizlenmiş koyu renk gözleri var. Saçları toplanmış, birkaç parçası yüzünü çerçeveliyor. Çok güzel bir kadın.

Ve hala bana bakıyor. Bakışları utanmadan beni patenlerimden kaskıma kadar inceliyor. Tam teçhizatımla onun üzerinde yükseliyorum. Kedi yavrusu ve goril gibiyiz. Yavaşça kaskımı çıkarıyorum, kafes araya girmeden bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Doktor Price, bu Mars Kinnunen," diyor Koç. "Ligdeki en iyi kaleci o."

Kaskımı koça veriyorum ve sopamı dizliğimin içine sokuyorum. Sonra blokçumu çıkarıp sağ elimi uzatıyorum. Terli ama yeni doktorun bununla bir sorunu varsa yanlış iş yapıyor demektir.

Gülümseyerek tahtaların üzerine eğilir ve onu alır. "Seninle tanışmak gerçekten harika Mars," diyor.

Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Kurtarışımı gördü mü? Yavaşça iyileştiğimi gördü mü? Koç onu güldürmeye çalışırken dikkati dağılmıştı. Neredeyse bloğu kaçırıyordum çünkü tam bir sağ taraf ekstansiyonu yapmaktan çok korkuyorum. Kasık kasımı daha kötü çekmekten çok korkuyorum.

Kendi başıma rehabilite etmek için elimden geleni yapıyorum. Bu benim ilk çekişim değil ve son da olmayacak. Sadece biraz daha buza, masaja ve daha iyi bir esneme rutinine ihtiyacım var. FIHA'dan gözlemciler beni izlemeye gelecekler, bu yüzden kasık çekmesiyle yedek kulübesinde oturamam.

Bu Olimpiyat takımına girmeyi her şeyden çok istiyorum. Bu benim mirasım. Büyükbabam 1952'de Oslo Olimpiyatları'nda Finlandiya için oynamış. Babam 1980'de Lake Placid'deydi. Bu benim zamanım. Babamın takımı dördüncü oldu. Podyuma çıkmak istiyorum. Leijonat yeterince iyi. Başka kimleri izlediklerini biliyorum. Bunu yapabilirler. Kazanabilirler. Kazandıklarında kalede olmak istiyorum.

"Sezonun başlangıcı için kendini hazır hissediyor musun?" diyor Doktor Price. Sesi beklediğimden daha derin, bal gibi yumuşak.

Başımı sallıyorum, Koç omzuma tokat atarken elini bırakıyorum. "Mars hazır doğdu. Hayatının en iyi formunda."

"Harika," diyor. "O zaman fiziksel testini sorunsuz atlatırsın. Sadece Hillary'ye antrenman programını bildir, ben de seve seve ona göre çalışırım," diyor Koç.

"Yapabilirim," diye yanıtlıyor.

O uzaklaşmak için dönerken ben buzun üzerinde öylece duruyorum.

"Bekle-" Omzunun üzerinden bakıyor, kara kaşlarından biri kalkık.

"Hangi fiziksel?"

Yine gülümsüyor. Amerikalılar bunu hep yapar, içlerinden gelmediği halde gülümserler. Sanırım insanları rahatlatmak için ve diğer Amerikalıların çoğunda işe yarıyor. Bana hep samimiysiz gelir. Ciddi değilsen gülümseme. Ve ben *onun* sahte gülümsemelerini istemiyorum. Onları hak etmek istiyorum.

"Gelecek hafta tüm başlangıç oyuncularının son sağlık kontrolleri var," diye yanıtlıyor. "Takımda yeniyim, bu yüzden biraz yetişmeye çalışıyorum, ama söz veriyorum titiz olacağım. Hokey dünyasının gözü Rays'in üzerindeyken hiçbir şeyi kaçırmak istemeyiz."

Eric, "Minnettarız Doktor," diye yanıtlıyor.

Elbette, gülümseyebilir. Teftiş altında olan o değil. Bu arada kalbim durdu. "Uzmanlık alanınız neydi?" Arkasından sesleniyorum.

"Dizler," diye yanıtlıyor. "Kalçalar ve dizler. Sanırım bu, seninle bu sezon iyi dost olacağımız anlamına geliyor." Başını bir kez daha sallayarak dönüyor ve gidiyor.

Lanet olsun.

Mars Kinnunen gördüğüm en korkutucu adam olabilir. Adamın buzun üzerinden büyük görüldüğünü düşünmüştüm. Şahsen, o bir dev. Sonra maskeyi ve midem alt üst oldu.

Jake ve Caleb güzel çocuklar - mükemmel çeneler, günlerce elmacık kemikleri, sarkık sporcu saçları. Tam bir Amerikan sporcusu. Ama Mars... vahşi. Hokey takımındaki en sert adam bir Viking'le seks yapmış ve süper bir bebek yapmış gibi görünüyor.

Bir santim uzunluğunda, çenesinin altından daha uzun kesilmiş tam sarı bir sakalı var. Saçlarının geri kalanı ense derisine kadar tıraş edilmiş ve tepesinde dağınık bir düğüm haline getirilebilecek kadar uzun, asi sarı saçlar bırakılmış.

Yüz hatları da serttir - burnunun köprüsü muhtemelen bir kırıktan dolayı biraz eğridir; sol kaşının iki yerinde yara izi vardır. Ama çok güzel okyanus mavisi gözleri var, yoğunluğu delip geçiyor. Bana kaşlarını çatarak bakarken ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissettim.

Yumuşak bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. Bu kesinlikle ilginç bir ilk gün oldu.

Sırt çantamı almak için Tyler'a ofisinde yetişiyorum ve o da beni takım hemşiresi Hillary ile tanıştırıyor. Kıvrıkcık gri saçları ve nazik gözleri olan sevimli, yaşlı bir kadın. Randevularımın planlanmasından o sorumlu olacak.

"Aşağıda senin için bir ofis hazırladık" diyor ve beni spor salonuna doğru yönlendiriyor. "Çocukları güç ve dayanıklılık çalışmaları sırasında yakalamak en kolayı.

Bu yüzden hemen katta birkaç muayene odası kurduk. Bu biraz koyun gütmeye benziyor," diye ekliyor kıkırdayarak. "Bazen elinizi uzatıp bir tanesini yakalamanız gerekiyor. İsteyerek gelmelerini sağlamanın en kolay yolunun onları koşu bandında yakalamak olduğunu öğrendim. Siz bana koşu bandını seven bir hokey oyuncusu gösterin, ben de size bir yalancı göstereyim."

Gülüyorum. "Güçlü koşu bandından kaçınma. Anladım."

Yüksek sesli rock müziğin gürültüsünden egzersiz aletlerinin çingırtı ve şangırtısını şimdiden duyabiliyorum.

"Düşündüğünü duyamıyorsan sesini kısma konusunda genellikle iyidirler," diye sesleniyor müziğin üzerinden, cam kapıyı açarak.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, içeri adım atarken.

Tesis inanılmaz. Sıradan koridordan bunu anlayamazsınız, ancak oda iki kata yayılmış spor salonu benzeri bir alana açılıyor. Ana kat tamamen halter için ayrılmış. Birkaç adam etrafta dolanıyor, tekrarlar yapıyor ve birbirlerini süzüyor. Çoğu oyuncu ama polo giyenler güç ve kondisyon ekibi olmalı.

Sağında koşu kaplı camdan bir duvar, çocukların ana antrenman sahasına bakmasını sağlıyor. Burası gösteri maçından sonra çoktan temizlenmiş ve şu anda artistik patinaj dersleri yapılıyor gibi görünüyor. Üst katta bir koşu pisti var.

"Tüm terapi ekipmanları şurada," diyor Hillary, sol taraftaki büyük açık kapıları göstererek. "Sıcak ve soğuk küvetlerimiz, masaj masalarımız ve sandalyelerimiz, isteyebileceğiniz tüm PT ekipmanlarımız, esneme hareketleri için alanımız var. Ve bizim dünya köşemiz tam burada," diye bitiriyor ve eliyle duvar boyunca uzanan üç kapıyı işaret ediyor.

İlk kapıyı açtı ve geride durdu. Kafamı içeri uzattım. Sadece bir masa ve sandalyenin olduğu penceresiz bir süpürge dolabı. Açıkçası, daha küçük alanlarda da çalışmıştım. Arkamızda, biri müziği keserken yuhalama ve yaygara var.

"Whoa-"

"Çocuklar!"

"Hey Jacobs, bu yeni doktor mu?"

"Ateşli Doktor görüldü!"

"Bloktaki yeni doktor!"

Tüm çocuklar ekipmanlarını bırakırken bağılıyor ve gülüyorlar.

Hillary bana gözlerini devirdi. "Boş ver onları. Kemikli köpekler gibi yeni personelin peşine düşüyorlar."

Adamlardan biri doğrudan bana doğru ateş ediyor, yüzü terden . Genç, parlak gözlü ve arkadaş canlısı görünüyor. "Hey, Doktor," diyor elini uzatarak. "Ryan Langley, ileri."

"Evet, öylesin," diyor Hillary. "Terinle bizi ıslatmadan önce geri çekil."

Sadece gülüyorum, terli elini tutup sıkıyorum. "Rachel Price."

"Rachel," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Adı Rachel," bir adam ve sonra bütün erkekler söylemeye başlıyor.

"Price," diye düzeltiyor Hillary. "Onun adı sizin için *Doktor Price*."

Kafası tıraşlı iri bir adam Langley'e dirsek atarak yolundan çekildi. "Cole Morrow, Doktor. Ligdeki en iyi defans oyuncusu."

Sonra ben onun elini sıkarken herkes gülüyor.

"Evet, keşke Coley. EA sıralaman kaç şimdi?" diye bağırıyor birisi.

Morrow ona kaşlarını çatarak bakıyor ve omzuna iyi huylu bir yumruk atıyor.

Adam gülüyor ve ben de eksik iki ön dişini görünce gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hokey gerçekten de acımasız bir spor. "Ben Gerard," dedi.

"Hey, J-Lo, yoldan çekil!"

Kaşlarımı kaldırarak ona sırtıyorum. "J-Lo?"

Omuz silkiyor. "Benim adım Jean-Luc, ve bu adamlar da pislik."

"Oh, tuzağa düşme, J-Lo. Seni sevdiğimizi biliyorsun!"

"Pekâlâ, yeter," diye sesleniyor suratsız görünümlü güç ve kondisyon antrenörlerinden biri. "Doktoru rahat bırakın ve tekrarlarınıza geri dönün. *Şimdi*."

"Takıma hoş geldin Doktor," diyor sevimli sarışın ukala bir sırtışla. Hala gülerek ve birbirlerini itip kakarak uzaklaşıyorlar. Ben sadece gülümsüyorum,

Başımı sallayarak. Çocuklar adam olabilirler ama asla gerçekten büyümmezler. "Taciz ne kadar sürecek?" Hillary'ye bakarak söylüyorum. Dudaklarını büzüyor. "Bu kadar güzel olduğun halde mi? Tahminimce sonsuza kadar." "Harika," diye mırıldandım.

Bu hayatımın en uzun on ayı olacak.

Sanki bu ifadeyi doğrudan onaylamam gerekiyormuş gibi, telefonum bir mesajla çalıyor. Sonra bir tane daha.

CALEB (2:07PM): Benim bununla bir ilgim yok. Pislik herif telefonumu aldı.

BILINMEYEN (2:07PM): Ve Şimdi numaran bende var. Kabul et, biz kaçınılmazız, Seattle

Bu mesajın ardından Jake'in 'sik beni' bakışları attığı bir fotoğraf geliyor. Sonra Caleb'la kafa tokuştururken çekilmiş ikinci bir fotoğraf.

İnliyorum. Bana tereyağı ve reçel sür çünkü ben çok kızarmış ekmeğim.

"S o...bekle. Bu adamla Seattle'da Harrison'ın düğününde mi tanıştığını söylüyorsun?" Tess kuşkuludur, kalın kaşları arkasından kalkıktır telefon ekranındaki gözlükler.

Bugün Pazar gecesi ve ben bütün hafta sonu Jake'ten kaçtım. Cuma gecesi sezon öncesinin bitişini kutlamak için Rip'in yerine davet edildim ama reddettim. Hâlâ havaalanından almam gereken bavullarım vardı ve nefes alıp kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Dün bütün gün saklandım, sadece balkonumu düzenlemek için IKEA'ya gittim, buna sürgülü cam kapı için bir durdurucu almak da dahildi çünkü bir daha *asla* tangamla burada sıkışıp kalmayacağım.

Bugünü şehri kendi başıma keşfederek geçirdim, biraz çiçek aldım ve şimdi yeni mini koltuğumun köşesine yerleştim. Parmaklık boyunca bir sıra taze saksı çiçeği ve eğrelti otu asılı. Bir dış mekan halısı, birkaç elektrikli mum ve yoga ekipmanlarım için küçük bir kamış sepet ekledim. Tavandan sarkan iki set veranda lambası, yumuşak bir altın ışıltısı yayıyor.

Sonuç olarak, bu çevirme işi için kendimle gurur duyuyorum.

Şarabımdan bir yudum alıyorum ve Tess'in bakışlarını telefonda tutuyorum. "Evet, Seattle'da tanıştık."

Bana göz kırpmıyor, sonra yatağında öne doğru otururken bir kıpırdanma oluyor. "Ah, kızım-bekle. 'Tanışmak' derken... onunla tanıştın mı?"

Başımı sallıyorum ve telefonda çığlık atıyor.

"Tanrım, bu inanılmaz!" diye kıkırdıyor. "Seni pis küçük azgın. Kardeşinin düğününde bir NHL oyuncusuyla takıldın-"

"Düğünde değil," diye düzeltiyorum. "NHL'de oynadığını da bilmiyordum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İsim vermedik."

Tess gülüyor. "Tanrım, çok *vahşisin*, kızım."

"O anda pek de vahşi hissetmedim," diye itiraf ediyorum. "Doğru hissettirdi. Doğru hissettirdi. Bu..." Seattle'ın benim için ne anlama geldiğini açıklayacak kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Kozmik," diyorum. "Kozmik bir bağlantımız vardı... var," diye ekliyorum usulca.

Tess dramatik bir iç çekiş yapar. "Ama şimdi onun takımına girdin ve sen bir doktorsun, o da bir oyuncu ve azgın küçük azgın ellerini kendine saklaman gerekiyor diye kendini paralıyorsun, değil mi? Sorun bu mu?"

"Tabii ki sorun bu," diyorum. "Tess, yapamam-" diye homurdanıyorum, şarap kadehimi çınılatarak bir kenara bırakıyorum. "Onunla yeniden bir şeye başlayamam. Bu şans mahvedemem. Klinikteki son üç Barkley bursiyerinin hepsine bursları sona erdiğinde kalıcı pozisyonlar teklif edildi. Bu benim yeni kariyerimin başlangıcı olabilir."

Tess dalgın, dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Evet... ya da Sihirli Çocuk'la hayatının geri kalanının başlangıcı olabilir-"

"Gizemli Çocuk."

Tekrar iç çekti. "Bak, Rach. Seni sevdiğimi biliyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Yeeeah."

"Pekala, tüm ilişkilerinizi sabote ettiğiniz bir şey var. Onları dizlerinden kesmeden önce ayakta durmaları için bacaklarını vermiyorsunuz. Ve şimdi bana Sihirli Çocuk'la kozmik bir bağlantı olduğunu söylüyorsunuz-"

"Gizemli Çocuk," diye tekrar düzeltiyorum.

"Her neyse." Elini sallıyor. "Gezegenlerin hizalanmasından, yıldızların parlamasından bahsediyoruz ve sen bir Pazar gecesi tek başına oturmuş *benimle* mi konuşuyorsun? Rach, bu Sihirli Çocuk'la aynı şehirde yaşıyorsun ve *-bekle-* seksin iyi olduğunu mu varsayıyorum? Oh, lütfen bana iyi olduğunu söyle. "Titreşen muhteşem bir penisi olduğunu söyle."

Anılarım aklıma geldikçe inlemeye başlıyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. "Tess, aslında nutkum tutuldu. Söyleyecek sözüm yok."

Yine ciyaklıyor. "Tanrım, çok kışkırdım. İyi bir saç açıcı spreye ihtiyacım olduğu gibi iyi bir sevişmeye de ihtiyacım var," diyor, kabarık kırmızı buklelerini

parmakları. "Sizinle hiç iletişime geçmeye çalıştı mı?"

Denedi mi? Mesajlaşma uygulamamı açıyorum ve onun adına tıklıyorum. Son iki gün içinde gelen uzun bir mesaj dizisi telefonumu dolduruyor. Çoğu dünden.

Günaydın Seattle Kızı. Jax'te güzel bir gün daha. Sahilde yürüyüş için mükemmel *dalga emojipalmiye ağacı emoji**güneş emoji***

Bunu, sahilde üstsüz bir şekilde atıştırmalık gibi görüldüğü bir fotoğrafla takip etti.

JAKE (9:45): Hey, kahveni nasıl içyorsun? Sabah rutinlerini hiç karşılaştırmadık.

JAKE (9:46AM): Bekle, kahve içiyor musun? Lütfen bana kombucha ya da köpüklü meyve suyu içtiğini söyleme.

JAKE (9:48AM): Cay garip bir Noel elfi gibi naneli mocha içiyor. Yemin ederim, eğer o pisliği sevmeseydim, arkadaşlığımız biterdi.

Bu mesaj geldiğinde bahçe mağazasının saksı toprağı reyonundaydım ve gayet normal olan kremalı ve iki şekerli americano'ndan bir yudum aldım.

JAKE (12:37): Hile gününü seviyorum!

Sonra da kocaman bir renkli suşi tabağının fotoğrafını gönderdi.

JAKE (5:50PM): En sevdiğin renk ne? Benimki *mavi kalp emoji*

JAKE (9:45): İyi geceler, güzelim. Bilgin olsun, oldukça erken uyurum.

JAKE (9:45): Yatağında olmadığın sürece, obvs

Cumartesi günü gönderdiği son şey, karanlıkta yatağında uzanmış, gömleksiz bir fotoğrafıydı. Yüzünde uykulu bir gülümseme vardı, bir eliyle saçlarını karıştırıyordu.

Gülümsemeden duramıyorum.

"Kızım, ne?" Tess sırtarak söylüyor. "Bu surat da ne? Sana mesaj atıyor, değil mi! Omg, ne diyor?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, mesajlarını gizlemek için ekranına dokunuyorum.

"Seni küçük yalancı," diye alay ediyor. "Neredeyse gözlerinde kalpler var. Kirli şeyler mi? Ona mesaj at."

"Hayır-"

"Tanrım, lütfen ona müstehcen bir resim gönder.

Hemen yap-" "Tess!" Ağlıyorum, şarabımı tekrar bir kenara bırakıyorum.

"Göğüslerin!" diye bağıyor. "Ona göğüslerinin seksi bir resmini gönder. Harika göğüslerin var, kızım. Sevgini paylaş. Lütfen, Rach. Bunu benim için yap."

"Onu tüm hafta sonu okumaya bırakıp göğüslerimin fotoğrafını mesaj atarsam nasıl bir itidal örneği sergilemiş olurum?"

"Hey, iki kişi onun oyununu oynayabilir," diyor omuz silkerek. "Bakabilir ama dokunamaz. Onu çılgına çevir."

Bu fikir kalbimi yerinden oynattı. "Sanırım bu en az otuz ülkede işkence olarak nitelendirilir. Zalimce ve alışılmadık bir ceza."

Tess gözlerini deviriyor. "Bu dünyadaki hiçbir heteroseksüel erkeğin Rachel Price'dan istenmeyen bir meme fotoğrafı almayı bir ceza olarak görmeyeceğini söylediğimde bana güvenin."

Sırıyorum, şarap kadehimi kapıp bir yudum alıyorum. "Eğer ben bir tane gönderiyorsam, sen de bir tane gönderiyorsundur."

Bir kahkaha atar. "Sihirli Çocuk'a mı? Tatlım, memelerimin heybeti onun küçük tatlı hayatını sona erdirir."

"Hayır," diyorum, şarabımı homurdanarak içerken. "Ona değil. Eminim ruhunun daha yüksek bir varoluş düzlemine yükseldiğini görmek istediğin biri vardır?"

Sırıyorum. "Biri olabilir."

Şimdi ben de sırtıyorum. Bu dünyanın en berbat fikri, ama iki bardak chardonnay içtim ve o bütün hafta sonu telefonumu patlattı. İki kişi onun oyununu oynayabilir. "Ben yapıyorum."

Resmi gönderdim ve bekledim.

A Uzun bir antrenman gününün ardından, çocuklarla birlikte gevşemek iyi hissettiriyor. Birkaçımız bu gece yeni bir barı keşfediyor, ağırlığımızca tavuk yiyoruz

Kanat ve salata. Yemekler berbat ve müzik çok gürültülü, ama harika bir okyanus manzaramız var.

Caleb yanımda oturmuş, diğer NHL takımlarının gösteri maçlarındaki istatistikleri okuyor. Morrow ve Novy karşımızda oturuyor, dirsekleri bu dar masada çarpışıyor.

"Oy, çocuklar," diyor Novy gülererek. "Bakın burada kimler varmış." Caleb ve ben omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz.

"Görünüşe göre o pislik bizimle oturamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyor," diyor Novy hışımlla.

İşte o zaman onu gördüm. Mars Kinnunen bir dev. Barda tek oturmuş, bir yandan yemeğini yerken bir yandan da telefonuna bakıyor. On beş metre ötede oturduğumuzu fark ettiyse bile belli etmiyor.

"Benden nefret ediyor," diye ekliyor Novy, birasını kaptığı gibi bir yudum alıyor. "Senden hoşlanıyor, Nov," diyor Caleb, arkasını dönerek.

"Hayır, o Finlandiyalı," diye karşı çıkıyor Novy. "İlk tanıştığımızda benimle Rusça konuşmaya çalıştı ve ben sadece ona baktım. Bildiğim tek Rusça büyükbabamın küfürleri Gözlerini devirdi ve çekip gitti."

"Hayır, o iyi," diyor Morrow. "Harika bir oyuncu. Kaleciler her zaman tuhaftır, değil mi?"

"Onunla konuşmayı denedin mi?" Caleb bana sordu.

Ben de omuz silkiyorum. Çok fazla fırsat olmadı. Kalecilerin her zaman biraz farklı programları vardır. Kendi koçları, kendi antrenman zamanları vardır. Demek istediğim, onu etrafta gördüm ve gerektiğinde buz üzerinde konuşuyoruz, ama size istatistikleri dışında onun hakkında tek bir şey söyleyemem.

Caleb beni sert bir şekilde itti.

"Ne oluyor lan?" Diğer çocuklar gülerken ben homurdanıyordum. "Git konuş onunla. Git merhaba de."

"Sen git onunla konuş," diye homurdandım.

"Onunla her zaman konuşurum," diye yanıtlıyor Caleb. "Havalı bir adam. Evet, sessiz biri ama öyle görünmeyi denediğinizde insanların size yaklaşmasının ne kadar kolay olduğunu görüyorsunuz."

Dev Finn'e doğru bir bakış atıyorum. Caleb haklı, bu kalabalık barda bile etrafında bir aura var. Adam ciddi bir 'bana bulaşmayın' enerjisi yayıyor. Bir keresinde buzda dövüşürken görüntülerini görmüştüm. Adamı tek yumrukla yere sermişti.

"Yap şunu," diye alay ediyor Novy.

"Evet, ona buraya gelmesini söyle," diye ekliyor Morrow. "Bir sandalye çekebiliriz."

Caleb beni bir kez daha iterken inliyorum. O haklı. Yapılacak en kibar şey bu. Bara doğru yürüyorum. "Hey, dostum," diye seslenip omzunu sıvazlıyorum. Mars elimin altında kaskatı kesildi. Boynunun arkasına kadar uzanan müthiş bir sırt dövmesi var. Tişörtünün üstündeki mürekkebi görebiliyorum. Soyunma odasında gördüğümünden biliyorum ki bunlar tüylü uçlar.

Bir kuzgunun kanatlarını açması gibi.

Yavaşça bana doğru döndü. Boyum 1.80, ama taburede otururken bile benden uzun. "Ne?" diye mırıldandı.

"Seni burada gördüm," diye seslendim müziğin içinden. "Sadece merhaba demek istedim." Bana sadece göz kırptı.

Harika. Şimdiden harika gidiyor.

"Eee... yemekleri nasıl buldunuz?"

Yarısı yenmiş somonuna ve fırında patatesine bakıyor. "Berbat bir şey."

Bir kahkaha attım. "Evet, kanatlar da oldukça

kötü." Konuşmaya devam etmemi bekliyor.

Cesaretim azalmaya başladı. "... seni buraya getiren nedir?"

"Acıkmıştım."

Kahretsin, bu çok acı verici. Görevi iptal et.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Harika, evet... şey, ben ve birkaç şuradayız," diyorum, okyanus manzaralı masamızı işaret ederek.

Novy ve Morrow bir çift aptal gibi el sallıyor.

Mars onlara başıyla onay verir.

"Bize katılmak ister misin?"

O da bana bakıyor. "Hayır."

Mayday. Mayday. Çarpışmaya ve yanmaya hazırlanın.

Ellerimi ceplerime sokarak ağırlığımı değiştiriyorum. "Güzel, umm... iyi-"

Ne var biliyor musun? Siktir et. Kibar olmaya çalışıyorum ve o şu anda tam bir pislik gibi davranıyor. Bütün sezon kışının dibinden ayrılmayacağım.

"Neden bizimle oturmak istemediğini sorabilir miyim?"

O ifadesiz bakışlarıyla bana bakıyor. "Kitabımın son bölümündeyim," diye açıklıyor telefonunun ekranına dokunarak. E-kitabını görüntülemek için yanyanıyor. "Ortak bir masada kitap okumak kabalık olur. Kaba olmak istemiyorum."

Ona göz kırpmıyorum, ağzım şaşkınlıkla hafifçe aralanıyor.

Şimdi de ben göt oldum.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bu adamın bir pislik olduğunu düşünmüştüm, ama gerçekten, sadece bir pislik olmamaya çalışıyor. Anladım. Finliler çok garip.

"Tabii, umm... peki, tamam o zaman," diyerek geri çekiliyorum. "İyi geceler, Kinnunen."

Başını sallayarak beni başından savıyor ve telefonuna geri dönüyor.

Masaya geri döndüm. Neden az önce bir kıza asılmaya çalışmış ve reddedilmiş gibi hissediyorum?

"Zar yok mu?" diye sesleniyor Caleb.

"Sana söylemiştim. Bizden nefret ediyor," diyor Novy, bir tavuk kanadı daha koparıken. Sandalyeme çöktüğümde telefonum cebimde vızıldıyor.

Caleb patates kızartması sepetini bana doğru kaydırdı. "Al, bunları hak ettin." Ama patates kızartmasını düşünemiyorum. Hiçbir şey düşünemiyorum. Çünkü iki gün boyunca atışımı yaptıktan ve radyo sessizliğinden başka bir şey sonra

Seattle'lı kızımın üstsüz fotoğrafına bakıyordum.

Ben yatakta kayıyorum, kendimi biraz mahcup hissediyorum, ama sonra telefonum çalıyor.

JAKE (8:15PM): Vay . Bir dahaki sefere bir erkeği uyar. Caleb tam yanımda oturuyor.

Telefonuma bakıp gülümsüyorum. Caleb'ın Jake'in telefonunda benim resmimi görme fikri neden bana gizli bir heyecan veriyor? Sırt üstü uzanıyorum ve bir cevap yazıyorum.

RACHEL (8:16): O zaman telefonu uzaklaştırın *göz kırpma emoji*

Fotoğraf makinemi kaldırıp başka bir açıdan yeni bir fotoğraf çekerken gülümsemem genişliyor. Bu kez yıldız dövmeli elim göğsümü kavıyor, parmaklarım güzel bir yan göğüs çekiminde yayılıyor. Hâlâ hiçbir şey görünmüyor ve sadece o, sergilenen dövmeler yüzünden benim olduğumu anlayabilir. Gönderiyorum. Hemen dans eden üç nokta görüyorum.

JAKE (8:18PM): Lanet olsun. Seattle, halk içindeyim. Bekle.

Telefonun çalması sadece bir iki dakika sürer. Tabii ki arayan oydu. Nefes alıp cevap veriyorum. "Alo?"

Jake her neredeyse, çok gürültüdür. Telefonda iç geçiriyor. "Bana ne yapıyorsun Seattle?"

"Senin birçok mesajına cevap veriyorum," diye cevap veriyorum. "Neden, istemedin mi?"

"Çocuklarla dışarıdayım. Neredeyse sandalyemden düşüyordum ve yarı çıplak bir şekilde tuvalete doğru yürüdüm."

"Neredesin sen?" Yatağa uzanarak söylüyorum. Sadece sesinin tınısı bile beni yatıştırıyor, hatta beni daha sıkı sarıyor.

"Bilmiyorum. Bir sahil barında. Seattle, neden telefonumda senin üstsüz bir var?"

"Bütün hafta sonu bana üstsüz fotoğraflar gönderip durdun. Ben de karşılık vermenin adil olacağını düşündüm."

Bir an sessiz kalır. "Bu bir numara. Bu... Tuzak kapısının nerede olduğunu bilmiyorum ama bir kolu çekmek üzeresin, değil mi?"

Gülüyorum. "Hile yok. Tuzak kapılar yok. Bunu özürüm olarak kabul edin."

"Özür mü?"

"Mmhmm," diye utanmadan serbest elimin çıplak göğsümün üzerinde dolaşmasına izin verdim.

Onun tamamen bana ait olduğunu bilmek beni çok ıslak ve muhtaç yapıyor.

"Neden özür diliyorsun? Bekle-" Hayal kırıklığını homurdanıyor. "Seattle, ne halt ediyorsun?"

Parmaklarımı külotumun üst kısmının altına kaydırırken iç geçiriyorum. "Kendime dokunuyorum."

"Oh, lanet olsun. Videoya geç."

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum. "Hayır." "Bebeğim, ne yapıyorsun? Konuş benimle."

"Elim külotumun içinde," diye cevap veriyorum. "Kendime dokunuyorum. Jake, çok ıslağım," diye inliyorum, parmak ucum amımın içine dalıyor.

İniltisindeki çakıllı ses, doğrudan klitorisime inen bir tokat gibi. İç çekerek sırtımı eğiyorum ve bir parmağımı daha derine sokuyorum.

"Bebeğim, benimle konuşmalısın. Bana neler olduğunu anlat." "Ben-ben-"

Hayal kırıklığıyla ofluyorum. Edepsiz konuşmalarda hiç iyi olmadım. bir telefonda. Eğer bir telefon seks hattında çalışsaydım, adamlar muhtemelen para iadesi isterlerdi. "Bekle." İpeksi uyku şortumdan ve iç çamaşırimdan sıyrıldım.

"Beni burada öldürüyorsun, bebeğim-"

"Bekle," diyorum tekrar, videoya geçmek için telefondaki simgeye dokunuyorum. "Oh, lanet olsun-" Çağrı değişirken sözleri kesiliyor.

Bir elimle telefonumu tutuyorum, böylece yüzüm görünüyor. Kamerası açılıyor ve ekranda onun güzel yüzünü yakından görüyorum. Karanlık. Arkasında ağır grafitili bir duvar var. "Neredesin sen?" Mırıldanıyorum.

"Biliyorsam ne olayım," diye cevap verir. "Boktan bir sahil barında bir tuvalet. Kapıyı kilitledim ama burada kamp kuramam. Beni aramanın bir sebebi var."

"Evet," diye cevap veriyorum, bacaklarımı açıyorum ve parmaklarımın tekrar keşfetmesine izin veriyorum. Elimde değil. Onu görünce ve kendimi çok tahrik olmuş hissedince, kendime dokunmadan edemiyorum.

"Beni özür dilemek için aradın," diye bastırıyor.

"Mmhmm," diyorum, klitorisimin etrafında tekrar dönüyorum. İnlememi engellemek için alt dudakımı ısırıyorum.

"Peki neden özür diliyorsun?"

Elimi bırakmıyorum, karanlık bakışlarını tutuyorum. "Seni incitmek istemiyorum," diye cevap veriyorum. "Seni *asla incitmek* istemedim."

Başını sallıyor, bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Neyse o, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu gerçek, Jake. Sahip olduğumuz şey..." Kelimelere çalışırsam ağlarım. Ve bu gece ağlamak istemiyorum. Sadece iyi hissetmek istiyorum. Onu da iyi hissettirmek istiyorum. "Seni Seattle'da bıraktım. Veda edemedin."

"Evet, berbattı," diye mırıldandı.

Derin bir nefes alıp . "sana fırsat." Kara kaşlarını kaldırıyor.

"Ne?"

"Hoşça kal de."

"Seattle, nesin sen-"

"Bana son bir kez sahip olma şansını elinden aldım," diye açıklıyorum. "Eğer yapsaydın, çekip gidemeyeceğimi biliyordum. Kalırdım. Sana adımı söyledim. Artık oyun değişti. İkimiz de çekip gidemeyiz. Ve adımı zaten biliyorsun. Kaçma sebeplerimin artık bir önemi yok. İşte buradayım. Çıplağım ve bundan sonrası için istediğin her şeye evet diyorum..." Saati kontrol etmek için ekranıma dokunuyorum. "Beş dakika."

Bir elini saçlarında gezdirerek inliyor. "Beş dakika mı? Ne oluyor be?"

"Hey, yetişmem gereken bir uçak var, unuttun mu?" Alay ediyorum. "Hoşça kal de, Jake."

"Başın çok büyük belada."

"Saat işliyor, meleşim. Beni boşaltacak mısın?"

"O kadar sert ki yıldızları görüyorsun," diye cevap veriyor ve dönerek banyonun duvarına yaslanıyor. "Kendine dokun. Göğüslerine dokun. Ve bana göster," diye ekliyor, sesi emirle sertleşiyor.

Göğüslerim çekime girene kadar telefonu biraz aşağı doğru eğiyorum. Her birini onun için avuçluyorum, ihtiyaçtan titreyene kadar her bir meme ucunu sıkıca çimdikliyorum.

"Aferin kızıma. Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor. "Çok sikilebilir. Orada olsaydım o memeleri dilimle okşar, dış izi bırakana kadar ısıtır, dağlardım. Sen *benimsin* Seattle."

"Mmhmm... dört dakika daha," diye takılıyorum. "Acele edecek misin?"

"Külotunu çıkar," diye emrediyor. "Bacaklarını aç."

Gülümsüyorum, telefonu yüzümü gösterecek şekilde yukarı kaldırıyorum. "Senden çok öndeyim." Telefonu biraz yukarı kaldırıyorum ve kamerayı çıplak vücudumun üzerinde gezinecek şekilde çeviriyorum.

"Oh, lanet ," diye inliyor. "Bir adam öldür, neden yapmıyorsun. Aç şu bacaklarını bebeğim. Kendine dokun. Parmaklarını kullan. İkisi amına, başparmağın klitorisine."

Ondan emir alma hissini severek itaat etmek için acele ediyorum. Parmaklarım sıkı ıslak merkezimin içine batıyor ve başparmağımın klitorisimin üzerinde küçük daireler çizmesine izin veriyorum. "Aman Tanrım," diye inliyorum. "Jake, benim için sertleştin mi?"

"Çelik gibi, bebeğim. Hiçbir fikrin yok."

Bir nefes çekiyorum, yaklaşan orgazmın o muhteşem sarmalını içimde hissediyorum. O sıcak his yayılıyor. "Yaklaştım," diye nefes alıyorum. "Aletini çıkar. Benimle gel."

Yine inliyor. Bu açıdan onu göremiyorum bile, ama onu duyabiliyorum, beni istediğini duyabiliyorum. "Bir titreşimin var mı? O dokunaçlı şey değil. Senin için tutmadığım sürece onu kullanmayacaksın."

Nefesim kesiliyor, parmaklarım içimde hareketsiz kalıyor. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Tabii ki bana söyledi," diyor kısıp bir kahkaha atarak. "Ama elim sikimdeyken Cay hakkında konuşmasak olur mu? Bir vibratör al. Seni bir oynucağa binerken izlemek ve benmişim gibi davranmak istiyorum."

Yatağımın başucundaki çekmeceyi açarak dönüyorum. Klitoris uyarıcısı olan güvenilir pembe vibratörümü çıkarıyorum. Bu şeyin on beş ayarı var ama ben sadece bir tanesini seviyorum. Yüksek voltajlı vızıltı. Her seferinde beni mahvediyor. Ona doğru tutuyorum ve gülümseyerek açıyorum.

"Oh, evet. Güzelce ve yavaşça sok. Benim için sür ve izlememe izin ver. Lanet olsun, çok yaklaştım. Bu boktan banyoda boşalacağım."

paramparça oluşunu izlemek, bebeğim."

İçine sokuyorum, yumuşak bir nefesle klitorisime ayarlıyorum. Çok iyi titreşiyor, içime ve dışıma vuruyor. Kamera açısını , böylece oyuncağı birkaç küçük kıpırdatışımı, kalçalarımın kavislenişini izleyebiliyor.

"Tanrım, çok yaklaştım Jake," diye fısıldıyorum.

"Ben de öyle. Kahretsin, çok güzelsin. Mükemmel. Benim için gel, bebeğim."

Onun sesi ve titreşimler arasında, çok sert ve çok hızlı bir şekilde zirveye ulaşıyorum. Orgazmımın her dalgasında sarsılarak, onun için haykırarak parçalara ayrılıyorum. Oyuncağın etrafında kenetleniyorum, klitorisime karşı vızıldarken onu amımla boğuyorum. Her tarafım sıcak ve sonra titriyorum, onu gevşetiyorum ve yanımdaki yatağa atıyorum.

Yastıklara yaslanıp kamerayı çevirerek ona bakıyorum. O da zor nefes alıyordu, gözleri cam gibiydi. Birlikte geldik. Telefonda bile vücutlarımız birbiriyle o kadar uyumlu ki. Koşullar bizi ayırmış olabilir ama bu adam benim ruhumun bir parçasını taşıyor.

Kavrulmuş dudaklarımı yalayarak bana bakmasını bekliyorum. Baktığında rahatladığını görüyorum. "Daha iyi misin?" Mırıldanıyorum.

"Çok," diye yanıtlıyor.

"Şu anda sana daha fazlasını teklif edemem, Jake." Başını salladı.

"Biliyorum."

"Ama en azından vedalaşabildin."

"Bu Seattle'da kim olduğumuza dair bir vedaydı. Kaybolmuş ve yalnız iki yabancı." Doğruca bana bakıyor, gözleri şiddetle yanıyor. "Ama artık yabancı değiliz. Benim adım Jake Compton ve Jacksonville Rays'in ilk defans oyuncusuyum. Suşiyi ve mavi rengi severim, kahvemi de sade içerim. Bir ikiz kardeşim var ve tüm maden suyu çeşitlerinden nefret ederim. Ve *hiçbir yere gitmiyorum Rachel.*"

"Jake..."

"Bana bir şans ver, sana karşı çok iyi olacağım. Sana çok iyi davranacağım bebeğim. Benim için o sensin."

Doğrudum, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Jake-ne?"

Kıkırdıyor. "Sakin ol, buraya evlenme teklif etmek için gelmedim. *O kadar* deli değilim. Sadece varım diyorum. Bir arkadaş istiyorsan, bir tane var. Erkek arkadaş, harika. Sevişme arkadaş, ben varım. Sen sadece yeri ve zamanı söyle. Çünkü biz yabancı değiliz Rachel. Ve öyle davranmayı reddediyorum. Hayatımın içindeyken sen gibi davranmayacağım. Ve

Eğer hoşuna gitmezse... bu çok kötü olur. Seattle'da ikimiz için de bir seçim yaptın, şimdi bu seçimi ben yapıyorum."

Gülümsüyorum, yastıklara yaslanıyorum. "Rahatla, Jake. Bu benim de hoşuma gidiyor.

Biz arkadaşız."

Kara kaşlarını kaldırıyor. "Çıkarlarınla mı?" Dudaklarımı büzüyorum.

"Arkadaşız."

"Doğru, arkadaşlar arkadaşlıklarının koşulları üzerinde çalışıyorlar, menfaatlerle ilgili bir hüküm de dahil olmak üzere."

Gözlerimi devirerek gülüyorum. "Masanıza dönseniz iyi olur."

"Seni temin ederim bensiz gitmişler. Eminim hesabı ödememek için düşünüyorlardır."

Tam o sırada kapının gürültüyle vurulduğunu duydum. "Jake! Tanrım, dostum, orada ölüyor musun?"

"Bekle!" Jake bağırıyor.

Homurdanıyorum. "İyi geceler, Jake."

"İyi geceler Seattle. Yarın sabah erkenden görüşürüz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sabah erkenden mi?"

Bana şeytani bir sırıtışla baktı. "Programını kontrol etmedin mi? Yarın fiziksel testlerin var."

"Evet..."

"Ben senin ilk ." İnledim.

"Güzellik uykusuna yatsan iyi olur, Seattle Kızı. Sabahları oldukça ele avuca sığmaz olabiliyorum. Ve diğer erkeklerle kıyaslandığımda ben bir hiçim."

"Aman Tanrım. Yarın beni taciz etmeye başlayacaklar, değil mi?"

Gülüyor. "Bunu biliyorsun." Sonra telefonu kapatıyor ve beni yatağımda vızıldayan bir vibratörle mutlu bir şekilde bırakıyor.

("Hadi dostum, kaka yap artık," diye mırıldanıyorum.

Sy bu sabah çok ağırdan alıyor. Genellikle, deneriz ya da ben sörf yaparken o etrafta dolaşıyor. Ama bugün her zamankinden daha erken başlamam gerekiyor. Bu köpeğin acele etmesi ve onu yukarı çıkarabilmem için yapması gerekiyor.

Telefonumu kontrol edip Jake'in mesaj dizisine tıklıyorum. Dün gece garipti. Yirmi dakika kadar banyoda kayboldu. Çıktığında yüzü kızarmış ve gözleri cam gibiydi. Daha iyisini bilmesem, orada seviştiğine yemin edebilirdim. Ama kapı açıldığında tam oradaydım ve tek başına dışarı çıktı.

Eve dönerken ona bunu sordum ve o da ketum davranarak konuyu değiştirdi. Bir şeyler dönüyor. Benden bir şey sakladığını düşünmekten nefret ediyorum. Biz böyle birlikte değiliz. Ya da en azından öyle değildi... ama birkaç aydır garip davranıyor.

Seattle'lı kızını suçluyorum.

Jake eğitim kampından önce Amy ile buluşmak için Seattle'a gitti. O da bu konuda çok heyecanlıydı. Haftalarca tek konuşabildiği bu oldu. Yani, onu suçlamıyorum. Amy harika biri. Ama sonra Amy'nin uçuşunun iptal edildiğine ve yalnız kaldığına dair umutsuz bir telefon aldım. Jake yalnız olmaktan *nefret eder*. Onu ikna ettim ve uçuşunu değiştirdikten sonra beni arayacağına söz verdi.

Sonra bir baktım, *iki* gün boyunca o şerefsizden haber alamıyorum. Seattle polisini arayıp insan avı başlatmaya hazırdım. Sonra ortaya çıktı.

Jax'e döndüğünde gözlerinde yıldızlarla değerli Seattle'lı kızından bahsediyordu. Hayatının en iyi seksiydi, tüm hayalleri gerçek olmuştu. Vesaire, vesaire, vesaire.

Madem o kadar harikaydı, neden hayalet gibi dolaşıyordu? Gün doğmadan önce adını ya da numarasını bırakmadan sıvışmış. Burada en iyi arkadaşımın şerefine gölge düşürmeye çalışmıyorum ama bildiğim hiçbir aşk hikayesinin başlangıcına benzemiyor.

Son iki aydır, onun değişimini izledim. Daha sessiz, daha karamsar oldu. Yani, her şey göreceli, yani Jake'in sessizlik versiyonundan bahsediyoruz. Adamın filtresi yok, utanması yok ve 'kapatma' düğmesi yok. Araba kullanırken ilginç bir kuş gördüğünde her şeyi bırakıp beni arardı. Bana fotoğrafını göndermeden yemek yiyemezdi. Şimdi banyoda balık pisliği yapıyor ve bunu benden saklıyor.

Bence sezon başlangıcı tam zamanında geliyor. Yola geri döneceğiz ve o da Seattle'da kaybettiği kızının acısını birkaç tavşanla çıkarabilir. Yalan söylemeyeceğim, bunu düşünmek bile beni biraz kıvrandırıyor. Üniversitede yaşadığım birkaç kötü deneyimden sonra, tavşan hayatının parlaklığı benim için hızla söndü.

Kendim de dahil olmak üzere herkesten sakladığım gerçeğe yüzleşmek için dizimdeki sakatlıkla her şeyimi kaybetmem gerekti: Ben eşcinselim. Erkek soyunma odalarında büyürken, bu parçamdan uzaklaşmanın yollarını buldum. Yirmi yaşındaki bana erkeklerle seks yapmaktan hoşlandığını söylemeye çalışsaydınız, yüzünüze gülerdi.

NHL yıldızı olmanın yükü aniden omuzlarımdan çekildiğinde, ilk sınırsız queer nefesimi aldım. Onca yıl sakladığım şeyi keşfetmekte özgürdüm. Barların arkasındaki birkaç sarhoş ilişki şaşırtıcı gerçeği ortaya çıkardı. Ağzımda bir penis hissini gerçekten sevdiğim ortaya çıktı.

Çok sık şımarttığımdan değil. Aslında, bir yıldır biriyle yatmadım. Bar ilişkilerinin boşluğunu aştım. Dürtülerimi elimle halledebilirim. Arzuladığım şey daha derin bir şey. Bağlantı ve yakınlık istiyorum. Bana meydan okuyan biri. Beni anlayan biri.

Eğer buna sahip olamayacaksam, sanırım yalnız kalmayı tercih ederim.

Sy'ın tasmaını biraz çekiştirip apartmana doğru geri dönüyorum. Döndüğümde Rachel'in bir elinde telefon, diğerinde seyahat kahve fincanı, merdivenlerden zıplayarak indiğini görüyorum. Koyu renk saçları bir düğüm halinde toplanmıştı.

Kamyonetine doğru ilerlerken beni ya da Sy'ı fark etmiyor. Sürücü kapısının önünde kayarak durmasını izliyorum. Orada öylece durup

kapının kolunda. Bir dakika sonra içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor ama çıkmıyor.

Merak ettim, bekledim. Kamyonu çalıştırdı ve kükremeye başladı. Sesi duyunca koltuğunda zıplıyor ve ben de sırtıyorum. Bu kız o kadar kamyonu ne diye kullanıyor? Orada öylece oturuyor, iki eliyle direksiyonu tutuyor, motor çalışıyor.

Lanet olsun.

Sy'ın tasmaını yumuşak bir şekilde çekştirerek yanına gidiyorum. Mutlu bir şekilde tırıs gidiyor.

Penceresine yaklaşıp tıkladıyorum.

Camı indirirken bir elini göğsüne götürerek sıçrıyor. "Aman Tanrım, ödümü kopardın! Otoparkta bir kadına gizlice yaklaşmaman gerektiğini bilmiyor musun?"

"Başından beri buradaydım," diye omuz silkerek cevap verdim. "Sadece etrafına dikkat etmiyordun."

"Yine de," diye mırıldanıyor, eli tekrar direksiyona gidiyor. "Peki... orada ne yapıyorsun, Kasırğa?"

Kara gözlerini bana diyor. "Sana söylersem, benimle alay edersin."

İki elimi de kaldırıyorum, bir bileğim Sy'ın tasmaına sarılmış. "Aklımın ucundan bile geçmez."

İç çekiyor. "İyi. Kendimi ." Kaşlarımı

kaldırıyorum. "Ne?"

"Bu kamyonu sürme konusunda biraz gergin olabilirim," diye itiraf ediyor. "Henüz alışmadım," diye ekliyor hemen.

"Neden bu kadar büyük bir şey seçtiniz-"

"Yapmadım," diye homurdanıyor. "Görünüşe göre tek seçenek buydu. Vicki bir anlaşma yaptıklarını söyledi."

"Araba kullanmayı biliyorsun, değil mi? Yani, yasal olarak motorlu araç kullanma ehliyetin var mı?"

"Evet Caleb," diyor gözlerini devirerek. "Ben yetişkin bir kadını, tam bir tıp doktoruyum ve ehliyetim var, tamam mı? Ben sadece-" Sustu, iki eli hâlâ direksiyonu tutuyordu.

"Sen sadece...ne?"

"İyi! Kendime pek güvenen bir sürücü değilim, tamam mı? Araba kullanmaktan nefret ediyorum ve bu konuda iyi değilim. Bazı insanlar iyi şofördür ama ben değilim. Gen beni tamamen atlamış," diye burnunu çekerek nefesinin altından ekliyor.

Kahretsin, yine ağlamak üzere mi?

"Eminim iyisindir," diyorum ayaklarımın üzerinde kayarak. Artık uzaklaşmalıyım. Belli ki her şeyi kontrol altına almış. Burada görecektir bir şey yok, millet.

Gülüyor ama sesi garip geliyor. Çok yüksek ve gıcırtilı. "Evet, ben harikayım. Süper güvenli ve güvenilir. Ehliyet sınavından sadece üç kez kaldım!"

"Sen-üç kez mi? Bu nasıl mümkün olabilir-"

"Hey, MCAT sınavında başarılı oldum, çok teşekkür ederim!" diye tersliyor. "Araba kullanmak bazı insanlar için zordur. Ve ben büyürken hiç öğrenmek zorunda kalmadım."

"Hangi cehennemde yaşadın da araba kullanmana gerek kalmadı?" "Her zaman bir şoförüm vardı," diyor omuz silkerek.

Parçaları bir araya getirdim ve sııttım. "Oh...kahretsin. Hurricane, sen gümüş kaşık kızı mısın?"

Bakışlarını tekrar direksiyona çevirmeden önce sertçe bana bakıyor. "Daha çok multi-platinum gibi."

"Rachel-"

"Ben iyiyim Caleb. Ben koca bir kamyoneti olan koca bir kızım. Ben olsam yolda beni takip etmeden önce birkaç dakika beklerdim," diye ekliyor. "Bilirsin, kendi güvenliğin için."

Üç dakika önce vermem gereken kararı vererek omuz silkiyorum. "Neden seni işe bırakmıyorum?"

Bakışları tekrar bana yöneldi. "Hayır."

"Neden olmasın? Aynı yere gidiyoruz. Böylesi daha iyi. Daha çevre dostu."

"Şımarık küçük bir zengin kız gibi etrafta dolaştırılmaya ihtiyacım yok. Vicki'yi de üzmem istemiyorum" diye ekliyor. "Takım, bursumun bir parçası olarak bir kamyonete sahip olmam için ödeme yapıyor. Onu kullanmadan duramam. Ben iyiyim, gerçekten," diyor tekrar.

Başımı gülerek sallıyorum ve ceplerimi yokluyorum. Bu kız çok inatçı. Anahtarlarım ve cüzdanım zaten yanımda. Arabasının kapısını açıyorum.

Çılgılık atıyor. "Caleb-ne-" "Kenara çekil."

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni arabamla götürmeme izin vermiyorsun, o yüzden bunu ben kullanacağım."

Senin aksine araba kullanmayı seviyorum ve bu konuda çok iyiyim. Şimdi, çekil."

"Tanrım, bu çok utanç verici," diye mırıldanıyor, emniyet kemerini çözüyor ve orta konsolun üzerine tırmanıyor. Karşıya geçerken kışının güzel bir fotoğrafını çekiyorum.

"Sy, yukarı," diyorum koltuğa vurarak.

Adam sürücü koltuğuna atlıyor ve kadın sevinçten nefesi kesiliyor. "Aman Tanrım. Bizimle mi geliyor?" İki elini birden uzatmış, köpeğin kulaklarını okşuyor. Küçük hain kuyruğunu yüzüme doğru sallıyor. Onu tokatlamaya çalışıyorum.

"Evet-Sy, *tamam*," diye parmaklarımı şıklatarak yönlendiriyorum. Sy koltuklardan onun kucağına atlıyor.

"Sen çok şirinsin. Evet, öylesin. Gözlerine takmış durumdayım," diye mırıldanıyor ve kucağına oturup yüzünü yalarken iki kolunu da ona doluyor. "Benimle işe geliyorsun. Baban seni her zaman görebilecek. Evet, görecek. Seni asla bırakmayacağım." Kız onun yüzünü öpüyor ve o da bunu tam bir jambon gibi yiyor.

Şanslı pislik.

Kendi kendime söyleniyorum. Bu düşüncenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Elbette çok güzel ama aynı zamanda nevrotik ve biraz da sinir bozucu. Kendi kendime gülümsüyorum. O ve Jake birbirleri için mükemmel olurdu. Elim kamyonetin kapısında, hareketsiz dururken gülümsemem azalıyor.

Rachel ve Jake. Neden onları birlikte düşünmek beni korkuttuğu kadar tahrik de ediyor? Ona bakıyorum, köpeğimle saçma sapan konuşurken nasıl da boyun eğdiğini izliyorum. Bu muhteşem, sofistike, hafif nevrotik doktor Jake Compton'a gününü göstermeye karar verirse, oyun biter. Doğal hayatının geri kalanında onu gölgesi olarak kullanacaktı.

Ve sonra onu kaybederdim.

Anaokulu öğretmenliğinden dönme bir disk tavşanı ile hiç sorun yaşamadan rekabet edebilirdim. Ama Kasırga? Kesinlikle hayır. Onun ayaklarını yerden keser ve denize sürüklerdi.

Kahretsin, neden birden terlemiş gibi hissettim?

Geçen gün telefonumdan onun numarasını aldı. Onu kızdırmak için istediğini söyledi. O ve Novy tüm yeni personeli kızdırmayı kendilerine görev edinmişlerdi, bu yüzden o anda bunun hakkında fazla düşünmedim. Şimdi ne kadar aptal olduğumu düşünüyorum.

Ama birlikte geçirdiğimiz ilk gecedeki sessiz itirafı hâlâ aklımın bir köşesinde . Balkonda ona sarıldım, çıplak teni parmak uçlarımda sıcak ipek gibiydi. *Onu özliyorum*, dedi gözlerinde yaşlarla. Zaten kafayı taktığı bir adam var. En azından şimdilik, Jake güvende.

Caleb ve ben lobideki kahve arabasında yollarımızı ayırdık. Sy ile yakında tekrar yatıya kalacağımıza dair yemin ettikten sonra, o ve köpeği soyunma odalarına doğru dolaşıyorum. Spor salonuna giden yolu buldum, sadece bir kez yanlış yöne saptım.

Olanlardan dolayı utanıyor muyum? Yani, evet. Bu noktada, sadece zihinsel bir liste tutuyorum. Eğer utanç verici bir an yaşanacaksa, Caleb Sanford'un buna tanıklık etmenin bir yolunu bulma ihtimali var. Umarım kozmik çark yakında bu ilişkiyi dengelemenin bir yolunu bulur. Bir kez olsun ona yardım eden benmişim gibi hissetmek isterdim.

Spor salonuna girdiğimde ağırlık kaldırma pistinin tıklım tıklım dolu olduğunu ve müziğin bangır bangır çaldığını görüyorum. Burada şimdiden yirmi adam olmalı. Ben ekipmanların arasında dolanırken birkaçı bana el sallıyor ve selam veriyor.

"Günaydın Doktor!" diye sesleniyor sevimli, çocuksu sarışın.

Dün biraz zaman geçirdim ve isimlere yüzler eklemeye çalıştım. Adı Langley ve bugün muayene için listemdeydi. "Günaydın Langley," diye garip bir el sallayışla cevap veriyorum, hâlâ elimdeki ıvır zıvırla uğraşıyorum.

Sanki ödevine altın yıldız vermişim gibi göğsü kabararak bana bakıyor. "Adımı hatırladın."

"Elbette," diye parlak bir şekilde cevap veriyorum.

Neyse ki çoğu kişi soyadını kullanıyor. Adları, soyadları ve birbirlerine taktıkları bir sürü lakap arasında bir süre kafamın karışacağını tahmin ediyorum.

Küçük ofisime ayak sürüyerek girdim. Onu hissetmeden önce eşyalarımı ancak fırsat bulabildim. Döner sandalyemde dönerken dirseğimi duvara çarptım. "Ow-shit-" Jake Compton'ın devasa gövdesini görmek için başımı kaldırarak ovaladım.

Bana gülümsüyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Günaydın, Doktor Price."

Gözlerimi devirip seyahat fincanımı kapıyorum. "Tamam şampiyon, biraz geri al."

"Ne? Size Doktor Price diyemez miyim?"

"Hayır, bana Doktor Price diyebilirsiniz," diyorum kahvemden bir yudum alarak. "Gözlerini geri çevir demek istedim."

Kapıma yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Gözlerim mi?"

"Evet, seni ele veriyorlar."

"Oh, öyle mi? Peki bu sabah gözlerim ne diyor?" Tam bir çapkın gibi kırpiklerini kırıştırıyor.

Sandalyemden kalkıyorum, bu bana alanımı geri alıyormuşum gibi hissettirmek için çok az şey yapıyor. Hâlâ benden omuz omuza daha uzun duruyor. "Dün gece beni gelirken izlediklerini söylüyorlar."

Nefesi kesilmiş gibi yapıyor. "Doktor, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerim bütün gece benimleydi. Caleb'a sorabilirsin. O sana hiçbir zaman bir oyuncağı doruğa çıkarırken izlemediğimi söyleyecektir."

Kahvemi ve tabletimi tutarak tam önünde duruyorum. "Taşınacak mısınız?"

"Ha?"

"Gerçek kapımdan daha iyi bir kapı yapıyorsun, Jake. Vücudunu hareket ettir." "Oh-" Gülüyor, kapı aralığımdan dışarı adım atıyor.

"Hey, Doktor, eğer Compton sana zorluk çıkarırsa, bize haber ver!" diye bağıyor adamlardan biri. "Onu yola getiririz!"

Diğer adamlardan bazıları da gülüyor ve bağıyor, sesler gümbürdeyen müziğe karışıyor.

Muayene odasının kapısını açıyorum ve yanımdan geçerken göz kırpmıyor, dönüp usulca muayene masasına zıplıyor. Bu oda çok daha iyi bir boyutta, küçük bir lavabo ve dolap, bir muayene masası için yeterli alan var. Esneklik ve hareket açıklığını test etmek için kullanabileceğim birkaç ekipman da var.

Kahvemi lavabonun yanındaki tezgâha koyuyorum ve tabletimi uyandırıyorum. Açık kapının yanındaki duvara yaslanıyorum ve elektronik tıbbi dosyalarını açıyorum. "Bakalım burada neyiz varmış."

Jake kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bana hâlâ seni çıplak görmüştüm bakışları atıyor. Keşke bu kadar güzel olmasalardı. Gözlerinin dışı karamel kahverengisi, irislerinde elma yeşiline dönüşüyor. "Kapıyı kapatacak mısın Seattle?"

Tabletin üzerinden yukarı bakıyorum. "Hmm?" Bakışlarım açık kapıya yöneliyor. "Bu sınav için kapıyı kapatmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Kıyafetlerini çıkarmanı isteyecek değilim. Bu daha çok bir formalite. Sadece dizlerini biraz dürteceğim."

"Evet, ben oldukça utangaç bir adamım," diyor omuz silkerek ve o boğucu sırıtışıyla. "Doktor-hasta gizliliğimin meraklı bir çaylak tarafından ihlal edilemeyeceğini bilmeyi tercih ederim. Bu adamlar suda balık avlayan köpekbalıkları gibi zayıf noktalar ararlar."

Göz gezdirmeye ara verip tekrar ona bakıyorum. "Kapıyı kapatırsam uslu duracak mısın?"

Sağ elinin iki parmağını kaldırarak başını sallıyor. "İzci onuru."

Oh, lanet olsun. O şirin hareketi Seattle'da da yapmıştı... beni çırılçıplak sikmeden ve ayak bileklerimi omzuna koyup çılgık attırmadan hemen önce. Şu anda yüzündeki ifadeden da bunu hayal ettiğini söyleyebilirim.

"Compton, yemin ederim-"

Bir kahkaha atarak iki elini teslimiyetle havaya kaldırır. "Tamam, tamam, uslu duracağım. Bak, tamamen uslu duruyorum. Sorularınızı sorun, Doktor. Bu kalça ve dizlerle ilgili, değil mi? Yalan yok, hayatımın en iyi formundayım. İki yıl önce menisküsümle ilgili bazı sorunlar yaşadım. Küçük bir ameliyat geçirdim. O zamandan beri harika oynuyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Mmhmm. Büyü yeteneğim olduğunu biliyor muydun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sadece bir bakışla bir erkeği sertleştirmek mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben temelde bir insan yalan dedektörüyüm. Bu yüzden bu dosyayı inceleyeceğim, bir sınav yapacağım ve sana sorular soracağım Compton. Ve eğer bana yalan söylediğini düşünürsem, daha fazla soru soracağım. *Daha fazla* muayene yapacağım. Kayıtların bir telefon rehberi kalınlığında olana kadar dürteceğim, dürteceğim, röntgen çekeceğim ve tarayacağım."

Kendini beğenmiş gülümsemesi biraz duraksıyor. Profesyonel sporcuların tıbbi test tehdidinden daha çok nefret ettiği bir şey yoktur. Ve bahse girerim Jake Compton iğneden korkuyordur. Bayılıp kafasını masama vurduktan sonra ona portakal suyu vereceğim.

"Doktor Tyler'ın sezon öncesi son değerlendirmeni onaylama yetkisini bana verdiğini bilmelisin," diye ekliyorum. "Gelecek hafta oynamak ister misin?"

Başını salladı. "Evet, tabii ki biliyorum."

"Güzel. O zaman gözlerindeki o kirli bakıştan kurtul. Ben şu anda Seattle değilim. Ben Doktor Price'ım. Söyler misiniz, menisküs ameliyatınızdan sonra iyileşme süreciniz ne kadar sürdü? Bakım programınızda neler vardı? Ve hiçbir şeyi atlamamaya çalışın." Tabletimin kenarındaki kalemi alıp ona bakıyorum ve bekliyorum.

İç çekiyor, omuzları biraz gevşiyor. "Peki, Doktor. Bunu senin yönteminle yapacağız."

JAKE SINAVIN GERİ KALANINDA MÜKEMMEL BİR BEYEFENDİYDİ. O

Sorularımı yanıtladı, istediğim tüm hareket açıklığı testlerini yaptı ve kalça eklemlerini hızlıca kontrol ettiğimde, parmaklarım kasları dürttüğünde, gerginlik veya hassasiyet olup olmadığını kontrol ettiğimde sadece bir kez inledi. Bir gülümseme ve başlangıç pozisyonunun güvenli olduğuna dair hızlı bir sözle gitmesine izin verdim.

İlk beşi garantileyenler listem üzerinde çalışırken sabahım aceleyle geçiyor. Bu adamların hepsi aktif kadro için baş antrenör onaylı. Sınavımı geçtikleri sürece ilk maçta forma giyecekler.

Jake'ten sonra Lukas Novikov'la tanıştım. O da başka bir defans oyuncusu. Uzun boylu ve iri yarı, birkaç darbeden daha fazlasını almış gibi görünen bir yüzü var. Ama nazik ve flörtöz. Geçen gün koşu bandında takla attığı için iyi görünüyor ve ayakkabı bağcıklarını çift düğümlediğinden emin olmak için ona takılıyorum.

Kapıdaki sıradaki Jean-Luc Gerard, çocukların J-Lo dediği kişi. İçeri girdiğinde ilk fark ettiğim şey -gülüşündeki eksik dişlerin yanı sıra- parmağındaki alyans.

"Evli misin?" Diz kapağına masaj yaparken söyledim. "Evet, Doktor. Altı yıl oldu ve devam ediyor."

"Bu çok güzel. Çocuğun var mı?"

Sınavın geri kalanı, telefonunu karıştırıp bana, uyanık oldukları her anı prenses taçları ve taçlarla geçirdikleri anlaşılan iki küçük kızının sayısız fotoğrafını gösterirken hızla geçiyor. Ortada duran, dişsiz sırtışı genişçe yayılmış, yanaklarında büyük kırmızı ruj halkaları olan fotoğrafına homurdanıyorum. Evet, tanıdığım tüm sporcular kızları doğana kadar sert adamlardır. Sonra tereyağı gibi erirler. Eminim benden daha fazla Disney prensesi sayabilir.

Giderken elimi sıkıyor ve ben de listemi kontrol ediyorum.

"Kinnunen, sıra sende!" Kalabalık ağırlık salonuna sesleniyorum, Gerard'ın dosyasını kapatırken gözlerim tabletimde.

Bir iki dakika sonra başımı kaldırıp spor salonunun etrafına bakıyorum. Kinnunen'den iz yok. Adamı gözden kaçırmak imkansız olurdu. Koşu bandına binmek üzere olan Novikov'a doğru yürüyorum. "Hey, bu sabah Kinnunen'i gördün mü?"

Omuz silkiyor ve omzunun üzerinden odayı tarıyor. "Belki de antrenmanı uzamıştır. Ben olsam onu atlardım, Doktor. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır."

İç çekip listemi kontrol ediyorum. "Langley! Sıra sende!"

Yakınlardan bir çınlama duyuyorum ve arkamı dönüyorum. "Harika. Evet, Doktor. Hemen geliyorum!" Blondie ağırlık rafından kalkıyor, sanki bir sakız reklamının yıldızıymış gibi gülümsüyor.

"Neden odaya gitmiyorsun?" diyorum. "Ben ofisteki bir şeyi kontrol edeceğim."

Kapılarda yollarımızı ayırıyoruz; o muayene odasına, ben de ayakta durulabilen ofise gidiyoruz. Telefonumu elime alıp Kinnunen'den ya da kaleci koçundan cevapsız mesaj var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey yok.

Muayene odasına doğru ilerliyorum, tablet kolumun altında, Hillary'ye Kinnunen'in randevusunu yeniden ayarlaması için bir mesaj atıyorum. Telefonu cebime sokup tekrar tablete dönüyorum. "Pekâlâ Langley. Hadi yıldızlara bakalım. *Tanrım*, ne yapıyorsun sen?"

Spor şortu yere düşerken gözlerini kocaman açarak dikkat kesiliyor. Masanın yanında, üzerinde sadece aleti saran külotu, çorapları ve spor ayakkabılarıyla duruyordu. "Şu kağıt önlüklerden görmedim."

Tableti göğsüme bastırırken gözlerim kocaman oldu. Bu adam kesilmiş. Üzerinde bir gram bile yağ yok. Antrenmanın ortasındaydı, bu yüzden mükemmel göğüs kasları terden parlıyordu. "Neden soyunuyorsun Langley?"

Şimdi bana deli olan *benmişim* gibi bakıyor. "Bu fiziksel bir şey... değil mi?"

Ona bakakaldım. "Ben *diz* uzmanıyım Langley. Zaten şort giyyordun." Ayaklarının dibindeki polyester yıgınına işaret ediyorum.

Yüzü bir bademden daha beyaz. "Ama diğer adamların hepsi -" Duraklıyor ve birbirimize bakıyoruz. Sonra yanakları beyazdan kırmızıya döndü. "Siktir et o adamları! Novy'yi öldüreceğim." Sonra şortu kapmak için dizlerinin üzerine çöküyor.

Başımı sallarken gülümsememi gizleyemiyorum. "Sadece kıyafetlerini giy. Ben dışarıda bekleyeceğim."

Dışarı adımımı atar atmaz salon kahaahaya boğuldu. Belli ki bütün çocuklar ne olacağını görmek için bekliyorlardı. Jake, Novikov'un yanında duruyor, kolu onun omzunda. İkisi de aynı şekilde sırtıyor.

"Orada hoşuna giden bir şey görüyor musun, Doktor?"

Novikov alay ediyor. "Burada kime sataşıyorsun, ona mı bana mı?" Ben de karşılık veriyorum.

"İkisi de!" diye bağılıyor adı Karlsson olduğunu düşündüğüm bir adam. İsveçli ve çok GQ görünümlü.

Langley giyinik bir halde omzumda beliriyor çocuklar yine yuhalayıp uluyorlar. "Siktir git, Novy! Hepiniz pislisiniz!" diye bağılıyor ve odanın içinde kayboluyor.

Novikov gözyaşları içinde, "Lütfen bana çırlçıplak soyunduğunu söyleyin," diyor.

"Hayır, yapmadı," diye cevap veriyorum. "Ve sadece gelecekteki referans için," diye sesleniyorum. "Muayene odamda soyunan ilk kişi bir haftalığına uzaklaştırılacak. Tıbbi ibranamelerinizi imzalayan kişiyi kızdırmak kötü bir fikir," diye ekliyorum Novikov ve Jake'e hançer fırlatarak.

"Sorun ne doktor? Erkek formunu takdir edemiyor musun?" diye alay ediyor Novikov. "Oh, iyi bir erkek formunu çok takdir ediyorum," diye cevap veriyorum. "Ben sadece önce lanet kahvemi bitirmeliydim."

"Yani bizi çıplak görmek istiyorsun... ama günün ilerleyen saatlerinde," diyor Jake. "Kahvenizi bitirdikten sonra."

Novikov başını sallayarak, "Evet, her şey zamanlama meselesi," diye ekliyor. "Anlaşıldı Doktor," diyor Jake sırtarak.

"Öğle yemeğinden sonra tekrar deneyebiliriz!" diye seslenir biri. Aynı anda bir adam 'Afternoon Delight' şarkısını söylemeye başlar ve tüm çocuklar tekrar dağılır.

"Hepiniz on iki yaşındasınız," diye homurdanarak muayene odasına girmek için geri döndüm.

"Ve sen bizim aptal kıklarını seviyorsun!"

Onların kahaahalarını bastırarak kapıyı kapattım ve yatıştırılmış Langley'ye baktım.

"Şu işi bir an bitirelim, olur mu doktor?"

Ben sabahki son fiziksel çalışmamı Rays'in kaptanlığına getirilen forvet Josh O'Sullivan ile tamamladım. Çok tatlı bir vücudu var.

Bir umut ve duadan başka bir şeyle savaş formunu koruyor. Tahminimce dizleri son sezonunu yaşıyor olabilir. Bu sabahki adamlarım arasında en çok önleyici bakıma ihtiyacı olan o.

O gider gitmez, notlarımı Avery ile karşılaştırmak için PT kanadına gidiyorum. Dizini ustaca atletik bantla sarmış siyah kıvrırcık saçlı genç bir adamla esneme hareketleri yapıyordu. "Çalışmalarını iki kez kontrol etmek için gerçekten bir bebek bakıcısına mı ihtiyacın var, Price?" Avery öfkeyle şöyle der. "Birkaç temel hareketi yapamayacak kadar beceriksiz misin? hareket açıklığı testleri?"

Üzerinde çalıştığı atlet kıpırdamadan duruyor, dinlemiyormuş gibi yapmak için büyük çaba sarf ediyor.

Avery'yi henüz sadece kötü bir gün mü geçiriyor yoksa gerçekten dünyanın en büyük pisliği mi anlayacak kadar iyi tanımıyorum. "Senden bana bakıcılık yapmanı istemiyordum," diye cevap veriyorum, ses tonumu profesyonel tutarak. "Sadece bir meslektaşımın görüşmeyi umuyordum. Bu noktada adamları daha iyi tanıyorsun ve-"

"Önce Jonesy'nin işini bitirmem gerekiyor," diyor ve çocuğun omzunu sıvazlıyor. "Benim ve senin işini yapmak için her şeyi bırakamam."

"değil," dedim. "Biraz yemek yiyip geleceğim." Beni el sallayarak gönderiyor ve Jones bana özür dileyen bir bakış atıyor.

PT kanadından çıktım ve titrek bir nefes aldım. Bir pisliğin beni aşağı çekmesine asla izin vermeyeceğim. Bunun için çok daha fazla çabalaması gerekecek.

duygularımı incitti. Onunla ilgili tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak, burnumun beni uzun koridorda ilerleten sosisli sandviçlerin kışkırtıcı kokusunu takip etmesine izin verdim.

Bu antrenman kompleksi teknik olarak Rays içindir, ancak pistler başka amaçlar için kiralanabilir - genç hokeyi, artistik patinaj dersleri, hatta sadece halka açık ücretsiz bir paten seansı. Bir pist halka açık olduğunda, küçük bir imtiyaz standı da açıyorlar.

Sıraya girip bir hotdog, bir paket barbekü cipsi ve bir diyet kola sipariş ettim. Öğle yemeğimi yanıma alarak, antrenman yapan çocukları bulana kadar pistlerin arasında dolaşıyorum. Bankta oturup sessizce yemeğimi yerken, onların konilerin arasından şimşek hızıyla kayarak pakı buzun üzerinde kaleye doğru götürmelerini izliyorum. Patenlerinin şıpırtısı ve diskin sopalarına vuruşu neredeyse hipnotize edici.

Bu adamlar buzun üzerindeki köpekbalıkları. Her biri sahte bir kaleciyle çevrili kaleye şut atıyor. Beş cep için delikler açılmış kayak topu oyunlarından biri gibi. Her pak bir delikten geçerek ağın arkasına kusursuz bir şekilde çarpıyor.

"Ayak hareketlerin özensiz, Walsh! Ve sopanla boğul, mini golf oynamıyorsun."

Sola doğru keskin bir bakış atıyorum ve Caleb'in panoların önünde durduğunu görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, dövme kolunun tamamını sergiliyor. Buraya gelirken kamyonda onu inceliyordum. Okyanus dalgaları ve geometrik peteklerden oluşan tutarlı bir desenle bir araya getirilerek bir kol efekti oluşturulmuş tek tek dövmelerden oluşan bir karmaşa.

Bağırdığı adam patenle panolara doğru kayarak durdu. "Neyi yanlış yapıyorum patron?"

Ağızma bir cips atıp çıtırdatıyorum ve Caleb'in formunu ve diski tutuşunu eleştirmesini izliyorum. "Bir tekrar daha yap," diyor. "Ve bu sefer berbat etmemeye çalış."

Adam sanki Caleb bir ekipman müdürü değil de bir koçmuş gibi başını sallıyor ve yığından yeni bir disk almak için pistin ortasına doğru kaymaya başlıyor. Biraz hız kazanmak için bir daire çizmesini izliyorum. Sonra koniler arasında uçuyor, pakı işlerken bıçakları sağa sola kayıyor. Konilerin ucundan dışarı fırlıyor ve beş deliğe nişan alarak kaleye bir şut çekiyor. Pak onun yerine tahtaya çarpıp sekerek uzaklaşıyor.

"Pakı kontrol etmek için çok uğraşıyorsun," diye bağılıyor Caleb. "Her şey senin sopanda, Walsh. Kendi kafandan çık."

Diğer çocuklardan biri elinde su şişesiyle tahtalara yaslanmış soluklanıyor. "Bu şakacının gelecek hafta başlayacağına inanabiliyor musun?" diyor, boynundan pedlerine akana kadar kafasına biraz su fişkirtiyor.

Caleb sadece başını sallar. "Gösterişli ayak hareketlerinin özensiz sopa kullanımını telafi edeceğini sanıyor. Bahse girerim ikinci maçtan sonra onu yedek bırakırlar."

Tahtalara doğru kayarken bunu Walsh'un duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor. Zavallı adam çok üzgün görünüyor. NHL oyuncusu olduğunu biliyor, değil mi? Belki de tüm bu eleştirilerden sonra unutmuştur.

Caleb'a kaşlarını çatıyorum. "Tanrım, Sanford," diye seslenerek dikkatlerini çekiyorum. "Kim öldü de seni baş antrenör yaptı? Madem bu kadar kolay, sen de patenlerini giy ve ona nasıl yapıldığını göster."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. Caleb'ın bakışları ölümcül bir hal alıyor. Aynı , iki adam gergin bir bakış paylaşıyor.

Aralarına bakıyorum, kafam karışıyor. "Ne-"

Caleb diğer ikisine, "Görüşürüz çocuklar," diye mırıldanarak topuğunun üzerinde dönüyor ve tepinerek uzaklaşıyor.

Birden kendimi suçlu hissederek gidişini

izliyorum. "Yeesh," diye mırıldandı Walsh. "Bu çok sertti, Doktor."

"Evet, öldürmek için gidiyorum," diyor siyah saçlı adam.

"Belli ki az önce bir şeye bastım," diyorum ve banktan kayarak panolara doğru yürüyorum.

"Eh, Sanny iyi olacak," diyor siyah saçlı adam. Başka bir tatbikat yapmaya hazır bir şekilde kayarak uzaklaşır.

Walsh'a bakıyorum. "mı?"

Omuz silkiyor. "Evet, muhtemelen. Ama belki de onu Google'da aramalısın. Ve onu biraz rahat bırakmalısın," diye ekliyor su şişesini bir kenara bırakırken. "Onun için kolay olmasa gerek." Bu sözlerle beni başım dönerken bırakıp gidiyor.

OFISIME DÖNER DÖNMEZ KAPIYI KAPATTIM VE

Telefon. Google'da 'Caleb Sanford hockey' yazıyorum ve arama sonuç sayfasına üstünkörü bir bakış attıktan sonra bir deliğe girmeye hazırım.

O bir oyuncuydu. Bir forvet, tıpkı Walsh gibi. Makaleler, kolej istatistiklerinin ve röportajlarının bir karışımı, hızı ve skorerliği hakkında övgü dolu eleştiriler

yetenek. Onu NHL'in üç numaralı seçicisi olarak ilan eden basın bültenini okudum. Daha üniversiteyi bitirmeden Pittsburgh Penguins ile anlaştı.

Ama bir de makaleler ve videolar var. Neredeyse izlenemeyecek kadar korkunçlar. NHL'deki ilk sezonunun ilk maçında oyundan alındı. Arkadan gelen sert bir darbe onu tahtalara çarptı. Defans oyuncusu onun iki katı büyüklüğündeydi. Yere düştü ve bir daha ayağa kalkamadı, acı içinde kıvranıyordu, ağzı açıktı ve kamera görüntüsü kesilirken duyamayacağınız bir çığlık atıyordu.

Bir makale beni dondurdu, gözlerim telefona yapıştı. İlk maçın başlarından bir fotoğraf içeriyor. Caleb kolunu gülümseyen 42 numaranın omuzlarına atmış kameraya doğru kayıyor.

Jake.

İkisi de Penguins'le sözleşme imzaladı. Parlak bir an için, ortak NHL hayalleri gerçek olmuştu. Ama sonra Jake en iyi arkadaşının düşüşünü izledi. Onun buzdan çıkarılışını izlemek zorunda kaldı, hayalleri bacağıyla birlikte paramparça olmuştu.

Telefonu bir kenara bıraktım, gözlerim yaşardı. Caleb bu yüzden geçen gün topallıyordu. Kariyerini bitiren hokey sakatlığını atlatamamıştı. Artık oynayamıyor, hele NHL için gereken seviyede hiç oynayamıyor. Yani şimdi Jake hayallerini tek başına yaşarken Caleb, Walsh gibi kendisinden daha az yetenekli çocukların buzda kaymalarını ve sopalarını özensiz kullanmalarını izliyor.

Evet, ben tam bir pisliğim.

Bir şey söylemek zorundayım. Özür dilemeliyim. Ofisimden çıktım ve onu aramaya başladım. Pistlerin arka tarafını pek iyi bilmiyorum. Burası hepsi bir arada bir tesis; çamaşırhane, yükleme , yemek servisi, bakım. Soyunma odalarının önünden geçerken birkaç adama soruyorum ve bana aşağıda geniş bir koridora açılan bir merdiven boşluğunu gösteriyorlar.

Sy bir kapı aralığından çıkıyor ve doğru yerde olduğumu bilerek gülümsüyorum. Kuyruğunu sallayarak koşarak yanıma geliyor. Çok tatlı biri. Rengi border collie'ye benziyor ama vücudu daha çok pointer'a benziyor; bacakları daha uzun, beyaz tüylerinin altında siyah lekeler var. En sevdiğim özelliği mavi gözleri.

Buz gibi, gülümseyerek fark ediyorum. Gözleri hokey pistindeki taze buzun beyaz-mavi parlak renginde.

"Babam nerede, ha? Burada mı?" Onu severken mırıldanıyorum.

Koridorda yürüyorum, açık kapıdan içeri bakmadan önce derin bir nefes alıyorum. Aydınlık odanın içinde endüstriyel boyutta çamaşır ve kurutma makinelerinden oluşan bir duvar var. Ortada katlamak ve ütölemek için bir masa kurulmuş. Masanın ucunda büyük bir beyaz havlu yığını duruyor ve Caleb'i gözden gizliyor. Ayakta duruyor, sessizce daha fazla katlıyor.

Sy zıplaya zıplaya içeri giriyor, Caleb'in arkasına dolanırken yeri kokluyor. Büyük kız pantolonumu çekerek içeri giriyorum. "Hey," diye sesleniyorum.

Caleb başını kaldırıp bakar, yüz ifadesi dikkatle gizlenmiştir. Bakışları tekrar işine dönüyor. "Selam."

Harika bir başlangıç.

Odayı geçip havlu yığınının etrafından dolanıyorum. "Dinle, özür dilerim. Bilmiyordum."

Kıpırdamadan duruyor, bana bakmıyor. "Kim söyledin sana?" "Google."

O sadece katlanmaya devam ediyor.

Bir adım daha yaklaştım. "Bilmiyordum ama bu bir mazeret değil. Neler olduğunu anlamadım ve ayağımı ağzıma soktum. Bu takımda ve bu dünyada yeniyim. Hatalar yapacağım ama öğreneceğim. Ve özür dilerim, Caleb-"

"Sorun değil," diyor ve bir yığın havlu alıp arkasını dönüyor. Onları üç yetişkin erkeği taşıyabilecek büyüklükteki bir çamaşır arabasına yüklüyor.

Onu yalnız bırakmalıyım. Belli ki beni görmek ya da benimle konuşmak istemiyor. Gitmeliyim. Ama gitmiyorum. Onun yerine, ayaklarım hareket ediyor. Ne olduğunu anlamadan, elim onun dövmeli kolunun üzerindeydi. "Hey... en azından bana bakabilir misin?"

Kıpırdamadan duruyor, bakışları kolundaki elime kayıyor. "Çek elini üzerimden Rachel," diyor sessizce, sesi buz gibi soğuk.

Onu yanıma bırakıyorum, midem emrinin gücünü kabul ederek küçük bir takla atıyor. Gerçek adımı kullanmasından hoşlanmıyorum. Tekrar Hurricane olmak istiyorum. "Caleb-"

"*Dur artık*," diye homurdanıyor, dönüp bana bakıyor. Gözleri çok koyu, neredeyse obsidyen. Kırmızımsı kahverengi saçlarıyla çok güzel bir kombinasyon. Elmacık kemiklerini, dudaklarını ve gözeneklerinden sızan o lanet olası enerjiyi de ekleyince, bana doğru eğildiğinde bir sızlanmayla savaşımaya hazırım. "Burada ne yaptığını görüyor musun? Durumu daha da kötüleştiriyorsun. *Git* artık."

Benden uzaklaşıyor ve daha fazla havlu almak için masaya doğru yürüyor.

Arkamı dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor, hemen onun peşinden gidiyorum. "Özür dileyerek işleri nasıl daha da kötüleştiriyorum?"

Tekrar dönüyor, omzu neredeyse bana çarpıyordu. Eli çenemin altına giriyor ve yüzümü sertçe yukarı kaldırıyor. Bana dik dik bakarken göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor. "Şu an gözlerindeki bakışı görüyor musun? O acıyan bakışı. 'Zavallı Caleb artık oynayamıyor. Gidip elini okşayacağım ve daha iyi hissetmesini sağlayacağım. Bu *lanet* bakıştan nefret ediyorum."

"Ben yapmadım-"

"Ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?" diye homurdanıyor, daha yakına eğilerek. "Ne kaybettiğim hakkında bir fikrin olduğunu mu sanıyorsun? Ya da parçaları nasıl topladığım hakkında? Hiçbir şey bilmiyorsun, Doktor. Beni tanıyorsun."

O haklı. Tabii ki haklı. Birbirimizi bir haftadır tanıyoruz. Ben onu tanımıyorum. Ama buna odaklanamıyorum. Zihnim uğulduyor. *Tanrım, çok yakınımda.* Teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Gevrek ve temiz, yumuşak narenciye notaları var. Dilimde onun yakıcı kızgınlığının tadını da alabiliyorum.

Bir elimi kaldırıp hafifçe bileğine doluyorum. "Sana acımıyorum," diye mırıldanıyorum, karanlık bakışlarını tutarak. "Empati ve acıma aynı şey değildir."

"Benim için öyleler," diye mırıldanarak uzaklaşmaya çalışıyor.

"Hayır," diyorum, onu hareketsiz tutarak. "Acımak senin için üzüldüğüm anlamına gelir. Zavallı, üzgün çuval Caleb haksızlığa uğradı, değil mi? İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Bana sertçe bakıyor, kara kaşları çatılıyor.

"Ne yaptığınızı biliyordunuz," diye açıklıyorum. "Tehlikeli bir sporda oyununun zirvesindeydin. Bir forvet oyuncusuydun, kayıtlarına göre çok iyi bir forvet oyuncusuydun, bu da seni bir hedef haline getiriyordu. Ama risklerin de farkındaydın." Parmak uçlarım bileğinin iç kısmını okşuyor. "İşini yaptığın ve her zaman gelebileceğini bildiğin darbeyi aldığın için sana neden acıyayım?"

Hafifçe yumuşuyor. Bakışlarını dudaklarıma indiriyor ve ben onları yalama isteğimle . Ağzım aniden kurudu.

"Kariyerini bitiren bir sakatlık geçiren tanıdığım ilk sporcu sen değilsin Caleb. Ve kesinlikle sonuncu da olmayacaksın," diye devam ediyorum. "Ve o vuruşu gördüm. Videoyu izledim ve acını paylaşıyorum-"

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, tekrar uzaklaşmaya çalışıyor ama dövmeli bileğini sıkıca kavıyorum.

"Evet, biliyorum. Dosyanızı görmemiş olabilirim ama şu anda sahip olduğunuz işlev düzeyini yeniden kazanmak için rehabilitasyonunuzda nasıl mücadele ettiğinizi ancak hayal edebilirim." Ben

ona ulaşmaya, bunu düzeltmeye kararlıydı. "Ama bence sen böylesin. Sen bir savaşçısın. Şu anda benimle dövüşüyorsun," diye ekliyorum, geri çekilme şeklini işaret ederek. "Yani hayır, Caleb. Sana acımıyorum. Sana *asla acımam*. Gücüne ve kararlılığına hayranım. Dirence hayranım. Bu da sana hayran olduğum anlamına geliyor." Bununla birlikte elimi bırakıyorum.

Bakışları tekrar yükseliyor ve o karanlık gözler beni delip geçiyor, beni esir alıyor. bir şeyler değişiyor. Eminim o da bunu hissediyordur. Gözlerindeki karanlık şiddetten daha sıcak bir şeye dönüşüyor. Elini çenemin altına koyduğunda inanmakta güçlük çekiyorum. Birden başparmağı dudaklarımın üzerinde hafifçe geziniyor.

Tanrım, beni öpecek.

Dudaklarım ayrılırken bu düşünce kafamın içinde sekiyor. Alt dudağımı hafifçe çekiştirmeye cesaret ediyor, başparmağının ucunu dişlerime değdirerek ıslatıyor. Nefesim kesiliyor ve ona doğru eğiliyorum. O kadar yakın ki. Bunu yapmasını istiyorum. Dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Her öpücüğün peşinden koşmak istiyorum. İstiyorum-

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. Sonra elini benden çekip geri adım atıyor.

Orada öylece kalakaldım, dudaklarımı ayırmış hafifçe sallanıyordum, kalbim küt küt atıyordu, hiç öpülmemiştim.

Çoktan arkasını dönmüş, katlamak için başka bir havluya uzanıyor. "Oh, ve hey-" Elini cebine attı ve bana bir şey fırlattı.

Refleks olarak yakalıyorum, anahtarlığımı göğsüme bastırıyorum.

"Jake ile gideceğim. Eve tek parça halinde dönebilir misin?" Başımı sallayıp anahtarı cebime sokuyorum.

Az önce burada ne oldu bilmiyorum. Sinyalleri her yerde. Tanıştığımızdan beri öyle. Bir yanıyor, bir buz kesiyor. Huysuz, komik, seksi, üzgün. Sanki yürüyen bir ruh hali yüzüğü gibi.

Arkamı dönüyorum ve dışarı çıkıyorum. Sy, ben merdivenlere ulaşana kadar koşarak beni takip ediyor.

Bu çocuklar benim ölümüm olacak. Zaten yatağında bir hokey oyuncusu var. Tamam, yatağımdaydı. Şimdi de o... Tanrım, Jake'le olmayan ilişkiye ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Hala bana mesaj atıyor. Bütün gün telefonumu yaktı. Öğle yemeğinin fotoğrafı ve 'pelikan saati' adını verdiği bir şey gibi rastgele şeyler. Görünüşe göre, bir pelikan

güvertenin korkuluklarına konup duruyor. İşte bu kadar. Bu pelikan nöbeti. Konuyor, o da fotoğrafını çekip bana gönderiyor.

Yani, Jake telefonda benimle orgazm konuşması yapıyor ve pelikan resimleri gönderiyor. Caleb balkonlara tırmanmama yardım ediyor ve hiç denemeden beni beceriyor. En iyi arkadaş olduklarını söylemiş miydim?

Bu bir felaket. Biraz boşluğa ihtiyacım var. Karmaşık olmayan bir alete ihtiyacım var.

Hayır! Kötü Rachel.

Merdiven boşluğunda durakladım, elim korkuluğu tutuyordu. Artık pislik yok. Artık drama kralları yok. İşimi yapmam gerek. Ve benim işim fiziksel testler. Bu da kayıp kalecimi bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Kinnunen günün geri kalanında ortalıkta yok. Öğleden sonra yola çıkmak üzereyken nihayet koçundan haber aldım. Ekstra bir şey hakkında ikinci ve üçüncü yedeklerle video inceleme seansları. Her neyse, sorun değil. Hâlâ çok zamanımız var.

Koç Tomlin'e bir mesaj attım ve Kinnunen'i yarına aldık. Kadro belli olduğuna göre Davidson'ı da listeme eklemem gerekecek. İlk iki maçta Kinnunen'le birlikte kaleye geçecek.

Bir Ray olarak ilk resmi günüm yeterince iyi geçti. Bu sabah Langley'le yaşadığım tartışmayı saymazsak, tüm çocuklar mükemmel beyefendilerdi. Jake telefonumu birkaç kez daha patlattı. İmtiyaz standından aşırıldığı hardallı sosisli sandviçin fotoğrafı. Sy ile birlikte hangi yüzün daha yakışıklı olduğunu sorduğu bir fotoğraf. Bu benden bir cevap aldı. Köpek dedim. Ve şimdilik cevapsız bıraktığım yirmi soruluk oyununa devam etti.

Öte yandan Caleb tamamen ortalıkta yoktu. Bu spor kompleksinde bir yerdeyse bile onu görmedim. bile yakalayamadım. Ya da Sy. Belki araba kullanma konusunda fikrini değiştirir diye umuyordum. Araba kullanmak istemediğimden değil -ki tamam, istemiyorum. Belki bu onun çözüldüğünün bir işareti olabilir diye umuyordum.

Özür diledim. Ciddiydim. İkinci kafa karıştırıcı neredeyse öpüşme anımızı yaşadık. Bu adamın benden nefret etmesini ya da etrafımda garip davranmasını istemiyorum. Bir takımı ve bir duvarı paylaşıyoruz. Birbirimizle 41 deplasman maçına gideceğiz, 41 iç saha maçında da burada olacağız. Bu çok fazla birliktelik demek.

Her neyse. Özrümü kabul etmek istemiyorsa, herkesin ona tepeden baktığını ve acıdığını düşünmeye kararlıysa, tamam. Onun kötü tavrını değiştiremem. Sırt çantamı omzuma atıp otoparka doğru yürürken oflayıp pufluyorum.

Belki bu gece sahile giderim. Neredeyse bir haftadır Jacksonville'deyim ve okyanusu bile görmedim-

Ben hala. Ensemde garip bir his, izlendiğime dair bir his uyanıyor. Otoparkın etrafına bakıyorum. Parlak, güneşli bir gün, bu yüzden garaj iyi aydınlatılmış. Kimseyi görmüyor ya da duymuyorum. Aceleyle kamyonetime doğru ilerliyorum, kapıları açmak için anahtarlığa basıyorum. Büyük kamyonet ürkütücü sessizlikte bip sesi çıkarıyor, arka lambaları yanıp sönüyor.

Acele ettim ve şoför kapısını açtım. İşte o zaman bir çığlık attım.

Renkli toplardan oluşan bir sel açık kapıdan dökülürken ruhum bedenimi terk ediyor, bir ses kakofonisi içinde etrafıma yayılıyor. Kırmızı, sarı, mavi, yeşil... Küçük ve plastikler, sanki bir çocuğun oyun salonundan çıkmış gibiler.

Birisi kamyonumun içini top çukuru kadar doldurmuş!

Çığlık atıyorum, tökezleyerek geri dönüyorum. İşte orada duydum. Kahkaha sesleri. Arkamı döndüğümde bir sıra ötede duran ve telefonlarıyla beni çeken on adam görüyorum, aralarında Jake ve Caleb de var. Sy süslü bir Mercedes'in arkasında, havlarken kafasını camdan dışarı çıkarıyor.

"Sizler pisliksiniz!" Ellerim kalçalarımın, arabaların arasından çıkarken topların üzerinde tökezleyerek ağılıyorum.

"Rays'e hoş geldin, Doktor!" Novikov bağırıyor.

"Benim bununla *hiçbir* ilgim yok," diye ekliyor Langley, şakaya dahil edildiği için neredeyse gergin görünüyor.

"Bunu kimin yaptığını çok iyi biliyorum," diye cevap veriyorum. Bakışlarım sabahtan beri anahtarlarımı elinde tutan Caleb'in üzerinde toplanıyor.

Caleb hiçbir şey söylemiyor, tek söylediği o küçük seksi gülümsemesi.

"Ne zamandır burada beni bekliyorsunuz?" Topların yerde serbestçe dönmesini izleyerek söylüyorum.

Jake omuz silkerek, "Sadece bir saat kadar," diye cevap verir.

Novy boş kutusunu çıtırdatırken, "J-Lo beklerken içmemiz için bize bira aldı," diye ekliyor.

"Ve Porter'ı ne zaman çıkacağını söylemesi için spor salonunda beklettik," diyor Morrow.

Sadece gözlerimi deviriyorum. İki saniyelik eğlence için oldukça ayrıntılı bir şaka.

Jake öne çıkıyor. "Hadi, Doktor. Hepimiz yemeğe gidiyoruz." Bir kolunu bana dolayarak beni kamyonundan uzaklaştırdı.

Sertleştim. "Şey, ben-"

"Hayır, hayır cevabını kabul etmiyoruz," diyerek itirazımı kesiyor. "Bugün seni iki kez kandırdık ve bu cevapsız kalamaz. Seni yemeğe götürüyoruz ve menüdeki en pahalı şeyi sipariş edeceksin. Novy ısmarlıyor."

"Hey-"

Tüm çocuklar arabalarına doğru ilerlemeye başladığında gülümsüyorum. "Durun bakalım," diye , etrafı işaret ederek. "Bu pisliği temizlemeliyiz!"

Garajın zemininde kolaylıkla bin tane renkli top yuvarlanıyor.

"Merak etme," diye gülüyor Jake, arabasından uzaktaki birkaç topa tekme atarken kolu omzumdan ayrılıyor.

Caleb arkamdan gelerek, "Walsh ve Perry temizlik işinde," ekliyor.

üzerinden baktığımda, öğleden sonra buzda çalışan iki forvetin topları büyük plastik torbalara doldurmaya başladığını görüyorum. Ah, çaylak olmak

Her topa boğuşmalarının ne kadar süreceğini tahmin edebiliyorum. "Hadi,

Hurricane," diye mırıldanıyor Caleb, arabanın yolcu tarafını işaret ederek Jake'in arabası.

Hangi duyguyu daha çok sevdiğimi bilmiyorum: zımnî affının sıcak parıltısı, takma adımı yumuşak bir şekilde kullanması ya da arabamın kapısını açarken parmaklarının sırtımın küçük kısmına dokunması.

(Profesyonel bir hokey oyuncusu olmanın en kötü yanı nedir? Sürekli seyahat etmek. Benim ölçülerimdeki insanlar uçaklarda yaşamak için yaratılmamışlar. Yani, sen

Neden yılın üçte birinde uçakla seyahat ettiğim bir kariyeri seçtiğimi söyleyin.

Koridorda ilerliyorum, ilerlerken koltuk numaralarını kontrol ediyorum. Belirlenmiş koltuklar yok ama hepimizin rutinleri var. Bazıları bunlara batıl inanç bile diyebilir. Ben bir kaleciyim, tabii ki var. Alışkanlıklarımdan biri de sağ tarafta, pencere kenarında, 20. sırada oturmayı sevmem. Nedenini sormayın. Ama bu birinci uçuş. Hak iddia etmeliyim ki çocuklar yerimi almamaları gerektiğini bilsinler.

Gözlerim kısılıyor ve boğazımda bir hırıltının yükseldiğini hissediyorum. Koltuğuma biri oturmuş bile. Yeni doktordan başkası değil. Tabii ki bizimle seyahat ediyor. Deplasman maçlarında her zaman kendi sağlık ekibimiz olur. Buranın benim yerim olduğunu biliyor muydu? Nereden bilebilir ki?

Bütün hafta ondan kaçtım. Fiziksel testimi tamamlamam için beni sıkıştırıp durdu. Hareket açıklığımı kontrol etmek, esneme ve denge testleri yapmak istiyor. Diğer çocuklardan çok titiz olduğunu duydum. Bu ağrının daha da kötüleşmemesi için elimden gelen her şeyi yaparken takımın kalça ve dizler konusunda uzmanlaşmış yeni ve hevesli bir doktor tutması sadece benim şansım. Parmaklarını eklemlerime sokmaya başlar başlamaz beni çözecektir.

Henüz beni fark etmedi. Gözleri kapalı, parmakları telefonunda bir şeyler yazıyor. İki seçeneğim var: yerimi bırakmak ya da dikkatini çekerek

hareket etmesini istiyor. Etrafa bakındım. Daha geride boş koltuklar var. Ya da koridorun karşı tarafına oturabilirdim. Ama Compton zaten ekipman müdürüyle birlikte orada oturuyor. İkisini de kaldırmam gerekecek.

Lanet olsun.

Yirminci sıranın penceresinden başka bir koltukta oturmayı düşünmek bile avuçlarımı kaşındırıyor. Nefes alarak boğazımı temizliyorum.

Başını kaldırıp bakıyor, yüzü bir duygu karmaşasıyla yanıp sönüyor, sonra da kızgınlıkta karar kılıyor. "Şuna bak, yaşıyorsun. Bütün hafta boyunca bana hayalet gibi davranmandan emin olamadım."

Homurdanarak çantamı baş üstü bölmesine koyuyorum. "Orası benim koltuğum." Bana göz kırpmıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. "Affedersiniz?"

"Benim ," diye tekrarlıyorum.

"Belirlenmiş koltuk yok Ilmari," diye mırıldanıyor, bakışları tekrar telefonuna kayıyor.

Adımı kullanması beni biraz şaşırttı. Amerika'da kimse beni adımla çağırılmaz. Telaffuzu zor bir isim değil, Amerikalılar sadece tembel. Gerçek adımın söylendiğini sadece her maçın başında spikerlerin bağırarak söylediği zaman duyuyorum.

Kravatımı biraz gevşetiyorum. Elbette bu konuda makul olabiliriz. "Başka koltuklar da var."

"Harika, git bir tanesine otur," diye mırıldandı, bana bakmadan.

Bunu neden bu kadar zorlaştırıyor? Bir oyuncu hiç soru sormadan çoktan hareket etmiş olurdu. İnledim, tekrar etrafa bakındım. Resmen sırayı bekletiyorum. Langley arkamda, omzumun üzerinden bakıyor.

"Ben...yapamam," diye itiraf ediyorum.

Bana bakıyor, o güzel kahverengi gözleri kısılmış. "Gidip başka bir koltuğa oturamaz mısın? Tam olarak *bu* koltuğa mı oturmak zorundasın? Zaten oturduğum koltuğa mı?"

"Evet."

"Daha fazla taciz havasında değilim, Kinnunen. Ve eğer bu garip bir flörtleşmeysen, nefesini boşa harcama," diye ekliyor ve tekrar telefonuna bakıyor.

"I..." Flört mü? Onunla *flört* ettiğimi mi düşünüyor? "Mittä helvettiä," diye homurdanıyorum. "Bu koltuğa *ihtiyacım var*."

"Aman Tanrım, Kinnunen, hasarın ne?" Şimdi bana ters ters bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" Compton kulaklıklarını çıkararak sol kalçamdan sesleniyor.

"Görünüşe göre Kinnunen'in koltuğundayım," diyor elini sallayarak. "Bana hareket etmem gerektiğini söylüyor."

" oluyor?" Langley arkamdan seslendi.

Harika, hadi hepimiz bu konuda konuşalım. Compton bana baktı. "O koltuğa ihtiyacın var mı, dostum?"

Başımı salladım.

Beni şaşırtarak etrafımda dolanıyor. "Üzgünüm, Doktor. Kaleci hareket et diyor, sen hareket et."

Gözleri irileşiyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Ne?"

Compton omuz silkiyor. "Hey, kuralları ben koymuyorum ama kesinlikle onlara uyuyorum. Hokeyde bir numaralı kural: asla kaleciye dokunma. İkinci kural: Onu asla kızdırma. Orası onun yeri diyorsa, orası onun yeridir. Hareket etmelisin."

"İnanılmaz," diye mırıldanıyor, emniyet kemerini çözüyor, soda şişesini ve telefonunu çantasına geri koyuyor.

Geri çekilip onu dışarı çıkarıyorum.

"Al, Ilmari. İşte değerli koltuğun. 'Lütfen' diyebilirdin, biliyorsun. Ya da neden hareket etmemi istediğini açıklamak için beş kelimedenden fazlasını kullanabilirdin" diye ekliyor.

Dışarı çıkarken bana sürtünüyor, şampuanının çiçeksi kokusu burnuma geliyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve iki kayarak oturuyorum.

Ben yerleşir yerleşmez o da yanımdaki koridor koltuğuna oturuyor.

"Ne yapıyorsun?"

Çantasını önündeki koltuğun altına itiyor, telefonu yine elinde. "Ben oturuyorum. Yoksa bu koltuğa da mı ihtiyacın var?"

İnliyorum. *Evet.*

Ona tekrar hareket etmesini söylemek için cesaretimi topladığımda birkaç oyuncu ve personel yanımdan geçip gitti. Ben iri bir adamım. Sıra paylaşmayı sevmem. Nefes alıp verdim. "Doktor..."

Tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Tanrım, bu koltuğa ihtiyacın *var*. Tekrar hareket etmemi istiyorsun. O koltuğu ve bunu istiyorsun."

"Evet."

Uzun bir süre birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. Yavaşça kollarını kavuşturur. "Bana sana saygı duymam için iyi *bir* neden söyle, sen

Bana hiç saygı duymadıkları çok açık." "Ne?"

"Bu hafta beni *dört* kez ektin Kinnunen," diye tersliyor. "Tomlin'le birlikte seni sağlık kontrolünden geçirmek için çalıştım ama her seferinde gelmedin. Her takım toplantısına, her antrenmana, her idmana, her basın etkinliğine zamanında geliyorsun." Onları parmaklarıyla işaretliyor. "Bir düzen fark ettin mi? Bu takımda benim dışımda herkesin zamanına saygı duyuyorsun. Ve bunun nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum." Bana hançer gibi bakıyor.

"Doktor Price-"

"Kadın olduğum için mi?" "Ne-hayır!

Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Doktor olmak için çok genç olduğumu düşündüğün için mi?" "Hayır-"

"Çok mu vasıfsız?"

İnliyorum, yumruklarım dizlerimde kenetleniyor. "Hayır."

"O zaman ne, Kinnunen? Neden benden kaçıyorsun? Sen söyleyene kadar taşınmıyorum ve bu cevap ekstra antrenmanlarla ilgili saçma bir cevap olmasa iyi olur."

Ben cevap veremedim, bir uçuş görevlisi eğildi. "Hanımefendi, kemerinizi bağlamanız gerekiyor. Geri itmek üzereyiz."

Doktor Price ona bakar. ". Görünüşe göre koltuk değiştiriyorum.

Tekrar."

Görevli, "Hayır hanımefendi, koltuğunuzda kalmanız gerekiyor," diye cevap verir. "Kabin kapısını kapattık. Seyir yüksekliğine ulaştığımızda hareket edebilirsiniz."

İnledim.

"İkinizden biri içecek bir şey ister mi?"

"Hayır," diyoruz hep bir ağızdan ve uçuş görevlisi ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor. "O koltuğa ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum umutsuzca.

"Çok kötü, Kinnunen," diye yanıtlar Price. "Bu uçuşun geri kalanında kışındaki midye benim. Ve bana istediğimi verip muayeneni yapana kadar, Rays Stanley Cup'ı kazanana kadar *her* uçuşta bu koltukta oturacağım. Ya muayene odama gir ya da tüm havanı benim almamdan rahatsız olma." Bununla birlikte, kolu başımızın üzerine uzanıyor ve sinirli bir huff ile havalandırma deliğimi ona doğru çeviriyor.

Uçak geri dönmeye başladığında seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bu doktorun beni muayene etmesine ve büyük olasılıkla sezonun yarısında beni kenara atmasına izin vermek... ya da yanıma oturmasına, uzun süredir oluşturduğum rutinlerimin rahatlığını bozmasına ve o harika kokusuyla tüm konsantrasyonumu bozmasına izin vermek.

Sikeyim.

A shutout! Jacksonville Rays sezonun ilk maçında Carolina Hurricanes'i 4-0 yendi. Çocuklar bu gece ateş gibiydi. Hatta deplasman takımı olarak, arenadaki hava elektrikliydi ve tüm taraftarlar yeni bir NHL takımının buza çıkışını görmek için heyecanlıydı. Elbette, Rays her gol attığında yuhaladılar, ancak Kinnunen Carolina taraftarlarının hayal kırıklığı ve hayranlıkla çığlık atmasına neden olan gerçekten muhteşem birkaç kurtarış yaptı.

Ve tüm bunları en ön sıradan izledim. Aslında teknik olarak ön sıranın arkasında duruyordum. Kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım, oyuncu sırasının köşesine sıkıştım, çocuklar pakı geçerken ve diğer takımı panolara çarparken izledim.

Yalan söylemeyeceğim, Jake Compton'ı buzda izlemek kadınlık organlarıma çok kötü şeyler yaptı. Isınma hareketleri boyunca gülüyor, şakalaşüyor ve bana o ela 'sik beni' gözlerini gösteriyordu. Ama ısınma formasını çıkarıp müzik ve ışıklar altında kaymaya başladığı anda sanki bambaşka bir insan olmuştu. O benim eğlenceyi seven Gizemli Çocuğum değildi. O 42 numara Jake Compton'dı ve ölümcüldü.

Buzdaki çocukları izlemediğim zamanlarda, bakışlarım Caleb'in sıkı bir şekilde çalıştığı oyuncu sırasının diğer ucuna takılıyordu. O ve Jerry sürekli rotasyon halindeydiler - sopaları dağıtıyor, bıçakları değiştiriyor, su şişeleri ve havlular dağıtıyorlardı. Köşede durmak, mümkün olduğunca az yer kaplamak ve bana ihtiyaç duyulmaması için dua etmekten olan rolüm için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

Son düdüğe saniyeler kala, Rays tezahüratlarla patlıyor, pak buzun üzerinde unutulmuş bir şekilde kayıyor. Carolina taraftarları bizi ve NHL'deki ilk takım zaferimizi alkışlıyor.

Çocuklar soyunma odasına dönerken yedek kulübesi boşalıyor. Sıkı bir programımız var ve herkes rolünü biliyor. Ekibin çoğu acele edip duş alacak, uniformalarını çabucak çıkaracak ki sağlık görevlileri her şeyi paketlemeyi bitirebilsin. Tıbbi tedaviye ya da terapiye ihtiyacı olanlar bunları alacak, en azından birkaç kişi koçlarla birlikte basın brifingine gidecek.

"Ee, Seattle Kızı?" Jake geniş bir sırıtışla, yüzü terden ıslanmış bir halde konuştu. "İlk NHL maçını nasıl buldun?"

"Harikaydın, Jake. Gerçekten inanılmazdın," diyorum ona gülümseyerek.

Eğiliyor, vücudu tam teçhizatıyla her zamankinden iki kat daha büyük.

"Tanrım,

Şu anda seni çok fena öpmek istiyorum."

Bir kahkaha ile eğildim. "Hiç şansın yok, 42. Yarı ölü bir porsuk gibi kokuyorsun."

"Bu gece muhteşem görünüyordun, bebeğim."

"Uh-huh." Aptal midemin çırpınmasını engellemeye çalışıyorum. "Maçta benim formamı giymen için ne yapmam gerekiyor?" diye soruyor, Gözleri Rays polomu tarıyordu. "Tabii ki küçük şarj küreklerinizi elinizin altında tutmanız gerekecek çünkü sırtınızda kocaman bir 42 görmek beni öld."

Tamam, flört etmede bu kadar iyi olmasına izin yok.

"Gözlerimi senden alamadım. Bir sonraki maçta dikkatimi dağıtmamak için kafana kese kağıdı geçirmen gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Bana oldukça uyumlu göründün."

"Ben mükemmel bir çoklu görev adamıyım," diye yanıtlıyor. "Bu konuşmaya daha sonra bir içki içerken devam etmeye ne dersin? Belki kucağıma çıplak oturur ve bana bu gece orada ne kadar harika göründüğümü anlattırırın."

Onu itiyorum. "Git, 42. Akbabaları çekmeden önce duş al."

"Bizden vazgeçmiyorum Seattle. Biz kaçınılmazız."

"Evet, evet. Caleb'i kızdırmadan önce üstünü değiştir."

Bu onun gülümsemesini düşürdü. "Oh, kahretsin-evet. Ve bu gece basın için hazırım. Otobüste görüşürüz!"

O aceleyle soyunma odasına giriyor, ben de koridordan geçip PT için ayrılmış odaya gidiyorum. İçeride sıcak ve soğuk tankı, masaj masaları, esneme ekipmanları, egzersiz bisikletleri ile güzel bir kurulum var. Walsh ve Karlsson

duş almış ve pudra tazeliğinde geliyorlar. İkisi de bacak masajı için doğruca masaj masalarına gidiyor. Birkaç kişi daha içeri süzölüp bisikletlere atlıyor ve laktik asit birikimini kırmak için bacaklarını pompalamaya başlıyor. Bir ya da ikisi sadece biraz esnemek için yer istiyor.

Sonra Kinnunen geliyor, Koç Tomlin'le alçak sesle konuşuyor. Kıyafetinin dışında çok farklı görünüyor. Hâlâ ayı gibi bir adam ama artık daha cana yakın, daha insani görünüyor. Onu bugün sadece uçakta gördüm ve Tanrı aşkına, bu adam takım elbise içinde çok iyi görünüyor. Yani tüm çocuklar harika görünüyor ama Ilmari herkesi tereyağı gibi eritecek seksi bir Viking mafya babası havası estiriyor. Her zaman böyle bir pislik olması çok kötü. Şimdi Rays'in şort, teknik tişört ve spor ayakkabısından oluşan ısınma kıyafetlerini giyiyor. Saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslak ve tepeden düğümlenmiş.

Kızgınlığımı bir kenara bırakıp . "Hey Kinnunen, harika maçı."

Tomlin, "Son kurtarıшта sol dizini burktu," diyor.

Gözlerim hemen bacaklarına kayıyor. Dizlerinin üstünü saran dörtlü kasları kalın ve belirgin. Dosyalarını zaten baştan okudum. Bu adamların çoğu gibi onun da dizleri kariyeri boyunca çok hırpalanmış. Diz kırışlerinde ve bağlarında birkaç çekme var. Menisküsüyle ilgili sorunları varsa hiç şaşırmam. Bir kalecinin yaptığı sürekli hareketleri yapıp menisküsünüzü parçalayamazsınız.

"Sorun nedir?"

"Çok hızlı düştüm," diye açıklıyor Kinnunen. "Açım bozuktu ve dizim büküldü."

"Bir göz atalım."

Masaya atladım ve ben de görsel muayene ile işe başladım. Her iki dizinde de belirgin bir kızarıklık veya şişlik yok. Önce sağ dizini palpe ediyorum, herhangi bir hassasiyet veya aşırı ısı arıyorum. "Acıyor mu?" Ona bakarken bir dizimin üzerine çökerek mırıldandım.

"Hayır."

Diğer dizine geçiyorum ve herhangi bir fark görmüyor ya da hissetmiyorum. Her iki dizine de birkaç standart hareket açıklığı testi yapıyorum ve herhangi bir ağrısı yok gibi görünüyor. "1'den 10'a kadar puan verirsen, buzun üzerindeyken ağrın ne kadar kötüydü?"

"Altı."

Tekrar yukarı baktım. "Peki ya

şimdi?" "Üç."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki bu dizlerdeki dinlenme ağrı seviyeniz nedir?"

Mavi gözleri parlıyor ama ne düşündüğünü gizliyor. "Üç," diye mırıldanıyor. "Ben iyiyim."

İçimi çekip ayağa kalkıyorum. "Belirgin bir hasar hissetmiyorum. Hareket açıklığının iyi durumda. Henüz ısı ya da şişlik yok ama yakından takip edeceğiz," diye ekliyorum gergin bir ana tavuk gibi omzunun üzerinde duran Tomlin için. "Ağrı devam ederse, bazı taramalar yapmamız gerekebilir-"

"Tarama yok," diyor Kinnunen. "Otelde buz koyacağım. Koç aşırı tepki veriyor."

"Hepimiz senin sağlıklı olmanı ve mümkün olduğunca acı çekmemeni istiyoruz," diye cevap veriyorum. "Bunu biliyor musun bilmiyorum ama sen önemli birisin."

Yürümeye başlamadan önce yüzü neredeyse bir duyguya dönüşebilecek bir şekilde seğiriyor. Basın suskun oyunu hakkında ondan bir şeyler duymak için can atıyor.

HAVAALANINA VARDIĞIMIZDA SAAT NEREDEYSE ON BİR OLMUŞTU VE HERKES YERLEŞMİŞTİ.

Uçağa binerken. Diz kontrolüme doğru dürüst bir muayene diyemem ama hiç yoktan iyidir. Ve kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden Ilmari'yi 20. sıradaki değerli koltuklarına bırakıyorum, biraz daha arkada, cama yaslanmış uyuklayan Morrow'un yanında bir koltuk buluyorum.

Başım eğik, telefon elimde, Tess'e maçtan fotoğraflar gönderiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Kinnunen'in bir Viking milyarder gibi bana baktığını görmek için sertçe başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Benimle oturmalısın."

Yemin ederim, bu sözleri yüksek sesle söylediğine inanmamın tek nedeni dudaklarının hareketini izlememdi. "Ilmari, ne-"

"Gel," diye mırıldanıyor ve arkasını dönüyor. "Hayır, teşekkürler," diye arkasından sesleniyorum.

Dönüp bana ters ters bakıyor. "Bu senin hatan. Gelmek zorundasın. Çabuk, bizi kalkışa oturtmadan önce."

Kafası karışmış Morrow'dan yarı kaleciye bakarken gözlerim açılıyor. "Sen neden bahsediyorsun be? Son uçuşta beni resmen hareket ettirdin. 20. sıranın senin olduğunu söyledin. Yanına oturamayacağımı söyledin. Peki şimdi zararın ne?"

Langley dar koridorun karşısından, gözleri Nintendo Switch'inde, "Sen onun uğurusun," diyor.

"Neyi?"

"Kahretsin, evet," diyor Morrow, pencere kenarındaki koltuğunda kıpırdanarak. "Doktor, gitmelisin. Mars'ın sana ihtiyacı var."

Öfkeyle kollarımı kavuşturuyorum. "Oturmaya tövbe etmeden ve tüm uçuş boyunca ayakta durmadan önce biri bana koltuklarla ilgili bu çılgınlığı açıklayabilir mi lütfen?"

Langley omuz silkerek, "Kırarsan, satın alırsın, Doktor," dedi. "Neyi kırarsın?"

"Onun düzeni," diye yanıtlıyor Morrow. "Sen onun koltuğuna oturarak ve onun sırasına oturarak onun düzenini bozdun. Kimse Mars'la birlikte oturmaz. Ne yemekte, ne otobüste. Kesinlikle uçakta da. Bu onun olayı. Onu zinde tutuyor. Sen onunla oturdun. Onun düzenini bozdun. Ve bu gece, kapalı bir oyun oynadı."

Gözleri hâlâ Mario Kart'ında olan Langley, "Artık bilmesi gerekiyor," diye ekliyor. "Neyi bilmeli?"

Morrow, "Belki de gol yememesi onun becerisi ve kaleyi bulan kötü şutların bir kombinasyonuydu," diyor.

"Ama belki de şanstı," diye ekliyor Langley. "Belki de onun düzenini bozan sendin."

Sonunda yorgun bir iniltiyle yetişiyorum. "Tanrım, yani bu çoraplarımı yıkayamam gibi bir şey mi?" Hâlâ orada öylece duran Ilmari'ye bakıyorum, yakışıklı yüzünde kaşlarını çatmış.

"Hemen ," diye yanıtlıyor Morrow. "Mars'ın şanslı olup olmadığınızı bilmesi gerekiyor.

Gidip onunla oturmalısın."

"Dur bakalım," diyorum elimi kaldırarak. "Yarın kazanırsak ne olacak?" Tekrar Kinnunen'e bakıyorum. "Ya maçı kaybetmezsek? Ya kaybedersek? O zaman beni suçlayacaksın, değil mi? Hepsi benim suçum olacak, senin çürümüş, iyi şans getirmeyen tılsımın, değil mi?"

"Hemen hemen," diyor Langley. "Sen güçlüsün, Doktor. Bununla başa çıkabilirsin." "Ama burada oturamazsın," diye ekliyor Morrow, beni hafifçe iterek. "Kusura bakma,

Doktor. Kalecileri mutlu etmek lazım."

Kendi kendime mırıldanarak eşyalarımı tekrar topladım ve yerimden kalktım. Koridorda ayak sürüyerek Kinnunen'e doğru ilerliyorum. "Söylesene, senin için bu uçaktan atladığımda sırt çantamda paraşüt olacak mı? Sadece hayatta kalma şansımı bilmek istiyorum."

Cevap vermiyor ama dönerken ağzının kenarında belli belirsiz bir kıpırtı gördüğüme yemin edebilirim. Sanırım bu Ilmari'nin gülme şekliydi.

Onu koridorda takip ediyorum ve 20. sıraya yerleşiyoruz. Jake ve Caleb da aynı koltuklar. Caleb çoktan gözlerini kapatmış, cama yaslanmıştı ama Jake canlandı. "Hey, Seattle. Sen ne-" Yanımdaki Bay Surly kemerini bağlarken bakışları aramızda geziniyor. "Ohhh." Homurdanıyor. "Demek artık onun uğurlususun, ha?"

Yorgun yüzümü ellerimin arasına gömerek tekrar inliyorum. Aptal batıl inançlı hokey oyuncular!

(Bir kapanış daha! Sezonun altıncı maçı ve Washington Capitals onlara neyin çarptığını bilmiyordu. Rays harika oynadı. Sully ve onun Hücum hattı pakı bölgede tuttu ve tüm gece Capitals kalecisiyle mücadele etti. İlk periyotta onları sert bir şekilde savuşturdu ve skoru 0-0'da tuttu. Ancak ikinci periyotta kurtarış yapamadı ve Karlsson'un arka arkaya iki golüne izin verdi.

Üçüncü periyotta Capitals gole aç hale gelmişti. Hırçındılar, dirsekler atıyor ve adamları panolara çarptırıyorlardı. Cezalar arttı. Langley'nin kaşını tedavi etmek zorunda ve Sully de dev gibi bir savunma oyuncusundan öyle sert bir darbe aldı ki maçın geri kalanında yedek kulübesinde oturdu. Kaburgalarının kırılmamasına şaşırdım.

Ama Kinnunen buzun kralıydı. Kaleye sahipti, öfkeyle koruyordu. Jake ve diğer defans oyuncularının yardımına gelmesini, pakı köşelerden çıkarmasını ve buzun altına hayranlıkla izledim. Korkunç bir eziyetti ama Rays maçı kazanarak skoru 2-0'da tuttu ve Kinnunen'e soyunma odasında bir bira duşu kazandırdı. Baş Koç Johnson maç sonrası Kinnunen ve Karlsson'la röportaj yaparken diğer oyuncular üstlerini değiştirmeyi bitiriyor. Başkentte bir gece daha geçireceğiz. Eve dönüş uçağımız sabah ilk kalkıyor.

"Tamam, Club 7'de saat 11:00 için rezervasyon yaptırdım! VIP alanı hazır!" Poppy soyunma odasına sesleniyor. Göreceklerinden korkuyormuş gibi elini gözlerine götürüyor. Tanrım, o çok değerli. Biz de

Son birkaç haftadır birbirimizi biraz daha iyi tanıyoruz. Nefesini tuttuğunda oldukça komik ve turta kadar tatlı.

Diğer eli kalçasında, "Sadece bir saat kalmanız gerekiyor ama orada iyi bir erkek gösterisi istiyorum," diye sesleniyor. Şık takım elbisesi, kalem eteği ve üç santimlik topuklu ayakkabılarıyla tam bir iş kadını. "İlk içkiler şirketten. Fotoğraf çekmeyi de unutmayın!"

Dış koridordaki duvara yaslanırken kollarımı kavuşturarak onun yaptıklarını izliyorum. Sully duş alıp üstünü değiştirir değiştirmez onu kontrol etmem gerekiyor. Langley'nin de muhtemelen alnındaki o kötü kesiğin üzerine kelebek bandaj yapılması gerekecek.

"Bu gece takımla dışarı çıkacak mısın?" Poppy dönerek soruyor. Gölgesi Claribel omzunda, gözleri telefonunda, başparmakları uçuşuyor.

Claribel, Rays'in yeni sosyal medya yöneticisi. Ateşli bir gotik kız havası var, bir NHL takımının tiki, Tam Amerikalı görünümüyle çok çelişiyor. Saçları mürekkep siyahı, uçları menekşe rengine. Kalın, siyah göz makyajı yapıyor ve alt dudağı çift piercingli. Onu haki pantolonunun içine sokulmuş bir Rays polo tişörtüyle görmek biraz sarsıcı.

"*Lütfen* gideceğini söyle," diyor Poppy, kolumu tutarak. "Claribel'in yaşı tutmuyor, o yüzden içeri giremez."

"Sana sorun olmadığını söylemiştim," diye mırıldanıyor Claribel, gözleri hâlâ telefonunda. "Hiçbir yasayı çiğnemedik Bayan Yaramaz," diye karşı çıkıyor Poppy ters ters bakarak. "Ve Sanford'un oradaki tek mantıklı yetişkin olmasını istemiyorum."

Lütfen Rachel," diye yalvarıyor. "Lütfen benimle gel. Lütfen, lütfen-"

"Tamam, peki," diyorum gülerek ve elini itiyorum.

"Hey, Doktor!" diye sesleniyor Langley, eşofmanlarıyla soyunma odasından çıkarken. Parlak kırmızı kesiğini işaret ediyor.

"Evet, geliyorum!" El sallayarak söylüyorum.

"Saat 10:30'da lobide hazır ol," diye bağılıyor Poppy arkamdan. "Ve ulaşılmaz görün! Oluşturmamız gereken bir marka var!"

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu yolculuk için özel bir kıyafet hazırlamış olabilirim ya da olmayabilirim. Bilirsiniz... her ihtimale karşı.

H ooooooly lanet olsun.

Birkaç arkadaşla otelin lobisinde duruyorduk. Asansör kapıları açıldı ve Seattle'lı kızım dışarı çıktı. O kıyafeti giyiyor. O kıyafeti. Neredeyse üç aydır rüyalarım giren kıyafet. Önü "V" dekoltesi, arkası kesinlikle olmayan seksi siyah bir tulum. Tanıştığımız gece giymişti.

Bu kız, yemin ederim. Haftalardır burada aptal taco fotoğraflarım ve bitmek bilmeyen sorularım la dama oynuyorum, sadece ondan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. *Herhangi bir şey.* Zamanın yüzde doksanında beni okumaya bırakıyor. Acıtmıyor diyeceğim ama yalan olur. Bu mesafe beni paramparça etti. İyi uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Buz üstünde ve dışında dikkatim dağınık. Caleb bunu fark etti. Bana sürekli neyin olduğunu soruyor ve ona yalan söylemekten nefret ediyorum.

Ama işte benim kızım geliyor, asansörden dışarı süzülüyor ve saçının bir hareketiyle satranç oynadığını anlıyorum. Onu kovalamaya devam etmemi istiyor. Bu kıyafeti giymesinin tek sebebi bu. Onun için değil. Kesinlikle bu gece kulüpte tanışabileceği rastgele bir adam için de değil - Tanrım, sadece bu düşünce bile beni kıpkırmızı yapıyor. Hayır, hepsi benim için.

Kahretsin, çok güzel. Koyu renk saçları aşağıya doğru kıvrılmış, uçları altın sarısı. Ve küçük septum yüzüğü de dahil olmak üzere bir sürü altın takı takıyor. Jax'e geldiğinden beri taktığını görmemiştim. *Seni özledim güzelim,* demek istiyorum o bükülmüş metal halkaya.

Yüz piercinglerini hiç sevmemişimdir ama onda dizlerimin üzerine çökmeye hazırım. Sikim çaresizlik içinde seğiriyor. Kazandığımız için çok mutluyum ve bu gece biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Ve bana ne yaptığını çok iyi bildiğini biliyorum. Beni gaza getiriyor, patlamamı bekliyor.

Pekala, tik, tik, bom, bebeğim.

Çocuklardan birkaçı kurt ıslığı çalıp alkışlıyor. Ancak o zaman görüşüm yeniden odaklanıyor ve onun yalnız olmadığını görüyorum. Poppy St. James, kıvrımları saran mavi elbisesiyle eğlenceli boyutlarda bir atıştırma gibi görünerek onun yanında yürüyor. Yani, o da muhteşem. İyi, her neyse. Umurumda değil. Ben sadece Seattle'ı önemsiyorum. Eğer bu gece erkeklerden biri ona yan gözle bile *bakarsa*, birkaç dişimi kırabilirim. Hareket ettiğimi fark etmeden onun yanına varmıştım bile.

"Hey, Compton," diyor o kırmızı boyalı dudaklarıyla. Bu gece o rengin sikime bulaşmasını istiyorum. "İyi görünüyorsun," diye ekliyor.

Tabii ki iyi görünüyorum. Armani pantolon giyen, fiziksel kondisyonu yüksek bir adamım. Ama kendim umurumda değil. Bu gece dışarı çıkıp tavşan falan . Sevgilimi çoktan götürdüm. *Tek* kızımı. Dışarı çıkıyorum çünkü bu gece hava solumak zorunda kalırsam, bu Rachel'in havası olacak.

Kolumu uzatıyorum, o da alıyor ve küçük elini diğer eline kaydırıyor. Aslında onun için tutmayı teklif etme dürtüsüyle savaşıyorum. Tanrım, bu kız için çok fena kamçılanıyorum.

Novy hemen , Poppy'ye kolunu uzatıyor. Grup kapıdan çıkıp bekleyen üç taksiye yöneliyor ve hepimiz biniyoruz. Rachel'in arkasından minibüse binmek için Langley'yi neredeyse iterek yoldan çekiyorum. Son koltuk sırasına üçüncü bir kişiyi sığdıramayacak kadar iriyim, o yüzden orası bize kalıyor. Poppy ve Novy ortadaki iki pilot koltuğuna, Langley de ön koltuğa oturdu. Minibüsümüz hareket etti ve Langley bir şeyler çalmaya başladı.

Her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissediyorum. Rachel yanımda, parfümünün kokusu benimle alay ediyor. Öne doğru eğilip gülerek müzik Poppy'ye bir şeyler söylerken bacaklarımız kalçalarımızdan dizlerimize kadar birbirine değiyor.

Çıplak sırtı benim için tam teşhirde. Omzunda üç satırlık koordinat dövmesi var. Ne için olduklarını hiç sormadım. Tahminimce ailesi ve kardeşi için. İkizi olduğu için, onun için de olacak.

Kaburgalarının altında, üst kısmının yan tarafında kaybolan bir tane daha var. Göremiyorum ama orada olduğunu biliyorum. Elim koltuğunun arkasından

Parmak uçlarımı üzerinde kadar oturuyor. Kaburgaları hafifçe titriyor ama Poppy ile konuşmasına ara vermiyor.

Gülümsüyorum. Evet, beni istiyor. Şimdi eğiliyor, kolu bacağımda. Başkasına göre, arkadaşıyla sohbet etmek için öne doğru eğiliyor. Ama ben ne yaptığını biliyorum.

Bu minibüs çok karanlık ve koltuklar yolumuzun üzerinde. Poppy hiçbir şey göremiyor ve Novy de telefonuyla uğraşıyor. Parmak uçlarımla üstünün kenarına dokunana kadar elimi biraz daha dolaştırıyorum. Biraz kıpırdayınca etek ucunun altına giriyorum, parmaklarım göğsünün dış kıvrımını yumuşatıyor.

Koltuğumda kayıyorum, aletim çığlık atıyor ve sonra elimin tamamen içeri kaymasına izin veriyorum, dolgun göğsünü kavriyorum. Kahretsin, ağırlığına bayılıyorum. Çok ağır ve dolgun. Şu anda üstünü çıkarıp esmer pembe meme uçlarını emmek istiyorum. O inleyene kadar dilimle fiske vurmak, parmaklarını saçlarıma geçirip beni çekene kadar dişlerimle sıkmak istiyorum.

İlk ve orta parmağımın yukarıya doğru kaymasına izin veriyorum, o kolunu benimkine sıkıştırıp dirseğini dörtlüme sokana kadar kalkık meme ucunu çimdikliyorum. Gülümseyerek geri çekiliyorum, şoför kulübün dışında durduğu sırada elimin üstünden çıkıp yanına gitmesine izin veriyorum.

Kapı kayarak açılır ve Langley, Novy ve Poppy dışarı çıkar.

"Minibüsten inecek misin, Compton?" Rachel o boğucu sesiyle söylüyor. "Yoksa önce bir dakikaya mı ihtiyacın var?"

Bakışlarını tutuyorum. Aramızdaki bu kimya başka bir dünyaya ait. "Aletimin senin için sertleştiğini bilmek hoşuna gidiyor mu bebeğim?"

Yutkunuyor, dişleri küçük bir ısırıkta alt dudaklarını içe doğru yuvarlıyor.

Eğiliyorum, kulağına fısıldarken saçlarını omzundan çekiyorum. "Şu anda benim için ıslanmadığını söyle, ben de çıkayım."

Tekrar titriyor ve sikim zonklamaya başlıyor. "Jake-"

"Yalan söyle bana," diye homurdanıyorum.

Arkasına yaslanıp bakışlarımı tutuyor. "Senin için ıslanmıyorum."

Sonra cadalozum elimi tutup bacaklarının arasına koyarak kalçalarıyla beni sıkıştırdığında neredeyse sikimi patlatacaktı. Lanet olsun, onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Işıl ışıl parlıyor.

"Senin için erimiyorum Jake Compton," diye mırıldanıyor bakışlarımı tutarak. "*Yanıyorum.*"

Bununla birlikte, dizimin üzerinden kayıyor ve minibüsten dışarı fırlıyor.

Oh, bebeğim, kovalamaca devam ediyor.

(Kulüp tıklım tıklım. Dans etmek için bir ana katı ve bazı ayrılmış kabinleri ile modern ve şıktır. İkinci kat bir U şekli oluşturuyor ve tüm VIP alanlarını barındırıyor. Ön taraftaki sahnede bir DJ parçalar çalarken, bir dizi kafesin içindeki insanlar *Moulin Rouge*'dan fırlamış gibi bir perdenin silüetinde dans ediyor.

Dans müziği pek tercihim değil ama enerji harika ve hareket etme havasındayım. İçkilerimizi sipariş eder etmez, Rays'lerin çoğu VIP alanına doğru ilerliyor. Ama ben parmaklarımı Jake'inkilerle birleştirip onu dans pistine çekiyorum. Dans etmeyi sevip sevmediğini bile bilmiyorum ama beni takip etmemesine imkân yok.

Onu sürekli kol mesafesinde tutmaktan nefret ediyorum. Uzak durmakta çok iyi değil. Çoğu erkek bir kızın sessizliğini ilgisizlik olarak yorumlayabilir ama bence bu Jake'i daha da cesaretlendiriyor. Bana her gün mesaj atıyor, bazen de arıyor. Bu konuda da sinsi davranıyor, genellikle yemek getirmeyi teklif ediyor ya da başkalarının da orada olacağını açıkça belirtiyor. Ve hey, bir kız yemek yemeli.

Eğer yavaşlamazsak, insanlar meslektaştan daha fazlası olduğumuzu anlayacaklar. Ama bunu yarın düşüneceğim. Bu gece sadece dans etmek istiyorum. Mojitomdan bir yudum alarak onu arkamdan sürüklüyorum. Jake ve ben dans pistinin kenarından dolanırken müzik pompalanıyor ve enerji ilkel bir hal alıyor. Eli kalçamda, parmakları kumaşın kenarından kolayca kayıyor.

Üst balkonun dudağının altındaki karanlık köşeye eğildik ve eli belime gitti, diğer eli birasını tutuyordu. Beni kendine doğru çekiyor, kığım kalçalarına çarpıyor. Hâlâ taş gibi sert, siki yukarı kalkmış, dar kesim kömür rengi elbise pantolonunun kemerinin içine sıkışmış. Boynundan çözülmüş kısa kollu beyaz düğmeli gömleğiyle bir rüya gibi görünüyor. Gömlek kaslarına tam oturuyor, yalamak istediğim biçimli pazularını ortaya çıkarıyor.

Kendine gel kızım.

Diğer insan bedenlerinin baskısıyla sallanmaya başladığımızda elini kalçamda tutuyor. Dans ederken kışımı onun sertliğine yaslıyorum, kolum boynuna dolanmak için yukarı kalkıyor. Parmaklarını çıplak tarafımda aşağı yukarı gezdiriyor, ritimle birlikte içime doğru sallanıyor. Neredeyse kıyafetlerimizle sevişiyorduk.

Minibüste tamamen yalan söyledim. Elini külotumun içine soksa, onun için ne kadar ıslak olduğumu hissederdi. Onu banyoya sürüklemeye dürtüsüyle savaşıyorum. Dizlerinin üstüne çökmesini istiyorum. Amımda boğulmasını istiyorum ve parçalanırken onun adını haykırmak istiyorum.

Bu bir soru bile olmaz. Eğer sorarsam, evet diyecek. Muhtemelen beni bir mağara adamı gibi omzunun üzerinden atar ve savunma becerilerini kullanarak insanları yolundan çekerdi. Bunu hayal edince gülümsüyorum.

Tanrım, üniformasının içinde beni biraz savurması için neler vermezdim. Adamların tüm teçhizatlarını giydiği tam bir gösteri hiç izlemedim.

Tüm parçaların nasıl çalıştığını merak ediyorum... hepsi nasıl ... "Yo, Compton!"

Langley bize doğru dirsek atarken, kirli düşüncelerimden sıyrılıp nefes alıyorum.

Jake gergin, kolu hâlâ belimde. "Ne?"

Langley balkonun uzak tarafını işaret ederek, "Aspen Alarmı," diye seslenir. Jake göz açıp kapayıncaya kadar heyecanlanıp sinirlendi. "Ne?" diye bağıyor, etrafında dönüyor. Dans pistinin mor ve mavi ışıklarının üzerinden bakarken gözleri kısılıyor.

Ben de döndüm. "Ne oluyor?"

"Oh, lanet olsun. Böyle bir şey olmayacak!"

"Onu vurdu dostum. Ona doğru gitti," diyor Langley. "Onun burada olduğunu biliyor olmalıydı. Tam bir tavşan hareketi."

"Biz neden ?" yanıp sönen ışıkların arasından görmeye çalışarak bağıyorum.

Langley kulağıma, "Succubus görülüyor," diye bağıyor.

"Saat iki yönünde," diye ekliyor Jake. "Rays VIP. Caleb'la konuşan sarışın." Ve sonra onu görüyorum. Siyah, ışıltılı bir body-con elbise içinde uzun boylu ve uzun bacaklı.

Uzun, şık bir at kuyruğu var. Ben onu izlerken saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve Caleb'le konuşurken gülümsüyor. İlk duygum kıskançlık olunca içim ürperiyor. Burada Jake'in aletini kıyafetlerimin arasından geçiriyorum ve başka bir kadının Caleb'la konuşmaya cüret etmesini kıskanıyorum.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Jake, "Caleb'in zehirli eski sevgilisi," diye cevap verir. "ama. Gidip onun kışını kurtarmalıyım."

Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve beni dans pistinden çekiyor. Langley'i ana pistin kenarı boyunca takip edip merdivenlere yöneldik. Görevli damgalarımızı kontrol edip geçmemize izin veriyor.

Merdivenler daha sessiz olduğu için " oluyor?" diye sordum.

Jake, "Caleb'le konuşan yakalanmış tavşan Aspen Albright," diye yanıtlıyor. "Üniversitede bir yıldan fazla çıktılar. İkimiz de mezun olup Penguins'le antrenmanlara başlamak için Pittsburgh'a taşındığımızda onun kız arkadaşındı. İlk maçta dizini kırdı ve kız iki hafta bile beklemeden başka bir oyuncunun aletine bindi."

Langley, "O tam bir tavşan, dostum," diyor. "Sadece yeşil görüyorlar." "Onu terk mi etti?" diye sordum.

"Evet, o hâlâ hastanedeyken," diye yanıtlıyor Jake.

Merdivenlerin tepesini dönüyoruz ve Rays VIP alanını daha iyi görebiliyorum. Caleb artık ayakta değil. Bir kulüp sandalyesinde oturuyor, elinde votka tonik gibi görünen bir bardak var. Ama son birkaç haftadır onun içki içmediğini öğrendim.

Tavşan Barbie onun önünde duruyor, elleriyle konuşuyor, gülüyor ve bir güzellik kraliçesi gibi gülümsüyor. *Tam olarak* ne yaptığını bilecek kadar çok hayran ve ünlü takipçisiyle tanıştım. Caleb'i istemiyor. Sadece onu kullanıyor. Kendini göstermek için onun üstünde duruyor. Asıl gösteri yaptığı kişi onun *arkasındaki* masa. Rays'in masası. Morrow, Novy ve Karlsson'u görüyorum. J-Lo ve Sully bile orada. İkisi de mutlu bir evliliği var ama eminim kadın seçici değildir.

"Buraya nasıl çıktı ki?" Jake homurdanıyor. İleri atılıyor, onu balkonun kenarından aşağı atmaya hazırlanıyor.

Kolunu tutuyorum. "*Hey-bekle-*" Aklımda bir fikir dönüyor ve yavaşça gülümsüyorum.

Arkasını döndü, bana ters ters baktı. "Ne?"

"Bırak onunla ben ilgileneyim," diyorum. Bir aydır Caleb ve benim aramdaki epik dengesiz kozmik teraziye düzeltmek için bir şans bekliyordum. Bu mükemmel bir fırsat gibi görünüyor. Ucuz bir fırsat, gerçekten. Hayranları uykumda kovabilirim.

"Ne yapacaksın?" Jake kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Mojitomdan bir yudum alıyorum. "Sadece basit bir tavşan çıkarma." Mojitomu uzattım. "Langley, içkimi tut."

"Oh, kahretsin," diyor mojitoyu geniş, çocuksu bir sırıtışla alırken. "Bunu kaçırmamın imkanı yok."

Jake'in gözleri öyle bir açlık ifadesiyle parlıyor ki, yemin ederim şu anda muhtemelen hamileyim. Evet, en iyi arkadaşını savunmamdan hoşlanacağını düşünmüştüm.

"İzleyin ve öğrenin çocuklar," dedim ve uzaklaştım. "Onlara zarar verme, Doktor!"

Langley arkamdan seslendi.

Ben yaklaşırken Tavşan Barbie eğiliyor ve elini Caleb'in omzuna atıyor. Onun irkilmesini, yüzünü buruşturmasını izliyorum. O kadar rahatsız ki kalbim acıyor. Belli ki sadece onu rahat bırakmasını istiyor.

Rachel'a gir.

(Lanet olası Spen Albright. Sanki bu gece daha kötü olamazmış gibi. Bu gece dışarı çıkmak bile istemedim. Yorgunum ve büyüklerden nefret ediyorum. Kalabalıklar. Jake beni boşalttı ve sonra Hurricane asansörden çıkar çıkmaz o pislik beni terk etti.

Lanet olsun, giydiği kıyafet yasadışı olmalı. Yani, sanırım her şeyi kapsıyor. Tavşanların çoğunun gardırobundan daha fazla kumaş var. Ve yine de hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Vücudu dinamit gibi. Jake'in onun koluna girmek için kendini parçalamasına şaşırmadım.

Aralarında harika bir kimya var ve bunu saklamaya bile çalışmıyorlar. Bir çift mıknatıs gibiler. Rachel hareket ettiğinde o da hareket ediyor. Rachel'in peşinden gitmesi, Seattle Girl'den vazgeçmesi anlamına geliyorsa, onun adına sevinirim. Bir hayaleti bekleyip durmasını istemiyorum.

Yine de içimde büyüyen kıskançlık duygusuna engel olamıyorum. Herhangi birini seçebilirdi. Neden Hurricane olmak zorundaydı ki? Dans pistinde onları izliyorum ama kıyafetleriyle sikişiyorlar. Hipnotize ediciydiler. Başka tarafa bakamıyorum.

Bana ne oluyor bilmiyorum. Rachel Price benim ligimin çok dışında. Onun gibi kızlar, dizleri kötü durumda ve içki problemi olan eski profesyonel atletlere aşık olmazlar. Hayır, o Jake gibi adamlara aşık olur. All-American hokey yıldızları, oyunlarının zirvesinde, para ve övgüler içinde yuvarlanıyorlar.

Güçlü çift; terim bu, değil mi?

Bardağımdaki sodayı iki kez boşalttım, mucizevi bir şekilde votkaya dönüşmesi için dua ediyordum. Sonra Aspen çıkageldi.

Hayatımın bir yılını onun için harcadığıma inanamıyorum. Jake beni uyarmaya çalıştı ama ben aptal bir çocuktum. Hokey ve derslerle o kadar meşguldüm ki tüm işaretleri kaçırdım... ya da onları görmemeyi seçtim. Dürüst olmak gerekirse, pek ortak noktamız yoktu. Dışa dönük, eğlenceli ve çok seksiydi. Sikimi süpürge gibi emdiğinden bahsetmiyorum bile. On dokuz yaşında bir çocuk başka ne isteyebilirdi ki?

"Burada ne işin var Aspen?" Bakışlarımı Rachel ve Jake'ten ayırarak mırıldanıyorum. Aspen görüşümü engellediği için ereksiyonum sıcak bir kaldırımındaki solucan gibi büzüşüyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum Cay. Artık Rays ile mi çalışıyorsun? Nasılsın?" Çok yüksek sesle konuşuyor.

"Yorgunum."

"Ne kadar da yaşlı bir dedesin Cay," diye takılıyor. "Hey, dans etmek ister misin?"

"Ben iyiyim," diyorum içkimin içindeki buzu döndürerek.

Benim takma adımı kullanmasından nefret ediyorum. Artık çıkmıyoruz. Arkadaş bile değiliz. Bir hiçiz. Bunu söylemesini istemiyorum.

At kuyruğunu tekrar omzunun üzerinden geçiriyor. "Peki, neden beni arkadaşlarınla tanıştırmıyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Ben iyiyim."

O daha cevap veremedi yeni bir ses ikimizin de dönmesini sağladı. "İşte ! Tanrım, her yerde seni arıyordum bebeğim."

Kasırga adımlarını hızlandırarak yanıma geliyor, üstündeki dekolte göğüs kafesindeki zarif dövmeyle gösteriyor. Daha sözlerini bile algılayamadan öne doğru atılıyor ve Aspen'i devirip kucağıma çöküyor. Kolunu omuzlarıma ve sonra eğilip şakağını o ateş motoru kırmızısı dudaklarıyla öpüyor.

Arkamızda, çocuklar yuh alıyor ve bağırıyor. "Evet, Sanny!"

"Bir oda bulun!"

"Onu güzelce öp, Sanford!"

Kolum içgüdüsel olarak beline dolanıyor ve onu kucağımda tutuyor. Bu kıyafetin arkası olmadığına belli belirsiz farkındayım. Ten teneyiz, parmaklarım alt kaburgalarını okşuyor.

Gülüyor. "Oops. Özür dilerim, bebeğim." Başparmağını sodama daldırıyor ve şakağını ovarak rujunun izini siliyor.

Vay anasını.

"Uhh... sen kimsin?"

İkimiz de başımızı kaldırıp Aspen'in bir eli kalçasında, orada dikildiğini görüyoruz.

Kasırğa yer değiştiriyor, yarı açıkta kalan memeleri yüzüme geliyor. Parfümünün hafif çiçeksi kokusu tenini ısıtıyor ve beni öyle yakın tutuyor ki. Kahretsin, böyle devam ederse sertleşeceğim.

"Pardon?" Rachel tek kara kaşını kaldırarak, "Özür dilerim," dedi.

Hayır, değil. O lanet olası bir cehennem kedisi. Geldiği yöne bakınca Jake ve Langley'nin orada durduğunu görüyorum, Langley'nin elinde bir bira ve bir kokteyl var. Aptal gibi sırtıyor. Ama Jake'in bakışları kapalı, okumak imkânsız.

"Sen kimsin dedim," diye tekrarlıyor Aspen, gülümsemesi düşüyor.

"Ben Rachel," diye yanıtlıyor Kasırğa, elini uzatarak. "Caleb'ın kızı. Sen kimsin lan?"

Kimin daha çok şaşırdığını bilmiyorum-Aspen mi ben mi? Duygularımı kontrol etmek için çabucak çalışıyorum.

Aspen kollarını göğüslerinin altında kavuşturur. "Ah, öyle mi? İkiniz nasıl tanıştınız - hayır, durun - tahmin edeyim," diyor yapmacık bir tatlılıkla. "Onun hemşiresi miydin? Ya da belki fizyoterapisti?"

Rachel hiç vakit kaybetmeden güler ve Aspen'e ayna tutarcasına siyah saçlarını omzunun üzerinden savurur. "Ben doktorum aslında. Spor hekimliği. Ama Caleb hiçbir zaman benim hastam olmadı. Bazen küçük bir rol yapma havasına girdiğimiz zamanlar hariç. Değil mi, Snuffy?" diyor ve küçük, boğucu bir kahkaha atarak burnunu benimkine dayıyor. "Ama birbirimize uyguladığımız fiziksel testler *kesinlikle* etik olmaz," diye ekliyor Aspen'e göz kırparak. "Yani, şikâyet ettiğimden değil. Adamın elleri harika," diyor sahte bir fısıltıyla.

Sonra kucağında kıpırdanıp kıcını kasıklarına dayayarak bana sarıldığında ruhum bedenimi terk ediyor. Ellerimi bileklerimden tutuyor, avuç içlerimi kalçalarının üzerine yayıyor, parmaklarımızı birbirine dokuyor.

Şu anki oturuş şeklimizle, dudaklarımı çıplak omzuna değdirmek benim için bir şey ifade etmiyor. Gerildiğini hissediyorum ve bu tereddüt değil. Tanrım, ne halt ediyoruz biz? Kolumu kaydırarak onu biraz daha yakına çekiyorum, ta ki sırtı önüme tamamen değene kadar.

Aspen alay ediyor. "Lütfen, rol yapmayı bırakabilirsin tatlım. Onun kız arkadaşı olmadığını biliyorum."

Rachel gözlerini kısıyor, parmakları dövmeli ön kolumda hafifçe geziniyor. "Öyle mi? Bunu nereden biliyorsun?"

Aspen dudaklarını büzüyor. "Çünkü Cay'i tanıyorum. Yıllardır arkadaşız."

Yanlış. Ben dizimi kırana kadar öylesine çıkıyorduk. Sonra ben hastane taburcu kağıtlarını imzalamadan önce takım arkadaşım la yatıyordu.

"Ve onu tüm sosyal medya hesaplarından takip ediyorum" diye ekliyor.

Benim için yeni bir haber. Onu yıllar önce engelledim. Ayrıca, sosyal medyayı hiç kullanmam. "Gizemli bir doktor kızla çıkıyor olsaydı bilirdim." Gözlerini daraltıyor

bana baktı. "Gerçekten kimin kız arkadaşı Cay? Compton'ın mı? Novy'nin mi? Onu sana ödünç vermeleri çok hoş, böylece eski sevgilinin önünde zavallı görünmek zorunda kalmazsın. Ama gerçekten tatlım, ben bu mesajı uzun zaman önce aldım."

Rachel kucığımda inanılmaz bir şekilde hareketsiz duruyor. Biri onun taş a dönüşüğünü düşünebilir ama ben gerçeğı biliyorum. Kasırğa az önce tam kobra moduna geçti ve saldırmak üzere. Yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına izin vermese de elleri kolumda geriliyor.

"Adın senin? Elma mı?" "Aspen-"

"Evet, her neyse." Elini savuştururcasına salladı. "Bak tatlım, bu sadece üzücü, tamam mı? Hepimiz biliyoruz ki buraya gelip üniversitedeki eski sevgilinle yeniden görüşmek için fedaiye elini uzatarak onu atlatmaya çalışmadın."

Aspen hırlıyor. "Kaltak, beni tanımıyorsun-"

"Seni tanıyorum Asphalt. Hayatım boyunca senin gibi kızları tanıdım. Caleb dizini kırdı ve sen onu çöplerle dışarı çıkardın. Şansına, senin kaldırıma çarpması başına gelebilecek en iyi şeydi. Çünkü artık bana sahip."

Öne doğru eğiliyor, bu da kıcını kasıklarına daha da sert bastırıyor. "Harika bir adam la şansın vardı ve sen bunu mahvettin, Asteroid. O gitti ve geri gelmeyecek. Artık onun radarından o kadar uzaksın ki, uzayda kaybolmuş bile olabilirsin. Ve bir an seni arkamızda oturan harika adamlardan herhangi biriyle tanıştırmak için nefesini boşa harcayacağını düşünme," diye ekliyor "Tavsiyem mi? Başka bir VIP bölümüne gidin. Bu özel bir bölüm. Sadece ışınlar."

Aspen'in yanakları pembeleşiyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Sen kokuşmuş bir kaltaksın!"

Kasırga sadece gülüyor, elleri kollarımı okşuyor. "Evet, öyleyim. İyi tatmin olmuş biriyim. Değil mi Snuffy?" Kucağında dönüyor ve burnumun ucunu öpüyor.

"Kızını kontrol et Cay," diye tersliyor Aspen. "Bir ağızlığa ve tasmaya ihtiyacı var!"

Göğsümde bir hafiflik hissederek Rachel'ın saçlarını geriye tarıyorum ve omzunun sıcak tenine gülerek dokunuyorum. "Fena fikir değil. Bir tasma sana çok yakıştırdı, Kasırga. Sivri uçlu bir şey."

Bana ateşli bir gülümseme fırlattı. "Oh, baba, benimle dalga geçme."

"Tanrım, ikiniz de psikopatsınız!" Aspen bir kilometre yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarını fırlatarak bağıyor.

"Güle güle, Avokado!" Rachel sesleniyor ve tam bir sürtük gibi el sallıyor.

Arkamızdaki kabinin patlaması sadece 2.7 saniye sürüyor. Çocuklar çılgık atıp tezahürat yapıyor, yumruklarını masaya vuruyorlar. Birkaçı bağııp Aspen'e el sallıyor.

"Görüşürüz,

Timsah!" "Güle

güle, Asteroid!"

"Tavşanlar giremez!"

Langley aceleyle öne çıkıyor ve Rachel'ın içkisini uzatırken bulamaç haline getiriyor. "Vay anasını! Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi. Animal Planet köpekbalığı saldırısı gibiydi, ama topuklu ayakkabılar ve savrulan saçlarla-"

"Onu yok ettin!" Novy alay ediyor.

Morrow sahte bir selamla, "Ustanın önünde eğiliyoruz,"

der. Novy ona dirsek atar. "*Hanımefendi* diyeceksin,

ahmak."

Gerard etraflarından dolanırken birkaç yumruk daha atıyorlar. "Sanford, onunla evlen, yoksa ben evlenirim," diyor omzumu sıvazlayarak.

Sully göğsüne bir tokat atar. "J-Lo, dostum. Sen zaten evlisin." "Değil mi?"

Demek istediğim bu. İşte bu kadar ciddiym," dedi Gerard.

Fransız Kanada aksanıyla cevap veriyor, omuz silkerken gözleri masumiyetle irileşiyor.

Çocuklar hesaplarını ödemesi için bir garsona el sallayarak yerlerine yerleşirken Rachel eğiliyor. "Tüm bunlar için üzgünüm," diye mırıldanıyor müziğin içinden. "Jake kurtarmaya ihtiyacın olabileceğini düşündü."

Soluma keskin bakış atıyorum ve Jake'in hâlâ orada durduğunu, VIP bölümümüzü çevreleyen alçak duvarın kenarına yaslandığını görüyorum. Kollarını

ve o sadece bizi izliyor.

Hâlâ kucağımda. Onu kollarımda hissetmek hoşuma gidiyor. Kokusunu seviyorum. Bana dokunuşunu, beni destekleyişini seviyorum. Elbette, Jake'le aralarında manyetik bir kimya var. Ama o ve ben... *bir şey* var. Ne olduğunu bilmiyorum, ama hiçbir şeyden daha fazlası.

Ben daha fazla düşünmeden Jake yanımıza geliyor, bakışları dikkatle örtülü. "Dans etmek ister misin?" Rachel'a elini uzattı. Bu çok sikik bir hareket. Onu benden uzaklaştırıyor, benim önümde onu seçmesini sağlıyor.

Flört ettiklerini biliyordum ama bu farklı hissettiriyor. Bu bölgesel. Adamım, kötü durumda. Salak herif takım doktoruna aşık oldu ve daha bir ay bile olmadı. Ne halt ediyor bu? Önce Seattle'lı kız, şimdi de Hurricane mi?

Bana bakıyor, gözlerinde tereddüt var. Orada da bir soru var. Hiç kıpırdamadan oturuyorum, hiçbir şey söylemiyorum.

Senin hamlen, Kasırga.

Yıkım her iki şekilde de geliyor.

Elini tutuyor, onu kucağımdan çekmesine izin veriyor ve ben nefes veriyorum. Yeterince makul. O daha iyi bir seçim. Ben de onu seçerdim. Parlak NHL yıldızı. Zengin, yakışıklı, altın spot ışığında parlıyor. Ben sadece bıçaklarını değiştiren topal bir adamım.

Ama sonra hemen dönüp diğer elini uzatarak beni şaşırtıyor. "Hadi Snuffy," diyor gülümseyerek. "Gel bizimle dans et."

Gözlerim Jake'e kaydı. O da en az benim kadar şaşkın. Bana dik dik bakıyor, duyguları çalkalanıyor. Onu okumak her zaman çok kolay olmuştur. Her şeyi lanet olası koluna takıyor. Hayal kırıklığı, açlık, kıskançlık, ihtiyaç. Hepsini görebiliyorum.

Yavaşça omuzları gevşiyor ve bir kahkaha atıyor. "Snuffy... işte böyle bir bok yapıştır."

Rachel da gülüyor. Elimi dizimden tutup çekerek beni ayağa kaldırıyor. Bir eli Jake'in omzunda, diğer eli benimkine bağlı olan Rachel, Novy'ye seslendi: "Hey! Poppy'ye göz kulak ol! Gece yarısı onu Shirley Temple's'a götür!"

Novy başını sallıyor, kartal gözleri çoktan dans pistine inen halkla ilişkiler müdürünün üzerinde.

Jake merdivenlere doğru ilerliyor ve Rachel beni de arkalarından getiriyor. Kalbim hızla atıyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. I

dans etme. *Özellikle* de Jake Compton ile dans etmem. Eşcinsel olabilirim ama daha çok banyoda sakso çeken bir eşcinselim. Gizlice en iyi arkadaşının peşinden koşan ama bunu asla kabul etmeyen bir ibneyim.

Ama Hurricane beni elimden tuttu, ve hiçbir şekilde buna izin vermeyeceğim.

Git

. ", Sanford!" Morrow sesleniyor. "İyi eğlenceler, Snuffy!" Langley ekliyor.

Diğerlerinin hepsi gülüyor.

Ve bu iyi. Gülmeleri için bu geceyi onlara vereceğim. Ama yemin ederim, Yarın bana 'Snuffy' diyen ilk kişinin çantası sezonun geri kalanı boyunca her uçuşta uygun bir şekilde 'kaybolacak'.

(*Ne halt ben?* Bizi merdivenlere götürürken elimi Jake'in omzuna koydum ve Caleb'i çekiyorum. Ben mi

Hokey oyuncusu sandviçindeki jambon olmak konusunda ciddi misin?

Bu gece ikisi de çok güzel görünüyor. Caleb artık oynamıyor olabilir ama hala formda. Jake kömür karası ve beyazlar içinde benim meleğim gibiyken, Caleb ise siyahlar içinde polo yaka ve paçalı elbise pantolonuyla benim şeytanım.

Jake köşeyi dönüyor, elimi omzundan tutuyor ve beni karanlık merdiven boşluğuna doğru çekiyor. Dönmeden önce dört adım bile atmamıştı. Yüzümü kavrayıp beni anlamsızca öpmeden önce kendimi zor tutuyorum. Bizi iki basamak ayırıyor, yani neredeyse yüzüyle aynı hizadayım. Ellerim omuzlarına gidiyor ve beni döndürüp duvara yaslamak için bir adım yukarı çıkarken sıkıca tutuyorum.

Ateşli öpücüklerine iç çekiyorum, elleri çenemden yukarı ve saçlarıma doğru kayarken onu terk edilmiş bir şekilde kovalıyorum. Kalçaları içeri bastırıyor ve sonra onu hissediyorum. Her şeyini. İhtiyacını, açlığını, kontrol altında tuttuğu gücünü. Kendini üzerimde serbest bırakmak istiyor. Bütün gece onunla alay ettim. Haftalardır bunu yapıyordum. Bu Jake'in sınırının son noktası.

Öpüşmemizi kesiyorum, havayı içime çekiyorum. Yüzünün yan tarafı aşağıdaki dans pistinin yanıp sönen ışıklarında mor pembe parlıyor, çenesinin çizgisi boyunca yansıyor. Dudakları öpücüklerimle ıslanmış.

Bakışları sağa doğru kayıyor ve ben de dönüyorum. Caleb orada, sadece birkaç santim ötede. Öpüşmemizi izlemiş. İfadesini okumak imkansız.

Vücutum sarhoş gibi vızıldıyor ama sadece yarım mojito içtim. Onlar yüzünden. Onların gücü, onların varlığı. Beni tüketiyorlar. Caleb huysuz bir pislik gibi davrandığında bile ona çekiliyorum. Antrenman sahasında hep onu arıyorum, bana o havalı adam selamını vermesini bekliyorum. İşinde kusursuz, düzenli ve verimli. Bıçak bilemenin ve kırık sopalarla uğraşmanın zarafet gerektirdiğini düşünmezsiniz ama Caleb'in her şeyi zarif.

Tüylerini karıştırmak istiyorum. Onu sarsmak istiyorum. Onun Kasırgası olmak istiyorum. Onu polosunun önünden tutup, bir basamak aşağı çekiyorum. Aynı zamanda, yukarı çıkıyorum. İlk hamleyi o yapmayacak. Ben yapmalıyım. Aramızdaki bu enerji her neyse -üçümüzün arasındaki- beni altına almasına izin veriyorum.

Dudaklarımız çarpışıyor ve ağzı yumuşak bir iniltiyle açılıyor. Karanlıkta durup bastırılmış ihtiyaçlarımızı birbirimize akıtırken müzik nabız gibi atıyor. Dövmeli kolu belime dolanıyor, yüzümü kavıyor ve istekli öpücüğünün gücüyle beni geriye doğru eğiıyor.

Jake'in öpücükleri erimiş lav gibi, beni içten dışa eritiyor. Ona karşı hissettiğim tutku bembeyaz ve kontrol edilemez. Caleb'ı öpmek elektrik gibi. Alt dudağımı ısırmadan önce diliyle oynaşıp sahiplenirken tenim enerjiyle çatırıyor.

Soluk soluğa geri çekiliyorum ve titreyen elimi dudaklarıma götürüp Caleb'dan Jake'e bakarken dudaklarımı fırçalıyorum. Omuz omuza durmuşlar, beni sıkıştırıyorlar, Jake iki adım daha aşağıda. İki adam da beni canlı canlı yiyecekmiş gibi görünüyor. Jake, Caleb'ı öptüğüm için bana kızgınsa bile bunu belli etmiyor. Aslında, ondan hissettiğim tek şey *tahrik* olduğu.

Siktir et. Sesli uyarı yapıyorum. Beyaz düğmeli gömleğinin önünü yumrukluyorum, bir elim her ikisini de tutuyor, onlara sahip çıkıyorum. Meleğim ve şeytanım. Bakalım ne kadar iyi paylaşacaklar. Gülümseyerek onu öne çekiyorum, dudaklarım bir başka şiddetli öpücükle onunkiyle buluşmak için ayrılıyor. Jake beni saçlarımdan yakalıyor ve irkilmemize neden olacak kadar sıkıyor. Keskin acı doğrudan merkezime vuruyor. Çaresiz bir yaratık gibi inleyerek onun karşısında eriyorum.

Ama sonra şeytanımı biraz çeğiştiriyorum. Oynamak istiyor mu? Bu konu hakkında konuşmadık. Her zaman çekip gidebilir-

Bum.

Göğsümün içinde havai fişekler patlıyor, saçlarımı omzumdan savuruyor ve ağzını boynuma gömüyor. İkisi de beni sıkıştırırken ayak parmaklarımda üzerinde yükselerek ona doğru eğildim. Caleb'ın ağzının sıcaklığı

Nabız noktası doğrudan klitorisime çarpıyor ve şimdi ihtiyaçla uğulduyorum. Bunu istiyorum. İkisini de istiyorum.

Jake'le öpüşmeyi kesiyorum. Parmaklarımı Caleb'in saçlarına geçirerek onu üzerimden çekiyorum ve dilimi ağzına gömüyorum, dudaklarım Jake'in öpücükleriyle hâlâ ıslak. Beni takip ediyor, eli dekolte tulumumun arkasından içeri kayarak kık yanağımı avuçluyor.

"Tanrım," diye nefes kaldım. "Oh, Tanrım-"

"HEY!"

Hepimiz kaskatı kesildik, başımızı çevirip merdivenlerden aşağı baktık.

"Yukarı ya da aşağı, aşk kuşları," diye bağılıyor fedai. En altta duruyor, merdivenleri gizli tutan kadife ipi koruyor.

Tanrım, birinin o ipte durup yukarı bakması için fazla bir şey gerekmezdi. O zaman bizi görürlerdi. En azından karanlık. Ama telefon kameralarının flaşları var. Jake çoktan koruma moduna geçmiş, beni fedainin görüş alanından uzak tutmak için bir basamak aşağı iniyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Caleb.

Jake elimi tuttu. "Hadi gel."

Beni arkasına götürüyor, diğer elimin parmakları Caleb'inkilere dolanıyor. Fedaiyi geçip dans pistine giriyoruz. Müziğin bası içime işliyor, flaş ışıkları sönerken kemiklerimi titretiyor. Pembe, mavi ve yeşil patlamalar beni kör ediyor.

Jake pistte ilerlerken çocuklar beni sıkıştırıyor, önüme ve arkama sıkıca yapışıyorlar. Onun cüssesi sayesinde kendimi onun arkasına saklayabiliyorum ve başımı eğerek kalabalığın içinde ilerleyebiliyorum. Şimdi biri fotoğrafımı çekerse, sadece siyah saçlarımın perdesini görecekler.

Jake bizi tuvaletlere giden karanlık bir koridora çekiyor. Duvar boyunca birkaç kadın içeri girmek için bekliyor. Yüzümü onlardan çeviriyorum, topuklu ayakkabılarımla karanlıkta tökezliyorum. Üzerinde 'SADECE ÇALIŞANLAR' yazan bir kapının kolunu tutup sarsarak açıyor ve kapıyı içeri doğru sallayarak kalabalık bir depo odasını ortaya çıkarıyor: üst üste yığılmış sandalyeler, temizlik malzemeleri rafı, tavana kadar çakırkeyif kuleler halinde yığılmış bira ve likör kutuları.

"İçeri," diye homurdanıyor.

Daha içeri adımımı atmadan rafa ulaşıyorum ve tam kapıyı kapattığı sırada dönüyorum. Etkisi anlık, müziği tam bir duyusal saldırıdan ziyade sessiz bir kükreme haline getiriyor. Kapıya yaslanıp kilidi bir klik sesiyle çeviriyor. Caleb aramızda duruyor, kara gözleri aılıktan erimiş.

"Bu da ne?" diyor Jake.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kalbim hâlâ onların kollarında olmanın heyecanıyla çarpıyor. Tanrım, bu adamların bana doğru nefes alıp vermeleri bile her şeyi unutmam için yeterli. Pozisyonlarımızı. İmzaladığımız sözleşmeleri. Kariyer hedeflerimi. İtibarlarımı.

Birisi Jake ve benim dans ederken fotoğrafımızı çekmiş olabilir. Tabii, bunu görmezden gelebiliriz. Poppy bunu kolayca geçiştirecektir. İki iş arkadaşı gevşiyor, eğleniyor, bir galibiyeti kutluyor. Ama üçümüzün merdiven boşluğunda dille sevişmesi?

"Rachel... burada ne olmasını istiyorsun?" Jake bastırıyor. "Beni istiyor musun?"

Sözleri düşüncelerimin girdabını yarıp geçiyor. Gözlerindeki bakışla her parçam yumuşuyor. Ah, benim tatlı Gizemli Çocuğum, her zaman kendinden şüphe eder. "Jake, *evet*," diyorum ona doğru geçerek. Yüzünü kavıyorum, ayak parmaklarımın ucunda yükselip onu bir, iki kez öpüyorum. "Seni istiyorum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Seni istiyorum. İstedığımı *biliyorsun*."

Beni dirseklerimden tutuyor. "Ama sen de onu istiyorsun... değil mi?" Sesi kızgın ya da kırılgan gelmiyor. Sadece bilmek istiyor.

Tanrım, bu mümkün mü? Bunu daha önce yaptılar mı? Jake bana paylaşımcı bir tip gibi gelmedi. Caleb jokerdi, onu okumak her zaman çok zordu. Siyahlar içinde orada duruyor, o kara gözleri kömür gibi yanıyor ve kaderine karar vermemi bekliyor. Aramızdaki şey yeni ve kesinlikle Jake ile olan ilişkimden çok farklı.

Jake'in kollarında dönüyorum ve bakışlarımı en iyi arkadaşına yöneltiyorum. Bu öyle bir an ki, en iyi yaklaşım en doğrudan olanıdır. Kalbim boğazımda, dudaklarımı aralıyorum ve o dört küçük kelimeyi söylüyorum. "Beni istiyor musun?"

Caleb bakışlarımı tutuyor, en iyi arkadaşına bakmıyor. "Evet."

Jake'in elleri yanlarımdan aşağı iniyor ve kalçalarımı çevreliyor. O Beni kendine doğru çekti ve eğilip omzumu öptü. "Bize ne istediğini söyle, bebeğim. Sonra ne olacak?"

Gözlerim hâlâ Caleb'in üzerinde. Bizi birlikte izliyor, Jake'in ellerinin dolaşmasını seyrediyor. Onun açlığı beni çaresiz bırakıyor. Zihnimin arkasında bir farkındalık pırıltısı beliriyor. "İkinizi de istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sizi aynı anda istiyorum."

"Temiz olduğumu biliyorsun," diyor Jake, eli askılı üstümün esnek kumaşının içine kayarak göğsümü avuçluyor. Elinde tartıyor, boynumu öpüyor ve ben ona doğru eğilene kadar meme ucumu okşuyor. Eli mememin üzerindeyken duraklıyor ve omzumun üzerinden en iyi arkadaşına bakıyor. "Cay? Temiz misin?"

Caleb başını salladı.

"Orayı kırdın mı?" Jake alay eder.

Caleb başını sallar. "Hayır."

Jake bir kahkaha attı. "O gelene kadar bu odadan çıkmayacağım. Ya buraya gel ve bana yardım et ya da defol git." Paylaşmaya istekli olduğunu kanıtlamak istercesine, askılı üstümün kumaşını çekiştirerek çıplak memelerimi en iyi arkadaşına gösterecek kadar geriyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Caleb. Bizi ayıran birkaç metrelik alanı geçip ağzını benimkine yapıştırıyor ve beni zaten kapıya dayanmış olan Jake'e doğru bastırıyor.

Caleb'ın öpücüğüne iç çekiyorum ve ellerimi göğüslerime koymas1 için sırtımı kamburlaştırıyorum.

Jake parmaklarını ensemdeki saçlarımın altından geçirerek askılı bluzumu kurcalıyor. Gevşiyor ve iki üçgen parça belimden aşağı sarkarak beni üstsüz bırakıyor. Caleb öpüşmemizi kesiyor, ağzı boynumdan ve köprücük kemiğimden göğsüme doğru ilerliyor. Emiyor ve ısıırıyor, beni çılgına çeviriyor.

Jake'in eli aramıza girip pantolonumun içine dalıyor. Parmak uçları iç çamaşırımın ipeğine, klitorisimin hemen üzerine değiyor. "Kahretsin, sen küçük bir yalancısın," diye kulağıma homurdanıyor. "olmuşsun, bebeğim. Bize ne istediğini söyle. Cay sapık bir ucube değilse, kayganlaştırıcımız olduğundan şüpheliyim."

"Kayganlaştırıcı yok," diye mırıldanıyor Caleb. Yanağımlı okşuyor ve omzumun üzerinden Jake'e bakıyor. "Ama beni oynamaya davet etmeden önce neyle çalıştığımı görmek isteyebilirsin," diye itiraf ediyor.

Sırtımı Jake'e dayamıştım. "Ne?"

Cevap olarak Caleb kemerini çözüyor ve fermuarını açıyor. Elimli tutarak beni içeri sokuyor ve sert aletini hissetmeme izin veriyor. Onun-

"Aman Tanrım," diyorum nefes nefese, gülümsemem yayılıyor. "olsun, Caleb." Onu kökünden ucuna kadar okşuyorum ve o inliyor, bir eli omzuma gidiyor. Elim sikinin etrafına sarılmıştı. *Delinmiş* sikini. Dört kez delinmiş. Başparmağımlı iki ucunda halterler olan dört sert, metal çubuğun üzerinde gezdiriyorum.

"Ne oldu?" Jake açıkça endişeli bir şekilde, "Ne oldu?" diyor. "Kaza falan mı geçirdin dostum?"

Homurdanıyorum, gülümsemem yayılıyor. "Hayır," diye cevap veriyorum. "O gayet iyi." Başparmağımlı ucunda gezdirerek bir kez daha okşarken gözlerim Caleb'e kilitleniyor. Elimde seğiriyor. Onu ağzımda istiyorum. "Bir Kasırga'yı korkutmak için bundan çok daha fazlasını yapman gerekecek."

"Ben korkuyorum," diyor Jake.

Caleb eğilirken gülümsemesi benimkini yansıtıyor. "Neden onu çıkarmıyorsun? Jake'e göster."

Daha önce hiç delinmiş siki olan bir adamla birlikte olmamıştım. Amım şimdiden heyecandan kasılmaya başladı. Ellerimi kalçalarına götürüyorum ve pantolonunu birkaç santim aşağı indirerek muhteşem aletini ortaya çıkarıyorum. Piercingler mükemmel bir şekilde hizalanmış.

Jake yanıma doğru kayıyor. "Sen *ne-oh-fuck-*" Soluk soluğa kalıyor, eli Güneyli bir Baptist kilise kadını gibi ağzına gidiyor. "Ne zaman

Bunu nasıl yaptın? Bunu nasıl yaptın? Bunu *neden yaptın*?" Bakışları Caleb'in yüzüne yönelir.

"Bütün bunlara şimdi mi girmek istiyorsun? Yoksa görevliler bizi buradan atmadan önce kızımızı becermek mi istiyorsun?" Caleb karşılık veriyor.

"Şey... ikisi de," diye itiraf ediyor Jake. "Yani, yardımı oluyor mu?" Yine homurdanıyorum. "Neye yardımcı oluyor? Dengesine mi? Bundan şüpheliyim."

Jake bana gözlerini deviriyor. "Seksle ilgili demek istedim. Bu... seksi çılgınca iyi falan mı yapıyor?" Rekabetçiliğinin yüzeyin hemen altında fokurdadığını görebiliyorum. Caleb ve onun delinmiş harika siki tarafından alt edilmek istemiyor.

Arkamı dönüp ellerimi boynuna doluyorum. "Beni iyi hissettiremeyeceğini mi düşünüyorsun meleğim? Orgazm taklidi yapacağımdan mı korkuyorsun? Ben onun kaburgalı aletini hayal ederken senin adını mı söyleyeceğim?"

Caleb gülüyor, elleri çıplak omuzlarımı okşuyor. Jake ikimize de kaşlarını çatıyor. "Hayır."

Ama gözleri onu veriyor. *Evet.*

Gülümsememek için kendimi zor tutarak dudaklarımı büzüyorum. "Bak ne diyeceğim meleğim," diyorum Caleb'a omzumun üzerinden ateşli bir bakış fırlatarak. "Caleb elinde süslü sikiyle arkada duracak ve bizi izleyecek. Beni ne kadar iyi hissettirdiğini göster ona." Ellerimi göğsünden pantolonunun üst kısmına doğru gezdiriyorum. "Sen doyana kadar bana dokunmayacak."

Arkamda Caleb neredeyse hırlayarak bana yaklaşıyor.

Şimdi Jake gülümsüyor. "Bebeğim, neye başladığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Aralarına bakıyorum. "Ne?"

"Cay izlemeyi seviyor," diye yanıtlıyor. "Bana patronluk taslamayı seviyor ya da en azından üniversitedeyken öyleydi. Uzun zamandır bir kızla takılmadık." Jake'in kollarında dönüyorum, Caleb'in polo tişörtünü yumrukluyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Zihnimin arkasındaki o his, küçük bir mumun alevi gibi titriyor. "Bu doğru mu, yakışıklı? Beni almasını izlemek mi istiyorsun? Ağzımı sikmesini izlemek ister misin?"

"Evet."

Gülümsüyorum, geri adım atana kadar omuzlarını itiyorum. "Bana patronluk taslamana izin vereceğim. Ona patronluk tasladığını düşündükçe bile ıslanıyorum. Ama *ben* de patronluk taslarım," diye ekliyorum, sırtı bir takırtıyla erzak rafına çarpana kadar onu tekrar itiyorum. Ellerimi kemerine atıp çekiştirerek çözüyorum.

Homurdanıyor, sertleşmiş aleti hâlâ pantolonunun üstünden dışarı çıkıyor. "Ne istiyorsun, Hurricane?"

"Benim için sızlamayı istiyorum," diye cevap veriyorum, her iki bileğini de tutarak. "Tamamdır."

Ama ben başımı iki yana sallıyorum. "Kelimenin anlamını bilmiyorsun. Henüz değil." Bununla birlikte kemerini bileklerine geçirip başının üzerine .

Bana izin veriyor, kollarını başının üstünde dinlendirmek için gevşetiyor. O kadar uzun ki, daha yükseğe uzanamıyorum.

"Kahretsin kızım, ne yapıyorsun?" Jake arkamdan söylüyor. "Bakabilir ama dokunamaz," diye cevap veriyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek

onu gevşek bir şekilde erzak rafına bağladı.

Caleb bana tavşana gülümseyen yılan gibi gülümsüyor ve ben aç bir ürpertiyle savaşıyorum. Bu adamın katmanları var. Hafif bir esaretin sadece başlangıç olduğunu söyleyebilirim. Ellerini serbest bırakması için hiçbir şey gerekmiyor ama yapmayacağını biliyorum.

"Bize patronluk taslayabilir," diyorum ellerimi göğsünde gezdirerek. "Elleri aşağı inene kadar, o ne derse onu yapacağız." Kurallarımı açıkladıktan sonra başparmağımla ucuna hafifçe vurarak seğirmesini sağlıyorum. "Onaylıyor musun Caleb?"

Başını sallıyor.

Jake'e bakıyorum, tek kaşım soru sorar gibi kalkık.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Siktir, evet. Burada ölüyorum." Caleb'a bakarken gözleri de ısınıyor, ilk talimatını bekliyor. O benim iyi küçük hokey oyuncum, koçtan emir almaya alışkın. Ve belli ki oyunu seviyor. Bu adamların beni mahvedeceğine dair içimde sinsi bir şüphe var.

Caleb orada duruyor, kendi kemeriyle rafa bağlanmış, pantolonu açık ve kalçalarına inmiş, aleti dışarıda ve sert. Başımızın üzerinde ışıklar titriyor. Bu kaba ve kirli ve ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum. O karanlık gözler yanıyor. "Öp onu. O mükemmel dudaklarını, göğüslerini. İnlet onu."

Jake beni kollarının arasına alıp söyleneni yaparken içim heyecandan kasılıyor. Caleb'e boyun eğmesinin verdiği heyecan beni boşalmaya hazır hale getirdi ve kimse klitorisime dokunmaya başlamadı bile.

Jake kendini bana bırakıyor, elleriyle, istekli dudaklarıyla söylenmemiş hiçbir şey bırakmıyor. Tanrım, o kadar iyi öpüyor ki. Aylarca bunu nasıl yapmadım? Seattle'da ondan nasıl uzaklaştım?

"Klitorisine dokun," diye emrediyor Caleb. "Ne kadar ıslak olduğunu hisset."

Jake hevesli bir iniltiyle elini pantolonumun önünden içeri sokuyor, öpüşmemizi hiç kesmiyor. İri parmakları amımın dudaklarını ayırıyor ve sonra ıslaklığımın içinden kayıyor, çok kaygan ve sıcak, onun için çok hazır. Orta parmağını klitorisimin üzerinde gezdirip parmak ucuyla daireler çizerken ikimiz de özlemle inliyoruz.

"Islak mı?" diye sorar Caleb.

"Çok ıslak," diye cevap veriyor Jake, nefes nefese kalarak öpüşmemizi kesiyor.

Bir parmağını içime sokarken beni izlemek için arkasına yaslanıyor. "Göster bana," diye homurdanıyor Caleb.

Jake çekilirken kayıpla sızlanıyorum. Parlayan parmaklarını Caleb'in yüzünde parlattı.

"Tadına bak."

Jake ıslak parmaklarını ağızına almakta tereddüt etmez ve tatmin olmuş bir inilti çıkarır.

"Aferin oğlum."

Ohmygod. Jake titrerken ben de titriyorum. İkimiz de bundan o kadar tahrik olduk ki, herhangi bir uyarı olmadan orgazm olabiliriz.

"Yüzünü bana dön, Kasırğa," diyor Caleb. "Ellerini üzerime koy. O seni parmaklarıyla sikerken bana bak. Jake, o gelene kadar durma."

Jake beni çeviriyor ve ellerim Caleb'in göğsüne doğru giderken sendeleyerek öne atılıyorum. Jake tam orada, vücuduyla beni destekliyor ve bir elini pantolonumun içine sokup titreyene kadar beni parmaklıyor. Diğer eliyle meme uçlarımı okşuyor, benimle alay ediyor. Beni öpüyor; boynumu, omzumu, kulak mememi. Tüm bunlar olurken kalçalarını gıcırdatarak benim için ne kadar sert olduğunu belli ediyor.

Ve Caleb izliyor, o karanlık bakışları o kadar sıcak ve ağır ki, dudaklarını aralayarak nefes alıyor. Uzun bir iniltiyle boşalırken bakışlarını tutuyorum, Jake'in parmakları amımda, başparmağı klitorisimde, sıcak nefesi kulağımda. "Ne kadar iyi bir kızsın. Beni çok sıkı sıkıyorsun."

"Siktir, içine gir," diye homurdanıyor Caleb. Kolları esniyor, kemerin tutuşunu test ediyor. "Onu becermeni izlemem gerek. Hurricane, sakın başka tarafa bakma."

Gülümsüyorum. Soğukkanlılığını kaybediyor. Yemin bu adamı kıracağım.

Jake arkamda, önce kendi pantolonunu sonra da benimkini indiriyor, tulumumu ayak bileklerime kadar indiriyor. Aralarında duruyorum, tangam ve topuklu ayakkabılarımdan başka bir şeyim yok, hâlâ orgazmımın etkisindeyim. Jake onunkini düzeltiyor

Elleri kıcımın üzerinde, parmakları tangamın ipinin altında kıvrılıyor. Büyük bir sarsıntıyla tangamı yırtıp çıkardı. Etrafa uzanıp, Caleb'in cebine soktu.

"Benim için yayıl bebeğim," diye mırıldanıyor.

Sırtıma baskı uygulayıp beni biraz öne eğerken ayaklarımı daha geniş açıyla sürüyorum. Bu açı beni Caleb'in yüzüne daha da yaklaştırıyor.

"Çok güzelsin," diyor Jake, parmaklarını sokmak için bacaklarımın arasına uzanarak. Ne yaptığını biliyorum; ıslaklığımı aletini yağlamak için kullanıyor. Tekrar yapmaya çok hazırım. Bu adamı içimde istiyorum. Caleb'in izlemesini istiyorum. "Tanrım, bizi çıldırtıyorsun bebeğim," diye bağırıyor.

"Konuşmayı bırak ve yap şunu," diye homurdanıyor Caleb, gözleri hâlâ üzerimde.

"Benim de konuşmayı kesmemi mi istiyorsun?" Alay ediyorum. "Neden ağzımı çalıştırmıyorsun?"

"Çene çalma, tam olarak istediğini alacaksın," diye cevap veriyor, gözleri erimiş.

"Kıpırdama," diye pantolonunu indirdi Jake. "Kahretsin bebeğim-" Elini ve sikini bacaklarımın arasına soktu, ucu girişime sürtünüyor, ben biraz daha açılmadan ve o içeri girmeden önce.

Nefes nefese kaldım, ucuna battım. "Oh, tam orası-"

"Kahretsin-dur bakalım-" Jake elini uzatıyor, dizlerini büküyor ve sonra bir anda kalkıp girerek beni sikine gömüyor. Dolgunluk içime çarpıyor, beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırıyor. Sesi yutmak için dudağımı ısırarak haykırıyorum, tırnaklarım Caleb'in omuzlarını kazıyor. Arkamda Jake titriyor, iki eliyle kalçalarımı kavrayıp hareket etmeye başlıyor, içime doğru sallanıyor.

Onu etrafımda ve içimde hissettiğimde, göğsümdeki duygu kabarmasına engel olamıyorum. Benim Gizemli Çocuğum. Jake'im. Tanrım, o *benim*. Bir sonraki orgazmımın sarmalına biniyorum, vücudumdaki ısı selini hissediyorum. "Oh, lütfen," diyorum tekrar tekrar. Yalvarıyorum ama ne için bilmiyorum.

Sonra Jake'in eli saçlarımda, başımı geriye doğru çekip boynumu bükerken yumruğa dönüşüyor. İçime girerken sırtımı kamburlaştırarak haykırıyorum. Boşalacağım. Kendimi tutamıyorum.

"Lütfen Cay," diye bağırıyor Jake arkamdan, beni çok iyi sikerken kalçaları kıcıma çarpıyor. Aralarında olmayı seviyorum. Keşke-

"Sikimi yala, Kasırğa."

Öldü.

İkinci orgazmım beni paramparça ederken Jake onaylarcasına homurdanıyor, başımı aşağı doğru iterken bile geriye kayıyor, eli hâlâ saçlarımda. O da bunu istiyor. Beni Caleb'in üzerinde görmek istiyor. Hepimizi içinde istiyor. Caleb'e boyun eğerken bile bana hükmetmesini seviyorum, istekli ağzımı Caleb'in ucuna dolayana kadar beni öne eğiyor.

Caleb'i kalçalarından tutarak, sıcak ağzımı şaftının etrafına daldırıyorum ve onu derinlere çekiyorum. Onu yutarken her bir piercing'in metali alt dişlerimin üzerinde tıkırdıyor, haykırana kadar emiyorum.

Caleb'i emerken amım Jake'sikini boğuyor, bu dolgunluk hissini seviyorum. Caleb'in ekşi dölleri dilimi kaplıyor ve onun serbest kalmanın eşiğinde olduğunu biliyorum. Elimi pantolonunun içine sokup taşaklarını avuçluyorum.

"*Kahretsin-*" Kemerini çekiyor, elleri serbest kalıyor. Sonra onları başıma doğru indiriyor, kemer hâlâ dövmeli bileğine sarılı. Parmaklarını saçlarıma gömüyor, Jake'in yerini alıyor. Beni sikiyle boğuyor, ben boğulurken boğazımın arkasına dokunuyor, her saniyesinden zevk alıyor. Kalçaları çarptıkça arkasındaki raf sallanıyor. Piercinglerinin çanları dilimin üzerinde yuvarlanıyor. Amımda nasıl hissettireceklerini hayal edebiliyorum.

"Oh, bebeğim, ben-" Jake arkamdan pantolonunu indirdi.

Caleb'in aletinin etrafında onaylayarak inliyorum ve ikisine de onay veriyorum. Hepimiz serbest kalana kadar durmayacağız. Çözülmelerini istiyorum.

"Siktir, o kadar sımsıkısın ki, o kadar mükemmelsin ki..." Jake kalçalarını benimkilere iki kez daha çarpıyor ve sonra haykırıyor, sıcak salınımı içimi dolduruyor.

Caleb'i emiyorum ve o da boşalıyor, dölleri ağzımı dolduruyor. Onu yutuyorum ve nefes almak için geri çekiliyorum. Tam tamir edilemeyecek şekilde paramparça olduğumu düşündüğüm anda Jake elini dolaştırıp klitorisime hafifçe vuruyor ve son bir titremeyle serbest kalmamı sağlıyor. Bu diğer orgazmlarımın bir yankısı, bir artçı şok, bir çözülme.

Öne doğru yığılıyorum, alnım Caleb'in karnına yaslanıyor. Arkamda, Jake bacaklarımın arasından çıkmaya çalışıyor. Hissettiğim boşluk beni hem boş hem de dolu bırakıyor. Bu çok garip bir his. Ağzımda Caleb'in tadı, bacaklarımın arasında Jake'in dölleri var. Buna bayılıyorum. Aynı anda iki erkek tarafından kullanılma hissiyle kıyaslanabilecek hiçbir şey yok.

Adrenalinim soğuyor, kanım ateşten buza dönüyor. Titriyorum, tüm uzuvlarım aniden kemiksiz kalıyor. *Bu* neredeyse orgazm kadar arzuladığım bir duygu. İçimin boşalması ve bir anda dolması hissi. Uzun sürmüyor. Her saniyenin tadını çıkarmalıyım.

Caleb beni kollarımın altından nazikçe kaldırıyor, ağırlığımı tutuyor ve beni kucaklıyor. İki de tamamen giyinikken çıplak olmak garip hissettiriyor. Bir dahaki sefere bunu yaptığımızda, ikisinin de cırılçıplak soyunmasını istiyorum. Tüm o mükemmel tenlerini benden saklayamayacak kadar muhteşemler.

Jake bir dizinin üstüne çöküyor, tulumumu bacaklarımdan geçirip üzerimi örtüyor. Kalçalarıma geldiğinde fermuarımı çekiyor.

"Hadi," diye mırıldanıyor Caleb, ayaklarımın üzerinde sallanana kadar beni kaldırıyor. İki elini kaldırıp başparmaklarını gözlerimin altına hafifçe sürmeden önce bana değerlendirici bir bakış atıyor. Nasıl görüldüğümü sadece hayal edebiliyorum

-Saçlarım ellerinden dağılmış, makyajım onun sikiyle boğulmaktan gözyaşlarıyla lekelenmiş. Ama umurumda değil. Bana sanki onun sebebiymişim gibi bakıyor ve şu anda öyle olmak istiyorum.

Kulübün sesi kapının ötesinde yeniden yükseliyor. Duvarlar bu sesle uğulduyor. Salonda yüksek sesler. Göğsümde hissettiğim gümbür gümbür bas müzik.

Kaybediyorum. O boşluk hissi.

Arkamda, Jake askılı bluzumun parçalarını dikkatle yukarı çeviriyor, askıları takabilmek için saçlarımı oynatıyor. Kıyafetlerim zırh gibi. Aynı zamanda gerçekliği de temsil ediyorlar. Oyuncularımdan biri ve ekipman müdürüyle kalabalık bir kulübün depo odasında yalnızım. Daha yeni sikişmiştik. Üçümüz birden. *Birlikte*. Jake'i uzak tutma kararlılığım bir ay kadar sürdü.

Tanrım, bu umutsuz vaka.

Onları inkar edemem. Kaçamıyorum.

"Hadi güzelim," diye mırıldanıyor Caleb, kemerini tekrar ilmeklerine geçirirken.

"Sizi otele geri götüreceğiz," diye ekliyor Jake.

Aralarında bakışırken, yankılanan gerçek ortaya çıkıyor. Jake Compton'ı istiyorum. Ve Caleb Sanford'u istiyorum. Ayrı ayrı. Birlikte. İkisini de istiyorum. Bu tekrar gerçekleşene kadar saatleri geri sayıyor olacağım.

W Uber'de yarım mil bile gidemeden bir şeyler söyleme ihtiyacıyla tüylerim diken diken oluyor. Şoförümüzün neşeli, Kore pop Hoparlörlerden gelen müzik, kaotik düşüncelerime şaşırtıcı derecede uygun bir soundtrack. Son iki saatin her anı zihnimde eski tip slayt projektörleri gibi yanıp sönüyor. Görüntüler dönüyor, dönüyor-

"Bu ne anlama geliyor?" Ağzımdan kaçırdım.

, Rachel kaskatı kesiliyor ve Caleb'in mırıldandığı 'lanet olsun' duyuyorum. Ne? Gerçekten de paspas dolabında üçlü yapmamı ve yorum yapmamamı mı bekliyorlar? Benimle *tanıştılar* mı bile?

"Kendine gel Cay. Seks yaptık ve bunun hakkında konuşmak istiyorum." Caleb, "Belki de baş başa kalana kadar bekle, göt herif," diye mırıldanıyor.

"Bir şey söylemeyeceğim," diye sesleniyor şoförümüz ön koltuktan şarkı söyler gibi bir sesle.

"Evet, gördün mü? Melanie bir şey söylemeyecek," diyorum elimi sallayarak.

Rachel'in bakışları benden şoföre kayıyor, ağzı dehşetle açılıyor. "Onu *tanıyor* musun?"

"Adı tam şurada yazıyor." Ön paneline yapıştırdığı, üzerinde beş dilde 'Merhaba, ben Melanie' yazan sıcak pembe laminasyonlu tabelayı gösteriyorum.

Rachel inliyor ve şimdi resmen paniklemeye başlıyorum. Pişman oldu. Tekrar geri çekiliyor. Tanrım, bu kızla kazanamıyorum! Her zaman bir

bir adım ileri ve beş adım geri.

Yani, Caleb biraz sürpriz oldu. Geçirdiği kazadan beri o kadar somurtkan bir pislik oldu ki, romantizmden tamamen vazgeçip vazgeçmediğini merak etmeye başlamıştım. Onunla ilgilenmesine şaşırmadım çünkü kız tam onun tipi. Kızın da ona ilgi duymasına hiç şaşırmadım çünkü adam yine tam onun tipi-

İşte o zaman kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Jake Compton, sen lanet bir aptalsın.

Bu anı sonsuza dek hatırlayacağım, bir Uber'in arkasında en iyi arkadaşım ve hayatımın aşkıyla otururken radyoda Wonder Girls'ten "So Hot" çalıyordu. Bu, sorunun bende olduğunu anladığım andı. Sorun bendim. Daha fazlası hakkında konuşmak istemiyorlar çünkü ikisi de daha azını istiyor. Bir *kişi daha* az.

Kalbim paramparça, onlara bakıyorum. Caleb'ın onun elini tuttuğunu fark etmedim bile. Parmakları dizinin üstünde birbirine dolanmıştı.

"Evet, tamam," diyorum. " değil. Anlıyorum."

Bu lanet Uber'de dağıldığımı görmelerine izin vermeyeceğim. Otel odama döner dönmez kız kardeşim Amy'yi arayacağım. Sert bir adam yargılanma korkusu olmadan ikizine ağlayabilir.

Sabah menajerime ulaşacağım. Ligde sezon ortasında takasa açık bir takım mutlaka vardır. Çünkü kesin olan bir şey var: Rachel'ı bir daha asla göremeyeceğimi bilerek Seattle'dan ayrılmak yeterince zordu. Aynı şehirde yaşayıp, aynı takımda oynayıp, her zaman ulaşamayacağım bir yerde olmasını istememin imkanı yok. Arkadaş olmayı siktir et. Ya hep ya hiç istiyorum. Eğer o benim her şeyimi istemiyorsa, o zaman hiçbir şey olmadan yaşayacak kadar güçlü olmalıyım.

Ben Jake'e sert bir bakış atarak tüm tavrının aniden değiştiğini fark . "Sorun nedir?" Elimi dizine koyarak söylüyorum.

Sertleşiyor. "Jake-"

"Yapma," diye mırıldanıyor. "Lütfen- sadece-" Elimi dizinden çekiyor ve bunu karnıma inen bir yumruk gibi hissediyorum.

"Ne haltlar dönüyor?" Bastırıyorum. "Az önce 'sorun yok' dedin. Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu istemiyorsun," diye cevap veriyor, hâlâ bana bakmadan. "Beni istemiyorsun. O daha uygun, anlıyorum."

Bakışlarım ağızım açık bir şekilde Caleb'a yöneliyor ve o da inliyor. "Jake, sen lanet olası bir aptalsın-"

"Bu arabadan indiğimizde tekrar söyle," diye tersliyor Jake, omuzları artık iki kat daha geniş. Bana doğru eğilip parmağıyla yüzünü işaret ediyor. "Beni itme, Cay."

"*Whoa-stop-*" İki elimi de iki yana açıyorum. "O da ne?" diye sesleniyor Uber şoförü. "Burada duralım mı?"

Üçümüz birden "Hayır," diyoruz.

"Aslında evet," diyor Jake. "Bırak beni. Yolun geri kalanını yürüyeceğim." "Tamam," diyor tatlı sarışın, kenara çekerek.

"Jake, hayır," diye ağlıyorum. "Bu çılgınlık-"

Ben daha omuzlarını tutamadan arabanın kapısını suratıma çarparak dışarı çıktı. Caleb kendi tarafını çoktan açmış, onu takip ediyor.

"Tanrım, çok üzgün," diye mırıldanıyor şoför, Jake'in hışımla gidişini ve Caleb'in onun peşinden koşuşunu izlerken gözleri büyüyor. "Beklememi ister misin? Yoksa sadece seni otele mi götüreyim?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Bununla başa çıkmak zorundayım."

Caleb'in açık kapısından çıkıp gidiyorum.

Saat neredeyse sabahın biri. Bu caddedeki tüm restoranlar ve işyerleri kapalı. Birkaçının tabelası parlıyor-Çin lokantası, bir çamaşırhane, bir bar. Ben hokey oyuncularımın peşinden koşarken açık bir kapıdan rock müzik sesi geliyor.

Topuklarım kaldırımda tıkırdıyor. Tanrım, ayaklarım beni öldürüyor. Topukluları fırlatıp yalınayak koşturamam ramak kaldı.

"Her şeyi tersinden anlıyorsun, dostum!" Caleb, Jake'in arkasından sesleniyor. "Kendi gözlerimle gördüğüm şeyi bana anlatma."

Caleb yetişir ve Jake'i omuzlarından yakalar. "Yapma bunu. Kendini kapatma. Konuşmak istiyorsun, o zaman konuşalım-"

"Konuşmak istemiyorum," diye homurdanıyor Jake. "Bunu burada yapamam. Şimdi olmaz."

Nefes nefese yetiştim. "Jake, ben çılgın atmadan konuş benimle. O arkadaki de neydi öyle?" Uber'imizin hâlâ caddenin aşağısında park halinde olduğu yeri işaret ediyorum. "Bir dakika önce hepimiz üçlü bir orgazmın mutluluğunu yaşıyorduk ve şimdi bir hayalet seni kovalıyormuş gibi koşuyorsun. Bunu mantıklı hale getir."

Bakışlarımı tutuyor, o muhteşem ela gözleri çok fazla acıyla dolu. "Rachel, bunu daha fazla yapamam."

Caleb'in kara kaşları şaşkınlıkla çatılırken nefesim kesiliyor. "Neyi?" diyor, aramızda bakışarak.

Jake bana bakıyor, iznimi bekliyor. Şu anda bile bizi sır olarak saklamak istiyor. Ya da belki bu bir testtir? Sırrımızın benim için ne kadar değerli olduğunu bilmek istiyor. Caleb'a gerçeği söylemeye istekli miyim? Yüzündeki acı beni bir adım öne çıkarıp elini tutmama neden oldu. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Benim için de zor oldu. Bunu *hiç* beklemiyordum. İkimiz de beklemiyorduk."

"Neyi bekliyordun?" Caleb, obsidyen bakışlarını aramızda gezdirerek, "Neyi?" diyor. "Bu ikinizin arasında ne zamandır devam ediyor?"

"Neredeyse dört ay," diye cevap veriyorum, gözlerim hâlâ Jake'e kilitli.

Caleb'in yetişmesini bekliyorum. Jake'in ona benden bahsetmemiş olmasına imkân yok. Caleb nefesinin altında küfretmeden önce sadece beş saniye bekliyorum. "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı. Jake'e ters ters bakıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun, göt herif? O senin Seattle Kızı'n mı?"

Jake yavaşça başını sallıyor, gözleri hâlâ bende.

Caleb ellerini karmakarışık saçlarında gezdirerek tekrar "Siktir," diyor. "Neden ikiniz de bir şey söylemediniz?"

"Bana yapmamamı söyledi," diye yanıtlıyor Jake, sesi düz.

Caleb onun kolunu yumruklar. "Evet, ben senin en iyi arkadaşınım. Ve eminim ki beni hayalindeki kızı bir dolapta yüz yüze sikmeye davet ettiğinde sırlar pencereden dışarı çıkar!"

"Kimsenin bilmesini istemedi," diyor Jake, bana ters bakarak.

"Nedenmiş o?"

Jake omuz silkiyor. "Ona sorman gerek. Görünüşe göre Rachel her şeye karar veriyor. Ama tahminimce benden utanıyor."

Sözleri tüm nefesimi kesiyor. Nefes nefese kaldım, elimi göğsüme götürdüm. "Jake-ne oluyor lan? Şu anda ciddi misin? Bay Chen'in önünde ağlamadan önce bana ciddi olup olmadığını söyle!"

Kollarını kavuştururken başının arkasında yarı aydınlık bir hamur tatlısı işareti yanıp sönüyor. "Bana yanıldığımı söyle."

"Yanılıyorsun!"

"İmzaladığın sözleşmeler yüzünden birlikte olamayacağımızı söylemiştin," diyor parmağını yüzüme doğrultarak. "Ama Vicki'yle konuştum ve sadece 'birlikteyiz' formunu imzalamamız gerektiğini ve seni doktorum olarak göremeyeceğimi söyledi."

Gözlerim kocaman oldu. "Vicki'ye beni mi sordun? Ne zaman sordun?"

"Lanet olası otoparkımda ortaya çıktığın gün! Büyütülecek bir şey değil Rachel. Bir belgenin parçalanması ve bir diğerinin imzalanmasıyla birlikte olabiliriz. Ve bence bunu biliyorsun," diye ekliyor. "Sadece beni istemiyorsun."

Onu ne kadar incittiğimi nasıl fark etmedim? Her zaman çok iyi bir ruh hali içindeydi - her zaman gülümsüyor, her zaman alay ediyor, gülüyor ve bana tacoların, pelikanların ve tükettiği her fincan kahvenin fotoğraflarını gönderiyordu. Ama bunca zamandır acısını gizliyordu.

"Jake, özür dilerim."

Kaskatı kesilir, son umudu da yıkılır.

"*Bekle*, hayır." Kolunu tutarak peşinden atıldım. "İstemedim oldu- Jake, seni incittiğim için özür dilerim. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu fark etmediğim için."

"Zor mu?" diye homurdanıyor. "Bu çok *dayanılmazdı* Rachel. Uyandığımda seni Seattle'da bulamamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Seni tekrar gördüğümde ne hissettiğimi biliyor musun? Benim şehrimde, benim lanet buz pistimde, benim otobüsümde, benim spor salonumda, benim uçağımda olduğunu bilmek nasıl acı verdi-

Her yerde sen varsın. Bütün gün. *Her* gün. Ve ben sana dokunamıyorum! Seni öpemiyorum. Ellerimin altında atan kalbini hissedemiyorum." Elini göğsümde gezdiriyor.

"Yemek yemiyorum, Rachel. Uyuyamıyorum. Buz üstünde ya da dışında konsantre olamıyorum. Cay'e sor, o biliyor," diye ekliyor. "Haftalardır sorunun ne olduğunu öğrenmek için başımın etini yiyor. Sorun *sensin*."

Bir elimi kaldırıp bileğine doluyorum. "Jake-"

"Sana aşığım Rachel. Bunun çılgınca olduğunu söyleyebilirsin ama ben her kıza kirpiklerinin ilk hareketinde aşık olan bir aptal . Seattle'daki o bar taburesinde arkana döndün ve ben anladım. Sen o kızsın."

Şimdi ağlıyorum, başım titriyor. "Jake, beni tanımıyorsun bile-" "Seni tanıyorum," diye karşı çıkıyor ve iki eliyle yüzümü kavırıyor. "I Seni tanıyorum, sen de beni tanıyorsun. Bunu Seattle'da kanıtladık. Lisenin adını ya da en sevdiğin salata sosunu bilmiyor olabilirim ama öğrenebilirim. Öğrenmek *istiyorum*. Bana bir şans ver bebeğim, lütfen."

Ellerim tekrar bileklerine gidiyor ve ellerini yüzümden çekiyor. "Jake, beni istemiyorsun," diyorum başımı sallayarak.

"Yapma," diye . "Beni tekrar uzaklaştırma."

"Benimle birlikte olmana izin veremem," diyorum. "En azından toplum içinde." "Neden olmasın?"

" içinde değil mi?" Caleb ekliyor, kollarını kavuşturmuş bana bakıyor. "sen, Hurricane mi? Lanet bir geyşa mı?"

Umutsuzca akmaya devam etmek isteyen gözyaşlarıma karşı koyuyorum. "Seninle toplum içinde birlikte olamam çünkü bu hayatını mahveder," diye itiraf ediyorum sonunda. "Hayatını mahvederim... benimkini zaten mahvettiğim gibi."

(Zihnim yarışıyor. Bir saat önce bu kız kucağımdaydı ve dostluk gösterisiyle kamaştırıyordu. Otuz dakika sonra, onu ateşli bir şekilde beceriyordum. Jake'in arkadan ona vuruşunu izlerken boğazından aşağı iniyordu. İkisi de mükemmeldiler.

Otele geri dönmek ve ikinci raundu yapmak istiyordum. Bu muhteşem kızın sikime binmesini, o kıvrımlı kalçalarını aşağıya çarpmasını istiyordum-
Siktir, konsantre ol.

Şimdi rastgele bir sokak köşesinde durmuş, bir ay önce görmem gereken noktaları birleştiriyorum. Rachel Price, Jake'in Seattle'lı kızı.

"Rach, hayatım mahvoldu da ne demek?" Jake diyor ki. "Sen başarılı bir doktorsun. Kariyerin yükselişte-"

"Radarın hemen altında uçuyorum, her zaman tamamen mahvolmaktan sadece bir patavatsızlık uzaktayım," diye yanıtlıyor. "Bunu sana yükleyemem, Jake. Seni de kendimle birlikte dibe çekemem."

"Beni aşağı mı çekeceksin?" Bana sertçe baktı. "Anlamıyorum."

Birkaç vitrin aşağıdaki ara sokaktaki hareketlilik beni tedirgin ediyor. "Sokaktan çıkmalıyız," diye mırıldandım.

Kaldırımında birkaç blok daha ilerliyoruz, daracık, 24 saat açık bir lokantaya giriyoruz, küçük bir grup öğrenci birliğinin tezgahta krep tokuşturması dışında bomboş.

"İstedığınız yere oturun, hons!" diye sesleniyor garson. "Hemen geliyorum!"

Jake köşede, pencerenin yanındaki kabine doğru ilerliyor. Önce Rachel oturuyor. Jake onun karşısına oturduğunda beni şaşırttı. Ben de yanına kayıyorum.

Onu.

Garson kız elinde bir çift cezveyle telaşla geliyor. "Kafeinli mi kafeinsiz mi, tatlım?"

Hepimiz kafeinsiz kahve sipariş ediyoruz ve o da düz beyaz

kupalarımızı kadar dolduruyor. "Bu akşam bir şey yiyor musunuz?"

"Sadece kahve," diyorum. Garson kız gider gitmez Jake'in karşısına geçip krema tabağını kapıyorum. "Pekâlâ, Kasırğa. Dökül bakalım."

O da bir krema alıyor, kahvesine ekliyor ve bir kaşıkla karıştırıyor. "İkiniz de beni Google'da araştırmadınız, değil mi?"

Birbirimize bakıyoruz. Kesinlikle bakmadım. Hoşlandığın bir kişiyi Google'da aramak çok saçma bir şeymiş gibi geliyor. "Hayır," diye cevap veriyorum ikimiz adına.

Kupasını iki eliyle tutuyor. "Bu gece bunu yaptığımı inanamıyorum. Herhangi biri o merdiven boşluğunda öpüşürken fotoğrafımızı çekebilirdi. Ya da dolaptan çıkarken. Pervasızcaydı ve ben asla pervasız değilimdir. Ama ikiniz de *-tanrım-* beni deli ediyorsunuz" diyor ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Birkaç resim için neden bu kadar endişeleniyorsun?" Jake bastırıyor.

Fincanını deniz köpüğü yeşili Formika masanın üzerine bırakıyor. "Çünkü bu benim ilk patavatsızlığım olmazdı," diye itiraf ediyor usulca. "Ve basın acımasızdır. Her yere haber yaparlardı. En korkunç şeyleri söylerlerdi-" Sözlerini yakalıyor, kahvesini tekrar kapıyor.

Jake ve ben temkinli bir bakış paylaşıyoruz. "Basın mı?" diyor.

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Sen gizli bir prenses mısın?" Omuz silkiyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "Sayılır... bir bakıma, sanırım."

"Tanrı aşkına, şu peçeyi bırak artık," diye homurdanıyorum.

Parmaklarını fincanına vuruyor. "Halston Price ismini bileniniz var mı?"

Zihnim uğulduyor.

"Halston Price?" Jake tekrarlar. "Bekle-oh, *kahretsin-bekle-*" Soluk soluğa öne doğru eğildi, dirseklerini çürük masaya dayadı. "Halston Price, *Hal* gibi mi? The Ferrymen'in solisti Hal Price gibi mi?"

Rachel başını sallayarak kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Aman Tanrım!" Jake ağlıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyorum, tezgâha doğru bakıyorum. Dernek çocukları bize doğru bakıyor.

"Ne?" diyor gülerek. "Üzgünüm ama bu çılgınlık. The Ferrymen tüm zamanların en sevdiğim gruplarından biri." Rachel'a dönüp sırtıyor. "Onları Amy ile Amsterdam'da konserde izlemiştim. Hal Price tam bir efsane. Rock kraliyet ailesinden!"

"Evet, bu babam."

Jake yine gülüyor. "Tanrım, Hal Price'a 'baba' diyor. Ben öldüm." İki eliyle kupasını kapıp büyük bir yudum alıyor.

Şimdi her şey mantıklı geliyor. Seattle'da kimliğini gizli tutmak istemesi, koşarken giydiğini gördüğüm tüm o seksi tur tişörtleri, kiralık bir şoförle yaşadığı şerit kaşık hayatı, ön kolundaki elektro gitar dövmesi. Her şeyine bahse girerim ki imza Hal'a ait.

Gözlerim ona dikildi. "Yani Hal Baba bir rock tanrısı ve sen de hayatın boyunca onun spot ışıkları altında mı yaşadın? Derin karanlık hasarın bu mu, Kasırga?"

Başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Ailem basın tarafından tekrar tekrar parçalandı. Biz küçükken babam annemi aldattı. Pişman oldu ve onu geri istedi. Ama resimli kanıtlar vardı ve 90'lı yıllardı, boşanmanın hala tabu olduğu yıllardı. Bu onu bir süreliğine mahvetti. Sadakatsizliğinin cezasını on kat fazla çekti."

"Özür dilerim," diyor Jake, elini tutmak için masanın öbür ucuna uzanarak.

İkimize de bakıyor, gözlerinde yoğun yaşlar var. "Basının sürekli incelemesi neredeyse bizi kaybediyordu Harrison."

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı Jake.

Gözlerimde bir soruyla ona bakıyorum.

"İkiz kardeşi," diye yanıtlıyor.

Ciddi misin? Başımı sallıyorum, boktan kahvemden bir yudum alıyorum. Tabii ki, ikisi de çift yumurta ikizi. Muhtemelen Seattle'da ilk tanıştıklarında bunun üzerine bağ kurmuşlardır. Belki de bu yüzden Rachel'la aralarında mıknaş gibi bir elektrik var.

"Ne oldu?" Dedim.

Bana sertçe bakıyor. "Basın onu dünyaya ifşa etti." "Lanet olsun," diye mırıldandı Jake. "Bebeğim, bu korkunç."

"Yarısını bile bilmiyorsun," diye yanıtlıyor. "Hazırlık okulundaki birkaç pislik odasına bir kamera sakladı ve onu başka bir çocukla yakaladı. Videoyu gazetelere satmışlar." Duraklıyor, gözleri kahve fincanına kilitlenmiş. "Ailem onun eşcinsel olduğunu ilk porno kaseti viral olduğunda öğrendi. İki yıl kadar devam etti, sonra biz mahkeme kararıyla hepsini kaldırttık."

"Çok üzgünüm bebeğim," diye mırıldanıyor Jake. "Harrison'a ne oldu?"

"Okulunda taciz o kadar kötüydü ki kendini öldürmeye çalıştı. Bir ecza dolabı dolusu hap almış. Midesini yıkamak zorunda kaldılar. Günlerce hastanede bilinci kapalı kaldı. Başaramayacağını düşündük," diye bitiriyor sözlerini, gözyaşları dökerek.

"Sen nereye uyuyorsun?" Ben diyorum.

Kahve fincanını eline aldı. "Ben mi?"

"Evet. Baba Hal, sadakatsizlik sorunu olan bir rock tanrısı. Kardeşim ise eşcinsel olduğu ortaya çıkmış bir adam. Basın sana ne yaptı?"

"Beni Harrison'dan daha çok sıkıştırdılar. Kızlar her zaman daha kötü oluyor," diye ekliyor. "Ve gençliğimde biraz arayış içindeydim. Şöhretin beni nasıl etkilediği konusunda büyük bir inkâr içindeydim. Bu yüzden dışa vurdum. Bir sürü kötü seçim yaptım. Ve basın bunların her biri için oradaydı. Beni Google'da aratın, göreceksiniz."

"Seni Google'da aratmayacağız," diyorum nazikçe.

"Rachel, hepimizin bir geçmişi var," diye ekliyor Jake. "Şımarık bir rock yıldızı prensesiye kafayı bulup babanın tur minibüslerinde dangalak oğlanlarla yatmış olman umurunda değil."

"Daha çok kafayı bulmak, erkeklerle yatmak ve Amalfi kıyılarında üç milyon dolarlık bir yatı mahvetmek gibi. Ya da Beyaz Saray Paskalya Yumurtası Avı'nda sarhoş olup üstüme kusmak gibi. Bunun için on bir yaşındaydım" diye ekliyor.

Kahretsin. On bir yaşındayken hokey oynamak için yaşıyordum.

"Model olmak için üç yılımı harcadım, oysa bu beni her saniye mutsuz ediyordu; kendime açlık çekiyordum, uykularım kaçıyordu, arkadaşlarımı kaybediyordum. Bu da isyan etmeme ve benden yirmi yaş büyük bir moda fotoğrafçısıyla nişanlanmama neden oldu. Babam Paris'e uçmak ve beni fiziksel olarak eve sürüklemek zorunda kaldı."

Boş fincanını yere bırakıp kaydırıyor. "Ama sonunda her şey yoluna girdi. Beni rehabilitasyona yatırdı ve sonunda kendime . Diğer kadınlardan biri alkolik bir kalp cerrahıydı. Birbirimize bağlandık ve bana harika bir doktor olacağımı söyledi. Tüm güce ve zekaya sahiptim, sadece yönüm eksikti. Rehabilitasyonu bitirdim ve üniversiteye gittim. Asla arkama bakmadım. Kinesiyoloji bölümünden mezun oldum, harika bir ihtisas yaptım ve Barkley Bursunu kazandım.

Üç yıldır Doktor Rachel Price'ım... ve basın bunların *hiçbirini* haber yapmadı. Sadece başarısız olmamı izlemekle ilgilendiler. Benim için ve tüm ünlülerin çocukları için istedikleri şey bu. Tren istiyorlar.

enkaz, sarhoş dağınıklık, hap atan anoreksik model. Artık onlara istediklerini vermeyeceğim, bu yüzden beni yalnız bırakıyorlar."

Jake ve ben sessiz kaldık. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kesinlikle bir çift hokey çocuğundan daha farklı bir hayat yaşamış.

"Benimle birlikte olmanın sana kötü haber getireceğini mi düşünüyorsun?" Jake kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Başını sallar. "Hayır, meleğim. Bence *benimle* birlikte olmak *sana* kötü haber getirir," diye düzeltiyor. "Özellikle de bu gece yaptığımız şeyi yaparken yakalanırsak," diye ekliyor.

Haklı olduğunu bilmiyorsam da siktir et. Çok dikkatsiz davrandık. Jake'in her şeyine mal olabilirdik.

Ama Jake başını sallıyor. "Hayır. Bunu başarabiliriz."

Dirseklerinin üzerinde masaya eğilmiş, gözleri kısılmış. "Harrison'ı eşcinsel olduğu için parçaladıklarını mı düşünüyorsun? Buna ne yaparlar?" diyor, üçümüzün arasında eliyle işaret ederek. "NHL hayranlarının, sen izlerken arkadaşın tarafından yüzünün sikilmesinden hoşlanan bir rock yıldızının tren enkazı kızıyla birlikte olmanı gerçekten kabul edeceklerini mi sanıyorsun? Çünkü seni canlı canlı gömeceklerini söylemek için buradayım, Jake. Spor basını da en az magazin basını kadar acımasızdır."

"Boş zamanımı kiminle geçirdiğim onları ilgilendirmez," diye homurdanıyor Jake. "Poppy buna katılmazdı," diye karşı çıkıyor.

"Ajansını ara. Eminim onlar

"Konuşurken telefonunu cebinden çıkarıyor ve ekrana birkaç kez dokunuyor. Sonra masanın üzerine bırakıyor. "Sen artık kamuya mal olmuş birisin, Jake. Beni spot ışıklarının altına çekersen, benim *ve* yirmi yıllık bagajımın üzerinde parlar. Yeni işime başlayalı daha bir ay bile olmamışken hastamı *ve* onun ekipman müdürünü beceriyor olmamın bizim için iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Dört ay," diye homurdanıyor Jake. "Ve ben senin hastan değilken tanıştık." "Bir otelin barında takıldığımız zamanı mı kastediyorsun? Birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk.

Asansörde dille sikişmemizden sadece beş dakika önce. Bu hikayeyi basına anlatmak ister misin? Sence bu imajımıza yardımcı olur mu?"

"Öyle değildi ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledi.

"Basının doğru haberi önemseydiğini mi sanıyorsunuz? Müstehcen dedikodularını yayınlamadan önce ayrıntıları bizimle kontrol etmek isteyeceklerini mi sanıyorsunuz?"

"O zaman biz bunun önüne geçeriz," diye karşı çıkıyor, daha da sinirlenerek. "Hikayeyi *kendi yöntemimizle* anlatırız, anlatıyı kontrol ederiz."

"Öyle bir şey yok. Hikayeyi görmek istedikleri gibi resmetmek için her bir kelimeyi çarpıtacaklardır. Ve konu Rachel Price ve basın olduğunda, tek hikaye kargaşadır-"

"Siktiğimin basını umurumda değil!" Jake havlıyor, yumruğunu masaya vuruyor ve tüm fincanlarımızı ve çatal bıçak takımlarımızı tıkırdatıyor.

Tezgâhtakilerin hepsi bize dönüyor, kaşları merakla kalkıyor.

"gel," diye mırıldanıyorum Jake'e. Başını sallayarak ofluyor.

Kasırğa telefonuna dokunup havaya kaldırıyor ve bize ekranı gösteriyor. "Elli üç saniye," diye mırıldanıyor, kronometre uygulaması rakamları parlak kırmızı renkte yanıp sönüyor. "Seni çözmem elli üç saniye sürdü, Jake."

"Ben çözülmedim, sadece kızgıyım-"

"Evet, anlıyorum" diyor. "Bakın, hayatım boyunca bu saçmalıklarla uğraştım. Yirmi yedi yıl boyunca Price Ailesi dünyaya karşı mücadele etti. Sonunda basından en iyi yolunun başımızı öne eğmek olduğunu öğrendik. Birbirimizin sırlarını saklıyoruz. Drama yok. Spot ışıklarını diğer ünlülerle ya da tanınmış kişilerle paylaşmak yok," diye ekliyor nazikçe.

Onu kastediyor. Jake'i kastediyor. Ona olumsuz basın getirecekse bir NHL yıldızıyla spot ışıklarını paylaşmak yok. İnliyor, arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"*Lütfen* bana inan, seni koruyorum Jake. Seni incitmek istemiyorum. Ve incinmenin sebebi olmak istemiyorum."

"O haklı dostum," diye ekliyorum. "Kulüpte herhangi bir fotoğrafımız sızarsa basın bayram eder. Daha dikkatli olmalıyız. Başlangıç pozisyonunu kaybedebilirsin. Hatta kontratını bile kaybedebilirsin. Kariyerler daha azı için battı."

"O zaman ben ne oluyorum?" diye soruyor, bakışları ona kilitlenmişken. "Bu iş bitti mi Rachel? Bay Chen'in paket servisinin önünde sana 'Seni seviyorum' diyorum, döllerim hâlâ bacaklarının arasında yapış yapış duruyor ve sen burada oturup bana her şeyin bittiğini mi söyleyeceksin? Aşkımı alıp boğulabilirim sanırım."

Aklımda bir fikir kaynıyor. Ve görünüşe göre bu ikisi söz konusu olduğunda hiçbir süzgecim olmadığından, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Bence birlikte yaşamalısınız."

Jake kahvesini boğazına tıkıyor ve öksürerek burnuna çekiyor. "Kahretsin-ah-"

Rachel yavaşça dönüp bana bakıyor, koyu göz makyajı daha önce sikimi ağzına aldığı için hâlâ dağınık. Dolgun dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ne dedin sen?"

"Kasırğa, Jake'in yanına taşınmalısın."

"Move in?" Masanın üzerine eğilirken nabzım kulaklarımda yankılanıyor.

"Son yarım saattir konuşmamın tek kelimesini bile dinlemedin mi?"

"Evet, dinledim," diye yanıtlıyor Caleb. "Jake'i de dinledim. Siz bu işi gerçekten berbat ettiniz," diyor Jake'ten bana bakarak. "Arabayı atın önüne koydunuz ve sonra o arabayı becerdiniz. Görünüşe göre prezervatifsiz, ki dostum-" Jake'in koluna yumruk atıyor. "Sen lanet olası bir psikopatsın. Prezervatif yoksa binmek de yok, unuttun mu?"

"Ouch-fucker," diye homurdanıyor Jake, ona yumruk atarak. "Bunu Seattle'da söyledim ama o 'prezervatifler daha az etkili' dedi ve sonra kendini o kadar iyi hissetti ki ben-"

"Şşşt," diye tıslıyorum, gözlerim omuzlarının arkasında geziniyor.

"Biraz daha kahve, hons?" diye sesleniyor garson, kafeinsiz kahveyi doldurmadan önce cevabımızı beklemiyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin" diyor omzunun üzerinden.

"Her neyse," diye mırıldanıyor Caleb, kremanın kapağını açıp kahvesine dökerken. "İkiniz de her şeyi berbat ettiniz ve şimdi geri dönmeniz gerekiyor. Sakinleşin ve birbirinizi işin baskıları dışında tanımaya çalışın."

Alay ettim. "Evet, birlikte yaşamaya başlamamızın 'sakinleşmek' olduğunu mu sanıyorsun? Bağlantısız, gündelik randevulara ya da -ne bileyim- sadece takılmaya ne oldu?" Caleb'in elindeki kremayı kapıyorum ve o da bana bir ejderha gibi homurdanıyor. "Bir tane de bana ver, seni açgözlü canavar."

"Onlara ihtiyacım var," diye mırıldanıyor, artık Sherwin Williams'ın muhtemelen sonlandıracağı hastalıklı bej renginde olan kahvesine üçüncü kremayı koyarken.

"Jake uzun kollarını kullanarak arkamızdaki masadan krema tabağını kapmak için dönüp duruyor. Tabağı Caleb'in ulaşamayacağı bir yere, masanın öbür ucuna, bana doğru kaydırıyor. "Paylaşmayacak ve bir daha ona el atarsan eline bir çatal yersin."

"Suratsız göt," diye mırıldandım.

Caleb sadece kaşığını şingırdatarak kremalı kahvesini karıştırıyor.

Sıcak fincanımı ellerimin arasında tutup derin bir nefes alıyorum. "Bakın çocuklar, hayatımda ilk kez mutluyum, tamam mı? Sevdiğim bir işim var ve kariyerimde büyük bir hamle yapmak için harika bir fırsatım var. Ve tüm bunları babamın adı ya da şöhreti üzerinden ticaret yapmadan gerçekleştiriyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musunuz? Hal Price'ın çocuğu olma hayaletinin gece gündüz peşinizi bırakmamasının nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Ama MCAT Hal Price'ın kızı olmamı umursamadı," diye devam ettim. "Barkley Bursu da öyle. Beni buraya getiren tek şey yeteneğim. Sıkı çalışmam. Ve açıkçası, şu anda işimin bir ilişki tarafından gölgelenmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Seni daha çok görmek, seninle daha çok gülmek ve senin olduğun yerde var olmak ister miydim? Tabii ki isterdim. Birlikte geçirdiğimiz her dakikayı çok sevdim," diyorum ikisinin de ellerinden birer tane tutarak. Caleb sertleşiyor ama Jake parmaklarımızı hızla birbirine bağlıyor.

"Ve daha fazla seks yapmak ister miyim?" Gülümseyerek ekliyorum.

"Tabii ki evet.

Siz ikiniz beni çılgına çeviriyorsunuz ve ben-tanrım-sizin yanınızda düşünemiyorum bile." "Hislerimiz karşılıklı Seattle," diye mırıldanıyor Jake.

"Ama bu, hayatımı ters yüz edip seni kariyerimin önüne koymaya ya da seninkine zarar verme riskini almaya hazır olduğum anlamına mı geliyor?" Ekliyorum. "Asla olmaz. Basının kaosuna göğüs germeye hazır değilim." Kahveme uzanıp bir yudum daha alıyorum. "Yani, üzgünüm Cay. Ama bence Jake'in yanına taşınmak kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş *en kötü* fikir. Sonunda sadece onu incitirim... ve bunu zaten yeterince yaptım."

Çantamı dinlendirerek arkama yaslanıyorum, kahvemi bitirip otele geri istiyorum.

Her iki adam da dalgın, omuzları hafifçe içe dönük, bakışıyorlar. Diğerlerinin onlara DLP dediğini duydum. Evli hayat arkadaşları. Caleb, Jake için benden çok daha iyi bir eş olur-

İnanılmaz bir şekilde kıpırdamadan duruyorum, aralarına bakıyorum, vücut dillerini okuyorum. İşte o zaman anladım. Tüm merak ve kafa karışıklığı duygularım birden anlam kazanıyor. Evdeki hayat arkadaşları gibi davranıyorlar. Sevgililer gibi davranıyorlar. Ruh eşleri gibi.

yüzünden sarsılmış hissederek nefesimi içime çekiyorum. "Yani, yapabiliriz," diye mırıldandı Jake.

Caleb kaşlarını çatar. "Ama sen..."

Jake omuz silkiyor. "Hiç yoktan iyidir, değil mi?" "Peki," diyor Caleb. "Karar senin dostum." Sonra ikisi de bana dönüyor.

Jake o muhteşem ela gözleriyle beni delip geçiyor. "Seattle, buraya taşınmanı istiyorum."

Şimdi şaşkın bir yüz ifadesiyle orada aptalca oturma sırası bende. Aklımı başıma toplayınca boğuk bir ses çıkardım. "Ne oluyor ?"

"W?" Sesim yüksek ve cırtlak çıkıyor. "Ben *kelimenin tam anlamıyla* sadece taşınmanın en kötü fikir olacağını söyledi-"

"Kendi odan olacak," diyor Jake hemen. "Kendi banyon ve her şeyin olacak, kilitli olacak ve pencereden okyanusu görebileceksin."

"Sahilden bir blok ötede," diye ekliyor Caleb. "Muhteşem. Orayı seveceksin, Kasırğa."

"Kamyonetiniz için cadde dışında park yeri de var," diyor Jake. "Evde bir spor salonum ve gün batımını izleyebileceğin bir çatı terasım var. İstedğin her şeyi pişirebilirsin. Ya da pişirmeyebilirsin. Sezon boyunca tüm yemeklerimi bir şirkete yaptırıyorum, böylece diyetime sadık kalıyorum. Ama ikinci bir buzdolabım var ve onu istediğin her şeyle doldurabilirsin."

Kelimelerimin çıktığı ama anlaşılmadığım tuhaf bir boyuta girmiş gibi hissediyorum. "Jake, beni dinlemiyorsun. Seninle evcilik oynayamam. Az önce dedim ki-"

"Cay de gelecek," diye ekleyerek başparmağıyla arkadaşını işaret ediyor.

Arkama yaslandım, ellerimi yapışkan Formica masanın üzerine bastırdım. "Ne?"

"Evet, ikimizden de daha fazlasını istediğini söylemiştin," diye bastırıyor Jake. "Bu seni korkutuyorsa bir ilişki değil," diye ekliyor. "Ama bunu yapmaya devam edemem Seattle. Seni şehrimde ve takımımnda tutup sana daha yakın olamam. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ve alabileceğim her şeyi alacağım. Beni becermek mi istiyorsun? Sadece yeri ve zamanı söyle. Onu istiyor musun?" Başparmağını tekrar Caleb'a doğru uzatıyor. "Ona sahip ol. Ben oradayken, bensiz, ben dışarıdan izlerken

elinde biraz elektrolit su tutuyor. Sizi temin ederim, hayır demeyecek, ben de demeyeceğim."

Caleb'a bakıyorum ve o da gözünü kırpmadan bana bakıyor.

"Ama bu benim için sadece seks değil, Rachel," diye ekliyor Jake, yüzü ciddi. "Kahretsin, bu noktada, sadece havanı solumakla yetineceğim. Uzun bir günün ardından kanepede ayaklarını ovarım. Çamaşırlarını yıkarım. Sen alışveriş yaparken çantayı tutarım. İşte senin için bu kadar deliriyorum. Kendim olmak zorundayım ve ben buyum. Ben böyle hissediyorum. Yanıma taşın ve benimle ol. *Bizimle ol*. Bu sana nasıl görünüyorsa, bir yolunu buluruz. Sadece bana bu hiçlikten daha fazlasını ver. Bir saniye daha hiçliğe katlanamam."

Kızım, kendini toparla.

Bu adam çok ciddi. Beni seviyor. Beni henüz tanımıyor ama yine de seviyor. Aralarına bakıyorum. "Taşınmak için bu kadar acele etmeni anlamıyorum. Bütün bunları yapabiliriz, Jake. Takılabiliriz, marketten alışveriş yapabiliriz ve şehri keşfedebiliriz. Senin ya da benim evimde yemek yapabiliriz ve- ne?"

Jake sadece başını sallarken Caleb homurdanıyor. "Neyi kaçırıyorum?"

"Jake profesyonel bir hokey oyuncusu, Hurricane," diye cevaplıyor Caleb. "Evet..."

"Ben de ekipman yöneticisiyim. Ve sen de takım doktorusun. Ve sezon çoktan başladı..."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle mi? Ne olmuş yani?"

Telefonunu çıkardı. "Dostum, ona programını göster," diye mırıldandı Jake.

Jake de telefonunu çıkarıyor ve ikisi de önümüzdeki haftanın takvimlerini bana gösteriyorlar. Aktiviteleri gösteren tüm noktalara ve renkli çubuklara baktıkça deliriyorum. Sadece Jake'in takviminde antrenman, egzersiz, PT, seyahat, maçlar, PR, video toplantıları gibi karmaşık bir matris var. Caleb'in takvimi de aynı şekilde tıka basa dolu.

"Eminim seninki daha güzel görünmüyordur," diyor Caleb, telefonunu cebine geri sokarken. "Sezonundayken hayatında profesyonel bir hokey oyuncusu mu istiyorsun? Onunla birlikte yaşamalısın. Başka türlü onu asla göremezsin."

Caleb'a bakıyorum. "Yani... ne? Sen de mi Jake'in yanına taşınacaksın?" Omuz silkiyor. "Daha önce de birlikte yaşadık. Büyütülecek bir şey değil."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Evet, evdeki hayat arkadaşları, değil mi?"

Jake hâlâ telefonuyla uğraşırken, "Tanrım, bu lakap peşimizi bırakmıyor," diye mırıldanıyor.

Ama Caleb bakışlarımı tutuyor. "Onun gibi bir şey," diyor usulca.

"Peki buradaki son oyunun ne Snuffy? Sevimli köpeğin ve sörf tahtanla Jake'in evine mi taşınacaksın ve...ne? Ayaklarımızı ovalayıp bize patlıcan karışımı mı alacaksın?"

"Hey, eleştirme Seattle," diyor Jake. "Cay mükemmel ayak yapar. Aslında benden daha iyi. Ama ben daha iyi aşçıyım. Ona sadece kahvaltıyı berbat etmemesi için güvenebiliriz. O kesinlikle yumurta, pastırma ve tost adamıdır." Öne doğru eğiliyor, dirseklerini masaya dayıyor. "Kızarmış pancetta ile carbonara makarna, hindistancevizli pilav ile ızgara jumbo karides... ya da bilirsin, duşta yardım istersen bana gel."

Başımı salladım. "Siz ikiniz delisiniz. Bu deliliğin de ötesinde bir şey."

"Evet, çılgın zeka. Hadi Seattle. Beni dünyanın en mutlu adamı yap ve yanıma taşın... ve Caleb... ve Poseidon. Dünyanın en iyi köpeğini unutamayız," diye sırtarak ekliyor.

Kahretsin, köpeği unutmuşum. Aman Tanrım, bu kesinlikle olmayacak. Sınırsız köpek kucaklamasının cazibesi gerçekten de teraziye çocukların lehine mi çevirdi? "Peki," dediğimi duyuyorum.

Bir çift seksi baykuş gibi bana göz kırıyorlar. Sonra Jake boğuluyor. "Bekle, az önce *iyi* mi dedin?"

"Sadece iyi dedi," diye mırıldandı Caleb.

"Oh, Tanrım. Tamam. Herkes nefes alsın," diyor Jake, elleri masanın üzerinde, yüzünde geniş bir gülümseme. "Bunu kesinlikle yapıyoruz. Sen taşıyorsun. *İkiniz de* taşıyorsunuz. Yarın."

Caleb kabinden çıkıp bana elini uzatıyor. "Üç platonik seks arkadaşı ve hiperaktif bir köpek. Ne yanlış gidebilir ki?"

Ben merdivenlerin dibinde sıraya girmiş, omzumdaki çantanın askısını kaydırıyorum. Saat daha sabahın yedisi ve tüm ekip uçağa binmek için pisti karıştırıyordum. Elimde telefonum çalıyor.

JAKE (7:04AM): Hey oda arkadaşım *dalga emoji* Toplanmana yardım etmek için ne zaman geleyim?

JAKE (7:04AM): Bu uçaktaki kahve berbat btw

JAKE (7:04AM): Bilginiz olsun, su tasarrufu için üzerime düşeni yapmaya çalışıyorum, bu yüzden duş arkadaşları atamamız gerekecek

Cevap verirken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

RACHEL (7:05): Poseidon benimdir! Sen ve Bay Peppermint Mocha'ya iyi eğlenceler *duş emoji**patlıcan emoji**sabun emoji*

Caleb'in diğer ekipman görevlileriyle birlikte çantaları yüklemeye çalıştığını görmek için ona bakıyorum. İşine odaklanmış, bana bakmıyor. Rays teknik tişörtünün altında kasları gerilirken sırtının keskin hatlarına bakmaktan kendimi alamıyorum-

"Alo? Dünya'dan Doktor'a," diye gülüyor Langley ve beni nazikçe dürtüyor. "Hmm?" Sarsıldım, neredeyse telefonumu düşürüyordum.

"Hat hareket ediyor, Doktor."

Aceleyle ilerliyorum, zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. O lanet olası ekipman müdürü söz konusu olduğunda neden hiç soğukkanlılığım yok? Bir elimle metal korkulukları tutuyor, diğer elimle de tekerlekli çantamı yukarı kaldırıyorum. Sonra aceleyle merdivenleri çıkıp uçağa biniyorum.

Yanlarından geçerken uçuş görevlileri beni selamlıyor. Telefonumu cebime sokmaya çalışırken, çantamın bir şeye çarptığını hissettiğimde gerçekten dikkat etmiyorum. Neredeyse devriliyordum ama sert bir el omzuma dolanarak kıcımın memelerimin üzerine düşmesini engelledi.

Sully, gözlerini Nintendo Switch'inden ayırmadan kocaman ayağını koridordan geri çekerek, "Kahretsin, üzgünüm Doktor," diye mırıldandı.

Arkama bakarken çantalarımı tutarak nefes nefese kalıyorum. Ilmari, Oscar törenindeki Thor kostümüyle karşımda. Topuzu her zamanki gibi dağınık, birkaç teli yüzünü çerçevesiyor. Bordo renkli üç parçalı bir takım elbise giyiyor. Boynundaki siyah mürekkebi görebiliyorum. O mürekkebin nereye gittiğini henüz tam olarak göremedim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bakışları kolundan aşağıya, eline doğru kayıyor ve sanki elini orada gördüğüne şaşırılmış gibi kaşlarını kaldırıyor. Beni serbest bırakıyor.

Koridorda ilerlemeden önce boğazımı temizleyerek sallanıyorum. Ilmari hâlâ 'yaşamak istiyorsan benimle otur' rutinini sürdürüyor, ben de doğrucu 20. sıraya gidiyorum. Jake çoktan karşı koridor koltuğuna oturmuş, kulaklıklarını takmış, gözlerini kendi Nintendo'suna kilitlemişti. Erkeklerin çoğunun her uçuşta bitmek bilmeyen Mario Kart oyunları oynadığını hemen öğrendim. Gerçekten çok sevimli. İşler kızıştığında bunu anlayabiliyorsunuz çünkü uçakta bir aşağı bir yukarı küfür edip inliyorlar.

Açık bir baş üstü kutusu görünce çantamı almak için eğildim.

"Bırak onu," diye mırıldanıyor Ilmari, hâlâ hemen arkamda.

Tekrar omzumun üzerinden bakıyorum.

"Ne?" "Çantayı bırak."

"Ben büyük bir kıyım, Mars. Kendi çantamı *kaldırabilirim-hey-*"

Yaklaşıyor, etrafımdan dolanıp tekerlekli çantamın sapını tutuyor. Çantayı tek eliyle yukarı kaldırıyor, aynı anda kendi çantasını da kaldırıyor ve ikisini de uzunlamasına çöp kutusuna doğru kaydırıyor.

İç çekerek geri çekiliyorum ve oturduğumuz çift koltuğu işaret ediyorum.

"Önden buyurun."

"Bekle."

Takım elbise ceketini çıkarıyor. Dikkatlice ters katlayarak çöp kutusundaki çantalarımızın üzerine bırakıyor. Ona bu kadar yakın dururken kolonyasının yumuşak kokusunu alıyorum ve bir iniltiyle savaşıyorum. Bu adam görüldüğü kadar güzel kokuyor. Bu kokuyu tam olarak çıkaramıyorum. Odunsu ve keskin. Bana Montana'daki aile çiftliğimizin sonbahar gecelerini hatırlatıyor. Babam orayı dünyadan kaçmak için satın almıştı. Kendimi örgü bir kazak ve solmuş bir kot pantolona sarınmış, başımı arkaya yaslamış, yıldızlardan oluşan battaniyeye bakarken hayal ediyorum.

Barış. Bu kelime aklıma hiç beklenmedik bir anda geliyor. Ilmari kokuyor: Montana gecelerinin huzuru ve sessizliği, sonbaharın sessiz serinliği

-

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor ve koltuğa doğru kayıyor.

Göz kırpıyorum, nefes alıyorum. Vay be, bir koku nasıl bu kadar güçlü olabilir? Ilmari'nin düğmeli bluzunu da çıkardığını fark etmedim bile. Ilmari Kinnunen'i kolsuz bir atletten başka bir şey giymeden görmek kalp çarpıntısına neden oluyor.

Kutsal Şişkin Pazılar, Batman!

Ve üzgünüm ama bu adamın sırtında tam bir dövme var mı?! Dönüp koltuğa oturduğunda, ince beyaz kumaş esneyerek sırtının tüm uzunluğu boyunca uzanan koyu bir gölgeyi ortaya çıkarıyor. Mürekkep, açıkta kalan omuzlarının yanlarından ve boynunun üst kısmından dışarı taşıyor. Üstteki deseni şimdi daha iyi görebiliyorum. Kuş kanatları.

Boğazımı temizleyerek oturuyorum ve kemerimi bağlarken Ilmari'nin kaslı kolunun çıplak tenine sürtünüyorum. Kulaklıklarımı ve kindle'ımı koltuğun cebine sokuyorum ve ona bakmamaya çalışarak kollarımı kavuşturuyorum.

Dövmeler sanattır. Görülmeleri ve takdir edilmeleri gerekir. Birkaç seansa katılması gerekti - temel renk, dolgular, rötuşlar. Bu büyüklükte bir parça onun için bir amaç ve anlam taşıyor olmalı ve lanet olsun ki bunu görmek istiyorum.

"Dövmeni görebilir miyim?" Pat diye söyledim.

Kıpırdamadan durur, telefonuna bakar. "Ne?"

Oh, kahretsin. Şimdi söyledim işte.

"Sırtındaki dövme," diyorum. "Görebilir miyim?" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Uçaktayız." "Öyle mi? Ee?"

"Uçakta kıyafetlerimi çıkarmamı istiyorsunuz."

Şimdi gülüyorum. "Üzgünüm ama bu uçaktaki hemen hemen her erkek seni binlerce kez çıplak görmedi mi zaten? Duşta, soyunma odasında-"

"Sen benim takım arkadaşım değilsin ve bu bir duş değil," diye kestirip atıyor. Vay anasını. Neden şimdi bunu hayal ediyorum?

Çünkü sen küçük bir abazasın, diye kafamın içinde Tess'in alaycı sesi geliyor.

Tanrım, koltuğun altına girip şişme can yeleğimle saklanmak istiyorum. "Peki," diye mırıldanıyorum. "Sorduğumu unut."

Uçuş görevlisi geldi ve bize içecek ikram etti. Ben diyet kola, Ilmari de süt sipariş etti. Mısır gevreği yok, kurabiye yok. Sadece bir bardak süt. En son ne zaman sade bir bardak süt içtiğimi hatırlamıyorum. Tükettiğim tek süt ürünü dondurma ya da peynir.

İçeceklerimizle birlikte koltuklarımıza yerleşiyoruz ve uçak geri çekilirken uçuş görevlileri güvenlik gösterilerine başlıyor. Çok geçmeden havalandık ve ben de sessizce kitap okuma ve yokmuşum gibi davranma rutinime alışmaya hazırım. Ne de olsa Ilmari beni burada istemiyor, sadece burada *olmamı* istemiyor.

Sağ tarafa bakıp gülümsüyorum. Evet, Caleb çoktan uyumuş, yüzü cama yaslanmış, dudakları hafifçe aralanmış, uçağın gürültüsünden duyamadığım yumuşak bir horluyor. Uyurken küçük bir çocuk gibi görünüyor, dağınık saçları, savunması tamamen düşmüş.

Onun yanında, Jake başparmaklarıyla oyun kumandasını hararetle çalıştırıyor, küçük yeşil Yoshi'si renkli pistte uçuyor.

Caleb bir Rubik Küpü ise, Jake de bir Bop It'tir. Ve bunu kötü anlamda söylemiyorum. O tam olarak olduğu kişi. Jake'te yapmacıklık yok. Karmaşıklık yok. Eğlenceli, komik ve beni iyi hissettiriyor.

Onlarla yaşamak istiyorum.

Bu düşüncenin sessiz dürüstlüğü çalkalanan duygularımı yatıştırıyor. Bunu istiyorum. Bu doğru bir şey mi? Akıllıca bir şey mi? Biliyorsam ne olayım. Ama insan bir kere yaşar ve onlar beni mutlu ediyor, o yüzden yapıyorum. Jake Compton'ın sahil evine taşınıyorum.

İner inmez Tess'e söyleyeceğim ve bunu resmileştireceğim. Carpe diem. Bugünün tadını çıkarıyorum. Ve ne var biliyor musun? Ilmari Kinnunen'i ve tuhaflıklarını sikeyim. Burada bir ev bitkisi gibi oturup onun havasını boşuna tazelemeyeceğim. Diyet kolamı kaptığım gibi yüzümü ona dönüyorum. "Bana kendinden bahsetsene Kinnunen."

(Telefonum elimde ama ona bakmıyorum. Konsantre olamıyorum. Dün geceki maçtan anları tekrar yaşamadan duramıyorum. Bir başka ama zar zor. Her kurtarış bana pahalıya patladı. Dışarıda olduğumdan daha fazla kelebeğin içindeydim. Her düştüğümde canım acıyordu.

Rays ile sözleşme imzalamadan önce ligdeki en yüksek kapatma oranlarından birine sahiptim. Boyum ve yeteneğim yardımcı oluyor. Yetenekli olmasaydım NHL'de olamazdım. Ama kalecilik sadece kalecinin işini *yapmasıyla* ilgili değil. Takımına ihtiyacım var. Ama henüz bir takım değil. İlk birkaç maç bunu kanıtladı. Buzda daha fazla zamana ihtiyacımız var, önemli anlarda daha fazla oynamaya. Ve tüm yükü tek başıma taşıyamam-

"Bana kendinden bahset Kinnunen."

Gözlerimi kırptırıp bakıyorum. Yanımda oturuyor. Doktor Price. *Rachel*. Adını sevdim. Bir müziği var. Fince'de Raakel deriz. Rakas'a çok yakın. Benim aşkım. Sevgilim. Çok yumuşak, çok tatlı kadınsı.

Ama yanımda oturan kadının hiç de tatlı bir yanı yok. Zihnim dün gecedan görüntülerle dolup taşıyor - otelin lobisinde sanki oranın sahibiymiş gibi adım atıyordu. Mükemmel göğüsleri o siyah kıyafetin içinde sallanıyor, Compton koluna girmek için öne atılırken kiraz dudakları seksi bir gülümsemeyle aralanıyordu. Tüm olanları otelin barındaki koltuğumdan izledim.

Hokey ya da iyi bir kitap dışında pek fazla şey dikkatimi çekemez ama *o* çekebiliyor. Ve ben bundan hoşlanmıyorum. Yanımda oturmasından hoşlanmıyorum. Havayı ayarlamak için her eğildiğinde parfümünün yumuşak notalarını koklayabilmemden gerçekten hoşlanmıyorum. Beni bunaltıyor. Kontrolde çıkmış hissediyorum. Neden gittim ki?

ona? Neden onu yanıma oturttum? Neden onun başka bir yere oturması fikrinden korkuyorum?

Kahretsin, hala bana bakıyor. Burun halkasını takmıyor. Dün gece takıyordu. İlk fark ettiğim şey buydu. Bir de dolgun göğüslerinin arasındaki dövme.

"Ne?" Tam olarak ne dediğini biliyorum.

Dudaklarını büzüyor. O da biliyor. Kolasından bir yudum alarak, "Bana kendinden bahset dedim," diye tekrarlıyor.

Ellerimle bir şeyler yapmak isteyerek ben de içkime uzanıyorum. "Yeterince biliyorsun."

Alay ediyor. "Adını biliyorum: Ilmari Kinnunen. Finli olduğunu biliyorum. NHL'de kalecisin. İstatistiklerini biliyorum. Ama *seni* tanımıyorum."

Bu konuda hiç iyi olmadım. Küçük konuşmalar. Eğer en az konuşma için bir ödül olsaydı, bunu her zaman kazanırdım. O kadar az konuşuyorum ki çoğu erkek İngilizce anlamadığımı sanıyor. Cahil Amerikalılar. Benim İngilizcem onlarınkinden daha iyi.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ağzından çıkan bir sonraki kelime "Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?" oldu.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırarak küçük bir kahkaha atıyor. "Peki, bana doğruyu söyle, insanlarla konuşmaktan kaçmak için ne sıklıkla İngilizce bilmiyormuş gibi davranıyorsun?"

Kollarımı kavuşturarak sırtıyorum. "Sık sık."

İçkisinden bir yudum daha yutarken boğazının hareketini izliyorum. "Tamam, yeni oyun."

"Oyun mu?"

"Evet." Omuzlarını çeviriyor, koyu renk gözleri bana kilitleniyor. Gözleri ceviz kahverengisi ve irislerinin yanında altın rengi benekler var. "Bana üç soru sormak zorundasın."

"Konsantre olmam lazım," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı tekrar telefonuma çeviriyorum. "Ohhh, hayır değilsin." Elini uzatıyor, telefonumu eliyle kapatıyor.

Elini. "Senin 'bölgede kalmalıyım' saçmalığını yemiyorum Kinnunen. Bir kapanış maçı daha oynadın. Bu arada harikaydı," diye ekliyor omzumu dürterek. "Maça çıkmadan önce gelmeniz gerektiğine saygı duyabilirim. Ama şimdi eve uçuyoruz ve

beş gün boyunca başka bir oyun. Benimle biraz insan gibi davranabilirsin."

Ağzım titriyor. "İnsan olmadığımı mı ima ediyorsun?"

O güzel kahverengi gözlerini bana diyor. "Kararsızım. Bu yüzden bana soru sormanı istiyorum. Bana istediğin her şeyi sor, ben de cevaplayayım."

"Sorularım yok."

Gülümsemesi azalıyor ve birden kendimi tekmelemek istiyorum. Onu gülümsetiyordum ve şimdi artık gülümsemiyor. "Beş dakikalığına hokeyden başka birini ya da bir şeyi umursuyormuş gibi davranmasan olmaz mı?"

Sözleri canımı yaktı. Bu, birinin beni oyunuma fazla odaklanmakla suçladığı ilk sefer değil. Ama kayıtsız kalarak benim seviyeme gelemesiniz. Takıntı bir gerekliliktir. Azim. Azim. Bunlar neredeyse buzdaki doğal yetenekten daha önemli.

"Seni izliyordum, biliyorsun," diye devam etti. "Her zaman içine kapanıksın."

"Kalecilerin farklı bir programı var."

"Onların yemeklerine de gitmiyorsunuz. Grup sohbetlerine de katılmıyorsun. Hokey oyuncusu olmak oyundan daha fazlasıdır, Mars."

"Peki sen nereden biliyorsun? Grup sohbetinde değilsin."

"Hokey oyuncularını herkesin bildiği gibi geveze bir gruptur. Şimdiki şirket hariç," diye ekliyor. "Seni tanımak istiyorlar Ilmari. Hoşuna gitse de gitmese de sen bu takımın bir parçasısın. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca Jax senin evin, Rays de öyle. Onlara bir kemik at. Arada bir yemeğe evet de."

İçimi çekiyorum, enseme ovuşturuyorum, dirseğim bölmeye çarpıyor. "Bu doktorumun resmi bir tıbbi tavsiyesi mi?"

Gülüyor ve kolasından bir yudum daha alıyor. "Biliyor musun, evet, aslında öyle. Çünkü kendini diğer çocuklardan bu kadar ayrı tutmanın sağlıksız olduğunu düşünüyorum. Hokey bir takım sporudur, Mars. Ve her zaman kaleci olmak zorunda da değilsin," diye ekliyor. "Diskleri ağlardan uzak tutmakla o kadar meşgulsün ki, diğer herkesi de uzak tuttuğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Arada sırada bazılarımızın içeri girmesine izin vermeyi düşünmen senin için iyi olabilir. Sapanı bırak, engelleyicini çıkar ve sana iyi davranmamıza izin ver... seni tanımamıza izin ver."

"Ben özel bir insanım," diye cevap veriyorum. "Başka bir yol bilmiyorum."

"Bunu takdir edebilirim. Aileme ve özel hayatıma karşı korumacıyım. Ama tüm sezon boyunca burada senin sessizliğine hapsolmuş bir şekilde oturamam, Mars. Ben konuşkan bir insanım ve uçaklarda uyuyamam. Ve bunu ben istemedim," diye ekliyor, aramızda işaret ederek. "Beni burada oturmaya zorluyorsun, her ne kadar açıkça yan taraftan atlamamı tercih etsen de-"

"Bunu istemiyorum," diyorum çabucak. Ona zarar gelme fikri bile nabzımı hızlandırıyor. Daha önce koridordan aşağı inerken onu izlemiş ve düşünmeden hareket etmişim.

Bana bakıyor. "Şey... benim düşerek ölmemi istemediğin için teşekkürler."

Bunu mahvediyorum. Bir şekilde, onu kendime daha çok kızdırıyorum.

"İşte anlaşma, Kinnunen. Bana üç soru sor, tamam mı? Soruları cevaplayacağım ve sonra uçuşun geri kalanında seni yalnız bırakacağım. Anlaştık mı?"

Kalbim boğazımda. Ona soru sormaya korkuyorum. Konuşmak durumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor. Ayrıca, zihnim tamamen boş. "Peki ya yapmazsam?"

Kaşlarını çattı. "Eğer bana en ufak bir ilgi göstermeyeceksen, o zaman yer değiştiriyorum. Bu benim için çok garip, tamam mı? Burada öylece *oturamam* Mars. Sana zincirlenmiş gibi hissediyorum. Ya da burada bir ev bitkisi gibi oturup havanı kötü büyülerden arındırarak tiklerinden beslendiğim her seferinde bir şekilde kendimi kaybediyorum."

"Joo-joo?"

Elini sallıyor. "Boş ver. Tamamen strese girmeden ve bir bardak sütünü içmeden önce bana lanet olası bir soru sorar mısın?"

Yavaşça nefesimi verdim, zihnim hiçbir şeyin olmadığı boş bir oda gibi uğulduyordu. İki insan bir uçakta ne kadar süre birbirlerine bakarak ve hiçbir şey söylemeden oturabilir?

Bir soru düşün, Ilmari.

Neden burun halkanı her zaman takmıyorsun?

Hayır, çok istilacı. Bir kadına vücudu hakkında soru soramazsın. Ve o herhangi bir kadın değil, senin doktorun.

Parfüm markanız nedir?

, hayır. Şimdi de onu kokladığını bilmesini mi istiyorsun? "I..."

Başka bir şey çıkmıyor.

"Harika," diye mırıldandı. "Görüşürüz." İki eliyle emniyet kemerinin tokasına uzanıyor ve benim elim bir anda dışarı çıkıyor.

"*Hayır-lütfen-*" Gitmesini istemiyorum.

Öylece bakıyor, kahverengi gözleri bana kilitlenmiş. "Hey, Mars?" diye mırıldanıyor. Sesi çok yumuşak. Gözleri beni daha derinlere çekiyor, içinde yüzmek istediğim iki karanlık havuz gibi.

"Hmm?"

"Elini kasıklarımdan çek."

Elimi emniyet kemerinin üzerine bastırdığımı görmek için aşağıya bakıyorum, bu da elimin onun kucağında olduğu anlamına geliyor-

"Mitä vittua," diye küfrederek elimi geri çekiyorum.

Şimdi gülüyor. "İyi misin, koca adam? mısın?" Elim kucağıma bırakarak ofluyorum.

"Merhamet göstereceğim, tamam mı?" diye takılıyor. "İki soru. Bana sadece iki küçük soru sor ve uçuşun geri kalanında seni yalnız bırakayım."

Başımı iki yana sallıyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Sen... her zaman diyet kola mı içersin?"

Gülümsemesi azalıyor ve gözlerini deviriyor. Hayal kırıklığına hazırım. "Ciddi misin Kinnunen? Bana her şeyi sorabilirsin ve sorduğun soru bu mu? Hayır, her zaman diyet kola içmiyorum. Aslında, kahve, su ve zencefilli gazoz da dahil olmak üzere bir dizi içecek sipariş ettiğimde hemen yanımda oturuyordun."

O haklı. Tabii ki haklı.

"Buna ısınma sorusu diyeceğiz, tamam mı? Tekrar dene," diyor daha nazikçe. Sanki bunun benim için zor olduğunu biliyormuş gibi ekliyor: "Bunu yapabilirsin Ilmari. Eğer yardımı olacaksa, beni bir doktor olarak düşün. Ücretsiz tıbbi tavsiye alabilirsin dostum. Ya da kitaplardan, müzikten, filmlerden, yemeklerden konuşabiliriz-"

Tıbbi tavsiye.

Kalbim daha hızlı atıyor ve ellerim dizlerimin üzerinde yumruk oluyor. Bu kadar kolay olabilir mi? İstemekten korktuğum yardımı sonunda alabilir miyim?

"Ya da konuşabiliriz-"

"Kasık çekilmesini tedavi etmenin en etkili yolu nedir?"

Ben göz kırpıyorum, 'popüler kültür' kelimeleri dudaklarımda can çekişiyor. "*Oh-umm-evet*, tabii. İstersen kasık çekme hakkında konuşabiliriz." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Sen..." Aşağı baktım. Büyük hata. Şimdi Ilmari Kinnunen'in kasıklarına bakıyorum. Boğazımı temizleyip gözlerimi tekrar yüzüne dikiyorum. "Sende de olabileceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Geçmişte birkaç kez yaşadım," diye yanıtlıyor. "Hokeyde en yaygın sakatlıklardan biri."

"Özellikle de kaleciler için" diye ekliyorum.

Barkley Bursu ilk teklif edildiği andan beri araştırma yapıyorum. Buz hokeyinde tüm önemli eklemler darbe alır. Özellikle kaleciler için kariyerlerini bitiren şey kalça ve dizler oluyor. Menisküs ve ACL yırtıkları, kalça fleksörlerinde zorlanma, kasık çekmeleri. Acımasızdır.

"Peki... birine nasıl davranırdınız?" diye mırıldanıyor.

Benimle konuşmasını sağlayarak onu konfor alanının dışına ittiğimi biliyorum. Ancak son birkaç haftadır onu izlerken Ilmari Kinnunen'i zorlayan tek kişinin ben olabileceğimi fark ettim. Koçlar onu antrenmanlarda zorluyor elbette ama güneşin onun kışından doğup battığını düşündükleri de açık. Maçı kapatmayı nefes almak kadar kolay bir şeymiş gibi gösterirken bunu tartışmak zor.

"Kasık çekmesi" diye başlıyorum. "Daha önce de oldu mu diyorsun?" Başını sallıyor.

"Ne kadar kötü?"

"Bir tanesinde, kasiğımın içi ve uyluğumun üst kısmı siyah ve maviye döndü, haftalarca dokunulduğunda hassaslaştı. Tekrar paten kaymama izin verilmeden önce sezonumun neredeyse üç ayını kaybettim."

"Evet, bu kötü bir şeye benziyor. Ameliyat gerektiren tam bir kas yırtılması olmadığı sürece, kendi kendine düzelmesi gerekir. Elim kolum bağlıymış gibi hissetmekten her zaman nefret etmişimdir, ancak çalışmak -ya da bu durumda *çalışmamak*- ve vücudun kendi kendini iyileştirmesine izin vermek gerçekten sporcunun sorumluluğundadır."

Başını sallıyor, dikkatle dinliyor.

"Takım doktorunuz o zaman ne reçete etmişti?" diye sordum. "Tedavi planınız neydi?"

"Yedekte bekletildim," diye yanıtlıyor. "İltihap azalana kadar ilk hafta boyunca her dört saatte bir yirmi dakika buz, gün boyunca uyluğuma kompresyon bandajı."

Diyet kolamdan bir yudum alıyorum. "Evet, kulağa doğru geliyor. İyi bir esneme ve çekirdek güçlendirme rejiminiz mi? Doktor Avery'nin sizinle yaptığı çalışmayı seviyor musun?"

Kıpırdamadan duruyor, ifadesi sakinleşiyor, hiç rahatsız olmuyor. Bunun bir Ilmari-izm olabileceğine dair bir his var içimde. Avery ile ilgili bir şey ya da bu sorgulama onu rahatsız ediyor.

Etrafıma bakıyorum. Erkeklerin çoğu büyük, gürültü önleyici kulaklıklar takıyor ve ya uyuyor ya da telefonlarında oyun oynuyorlar. Kimse bize dikkat etmiyor "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Yaklaşarak mırıldanıyorum.

"Hayır."

"Mars-"

"Hayır dedim," diye tekrarlıyor, ifadesi artık buz gibi soğuk. "Avery iyi. Her şey yolunda."

"Ilmari, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Bunu bana sen yaptırdın," diye homurdanıyor, parmağını yüzüme doğrultarak. "Sana bir soru sormamı sağladın ve şimdi işimiz bitti. Gerekiyorsa yer değişir."

Ne yaptığını biliyorum. Tam kaleci modunda, beni dışarıda bırakıyor. Ama ben bileğinin bir hareketiyle uzaklaştırabileceği bir disk değilim. Hayır, ben çok daha kötüyüm. Ben Doktor Rachel Watch-me-beat-this-dead-horse Price'ım. Ve bu konuşma daha bitmedi. Yakınından bile geçmedi.

DÖNDÜĞÜMÜZ ZAMAN İÇİN OLDUKÇA İYİ BİR SİSTEMİMİZ VAR.

deplasman maçları. Hepimiz bir tür kafeterya işlevi gören çok amaçlı büyük salonda birbirimize karışıyoruz. Aşçı servisi tüm oyuncular ve personel için yumurtalı güveçler, taze meyveler ve kreplerle dolu büyük bir brunch hazırlıyor. Çocuklar için hile günüdür, bu yüzden her şeyden iki ve üç porsiyonla yüzlerini doldururlar.

Bu arada, PT ve sağlık personeli kontrolleri yapmak için hazır bekliyor. Köşeye bir masaj istasyonu kurduk. Çocuklardan birkaçı yakınlarda gürültülü bir futbol çemberi başlatıyor ve birden fazla kez uçan bir toptan kaçmak zorunda kalıyorum.

"Oops-özür dilerim, Doktor!" Langley bağılıyor, J-Lo'nun küçük kızlarından biri peşinde topun peşinden koşuyor.

Birkaç çürük dizi incelerken ve stajyer doktorun Karlsson'un omzuna buz torbası koymasına yardım ederken gözümü Ilmari'den ayırmamaya çalışıyorum. "Evet, aynen böyle," diye mırıldanıyorum, Teddy bandajı sararken ucundan tutuyorum. Ilmari'nin odadan çıkışını izlerken bakışlarım sola kayıyor. "Evet, o zaman sadece bantla -hey, bitirmek ister misin?"

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyor Teddy, tüm konsantrasyonu paket işinde. İşin göz kamaştırıcı, profesyonel sporculara dokunabileceğim büyüsunü henüz tam olarak üzerinden atabilmiş değil.

Omzunu okşadım. "Çok iyi olacaksın. Karlsson, Teddy şimdi ampütasyona başlayacak, tamam mı? Sadece nefes al."

"Ne?" Karlsson kahkaha atarken Teddy ciyaklıyor.

Kinnunen'i takip ediyormuşum gibi görünmemeye çalışarak uzaklaşıyorum. Onun geçtiği kapıdan çıkmadan önce büfe masasından biraz üzüm koparıyorum. Burası devasa bir antrenman kompleksi. Her yerde olabilir. Etrafı kolaçan edip yavaşça spor salonuna doğru ilerliyorum.

Müziğin yumuşak uğultusu kulaklarımı diken diken ediyor. Ses yükseldikçe takip ediyorum. Tanrım, çok yoğun, bir çeşit death metal. Gitarları parçalıyorlar, derin sesli bir adam mikrofonuna hırlıyor ve çığlık atıyor.

Köşeyi dönüp esneme stüdyosuna giriyorum ve kapının girişinde duruyorum. Sadece bir sıra ışık yanıyor, bu da odaya karanlık ve rahat bir hava veriyor. Üç tarafı aynalarla çevrili ve kapının yanındaki raflarda bir dizi esneme aleti istiflenmiş - çeşitli boyutlarda denge topları, lastik bantlar, ağırlıklı sağlık topları, kayışlar, makaralar.

Ama gözlerim odanın ortasındaki adama odaklanıyor. Ilmari minderlerin üzerinde tek başına, dört ayak üzerine düşmüş, kalçaları müziğin ritmine göre titriyor. Ne yaptığını biliyorum, bu bir kasık kası güçlendirme egzersizi. Bütün oyuncular bunu yapar. Ama yalan söylemeyeceğim, Ilmari Kinnunen'i karanlıkta tek başına bunu yaparken izlemek neredeyse pornografik geliyor.

Yukarı bakıyor ve bakışlarımız aynada çakışıyor. "Mitä helvettiä," diye küfrediyor, dizlerinin üzerine çıkarken müziği durduruyor. "Ne yapıyorsun burada?"

Sırtı bana dönük, bu yüzden aynada onun fırtınalı bakışlarını tutuyorum. Aramızdaki sessizlik sağır edici. "Seni arıyordum," diye itiraf ediyorum.

"Beni buldun," diye mırıldandı. "Ama mahremiyetimi istiyorum."

Başımı sallıyorum, kollarımı kavuşturup açık kapı aralığına yaslanıyorum, gitmiyorum. "Göster bana."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne?"

"Esname rutinin. Göster bana." "Sen benim fizyoterapistim değilsin."

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Belki değil... ama ben *bir* fizyoterapistim. Kinesiyoloji ve spor hekimliği diplomalarım, yüksek lisansım ve fizik tedavi uygulama lisansım var. Kalça ve dizdeki spor yaralanmaları konusunda uzmanım ve son iki yılımı ülkenin en iyi özel spor rehabilitasyon merkezlerinden birinde çalışarak geçirdim. Beni tahrik ettiğin için seni minderde domalırken izlemek istemiyorum Kinnunen. Bu takımdan oyuncuları korumak için maaş alan eğitimli bir doktor olarak bana lanet olası esname rutininini göstermeni söylüyorum."

Aynadaki yansıması bana bakarken aramızdaki çekişme devam ediyor.

Kapı takozunu tekmeleyerek odanın içine doğru ilerliyorum. Cam kapı arkamdan usulca kapanıyor. Gözleri hareketlerimi takip ediyor. "Şimdi birkaç soru soracağım," diye mırıldanıyorum. "Canın isterse cevap verirsin, tamam mı?"

Cevap vermiyor. Rays teknik tişörtü ve bir çift Nike şort giyiyor. Ayakkabıları, topuğuna numarası işlenmiş takım ayakkabısı tarzında: 31 numara. Av gibi davranıyor ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. O her zaman avcıdır. Benim üç katım ve kaslarından başka bir şeyi yok. Ve ben onu köşeye sıkıştırdım. Tilki ayıyı korumaya aldı. Yanlış bir adım atarsam beni canlı canlı yer.

"0-10 arası bir ölçekte, şu anki ağrı seviyeniz nedir?"

Yutkunuyor, gözleri kararıyor. "Dört."

Başımı salladım. "Peki son maçınız sırasında... o zaman ağrı seviyeniz neydi?" "Sekiz."

"Ağrı belirli bir noktadan mı kaynaklanıyor?" "Evet."

Arkasındaki mindere bağdaş kurarak uzanıyorum. Gözlerimin omzunun geniş yuvarlaklığını, kesik sırtından kalçalarına kadar takip etmesine izin veriyorum. "Hangi taraf?"

Yavaşça elini kaydırıyor, avuç içi sağ kalçasının üzerinde yayılıyor.

Başımı sallıyorum. Kalçasından olması gerektiğini biliyordum. Sekiz yaşında menisküs ya da ACL ağrısı çekiyor olsaydı dizlerinin üzerine bu kadar rahatça tünemezdi. "Ne kadar sürecek?" Yansımasının bakışlarını tutarak söylüyorum.

"Bir süre."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Kimseye söyledin mi? Yoksa yalan söyleyip kendi kendine mi telafi ediyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, bu da yeterli bir cevap. "Seni muayene etmeme izin verecek misin?"

"Hayır."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, aynadaki yüz ifademde hayal kırıklığı beliriyor. "Mars, sen-"

"Hayır dedim," diye tersliyor, telefonunu kapıp ayağa kalkıyor. "Ben iyiyim ve bu konuşma hiç olmadı."

Ayağa fırladım. "Hayır, yapamazsın!" Yanımdan geçmeye cüret edince koluna yapıştım. "Bu odada kalacaksın ve benimle konuşacaksın."

"Hayır, değilim," diye mırıldanarak kapıya doğru ilerliyor. Peşinden gidiyorum. "Mars!"

Kapının koluna uzanıyor. Hiç düşünmeden sıçradım. "Saatana-paska-fuck-" diye homurdanıyor. "Bırak gideyim-"

"Hayır," diye , kollarımı boynuna doluyor ve bacaklarımı beline kilitliyorum. Tanrım, bu adam kas yığını gibi.

Demir parmaklarıyla bacaklarıma saldırıyor ve bacaklarımı daha sıkı sararken onu boğarcasına kıvranıyorum. "Çekil-"

"Buradan çıkarsan herkese beni neden koala gibi giydiğini açıklamak zorunda kalırsın," diye homurdandım.

"Sen deli bir kadınsın-"

Dönüyor ve kalçamı ağırlıklı egzersiz toplarının bulunduğu rafa çarpıyor. Hızla minderlerin üzerinde her yöne yuvarlanıyorlar.

"*Kahretsin*, sana *yardım* etmeye çalışıyorum, pislik!" "Yardıma ihtiyacım yok-"

"Yaralısın, seni aptal! Benimle dövüşmeyi bırak!"

Kıpırdamadan duruyor, göğsü kızgın bir boğa gibi kabarıyor.

Aynada bize bakıyorum ve kendimi tutamayıp kahkahayı patlatıyorum. Bir eli boynuna doladığı kollarımda, bir eli de bacaklarımı ayırmaya çalıştığı ayak bileğimde... şu anda ona bir ağacın kabuğundan daha sıkı sarılmış olan bacaklarım.

"ihtiyacın var," dedim. "Bırak sana yardım edeyim. İşimi yapmama izin ver."

Gözlerini kapatır. "Yapamam," diye fısıldar, başını sallar. "Bunu yapamam. Üzerimdeki baskı çok yüksek. İstedğim her şey... uğruna çalıştığım her şey... Hepsini elimden almana izin veremem."

Sesi çok derinden kırılmış gibi geliyor. Beni parçalamaya hazır kızgın bir ayı değil. Ve ölümsüz bir atlet de değil, pedleri ve yüz maskesiyle dokunulmaz. O sadece bir insan. Ve korkuyor.

Gözlerim yaşıyor. "Ah, Mars." Onu kavrayışım yumuşuyor. "Sana yemin ederim... hey, bana bak," diye yalvarıyorum.

Yavaşça, çelik bakışlarını yansımama kilitliyor.

"Size yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım... ama bana izin vermelisiniz.

Bana *güvenmek* zorundasın. Bana bir şans verir misin?"

Doktor Price etrafıma sarılmış, kalçalarının kıvrımı kalça kemiklerimin üzerinde sıkışmış durumda. Bu kadar yakınımda durmasının ağırlığı beni tamamen

Dikkatim dağıldı. Sıcak nefesi ensemdede geziniyor. Onu odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsüyle savaşıyorum... ya da onu minderlere yatırıp altına alma ve-

Başımı sallayarak inliyorum. Eğer bu şekilde daha fazla kalırsak, üzerimdeki etkisini gizleyemeyeceğim. Ben bedenimi gevşetiyorum, o da bedenini gevşetiyor. Yavaşça kollarındaki tutuşumu gevşetiyorum ve o da kendini sırtımdan aşağı kaydırarak minderlere bırakıyor.

Benden uzaklaşıyor ve beni ayaklarımın üzerinde sallanırken bırakıyor. Elimle yüzümü ovuyorum, yumuşak bir iniltiyle sakalımı düzeltiyorum.

"Yani," diyor nefes nefese. "Umm... bu bir evet mi? Sana yardım etmeme izin verecek misin?"

Arkamı dönüyorum ve aynanın desteği olmadan ilk kez onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Nasıl bir baskı altında olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Olimpiyat izcilerini biliyorum," diye cevap veriyor kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak. Deniz mavisi bir Rays polosunu ve siyah tayt giymiş, saçları benimki gibi düğümlenmiş. Birkaç koyu dal yüzünü çerçeveleyiyor. Onları geriye doğru taramak istiyorum. Elim onunla birlikte seğiriyor. Yumruk haline getirip yanımda tutuyorum.

Sakat sakat oynamak hiç olmayacak bir şey değil. Bu takımındaki herhangi bir oyuncuya sorabilirsiniz ve vücudunun en az bir parçasının sakatlanmasına neden olduğunu söyleyecektir.

Acı. Her şey dengeyle ilgili. Ne kadar sakat olup yine de performans gösterebilirsiniz? Kırık parmaklarla, zedelenmiş bir kaburgayla, hafif bir beyin sarsıntısıyla oynadım-

"Ilmari," diye mırıldanıyor, eli ön kolumu okşuyor. "Önemli olan tek şey hokey değil, biliyorsun."

Ondan uzaklaşıyorum. "Oynayamazsam bir hiçim."

"Bu sadece bir oyun-"

"Anlamıyorsun." Ondan uzaklaşıyorum.

Öfkelendi. "Performans gösterme baskısını anlamadığımı mı sanıyorsun? Ben bir *doktorum* Mars. Benim işimde hayatlar gerçek anlamda risk altında. Ameliyat masasında kasıklarından kalçalarına kadar kesilmiş, kemikleri açığa çıkmış bir insanın başında durdum. Siz de aynı şeyi söyleyebilir misiniz?"

Ona ters ters bakıyorum. "Tüm maçın yükünü omuzlarımda taşıyorum. Bu da *herkesi* taşıdığım anlamına geliyor - takımımı, koçlarımı, sizi, bilet satan insanları, sosisli sandviç servisi yapan adamları. Her maç, her gece on binlerce insan. Ben kaleciyim. *Hepsi benim sorumluluğumda.*" Son cümlenin her kelimesinin altını çiziyorum, yüzüne doğru eğilerek.

Eli göğsüme hafifçe bastırıyor. "Yalnız değilsin Ilmari."

"Ben yalnızım! Kaleci olmak böyle bir şey. Kalede tek bir adam var ve o da benim. Oynayabilmeliyim-"

"Hayır, aslında yok. *Yaşamak* zorundasınız. Vücudunuzu toprağa gömmekten, muhtemelen telafisi mümkün olmayan bir zarar vermekten gerçekten memnun musunuz? Bu, sonsuza dek yaşamak zorunda kalabileceğin bir acı ve hasar-"

"Hiçbir şey oynamamanın verdiği acıdan daha kötü olamaz," diye çıkışıyorum. "Hokey benim için önemli olan tek şey!"

Gözlerini kocaman açmış, inanamayarak başını sallıyor. "Yemin ederim, siz bağımlılardan daha betersiniz! Hayatta sadece buzda bulabileceğinizi düşündüğünüz o heyecanı kovalamaktan başka bir şey olmadığını sanıyorsunuz. Ama sana bir haberim var Kinnunen: Hokey kariyerleri *kısadır*. Hayat ise uzundur!"

Bunu şimdi duymak istemiyorum. Bunu şimdi duyamam.

"Bir kaleci için etkileyici bir kariyerin var," diye devam ediyor. "Şimdiden otuz yaşındasın. Tahminimce seni zorla dışarı atmadan önce belki iki yılın kaldı. Şanslıysan dört." Eğiliyor, sesi düzleşiyor. "Ama ikimiz de biliyoruz ki, kalçalarını ve dizlerini bu şekilde ezmeye devam edersen, şanslı olanlardan biri olmayacaksın."

Keskin sözlerini duymamak için çaresizce arkamı dönüyorum.

"Seni kenara atacaklar," diye tehdit ediyor. "Yerini daha genç ve beceriksiz bir adamın almasını izlemek zorunda kalacaksın. Seni hemen emekliliğe zorlamayacaklar."

Çünkü sen Mars Kinnunen'sin, NHL'in gözdesi, Jacksonville Rays'e imza atan ilk oyuncu. Sen onların parlak yıldızısın. Bir sürü bilet satılmasına yardımcı olacaksın... tüm bunlar yedek kulübesinde tozlanırken-"

"Kes şunu," diye
homurdanıyorum.

"Yıkanmış toz bezi-" "Kes
şu lanet konuşmayı!"

"O zaman kafanı kuma saklamayı bırak! İki yılınız dolduğunda ne yapacaksınız? Hmm? Ilmari Kinnunen otuz iki yaşına geldiğinde ve emekli olduğunda kim olacak? Kırk yaşında çift kalça protezi taktıran biri mi olmak istiyorsun? Merdiven çıkmaya dayanamadığın için birinci katta bir apartman dairesinde mi yaşamak istiyorsun?"

"Beni yedek bırakmalarına izin vermeyeceğim," diyorum, gücün benim elimde olmadığını çok iyi bilerek. "Gözlemciler beni oynarken görmeli. Bu benim için *her şey* demek! Tüm hayatım bu an için inşa edildi. Ailemin mirası Finlandiya Milli Takımı için oynamak. Büyükbabam oynadı, babam oynadı. Şimdi sıra bende. Tek istediğim buydu. Zamanlama daha önce hiç doğru olmamıştı ama bu benim şansım. *Son şansım*. Lütfen, Rachel-"

Bu onu sakinleştiriyor, bu çiğ gerçek ortaya çıkıyor. Kendimi bu yabancıya açmaktan nefret ediyorum ama o beni iğnelemekten, içimi deşmekten vazgeçmiyor.

"Bana yardım et," diye yalvarıyorum, bakışlarını tutarak. "Buzun üzerinde kalmama yardım et, ne dersin yapacağım."

Oflayıp pufluyor, karanlık stüdyoda etrafına bakınıyor. Sonunda yüzünü bana döndü, ellerini tekrar kalçalarına koydu. "Buzun üzerinde kalmana yardım etmemi bekliyorsan, söylediğim her şeyi yapmaya hemen şimdi başla. Burada arada bir şey olamaz, Mars. Sen sakat sakat oynayarak risk alıyorsun, ben de bunu saklamana yardım ederek risk alıyorum."

Başımı sallıyorum, bu sırrın ağırlığı göğsümden hafifçe kalkıyor. Birine söyledim. Rachel biliyor. Artık bunu tek başıma taşımak zorunda değilim. "Bana ne yapacağımı söyle."

"İlk iş olarak bir sınav var. Hani şu son bir aydır kaçıp durduğun sınav?" diye ekliyor sivri bir bakışla. "Programlarımızın tamamen uyumsuz hale gelmesinin gerçek sebebinin bu olduğunu varsayıyorum, değil mi? Benden kaçıyor muydun?"

Tekrar başımı sallıyorum. Utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Ben çaresiz bir adamım. O buzun üzerinde kalabilmek için her şeyi yaparım, hatta kendi doktorumdan bir dolaba saklanmayı bile... ki geçen hafta bunu *iki kez* yaptım.

Yavaşça nefes alıyor. "Bu çok çılgınca. Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Taramalara ihtiyacımız var-"

"Tarama yok," diye homurdandım. "Taramalar bunu resmileştirir."

Boğuk bir ses çıkarıyor. "Tarama yapmadan bunu nasıl yapmamı bekliyorsun? Kasık ağrın var, değil mi?"

Üçüncü kez başımı sallıyorum.

"Evet, sorun şu ki kasık ağrısı olarak ortaya çıkabilecek kolayca elli şey var," diye yanıtlıyor. "Kas gerginliğin olabilir ya da olmayabilir. Bundan çok daha kötü olabilir, Mars. Kalça fleksöründe çekme, labral yırtık, bursit gibi sorunlarla uğraşıyor olabiliriz. Ameliyat olman gerekebilir-"

"Tamam," diye yatıştırıyorum elimi omzuna koyarak. "Sadece nefes al."

Sarsılarak uzaklaşıyor. "Sadece *nefes* mi *alayım*? Şaka mı yapıyorsun? Doğru düzgün tedavi etmeme izin vermediğin bir yarası olan sen olduğun halde beni sakinleştirmeye çalışıyorsun!"

"Buz dışında acımıyor," diyorum. "Kalede de bunu telafi etmeye çalışıyorum, kelebeği fazla kullanmıyorum. Sağ bacağımla çok fazla esnemek canımı acıtıyor, bu yüzden sol direğe yöneliyorum. Bu şekilde solumla iterek sağ direğe ulaşabiliyorum. Sanırım işe yarıyor. Bu-"

"Bu delilik," diye tersliyor. "Lanet ağının *yarısını* koruyup kimsenin fark etmemesini umamazsın."

İkimiz de sessizleştik. O kaynıyor. Ben bekliyorum.

Yavaşça, sakinleştirici bir nefes daha alır. "Tamam, şu anda bununla uğraşamam. Açlıktan ölüyorum ve kafeine ihtiyacım var. Şöyle yapacağız." Parmağıyla beni işaret ediyor. "Beni meraklı gözlerden ve kulaklardan uzak bir yerde öğle yemeğine götüreceksin. Karnımı doyuracaksın, kafein alacaksın ve sonra bir plan yapacağız."

"Tamam."

"Güzel. Çünkü bunu tek başına yapmana bir dakika daha izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Bu binadaki herkes önce oyunu önemsemeli, buna sen de dahilsin. Ama ben umursamıyorum. Benim önceliğim sensin, Mars. Sağlığın. Refahın. Bunu çözeceğiz."

Uzaklaşmasını izliyorum, bakışlarım kalçalarının nazik salınımında. Çalkalanan duygularım beni parçalıyor. Hiçbir doktor beni ilk sıraya koymadı. Her zaman oyunun ihtiyaçları söz konusuydu. Bu işte çok uzun süre kalırsanız, kendinizi büyük bir makinenin dişlisi gibi hissetmeye başlarsınız, tamamen değiştirilebilir.

Bu doktor ateşli bir konuşmayla beni makineden kopardı ve elinin güvenliğine aldı. Vahşi biri. Benim siyah saçlı

Dişi aslan.

"Leijona," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Artık ona güvenmekten başka çarem yok. Ve o da risk alıyor. Ben onun ellerine ne kadar güveniyorsam o da benim ellerime o kadar güveniyor. Ona her şeyi anlatacağım. Onu güvende tutacağım. Yemin ediyorum: Rachel Price bana yardım ettiğı için pişman olmayacak.

"Rachel," diye sesleniyorum arkasından.

Kapıya dönüyor, bir eli itme çubuğunda.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, nefesimin haftalardır ilk kez daha kolay geldiğini hissederek.

Gözlerini bana dikti. "Beni pişman etmesen iyi edersin, Kinnunen. Şimdi gidelim. Görüp görebileceğin en büyük tavuk kanadı tabağını mideye indirmek üzereyim."

Mun Leijona. Gülümseyerek onu takip ediyorum.

(İlmari sözüne sadık kalarak beni tavuk kanadı ve tatlı patates waffle kızartması servis eden, su kenarındaki bir bar ve ızgaraya götürdü. Görünüşe göre, bu

Adam 'hile günü' kavramını anlamıyor çünkü ben kilolarca tavuk kanadı, patates kızartması ve mavi peynir soslu kereviz sipariş ederken, o buharda pişmiş brokoli ve ada pilavı eşliğinde ızgara somon fileto sipariş ediyor. Bira bile sipariş etmedi. Hangi hokey oyuncusu hile gününde bira içmez ki? Onun yerine, sanki işiymiş gibi limonlu su içiyor.

Neredeyse iki saat boyunca barda kaldık. Hava çok güzel ve dışarıda oturuyoruz. Ben onu ağrıları ve kendi kendine tedavi stratejisi hakkında her yönüyle sorgularken okyanus esintisi saçlarımı karıştırıyor. Sonunda açık sözlü davranıyor, sorduğum her soruya başını sallamaktan ve tek heceli kelimelerden daha fazlasını söyleyerek cevap veriyor.

Restorandan çıktık ve muayenehanedeki muayene odasına geri döndük. Kapıyı kapattım. "Neden uzanmıyorsun? Bir muayene yapacağım ve hareket açıklığını biraz test edeceğim, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemiyor, ki bunun İlmari'de rıza anlamına geldiğini öğreniyorum. Arkamı döndüğümde, koca ayı gibi adam muayene masamda yatıyordu. Birkaç derin nefes alırken bir kolunu yüzünün üzerine koyarak arkasına yaslanıyor.

Avuçlarımı ısıtmak için ellerimi birbirine sürtüyorum. "Bölgede gözle görülür bir morluk var mı?"

"Bu sabah yapmadım."

Dudaklarımı büzüyorum, kaslı kalçalarındaki kalın kesiği incelerken bakışlarım klinik bir hal alıyor. "Morarmanın geçmesi bazen bir ya da iki gün sürebilir.

yüzey. Dün geceki maçta herhangi bir kas yırtılması yaşadıysanız, hemen kanıt göremeyebiliriz. Herhangi bir şişlik ya da renk değişikliği olup olmadığını kontrol edebilir miyim?"

Başını sallıyor.

Sadece bir çift atletik şort giyiyor. Gezinmesi kolay .

Boğazımı temizliyorum. "Şortunun etrafında biraz çalışmam gerekecek. Bu-"

Ben cümlemi tamamlayamadan iki elini şortuna götürüp çekiştiriyor.

"Oh, hayır-Mars, ihtiyacın yok-"

Ama artık çok geç. Ilmari bir eliyle şortunu kalçasından aşağı indirirken diğer eliyle de kendini örtmek için elinden geleni yapıyor. Adamın kocaman elleri var ama yine de neyle uğraştığının bir kısmını görebiliyorum.

Yüce Tanrım.

Masaya yaklaşıp kasıklarının ve uyluğunun üst kısmındaki deriyi hızlıca inceliyorum. Morarma yok. Şişlik yok. "Acıyor mu?" Parmaklarımla kasığının kıvrımını hafifçe yokluyorum.

"Hayır," diyor, vücudu

kaskatı kesilmiş. "Benim

için rahatlamaya çalış."

Homurdanıyor, Fince bir şeyler mırıldanıyor. Bunu çok sık yapıyor.

Bunun sadece bir tür lanet olduğunu hayal edebiliyorum... muhtemelen bana yönelik.

Parmaklarımı kaydırıyorum, addüktör kaslarının hizasında gezdiriyorum.

"Buna ne dersin?"

"Hayır."

"Şu anda ağrı seviyen nedir?" "Üç. Her

zaman üçte olurum," diye açıklıyor.

"Şortunu yukarı çekebilirsin." O bunu yaparken ben de ekliyorum:

"Herhangi bir renk değişikliği görmüyorum ama bu bir gün içinde görmeyeceğimiz anlamına gelmez. Bölgeye dokunduğunuzda hafif bir sıcaklık hissediyorsunuz, bu da bir zorlanma belirtisi olabilir. O yüzden konuştuğumuz gibi kesinlikle buz rutinini uygulayın."

Başını sallıyor, derin bir nefes alıyor, bakışları benden başka bir şey görmüyor. Onu rahatsız mı ediyorum? Normalde bu tür bir muayenede başka birinin bulunmasını isteyip istemediklerini sorardım ama bu konuda güvendiği tek kişi ben olduğuma göre, cevabının kocaman bir hayır olduğunu tahmin ediyorum.

"Ağrı merkezinizin gerçekten kasıklarınız mı yoksa kalça eklemimizin daha derinlerinde mi olduğunu daraltmak için bazı hareket aralığı testleri yapmak istiyorum" diye açıklıyorum.

"Bir şey yap, Doktor."

Birkaç temel hareket açıklığı egzersizi yapıyorum ve ağrı hissettiğinde beni durdurmasını söylüyorum. Buzdaki hareket açıklığını gördüm. Tam bir

split yapabiliyor.

"Beş saniyelik bir sıkma testi yapalım."

Ben daha açıklama yapamadan dizlerini masadan kaldırıp ayaklarını düz bir şekilde yerleştirmeye başladı bile. Bu hareketle atletik şortu kasıklarına doğru kayıyor ve çıplak, ağaç gövdesi kalçalarının tüm uzunluğu ortaya çıkıyor.

Ona sırtıyorum.

"Bu benim ilk inek şovum değil," diyor.

, o bana kaşlarını çatarken sesim boğuk bir kahkahaya dönüşüyor.

"Ne?"

Başımı salladım. "Bu 'rodeo'. Bu benim ilk rodeom değil."

"Doğru," diye mırıldanıyor. "Ama değil. Bana yumruk atabilirsin, Doktor. Benim için sakıncası yok."

Ve şimdi profesyonelliğim resmi olarak binayı terk etti. Ağlıyorum, çok gülüyorum.

Ilmari oturuyor. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Şimdi ne dedim ben? Bu beş saniyelik sıkma testi, değil mi? Yumruğunu dizlerimin arasına koyuyorsun, ben de sıkıyorum. Bunu yüzlerce kez yaptım."

Aman Tanrım, şimdi de surat asıyor. Dalga geçilmesinden hoşlanmıyor. Boğazımı temizliyorum. "Evet şampiyon, sıkma testi böyle yapılır. Şimdi arkana yaslan ve seni yumruklamama izin ver." Yine homurdandım, çünkü görünüşe göre on iki yaşındayım.

Tekrar uzanıyor ve sonra hareketsiz kalıyor. "Cinsel bir şey, değil mi?"

Kıkırdıyorum, dizlerine dokunuyorum. Benim için onları kaldırıyor ve ayaklarını bir kez daha düzleştiriyor. "Evet, Mars. Cinsel bir şey."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Bana söyleyecek misin?"

"Asla," diye gülerek cevap veriyorum, yumruğumu dizlerinin arasına yerleştiriyorum. "Bunu ev ödevi olarak düşün. Hey, bu hafta grup sohbetine katkınız bu olabilir-erkeklerden size yumruk atmayı açıklamalarını isteyin. Devam et ve sık," diye ekliyorum.

Gözlerini deviriyor ve yumruğumu olabildiğince sıkarken üzerine muazzam bir baskı uyguluyor. "Bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek zor değil. Sanırım yumruğunuzu alıp içine yerleştirdiğinizde-"

"Ooooookay, bu da beş saniye," diyorum onun üzerinden, dizine tekrar vurarak. "Bu nasıldı?"

"Belki dört."

Başımı sallıyorum, daha fazla zihinsel not alıyorum. "Tamam, kalkabilirsin. Şimdilik işimiz bitti."

Ayağa kalkıyor ama masadan kalkmıyor. "Eee?"

"Çılgın spekülasyonlara girmek istemiyorum."

"Kalça ve diz uzmanı olduğunuzda bu çılgınca bir spekülasyon mu? Bir fikriniz olmalı."

Ona bir bakış attım. "Pekâlâ, ilk izlenimler? Aslında bunun bir kasık çekme olduğunu düşünmüyorum."

Umutlu ifadesi düşüyor. "Daha kötü bir şey olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır, daha kötü olması gerekmiyor, sadece... farklı," diye cevap veriyorum. "Bence sorun kalçanızın daha derinlerinde. Sanırım labrumun olabilir. Buz hokeyi ve futbolda sürekli aşırı esneme nedeniyle sık görülen bir sakatlıktır. Ve muhtemelen kasık çekilmesi gibi hissedeceksin ama aslında çekilme belirtileri göstermeyeceksin" diye ekliyorum.

"Ameliyat gerektirir mi?"

"Her zaman değil."

"Ama bazen?"

Başımı sallıyorum. "Ama sonra bazı kasık çekmeleri de oluyor," diye ekliyorum. "Her ikisinin de olduğu vakalar gördüm. Herhangi bir yırtık yeterince kötüleşirse, düzeltmek için ameliyat gerekir. Şu andan itibaren buna karşı önlem almamız gerekiyor. Labral yırtığın çok kötü değilse, onu rehabilite edebilir ve kalçanı mümkün olduğunca güçlendirmek için sıkı bir güç ve kondisyon rejimine sokabiliriz."

"Ne derseniz yaparım doktor," diye yanıtlıyor.

Gülümsüyorum. "Endişelenmeni istemiyorum, tamam mı? Bir planımız var. Ve bu hafta harika oynadın. Eve git ve dinlen. Pazartesi antrenmanına hasta olduğunu söyleyerek gelmeyeceksin, değil mi?"

Başını sallıyor, ifadesi kararıyor.

"Güç ve kondisyon ekibinizle konuşup benimle çalışacağınızı söyleyeceğim. Sonra Çarşamba günü Pennsylvania'ya seyahat günü, o zaman da dinlenebilirsin," diye ekliyorum, günleri parmaklarımla işaretleyerek. "Cuma ve Pazar günleri maç günü. İlkini atlamanı gerçekten çok isterdim-"

"Hayır," diye mırıldanıyor.

"Davidson'ın forma giymesinin bir sebebi var. O çok iyi bir kaleci-" "O bir elek-"

"O senin takım arkadaşın!"

Ilmari kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor.

"Başlamak zorundayım." Sadece başımı sallıyorum.

"Başla o zaman."

Başını sallıyor, bakışları kucağında birleştirdiği ellerine kayıyor. "Hey," diye mırıldanıyorum, bir adım daha yaklaşarak.

Fırtına mavisî gözleri kısılmış halde keskin bir bakış atıyor.

"İzliyor olacağım, tamam mı? Yalnız değilsin Mars. Arkandayım."

Bir an için bakışlarımı tutuyor. Ne Jake'in güzel çocuk bakışlarına ne de Langley gibi tatlı bir köpek yavrusuna sahip. Hayır, Mars Kinnunen tam bir erkek. Sert ve keskin kenarlı ve hiç de benim tipim değil. Yine de açıklanamaz bir şekilde ona çekildiğimi hissediyorum.

Sonra masadan kayıyor ve birden odadaki hava yok oluyor. Benden bir karış daha uzun. Çizelgesinde 1.80 yazıyor. Aramızdaki boşluğu kapatarak beni sıkı bir kucakla sararak şaşırtıyor.

Kaskatı kesiliyorum, güçlü kollarını omuzlarıma doladığında kokusu duyularımı dolduruyor, çenesi başımın tepesine düşüyor. Şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra kollarımı gevşekçe ona dolayarak tekrar sarılıyorum.

"Teşekkür ederim Rachel," diyor bugün ikinci kez. Sonra geri çekiliyor, beni sıcaklığının ve tüm hayallerimdeki ev gibi kokan kokusunun peşinde bırakıyor.

B Daireme döndüğümde saat neredeyse akşamın beşiydi. Çantalarımı mutfağa bırakıyorum ve küçük alanıma göz gezdiriyorum. Jake öğleden sonra telefonum birkaç kez çaldı. Ilmari'nin muayenesini bitirdiğimde Caleb'dan cevapsız bir çağrı aldım.

Onlara bugünle ilgili cevaplar borçlu olduğumu biliyorum ama veremem. Ilmari bir şey söylememem için bana güveniyor. Çocuklar anlayış göstermek zorunda.

Küçük kahvaltılı barıma geçip tabureye oturuyorum ve taytımın yüksek bel bandından telefonumu çıkarıyorum. Duş almak için yanıp tutuşuyorum ama önce bir arama yapmam gerekiyor. Bütün bu durum beni aşıyor. Ilmari'nin sırrı konusunda güvendiği tek kişi benim. Benim sırrım için güvenilebileceğim tek kişiyi aramalıyım. O ne yapılacağını bilir.

Rehberimde gezinirken onun adını buluyorum ve arama düğmesine dokunmadan önce derin bir nefes alıyorum. Sonsuz şaşkınlığıma rağmen, gerçekten de telefonuna cevap veriyor.

"Price? Bu hiç beklenmedik bir şey," diyor derin sesi.

"Merhaba, Doktor Halla. Bu şekilde aradığım için çok üzgünüm ama..." Aslında onunla doğrudan konuşmayı planlamıyordum. Kafamda planladığım bir sesli mesaj vardı.

"Bir sorun mu var?"

Sesimi temizliyorum. "Umm... Aslında bir tedavi yöntemi konusunda tavsiyenize ihtiyacım var. Karmaşık bir durum. Konuşmak için birkaç dakikanız var mı?"

Bir saniye sessiz kalır. "Elbette," diye cevap veriyor. "Bana davayı anlat."
Derin bir nefes alıyorum. "Peki... nereden başlasam?"

BİR SAAT SONRA, DUŞTAN ÇIKTIM, HAVLUYU ETRAFIMA SARDIM.

Saçımı. Sonra ipeksi, zümrüt yeşili bir tişört ve ona uygun bir uyku şortu giydim. Duşun sıcaklığı kaslarımın gevşemesine yardımcı oldu. Bir kadeh şarapla Jake'in kanepesine uzanmak için sabırsızlanıyorum. Belki bana söz verdiği ayak masajlarından birini yapar.

Bütün eşyalarımı bir kerede taşımayı planlamıyorum. Buna duşta karar verdim. Bu gece bunlarla uğraşamayacak kadar yorgunum. Oraya gideceğim, bütün gün onları oyaladığım için özür dileyeceğim ve umarım yiyecek bir şeyler bulurum.

Telefonumu makyaj masasından alıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Jake bana daha önce adresini göndermişti... ve hile günü suşi yemeğinin bir resmini. Sanırım başka bir hayatta Jake suşi *yapıyordu*. Hızlıca bir mesaj yazıp yatak odamdan mutfığa doğru ilerlerken bu düşünceye gülümsüyorum.

RACHEL (6:17): Hey, on dakika içinde buradan ayrılıyorum. Lütfen bana yiyecek bir şeyler olduğunu söyle.

Midem boş olabilir ama boş ver. Bu haftalık maratondan sonra annemin bir kadeh şaraba ihtiyacı var. Mutfığa giriyorum ve hemen çılgık atıyorum, telefon elimden yere düşüyor. "Ne oluyor Caleb!"

Pislik herif mutfığımda duruyor, kollarını kavuşturmuş ocağa yaslanıyor. "Demek hayattasın. Bildiğim iyi oldu."

Eğilip telefonumu elime alıyorum ve hasar olup olmadığını kontrol ediyorum. Jake cevap vermeye başladı bile.

JAKE (6:18PM): YAY!!!! *confetti emoji*

JAKE (6:18PM): Pizza iyi mi? Fırın önceden ısıtılıyor.

JAKE (6:18PM): Hey, sanırım Caleb da hala o taraftaydı. Belki birlikte gideriz

Kalbim hızla çarparken Caleb'a ters ters bakıyorum. "Şimdi de kadınların dairelerine mi giriyorsun? Buraya nasıl girdin ki?"

Kara kaşlarını kaldırıyor, kollarını hâlâ kavuşturmuş. "Ciddi misin? Bana bir anahtar *vermiştin*, hatırladın mı?"

Vay canına, kesinlikle yaptım. Sanki birkaç hafta değil de bir ömür önceymiş gibi geliyor. Alay ediyorum, buzdolabımı açıp soğutulmuş chardonnay şişemi çıkarıyorum. "Evet ama o acil durumlar içindi. Acil olan ne Caleb?"

"Deniz kabuklarım bitmişti," diye mırıldanarak kahvaltı barımdaki cam kaseyi işaret etti.

Dolabı açıp bir şarap kadehi indiriyorum ve kendime cömertçe doldurmak için yardım ediyorum. "Peki, bu gizlilik ve hançer neden?" Bir yudum alarak söylüyorum.

Bana hâlâ o seviyeli bakışını atıyor, kollarını kavuşturmuş. "Fikrini değiştirmişsin."

Duraklıyorum, şarap kadehi dudaklarımın yarısına kadar geliyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, her şeyi sikip atma enerjisi düşük bir seviyede kaynıyor. Geçirdiğim günden sonra Ejderha Rachel ortaya çıkıp biraz dans etmeye hazır hissediyor. Jake bana asla onun arzuladığı kavgayı vermezdi ama Caleb bambaşka bir hikâye. İçimdeki karanlığın onda da yansıdığını görüyorum. Başkalarının spot ışıklarının gölgesinde durmaya alışmış iki yorgun coulda-been. Ancak ikimiz de karanlığı, onların ışığını paylaştığımız her şeye tercih ettiğimizi fark ettik.

İçimi tezgâhın üzerine bıraktım. Başıma sardığım havlumu hâlâ üzerimde. İpeksi tişörtüm ve şortum hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Tüm kıvrımlarımı görebildiğine eminim. Ve bakıyor. Bunu yaparken izliyorum, bakışları ısınıyor.

Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturup tezgâha yaslanıyorum. "Fikrimi değiştirdiğimi mi düşünüyorsun? İki hokeyci kardeşle yaşamının en iyi hayat seçimi olmayabileceğine karar vermem on iki saatten az sürdü. Böyle düşünmek istiyorsun, değil mi?"

"Böyle düşünmek *istemiyorum*," diye düzeltiyor. "Sadece böyle düşünmene şaşırmadım. Bu herkes için çok fazla. Jake için çok fazla. Ama buraya yeniden düşünüp düşünmeyeceğini öğrenmeye geldim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Peki sen bana ne teklif edeceksin Caleb?" Derin bir nefes alıp ellerini iki yanına indiriyor. ". *İşte bu. Saat gibi.*

Şarap kadehimi kaptığım gibi bir yudum daha alıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Birbirlerine dolanmaya kararlı olduklarında onlara mümkün olduğunca çok ip vermek en iyisi. Ve Caleb biraz esarete bayılır. O da bunu istiyor. Eminim şu anda sertleşiyordur, kendi saçma şehitliğiyle kafayı buluyordur.

"Bakın... bunların hepsi çok fazla," diye devam ediyor ensesini ovuşturarak. "Jake'in yepyeni bir takımla yeni bir sezona başlarken dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yok. Senin de bu karmaşaya kesinlikle ihtiyacın yok. Başından beri kararsızdın. Seattle'da Jake'i hayalete çevirmeye çalıştın, yani şüphelerin olduğunu biliyorum. Ben sadece bunlara yenilerini eklemek istemiyorum."

Oh Caleb, seni tatlı, korkmuş pislik.

"Mhmm," diyorum, bir yudum daha alarak. "Yani... eğer kaçıp gitmek istiyorsam, bunu sadece Jake'in canını yakarak yapmamın daha iyi olacağına karar verdin, değil mi?"

"Hayır," diye . "Jake'in incinmesini istemiyorum."

"Bunun Jake'le ilgili olduğuna emin misin? Görünüşe göre *kendini* güvende tutmak için başlamadan bitiriyorsun. Kendini geride kalmanın acısından kurtarıyorsun. Korkun bu, değil mi?"

"Hayır, lanet olsun, bu doğru çıkmıyor," diye mırıldanıyor, bakışlarını indiriyor.

"Hayır, harika gidiyorsun," diye kestirip atıyorum. "Hadi şimdi tüm bu saçmalıkları masaya ."

Bakışları parlıyor, gözleri eriyor. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hiç de değil," diye yanıtlıyorum. "Bunun aslında *benimle* ve sadakat sorunlarımla ilgili olduğunu da sanmıyorum," diye ekliyorum. "Kesinlikle Jake'le ilgili değil. Sözlükte 'sabitlik' kelimesine bakın, Jake Compton'ın başparmağını kaldırmış bir resmini göreceksiniz."

Başını sallıyor ve bir elini dağınık, koyu kumral saçlarında gezdiriyor.

"Bu arada, ona çoktan mesaj attım ve yolda olduğumu ," diye ekliyorum. "Az beni ölümüne korkuttuğunda ben de öyle yapıyordum."

Tezgâhın üzerinde vızıldayan telefonuma bakarken kaşları çatılıyor. "Sen mi yaptın?"

"Evet, Caleb, yaptım. Bugün ikinizden de kaçmak gibi bir niyetim yoktu. İşler araya girdi. Elimden geldiğince çabuk hallettim ve gitmeye hazırdım. Ama şimdi mutfağında durduğuna göre, bunu burada ve şimdi halledebiliriz."

Gözleri kısıldı. "Neyi çıkardın?"

Alay ediyorum, şarabımı tekrar bir kenara koyuyorum. "Buraya gelip söylemek için ilk kez anahtarımı kullandığına inanmamı mı bekliyorsun gerçekten? Bunun nereye gidebileceğini görmek için en ufak bir merakın bile yok mu?"

"Hiçbir yere gidemez. Kendiniz söylediniz."

"Halka açık olamayacağını söyledim," diye düzeltiyorum. "Bir sürü nedenden ötürü, hepimizin bunu gizli tutması gerekiyor. Ama karanlıkta dans etmek için çok yer var, Caleb. Özellikle de senin için."

Kaşları daha da çatılır. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir omzumu silkiyorum. "Burada tüm hayallerinin gerçekleştiğini görme şansın var."

Kolları göğsünün üzerinde geriliyor. "Anlamıyorum."

"musun? O zaman senin için heceleyeyim." Bir adım daha yaklaşıyorum. "En iyi arkadaşın hayatının aşkını buldu. Şimdi sersemlemiş durumdasın. Ne yapacağını bilmiyorsun. Çünkü o Kelsey adında, onunla evlenmek ve Gucci tulumlar giydireceği 2,5 bebeğini doğurmak isteyen sarışın bir puck tavşanı değil."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Değil mi?"

Havluyu başımdan çekip yere bırakıyorum. Nemli saçlarım omuzlarıma dökülüyor. "Hayır. Tayland yemeği yiyen, önlük giyen, denizci gibi küfürler eden ateşli bir doktor. Doğma büyüme rock'n'roll'cu, babasının kapalı gişe konserlerinde amfilerin arkasında asit atarak büyümüş."

Bir adım daha yaklaşp nasıl gerildiğini izliyorum. Şu anda benden çok kendisiyle savaşıyor. Kendi canavarını sıkıca zincire vurmuş.

Gel benimle oyna, bebeğim.

Artık aramızda neredeyse bir kol boyu mesafe var. Elimi uzatıp parmak uçlarımı hafifçe göğsünde gezdiriyorum. Dokunuşumla sertleşiyor, elleri sobayı kavramak için geri gidiyor.

"Jake'in yeni kızı bağımlılık, depresyon ve dismorfiyle mücadele etti... hepsi de on sekiz yaşına basmadan önce," diye devam ediyorum. "İkimiz de onun için tamamen yanlış olduğunu biliyoruz... ve tamamen doğru." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, elim hâlâ göğsünde duruyor. "O güçlü biri. Onun saçmalıklarını kabul etmiyor. Ve onun parıltısı onu diğer kadınlar gibi kör etmiyor. Onunla başa çıkabilir, onu koruyabilir ve güç olarak onunla boy ölçüşebilir."

Daha yakına eğilip bronzlaşmış yanaklarındaki çilleri sayıyorum ve fısıldıyorum: "Jake'in yeni kızıyla ilgili en iyi kısmı bilmek ister misin?"

Bana bakarken çenesi sıkılıyor, kara gözleri parlıyor. "Ne?"

Gülümsüyorum. "O da Caleb'in kızı."

Başparmaklarımı ipeksi uyku şortumun üst kısmına sokup çekiştirerek yere düşürdüğümde inanılmaz derecede hareketsizleşiyor. Belden aşağısı çıplak bir şekilde önünde duruyorum.

"Senin kız paylaşılmayı seviyor Cay. Becerilmekten hoşlanıyor. Ayrı ayrı, birlikte. İkinizin de onu yemesini istiyor."

"Kahretsin Rachel," diye mırıldanıyor, sobayı öyle sıkı kavıyor ki metali bükmemesine şaşıyorum.

"Hayır," diyorum, parmağımı dudaklarının üzerine koyarak. "Yalnız olduğumuzda bana böyle hitap edemezsin." Bakışlarını tutup bekliyorum.

"Kasırga," diyor, sesi kısık.

Elimi kaldırıp alnındaki saçları okşarken içim aydınlanıyor. Gözlerini kapatıyor, sanki dokunuşum onu fiziksel olarak incitiyormuş gibi.

"Acil çıkış istiyorsun çünkü korkuyorsun," diyorum. "İstemekten korkuyorsun. İstenmekten korkuyorsun."

Sözlerim karşısında irkildi, çenesi sıkıca kenetlendi. "Beni tanı mıyorsun." "Yeterince tanıyorum."

Başını sallıyor.

"Jake seni seviyor ve ben Jake'e güveniyorum," diyorum basitçe. "Ve *sen de Jake'i seviyorsun*," diye ekliyorum. "Onu sevmeye devam edeceğine güvenebilir miyim? Onu benimle paylaşmayı öğrenebilecek misin Cay? Verecek çok fazla sevgisi var. İkimize de yetecek kadar, bence."

"Ben senin için iyi değilim," diye mırıldandı. "İkinizden biri. Bunu kıracağım."

-" Sözlerinin geri kalanını ısırarak söylüyor. "Caleb-"

"Mahvederim," diyor. "Bırakın gideyim. Şimdi gitmeme izin ver, daha önce..." Kalp kırıcı bir sessizliğe gömülür.

Kelimeler Caleb'a ulaşamaz. Ona ne olabileceğimizi göstermek için biraz harekete güvenmem gerekiyor. Onu dövmeli bileğinden tutup elini bacaklarımın arasına götürürken bakışlarını tutuyorum. Bir nefes çekiyorum, dokunuşuyla rahatlayarak titriyorum. İkimiz de bakışlarımızı ortak bağlantı noktamıza indiriyoruz. "Siktir," diyor bir nefeste, parmakları merkezimi

buluyor ve beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırıyor. Diğer eli belime dolanıyor ve beni sabit tutuyor.

"Jake bizim meleğimiz," diyorum nefes nefese, parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirirken ellerim omuzlarında sıkılıyor. "İkimizi de parlak ve ışıltılı hissettiriyor. Bizi olduğumuz gibi görüyor."

Sakallı yanağını okşuyorum, bakışlarını bir kez daha tutuyorum. Caleb'in parmakları içimde hareketsiz kalıyor.

"Ama sanırım sakladığım her şeyi görebilirsin," diye fısıldıyorum. "Bu işte sen de varsın Cay. Benimle birliktesin. *Bizimle birlikte*. Benim şeytanım ol. Gel benimle karanlıkta dans et."

Parmaklarını amımdan çekiyor, beni boş ve daha fazlası için ağrıyan bir halde bırakıyor. Yavaşça ıslak parmaklarını kaldırıyor ve ayrılmış dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "İhtiyacın olan bu mu, Kasırga? Gölgelerimin tadına bakmak mı istiyorsun?"

Gömleğinin ortasını yumrukladım. "Sadece tadına bakmak mı? Bebeğim, beni boğsan iyi edersin-"

Ben daha sözlerimi bitirmeden beni öpüyor. Elleri nemli saçlarıma dalıyor, parmakları sıkıca giriyor, boynumu geriye doğru çekip ağzıma sahip oluyor. Hevesle açıyorum, ellerim beline inip parmaklarım kemer halkalarına takılırken ihtiyacımı inleyerek dile getiriyorum.

Bizi döndürüyor ve çıplak kıkırmı sobanın sapına bastırıyor. Kot pantolonu tenime sertçe değerken, sert siki merkezime baskı yapıyor. Ben de hemen karşılık veriyorum. Elleri gezinirken kalçaları beni sabitliyor, parmaklarının nasırlı uçları tenimi ateşe veriyor. Parmakları tulumumun ipeksi küçük askılarına takılana kadar boynumdan aşağı, köprücük kemiklerimin üzerinden fırçalıyor. Dili ağızımdayken, siki bana doğru sertçe bastırırken, ipeğin küçük tellerini yumrukluyor ve sarsarak koparıyor.

Tulum kalçalarımın altına kayarken nefes nefese kalıyorum. Sonra elleri göğüslerimi kavırıyor, ben haykırıp öpüşmemizi kesene kadar meme uçlarımı sıkıyor. Acıyı zevkimle karıştırmayı seviyorum. Sinirlerimin daha hızlı ateşlenmesini ve çekirdeğimin daha sıkı sarılmasını sağlıyor. Yanıyorum, vücudum ihtiyaçla uğulduyor.

İki elimle gömleğinin eteklerine uzanıp çekiştiriyorum. "Çıkar şunu."

Homurdanarak öpüşmemizi kesiyor ve tişörtünü tek eliyle çıkarıyor. Tişörtü bir kenara fırlatıp eğiliyor, sıcak ağzı sivri meme ucuma yaklaşıyor. Fiske vurup emiyor, beni doğrudan o sınıra götürüyor.

Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. Kasları geniş gövdesi üzerinde zayıf ve sert. Bronz teninde güneşin kalıcı sıcaklığını hissedebiliyorum. Parmaklarımı sörfçü çocuğun saçlarına gömüyorum ve o inleyene kadar tırnaklarımla ensesini tırmıklıyorum.

Kızarmış tenime karşı "Siktir," diye bağıyor.

Bir elini tekrar bacaklarımın arasına atıyor ve ben de sobanın kıcımı deşmesini umursamadan ona doğru açılıyorum. Başparmağıyla klitorisimi okşuyor, iki parmağını ıslak merkezime gömüyor. Sonra bir emme sesiyle göğsümü bırakıyor, bakışlarımı tutmak için kendini düzeltiyor. Diğer eliyle yanağımı kavıyor, beni sabit tutuyor ve parmaklarıyla beni sikerken yüz ifademini değışmesini izliyor.

Kollarında paramparça oluyorum, dizlerim titriyor. "Bebeğim, çok yakınım," diye nefes alıyorum, çaresiz ve güçsüz hissediyorum.

Gölümsüyor, kara gözleri parlıyor. "Seni ilk gördüğümünden beri bu anı düşündüm. Benim için çıkaracağın sesleri, dilimde bırakacağın tadı düşündüm." Eli yumuşuyor, boynumdaki sütunu yumuşatıyor.

Dokunuşuna doğru eğildim, ayrık dudaklarımın arasından nefes nefese kaldım, salıverilmemin daha sıkı sarmalandığını hissederken. "Lütfen-"

"Hayatıma bir kaos fırtınası gibi girdin. Her şeyi paramparça ettin. Serbest düşüşteyim. Paraşütüm yok. Beni yakalayacak kimse yok."

İki elimle yüzünü kavıyorum, vücudum ihtiyaçtan ağrıyor. "Cay... bana bak, bebeğim."

Obsidyen bakışları üzerime kilitleniyor ve son kontrol kırıntımı da paramparça ediyor.

"Seni yakalayacağım," diyorum nefes nefese. "Bırak seni yakalayayım. düş. Asla durma-"

Sonra tekrar öpüşüyoruz, ikimizin de elleri pantolonunun önüne düşüyor. Düğmeyi açmak için mücadele ediyoruz. Yırtık kotunu kalçalarından çekip yere indiriyor.

Elimi boxer külotunun içine sokup yumruğumu sert sikinin etrafına doluyorum. Uzun ve zayıf, Jake'ten daha az çevresi var, ama o piercingler şimdiden ağzımın suyunu akıtmadıysa ne olayım. Ucu sızıyor, ıslaklığı avucumun içini yalıyor. Dudaklarını okşarken dudaklarımdan çıkan istekli sese engel olamıyorum, dillerimiz birbirine karışıyor.

"Lanet olsun, dur!" diye homurdanıyor.

Göğsüm kabarırken, külotunu kalçalarından aşağı çekerek sikini serbest bırakmasını izliyorum. Kelimenin tam anlamıyla boşalmak için yanıp tutuşuyorum ama şimdi o içime girene kadar boşalmak istemiyorum.

Boşta kalan elini ıslak saçlarıma gömerken kendi boşalmasını engellemek için ucunu sıkıyor. "Bana ne istediğini söyle," diyor çenemi ısırarak.

"Beni becermeni istiyorum," diye cevap veriyorum, kalçalarına sıkıca tutunarak. "Cay, beni senin yap. Lütfen, *bebeğim-ah-*" Serbest eli boynumda dolaşırken nefesim kesiliyor.

"Ben senin bebeğin değilim," diye homurdanıyor, boğazımı sıkarak. "Sen benim sapkın kasırgamsın. Esmer bir şişedeki kaos. Ben kimim peki? Karanlıkta seni kim bekliyor?"

Gülümserken bile irkiliyorum. İçindeki canavar sonunda oyun oynamak için ortaya çıkıyor. Eline karşı yutkunuyorum, nefesimin o enfes sıkılığını seviyorum. Bu arada amım biraz daha ilgi görmek için yanıp tutuşuyor.

"Lütfen baba," diye inliyorum, gözlerinin açlık ve zaferle parlamasına bayılıyorum. Evet, Cay baba dom kink diye bağırıyor. Benim kontrol manyağım. Bay Her Şeyi Düzeltir. "Sana ihtiyacım var. Beni çok iyi becer. Ben çığlık atmadan önce bu amcığa sahip ol-"

Beni tuttuğu gibi çığlık atıyorum, dönerken beni vücudundan yukarı kaldırıyor. İki adım ilerledi ve beni tezgahın üst dolaplardan arınmış tek kısmının, küçük kahvaltı barımın kenarına kabaca bıraktı. Nefesim kesiliyor, ellerim kendimi yakalamak için geriye düşüyor. Dirseğim deniz kabuklarından oluşan büyük cam kaseye çarpıyor ve kaseyi kenara fırlatıyor. Yerde paramparça oluyor, Caleb bacaklarımı ayırıp sikinin ucunu girişime dayıyor ve tek bir hamleyle kabzasına kadar sokuyor.

Çığlık atıyorum, anında paramparça olurken vücudum bir spazmla sarsılıyor. Amım onun sikini sıkıyor ve sonra hareket ediyor, içime giriyor. "Oh- *Tanrım*-"

Caleb'in dört piercingini de dünyanın en lüks nervürlü prezervatifi gibi hissediyorum. Yemin ederim, ruhum bedenimin üzerinde bir yerlerde yüzüyor olmalı. Piercingli bir alete sahip olmak Caleb'in şu anda bana yaptıklarını başarmak için yeterli değil. Bu adam sahip olduğu her şeyle beni beceriyor. Yivli hissi, aksi takdirde akıllara durgunluk veren bir seksin hoş ve sapıkça bir bonusu.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, ulaşabildiğim her parçasına tutunuyorum. Düşünemiyorum bile çünkü açgözlü amımı tamamen yok ederken kalçalarımı morartacak kadar sıkı tutuyor, başka bir serbest bırakma dalgasının bana çarptığını hissedene kadar tekrar tekrar kabzaya çarpıyor, gerçekten hiç durmayan ilkenden tepe yapıyor.

"Tanrım, harika hissediyorsun," diye inliyor. "Çok ıslak ve sıkı. Bu amcığı her gün sikeceğim."

"*Evet*-"

"Sana sahip olacağım, tatlı kız. Seni domaltacağım ve sikimi mızraklayacağım. Jake'in sikine de. İkimizi birlikte alacaksın. Bu amda, kışında. Daha fazlası için çığlık atarken bile durmamız için bize yalvaracaksın."

"Yap şunu," diye yalvarıyorum, vücudum çifte orgazmımın artçı şokuyla titriyor ve o daha bitirmemiş.

Çaresiz bir iniltiyle içimden çıkıyor ve beni tezgahın kenarından çekip alıyor. Kollarının arasına düşüyorum, beni kabaca çevirirken ona doğru sarkıyorum. "Eğil. Bana bu mükemmel kıcı göster."

Elini bacaklarımın arasına gömerken yüzümde bir gülümsemeyle memnuniyetle tezgâhtaki dirseklerimin üzerine düşüyorum. Diğer eli kıcı yanağıma masaj yapıyor ve doğrudan klitorisime doğru hissettiğim keskin bir tokat atıyor.

"Beni derinlere götüreceksin," diye emrediyor, kalçalarıyla bastırıyor, bacaklarımın arasına kaydırduğu siki salgıladığım suyla ıslanıyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

"İçine boşalmamı istiyorsun, değil mi?" diye alay ediyor, kulağımın memesini usulca ısıyor. "Sen dölle doldurulmak isteyen muhtaç bir kızsın. Bahse girerim aynı anda iki siki birden alırsın, değil mi Kasırga? Benim ve Jake'in bu amcığı birlikte doldurmamızı ister misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum, kalçalarımın tezgâha sıkıca yapışmış hissini seviyorum. Sert kenar içimi kesiyor ama umurumda değil. "Benimle bitir, Cay. Her şeyi al."

Bir hırıltıyla sırtımın küçük kısmına bastırıyor ve girişime çentik atıyor. "Bana istediğini söyle."

"İstiyorum," diye ağlıyorum. "*Seni istiyorum. Lütfen-tanrım-bir şey kalmayana kadar sık beni.*"

Ve sonra yaptı. Eve bir kez daha çarpıyor, G noktamdaki piercingleriyle yaptığı yeni aç yıldızları görmemi sağlıyor. Beni tezgâha doğru iterken titriyorum, miyavlıyorum, her itişinde kalçalarım ikiye bölünüyor ama umurumda değil. Beni mümkün olan en iyi şekilde mahvediyor.

Avuçlarımı tezgâhın koymuş, hassas meme uçlarımı soğuk yüzeye bastırmıştım. Beni öyle sert beceriyor ki, kalçalarımın çatlayabileceğini düşünüyorum, sırtımı kaldırıyorum, ağzım yavaşça yükselen bir iniltiyle açık.

Ben onun etrafında sıkıca kenetlenip sikini boğarken, ikimiz de kendimizden geçtiğimizi haykırıyoruz. Bacaklarım da onun etrafında kenetleniyor, derinlere gömülü kalması için kelimeler olmadan yalvarıyor. O inerken, terden kayganlaşmış vücudu benimkinin üzerine katlanırken, onun serbest bırakılmasının sıcaklığını hissediyorum.

Paylaştığımız o serbest bırakılma anına ne kadar tutunabildiğimizi bilmiyorum. Zaman anlamsızlaşıyor, bedenim yükseklerden çözülüyor ve bana enfes artçı sarsıntılardan başka bir şey kalmıyor.

Sonunda, tutuğu yumuğuuyor ve sonra kayarak çıkıyor, tezgahı iterken elleri beni çerçevesiyor. Orada yatıyorum, vücudum titriyor. Tezgâh yanan tenime buz gibi geliyor. Geriye kayıyorum, kalçalarımıdaki acıdan irkiliyorum.

Caleb eğilip beni kollarıyla sararak tezgahı kaldırıp çevirirken nefesi boynuma sıcak bir şekilde değiyor. Ağırlığımanın çoğunu tutmasına izin vererek göğsüne doğru kıvrılıyorum. İkimiz de titriyoruz. Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve alnımı öpüyor.

"Benden uzaklaşma," diye mırıldanıyorum. "Bizden. Lütfen kal."

Sırtımda daireler çizen eli duruluyor. "Hiçbir yere gitmiyorum," cevap veriyor.

Rahatlamış bir nefes vererek sıcak tenine karşı gülümsüyorum. "Beni eve götür Cay. Jake bizi bekliyor."

"W hoa," diye mırıldanıyorum, seksi, modern bir sahil evine yanaşırken Caleb'in cipinin ön camından dışarı bakıyorum. Uzun ve dar bir ev. metal ve camdan oluşan endüstriyel bir havası var. "Bu muhteşem."

Poseidon kafasını koltukların arasından çıkarıyor, sıcacık köpek nefesini yüzüme çarparak nefes nefese kalıyor. Sırıyorum ve boynunun altını okşuyorum.

Caleb cipi iki arabalık garajın dışına park ediyor. "Bloğun etrafında sokak dışında bazı yerler var. Programlarımız ne zaman uyarsa ortak araba kullanabiliriz, aksi takdirde ben oraya park etmeyi planlayabilirim, sen de canavar kamyonunu buraya park edebilirsin."

İnledim. O lanet kamyonundan gerçekten nefret ediyorum. Jake'in yanında bundan bahsedemem, orası kesin. Abartılı hediye vermeyi seven bir tipe benziyor.

Caleb arabadan atlıyor, Poseidon da onu takip ediyor. Köpek cipin önünden geçerek ön kapıya doğru koşuyor ve heyecanlı bir havlama sesi çıkarıyor.

Elimde olmadan gülüyorum, gece çantamın askısını omzuma atıyorum. "Burada olmaktan mutlu görünüyor."

Caleb homurdanıyor, kendi çantasını omuzluyor. "O tüylü küçük bir hain."

"Jake Seattle'da ikinizden de bahsetmişti," diyorum kapımı kapatırken. "Biliyorsun... tanıştığımız gece."

"Oh, öyle mi?"

"Evet, Sy'ın onu senden daha çok sevdiğini söyledi." Alay etmek için söyledim ama söyler söylemez yanlış yaptığımı anladım.

Caleb'in gülümsemesi düşer ve dalgınlaşır. "Herkesi benden daha çok seviyor," diye mırıldanıyor.

Öne doğru adım atarak kolumu beline doladım ve kendimi ona yasladım. "Hey." Onu durması için çekiyorum. "Bana bak Cay."

Aşağı bakıyor, koyu renk gözleri bu ışıktaki simsiyah. Saçları dağınık ve bronzlaşmış yanaklarında yumuşak bir kızarıklık var. Gerçekten de çok güzel bir kemik yapısı var. Fantastik bir kitaptaki bir fae'yi düşünmeden edemiyorum. Koyu kirli sakalı ona bir hava katıyor ve biraz yaşlandırıyor.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi sekiz," diye yanıtlıyor.

"Sen?" "Yirmi yedi. Jake kaç yaşında?"

"Aynı senin gibi. Doğum günü Nisan ayının sonunda." Kapıya doğru yürümeye devam ediyoruz.

"Evet, bizim inatçı divamız," diyorum gülerek.

"Tanrım, tam bir Boğa," diye cevap veriyor Caleb, kolunu rahatça belime dolayarak.

"Bekle, doğum günün ne zaman? Burcun ne?"

Dudaklarını büzüyor, gözleri kısılıyor. "Söylemek istemiyorum."

İç çekiyorum. "Yemin ederim, eğer Başak burcuysan, çekip gitmek zorunda kalabilirim. Bir Boğa ile bir Başak arasında pinball oynayamam."

"Ben Başak burcu değilim," diye yanıtlıyor.

Nefesim kesildi, onu durdurdum. Deli gibi gülümserken gözlerim kocaman oldu. Kolunu etrafımdan kaydırıyorum, ters çevirirken bileğinden tutuyorum.

"Sen ne-"

"Aha!" diye zafer çılgınlıkları atıyorum. Başparmağımı ön kolunun iç tarafındaki dövmenin üzerinde gezdiriyorum. Bir ok ve yay. "Sen bir Yay burcusun, değil mi?"

"Hayır," diyor kolunu çekiştirerek.

"Evet, öylesin," diye mırıldanıyorum. "Sen huysuz, kaprisli, duygusal bir Yay burcusun. Tanrım, bu her şeyi açıklıyor. Sen *tam* bir yay burcusun."

"Dur," diye homurdanıyor.

"Eminim de sanatçısıdır, değil mi?" Alay ediyorum. "Peki, ne yapmaktan hoşlanırsın, baba? Suluboya mı? Müzik mi? Oh, *lütfe*n bana şiir olduğunu söyle-"

"Durman için sana para ödeyeceğim," diye homurdanıyor.

"Bana tabelamın ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Hayır," diye yanıtlıyor ve ön kapıya doğru yürüyor.

"Oh, hadi ama! Sor bana!"

"Ben zaten biliyorum," diye sesleniyor omzunun üzerinden. Onu takip ediyorum.

"Nasıl?"

Ön kapıda durup bana baktı. "Kolunun arkasında, dirseğinin hemen üstünde Yengeç takımyıldızı dövmesi var."

"Ne-" Kendi kolumu yakalayıp görmek için bükmeye çalışıyorum. "Kahretsin, bunu *tamamen* unutmuşum! Tanrım, ben on beş yaşındayken yapılmıştı. Harrison ve ben onları eşleştirdik."

Süslü bir tuş takımı kilidi olan ön kapıya doğru adım atar. Kilidi açmak için rakamlara dokunuyor ve kapıyı açarak Poseidon'un heyecanlı bir havlamayla içeri girmesine izin veriyor. "Önden buyurun," diye mırıldanıyor. "Evim güzel evim."

Onun yanından geçip eve girdiğimde sıcak ahşap, koyu metal ve camdan oluşan endüstriyel bir düzenle karşılaşıyorum. Girişte üç kata da zikzak çizerek çıkan bir dizi açık merdiven var.

Caleb kapıyı arkamızdan kapatıyor ve çantamı omzumdan alıyor.

"Hey!" diye sesleniyor Jake evin derinliklerinden.

Girişten içeri adımımı atıyorum ve kat planı kocaman bir büyük odaya açılıyor - büyük bir kesit koltuğa sahip konforlu bir oturma odası, televizyon spor kanalında; iki tarafı tavandan tabana camla çevrili, neredeyse dalgaların karaya attığı odun havası veren güzel bir ahşap masanın bulunduğu yemek alanı; ve usta şeften çıkmış bir şey gibi olan devasa bir mutfak.

Bakışlarım hemen ikili buzdolabına yöneliyor çünkü tam önünde Jake duruyor. Üzerinde düşük belli gri bir eşofman altından başka bir şey yok, siyah saçları dağınık, sanki uykudan yeni uyanmış gibi. Kasları oyulmuş mermer gibi, altılı karın kasları kesik bir "V" ye doğru iniyor ve dokunmak için sabırsızlanıyorum.

"İşte buradasın," diye sesleniyor. "Tanrım, iki saat önce yolda olduğunu söylemiştin. Bir arama ekibi çağırmak üzereydin ve lanet olsun, ikiniz sikiştiniz." Aramıza bakıyor, gözleri daralırken gülümsemesi düşüyor.

Hala gidiyorum.

"Bu yüzden bu kadar geç kaldın, değil mi? Evet... Cay'ın suçlu yüzünün her yerinde bunu görüyorum ve -ah, lanet olsun- seni android sikiyle becerdi, değil mi?"

"Sakin ol," diye homurdanıyor Caleb.

Ama Jake ellerini, hayal gücüne kesinlikle *hiçbir* şey bırakmayan eşofmanlarının ceplerine sokarken gözleri kocaman açılıyor. "Ee, nasıldı?"

Omzumun üzerinden Caleb'a bakıyorum. Bu hepimiz için yeni bir alan. "Umm... gerçekten detayları bilmek istiyor musun?"

"Tabii ki bilmek istiyorum," diye ağlıyor Jake. "Tanrım, inanılmazdı, değil mi?" Elini yüzüne sürerek inliyor. "Bu hiç adil değil. Çok zeki, garip bir sörfçü vampir havası ve sapıkça yivli bir siki var. Bir erkek sörf yapan, güneşte öpüşen Edward Cullen'la nasıl rekabet edebilir ki?"

Şimdi Caleb ve ben kahkahalarımızdan boğuluyoruz, Poseidon ayaklarımızın dibinde dans ediyor.

Jake'in huysuzluğu başımın dönmesini körüklüyor. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun Seattle? Caleb ve onun garip Klingon siki için beni bir kenara atacağını mı sanıyorsun?"

Ellerimi kalçalarımaya koyarken gözlerim yaşıyor. "Peki, bu konuda ne yapacaksın, yakışıklı?"

Vahşi bir hırıltıyla ileri atıldı, beni ortamdan yakaladı ve omzunun üzerinden yukarı doğru savurdu. Tamamen hazırlıksız yakalandım, hassas kalçalarım acı içinde çığlık atarken, benimle merdivenlere doğru havalandı ve iyi bir önlem için kıcıma bir şaplak attı.

"Jake-beni yere bırak-"

"Mümkün değil," diye cevap veriyor ve Poseidon peşimizden gelirken aceleyle merdivenlere doğru koşuyor. "Cay, pizzayı fırından çıkar!" diye omzunun üzerinden sesleniyor.

"Güzel, benim için ısıttığın için teşekkürler!"

"Onu yersen ölürsün, pislik!" Jake havlayarak karşılık verdi. Bizi aceleyle merdivenlerden yukarı çıkarıyor, basamakların her zıplayışı kalçalarımı öldürüyor.

"Güzel yer," diye nefes alıyorum, ellerimi sırtına bastırıyorum.

"Seni sonra gezdiririm," diye cevap veriyor ve beni koridorun sonunda, sadece odası olduğunu tahmin ettiğim yere götürüyor. Beni omzundan indiriyor ve ayaklarımın üzerinde sallanmaya bırakıyor. "Dışarı, Sy!"

Poseidon sıçrayarak koridora geri döner ve Jake kapıyı kapatır.

Hızlı bir dönüş yapıp her şeyi kavırıyorum. Tek ışık başucu lambasından geliyor. Evin geri kalanıyla uyumlu bir tarzda yapılmış güzel bir oda- erkeksi, sıcak ahşaplar ve soğuk metaller. Yatağı dağınık görünüyor, sanki öğleden sonra gerçekten uyukluyormuş gibi. Çarşafı parlak beyaz, yorganının yumuşak grisiyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Arkamdan yaklaşıp beni kollarıyla sarıyor, yüzü boynumun kıvrımına inip beni içine çekiyor. "Seni özledim," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Dudakları nabzımın attığı noktayı okşarken ona sarıldığımdaya titriyorum. "Beni birkaç saat önce gördün." Ellerim kollarının etrafında kıvrılıyor.

"Aynı şey değil," diye cevap veriyor, diğer tarafa dönerken göğüslerimi avuçluyor ve boynuma daha yumuşak öpücükler konduruyor. "Seni çok özledim bebeğim. Haftalardır. Aylardır. Sana ihtiyacım vardı. Tanrım, burada benimle olman çok doğru geliyor."

Ona yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi hissetmeme izin veriyorum. Aurası bu odanın her yerinde, kokusu; benim amnipim gibi davranan o yumuşak, odunsu koku. Onu şişelemek istiyorum. Eğer vücut yıkayıcısı varsa, onu çalacağım. Bu kokunun her zaman tenimde kalmasını istiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor. "Ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Cay ile, ben-"

İkimiz de hareketsiz kaldık. Yavaşça kollarında dönüyorum. Ellerimi çıplak göğsünün üzerine koyuyorum ve bakışlarını tutuyorum. "Bana ne istersen sor," diyorum.

"Bu nasıl işliyor? Bu bir çeşit... dıbs mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dıbs?"

"Evet, bu gece sana sahip olduğu gibi, şimdi yapamaz mıyım? Yoksa beklemem falan mı gerekiyor?"

Homurdanıyorum. "Ne yani, yüzmeye gitmek için yemekten sonra otuz dakika beklemek gibi mi?"

"Şey, bilmiyorum," diyor bir elini saçlarında gezdirerek. "Saygılı olmaya çalışıyorum ama aslında çıldırmak üzereyim çünkü tek düşünebildiğim 'Lanet olsun, o burada! Benim odamda! Neden hâlâ onun içinde değilim? Ve o sesi susturmaya, odaklanmaya ve 'konuşma' ya da her neyse onu yapmaya çalışıyorum," diyor aramızda eliyle işaret ederek. "Ama sadece... Seni o kadar çok özledim ki. Ve artık seni özlemek istemiyorum."

Yüzünü avuçlarım. "Ben buradayım meleğim. Ve zamanlama ya da haklar söz konusu olduğunda kural yoktur, en azından benim için. Ama daha önce Caleb'la birlikte olduğumu düşünmek seni rahatsız ediyorsa... beklemek istersen ya da önce duş almamı istersen-" Sözlerimi ısırarak , yanaklarımın biraz ısındığını hissederken ellerim aşağı iniyor.

Jake'in bakışları siyah, yüksek belli tayıma kayıyor. "Seni çıplak mı götürdü?"

Başımı salladım.

Alçak sesle bir inilti daha çıkarıyor. "Tanrım, bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?" Eğiliyor, bir kolu belimde, dudaklarını şakağımda gezdiriyor. "Şu anda en iyi arkadaşımın döllerıyla mi ıslanıyorsun, Seattle Kızı?"

"Belki biraz."

Beni öne doğru çekerken elleri saçlarıma dolanıyor ve beni öpmek için başımı geriye yatırıyor. "Çok ateşli."

Dudaklarının dudaklarımdaki hissini severek ağzına doğru iç çekiyorum. Her iki çocuk da mükemmel öpüşüyor. Yıllarca disk tavşanlarıyla pratik yaparak bu kadar iyi olmaları umurumda değil çünkü şimdi faydalarını görüyorum. Ellerimi beline doluyorum, parmaklarım eşofmanın üstünden içeri kayarak kışını kavıyor. Jake Compton'ın kelimenin tam anlamıyla pes etmeyen bir kıcı var.

"Bekle, bekle" diye mırıldanıyor, geri çekilerek. Nefesimi tutup ona gözlerimi kırıştırıyorum. "Bebeğim, kovuldun," diyor.

"Ne?"

Sırıttıyor. "Seni kovmak zorundayım. Artık benim doktorum değilsin. Diğer doktorlardan birine görüneceğim. Hatta başka bir doktor satın alıp her antrenmana ve maça göndereceğim."

"Jake-"

"Ben ciddiym, bebeğim. Bunu ne kendim ne de senin için mahvetmeyeceğim. Şu formu imzalamamız gerekiyor mu?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ne?"

"Caleb ve İK dışında kimseye söylemek zorunda değiliz," diye ekliyor. "İstedığının gerçekten bu olup olmadığını kimse bilmek zorunda değil. Ama her şeyin açık olmasını istiyorum. Bunun daha sonra başını ağrıtmamasını istemiyorum. Bunu yapabilecek tek kişi benim," diye ekliyor başka bir kurt sırtışıyla.

Nefesimi bıraktım, zihnim yarışıyordu. Bir formu imzalamak çok resmi hissettiriyor. Evlilik bile imzalarsın. Gözlerindeki umut bakışı tüm duvarlarımı yıkıyor. Beni çıplak bırakıyor. Yavaşça yanağını okşuyorum ve başımı sallıyorum. "Tamam."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, ciddi misin?"

"Evet, tamam. Formları imzalayacağız. Vicki'ye söyleriz."

Deli gibi sırtıttıyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Oh, çok fena kovuldun. Artık senin hastan değilim doktor. En ufak bir tırnak için bile sana gelmeyeceğim. Bir daha asla." Kulağıma mırıldanırken elleri üzerimde geziniyor. "Çok profesyonel olacağım. İnsanlar bize 'en meslektaş' ödülü verecek."

Homurdanıyorum, bedenim ellerine doğru eğiliyor, daha fazlasını arzuluyorum.

Ama sonra yanağımı kavıyor ve bakışlarını tutmak için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Ama eve döndüğümüzde tüm bahisler kapanıyor. İş arkadaşları yok. *Söyle.*"

"Meslektaşım yok," diye cevap veriyorum nefes nefese.

"Beni hayaletle çevirmek yok."

Başımı sallıyorum. "Hayalet yok."

Gülümserken bakışları yumuşuyor. "O kadar harika seks yapacağız ki, öldüğünü ve amcık cennetine gittiğini düşüneceksin. Sana çok iyi davranacağım bebeğim. Yemek pişireceğiz, sahile gideceğiz ve çiftler gibi şeyler yapacağız. Sen benimsin."

"Senin."

Bir öpücükle mühürlüyoruz, elleri üzerimde yumuşuyor, omuzlarıma doğru kayıyor. "Bana doğruyu söyle," diye mırıldanıyor ağızma karşı. "Piercingli penisin olayı ne?"

Bir kahkaha daha atıp geri çekiliyorum. "Gerçekten bu kadar meraklı mısın? Onunla oynamana izin vereceğini garanti ederim. İstedğin kadar ilk elden bilgiye sahip olabilirsin-"

"Seattle," diye homurdanıyor. "Burada ölüyorum."

Dudağımı ısıyorum, Caleb ve onun sihirli yivli sikiyle yaşadığım akıllara durgunluk veren ilk seks deneyimimi nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Kalçalarım hâlâ eğilip tezgâha çarpmaktan dolayı kalp atışı yapıyor. "Umm..."

"Oh, siktir et." Jake beni tekrar yakaladı ve odasından banyoya doğru yürüttü.

"Jake-ne yapıyorsun-"

"Bu amciğa tamamen doğal bir erkeğin neler yapabileceğini hatırlatmalıyız." Beni devasa, koyu renk fayanslı banyosunda ayağa kaldırmadan önce kıcıma acı bir tokat daha atıyor. Derin bir küveti var. İki kişinin rahatlıkla sığabileceği kadar büyük. Duş da çok büyük, çift yağmur duş başlığı var.

Jake kadransları sallayarak suyun aşağı akmasını sağlar ve odayı bir şelale sesiyle doldurur. "Kıyafetlerini çıkar Seattle."

"Öyle mi?" Kollarımı kavuşturarak söylüyorum. "Yaparsam ne olur?"

Gri eşofmanını yere bırakıyor. Üzerindeki tek giysi o. Şimdi tamamen çıplak bir Jake Compton'la birlikteyim. Tanrım, muhteşem bir siki var. Ben aslında sıkleri güzel bulan kadınlardan biriyim. Jake'inki bana bir şeyler yapıyor. Salyalarım akıyor, bu adamdan daha fazlasını istiyorum.

Öne doğru adım atıyor, o güzel sikini yumrukluyor, bakışları erimiş. "Duşuma gireceksin, Seattle. Seni duvara yaslayacağım ve çığlık atana kadar dilimle sikeceğim. Yüzüme boşaldıktan sonra,

Sana birlikte ne kadar iyi olduğumuzu, *bu* aleti ne kadar sevdiğini hatırlatacağım. Benim seni arzuladığım gibi senin de beni arzuladığını biliyorsun. Şimdi lanet elbiselerini çıkar."

Sadece havalı bir müşteri gibi davranıyorum. İçimde erimiş bir volkanım. Yavaşça atletimi çıkarıp yere bırakıyorum. Beni izliyor, kapüşonlu bakışları sakın ve kendinden emin. O duşa girmeyeceğim bir evren olmadığını biliyor. O benim miknatısım. Çarpışmak için yaratılmışız.

Küçük tenis ayakkabılarımı tekmeliyorum ve başparmaklarımı tayıtımın ve iç çamaşırımın üst kısmına daldırıp aşağı çekiyorum. İkisinden de sıyrılıp kendimi düzeltiyorum.

"Bebeğim-ne-" Jake'in tembel gülümsemesi bir adım öne çıkınca göz açıp kapayıncaya kadar kaybolur. "Ne oldu?"

Aşağı bakarken kendi gülümsemem de düşüyor. Sevgilinizin önünde çırlıçıplak dururken, ondan duymak isteyeceğiniz son şey "ne oldu?" sorusudur.

Elleri kalçalarımın üzerinde hayalet gibi geziniyor, başparmakları tenime zar zor değiyor. "Ne?" Aşağı bakmaya çalışarak söylüyorum.

Beni döndürüyor, böylece aynada kendimi görüyorum.

"Oh...kahretsin," diye mırıldandım. Cay'in beni tezgâha çarptığı yerden kalçalarımın morluklar oluşmaya başladı.

"Ne yaptın sen? Yaralandın mı?" diyor Jake, aynadaki çıplak yansıma bakarken sesi çok ciddi, elleri kalçalarımın tüy gibi hafif.

"Hayır," diyorum çabucak. "Ben, umm... değil."

Gözleri kısıldı. "Ah..." Onun için tıklama anını görüyorum. Kontrolünü kaybediyor. "Oh, hayır yapmadı. *Onu öldüreceğim!*"

"Jake, hayır!" Arkamı dönüp kolundan tuttum ve çıplak bir şekilde Caleb'in peşine düşmeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, bir kış tekmeleme yarışmasında kimin kiminle başa çıkabileceğini bilmiyorum. Elbette Jake NHL'ye hazır durumda ama Caleb gizlice kafes dövüşü dersleri alıyor olabilir. "Jake, ben iyiyim-"

"Seni ikiye bölmeye çalışmış gibi görünüyorsun!"

"Bunu ben ," diye itiraf ediyorum, göğsüne yatıştırıcı bir el koyarak. "Bu bizim için bir andı. Halletmemiz gereken bazı şeyler vardı. ve şimdi iyiyiz ve ikimiz de buradayız." Elim yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor. "Bana bak meleğim."

Beni içine çekerken bakışları yumuşuyor. Eli bileğimi sarmak için kalkıyor.

"Seattle'da gözyaşları içinde eşyalarımı topladım," diye fısıldadım, ona tüm gerçekleri anlatarak. "O otel odasından ayrıldım... *Senden* ayrıldım... ve kapı kapandığı anda duvardan yere doğru kaydım ve ağladım. İçeri geri dönmeyi o kadar istedim ki. İki odanın anahtarını da bıraktım, o yüzden yapamadım. Seni uyandırmadan olmaz-"

"Yapmalıydın," diye mırıldandı. "İşim bitmemiştir. Bir gece yeterli değildi. Benim için *asla* yeterli olmayacak."

"Sanırım beni özlerken yalnız olduğunu düşünüyorsun," diye devam ediyorum. "Bunun tek taraflı olduğunu düşünüyorsun... değil mi?"

Sessizliği yeterli bir cevap.

"Cay gelip sarsmış olabilir ama olduğumuz her şey, sahip olduğumuz her şey hâlâ *burada*." Elini tutuyorum ve aylar önce Seattle'da yaptığım gibi kalbimin üzerinde gezdiriyorum. "Ben buradayım, Jake. Bu her neyse, nereye giderse gitsin, ben buradayım. Kendi kurallarımızı koyacağız, tamam mı? Mutluluğu *kendi* şartlarımıza göre tanımlayacağız. Ama ben ikinizi de istiyorum. Ve burada kazanmak yok. Birinci ya da ikinci olmak yok. Kupa yok, seçim yok. Ben kazanılacak bir ödül değilim."

Yavaşça başını sallıyor. Tanrım, bu oluyor olabilir mi? O da bu işin içinde mi? Bunu gerçekten deniyor muyuz?

Bakışlarını tutuyor. "Ama artık beni uzak tutamazsın, Rach. Bununla başa çıkamam. Sana yanımda ihtiyacım var, tamam mı? Mesajlarıma cevap vermelisin. Artık beni okumaya bırakmak yok. Sessizliğin kalbimi parçalıyor. Bana yapışkan diyebilirsin, umurumda değil. Kendim olmak zorundayım-"

"Senin sen olmanı *istiyorum*," diyorum başparmağımı yanağında gezdirerek. "Benim Jake'im," diye mırıldanıyorum. "Sen benimsin." Parmaklarımı ağzının üzerinde gezdiriyorum. "Bu dudaklar... bu çene..." Parmaklarımı aşağı doğru izliyorum. "Bu güçlü kalp..." Elimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum. "Hepsini istiyorum. Benim ol, Jake."

Beni kucaklıyor, beni içine çekerken alnı alnıma düşüyor. "Ben seninim, bebeğim. O bar taburesinde arkana döndüğün an senin oldum."

Kollarımı omuzlarına dolayarak ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Sert aleti aramızda yukarı doğru kalkmış, kalçamdaki çürüğe bastırıyor. Acı beni merkeze alıyor. Jake de acı içinde yaşıyordu. Morlukları görünmüyor ama oradalar. Onları oraya ben koydum.

Elinden tutarak onu duşa götürüyorum. Sıcak spreyin altına girip dönüyorum, ellerim tekrar omuzlarına gidiyor. "Seni çok iyi hissettirmek istiyorum. Artık endişe yok. Kaçırılmış yarınlar yok artık. Bana geri dön. Seattle'da yaptığın gibi beni tekrar bul-"

İsteğimi bir öpücükle susturuyor, biz birbirimizin içinde erirken elleri vücudumda hevesle dolaşüyor. Vücutlarımız ezberlemiş gibi. Ona nasıl uyacağımı biliyorum. O da beni tanıyor. Alay ederken öpüşüyoruz, ellerim sikinin etrafında yavaşça çekiştiriyor. Başparmağımla hassas ucuna hafifçe dokunarak yeterince baskı uyguluyorum.

Kalçalarıyla bastırarak dokunuşuma doğru inliyor. Eli bacaklarımın arasına giriyor, parmakları kendi ıslaklığım ve Caleb'ın salgısıyla kayganlaşan merkezimi buluyor. Biz birbirimizin havasını solumaya devam ederken duş ıslaklığımızı alıp götürüyor.

Sonra kığım soğuk fayanslı duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor. Dizlerinin üzerine çökmeden önce bir dakika bile beklemiyor. Çürük tenime ağzı açık birkaç öpücük kondururken elleri kalçalarımın nazikçe duruyor. Dudakları daha aşağıya iniyor, çıplak amımı öpüyor, küçük alaycı yalamalar yapıyor. Hevesle inliyor ve titreşimi tam klitorisimin üzerinde hissediyorum.

Tüm vücudum elektrik yüklü. Derimin altında elektrik varmış gibi çatırdıyorum. Yüzünü bana doğru yaklaştırıyor, tekrar inerken elleri biraz sıkılıyor. "Siktir, seni çok özledim."

Gülmekten kendimi alamıyorum, bedenim duvara yaslanıp gevşerken aslında benimle konuşmadığını fark ediyorum. "Sence o da seni özlemiş midir?" Alay ediyorum.

"Yaptığını biliyorum," diye güvenle cevap veriyor, beni ayırıyor ve dilini klitorisime doğru kaydırıyor. "Mmm, bu güzel pembe amcığın hepsi benim. Yemin ederim, şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığa sahipsin."

Ağzıyla yapıştığında kakhaham boğazımda düğümleniyor, elleri kık yanaklarımı yumruklamak için etrafımda dönüyor. "Lütfen," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı biraz açarak. Jake'in amımı son yemeğiymiş gibi yemesini istiyorum.

Ellerim ıslak saçlarına gömülüyor ve sol bacağımı çekiştirip omzunun üzerinden geçirirken ağırlığımı değiştiriyorum. Sonra tamamen içine giriyor. Açıgözlü, dili ve dudakları beni ne kadar özlediğini gösteriyor. Beni salıvermenin eşiğine getirmek için hiçbir şeye gerek yok.

Parmaklarını içime soktuğu anda boşalıyorum, amımın duvarları onun etrafında sıkıca kenetleniyor. Parmaklarının etrafında titreşmeyi bırakana kadar klitorisimi emerek ve diliyle fiske vurarak benimle birlikte sürüyor. Amıma birkaç yumuşak öpücük daha konduruyor, parmaklarını çekip çıkarıyor ve ayağa kalkarken yalayıp temizliyor.

Onu fayans kaplı oturağa götürüyorum, duşun sıcak spreyinin altından geçiyorum ve omuzlarına bastırıyorum. Çıplak poposuyla yere çöküyor, elleri göğüslerimi avuçlamak için yanlarımda geziniyor. Yavaşça kucağına tırmanıyorum,

Dizlerimi bankın sert döşemesine koyarak ona sarılıyorum. Jake pozisyonumu almama yardım ediyor, beni kaburgalarımın altından kaldırıyor, ben de onun sikini giriş yerimde çentikliyor ve yavaşça aşağıya inerek yumuşak bir nefesle tüm uzunluğunu içime alıyorum.

Kucağında sallanmama yardım ederek vücudumu bir aşağı bir yukarı süzerken bakışları büyük bir özlemle dolup taşıyor. Mükemmel aleti beni öyle dolduruyor ki. Onu her yerde hissediyorum. Birbirimizin içine batıyoruz, iki ruh tek bir ruh gibi birbirine örülmüş, salıverilmelerimizi kovalıyoruz. İticiliğim daha da hızlanıyor, sırtım kavislenirken parmaklarım omuzlarındaki kasları kazıyor ve başım alçak bir iniltiyle geriye doğru eğiliyor.

"Jake, çok yaklaştım-"

"Ben de bebeğim. Kahretsin, çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Seni istemeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Seni çok seviyorum. Sana karşı çok iyi olacağım
_."

Tatlı sözleri beni uçurumun kenarına fırlattı ve tekrar boşalıyorum. Bu geceki orgazmlarımın sayısını unuttum. Mahvoldum. Tamamen mahvoldum. Vücudum Jake'e yaslanıyor, alnım boynuna gömülüyor ve onun kalçalarını yukarı kaldırdığını, içimin derinliklerinde kendi salıverilişini haykırdığını hissediyorum.

Birbirimize tutunuyoruz, aşağı inerken senkronize bir şekilde nefes alıyoruz. Buhar ciğerlerimde çok iyi hissettiriyor, göğsümü açıyor. Ona bakmak için omuzlarını hafifçe itiyorum. "Yatakta pizza yemek hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsüyor. "Aklına gelen en iyi fikir."

(" gel," diye takılıyorum. "Eğlenceli olacak." Caleb anahtarlarını alıp seyahat kupasına kahve doldururken mutfak adasının etrafında onu takip ediyorum ve

kancadan bir muz kapıyor. Poseidon ayaklarımın dibinde dans ediyor. "Dostum, hayır," diye homurdanıyor Caleb, muzunu cebine atarken.

Bu hafta hepimizin programı tamamen farklı. Rachel gideli bir saatten fazla oldu. Hastanede bir tür PT eğitimi alıyor. Cay şu anda dışarıda ve bahse girerim akşam yemeğine kadar onu bir daha göremeyeceğim. Bu arada, bugün izinliyim. Tek sorun sevdiğim herkesin meşgul olması. Novy dışı ve Morrow da annesinin taşınmasına yardım etmek için Orlando'ya gitmek zorunda kaldı. Evli adamlar izin günlerinde asla takılmak istemezler. Sanırım Sy ile yalnızım.

Kahretsin, şimdiden sıkıldım.

Caleb oyunu oynamayı kabul ederse, kafamı planımı yapmaya verebilirdim. "Neden oynamak istemiyorsun?"

"Çünkü bu bir oyun değil," diyor. "O bir ödül değil, Jake."

"Biliyorum, göt herif," diye homurdandım. "Bu sadece eğlence için. Hadi, her birimiz bu hafta bir gece seçip onu dışarı çıkaralım ve iyi vakit geçirmesini sağlayalım. PDA yok kuralını her çiğnediğinde puan vereceğiz. Ne düşünüyoruz? Belki bir öpücük için bir, bir el için beş, bir sakso için on puan?"

Hala duruyor. "Peki seks için puan değeri nedir?"

Gülüyorum. "Gerçekten Rachel'in seninle herkesin içinde seks yapmasını sağlayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece bir puan değeri olması gerektiğini düşünüyorum."

"Tamam," dedim. "Tam P-in-V seks için elli puan."

Elbette bunların hepsi , çünkü kızımız çok netti. Bu evin dört duvarının dışında hiçbir şekilde komik işler olmayacak. Gözlerimi sikkemek yok. Öpüşmek yok. Şefkatli kucaklaşmalar yok. Hiçbir şey olmayacak. Hepimiz her zaman tamamen soğukkanlı ve profesyonel olmak zorundayız.

Bu da Rays'in etrafı için iyi. Ama kurallarının halk için biraz katı olduğunu düşünüyorum. Yani, öpüşmek yok mu? Yani, *hiç mi*? Sadece ağaçların bizi görebileceği bir doğa yürüyüşünde bile mi? Gün batımını izlerken park etmiş bir arabada el ele tutuşmak yok mu?

Tabii ki, Caleb gemide. Bay PDA yok kurallara uymakta sorun yaşamayacaktır. Bunca yıllık arkadaşlığımız boyunca, onu biriyle yakınlaşırken gördüğüm tek zaman ben odadayken oldu. Sanırım bu yüzden kulüpteki anları beni derinden sarstı. Kızın ona hava atmasına izin verdi. Bu onun beynini biraz eritti ama gerçeği de görebiliyordum. Hoşuna gitmişti. Bayılmıştı. Daha fazlasını arzuluyordu. Erkeklerin önünde, Aspen'in önünde ona böyle sahip çıkmasını istiyordu. Bunu benim önümde yapmasını kesinlikle istiyordu.

Cay'ımız PDA'yı sevmediğini düşünebilir, ama ben daha iyi biliyorum. Bu yüzden bu oyunu düşündüm. Caleb'ın küçük bir rekabetten daha çok sevdiği bir şey yok. Ve benim de Rachel'in tüylerini diken diken etmekten daha çok istediğim bir şey yok. Düşünüyorum da, ikimiz onu kırabiliriz. O kızın beni öpmek için can atmasını istiyorum. Elleri pantolonumda, dudakları dudaklarımda, mısır gevreği yanımızdan koşarak geçen yaşlı bir kadın gibi adımı inlesin istiyorum.

Tamam, belki de Publix'te çıldırmayacağız. Ama yine de, *asla* PDA yok demek istemiş olamaz, değil mi?

Cay bana ciddi bakışlarından birini atarak, "Jake, sakın olman gerek," diye uyarıyor. "O kendi sınırlarını belirledi ve bizim de onlara saygı duymamız gerekiyor."

Alay ediyorum. "Kaybedeceğini ."

Gözlerini deviriyor ve ön kapıya doğru yürüyor. "Sonra görüşürüz, göt herif."

"Hadi," diye arkasından sesleniyorum. "Sadece oyunu oyna!"

"Senin oyun oynamadığını bildiğim halde neden oyun oynamakla uğraşayım ki?" diye dalga geçerek ayaklarını ayakkabılarının içine sokuyor.

"Oh, bahse girmek ister misin?" Yine ofluyor.

"Bu gece *benim* yatağında uyuyacağına on bin dolarına bahse girerim," diyorum, başparmağımı çıplak göğsüme dayayıp ukala bir sırıtışla. "Ve lanet kapıyı kapatıyor olacağım. Sen de kendi yatağında uzanır, o sikimin üzerine boşalırken bizim inlemelerimizi dinlersin."

Paylaşım düzenlemelerimizi henüz tam olarak çözemedik. Benim açımdan oldukça açık bir kapı oldu. Katılmak isterse, katılabilir. Ama onu odasına aldığı anda, kapı kapanıyor. Bakalım nasıl hoşuna gidecek.

"Seninle bahse girmiyorum, Jake-"

"Evet, çünkü paran yok," diye takılıyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Caleb duraklar, elleri ayakkabı bağcıklarındadır. Düğümü bağladıktan sonra yavaşça ayağa kalkar. "Ve bu notta..." Etrafımda dolanıyor.

Sonra beynim aptal ağzımı yakaladığında dünya başıma yıkılıyor. "Cay-bekle! Özür dilerim!" Kendimi ön kapıya atıyorum, o kapıyı açarken ben de çarparak kapatıyorum.

"Çekil Jake," diye mırıldanıyor, bana bakmadan. "Kahretsin-hayır," diye soluyorum, bir elim omzunda. Omuz silkiyor.

"Cay, demek istemedim. Bazen düşünmeden bir şeyler söylediğimi biliyorsun. Özür dilerim. *Yemin* ederim öyle demek istemedim. Benden bu kadar. Artık bahis yok."

"Çekil," diye mırıldandı yine.

"Bana bakana kadar olmaz," diye yalvarıyorum, gözlerini üzerimde hissetmek için çaresizce. "Beni affedene kadar olmaz. Özür dilerim-"

Caleb hırlayarak dönüyor ve parmağıyla yüzümü işaret ediyor. "İkimiz de biliyoruz ki onu senden çalmak için paraya, gösterişli arabalara ya da büyük bir sahil evine ihtiyacım yok."

Onun vampir ölümcül bakışlarından korkmuyormuş gibi davranmaya çalışarak homurdanıyorum. "Ne bildiğini gösteriyor. Üstte seviyor-"

Evet, artık çok geç. Kelimeler aptallığımı kanıtlayan ağzımdan çıktı. Aman Tanrım, beni öldürecek. Ya da beni terk edecek. Hangisi daha kötü olur bilmiyorum. Tekrar kapıya uzanıyor.

"Hayır!" Ciyaklayarak kendimi daha sert bir şekilde ona doğru atıyorum.

"Kahretsin!

-"Lütfen onu benden alma!" Yalvarıyorum.

Caleb durup bana bakıyor. "Cidden yapacağımdan mı endişeleniyorsun?"

"Tabii ki öyleyim! İkiniz de çok zekisiniz. O bir doktor ve sen de üniversitede kimya okudun. Bütün o ödülleri kazandınız," diyorum elimi sallayarak. "Onunla benden çok daha fazla ortak yönün var Cay. Sert erkek saçmalıklarını bir kenara bırakıp onun için gerçekten çabaladığın anda sana aşık olacak. Hem de çok. Ve sonra onu kaybedeceğim. Senin sapık babanın kollarına doğru yürüyüp gidecek. Düğününde yüzük taşıyıcısı ben olacağım."

O pislik bana sırtacak kadar kendine güveniyor. "Bugün izin gününde yapacağın eğlenceli şey bu olsun. Konumunun gerçekten ne kadar kırılğan olduğunu bilmenin verdiği o berbat duyguyla otur. Bu kızı gösterişli harcamalarla kazanamazsın. O bir tavşan değil, Jake."

"Biliyorum-"

"O da oyun oynamamızı, kendisini ortada bırakmamızı istemiyor." Karanlık bakışlarını bana yöneltti.

"Biliyorum. Kesinlikle. Aptalca bir fikirdi."

"Ve burada ne halt ettiğimi anlamam için bana zaman tanınıyor," diye ekliyor. "Kapıyı kapatmama ve onu birkaç saatliğine kendime saklamama izin var."

"Biliyorum," diyorum tekrar, başımı sallayarak.

"Eğer bu senin için çok zorsa ya da burada onunla yakınlık kurmaya çalıştığımı yüzüme vurmak istiyorsan, Jake -"

"Biliyorum!"

"Siz ikiniz zaten Seattle'da kısmet anınızı yaşadınız. Ve sizde garip bir ikizlik var. Senkronize nefes alıyorsunuz bile, sanki bir çift su ciğeriymişsiniz gibi. Neredeyse birbirinizin cümlelerini tamamlıyorsunuz. Dışarıda olma hissiyle uğraşan tek kişi sen misin sanıyorsun? İkinizle aynı odada olmak dışarıda olmak demek, Jake."

İtirafı beni ağlattı. Hiçbir fikrim yoktu. O kadar kapalı bir kitap ki. "Cay-"

"Zaten sonuna kadar kilitlenmişsin," diye devam ediyor. "Seni asla bırakmayacak. Endişelenmeyi ve bunu kontrol etmeye çalışmayı bırak. Nasıl olacaksa öyle olacak. Bunu kendi yöntemimle yapıyorum. Acele etmiyorum ve bu işi çözmeye çalışıyorum. Ve eğer hoşuna gitmezse, günün sonuna kadar her şeyimi ortaya koyabilirim-"

"Hayır!" Omzunu tutarak söyledim. "Cay, özür dilerim. Pislik gibi davrandım.

başlayalım. Bahsi unutalım." "İyi fikir," diye kestirip atıyor.

"Beni affettiğini söyle," diye yalvarıyorum.

"Lütfen Cay." Öfkeyle başını sallıyor.

"Affettim."

Rahatlayarak iç çektim.

Ama o zaman eğiliyor, karanlık gözleri parlıyor. "Ama kâbuslarının sınırlarını test etmemi istemiyorsan, benimle konuşurken ağzından çıkana dikkat edeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Yapacağım," diyorum kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Çok sıkı izleyeceğim. Bir daha seni kızdıracak bir şey söylemeyeceğim Cay, yemin ederim. Scout'un onuru," diye ekliyorum iki parmağımı havaya kaldırarak.

Gözlerini deviren Caleb, kapıyı sarsarak açar ve çıkar.

Kahretsin, bunun peşini bırakmayacak. Cay affeder ama unutmaz. Ve istediği zaman şeytani olabiliyor. Nasıl bilmiyorum ama ukalalığımın bedelini bana ödetmenin bir yolunu bulacak. Ve bunu hak etmiyorsam ne olayım.

(Bu hafta çok zor geçti. Tüm maç günü seyahatleri ve Poppy'nin ev sahipliğini yaptığı toplum üniversitesi tarafından düzenlenen bir dizi PT atölyesi arasında

çok cömert bir şekilde koşturmayaya yardım etmem için beni gönüllü yaptı, kesinlikle . Çocuklar da öyle. Dürüst olmak gerekirse, bu hafta onları neredeyse hiç görmedim. Seyahat harici günlerde evde olduğumuz tek zaman akşam 9:00 ile sabah 6:00 saatleri gibi görünüyor. Zavallı Jake genelde o kadar yorgun oluyor ki uyuyakalıyor. Bu yüzden bu gece dışarı çıkmak istediklerini söylemelerine şaşırdım. PT eğitim kursunun son saatini bitirirken Caleb'dan mesaj aldım. Riptide's Bar & Grill'e gidiyoruz. Poppy'den onun da gideceğini duydum. Ve diğer bazı çocuklar-Novy,

Langley, Sully ve eşi Shelby.

Program koordinatörü Fiona ile işimi bitiriyorum ve o da ekipman çantalarımı park yerine taşımama yardım ediyor. Otomatik kapıdan çıkarken Caleb'in cipi kaldırıma yanaşılıyor. İki adam da ön koltuklarda, güneş gözlükleri takılı, şapkaları ters çevrilmiş. Caleb'ın sörf tahtası üst raylara bağlanmış.

"Bir kasırga arıyoruz," diye sesleniyor. "Siz bayanlar etrafta bir tane gördünüz mü?"

Bu sevimsiz cümlesine gözlerimi devirerek homurdanıyorum.

Fiona kafası karışmış bir şekilde etrafına bakar. "Hayır, yani bugün hava açık. Ama bu hafta sonu yağmur yağacak-"

"Sorun yok, Fiona," diyorum. "Sadece seninle dalga geçiyor. O benim arabam." "Ohhh," diyor küçük bir kahkaha atarak. "İkiniz de oyuncu musunuz o zaman?"

"Öyle," diyor Caleb, omzunun üzerinden Jake'e bir başparmak sallayarak.
"Vay canına. Doktor Price programımıza çok büyük bir katkı sağladı."
diyor. "Ona sahip olduğunuz için gerçekten şanslısınız."
"Biliyoruz," diyor Jake gülümseyerek.
"Bunun işe yarayabildiği için çok minnettarız," diye ekliyor bana dönerek.
"Belki gelecek dönem tekrar yapabiliriz?"
"Elbette," diye yanıtlıyorum. Üniversite öğrencilerine asistanlığa kadar görmeyi beklemeyecekleri uygulamalı deneyimler sunan harika bir program.
Biz vedalaşırken Jake cipten iniyor ve çantaları alıp arkaya yüklüyor. Sonra arabamın kapısını açıp arka koltuğa geçmeme izin veriyor. Fiona güvenli bir şekilde içeri girer girmez Caleb cipi vitese takıyor ve yola çıkıyoruz.
"Demek Rip'in evinde parti var, ha?" Rüzgarın ve radyonun uğultusu arasında sesleniyorum. "Evet!" Jake bağırıyor. "Bugün hile günü ve ben ağırlığımca slider yemek istiyorum.
ve patates kızartması!"

BÜYÜK, GENİŞ SAHİL BARINA YANAŞTIĞIMIZDA, BİR RUH HALİ DEĞİŞİMİ HİSSEDİYORUM
Jake'de.

"Bekle, bugün günlerden ne?" diyor, eli emniyet kemerinin kayışında donmuş bir halde.

"Perşembe," diye cevap verdim. Yarın bir maç için tekrar yola çıkacağız.
"Neden?"

"Oh...kahretsin," diye mırıldanır. Cay'e doğru bir bakış atar. "Dostum, bunu yapma. Yemin ederim dersimi aldım. Beni affettiğini söylemiştin."

Bu sırada Caleb gülümseyerek cipi park eder. "Ben yaptım.
Ama bazen dersin gerçekten için bir hatırlatıcıya ihtiyaç duyarız." Jake'in gözleri kocaman oldu. "Bunu durdurmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Neyi kaçırıyorum?" Kafamı koltukların arasından çıkararak söylüyorum.
"Siz ikiniz neden garip davranıyorsunuz?"

Caleb sırtıyor. "Önemli değil, Kasırga. Jake sadece haftanın günlerini ezberleme konusunda önemli bir ders alıyor."

Bu şifreli not üzerine, iki adam da cipten iniyor ve kapıları hep birlikte çarparak kapanıyor. Peşlerinden gitmekten başka çarem yoktu.

Canlı müzik sonbaharın kumsal havasında süzülüyor. İnsan kalabalığı şemsiyelerle kaplı birçok masaya yayılmış durumda. İçeride bir bina dolusu oturma alanı var, ancak Rip's'in cazibesi açık hava bar alanı. İnsanlar burada

sahilde yürüyüp yiyecek ve içecek sipariş edebilirler. Sörfçüler, kumlu yüzölçümleri olan aileler, akşam gezintisine çıkan çiftler.

Barın yanındaki kendi kabininin içinde üstü kapalı bir sahne var. Bir grup kurulmuş, cover müzik çalıyor. Köşeyi döndüğümüzde donup kalıyorum. Mikrofonun başında Shania Twain'in "That Don't Impress Me Much" şarkısını söyleyen kadın Rays'den Shelby O'Sullivan'dan başkası değil.

Jake'in koluna yapışırken heyecandan gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bekle, karaoke gecesi mi?"

İç geçiriyor, her zamanki neşeli haline hiç benzemiyor. "Evet. Ve seni tanımak güzeldi Seattle."

"Ne-"

Peşinden gidiyorum, ekibin geri kalanı bizi fark edip selam verince sözlerim kesiliyor. Shelby yarışı bitirdiğinde onu alkışlamak için büyük bir gösteri yaptık. Sonra zıplaya zıplaya gelip Sully'nin kucağına oturuyor.

Rays'ler birlikte birkaç masa kapmışlar ve şimdiden salatalar, kanatlar, kızarmış turşular ve timsah kuyruğu ısırmaları olabileceğini düşündüğüm bir şey var. Caleb, Novy ve Langley ile tokalaşmaya giderken Jake ve ben Sully ve Shelby'nin masasının boş tarafına yerleşiyoruz.

"Hey, Doktor!" Shelby el sallayarak bana seslendi. "İşten gelmiş gibi görünüyorsun."

"Evet, şehir merkezinde bir eğitim etkinliğinde sıkışıp kaldım," diye açıklıyorum sepetten kızarmış bir turşu kaparak. "Çocuklar yolda beni aldılar."

"Çok naziktiler," diyor onlara doğru bakarak.

Jake bir sürahi su içerken, "Park etmek zahmetli olabilir," diye mırıldandı. "Tek araba almak daha kolay."

Bizim uyduruk bahanemize inansa da inanmasa da Poppy ve iki oyuncunun daha gelmesiyle dikkati hemen dağılıyor.

Poppy yerine otururken gözlerini kısarak çocuklara sesleniyor: "Bu hafta sonu hastanemiz için düzenlediğimiz yardım gecesine de aynı katılımı görsem iyi olur."

Kahretsin, bu doğru. Boston'dan döndükten bir gün sonra hepimizin bu gösterişli akşam yemeğine ve sessiz müzayedeye katılmamız gerektiğine dair defalarca yaptığı dürtmelerde hiç de ince davranmadı. Bu halkla ilişkiler etkinlikleri hiç bitmiyor. Poppy bu kadar çok şeyi yapacak enerjiyi nasıl buluyor bilmiyorum. Beni çok yorardı.

Çok geçmeden, Rays Rip'in yarısını ele geçirdi. Daha fazla kişi mikrofon başına geçerken, cover grubu melodileri yükseltiyor. Novy kaybetti

Langley ile yazı tura atıyor ve Backstreet Boys şarkısının berbat bir cover'ını söylemeyi seçiyor. Sonra Poppy tüm barın alkışladığı harika bir "Jolene" söyler.

Masada oturan Jake'e baktığımda hâlâ düşünceli olduğunu görüyorum, iki eli de ikinci birasına sarılmış. Yanına kayıyorum ve omzunu dürtüyorum. "Ne yapıyorsun meleğim?"

"sonuçlarını düşünüyorum," diye yanıtlıyor. "Ne-"

"Hey, Ateşli Doktor!" Langley bir masa öteden sesleniyor. "Şarkı söyleyeceksin, değil mi? Bir rock'n'roll efsanesinin kızı, oraya çıkıp şarkı söylemelisin!"

Sully ve Shelby, "Evet, şarkı söyle,"

diye tezahürat yaparlar. "Şarkı söyle!"

"Olamaz," diyorum iki elimi de kaldırarak. "Gen beni tamamen atlamış. İnanın bana, eğer oraya çıkıp şarkı söylersem, hepinizin acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı olacak."

Grubun çoğu güler.

Langley cevap veremediği gitarist mikrofonu alır. İri yarı bir adam, kafası tıraşlı, belki kırklı yaşlarının sonunda. "Selam millet, bu gece nasılsınız?" diye mikrofona sesleniyor.

Kalabalık yuhalıyor ve bira bardaklarını tokuşturuyor.

"Riptide's Bar & Grill'e hoş geldiniz," diyor alkışlar arasında. "Eğer fark etmediyseniz, Rip's'te karaoke gecesi var ve biz Jacksonville 5'lisiyiz," diye ekliyor ve gruba el sallıyor. "Önümüzdeki bir saat kadar burada çalacağız. Kayıt listesi barın sonunda Stacey-Stac'in yanında, insanlara el sallayın."

Barın arkasındaki güzel sarışın kocaman gülümseyip el sallıyor ve elinde bir tablet tutuyor.

"Ama önce-" Eliyle gözlerini kapatıyor. "Bu gece evde Caleb Sanford'un olduğu söylendi."

Rays masalara vuruyor.

"Evet, Sanny!"

"Yakala onu, Sanford!"

Kalabalıktaki bazı müdavimlerin bile Caleb için çılgınca tezahürat yapmasını izleyerek hareketsiz kalıyorum. Yanımda Jake inliyor.

"Sanford, buraya gel," diye sesleniyor gitarist. "Ben bardaki güzel kızıyla sohbet ederken gel de bunu benim için tut."

Kırklı yaşlarının ortasında kızıl saçlı bir kadın kızarıırken bardaki kalabalık çığına dönüyor. Bu arada, masalarımız hala Caleb için tezahürat yapıyor.

"Sanford! Sanford!"

"Yakala Sanny!"

"Freebird!"

Caleb gözlerini Jake'e çevirmeden önce bana baktı. Şu anda bir şeyler oluyor. Çocuklar bir yarışmanın ortasındalar. Sadece benimle ilgili olduğunu varsayabilirim. Caleb'in kendine güveninden ve Jake'in şaplaklanmış köpek yavrusu bakışından Cay'in kazandığını söyleyebilirim. Yavaşça masadan kalkıyor ve tüm kalabalık tekrar alkışlıyor. Masalarımızın arasından geçerken Jake'in omzunu okşuyor. Jake yine inliyor.

Bu işin ortasına düşmek zorunda mıyım?

"Neyin var senin?" Jake'i bir kez daha dürterek söylüyorum.

"Dersimi alıyorum," diye yanıtlıyor Jake. Kalabalığın dikkati dağılmışken bana dönüyor ve elini indirerek üzerine koyuyor. "Seattle, hadi gidelim. Gidelim buradan."

"Ne?" Ağlıyorum. "Öylece gidemeyiz-"

"Hemen şimdi benimle gelersen sana on bin dolar veririm," diye bastırıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Gitar çalabiliyor mu ki?" Caleb'in sahneye tırmanışını ve gitarını almadan önce gitaristin elini sıkışını izlerken dikkatim dağılıyor.

"Caleb Sanford, millet!" Gitarist daha fazla tezahürat için mikrofona sesleniyor.

Caleb bir dakikalığına gitarını akort ediyor, grupla konuşurken sırtı kalabalığa dönük. Koyu bakır rengi saçları dağınık ve cipten rüzgarla savrulmuş. Üzerinde siyah bir tişört, yırtık bir kot pantolon var, çıplak ayakları kumla tozlanmış. Mikrofonun başına geçmesini izlerken midemdeki küçük kıpırtıya engel olamıyorum. Evet, bu Rachel için işe yarıyor.

Ağzını mikrofona yaklaştırıyor, sesi derinden geliyor ve şöyle diyor: "Bu gece evde harika vakit geçiren Jacksonville Rays ..."

Bizimkilerin hepsi yuhalayıp alkışlıyor.

"Sıradaki şarkıyı NHL'deki en ateşli doktora ithaf etmek istiyorum." Caleb bana doğru baktı ve Rays çığına döndü.

"Evet! Doc Price!"

"Ateşli Doktor!"

"Onlara zarar verme, Doktor!"

"Rachel Price," diye sesleniyor Caleb gürültünün içinden. "Bu senin için."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve Caleb derin bir nefes alıp iki eliyle mikrofonu hafifçe kavrayarak desteksiz şarkı söylemeye başladığında Rays aklını kaybediyor.

"Sevgi dolu elini uzat bebeğim... Çünkü yalvarıyorum..."

Grup içeri girerken kalabalık çığlık atıyor. Caleb gitarı tıngırdatıyor, davulcu vuruyor ve Måneskin'in epik derecede iyi bir cover'ına başlıyorlar.

", yalvarıyorum sana... yüzden sevgi dolu elini uzat bebeğim-"

Ağzım şokla açılıyor ve yemin ederim amım alevler içinde kalıyor. Sesi çok ateşli, çakıllı ve alçak, hatta günahkâr. Ve çocuk çalabiliyor. Gitarı çalışıyor, tıngırdatırken omuzlarını hareket ettiriyor. Bana doğru bakıyor, şarkı söylerken elini uzatıyor.

Vay anasını. Geçen gece onunla bu konuda dalga geçtim ve karamsar Yay burcumun bir müzisyen olduğu ortaya çıktı. Günlerdir birbirimizin etrafında dans ediyoruz, volkanik fiziksel bağlantımızın ötesinde daha derin bir şeye doğru bir yol bulmaya çalışıyoruz. Onu *tanımak* istiyorum. Duvarlarının içini, acılarının ardını görmek istiyorum. O travmasından çok daha fazlası. O da bunu biliyor; sadece beni nasıl içeri alacağını bilmiyor.

Şimdi o sahnede ruhunu açığa vurmak için şarkı sözlerini kullanıyor.

Sevgi dolu elini uzat.

Kalmamı istiyor. Onu bulmaya çalışmaya devam etmemi istiyor. O oynarken gülümsüyorum, ona net bir mesaj göndermek için sahip olduğum zihin gücünü kullanıyorum.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Parmakları gitarı tıngırdatırken nabzım atıyor. O kadar yetenekli ki, orada durmuş benim mükemmel, kara kara düşünen, rockçı çocuk fantezim gibi görünüyor. PDA konusunda yasaları çiğnediğimi biliyorum, ama yemin ederim, bu adam beni daha sonra bar tuvaletine sürüklerse, tüm yasalar çiğnenecek.

"Oh my good gravy," diye soludu Poppy. "Rachel, muhteşem görünüyorsun kızım!"

Chanel elbisemin önünü ellerimle düzelterek gülümsüyorum. Yıllardır sahip olduğum ve rahatlıkla onlarca kez giydiğim bir parça. Şampanya rengi ipek, köprücük kemiklerimde iki noktaya kadar geliyor, ince askılar omuzlarımın üzerinden ve tamamen açık sırtımdan aşağıya doğru iniyor. İpek, ayak bileklerimin etrafında bollaşarak elbiseye güzel bir hareket kazandırıyor. Sahip olduğum en sevdiğim şeylerden biri.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Sen de muhteşem görünüyorsun."

Ve gerçekten de öyle. Tıraşı durdurabilecek kalça yırtmaçlı, gösterişli kırmızı bir elbise giyiyor. Makyajı bu gece daha koyu, daha keskin ve saçları geriye doğru yüksek bir midilli şeklinde. Günahkar görünüyor, 1.80 boyunda.

Sanat müzesi galerisine göz gezdiriyorum. "Her şey çok güzel görünüyor, Poppy."

"Oh iyi," diyor aceleyle el sallayarak. "Eminim bu tür etkinliklerde payınıza düşenden fazlasını yapmışsınızdır."

Sadece gülümsüyorum, cevap vermiyorum. Bir yardım gecesine kaç kez katıldığımı gerçekten sayamıyorum. Şu anda tek düşündüğüm açlıktan ölmek üzere olduğum, ayaklarımın ağrıdığı ve Spanx'ımı almayı unuttuğum. Bugün işler o kadar yoğundu ki buraya gelmeden önce kadınlar tuvaletinde saçımı ve makyajımı yaptım.

Etkilemek için giyindim ama bu gecenin odak noktası ben değilim. Asıl ilgi oyunculara. Katılımcılar tabakta somon yemeği ya da bir şarap imalathanesine sessiz müzayede gezisi kazanmakla ilgilenmezler. Sadece omuzlarını fırçalamak istiyorlar.

iki kez Stanley Kupası kazanan Ilmari Kinnunen ile. Kanadalı Olimpiyat Baş Antrenörü Hodge Johnson ile yakın ve samimi olmak istiyorlar.

Kinnunen'den bahsetmişken... Onu köşede, kocaman gövdesiyle sessiz müzayede masasının üzerine eğilmiş halde gördüğümde sırtıyorum. O günkü son hastamdı. Yeni PT rejiminin bir parçası olarak bazı kalça güçlendirme egzersizleri üzerinde bir saatten fazla çalıştık.

Son birkaç haftadır onu daha iyi okumayı öğrendim. Kalabalıkta kolayca göze çarpmasına rağmen, çok ince bir insan. Hareketleri küçük, fikirleri abartısız, eylemleri kasıtlı. Sanki aurası kendi başına o kadar çok yer kaplıyor ki, diğer parçalarını küçülterek bunu telafi ediyor. Sanırım Mars Kinnunen'in serbest kaldığını görmek isterdim. Buz bir duruma hükmetmeye çalışırken görünüyor?

Aman Tanrım. Şimdi Mars Kinnunen'in her şeye hükmettiğini düşünüyorum.

Kendini dizginle, psikopat.

Smokini suçluyorum. Krep dökecek kadar ateşli görünüyor. O özel dikim ceket ona eldiven gibi oturuyor. Rachel onaylıyor.

Aşağı, kızım.

Birkaç kişi arkasında durmuş, fısıldaşıyor, sergideki meraklı bir hayvan gibi onu izliyor. İnsanlar bunu ona çok yapıyor. Cüssesi kesinlikle göz korkutucu ve bir de o her şeyi sikip atma havası var. Belki de şimdiye kadar tanıdığım en az yaklaşılabılır insanlardan biri.

Ben de tabii ki tepsiden pastırmalı karides şişi kaptığım gibi içeri daldım. "Hey, Mars."

Dönüp bana bakıyor, mavi gözleri beni içine çekiyor. "Farklı görünüyorsun," diye mırıldandı.

Karidesimi çiğneyerek homurdanıyorum. Bu bir iltifat mı? Donuk konuşmasından bunu anlamak imkânsız. "Evet, kapaticı. Beni harikalar yaratıyor, değil mi?"

"Ne?"

Garsondan bir kadeh kırmızı şarap alarak "Yok bir şey" . "Bir şey mi teklif ediyorsun?"

Kağıda doğru sözsüz bir hareket yapıyor.

Biraz daha yaklaşıyorum, sarhoş edici parfümünün kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyorum. Nefesimi tutup gazetenin üst kısmını okuyorum. "Ben- Mars- bu da ne böyle?" Bardağımı bir kenara bıraktım. "Bu eşyalar açık artırma için. Anlıyor musunuz? Ne düşündüğünüzü tahmin etmiyorsunuz."

organizasyonun değeri. Bu durumda sizden teklif ettiğiniz tutarı organizasyona bağışlamanızı istiyorlar. Bu bir sponsorluk gibi."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor.

"Sen-" Gözlerimi tekrar kâğıda çevirerek ona bakıyorum. "Mars, deniz kaplumbağalarını koruma fonuna yarım milyon dolar mı bağışlamak istiyorsun?"

"Evet." Bu bir şaka, değil mi? Şaka yapıyor. Yüzü şaka yapmadığını söylüyor. Mars Kinnunen'in nasıl şaka yapılacağını bildiğini sanmıyorum.

"Bu büyük bir yatırım Mars. Bu organizasyonla ilgili herhangi bir araştırma yaptınız mı?"

"Bayan St. James onları inceledi, değil mi?"

"Şey, ben-" Dürüst cevabım evet. Poppy acımasızdır. Eminim tüm bu açık artırma ürünleri iyice incelenmiştir. Ama kafamı karıştıran bu değil.

Sully, Hanner ve J-Lo'nun küçük tabakları doldurduğu yeri işaret ederek, "Pardon, diğer çocuklar şurada bedava meze yiyorlar," diyorum. "Ve sen de burada deniz kaplumbağalarının korunması için beş yüz bin dolar mı bağışlıyorsun?"

"Bu akşamın amacı bu değil mi?" diyor.

"Şey... evet," diye cevap veriyorum, şarap bardağımlı kaparak. "Ama demek istediğim, beş bin dolar falan bağışlayarak ihaleyi kazanabilirsin."

"Peki bu kadar cüzi bir miktarın kuruluşu ne kadar süre yeteceğini düşünüyorsunuz?" diye karşı çıkıyor. "Onlara gerçekten geleceği planlamak için kullanabilecekleri fonlar vermek daha iyi olmaz mı?"

"Şey... evet," diyorum yine, sesim tam bir bozuk plak gibi çıkıyor.

"Eğer bu organizasyona yardım edebilecek durumdaysam, onlara yardım etmemeli miyim? Param var, elimi taşın altına koymaya hazırım ve amaç ilgimi çekiyor. Bağış yapmamalı mıyım?"

"Tabii ki yapmalısın," diyorum hemen. Garip bir şekilde, cevabımı duyunca rahatladığını düşünüyorum. Bu konuda ne düşündüğümü umursuyor mu? "Sorabilir miyim... neden deniz kaplumbağaları?"

Omuz silkiyor. "Neden deniz kaplumbağaları değil?"

"Herhangi bir şey seçebilirdin." Elimi masaya doğru sallıyorum. "Bir çocuk hastanesi, bir yanık merkezi, yoksul gençler için bir okul sonrası spor programı. Yine de gecenin en büyük bağışını bir grup deniz kaplumbağasına vermeyi seçtin. Bana nedenini söyle."

Bakışları yüz hatlarımda geziniyor ve ben kızarmamla savaşıyorum. "Cevabım için beni yargılayacaksın," diyor.

Kıpırdamadan duruyorum. "Söz veriyorum, yapmayacağım."

Tekrar omuz silkiyor. "Profesyonel bir sporcu olarak milyonlar kazanıyorum. Bunun asla ödemeyeceğim bir bedeli var."

"Ne demek istiyorsun?" Yaklaşıyorum.

"Demek istediğim, çevrenin edilmesinden beslenen bir sektörü destekliyorum. Hayatımın üçte birini seyahat ederek ve mümkün olduğunca sürdürülebilir olmayan bir şekilde yaşayarak geçiriyorum. Atık dağları yaratan arenalarda çalışıyorum. Her gün. Her maç. Hayatım boyunca, bu benim oldu. Zarar Rachel. Aktif zarar."

"Oh, Mars," diye mırıldandım. "Demek deniz kaplumbağalarına bağışta bulunuyorsun. Onları koruyorsun... senden."

Başını sallıyor. "Bu miktar son derece önemsiz. Ama kuruluştaki irtibat kişinin adını not ettim," diye ekliyor. "Eğer iş modellerini beğenirsem, patronları olmak niyetindeyim. Onları tümüyle finanse edeceğim."

Başımı sallayarak iç çektim. *Tabii ki*. Mars Kinnunen, bayanlar ve baylar. Yıkıcı derecede yakışıklı, zengin, yetenekli, çevreye duyarlı ve kendini küçümseyen biri. Evet, şimdi gitmem gerekecek.

"Bu gece bir şey için teklif verecek misin?" diyor ben arkamı dönerken.

Hâlâ beynimin şifrelerini çözmeye çalışarak bir kahkaha attım. "Belki Karayipler'e bir yat gezisi ya da bir aylık ücretsiz salsa dansı dersleri için teklif vermeyi umuyordum."

O cevap veremedi. Poppy koşarak geldi. Rays'de benden başka bu adamdan korkmayan tek personel o olabilir. "Mars, bütün gece bir köşede saklanamazsın tatlım. Seni kaynaştırmalıyız. Rachel, diğer arkadaşların izini sürüp onları bu tarafa çekebilir misin?"

"Elbette baba," diyorum gülümseyerek ve isteksiz Mars'ı kolundan tutup sürükleyişini izliyorum. Hiç vakit kaybetmeden onu, yaklaştığında hepsi de 'Ooo' diyen bir grup gümüş saçlı hanımla tanıştırıyor.

İçeri çekilen bir sonraki kişi ben olmadan önce köşeden sıvışıp müzenin derinliklerine doğru ilerliyorum. Langley ve Novy'nin arkasından yürüyorum, ikisi de aperiatiflerini yiyorlar.

Langley, "Sana söylüyorum, bu bir sanat," diyor. Novy, "İmkânı yok," diye yanıtlıyor.

"Bu sanat değil." "Bu bir *sanat* müzesinde asılı, göt herif."

Neye baktıklarını görmek için etraflarına göz gezdiriyorum. Boş bir tuvale benziyor. Yanındaki levhada aslında 'Boş Tuval' yazdığını görünce sırtıtıyorum.

Langley selamlarken, "Selam Doktor," dedi. "Vay canına... gerçekten çok güzel görünüyorsun." Gülümsedim. Kendime engel olamıyorum. Langley çok tatlı ve içten.

"Teşekkür ederim Langley. Sen de güzel görünüyorsun." Kesinlikle öyle. Bütün bu adamlar şık kıyafetleri içinde çok güzeller.

Langley arkalarındaki sanatı işaret ediyor. "Hey, bu sanat mı?"

Yaklaşıp tabağındaki mini kişilerden birini çalışıyorum. "Peki, bu seni nasıl hissettiriyor?"

"Uhh... kafan mı karıştı?" diyor omuz silkerek. "Sıkıldım," diye ekliyor Novy.

Langley etrafına bakarak, "Sanki burada boyumu aşan bir iş yapıyorum," diye ekledi.

Gülüyorum. "Bence sanatın özünde bize bir şeyler hissettirmesi gerekiyor. Görünüşe göre ikiniz de çok şey hissediyorsunuz."

Langley boş tuvale bakarken gözlerini kocaman açarak, "Vay canına," diye mırıldandı. "Tuhaf."

"Hey, Poppy seni arıyordu," dedim. "Ne?"

Novy huffs. "Beni, neden?"

Ona meraklı bir bakış attım. "Hayır... *sadece* sen değil, Nov. Hepinizin yakın durmasını istiyor. Sizi toplamam gerekiyordu. Bu tarafta başka kimse var mı?" Etrafa bakarak ekliyorum.

Langley bir kemeri işaret ederek, "Sanırım Compton uzaklaştı," diye cevap verdi.

Langley'nin gösterdiği yöne doğru yürüdüm. Jake'i burada yakalamayı umuyordum. Karaoke gecesi ve maç günü seyahati arasında, baş başa bir an bile geçiremedik. Modern sanat eserlerinin sergilendiği odadan geçip daha Neoklasik eserlerin bulunduğu bir odaya girerken topuklarım ahşap zeminde tıkırdıyor.

Jake'i gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Bir elinde içki tutuyor, diğer eli smokininin cebinde. Yüzünde ciddi bir ifadeyle büyük bir tabloya bakıyor. Muhteşem görünüyor, koyu renk saçları alnına dökülüyor. Her zaman smokin giymeli. Artık gri eşofman yok, hokey üniforması yok. Sadece smokin, her zaman.

"Selam meleğim," diyorum usulca.

Hızla bana bakıyor, sonra tekrar resme dönüyor, kaşları çatılıyor.

"Sorun ne?"

"Sorun bu at."

Yanına gidip tabloya bakıyorum. Büyük, gösterişli altın bir çerçevenin içine yerleştirilmiş. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en çirkin adamı, at olduğunu tahmin ettiğim bir şeye binerken tasvir ediyor. Ama yüzü ele geçirilmiş gibi görünüyor... ve biraz da ezilmiş.

"Sanki beni takip ediyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldanıyor, biraz sallanarak. "Ben hareket ettiğimde gözler de hareket ediyor. Bu beni korkutuyor."

Okumak için levhaya yaklaşarak homurdanıyorum. "Görünüşe göre resmin adı 'Çirkin Şövalye ve Çirkin Atı' - pek de hoş bir başlık değil," diye ekliyorum gülerek. "Lord George Corbin tarafından 1804 yılında yapılmış."

"Corbin berbattı." Jake içkisinden bir yudum alır.

Yüzümü ona döndüm. "Jake... bunun hakkında konuşacak mıyız?" "Ne hakkında?"

İç çektim. "Cay bana geçen günkü tartışmanızdan bahsetti."

"Evet, çenesini kapalı tutmalı," diye mırıldanıyor, bardağındaki buzu döndürerek.

Koluna nazik bir el koyarak öne çıkıyorum. "Hey, bu sen değilsin. Benim Jake'im sanat galerilerinin arkasında saklanmaz ya da karaoke gecesinde surat asmaz. Ve benim Jake'im onunla konuştuğumda bana bakar," diye mırıldanarak kolunu sıkıyorum. "Böyle bir elbisenin içindeyken bana bir kez bakar ve onu çıkarmam için beni ikna etmeye çalışır."

Bakışları bana yönelirken ağzının kenarı seğiriyor.

"İkinizin kavgaya etmesine izin veremem," diyorum. "Benim için değil. Arkadaşlığınız riske kadar önemli. Ve ikiniz de benim için araya giremeyeceğim kadar çok şey ifade ediyorsunuz."

"Biz iyiyiz," diyor çabucak. "Seninle ilgili değildi, gerçekten. Pislik gibi davranan bendim. Onu zorluyordum. Aklım başımda değildi çünkü istemediğim şeyler söyledim. Ben sadece... Cay'i kafama takıyorum. Ve bazen düşünmeden konuşuyorum..."

"Biliyorum," diyorum nazikçe, ön kolunu ovuşturarak. "Seni affediyor." Ofluyor. "Bu yüzden mi karaokede hava atmaya karar verdi?"

"Deniyor, Jake," diye cevap veriyorum. "Uzun zamandır kalbinde sadece sen vardın. Bana yer açmak kolay olmadı. Ama istiyor," diye ekliyorum. "Bunu hepimiz hissedebiliyoruz. Birlikte sahip olduğumuz şeyin özel olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece ikimiz arasında değil, üçümüz arasında da."

"Evet," diye mırıldanıyor, içkisini tekrar yudumlarken. "Evet, bu özel bir şey." Bana tekrar bakıyor, bakışları bu kez daha uzun süre sabitleniyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Minnettar bir pırıltı büyüyor orada.

Onu çok iyi tanıdığım için gülümsüyorum. "İhtiyacın olan bu mu? Biraz fiziksel güvenceye mi ihtiyacın var? Seni merdiven boşluğuna götürüp sakso çekmemi ister misin?"

"Benimle dalga geçme," diyor içkisinden bir yudum alarak.

"Kim alay ediyor?" Cevap veriyorum. "Sen *benimsin*, Jake. Bakmak benim, sevmek benim. Şu anda üzgünsün. Ve ben bunu düzeltmeye niyetliyim. Seni günlerdir görmemiş gibi hissediyorum."

"Biliyorum," diye iç geçiriyor. "Tam karşımda dururken seni özlemek nasıl mümkün olabilir? Ama özlüyorum. Seni özlüyorum bebeğim. Duramıyorum. Aramızda hâlâ bir mesafe varmış gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum."

" zaman kapat."

"Neyi kapatayım?"

"Mesafe."

Kaşlarını çatıyor, etrafı işaret ediyor. "Halkın içindeyiz Rachel. Herkesin içinde sevgi gösterisinde bulunmak yok, unuttun mu?"

"Bana böyle hitap etmenizden nefret ediyorum," diye mırıldandım. "Adın ne?"

"Senin gözünde Rachel olmak istemiyorum." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Senin Seattle Kızı olmak istiyorum," diyorum, parmaklarımı yakasının kumaşında gezdirerek. "Küçük kızın... senin."

İç çekiyor, gözlerini kapatıyor. "Burada zar zor tutunuyorum." "O zaman bırak," diye fısıldıyorum. "Jake, bırak gitsin."

Gözlerini açtı, bakışları erimişti.

"Seni istiyorum Jake," diyorum nefes nefese. "Sana ihtiyacım var. Beni tekrar bul."

Lütfen, gel beni bul-"

Beni bir öpücükle susturuyor, boştaki eli beni daha yakına çekiyor. Ona doğru açılıyorum, dilindeki alkolün tadını aldığımda başım geriye doğru eğiliyor. Birkaç dakika içinde bir iniltiyle benden ayrılıyor.

"Kahretsin, bunu burada yapamam," diye mırıldanıyor, dudakları şakağıma değiyor.

"Neden? Sorun ne?"

"Bu... Sanki at beni izliyormuş gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor tekrar resme bakıyor.

Gülerek boştaki elini tutuyorum. " gel."

"Ne yapıyorsun?" diyor peşimden gelerek.

Onu merdiven boşluğuna çekerken topuklarım yerde tıkırdıyor, kapının arkamızdan çınlayarak kapanmasına izin veriyorum. Güvenliği sağlamanın bir yolu yok, bu yüzden riske girmemiz gerekecek. "Cay oyununun PDA yasağımı delmeye çalışmak olduğunu söylemişti," diyorum, içkisini elinden alıp benimkiyle birlikte merdivenlere bırakırken.

"Evet, dinle, özür dilerim Seattle. Rekabetçi bir gibi davranıyordum. Bunların hepsi benim için yeni ve Cay'e söylediklerim ve seni özlediğim için endişelendim ve bir pislik gibi davrandım-"

Bir adım öne çıkıp parmaklarımı dudaklarına koyuyorum. "Yasağımı çiğniyorum," diye ilan ediyorum. "Eğer şu an sana sahip olamazsam, çığlık atacağım. O yüzden bana puan sisteminin ne olduğunu söyle, ben de bu merdiven boşluğundan kazanarak ayrılmanı sağlayayım. Anlaştık mı?"

Bana sırtıyor. "Rip'in banyosunda Cay ile ne yaptınız? İkinizin de on beş dakika boyunca ortadan kaybolduğunuzu fark etmediğimi sanmayın."

Ben de utanmadan ona gülümsüyorum. Eğlenceli bir geceydi. "Beni lavabonun yedi," diye cevap veriyorum, Jake bana bakarken vücudum tepki veriyor, elleri kalçalarımı okşuyor. "Ve sonra ona sakso çektim."

yaparken kaşlarını indiriyor. "Yani... Sanırım bu yirmi puan eder. Her ağız hareketi için on puan."

Gözlerimi ona diktim. "Pekâlâ, en yüksek puanı almak için tam üç dakikan var. Burada ne yapıyoruz meleşim?"

Beni kapının yanındaki duvara yaslıyor. "Elli puan karşılığında seni sert ve hızlı bir şekilde döveceğim," diye nefes alıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Tatlı amcığın sikimin her tarafına boşalacak. Ve sonra o sıkıcı partiye geri döneceğiz, kalçalarından aşağı damlayan benle."

Evet, bu benim Jake'im. Oyuna geri döndü. *Nihayet.*

"En kötüsünü yap," diye takılıyorum. "Sadece çığlık attığımda ağzımı kapat."

Homurdanıyor, elleri pantolonuna gidiyor. "İç çamaşırlarını çıkar ve cebime koy. Bu gece sana her baktığımda o kalçalarını sıkacaksın, anlaşıldı mı?"

İki elimle elbisemin eteğini yumruklayıp yukarı kaldırıyorum. "Senin için çok kötü, meleşim. İç çamaşırı giymiyorum."

Kıpırdamadan duruyor, bir eli aletinin üzerinde. Bir iniltiyle içeri giriyor ve boştaki eliyle yüzümü kavırıyor. "Sen benim her lanet rüyamsın."

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek, elim onun aletinin üzerinde dolanıyor. "Şimdi içime gir."

"BABE."

Biri beni itip kakıyor. Rüyamda mı? Hayır-bekle-rüya mı görüyorum?

"Bebeğim, uyan."

Uykulu bir iniltiyle yer değiştiriyorum ve gözlerimi kırıştıtararak açıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Dünyanın en rahat yatağında çırılçıplak yatıyorum. Jake burada, eliyle omzumu dürtüyor. Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve alnımdan öpüyor.

"Bebeğim, bak. O burada. Kaçırmanı istemedim." Sesindeki ton çok parlak ve hevesli. Yatağın kenarından kayarken beni tamamen uyandırıyor.

Tanrım, saat kaç? Dün gece yardım kampanyasından eve geldiğimizde Caleb'i kanepede köpekle birlikte sızmış bulduk. Hepimiz onun yatağına düştük ve doğruca uyuduk. Lenslerimi çıkardığımdan bile emin değilim.

Odası gün ışığında çok farklı görünüyor. Oda kumsal gibi beyaz bir ışıkla yıkanıyor. Dudaklarımı büzerek, çırılçıplak Jake'in elinde telefonuyla parmak uçlarında cam duvara doğru ilerleyişini izliyorum. Camın içinde bir balkona açılan bir kapı var.

Jake omzunun üzerinden bana bakıyor, küçük bir çocuk gibi sırtıyor, sonra camdan dışarıyı işaret ediyor. Orada, güvertenin korkuluğunda kocaman bir pelikan oturuyor. O kadar çirkin ki, kahverengi tüyleri ve boncuk gibi gözleriyle çok sevimli. Jake telefonunu kaldırıyor, çıplak poposu fotoğraf çekerken bana bakıyor.

Onu izlerken öyle bir duygu dalgasına kapılıyorum ki kelimenin tam anlamıyla nefesim kesiliyor. Yutkunuyorum, gözlerim yaşıyor. "Hey," diye sesleniyorum usulca.

"Hmm?" diyor, gözleri telefonunda.

"Seni seviyorum."

"Ne?" o ciyaklıyor, eğirme etrafta. Bu kombinasyon .

Hareketleri ve sesi pelikanı korkutmuş olmalı çünkü kanat çırparak uzaklaşıyor. "Oh

-"Uçup gitmesini izlemek için geri döndü. "Dostum, daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı."

Homurdanıyorum, tatlı meleşimin pelikanıyla oynarken surat asmasını izlerken kalbim taşıyor.

"Bekle, az önce ne dedin sen?" Odayı geçip telefonunu yatağın ucuna fırlatıyor.

"Beni duydun," diye cevap veriyorum, arşaflların belimde toplandığının ve çıplak göğüslerimin sergilendiğinin tamamen farkındayım.

Yatağa doğru sürünüyor. "Tekrar söylemeni istiyorum."

Çalışıyorum ama . Üstüme atlıyor, beni çarşafın altına sıkıştırıyor.

"Söyle," diye hırlıyor, beni içine çekerken yüzünü boynuma gömüyor.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum ve her iki kalça yanağına da şakacı bir tokat atıyorum.

Sıkışıyor, yüzü göğüslerimin arasına gömölüyor. "Hadi Seattle.

Lütfen, tekrar söyler misin? Söyle yoksa korkuluklara tırmanıp aşağı atlayacağım."

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve bakışlarını yakalayana kadar başını geriye çekiyorum. "Seni seviyorum, Jake."

Tüm şehre güç verebilecek bir gülümsemeyle dirseklerinin üzerinde doğrulur. "Bebeğim, sana o kadar aşığım ki. Yemin ederim, benim için o sensin. Seni suşiden daha çok seviyorum. Kahveyi sevdiğimden daha çok."

"Hokeyi sevdiğinden daha mı çok?" Göğüslerimi öpücöklere boğarken arkama yaslanıp alay ediyorum. Sabah bıraktığı kirli sakalı tenimde sert bir his yaratıyor ama umurumda değıl.

"Kahretsin, seçim yapmak istemediğim gerçeğini kabul eder misin? İkisini de istiyorum. Sonsuza kadar her gün bir hokey ve Rachel sandviçi istiyorum."

Gölüyorum. "Yeterince adil." Zirve yapmış meme ucuma yapışıp biraz emerken memnun bir iç çekişle arkama yaslanıyorum.

Durmadan önce benimle alay etmeye başladı. "Hadi bebeğim. Bugün hile günü ve ben açlıktan ölüyorum. Senin de miden gurulduyor."

Surat asma isteğimle savaştım. Çok güçlendirici bir yemek yemek üzereydim. Menüde 1.80 boyunda profesyonel bir hokey oyuncusu vardı... umarım yanında ekipman müdürü de vardır. "Aklında ne var?"

"Gidip en büyük, en saçma muzlu krep yığınının bulacağınız ve yanında bir kule pastırma sipariş edeceğiz. Ve kahve," diye ekliyor, üzerimden yuvarlanarak. "Bol bol kahve."

Gölüyorum, tembel bir ev kedisi gibi uzanıyorum. "Muzlu krep yap, ben de varım."

Yataktan fırladı. "Harika. Hazırlan. Gidip Cay'e söyleyeceğim!"

(Bu gece. Jacksonville Rays, Pittsburgh Penguins'e karşı. Yirmi dakika sonra disk düşüyor ve ortalık devam ediyor. İlk olarak, Walsh Antrenmana giderken kötü yerleştirilmiş bir elektrik kablosuna takıldı ve dizini kırdı. Lanet şey hala şişiyor. Soyunma odasında ona buz torbası veriyorum.

Bu arada, J-Lo'nun bir çeşit mide rahatsızlığı var. Son bir saattir kusup duruyor. Ve şimdi de Karlsson parmağını fazla uzattığından endişeleniyor. Bu adamların hepsinin tıbbi çantaları yağmalamayı seven bir grup rakun olduğundan bahsetmiyorum bile. Tüm atletik bantlarım kayıp.

"Hey-Avery," diyorum onu koridorda yakalayarak. "Hiç atletik bandın var mı?"

Öfkeyle yanımdan geçip gitti. "İlk yardım çantası tutarak senin peşinden koşmak benim işim değil, Price. Yapmam gereken kendi işim var."

"Senden beni takip istemiyorum, Avery. Sadece biraz kasete ihtiyacım var. _"

Etrafımda dönüyor, yüzüme bakıyor. Doğal tepkimden nefret ediyorum. için. Bunu görür ve sırtır. "Dinle, Prenses. Bursu kazanmak için kimin sikini yaladığını bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Ama senin sürekli beceriksizliğinin PT programımı yürütme şeklimi etkilemesine izin vermeyeceğim. Ya işini yaparsın ya da yapacak başka birini bulurum." Bununla birlikte ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

O kadar şaşırdım ki cevap bile veremiyorum. Avery gerçekten de beni bursumu kazanmak için cinsel iyilik yapmakla mı suçladı? Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca

O pislige cinsiyetçi bir domuz olmadığını kanıtlaması için her türlü şansı verdim. Ama artık bitti. bu kadar. Bana tekrar saldırırsa, oraya giderim. Tam örümcek maymun.

Koridorun sonuna doğru koşarken, yedek tıbbi çantaya dalarken öfke içindeyim. Avery beni çok sinirlendirdi. Ve açlıktan ölüyorum. Ve işemem gerekiyor.

"Hey, Hurricane."

Omzumun üzerinden baktığımda Caleb'in elinde bir kutu bıçakla orada durduğunu görüyorum.

"Bugün fazladan kıvrımlı görünüyorsun," diyor. Belli ki boynuma astığım 'siktir git' işaretini okuyabiliyor.

"Ya bana yardım et ya da kaybol Cay," diyorum çantayı karıştırırken.

"Ooo, kıvrımlı ve tuzlu. Seksi, acımasız bir simit gibi," diye dalga geçiyor. "En sevdiğim tür."

"*Lanet olsun!*" diye bağırarak çantanın fermuarını kapattım. "Nerede bu atletik bantlar?"

Bir kakhaha attı. "Eşyalarını çalan adamlar mı?"

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyorum. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Bunu söylerken kayıp kasetten çok Avery'yi düşündüğümü biliyorum.

Koyu renk gözlerini bana dikti. "En son ne zaman bir şeyler içtin? Yoksa yemek mi? Vahşi görünüyorsun-"

"Ben iyiyim," diye bağırıyorum.

Şimdi sırtıyor ve bu bende ona yumruk atma isteği uyandırıyor. "Acıkmışsın."

"Aç değilim Cay. Sadece meşgulüm. *Çalışıyorum*. Ve hepiniz bugün bunu imkânsız hale getiriyorsunuz!" Titrek bir nefes alıp etrafıma bakındım. "Gidip biraz kaset bulmam lazım," diye mırıldandım. Anlaşılan öldüğümde işeyeceğim.

Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama elini uzatıyor. "Dur, dur. Dur bakalım, katil. Nereye gidiyorsun?"

"Bir acil yardım ekibi bulacağım ve çantalarını yağmalamak isteyeceğim-" "Hayır. Hadi," dedi ve beni koridora doğru çekti.

"Caleb, bırak gitsin," diye homurdandım. "Lanet işimi nasıl yapacağımı biliyorum. *Sen* doktor musun?"

"Hayır," biz yanından geçerken elindeki bıçak kutusunu Jerry'ye uzatıyor. "Ama yirmi yıl hokey oyunculuğu yaptım ve şimdi bir NHL takımında ekipman müdürüyüm. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Kasırğa?"

"Ne?" İç çekerek beni soyunma odasına götürmesine izin veriyorum.

"Ekipmanı ben yönetiyorum demek," diyor göz kırparak.

Beni kalabalık soyunma odasına çekti. Çocuklar kendilerini maça hazırlarken rock müzik bangır bangır çalıyor. Oda kalabalık, gürültülü ve heyecanla uğulduyor. Jake bizi hemen görüyor ve gülümsüyor.

"Novy, müziği kes!" Caleb bağılıyor.

Novikov telefonunu eline alır ve rock müziğin sesi yarıya iner.

"aber Sanny?" diye sesleniyor adamlardan biri.

"Vay canına, Hot Doc kilitle!" diye bağıırır bir başkası ve ardından oda yuhalamalar ve bağıırışlarla dolar.

Gözlerimi deviriyorum. Maç saatine o kadar yakın ki hepsi kat kat nem emici atletler, çoraplar, dizlikler, hokey şortları, çoraplar, göğüs koruyucular, formalar giyiyor. Görebildiğim tek dikizleme şovu parmakları - ve onların bile bazıları çoktan eldivenlerin içine tıklılmış.

"N'aber Doktor?" Sully seslenir, bu da adamların yarısını daha fazla kahkahaya boğar.

Caleb plastik bir kutu kapar ve şöyle seslenir: "Pekâlâ, herkes ödesin! Doktora atletik bandını geri verin. *Hemen.*"

Adamlar yer değiştirirken homurdanmalar ve iniltieler odanın içinde süzülür.

"Yapın yoksa bir hafta boyunca antrenman havlularınızı yıkamam," diye bağılıyor. "Burası gerçekten küflenmek üzere, beyler!"

Hep birlikte oda hareket ediyor, çocuklar çantalarını karıştırıyor ya da atletik bantlarını almak için raflarına uzanıyor. Caleb odanın içinde bir tur atıyor ve çaldığı bantları plastik kutuya tıkırdatıyor. Jake bile omuz silkip bir rulo bant atarken, dudaklarımı sıkıntıyla büzerek başımı sallıyorum. Görünüşe göre çantamdan *çalmayan* tek kişi Ilmari.

Caleb sırtarak bana çöp kutusunu getiriyor. "İşte böyle yapılır. Eklemek istediğin bir şey var mı, Doktor?"

Ona bakıyorum ve o da gözleriyle omzunun üzerinden kalabalık soyunma odasını işaret ediyor.

Doğru ya. Hakimiyet kurun. Hokey çocukları güçlü liderliği takip eder.

Boğazımı temizleyerek çöp kutusunu Caleb'ın elinden kaptım. "Pekâlâ, dinleyin! Tıbbi çantamdan bir şey çalan bir sonraki adam nezaketen bantlanacak. Teddy paranızı ve ödüllerinizi bantla mumyalayacak.

Çal," diyorum, başparmağımı iri gözlü stajyere doğru sallayarak. "Kızlarınız maçıtan sonra onu sökmenize yardım ederek eğlenebilirler!"

Çocuklar çılgına dönüyor, gülüyor ve yanakları derhal somon pembesinin sevimli bir tonuna dönüşen Teddy'yi azarlıyorlar.

Caleb sırtarak bir kolunu omzuma doluyor. "Hadi, Hurricane. Sana bir şey göstereyim." Beni soyunma odasından çıkarıp koridoru geçerek ekipman müdürünün karargâhına götürüyor. "Bu bir sır, tamam mı? Herhangi birine söylersen, bizden çalan bir sürü çöp pandayı da buraya alırsın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Jake bile mi?"

"Özellikle de o pislği. Onu buradan asla çıkaramam." Üzerinde FIGURE SKATES yazan küçük siyah bir kutuyu işaret ediyor.

Ona sert bir bakış attım ama o sadece sırıttı.

"Aç şunu."

Kapağını açtım ve zevkten nefesim kesildi. Atıştırmalıklarla dolu ve hiçbir diyetisyen onaylı değil: çikolataya batırılmış granola barlar, teriyaki sarsıntılı çubuklar, şeker çubukları, yulaf ezmesi turtalar. Ağlamak üzereyim. "Ohmygod."

Caleb omzumu sıkarak, "Çılgın ol," diyor. "Dışarıda görüşürüz."

İKİNCİ PERİYODUN BITMESİNE DÖRT DAKİKA VAR VE BEN

Zaten kanayan bir dudak ve iki korkunç vücut kontrolüyle uğraşıtlar. İkisi de iyi, ama sabaha bunu hissedecekler.

Gözlerim Jake'i buzda bir aşığı bir yukarı giderken takip etmekten kendini alamıyor. Bir makine gibi pakı Rays'in savunma bölgesinden çıkarıp buza . J-Lo ile sık sık aynı çizgide yer alıyor ve birlikte iyi çalışıyorlar gibi görünüyor. Vardiyası her bittiğinde, dinlenmek ve su ihtiyacını gidermek için koşarak yedek kulübesine gidiyor.

Şu anda onun için görünmez de olabilirim ama umurumda değil. Onu kendi elementinde izlemeyi seviyorum. Yoğunluğu manyetik. İçi de dışı da çok güzel.

"Hayır, hayır, örtün onu!" Jake ayağa fırlayarak bağırır.

Lanet olsun. Penguenler pakı kalenin önünde tutmaya çalışıyor. Ilmari yere düşüyor, pedleri buza değiyor. Oyuncular önünde mücadele ederken o sağa sola kayıyor.

"Çıkarın şunu!"

"Diski dışarı çıkar!"

Rays diskin kontrolünü ele geçirmek için mücadele ederken tüm yedek kulübesi bağırıyor.

Bu çılgınlık. Ilmari'nin yüzüne kar yağıyor.

Kaleye şut.

Ilmari'nin diz kapağına çarpıp sekiyor ama Penguenler geri tepiyor. "Hadi ooooo!"

Kalbim boğazımda, Ilmari ve savunmanın mücadelesini izliyorum. Penguenler vahşi. Bu golü istiyorlar ve bunun için kanlarını akıtmaya hazırlar.

"Çıkar şunu yuvadan!"

Yedek kulübesi çıldırıyor ve seyirci de öyle. Tüm salon ayağa kalkmış, Penguenlerin gol atması için çığlık atıyor. Jake ve J-Lo'nun her ikisi de bir ayaklarını panoların üzerine atmış, oyuna geri dönmeye hazırlar ama bu it dalaşının bitmesini beklemek zorundalar. Morrow ve Hanner kendi başlarına. Ortalık karıştı.

O sırada sadece Ilmari'yi görüyorum. Tam bir kelebek gibi, tüm gücüyle ağını koruyor. Oyunu oynamak onun için her şey demek. Ama bunun nihai bedeli ne olacak?

Yutkundum, o erteleme alırken kalbim hızla çarpıyordu. Rays pakı kaleden uzaklaştırdı. Gol yok. Penguen taraftarları öfke çığlıkları atıyor, disk buzda ilerlerken yuhalıyorlar.

Jake ve J-Lo kavgaya katılmak için uçarak uzaklaşırken Morrow ve Hanner yedek kulübesine koşar. Morrow hemen başını dizlerinin arasına koyar ve kusar. Elektrolit suyundan başka bir şey değil. İyileşecek ve Jake'in vardiyası bittiğinde buza geri dönmek isteyecek.

Bir nefes alıyorum ve odağımı Ilmari'ye geri çeviriyorum. Patenlerine tırmanıyor ve bildiğim bir şey beni derinden sarsıyor. O iyi değil.

"Onu buzdan çıkarın," diye fısıldıyorum, kimsenin beni duyamayacağını bilerek. Kalabalık çılgına dönmüştü. Devre arasından önce bir gol istiyorlardı.

Bakışlarım jumbotrona yöneldi. Bir dakikadan az kaldı. Ama pak Penguenlerde ve buzda hızla ilerliyorlar. Ilmari duruşunu alıyor.

Rays yetişiyor ve pakı temizlemek için bir mücadele yaşanıyor. Ilmari sola dalarak forveti takip ediyor, ancak kanat oyuncusu pakı Jake'in bacaklarının arasından diğer tarafta bekleyen adama atıyor.

Kaleye şut.

Buzzer.

Ilmari çok solda. Pak kalenin savunmasız köşesine doğru süzülüyor ve tüm salon coşkulu tezahüratlarla inlerken sirenler çalıyor.

Devre bitti ve Rays resmen 0-1 geride. Oyuncular devre arası için yedek kulübesini boşaltıyor, moralleri bozulmuş. Bekliyorum, 31 numaranın su şişesini almasını ve buzun üzerinde sadece sol pateniyle iterek ilerlemesini izliyorum.

Patenle yaklaşırken maskesini kaldırıyor ve yüzünde kaynayan öfkeyi görüyorum. Kendisine. Savunmasına. Kaleciler her golü kişiselleştirerek kendi kafalarının derinliklerine inebilirler.

Tomlin içeri girmesi için kapıyı çevirerek açar. "Tamam, her şey yolunda," diyor ve yastıklı omzunu sıvazlıyor. "Ribauntlarda çalışıyordunuz. Sadece savunmanın pakı daha iyi temizlemesini sağlamalıyız ve hala koca bir üçüncü periyot var-"

Tomlin saçmalamaya devam ediyor ama Ilmari dinlemiyor. Kafası çok derinlerde. Jumbotron kırımlardan düşse bile irkilmeyecek. Tomlin onun önüne geçip soyunma odasına doğru ilerliyor.

"Hey!" diye , Ilmari'nin yanına koşarak. Elimi koluna koydum.

Etrafında dönüyor, neredeyse sopasının ucuyla yüzüme vuracaktı. Ter döküyor, gözbebekleri kararmış.

"Oh..." Fısıldıyorum. Düşündüğümünden de kötü. "İlmari-"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, sarsılarak ve tepinerek uzaklaşıyor.

"Beni bırakıp gitme!" Bağıryorum, koşuyorum. "Mars!"

Köşeyi dönüp tünele giriyor, alay eden Penguins taraftarlarının ve az sayıdaki sıkı Rays taraftarının oluşturduğu halenin altında. Adını bağıryorlar. O hepsini duymazdan geliyor.

Peşinden koşuyorum, karanlığın örtüsü altına girer girmez tekrar koluna yapışıyorum. Arenanın sesleri arkamızda yankılanıyor ama pist ile soyunma odası arasında karanlıkta asılı duran bu dar koridorda yalnızız. Her iki tarafımız da ekipmanlarla dolu; sıra sıra renkli sopalar, su şişeleri.

"Hey, . Konuş benimle!"

Tam devasa. Patenler ihtiyacı olmayan santimler ekliyor, yüzden kesinlikle üzerimde yükseliyor. Geniş omuzlar, dolgulu hokey şortu, devasa bacak engelleyicileri. Kalın zırhının içinde görebildiğim tek parçası yüzü ve o bile derin bir gölgeye gömülmüş durumda.

Bir elim engelleyicisinin üzerinde, yaklaşıyorum. "Acı seviyen nedir?"

"Altı," diye mırıldanıyor.

"Peki ya o buzun üzerinde kalabilmek için benim için cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışmıyorsan? Ne o zaman?"

Engelleyicisini serbest bırakıyor ama uzaklaşmıyor. "Sekiz."

"Oh, Mars... sana yardım etmeme izin ver," diye yalvarıyorum.

"Bana yardım ediyorsun."

"Hayır, sana *gerçekten* yardım etmeme izin ver. İzin verin taramalarınızı yapayım-" "Hayır."

"Bunu yapmaya devam edemeyiz! Sorunun ne olduğunu bilmem gerek. Ve bir fikrim var-"

"*Hayır* dedim," diye homurdanıyor.

Nefes alıyorum. Dövüş modunda. Ben de bir savaşçıyım. Ellerimi kalçalarımın altına koyup çenemi kaldırıyorum. "*Evet* diyorum."

Alay ediyor, arkasını dönüyor.

"Benden uzaklaş Kinnunen ve neler olacağını gör."

Beni sıkıştırarak öne doğru yürüyor. "Beni tehdit mi ediyorsunuz, Doktor Price?"

"Kesinlikle haklısın," diye hırıliyorum. "Burada içinde bulunduğun durumu anladığını sanmıyorum Mars. Sanki kararları *sen* veriyormuşsun gibi davranıyorsun. Ama yetki bende," diyorum, başparmağımı göğsüme vurarak. "Tıbbi izin formlarını benim imzaladığımı unuttun mu? FIHA kayıtlarını istiyor, Mars. Onları faksleyecek olan *benim*. O formlara ne yazacağım sana bağlı. Yani, acil ameliyat gerektirecek bir labral yırtığın var ve sezonun geri kalanında seni yedekte mi tutacağım? Yoksa hafif bir kasık çekmeniz var ve basit bir önlem olarak iki hafta sahalardan uzak mı kalacaksınız?"

"Beni yedek bırakamazsın. Oynamak zorundayım-"

"Hayır, seni aptal. *Yaşamak* zorundasın," diye haykırıyorum, iki elimle formasını yumruklayarak. "Bir hokey Thor'u gibi görünebilirsin ama sen bir tanrı değilsin Ilmari. Sen etten kemikten birisin ve kendini o buzun içinde öğütüyorsun. Ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Bu da ne demek oluyor?" diye homurdanıyor.

Çekicinin düşmesine izin vererek bakışlarını tutuyorum. "Bu işin bitti demek. Sen kenara çekildin, Mars-"

"Hayır!"

"Bu maçın geri kalanı ve en azından Salı günkü maçınız için," diye ekliyorum.

"Saatana," diye küfrederek beton duvarı yumrukluyor. Engelleyici sayesinde bunu hissettiğinden şüpheliyim. "Sana güvenmiştim. Yardım için sana geldim."

"Ve bu da benim yardımım," diye karşı çıkıyorum, ona bir santim bile vermeyerek. "Beni buzun üzerinde tutacağını söylemiştin-"

"Deneyeceğimi söyledim," diye düzeltiyorum. "Önce oyunu düşünmelisin. Şu anda bu arenadaki her bir kişi lanet olası maçı düşünüyor. Ben *seni düşünüyorum*-"

Kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki kocaman, dolgulu kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. Bir hamlede çömelip beni kendine yaklaştırıyor ve sonra beni öpüyor. Sakalının kirli sakalı ağzımı gıdıklıyor. Tadı tuz, ter ve tatlı baharatlı bir şey, bal ve mentol gibi.

Lanet olsun, onu geri öpüyorum.

Evet, dudaklarım kesinlikle hareket ediyor. Onun tadına bakıyorum. Parmaklarım onun formasını kavırıyor. Bir dakika önce karanlıkta durmuş birbirimize bağırıyorduk, şimdi ise öpüşüyoruz. Nefesim kesiliyor, başımı arkaya eğip öpüşmemizi keserken pedlerini tokatlıyorum. Beni bırakıyor ve ben bir adım geri atıyorum. "O da neydi öyle?"

O da nefes nefeseydi, gözleri bana kilitlenmişti.

Kendimi uyuyan ayının inine giren aptal tilki hissediyorum.

Ayıyı dürtme, Rachel. Bir erkek ayının umutsuzca çekici, cinsel mıknatısını dürtme.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Parmaklarım dudaklarımın üzerinde gezinirken titrek bir nefes verdim. "Bunu bir daha yaparsan resmi tıbbi görüşüm ampütasyon... ve hadım etme yönünde olacak," diye ekliyorum sert bir bakışla.

Ağzını kapatıyor, çenesini sıkıyor ve başıyla onaylıyor. "Bunu *benim* yöntemimle yapacağız, Mars. Oyun yok. Antrenman yok. Gidiyoruz. ve cevapları alacağız. Ve söz veriyorum, Olimpiyat gözlemcilerine kadar seni buza geri döndürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Başını sallıyor.

"Hey, bir söz verdim ve sözümü tutacağım," diyorum. "Seni koruyacağım Ilmari. Bu seni kendinden koruduğum anlamına gelse bile. İstersen benden nefret et ama ben seni ilk sıraya koyuyorum. Bu oyunla işin bitti."

Bana karşı çıkmasına -ya da beni duvara yaslayıp tekrar nefessiz bırakacak şekilde öpmesine- fırsat vermeden yanından geçip doğruca

Soyunma odası. Koçlar da bundan hoşlanmayacak ama ben kararımı verdim.

We kaybetti. 1-4. Buna şaşırmamalıydım. Mars devre arasında kenara alındı ve kaleyi Davidson'a bıraktı. Fena değil ama Kinnunen. J-Lo soyunma odasında maç boyunca bağırsaklarını kusuyordu. Ve Karlsson parmak burkulmasıyla oyun dışındaydı. *Cidden*. Lanet bir parmak burkulması. Küçükler liginde iki kırık parmakla bütün bir turnuva oynadım ve hiç şikayet etmedim.

Novy'nin üçüncü maçın başında aldığı ve onu beş dakika boyunca ceza sahasında tutan saçma sapan hücum cezasından bahsetmiyorum bile. O içerideyken Penguenler bize iki gol attı.

Bunu bu kadar büyütmemeliyim. Daha önce de bir sürü maç kaybettim. Ve Rays yine kaybedecek. Sadece kaybetmekten nefret ediyorum. Garip bir şekilde, takımın bana daha gerçekçi hissettirdiğini düşünüyorum. Uğruna savaştığımız şeyi de daha gerçek hissettiriyor.

Takım olarak daha iyi oynamaya başlamalıyız. Kalecilerin omuzlarına çok fazla yük bindiriyoruz. Mars ligin en iyilerinden biri ve biz onu çok yorduk. Şu anda yedek kulübesinde çünkü diskin ön kapısına gelmesini engelleyemedik. Onu koruyamadık.

Kendimi suçluyorum. Ben bir D-man'im, elimde değil. Ve her neyse, belki de benim gözetimimde sakatlanan adamlarla ilgili bazı yüklerim var. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Kayıpların sizi etkilemesine izin veremezsiniz. O kadar çok maç oynuyoruz ki omuz silkip yolunuza devam edebilmeniz gerekiyor. Eğer bu yükü taşırsanız, yarınki maçı mahvedebilirsiniz.

Telefonumun zamanlayıcısı çalarken buz torbasını dizimden kaydırarak inliyorum. Yirmi dakika oldu. Diz değıştirme zamanı. Kahretsin, yaşılanıyorum. Çok yakında lif takviyeleri reyonunda dolaşıp indirim arayacak ve Cay'den bana protez kremi almasını isteyeceğim.

Doğrulup buz torbamı diğer dizime taşıırken kapı hafifçe çalınıyor. Telefonumun ekranına dokundum. Cevapsız mesaj yok. Genelde çocuklar odanıza gelmeden önce mesaj atarlar. Hepimiz disk tavşanı takibi hakkında çok zor dersler aldık. Ve ben oda servisi falan istemedim.

Tap. Tap. Dokun.

"Jake, kapıyı aç," diye Caleb'ın sesi geliyor.

Buz torbasını bir kenara atıp bacaklarımı yataktan sarkıtıp yalınayak kapıya doğru koşuyorum. Zinciri ve kilidi çözüp kapıyı açtığımda Caleb ve Rachel'ın koridorda durduğunu görüyorum. Üzerinde gri bir eşofman var, fermuarı yarım çekilmiş, altında göğsü çıplak. Saçlarının ense kısmı hâlâ ıslak. Arenadan yeni dönmüş olmalı.

Bakışlarım Rachel'a kayıyor. Elinde parlak pembe bir kutuyu dengeliyor, omzuna da bir çanta asmış. Üzerinde siyah bir yoga pantolonu ve Caleb'a uygun gri bir yarım fermuar var. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve septum yüzüğünü geri takmış.

"Bizi içeri alın. Kaçak malımız var," diyor geniş bir sırıtışla.

Bir anda geri çekilip kapıyı açık tutuyorum. Kendilerini evlerinde hissettiklerinde kapıyı arkalarından kilitliyorum. Caleb kapüşonunun fermuarını açıyor ve bavulumun üstüne atıyor. Sonra sandaletlerini çıkarıp bir iniltiyle yatağa uzanıyor.

"Kaçak malın olduğunu mu söylemiştin?" Rachel'ın yanına gidip onu kollarımla sararak söylüyorum. Tanrım, sanki onları tekrar görmek bile serotoninimi harekete geçiriyor. Şimdiden daha rahatlamış hissediyorum. Daha mutluyum. Yüzümü saçlarına gömüp onu içime çekiyorum.

Yumuşakça gülüyor, nabız noktasını öpmem için boynunu eğiyor. Parmaklarımı üzerinde , sonra dudaklarımı. Onu buradan öpmeyi sevdiğimi biliyor. Şampuanı ve parfümünün birbirine karışan kokuları hoşuma gidiyor. Sikimin seğirmesine neden olmuyorsa ne olayım. Oyun ve seyahat programımız yüzünden iki gündür onunla birlikte olamadım. Gala gecesinden beri. Yorgunluğum hızla azalıyor, yerini ilgi alıyor.

Çantasını açıyor. "Her şey sırayla. Bunların hepsi Cay'in fikriydi," diye ekliyor. "Bunun senin favorin olduğunu söyledi." Tanrıların nektarını çıkarıyor:

buz gibi soğuk bir şişe çikolatalı süt.

Nefesim kesildi, elinden kaptım. Teknik olarak Pazar gününe kadar başka bir hile günüm yok, ama bunu benden almaya çalışan kişiyi kelimenin tam anlamıyla öldüreceğim. Kapağını saniyeler içinde çıkarıp uzun bir yudum alıyorum. Kahretsin, o kadar lezzetli ki ağlayabilirim.

"Bunlar da benim fikrimdi," diye devam ediyor pembe kutuyu alıp kapağını açarken.

İçinde altı farklı kurabiye sandviçi, krema ile doldurulmuştur. Bir tanesi çikolata parçacıklarıyla sarılmış. Sırıttım. Çikolata parçaları Caleb için eroin gibidir. Eğer ona dokunursam, elimi çiğneyip koparır. Bir diğeri gökkuşağı serpintilerine bulanmış.

"Oh, evet," diye mırıldanıyorum, gökkuşağı serpiştirilmiş olanı çıkarıyorum. "Cay, çikolata parçacıklı olanı istediğini söylemiştin, değil mi?" diye sesleniyor. "Evet," diyoruz aynı anda.

Caleb kurabiye sandviçini almak için otururken gözlerimi deviriyorum.

"Bana bir yudum vermeye ne dersin?" diyor, çikolatalı sütümü başıyla işaret ederek.

"Gidip ölmeye ne dersin?" diye cevap veriyorum ve iki yudumda daha içiyorum. Şişeyi kırıp çöp kutusuna atıyorum.

Rachel kendisi için bir kurabiye çıkarıyor. "Bu gece dizler nasıl? Buz koydun mu?"

"Sert," diye cevap veriyorum, ağzım yumuşak kurabiye ve bir pastayı kaplamaya yetecek kadar tereyağlı krema ile dolu. "Ne yaptığını bilmediğimi sanma," diye ekliyorum çenemden bir parça kopararak.

Masum görünmeye cüret ederek bana kara bir kaş kaldırıyor. "Ah, öyle mi? Ne dedin meleğim?"

"Acı yemeği gördüğümde anlarım çocuklar." Kurabiyemin kalanını ağzıma tıktırıyorum. "Bu konuda huysuzlanırdım ama bu kurabiyeler orgazmik," diye ekliyorum, parmaklarımı yalayarak kremasını temizliyorum.

Rachel beni izliyor, kendi kurabiyesi elinde görmezden geliniyor. "Ne?"

"Hmm? Oh, hiçbir şey," diye yanıtlıyor kurabiyesini kutuya geri koyarken. "Senin için başka bir şeyim vardı. Ama dizlerin ağrıdığına ve az önce kurabiyenin üzerinde orgazm olduğuna göre, pek ilgileneyeceğini sanmıyorum."

Canlandım. "Ne dedin? Hayır, ilgimi çekti. Bana başka ne getirdin?"

Yatağın üzerinde Caleb kıkırdıyor. "Bunu kaldırabilir mi bilmiyorum, Hurricane."

Bakışlarım aralarında geziniyor. "Ne oldu? Söyle bana. Onun bilip benim bilmemem hiç adil değil."

Rachel omuz silkiyor. "Pekâlâ. Sadece bunu istediğini bil." Omuz çantasının içine uzanıyor ve bir şey çıkarıyor. Yavaşça dönerek bana gösteriyor.

Kıpırdama benim sapık kalbim.

Kız arkadaşım otel odamda elinde kalamar dokunacı şeklinde kocaman mor bir dildo tutuyor.

(Rachel'ın elindeki devasa oyuncağa bakarken ağzım açık kalıyor. Kolayca bir ayak uzunluğunda. Bir ucunda sivriliyor, diğer ucunda büyüyor. taban. Pringles kutusundan bahsediyoruz. O şeyin üstüne otursa bademciklerini gıdıkladı.

"Şu anda ciddi misin sen?" Bakışlarım onunla Caleb arasında gidip gelirken söylüyorum.

Hâlâ sırtıyor. "Oynamak için çok mu yorgunsun meleşim? Her zaman izleyebilirsin."

Öne doğru atıldım, yüzünü kavradım ve onu anlamsızca öptüm. Kız arkadaşıma havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Seyahat ve garip program hokey hayatının en kötü yanı. Sadece her gece yatağımda olmak istiyorum, onun sıcak amcığı sikim için güzel bir yuva yapıyor.

Aramızda yer değiştiriyor, mürekkep balığı sikini masanın üzerine bırakıyor, elleri gömleğimi avuçlamak için geri gidiyor. Başımın üzerinden çekip çıkarıyor, elleri göğsüme gidiyor ve kaslarımı yumuşatıyor.

"Cay, buraya gel," diye .

Bana gülümsüyor, karanlık bakışları sıcak ve şehvetli. Dudaklarını bükmesine bayılıyorum. Cay yataktan kayar ve arkasından dolanırken başparmağımla dudaklarını okşuyorum.

"Buradaki oyun planın nedir, bebeğim?" Gevşek dalları yüzünden geriye doğru fırçalayarak söylüyorum.

Yüzünü elime çeviriyor ve avucumu öpüyor. "Bazı fikirlerim var."

"Takımla paylaşmak ister misin?"

Arkasından Caleb'in ellerine uzanıyor, onu kendine doğru çekerek ellerini etrafına yerleştiriyor ve parmaklarının kapüşonunun fermuarını bulmasına yardım ediyor. Fermuarı açarken elleri tekrar göğsüne gidiyor.

Aşağı baktığımda spor sütyeninin önden fermuarlı olduğunu gördüm. "Bir tane daha, Cay."

Elleri tekrar yukarı kayıyor, fermuarı bulup aşağı çekiyor. Fermuarın iki parçasını açıyor ve esnek kumaş gevşiyor, Rachel'in çıplak göğüsleri doğal ağırlığıyla iniyor.

"Kahretsin, çok mükemmeller," diye mırıldanıyorum birini avuçlarken. Büyüklüklerini, dolgunluklarını, hassas meme uçlarının koyu pembeliğini seviyorum.

Caleb her iki giysisini de çıkarırken, üstsüz dövmeli teni tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarken, elime doğru eğiliyor, gülümsüyor ve başını geriye atıyor.

"Ne istiyorsun?" Tekrar söylüyorum.

Bakışları şehvetle kaplanmış. "Seni istiyorum," diye cevap veriyor. "Jake, sana sahip olmalıyım." Elleri göğsümde geziniyor, parmak uçları karın kaslarımı okşuyor ve şortumun beline iniyor.

Sikim şimdiden çok sertleşti. Bu kız için berbat durumdayım. Cay için de. Onu burada istiyorum. Onu paylaşma fikri, onu çılgına çevirecek iki yarağa sahip olma fikri bana bir şeyler yapıyor. Aklımı başımdan alıyor, çünkü onu Cay ile paylaşmanın dışında, başka bir erkeğin ona iki kez bakması fikri bile beni çıldırtıyor. Ama ben amını sikerken Caleb'in ağzına boşalması? Görünüşe göre, bu beni her seferinde çelikten daha sert yapıyor.

Şortumu kalçalarımın altına kaydırıyor ve aletimi serbest bırakıyor. Elleri etrafını sarmaya hazır, teni yumuşacık ve beni inleyen bir vuruş yapıyor. Caleb'in ona doğru adım atmasını, saçlarını kenara çekip boynunu benim sevdiğim yerden öpmesini izliyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, Kasırğa," diye mırıldanıyor kulağına. "Ona bu güzel oğlanın sikini ne kadar sevdiğini göster," diye ekliyor bana göz kırparak.

, nasıl oluyor da pantolonunda ne taşıdığını unutuyorum? Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Haftanın altı günü sikini dona sokmak zorunda olan profesyonel bir oyuncu olmamanın avantajları. Bu bir avantaj mı? Hâlâ kararsızım. Ve Rachel bu konuda çok ketum.

Sanki onayımı bekliyormuş gibi bana gülümsüyor.

Kalbim boğazımda. Caleb izlerken her şey daha hassas geliyor. Başımı sallıyorum ve tatmin olmuş küçük bir sesle bana doğru eğiliyor. Acele etmiyor, göğsümden aşağıya doğru öpüyor, sikim hâlâ elinde. Sonra

Aramızda dizlerinin üzerine çöktü ve bana baktı. Lanet olsun, bir de beni gözlerini sikmekle suçluyor.

Eğilip sıcak nefesini ucumun üzerinde gezdiriyor. Elinin içinde seğiriyorum. Sonra alaycı bir şekilde yalıyor. Yavaşça, o eğik dudaklarını ayırıyor ve sadece ucunu alıyor, ben inleyene kadar sıcak diliyle döndürüyor.

"Cay," diye mırıldanıyor, omzunun üzerinden ona bakıyor.

Geçtiğimiz haftalarda uzun bir yol kat ettiler. Sanki kızın ne istediğini biliyormuş gibi, ellerini kızın saçlarının arasına sokuyor. Kız onun tutuşuyla gevşiyor ve ağzını açarak dokunuşunun onu tekrar sikime yönlendirmesine izin veriyor.

Oh, lanet olsun.

Cay ellerini başının üzerinde tutarken benim ellerim omuzlarına iniyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, ağzını sikimin üzerine daha da yaklaştırmak için.

"Boğazını gevşet ve onu sonuna kadar içine al. Onu derinden hisset. Çok iyi bir kızsın."

Daha sert em onu."

"Kahretsin, edepsiz konuşamazsın yoksa sonum gelmez," diye nefes alıyorum, şimdiden o sarmal hissin daha da sıkılaştığını hissediyorum.

Rachel beni emiyor, Caleb onu hareket ettirirken yetenekli dili ucumda çalışıyor.

"Bebeğim, *sıçacağım*-" diye tıslıyorum, üzerimden kalkana kadar omuzlarını itiyorum. İki dakikalık bir saksodan sonra nefesim düzensiz mi? Evet, resmen berbat durumdayım. Onu ayağa kaldırıyorum ve taytını indirerek içinden çıkmasına yardım ediyorum. "Bize oyuncağını gösterme zamanı, bebeğim. Yatağa gir ve bacaklarını bizim için aç."

Parmak uçlarında yükseliyor ve beni öpüyor, dili alt dudağımda geziniyor, sonra dönüyor, eli Caleb'in göğsünü yumuşatırken onu da öpüyor. "Partiye katılacak mısın, şeytan?" diye soruyor ona. Sonra aramızdan sıyrılıp yatağa doğru ilerliyor.

Yüreğim ağzımda, yatağın üzerinde sürünerek bize o yuvarlak poposunu gösterirken izliyorum. "Sihirli çantasında kayganlaştırıcı var mı?"

Cay oyuncağı kapıyor ve elini çantasına sokarken bana uzatıyor.

"Bekliyorum," diye sesleniyor.

İkimizin de bakışları tekrar ona yöneliyor. Rachel dirseklerinin üzerine tünemiş, dizlerini bükmişti. Bakışlarımız onun üzerindeyken, yumuşak gülümsemesini sürdürüyor ve bacaklarını açarak parlayan amını ortaya çıkarıyor.

"Oh, siktir et," diye homurdanarak oyuncacı Caleb'e geri fırlatıyorum. Odayı geçip yatağa dalıyorum ve yüzümü onun amına gömüyorum.

Haykırıyor, kalçaları başımın etrafında kilitleniyor, gevşeyip kendini bırakana kadar. Sonra ben onu yalayıp yutuyorum. Görünüşe göre, tüm erkekler amın tadını sevmiyor. Soyunma odasındaki konuşmaların çoğu bunun bir angarya olduğunu söylüyor. Kahretsin, iyi bir amcık için dizlerimin üzerinde yaşarım. Ve Rachel'in tadı çok güzel. Tatlı ve kadınsı. Onu istiyorum. Yüzüme binmesini istiyorum. Boğulmak istiyorum.

Ama sonra yatak batıyor ve Caleb yatağa tırmanıyor, dildoyu ve bir şişe kayganlaştırıcıyı yorganın üzerine atıyor. İçinde iki parmağım var, onu geriyorum, ayak parmaklarının kıvrılmasını sağlayacak o nokta için iç duvarını hissediyorum. Dokunuşuma eğiliyor, ikimizi de içine alırken gözleri açık.

"bak Cay," diyorum, geri çekilerek. "Kızımızın tadına bak."

Aç bir iniltiyle dirseğinin üzerine çöküyor, ağzını kızın amının etrafına kapatırken kendini yanıma sıkıştırıyor.

"Oh-" Ona doğru eğildi.

Sol eliyle iki parmağını alıp onu açıyor ve klitorisini ortaya çıkarıyor. Onun dokunuşu altında titriyor, bir kolu gözlerinin üzerine gidiyor. "Klitorisine tükür," diye emrediyor. "Onu ıslat."

Onun sözleri karşısında inliyor.

Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilip tükürüyorum ve parlayan klitorisine damlamasına izin veriyorum. Caleb tatmin olmuş bir homurtuyla tükürüğünü sürüyor. Tükürüğümü alıp onu uçurumun kenarına getirmesini izliyorum. Büyüleyici. Parmakları hâlâ klitorisine masaj yaparken, öne eğilip tekrar tükürüyorum, parmaklarının arasından akıp amına damlamasını izliyorum. Ona dokunmama bile gerek yok. Sadece izlerken bile kendimi kaybedeceğim.

"Siktir," mırıldanıyor, tadını almak için ağzını bırakıyor, tükürüğümle kayganlaşmış klitorisini neredeyse ağzına sürtünene kadar emiyor. Sonra çekip gidiyor. "Jake, ben oyuncacı yağlarken onun boşalmasını sağla."

Bana iki kere söylemesine gerek yok. Yüzümü tekrar o tatlı amcığa gömüp dilimi içine sokarak onu kaydırıyorum.

"Oh, Jake-"

Başımı okşarken eli saçlarımı kavırıyor, kalçaları çeneme sürtünüyor. Ve aynen böyle, tekrar boşalmama ramak kalmıştı. Tanrım, bu işkencenin en iyisi. Ağırlığımı değiştiriyorum ve üç parmağımı içine sokup iç duvarı boyunca kıvırıyorum. Ağzımı yukarı doğru hareket ettirdim.

ve sertçe emiyorum. Müstehcen sesler çıkarıyorum, ama umurumda değil, çünkü birkaç dakika içinde kızım paramparça oluyor, orgazm olurken amcığı parmaklarımı boğuyor.

Bu duygudan daha iyi bir şey yok. Tam bu anda, ağzımın içine serbestçe düştüğünü hissetmek. Kadın orgazmı güzel bir şeydir. Onu hak etmeyi seviyorum. İçimdeki sporcu bu. Rachel'ın kurallarını öğrenmek ve kazanmak için oynamak istiyorum.

Sayı bir, Jake Compton.

Nefesi kesilmiş, kendine gelirken bir eli kalbinin üzerinde.

"Daha yeni başlıyoruz, Kasırğa," diye takılıyor Caleb. "Tanıştığımız günden beri bunu yapmak istiyordum," diyor devasa kalamar dildoyu tutarak. Altındaki bir şeye hafifçe vuruyor ve oyuncak aniden canlanıyor, elinde vızıldıyor ve kıpırdıyor.

Aletim ilgiyle seğiriyor ve o ve ben hınzır bir sırıtışı paylaşıyoruz.

Oh, bu çok eğlenceli olacak.

(Dokunaçlı yapay penis elimde titreşirken, üst kısmı girdap şeklinde hareket ediyor. Bakışlarımı Rachel'a indiriyorum. "Favori bir ayarın var mı?"

Bizim için yatağa kartal gibi uzanmış, ilk orgazmının parıltısı hâlâ gözlerinde parlayan, ahlaksız bir kalp kırıklığı kraliçesi gibi görünüyor. Koyu renk saçlarının dallarını alnından uzaklaştırmak için bir nefes üflüyor. "Üç numara," diye itiraf ediyor bana bilmiş bir gülümsemeyle.

"Havaalanında bana hiç kullanmadığını söyledi," diye açıklıyorum Jake'e. "Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde, bir lemur gibi balkonlarımıza tırmanırken bana yalan söylediğini anlattı." Ona tekrar bakıyorum. "Peki, düğmeye iki kez daha bastığımda ne olacak? Nasıl bir ses çıkaracak?"

Dudaklarını büzüyor, bakışlarımı tutuyor. Götlük yaptığının farkındayım ama umurumda değil. Bana bu oyuncakla ilgili sevdiği her şeyi anlatmasını istiyorum. "Bu yüksek bir vızıltı," diye cevaplıyor. "Ve ucu dönmüyor, bir şekilde ileri geri gidiyor."

"İşte orada," diye mırıldanıyorum gülümseyerek. Düğmeye iki kez daha basıyorum ve onun tarifine sadık kalarak, dokunaç şimdi yüksekte vızıldıyor ve ucu hula-hooping'den zikzak çizmeye dönüştü.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Jake, gözleri oyuncakın üzerinde. "şerefe nail olmak ister misin?" Oyuncakı uzatarak söylüyorum.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanıyor ve oyuncakı benden alıyor. "Hazır mısın, bebeğim?"

Kısa bir nefes alıyor ve başını sallıyor.

Jake dokunacı dibinden tutup amına götürerek dudaklarına ve klitorisine karşı vızıldamasına ve titreşmesine izin verir.

Titriyor, bir beklenti iniltisini ısırarak bastırıyor. Onları birlikte izlemek beni çok sertleştirdi. Jake ucu onun girişinde çentikliyor ve içeri kaydırıyor. "Nefes al ve rahatla, bebeğim." Oyuncağı hareketsiz tutuyor, daha derine bastırmadan önce kızın alışmasına izin veriyor. Amının içinde beş santim var ve daha girecek çok yeri var.

"Onu güzelce ve yavaşça ger," diye onu uyarıyorum. "Yavaş ol, Kasırğa. Eğer iyi bir kız olursan ve oyuncağı alırsan, ikimizin sikini de aynı anda alabilirsin."

"Oh, Tanrım," diye inliyor.

"Bunu ister miydin? Beni ve Jake'i aynı anda bu tatlı amcığı sikerken hissetmek ister misin? Birlikte içine gömülmemizi ister misin?"

"Evet," diyor tıslayarak, sırtı kamburlaşıyor.

"Bizi çok güzel boğacaksın, Kasırğa. Sen bizi almak için yaratılmışsın. Sen *bizimsin*."

Jake oyuncağı daha derine bastırırken, "Senin," diye nefes alıp veriyor.

"Sikimin üstüne oturacaksın, Hurricane. Kabzasına kadar. Sonra Jake'in seni germesine izin vereceğiz. O içeri girecek, siki ikimizi de aynı anda becerecek."

"Lanet olsun Cay," diye mırıldandı Jake. Sonuna kadar tahrik olduğunu söyleyebilirim. "*Ah-evet-*" diye pantolonunu indiriyor, iki kolunu da başının üzerine kaldırıyor, göğüslerini sergiliyor, meme uçları sivrilmiş.

Elimde değil. Tatmak zorundayım. Yanına sürünüyorum, dirseğimin üzerinde yükseliyorum, ağzımı meme ucunun etrafına kapatıyorum, Jake'in daha derine bastıracağı oyuncakla hareket ettiğini hissettiğimde emiyor ve ısıyorum.

"Oh," diye ağlıyor, sesi beni vahşi hissettiren miyavlayan kırık bir ses. Bir elini saçıma atıp beni göğsüne bastırıyor ve kalçalarını oyuncakla birlikte hareket ettirerek kendi zevkinin peşine düşüyor.

Tüm duyularım ateşleniyor. Bana yaşadığımı hissettiriyor. Kahretsin, bana sevildiğimi hissettiriyor. Elimi bacaklarının arasına atıyorum, Jake oyuncağı hareket ettirirken klitorisini çalıştırıyorum, neredeyse havaya kalkana kadar içine sokuyorum.

"*Oh-oh-tanrım-*"

"Bizim için gel, bebeğim. Kahrolası paramparça," diye emrediyor, oyuncağı çevirerek. "Bu oyuncağı çok iyi alıyorsun. Aletlerimizi sürdüğün gibi onu da sür."

Serbest kaldığını haykırıyor ve ikinci orgasmıyla tüm vücudunun sarsılmasını izliyoruz. İlkinden çok daha güçlü. Jake oyuncağı sabit tutarken o da oyuncağın üzerinde kıvrılıyor.

"Evet-evet," diye sıkılmış dişlerinin arasından pantolonunu çıkarıyor, orgazm hala onu yırtıyor. "Ahh-" Geriye düşüyor, oyuncaktan kurtulmak için kıvranıyor.

Jake onu çıkarıp bana doğru fırlatıyor, ağzı aşağıya inip onun serbest kalışını kucaklıyor. Dokunuşu sevgi dolu, elleri şefkatle kadının kalçalarına dayanıyor. Tamamen gevşiyor, vücudu yatağın üzerinde gevşiyor.

Yan tarafına döner ve onun yanına uzanır. Yüzünü onu öpüyor. Kadın iç geçiriyor, eli ona uzanırken çırpınıyor. Sanat eseri gibiler. Ve onlar *benim*.

Oyuncağı kapatıp yana fırlatıyorum ve kayganlaştırıcıyı alıyorum. Vücudu rahatlamışken hızlı hareket etmeliyiz. "Bana yardım et, Jake. Onu kaydır." Onun yanındaki yatağa uzanıyorum ve yastıkları kapıp kendime bir tür sırt desteği yapıyorum. "Hadi, Kasırğa. Büyük final."

Yuvarlandı, orgazmdan tamamen kendinden geçmişti. O kadar kendinden geçmişti ki, komutumla bağlantı bile kurmadı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve sikimi ağzına aldı. Kahretsin, o çok iyi bir kız. Daha önce hiç bu kadar istekli bir cinsel partnerim olmamıştı. Bozulma oyununa kaymamak için dilimi ısııyorum. Ona söylemek istediğim şeyler, kıvranışını izlemek istediğim yollar. Onun da hoşuna gideceğini biliyorum, ama bu geceki havamız bu değil.

Sertleşip ağrıyana kadar ucumla alay etmesine izin verdim. "Hadi, iyi bir kız ol. Sikimin üstüne çık ve Jake'le yüzleş." yardım ettim ve beni ters çevirene kadar onu çevirdim.

Jake yataktan aşağı kayıyor ve açılmış bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküyor. "Ona yardım et," diye yönlendiriyorum. "Onu aşağı indir."

Çabuk iyileşiyor, hisleri her saniye keskinleşiyor. Jake öne doğru eğilmesine yardım edince kontrolü ele alıyor.

"Bacaklarını açabilmen lazım," diyorum. "Sanki bir sandalyede oturuyormuş gibi. Aksi takdirde doğru açıyı yakalayamazsınız."

Başını sallayarak bacaklarını açmasına yardım ediyor. Sonra kız kendini sikimin ucuna çentiklerken onun ağırlığını tutuyor.

"İşte tam orada," diye mırıldanıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi onun beni içine alacağı hissine hazırlıyorum.

Yüce Tanrım.

Hiçbir şey sizi eve ilk kayışa hazırlayamaz. Her seferinde lanet bir sihir. Derin bir nefes daha alıyorum, onun ağırlığını göğsümde destekliyorum.

inliyor, kalçalarını hareket ettirmek istiyor. Mükemmel kıcı kasıklarına çarpıyor. Tamamen içine gömüldüm.

"Caleb," diye inliyor, avuçlarıyla yatağı destekliyor. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim. Seni içimde seviyorum."

Gülümsüyorum, göğsümde ısı çiçek açıyor. "Bacaklarını aç, Kasırğa. Bırak Jake bizi görsün. Beni ne kadar iyi aldığınızı görsün."

Ben onu sabit tutarken bacakları açıldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Jake. "Çocuklar, bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyor, bakışları bana kayıyor.

"İstiyor musun?" Kalbim boğazımda, soruyorum. Lütfen evet demesine izin ver. Onu istiyorum. Onu hissetmeye ihtiyacım var.

Kara kaşlarını kaldırıyor ve gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Bana *bak*," diyor, sertleşmiş aletini göstererek. "Şu anda onu kaybetmek üzereyim."

Rachel inleyerek ona doğru uzanıyor. "Jake, sana ihtiyacımız var."

"Yavaş ol," diye uyarıyorum. "Oyuncak yüzünden çok gergin. Ama bu seni incitirse, Kasırğa, ya da durmak istersen, dururuz," diye ekliyorum, omzunu öperek. "Soru sormak yok, tamam mı?"

Başını sallar. "Yap şunu, Jake. Lütfen bebeğim. İkinizi de içimde hissetmek istiyorum." Jake dizlerinin üzerinde öne doğru eğilerek kızın dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurdu.

Sonra yaklaşıyor.

"Arkana yaslan, Kasırğa," diye mırıldandım. "Ona daha iyi bir açı ver." Güvenle göğsüme yaslanıyor.

Sikim, Jake'in içeri doğru ittiği o ilk sıkışma için çaresiz. "Acele etme," diyorum. "Ucunu içeri sok, tıpkı anal gibi."

Yavaşça nefes alıp verirken siki elinde, yaklaşıyor. "Hazır mısın, bebeğim?"

Başını sallıyor, vücudu kollarımda esnekleşiyor. "Mhmm."

Girişini yokladığını hissettiğimizde ikimiz de gerildik. Parmak eklemleri sikime sürtünürken, ucuyla onu hissediyor ve içeri girmek için yer arıyor.

"Rahatla Kasırğa," diye yatıştırıyorum. "Derin nefes al. Bırak içeri girsin."

Titrek bir nefes alıyor ve adam tekrar dürttüğünde inliyor. "Oh-Jake, orada-"

Öleceğim. Onu hissedebiliyorum. Ucu içeri giriyor, kaygan sikime doğru kayıyor.

"Oh-oh," diye sızlanıyor. "Oh Tanrım, evet-"

Jake nefesini tutuyor, ucunu daha da içeri sokmak için kalçalarını çalıştırıyor. "Kahretsin, iyi misin?"

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum, başımı geriye atarak.

"Çok sıkısın, bebeğim. Tanrım, ikiniz de harika hissediyorsunuz. Kendimi kaybedeceğim."

"Kalçalarını oynat," diyorum. "İkimizi de becer. Kontrolü ele al."

Öne doğru kayıyor, kalçalarıyla aşağı doğru eğilirken açısı değişiyor. Şaftım boyunca bir inç daha içeri kayıyor ve ben boşalmaya hazırım. Kalçalarını ciddi bir şekilde hareket ettirmeye başladığında, ruhum tüm binayı terk ediyor.

"Lanet olsun. Cay, kaburgalı aletini hissediyorum," diye inliyor. "Aman Tanrım. Kimse kımıldamasın." İki katına çıkıyor, içine girerken onu kalçalarından yakalıyor. "Gelin. İkiniz de gelin. *Şimdi*."

Benim iyi oğlum beni domaltmak mı istiyor? Bunun için buradayım. Rachel aramızda aynısını yaparken ben serbest bırakıldığımı haykırıyorum. Amını döllerimizle dolduruyoruz. Onun orgazmının siklerimiz üzerindeki baskısı bana yıldızlar gördürüyor. Üçümüz evrende spiral çizerken tüm kontrol duygusunu kaybediyorum, üçlü bir salınımın dalgasını sürerken vücutlarımız kontrolü ele alıyor. Bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir sihir.

Jake çekilmeden önce orada ne kadar yattığımızı bilmiyorum. Bacağımın üzerinden el yordamıyla geçip yatakta sürünerek yanıma uzanırken vücudu kemiksiz. Rachel'in üzerimden kaymasına izin vermek için ona doğru yuvarlanarak hafifçe kayıyorum. Aramızdaki yatağa, yarı yarıya Jake'in üzerine düşüyor. Ona daha fazla yer açmak için yana kayıyorum ama sonra eli körü körüne bana uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Yanına kıvrılıyorum, vücudu bana yaslanıyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve kolumu kendine doğru çekerek göğüslerinin arasında tutuyor. Sonra bacaklarını Jake'inkilere doluyor.

"*Tanrım*," diye nefes nefese kaldı. Kolunu ikimizin üzerine atıyor ve bitkin bir inilti çıkarıyor. "Bu hayatımın en iyi seksiydi. Yürü be takım." Önce benim, sonra da onun kışını tokatlıyor.

Rachel homurdanacak kadar akıllı başında. "Bir dahaki sefere dokunaçlı olan sizden biri olsa iyi olur," diye uyarıyor.

Ve şimdi Jake'i dört ayak üzerinde hayal ediyorum, Rachel kışını yağlıyor, böylece kıpırdayan dildoyu içine sokabiliyorum. Kahretsin, tekrar sertleşemiyorum. Tamamen tükendim. Çok yorulduk.

Belki eve gittiğimizde.

Yanımda, Rachel yumuşak, küçük bir memnuniyet sesi çıkarıyor. "Sizi seviyorum çocuklar," diye mırıldanıyor ve eklemlerimi öpmek için birleşmiş ellerimizi kaldırıyor.

Jake bize doğru yan dönüyor, eli yorganın altından kayarak ikimizin üzerine uzanıyor. Nasırlı parmak uçları kalçamın çıplak tenini okşuyor ve yayılan bir ateş yakıyor. "Seni seviyorum," diye cevap veriyor.

Ve aynen böyle, nefes alamıyorum. Bunu sadece onun için mi söyledi yoksa bana olan sevgisini de mi ima etti bilmiyorum ama bunu kabul ediyorum.

F ya da Amerika'da yaşamakla ilgili sevmediğim onca şey varken, onlara şunu söyleyebilirim: gerçekten iyi ve kötü bir televizyonları var. Her program bir öncekinden daha kötü.

Daha bu sabah, yetişkinlerin çocuklara bağırarak onları dört çeşit yemek yapmaya zorladıkları bir çocuk yemek programının bir bölümünü izledim. Sonra bir kadının boya renklerini beğenmediği için on iki evi geri çevirdiği bir ev arama programı vardı.

Bir adamın depolama üniteleri satın aldığı ve insanların içinde ne olduğunu bilmeden bunlara teklif verdiği bir program izlemeye karar verdim. Depolardan birinde tahnit edilmiş bir timsah ve eski model bir Harley motosiklet vardı.

Dibe vurdum. Kasıklarımın çekildiğim için iki saatte bir kasıklarına buz koyuyor ve şeker gibi ağrı kesici alıyorum.

En azından Rachel koçlara beyaz bir yalan söyledi. Benim için sakatlığı küçümsedi. Lanet olsun, çizgiyi aştığım halde hâlâ beni korumaya çalışıyor. Çok kızgındım. Onu suçladım çünkü bu kendimi suçlamaktan daha kolaydı.

Ve o öpücük.

Haftalardır bunu yapmayı düşünmedim desem yalan olur. Güzel bir kız. Zeki. Güçlü. Ama benim için tamamen yanlış. Ben ona göre değilim. Özür dilemem gerekiyor. Yapılacak profesyonel şey bu. Üzgün değilim, ama bu konunun dışında. Kelimeleri söylemeli ve kendimi uzaklaştırmalıyım. Başka bir PT ile çalışmayı talep edeceğim. Eğer doktor muayenelerimden sonra duşta sikimi sağlamazsam daha net düşüneceğim-

Dur.

Derin bir nefes alıyorum. Bu bir kez oldu. Sistemimden çıkardım. Bitti. Rachel Price'a bir daha dokunulmayacak. Onu istemiyorum. Ondan *nefret ediyorum*. Kariyerimi raydan çıkarıyor. Kendini benim işime sokuyor ve umursuyormuş gibi davranıyor. Bu işte kimse oyuncular için çalışmaz. Her şey takımla, oyunla ilgili.

Rachel iyi konuşuyor. *Seni önemsiyorum*. Onun boğucu sesi kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. Bakışlarının sıcaklığı. Beni öpüşü-

Hayır, yapmadı.

Buz torbasını kasıklarımdan uzaklaştırarak inliyorum. Soğuk, kanımdaki ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. Aşağıya bakıyorum. Saatana, sertleşiyorum. Neden beni sertleştirip duruyor? Bundan daha iyi kontrolüm var.

Telefonum cıvıldıyor. Son yarım saattir çıldırıyor. Her zaman bıraktığım grup sohbetlerinde hareketlilik var. Görünüşe göre, tüm çocuklar bu sabah sahilde buluşuyor. Yiyecek, içecek ve oyunları koordine ediyorlar.

Kilit ekranımda yanıp sönen ismi gördüğümde telefonumu sessize almak için hareket ediyorum. Onu kaptım.

DR. PRICE (10:14): Selam Mars. Bugün bir grup arkadaş sahilde takılacağız. Sen de gelmelisin.

İkinci bir mesaj pingler. Konumu gösteren bir GPS haritası.

Kesinlikle olmaz. Yapmak istediğim son şey, sabahımı plajda durup çocukların futbol topuna vurmasını izlemek. Tek yaptıkları bu. Biz hokey oynuyoruz ya da onlar bir çemberin içinde durup futbol topuna vuruyorlar.

DR. PRICE (10:16): Eminim gelmemeye karar vermişsinizdir ama gerçekten konuşmamız gerek. Taramaları yaptırmak için bir planım var. Sahile gel, sana açıklayacağım.

İnleyerek bir cevap yazıyorum.

KINNUNEN (10:17): Metin yoluyla açıklayın

DR. PRICE (10:17): Asla olmaz. Bu pazarlığa açık değil. Ben hala senin doktorunum, hatırladın mı? veririm ve bugün size vitamin reçetesi yazıyorum.

T. Buraya gel.

I scrunch benim burun olarak I düşünmek
aracılığıyla hepsi benim yıllar . takviye almak.

KINNUNEN (10:18AM): T vitamini mi?

DR. PRICE (10:18): Evet, Vitamin Takımı. Sen de bir takımdasın Mars. Öyle davran. Sahile gelin ve eğlenin.

KINNUNEN (10:19): Plaj eğlenceli değil

DR. FIYAT (10:19AM): O zaman sahile gel ve hiç eğlenme, seni huysuz yaşlı yengeç *yengeç emojikaş çatma emoji***

Homurdanıyorum. Beni zorlayamaz, değil mi? Bunu görmezden geleceğim.
Planım hâlâ geçerli.

Pazartesi, Rachel Price ile bağlarımı koparıyorum.

Telefonum yine çalışıyor. Zaten açık ve elimde olduğu için mesajı kontrol ediyorum. Lanet olası takım grup sohbeti.

NOVIKOV (10:21AM): Vay canına, seksi doktor tespit edildi!

Kanepede öne doğru oturuyorum, göt herif bir fotoğraf gönderirken gözlerim telefonuma kayıyor. Rachel, güneş şapkası ve büyük güneş gözlükleriyle sörf yapıyor. Mavi bir bikini giymiş. Mükemmel göğüsleri tam teşhirde. Tüm doğru yerleri kıvrımlı. Tutacak kadar, arasına girecek kadar ve-
"Saatana," diye mırıldanıyorum, elimi sakalımın üzerinde gezdiriyorum.

Burnumdan sertçe nefes alıp telefonu tutarken sikim şortumun içinde seğiriyor.

Diğer adamlardan birinden başka bir fotoğraf geliyor. Farklı bir açıdan. Uyluklarının etrafında dalgalanan bir tür transparan gömlek giymiş. Gülümsüyor, cümlelerin ortasında, kızıl saçlı başka bir kadınla konuşuyor.

Adamların hepsi cıvıdamaya başlar, arkadaşının adını öğrenmek isterler. Compton Novikov'a küfür eder ve ona fotoğraf çekmeyi bırakmasını söyler.

Compton haklı. Onun eğlencesi için kullanılmak isteyen bir tavşan değil. O bir doktor. Takımın doktoru. Doktorum. Benim doktorum.

Sikeyim.

Neden ayaktayım?

Neden kapıya doğru hareket ettim?

Anahtarlarım neden elimde?

Çünkü sahile gidiyorsun.

Tess büyük buzlu çay bardağından bir yudum alıyor. Gün batımı kırmızısı buklelerinden oluşan çılgın yelesine uygun kırmızı, yüksek belli bir bikini giyiyor.

"Tamam kızım, bana tekrar anlatmalısın."

Sahilde ana kamp kurmakla meşgul olan çocuklardan uzakta, srfn içinde duruyoruz. Jake grup sohbeti aracılığıyla bir mesaj gönderdi ve Şimdi benim Tess'le yürüyüŐe çıkma fikrim Pazar sabahı plaj partisine dönüştü. Ekibin yarısı zaten burada ve diğerk yarısı da muhtemelen yolda.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Jake ve Caleb Novy ile kavga ediyor, ona kum atıyor ve kafasına futbol topu fırlatıyorlar. Elinden bira damlarken alay ederek kaçıyor. Arkalarında Langley, Sully ve Shelby'nin büyük bir plaj tentesi kurmasına yardım ediyor. Sully'nin üç ocuğ çoktan kova ve küreklerle srfe çıkılmış, Poseidon etraflarında zıplarken kumu kazıyorlardı.

İçimi çekiyorum, tekrar suya bakıyorum. "Korkuları temelsiz değil. Takımların oyunculara nasıl davrandığını gördüm. Fiziksel bakım önceliklidir, ancak duygusal bakım genellikle denklemde unutulur. Kişinin bütününü tedavi edebilmeliyiz ve ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

"Yani... bu adamı süper gizli taramalar için Cincinnati'ye mi götürmek istiyorsun?"

Ve Dr. H size yardım etmeye istekli mi?"

Güneş gzlklerimin arkasından gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar kuşku lu grnmene gerek yok. Dr. Halla'yı kadar tanımıyorsun. O iyi bir insan, Tess.

Oyuncuların nasıl iki arada bir derede kaldıklarını herkesten daha iyi anlıyor. İkimiz de sadece onun için darbeyi hafifletmeye çalışıyoruz."

Başını salladı. "Evet, mantıklı. Kaleciniz istekli mi?" Alt dudağımı ısırdım. "Umm..."

"Tanrım, kızım." Gülüyor. "Her şeyi kaleciyle konuşmadan Dr. H ile mi ayarladın?"

"Evet demenin mümkün olduğunca kolay olmasını istedim," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. "Her şey ayarlanmışsa ve tek yapması gereken bir uçağa binmekse, bunu yapacaktır, değil mi?"

"Yani, ben olsam yapardım ama ben profesyonel bir sporcu değilim. Ne düşündüğü ya da bu tür bir stresle nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir fikrimiz yok." Bir adım öne çıkıyor ve kolunu benimkine doluyor. "Ama bu kadar iş konuşmak yeter, senin sulu buharlı aşk hayatın hakkında konuşmak istiyorum." Beni öne doğru çekiyor ve ıslak kumda yürüyoruz, sörf ayak bileklerimize vuruyor.

"Tanrım, nereden başlasam?" Mırıldanıyorum.

"Bu sabah mutfakta tesadüfen bulduğum küçük el işi seansıyla başlamaya ne dersiniz?"

"Tess!" O kıkırdarken ben de koluna vurarak ağlıyorum. "Yukarıda uyuduğunu sanıyordum!"

PG-13'ü çok geçmedi... Sanmıyorum. Caleb tezgâhta iğrenç kahvesini yapıyordu ve çok yenilebilir görünüyordu, saçları dağınıktı. Elimde olmadan kollarımı ona doladım ve elim eşofmanının içine kayarak onu biraz kızdırdım.

Jake içeri girip bize katıldı ve arkamdan yaklaştı. Üzerimden hiçbir şey . Öpüşmedik bile. Ama yine de yavaş yavaş yanan, üç yönlü bir orgazmdı. Jake beni becerirken ben de ikisini birden becerdim, Caleb'in elleri tezgâha yaslanmıştı. Hepimiz tek bir nefes alarak doruğa doğru ilerledik. İnanılmazdı.

Sadece bunu düşünmek bile onları Hawai buz standının arkasına sürükleyip tekrar yapmak istememe neden oldu. "Kızım, başın büyük belada," diyor Tess gülerek. "Bu zaten ciddi bir durum. Özellikle de senin için," diye ekliyor ve bana tüm-

Tess'in baktığını bilerek.

"Sadece eğleniyoruz," diyorum. "Bunun neye benzeyebileceğini keşfediyoruz. Sezon açılmışken birlikte yaşamak en kolayı," diye omuz silkerek geçiştiriyorum.

"Bu senin her hokey kızının en büyük fantezisinin koridorunda vals yapmana benziyor," diye cevap veriyor. "O çocuklar sana tapıyor Rachel. Onları birinci sınıf kediciğine bağladın ve şimdi nereye gidersen git seni takip edecekler."

"Tess..."

"Hey, burada yargılanmayacaksın," diye ekliyor. "Siz mutluysanız, Tess de mutludur."

"Ama gerçekten mutlu olabilir miyiz?" En iyi arkadaşım la yalnız kaldığım için içimdekileri döküyorum. "Gizli kalmasını istersem bunu nasıl sürdürebilirim? Sonsuza kadar benim küçük kirli sırlarım olmaktan mutlu olmayacaklar. Bu onlar için adil değil."

"Hmm...peki, ne istiyorlar? Dünyanın sizin korkunç bir üçlü olduğunuzu bilmesini mi istiyorlar? Rachel Price deneyimiyle birlikte gelen medya fırtınasını göğüslemeye hazırlar mı?"

"Sanırım hepimiz şu anki durumumuzdan memnunuz. Belki sezonu atlattırız ve..." İç çekiyorum. "Bilmiyorum bile. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Bir türlü duramıyorum."

"Yaptığın şey aynı anda iki erkeğe aşık olmak, Rach. Ve onlar da kesinlikle sana aşık," diye ekliyor.

Ona bakmak için dönüyorum. "Onların yanında sadece *iki* saniye bulundun!" "Senin için ne kadar çıldırdıklarını görmek için gereken tek şey bu," diyor

Gülün. "Ayrıca, hiçbiriniz bunu benden saklamak için çok fazla çaba sarf etmiyordunuz. Demek istediğim, beni havaalanından alıp sevgilinizin evine götürdünüz ve o sizi kapıda bir öpücük le karşılaşırken, diğer sevgiliniz bize akşam yemeği pişirdi ve bütün gece size ay gibi baktı."

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Şimdi de o kadar belli mi oluyoruz?"

Tess cevap veremedi, serseri bir futbol topunun kafasının arkasına çarpmasıyla ikimiz de çığlık atıyoruz. Etrafında dönüyor, buzlu çayı bardağından taşıyor. "Hey, dikkat et!"

Langley yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle koşarak gelir. "Hoppala. Özür dilerim hanımefendi."

Tess, başının arkasına masaj yaparken burun delikleri açılmış bir şekilde ona bakıyor.

"Langley, ona az önce hanımefendi demedin," diye takıldım.

Top dalgalarla birlikte uçup gitmeden önce eğilip topu alıyor. Doğrulurken yüzünü ona döner. "Vay canına," diyor nefes nefese.

Langley bana bakarken Tess ve ben sırıtıyoruz. "Doktor, bu kim?"

"Tam önünde duruyor Langley. Ona kendin sor."

Başını sallar. "Buna cesaret edemem."

Tess başını yana eğiyor, vahşi kırmızı bukleleri deniz melteminde dalgalanıyor.

"Neden olmasın?" Gülüyorum.

"Çünkü hiçbir ölümlü böyle bir tanrıçayla konuşmaya cesaret edemez," diye yanıtıyor. Sözcükleri zar zor söyleyebilmişti ki ona tam bir Amerikan gülümsemesiyle baktı.

Tess kirpiklerini kırıştırarak, "Ooo, bu iyi bir replik," diye mırıldanıyor. Onun yanında gözlerimi devirerek inliyorum.

"Bunu beğendin mi?" diyor o çocuksu sırtışıyla. "Mhmm."

"ben? Köprü altında bir trol mü?" Mırıldanıyorum.

"Hayır, biliyorsun sen hâlâ bizim ateşli doktorumuzsun," diye yanıtıyor futbol topunu kolunun altına sıkıştırarak. "Ama sen sınırların çok dışındasın. Ve benim ligimin çok dışındasın. İkiniz de öylesiniz."

Tess elini kalçasına attı. "Senin adın ne, Cutie?" "Langley-umm-Ryan," diye ekliyor, bir elini kumral saçlarında gezdirerek sarı bukleler. "Seninki ne?"

"Şirinlik, beni akşam yemeğine çağırdığın sürece bana ne istersen diyebilirsin," diye göz kırıyor.

Gözlerini kırıştırırken gülümsemesi düşüyor, kızın parlaklığı karşısında sersemlemiş. Şaşırmadım, kız on buçuk numara. Daldırma, yüksek belli kırmızı bikinisiyle on beş numara. Bakışları bana yöneldi. "Bekle, bunu yapabilir miyiz? O yasak, değil mi?"

"Neden ona bakıyorsun?" Tess iki elini de kıvrımlı kalçalarına koyarak homurdanıyor. "Rachel benim annem değil. *Beni* yemeğe davet etmek istiyorsan, sen et."

Ağzından kaçırırken Noel'deki bir çocuk gibi görünüyor. "Benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

Şimdi gülüyorum. "Tess, sanırım onun beynini kırdın."

Tess homurdanıyor, kollarını dolgun göğüslerinin altında kavuşturuyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor, adamın gözlerini aşağı çekiyor.

"Langley!"

"Langers!"

"Top sende, dostum!"

Çocuklar ona bağıyor, o da el sallıyor ve topu onlara doğru fırlatmak için arkasını dönüyor. Bize dönüp bakıyor, gözleri Tess'in üzerinde. "Tanıştığımıza memnun oldum, Tess. Görüşürüz Doktor," diye ekliyor bana. Sonra koşarak uzaklaşıyor, o kesilmiş sırt kasları güneşte parlıyor.

"Tamam," diyor Tess, güneş gözlüklerini indirip onun kaçışını izlerken. "Evet, hayır konuda kızgın değilim. Çok tatlı, değil mi? Sevimli bir köpek yavrusu gibi

Sahilde. Belki de yeni bir sahip bulması gerekiyordur..." "

ellerini," diyorum ona en iyi bakışımı atarak.

Homurdanıyor. "Neden?"

"Çünkü sen onu canlı canlı yiyebilecek destansı boyutlarda bir tanrıçasın."

"Bütün tanrıçalar yemek yemeli," diye yanıtlıyor. "Eminim tadı nefistir." "Langley yirmi yaşında falan. O daha bebek, Tess."

"Bu sadece onun dayanıklı olduğu anlamına geliyor," diye mırıldanıyor, futbol topuna vuran çocukları izlerken. "Onu antrenman yaparken gördün. Bahse girerim bir mili hiç terlemeden beş dakikada koşuyordur. Mmm... Koşucuları severim."

Şimdi gülüyorum, gerginliğim azalıyor. "Sen en kötüsüsün. Ve sen de bu hafta sonu bir Ray'e bulaşmayacağım."

Saçlarını geriye atarak alay ediyor. "Sen zaten hepsini Price Pussy Palace'a kapatmışken nasıl kapatabilirim?" Bunu söylerken bana su fırlatıyor.

Ciyaklayarak sırtına su sıçratıyorum.

"Rachel!" Jake el sallayarak seslendi. "Bir sosisli mi istersin, iki mi?"

Tess kahkahalarla ulurken yüzüm düşüyor. On iki yaşındaymışız gibi eliyle ağzımı kapatarak "İki tane istiyor!" diye bağırıyor.

B her gün büyük bir başarı. Neredeyse tüm ekip burada, ki bu harika bir şey, çünkü bu benim nihayet daha fazla eşle tanıştığım anlamına geliyor,

kız arkadaşlar ve aileler. Birkaç kişi köpeklerini getirdi, bu yüzden Poseidon koşup oynayarak büyük zaman geçiriyor.

Tess etrafta dolaşmakla meşgul, ona iki kez bakan her erkekle fırtına gibi flört ediyor. Ki hepsi de öyle. *Hepsi* iki kere bakıyor. Langley hâlâ elektrikli telle çarpılmış gibi etrafta dolaşıyor.

Caleb sandalyesinin yanındaki soğutucudan bana bir maden suyu uzatırken, "Yani... bizim Kasırga'nın bir arkadaşı var," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Başlatma şimdi."

Sadece sırtıyor ve kendi limonlu suyundan bir yudum alıyor. "Vay anasını," diye mırıldanıyor, omzumun üzerinden bakarken gözlüklerini indiriyor.

"Ne?" "Mars burada."

Arkamı dönüyorum, bakışlarım hemen onun üzerinde yoğunlaşıyor. Onu gözden kaçırmak imkânsız. Koyu renk bir çift Ray-Ban ve beyaz bir tişört ile atletik bir şort giyiyor.

Caleb içkisinden bir yudum alarak, "Hiçbir şeye gelmez," diyor. "Belki de sadece takımın bir parçası olmak istiyordur," diye öneriyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum

Ona yalan söylüyorum.

"Ne var orada?" diyor.

Arkamı dönüp onunla yüzleştim. "Ne anlaşması nerede?"

"Sen ve Mars'la birlikte. Onu davet ettin mi?"

Güneş gözlüklerimle oynuyorum. "Ben ve Mars diye bir şey yok."

Başını sallıyor, omzumun üzerinden geriye bakıyor. "Bunu biliyor mu?" "Caleb, ben-"

Tam o sırada, Tess yüzünde vahşi bir sırıtışla yanıma düşüyor. "Kızım, kim o?"

Etrafıma bakındım. "Kim?"

"Kim?" diye haykırıyor, inanamayarak. "O, Rach. Günah kadar ateşli Ragnar Lothbrok benzeri!"

"İzninizle." Caleb plaj sandalyesinden kalkıp uzaklaşır.

Tess onun sandalyesini kaparken gözlerimi devirerek iç geçiriyorum.

"Bunun için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Ne için?" diye , soğutucuyu karıştırıp bir soda arıyor. "Boş ver."

"Ee, dökül bakalım. Kim o?" diye soruyor, diyet kola kutusunun üstünü höpürdeterek.

"Bu Mars Kinnunen."

"Kaleci mi?" Nefes nefese kaldı. "*Bekle...* kaleci gibi mi? Senin..." Parmağını döndürür ve diğerlerini sessiz bırakır.

Şu andan itibaren, koridordaki öpüşmeyi bilen tek kişi Tess. Ona neden söyledim bilmiyorum ama söyledim. Sadece birine bir şey söylemem gerektiğini hissettim. Hiçbir anlamı yoktu. Kızgındı ve tüm suçu bana atıyordu. Hepsi bu.

Tess, "Kızım, sana lanet bir atıştırmalıkmışsın gibi bakıyor," diye mırıldanıyor. Kaskatı kesiliyorum. "Değil."

"Yani, orada duruyor. Ama ruhen tam arkanızda, boynunuzdan aşağı bir buz küpü damlatıyor."

"Dur," diye tıslıyorum, sandalyemde öne doğru oturarak. "Sen delisin, Tess."

"Öyle miyim? Tess Owens'ın bu konularda yanıldığı biliniyor mu?" Dirseğini sandalyesinin koluna dayayarak . "Özetleyelim, olur mu? Kanıt A: Klinikteki hemşirenin senden hoşlandığını söyledim, sen beni görmezden geldin ve sonra seni bizim binaya sokmaya çalıştı. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyor musun?"

"Tess-"

"Delil B, Sayın Yargıç," diyor benim üzerimden. "Trader Joe'daki adamın seninle flört ettiğini söyledim ve sen bana inanmadın, sonra da

fişinizdeki numarası. Trader Joe's'da kimse bedava numune vermez!"

Başımı sallayarak gülüyorum.

"Ya bardaki dövmeli ve dudak halkalı adam? Seni eve götürmeye çalışacağını söyledim ve sen de 'hayır, sanırım o eşcinsel' dedin, sonra seni tuvalette köşeye sıkıştırdı ve sen de onunla bir kabinde öpüştün. Bunu hatırlıyor musun?"

"Tamam, peki," diye mırıldandım. "Bazen... nadiren... ve genellikle alkolün de etkisiyle... benim söz konusu olduğum durumlarda erkeklerin niyetleri hakkında eğitimli tahminlerde bulunduğunu kabul ediyorum."

"Tüm söyledğim bu," diye yanıtlıyor ve sandalyesine geri yerleşiyor. "Peki, olay nedir?"

"öyle bir şey yok," diye ikinci kez cevap veriyorum.

"Uh-huh...o zaman neden kızarıyorsun? Çocuklar biliyor mu? Paylaşmak istemiyorlar mı-oooohmigod, üçlü paylaşım." Alnını tokatlıyor, ağzı hayretle açık. "Bu nasıl işe yarayacak ki? Sanırım üç deliğimiz var... ama bunun nasıl olacağını anlamıyorum-"

"Tess," diye tıslayarak koluna vuruyorum. "Seks partileri hakkında konuşmayı keser misin? Bu plajda bir aile eğlencesi günü. *Aile* vurgusu." Önümüzdeki kumu süsleyen birçok küçük yüzü işaret ediyorum.

Sadece gülüyor. "Kızım, sen benden daha iyisin. İnsan bir Twinkie'ye dönüştürülmek hoşuma gider miydi bilmiyorum, kitaplarda ne kadar iyi görüldüğü umurumda değil. Bir erkekle birlikteyken, *tüm* dikkatimi ona vermek isterim. Ve inan bana onun tüm ilgisini üzerimde istiyorum."

Kaşlarını çatarak onun bakışlarını takip ediyorum. "Tess," diyorum uyararak. "Burası insancıl toplum değil. O yavru köpeğe bakmayı bırak. O evlatlık değil."

Gözlerini Langley'den ayırarak homurdandı. "Hey, sen aynı anda üç sosisli sandviçle hokkabazlık yapabiliyorsan, ben de küçük bir akşam yemeği için bir Amerikan çizburgeri alabilirim."

"Bu arada," diyorum sandalyemden kalkarak.

"Evet, git getir onu," diye takılıyor. "Git onu büyüleyici Cincinnati'ye bir kaçamak yapmaya davet et!"

Gözlerimi devirip kumların üzerinden geçerek Ilmari'nin voleybol oynayan çocukları izlediği yere doğru ilerliyorum. "Canın oynamak istemiyor mu?" Onun yanında durarak söylüyorum.

"Yapamam," diye yanıtlıyor. "Riske istemiyorum."

İçkimden bir yudum alarak başımı sallıyorum. Gerginliği azaltmak için ona bir tane bile teklif edemiyorum çünkü elinde zaten bir şişe su var. "Gel arkadaşım Tess'le tanış," diyorum.

Gökkuşağı çizgili plaj şemsiyesinin yanına gittiğimizde o da beni takip ediyor. Tess şimdi bir plaj havlusuna uzanmış durumda. Gözleri kapalı ama yüzünde küçük bir gülümseme var. Sahtekârın onunla konuşmamı izlediğini biliyorum.

"Hey, Tess," diye . "Mars'la tanış."

Oturuyor, bir eliyle şapkasını tutuyor. "Merhaba yakışıklı," diye şarkı söylüyor. "Vay, sen uzun bir su içimisin, değil mi?"

Bana baktı.

"Acı ve ıstırapınız için üzgünüm," diyorum açıklama olarak. "Gel otur Mars," diye cilveleniyor.

Tess'in az önce oturduğu plaj sandalyesine oturuyor ve ben de tekrar yerime oturuyorum.

"Neden tişörtünü çıkarıp biraz kalmıyorsun?" diyor dirseklerinin üzerine tüneyerek. Bu açığı kıvrımlarına çok yakışıyor.

"Yapamam," diye yanıtlıyor.

İkimizin de aklından geçen soruyu soran Tess'le hızlıca bakışıyoruz.

"Plajda tişörtünü çıkaramıyor musun?"

"Benim bir dövmem var. Güneş onun için kötüdür" diye açıklıyor, suyundan bir yudum alarak. "Gölgede olman iyi bir şey," diye dalga geçerek yukarıya doğru işaret ediyor

Gökkuşağı şemsiyesi.

"Tess, adamı bırakır mısın? Mars, bunu yapmak zorunda değilsin-"

Artık çok geç. Su şişesini bir kenara bırakıyor ve tek eliyle çekiştirerek şortunun üst kısmına sokuyor. Bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama Tess böyle bir çaba göstermiyor. Utanmadan onu süzüyor, ağzı takdirle yukarı kalkıyor.

"Anlamıyorum yakışıklı. Ben dövme göremiyorum." "Sırtımda," diye cevaplıyor.

Görebiliyorum. Yani bir kısmını. Ve haklıydım, neredeyse tamamen karartma.

Tess, Tess olduğu için, sandalyesinin yanından sürünerek geçer ve öne eğilmesi için sessiz bir istekle omzunu iter. "Oh, lanet olsun! Mars, bu *muhteşem*. Rach, şuna bak. Ben neye bakıyorum ki?"

Bakıyorum. Kendime engel olamıyorum. Boynunun altından omuzlarına, oradan da beline kadar tüm sırtını kaplayan bir dövme var.

İnanılmaz derecede karmaşık, birden fazla sahne . Bir tür ürkütücü, ölüm temalı fantastik manzara gibi - kurukafalar, kurtlar, ağzı açık, kuduz görünümlü bir ayı, bir şeytan kral, tepede uçan bir kuzgun. Gömleği üzerindeyken bile kanat uçlarını görebiliyorsunuz.

"Ne oldu?" Söyledim.

"*Kalevala*'dan öyküler," diye yanıtlıyor.

"Kale-ne?" diyor Tess.

"*Kalevala*," diye tekrarlıyor. "Fin folklorunun kitabıdır. Bizim mitolojimiz. Dünyanın oluşumu, Ilmarinen ve Ukko'nun çekicinin dövülmesi, ormanını koruyan kudretli Otso, tahtındaki ölüm tanrısı."

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, uzanıp ona dokunma isteğimle savaşıyorum. Nedense bu beni duygulandırıyor. Bu onun için bir şey ifade ediyor. O kadar önemli ki, güneşin ona dokunmasını istemiyor. Paylaşmaktan da hoşlanmıyor. Bu sanat, tüketmek için değil. Ruhunun bir parçasını teninde taşıyor.

Birdenbire, Tess tişörtünü çıkarması için onunla dalga geçtiği için bize göstermediğinden emin oldum. Bize gösteriyordu çünkü o gün uçakta görmek istediğimi biliyordu.

Görmemi *istiyor*. Daha önce görmüyordu. Şimdi istiyor. Kahretsin, başım çok büyük belada.

("Cincinnati'ye gitmemi mi istiyorsun?") Ilmari sahildeki otoparkta büyük mavi kamyonetinin yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş Göğüs. Grubun geri kalanını geride bırakarak onu buraya kadar takip ettim. Bütün öğleden sonra baş başa kalabilmek için tek şansımız buydu.

Beyaz kazağımın uçlarını kendi etrafıma daha sıkı sarıyorum. "Cincinnati'deki ihtisas kliniğimde bir uzmanım var. Sen ve ben gideriz, taramalarımızı yaptırırız, bunu gizli tutarız. NHL'nin radarından uzak olacak. FIHA'nın da radarından uzak olacak, ki bence bu senin için daha önemli."

Başıyla onaylıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Burada bana güvenmeni istiyorum. Sadece benimle Cincinnati'ye gel." Elimi uzatıyorum, tutup tutmayacağını görmek için bekliyorum.

Yavaşça kollarını açıyor ve yanlarına indiriyor. Sonra sağ elini kaldırdı ve elimi sıktı. "Sana güveniyorum."

Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkür ederim Mars. Tanrım, hayır demenden çok korkuyordum. Tamam, her şey . Yarın yola çıkacağız, tamam mı? Uçağımız sabah kalkacak ve doğruca kliniğe gideceğiz. Taramalar temiz çıkarsa ve rehabilitasyona iyi yanıt verirsen, FIHA gözlemcilerinin geleceği hafta buza dönmüş olursun."

Bir an sessiz kalıyor, ifadesi hâlâ okunamıyor. Elimi bırakmak istiyorum ama o elimi tutuyor. "Rachel... Doktor Price," diye düzeltiyor. "Özür dilerim."

Onun sert yüzüne bakıyorum. *Oh, kahretsin.* Öpücükten bahsediyor. Güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini göremiyorum. Bakışlarım birleştiğimiz yere doğru kayıyor.

Ellerini. "Sorun yok-"

"Hayır, affedilemeyecek kadar kabaydı" diyor. "Bir daha olmayacak."

Kalbimin şaşkın çırpınışlarını kontrol etmeye çalışarak başımı sallıyorum. Affedilemez çok garip bir kelime seçimi. Tutkulu. Sahiplenici. Bu kelimeler öpüşmemizi daha iyi anlatır. Belki de onun için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyordu.

Dün buna inanırdım. Bugün, o kadar emin değilim.

"YANI MARS KINNUNEN'LE BİRLİKTE CINCINNATI'YE MI GIDIYORSUN?" DIYOR JAKE, Çatalını kocaman spagetti kâsesinin üstüne koyuyor. Plaj günü çoktan sona ermişti ve Jake, Caleb ve ben mutfakta paket spagetti yiyorduk. Caleb ve ben taburelerde otururken, Jake adanın karşısında duruyor ve fırında birkaç parça sarımsaklı ekmek daha ısınırken bekliyor.

Tess bu gece dışarıda. Üniversiteden bir arkadaşı onu aldı ve akşam yemeği ve hayalet yürüyüş turu için St Augustine'e gittiler. Eminim içki de işin içine girecektir. Sanırım gece yarısı arayıp bizden birini eve bırakmamızı bekleyecek.

"Mhmm," diyorum salatamdan bir ısırık alarak. "Cincinnati'de ne var?" diyor Caleb.

Duraksayıp yemeğime bakıyorum. Ilmari'nin tıbbi geçmişini takım arkadaşıyla tartışmak için iznim yok.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Jake, oraya kendi başına vararak. "Bu onun kasığındaki çekme ile ilgili, değil mi? Sezonun geri kalanında oynamayacak mı? Ameliyat mı olması gerekiyor? Son maçta mı oldu?"

"Dur," diye yalvardım. "Jake, onun tıbbi durumunu tartışmam-"

"Peki ya ilişki durumunuz?" Caleb bastırıyor. "Bunu bilmemize izin var mı? Yoksa bu da mı gizli?"

Bakışlarım ona doğru kayıyor. "Tamam, Mars ve benim hakkımda ikinci kez iğneleyici bir yorum yapıyorsun. Sadece sormak istediğin şeyi sor."

"Tamam." Çatalını tıkırdatarak indiriyor. "Onu beceriyor musun?" Gözlerim kocaman oldu. "Ne? Hayır!"

"İstiyor musun?" diye bastırır.

"Caleb-"

"Çünkü kesinlikle seni becermek istiyor," diye ekliyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Mars Kinnunen'in beni becermek istediğini nereden çıkardın?"

Jake'e ve tekrar bana bakıyor. "Ciddi misin? Şu anda ciddi misin? Senin için listelememizi mi istiyorsun? Elimizde on şeylik bir liste var. Sizin listeniz onunkinden daha kısa ama her geçen gün daha da uzuyor."

"Bir dakika, *ikiniz* de liste mi tutuyorsunuz? Sen de mi bu işin içindesin?" Jake'e bakarak ağlıyorum.

"Şey, evet. Sadece sürekli bu konu hakkında konuşuyoruz," diyor omuz silkerek. "Bakın çocuklar. Bir sakatlığı için ona yardım ediyordum, hepsi bu. I

Dr. Halla'yı görmesi için onu Cincinnati'ye götürmek istiyorum. O bir kalça uzmanı ve bize kayıt dışı taramalar yapabilir. Resmi NHL dosyalarına girmesi gerekmeyecek taramalar."

Adamlar uzun uzun bakışıyor, aralarında bir roman değerinde sözcükler geçiyor.

İlk konuşan Jake oldu. "Ona kayıt *dışı* yardım mı ediyorsun? Bu yasadışı değil mi?"

Öfkelendim. "Kimse Ilmari'ye MR çektiği için hapse girmeyecek."

"Ama bu politika değil," diye açıklıyor Caleb. "Bunu takımdan, *koçlardan* saklıyorsun, bu da başını ciddi şekilde derde sokabilir. Kovulmana neden olabilir Rachel. Mars'ın kontratından çıkarılmasına neden olabilir."

Omuz silkiyorum. "Bazen takımın yararına olan şey her zaman oyuncunun yararına olmayabilir."

Jake başını sallıyor, yüzü ciddi, Caleb ise bana cam çiğniyormuş gibi bakıyor.

"Bakın, ona yardım edeceğime dair Mars'a yemin ettim," diye açıklıyorum. "Takım için doğru şey olup olmadığı önemli değil, *o* benim hastam. Kariyerinin gerekenden önce sona ermesini istemiyorum."

"Mars Kinnunen'i ve onun lanet kariyerini neden bu kadar önemsiyorsun?" Caleb diyor ki.

"Çünkü ben *lanet* olası bir doktorum," diye tersliyorum onu. "Masamdaki yaralı oyuncu sen olsaydın, *sana* yardım etmek için yer gök oynamaz mıydım sanıyorsun? Ya da sen?" Jake'e ters ters bakmak için dönerek ekliyorum.

"Ne kadar kötü?" Jake mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, çatalımı bırakıyorum, iştahım kaçıyor. "Henüz bilmiyoruz," diye itiraf ediyorum. "Şu anda kasık çekmesi gibi görünüyor. Ama taramalar olmadan onu düzgün bir şekilde tedavi edemem ve Fin Olimpiyat gözlemcileri yoldayken onları almaktan çok korkuyor. Bu onun hayali çocuklar," diye ekliyorum.

aralarında. "Olimpiyatlarda Finlandiya için oynuyor. Büyükbabası oynadı, babası oynadı. Bu onun atışı. Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyorum. Benim yolum doğru yol mu? Bir bilsem. Ama ben burada kalbimin sesini ve sizler de beni yıkmak yerine desteklerseniz çok memnun olurum."

Jake yavaşça başını sallar. "Ona yardım etmen iyi bir şey Seattle. Cincy'ye git ve taramalarını yaptır."

Ona rahatlamış bir şekilde gülümsedim.

Ama yanımda bir fırtına kopmaya devam ediyor. Caleb, "Bu hâlâ diğer meseleyi çözümüyor," diye mırıldandı.

"Başka ne var?"

"Mars Kinnunen seni Viking sikiyle sikmek istiyor' şeyi," diye tedarik ediyor Jake.

Sarmal halindeki duygularımı kontrol etmeye çalışarak bir nefes çekiyorum.

"Bak Seattle, bize *anlatmalısın*," diye ısrar ediyor Jake. "Mars'la aranızda ne haltlar dönüyor? Yani, her uçuşta, her otobüs yolculuğunda onun yanında oturuyorsun."

"Evet, çünkü o beni *zorluyor*," diye karşı çıkıyorum. "Hepiniz beni harekete geçirdiniz, hatırladınız mı?"

Caleb, "Takım buzun üzerindeyken gözleriniz onun üzerinde oluyor," diye ekliyor, bakışları obsidyen renginde.

"Çünkü sakat sakat oynuyor ve durumu daha da kötüleştirmesinden korkuyorum!"

Caleb taburesini iterek uzaklaşıyor ve adanın diğer tarafında daireler çiziyor. Attığı her adım aramızda bir uçurum açıyor, kalbimi parçalıyor.

"Seninle konuşuyor," diye devam ediyor Jake.

"Tomlin'le de konuşuyor! Ve Davidson ve Koç Johnson. O konuşuyor *Sen* her zaman buzun üzerindesin, Jake. Ve sen, Cay."

Jake başını sallar. "İşi bu. İş bittiğinde, o tamamen kapalı bir kitaptır. Senin için açılır, Seattle. Sadece sana."

"Cidden burada oturup bize ikinizin arasında hiçbir şey olmadığını mı söyleyeceksin?" Caleb kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak laf sokuyor.

Şu anda ikisi de karşımda duruyor, meleğim ve şeytanım.

Jake beyaz bir tişört giymiş, Caleb ise siyah. Jake temkinli görünüyor. Caleb çok kızdı. "Aman Tanrım," diye inliyorum, dirseklerimi tezgâhın üzerine bırakıp

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Bilmiyorum!" Yüzümü kaldırdım, başımı sallayarak

Onlara sahip olduğum tek gerçeği vereceğim. "Bilmiyorum, tamam mı? Bana neler olduğunu bilmiyorum. Etrafımıza bakmıyorum!" Elimi Jake'in mutfağında sallayarak ağlıyorum. "Bu tamamen delilik! Burada ne işimiz var çocuklar? Bu da *ne* böyle? Bu nereye gidiyor?"

Jake kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm," diye cevap verir.

Gülüyorum. Boğazıma takılan küçük, boğuk bir ses. "Açık mı? Bu konuda hiçbir şey bariz değil, Jake. Haftalardır bunun etrafında dans edip duruyoruz, hiçbir şey söylemiyoruz. Birlikte yaşıyoruz! Mutlu bir evli çift gibi alışveriş yapıyor ve yemek pişiriyoruz. Deli gibi sevişiyoruz. Taşındığımdan beri odamda sadece iki kez uyudum. Yine de aramızda duvarlardan başka bir şey *yok*. Söylemediğimiz şeyler, harekete geçmediğimiz duygular, ortaya çıkmasına izin vergerçekler. Burası lanet olası bir engelli parkur ve hepimiz karanlıkta tökezleyerek ilerliyoruz ve bu beni deli ediyor."

Konuşmam bittiğinde benim de ayakta olduğumu fark ediyorum, ellerim beyaz granit tezgâha yapışıyor.

şimdi iki çocuk da kollarını kavuşturmuş, bana ve birbirlerine ters ters bakıyorlar.

"O zaman hadi çıkaralım," diyor Jake. "Ani ölüm. Her şeyi buzun üzerinde bırakalım."

Ben titrek bir nefes alarak çocukların arasına bakıyorum. *Ani ölüm.* Her şeyi buzun üzerinde bırakıyoruz.

Jake Caleb'a bakar. "Cay? Ani ölüm mü?"

Çenesi sıkıca kapanmış olan Caleb başını sallar.

"Harika... peki, ilk kim gidiyor?" Jake ellerini gri eşofmanının ceplerine soktu. "Takla mı atacağız yoksa-"

"Mars'ı öptüm," diyorum. "Aslında teknik olarak o beni öptü ama-" "Ne zaman?" Jake homurdanıyor, ifadesi kararıyor.

"Nerede?"

"Penguins maçı. Buzdan çıkıyordu ve onu geri çekeceğimi söylemek için tuttum. Sanırım bunu sadece beni susturmak için yaptı," diye ekliyorum. "Kızgındı ve hıncını benden çıkardı. Özür diledi. Ama şimdi, beni azarlıyorsunuz ve Tess, ben... Sanırım bunu yapmak istedi. Sanırım o istedi-"

Caleb, "Tabii ki yaptı," diye iğneliyor. "Seni becermek istiyor Rachel. Bizim sorumuz, bunu yapabilecek mi? Bu üçlü ilişki dörde mi dönüşecek? Çünkü biz de bu konuda söz sahibi olmak istiyoruz."

Ani ölüm. Saklanacak yer yok.

"Henüz bilmiyorum ve bu benim dürüst cevabım."

Her iki çocuk da kollarını tekrar sıkıca kavuşturur. Birlikte harika bir şekilde paylaşıyorlar, ancak başka biriyle paylaşma fikri açıkça bir başlangıç değil.

"Nasıl olacak bu?" diyor Jake. "Mars bir kaleci. Onlar takım oyuncusu değil, ne demek istediğimi anlıyor musun? Seni paylaşması mümkün değil. Bizden haberi var mı ki?"

"Hayır, tabii ki bilmiyor. O öpücüğe kadar her şey tamamen profesyonelceydi. O öpücükte bile, bunun bir kısmının hayal kırıklığıyla başka nasıl başa çıkacağını bilememesinden kaynaklandığını düşünüyorum."

Jake ela gözlerini kısıyor. "Peki sonunda Viking cazibesi ve devasa sikiyle ayaklarınızı yerden kestiğinde ne olacak? Sana onu ya da bizi seçmeni söylediğinde ne yapacaksın? Bavullarını ne zaman toplamanı beklemeliyiz Seattle?"

Adadan uzaklaşıyorum. "Tamam, şimdi şunu açıklığa kavuşturalım." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bana sahip değilsin, Jake Compton. Sen de bana sahip değilsin Cay. Ben onun değilim ve senin de değilim, *ben benim*. Ben kendimim ve kendi mutluluğumun sınırlarına kendim karar veririm. Seni istemeseydim burada olmazdım. *İkinizi* de. Ve benim sevgim sınırlı değil, Jake. Seni sevmemin onu sevmemle hiçbir ilgisi yok," diyorum başparmağımla Caleb'i işaret ederek. "Ve seviyorum," diye bastırıyorum. "İkinizi de seviyorum. Bunu yüksek sesle söylemek delilik, çünkü birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıyoruz, ama yani, ben deli miyim?" Üçümüzün arasında bir el hareketi yapıyorum. "Bu size çılgınca geliyor mu? Yoksa sizi korkutacak kadar doğru mu geliyor?"

"Seni kaybetmekten korkuyorum," diye itiraf ediyor Jake. "Cay senin için çok daha uygun, bebeğim. O da senin gibi zeki ve senin gibi tuhaf. Hemen kaldırıyorum. Üçümüz arasında bile en zayıf halkanın ben olduğumu biliyorum."

"Jake," diye fısıldıyorum, kalbim parçalanıyor.

"Mars'ı Avrupalı cazibesi ve aptal, seksi manbunuyla bu karışıma eklediğinizde - kocaman sikinden bahsetmiyorum bile - benim için hiçbir yer kalmayacağını biliyorum," diye bitiriyor omuz silkerek, yüzü işkence görmüş bir acı maskesi.

Dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamıyorum. "O zaman onun sikine bakarak çok zaman geçiriyorsun, meleğim?"

Bana ters ters bakarken, yanındaki Caleb bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Sen de gördün."

"Ben bir ekipman yöneticisiyim, Hurricane. Hayatımı soyunma odalarını kurup yıkarak kazanıyorum. Kinnunen'in bacakları arasındaki canavarı hepimiz gördük."

Şu an kesinlikle detayları sormanın zamanı değil. Bunun yerine, adanın etrafında Jake'e doğru ilerliyorum. Yaklaştığımda hareketsiz kaldı. Kalkanlarını indirdi ve gerçeğini paylaştı. Beni paylaşma konusunda söylediği kadar iyi değil. Hoşuna gitmediği için değil, dışlanmak istemediği için.

Ellerimi çıplak kollarında gezdirerek ona uzanıyorum. "Jake... bana bak meleğim," diye mırıldanıyorum, çenesini okşayarak. "Benim için ne ifade ettiğinden bir daha asla şüphe etme," diyorum, sesim duygusallıktan kısık. "Jake, neredeyse tanıştığımız andan beri sana ruh eşim olduğunu söylüyorum. Seattle'da paylaştıklarımızı gerçekten unutabilir misin? Evren bizi o gece birbirimize bağladı. Artık kalbimin etrafında, kaburgalarımın örülmüş bir iple yaşıyorum ve bu ip beni sana bağlıyor."

Yavaşça ellerini kaldırıp bileklerime doluyor.

"Seni seviyorum, Jake Compton. Bana durmadan mesaj atmanı seviyorum. Pelikan, suşi ve taco fotoğraflarını seviyorum. Kilit ekranımda bir hava durumu uygulaması kayıtlı olmasına rağmen bana her sabah hava durumu raporu vermeni seviyorum," diye ekliyorum yumuşak bir gülümsemeye. "Beni güldürüyorsun. Beni mutlu ediyorsun. Beni gelecek için umutlandırıyorsun. Hayatı eğlenceli kılıyorsun, Jake. Ve yaşamı daha az yalnız hale getirirsiniz. Ve sen de başka birini bulabilirsin."

"Mümkün değil," diyor başını ateşli bir şekilde sallayarak. "Benim için o sensin, bebeğim. Başka kimseye ihtiyacım yok."

"Böyle söyleme," diyorum, omzunun üzerinden bakıp Caleb'in yüzündeki acıyı görmekten çok korkuyorum. "Evrenin senin için neler sakladığını tahmin bile edemezsin," diyorum onun yerine. "Birbirimizi bulacağımızı hiç hayal etmemiştik ama bulduk. Hayatına başka kim girerse girsin, ben burada olacağım Jake. Burada olmak istiyorum. Seni kısıtlamayacağım ya da hak ettiğin sevgi ve neşeden mahrum bırakmayacağım. Kendinden ve kalbimdeki yerinden şüphe etmeyi bırak."

Eğiliyorum, yüzünü hâlâ ellerimin arasında nazikçe tutuyorum. "Etiketler ve kafesler konusunda iyi değilim," diye itiraf ediyorum. "Birinin kız arkadaşı ya da karısı olma fikri beni korkutuyor. Bazen yanlış yaratıldığımı düşünüyorum. Herkes evlenmek ister, değil mi? İnsanlar tek eşliliğin normallliğini ve 2,5 çocuk istiyor. Köpek ve beyaz çit. Ama ben asla böyle bir hayat istemedim," diyorum başımı sallayarak.

"Ne istiyorsun Rachel?" diye soruyor.

"Dünyayı istiyorum," diye cevap veriyorum. "Phuket Adası'nda bir yatın üzerinde üstsüz dolaşmak istiyorum. Versailles'ın bahçelerinde sevişmek ve Fransız polisi tarafından kovalanmak istiyorum. Saat başı pizza yemek ve şişeden şarap içmek istiyorum, sabahın ikisinde Roma sokaklarında tökezleyerek dolaşmak istiyorum. Bir çeşmede dans etmek istiyorum, Jake. Doktor olmak ve ülkeyi dolaşıp en iyi erkeklerin tehlikeli sporlar yapmasını izlemek istiyorum. Buzun üzerinde terlerini hissetmek ve kanlarını koklamak istiyorum. *Yaşamak* istiyorum. Ve ben

Bu normal hayaline uymadığım korkusuyla bir fırsatı asla geri çevirmek istemiyorum. Çünkü ben normal *değilim*, Jake. *Biz* normal değiliz. Sıra dışıyız. Benimle sıra dışı ol."

Yavaşça nefesini bırakıyor, alnımız birbirine değene kadar vücudu benimkinin etrafında kıvrılıyor. Ellerini bileklerimden çekip belime doluyor ve beni içine çekiyor. Mükemmel, odunsu kokusu duyularımı dolduruyor ve ben onun kucağına gömülüyorum.

"Seni çok seviyorum Seattle." Bana bakabilmek için başını kaldırıyor. "Seni kafese tıkmak istemiyorum. Bazen çok dağınık oluyorum ve kendi kafamın içine girebiliyorum-Cay sana söyleyebilir. Bir şeyleri ya çok düşünüyorum ya da hiç düşünmüyorum. Ama bunu fazla düşünmek istemiyorum Rachel. Beni seviyorsun.

."

". Seni seviyorum, Jake. Senin için deli oluyorum."

"Güzel," diyor iç çekerek.

Dudağımı ısırarak içimi kemiren soruyu soruyorum. "Ama bilmek zorundayım... Beni Caleb'la paylaşmak seni incitiyor mu?"

Gözlerini kaçırıyor. "Ne? *Hayır*," diye homurdanıyor. "Sikeyim hayır. O benim en iyi arkadaşım. Ona hayatımda ihtiyacım var. Ve seni onunla paylaşmak kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks. Vücudumda bu ikiliyi üçlüye dönüştürdüğüm için pişmanlık duyan tek bir kemik bile yok Seattle. Yani, sen de aynı şeyi hissediyorsun, değil mi Cay?" Omzunun üzerinden bakıyor ve sonunda Caleb'a bakmama izin veriyorum.

Kara gözlü, fae prensim orada simsiyah durmuş, aşkımızı birbirimize itiraf edişimizi izliyor ve ben onun hâlâ gölgelerde sakladığı parçalarının kırıldığını görüyorum. Ani ölüm sırası onda. Ne kadar gerçeği açıklayacağı ona kalmış.

"Seks iyi," diye mırıldanıyor.

"Senin için iyi ama harika da olabilir," diyorum. "Eğer bizden uzak durmayı bırakırsan."

Jake bana baktı. "Ne demek istiyorsun Seattle?"

"Demek istediğim Caleb güvenli davranıyor. Bize gerçekten ne istediğini göstermekten korkuyor, bunu istemekten korkuyor, kaçacağımızdan korkuyor. Ama aslında bu *onu* korkak yapıyor."

Bana dik dik bakarken çenesi daha da sıkılaşıyor.

"Bu doğru mu Cay?" diye sorar Jake. "Bak dostum, bu grup yeniyim. Yaptığım ya da yapmadığım bir şey varsa, bana söylemeniz yeterli."

Caleb'in gözlerindeki gölgelerin titreşimini görüyorum ve aklımda bir fikir filizleniyor. Ani ölüm, hatırladın mı? Caleb yapmakta söylemekten daha iyidir. Sert bir elle Jake'in göğsünü geriye itiyorum. "Geri çekil, meleğim."

Onu tezgâha doğru itmeme izin verdi. "Ne yapıyorsun?" Caleb da aynı şeyi merak ediyor, koyu renk gözlerini bana dikmiş. "Ani ölüm," diye cevap veriyorum. "Sıra Caleb'da."

Caleb kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama derin ve karanlık sırlarım yok. Seksi seviyorum. Burada yaşamayı seviyorum. Kimi istersen becerebilirsin, Kasırğa. Bu beni ilgilendirmez. Tayland'daki teknede göğüslerine losyon süren birini istiyorsan, adamın benim. Beni becermeyi bitirdiğinde, bana haber ver."

Sözleri acıtıyor. Tabii ki batıyor. Öyle olmasını istiyor. "Biliyor musun, bir Yay için gerçekten harika bir Akrep oluyorsun," diye kestirip atıyorum. "Senin için çok kötü, ben çift Yengeç burcuyum. Kabuğumu delmek için derin deniz petrol sondajı gerekir. O yüzden bu saçmalığı kesip ani ölüme geri dönmeye ne dersin?"

Gözleri parlıyor. "Sana sunacak bir şeyim olmadığını . "Beni sevdiğini söyle."

İnanılmaz bir şekilde hareketsizleşiyor, bakışları Jake'ten bana doğru kayıyor. "Ona bakma," diye . "Şu anda size yardım edemez. Şu anda sana yardım edemez.

Seninle benim aramda Cay. Bana bak ve gerçeği söyle. Ani ölüm. Beni seviyor musun?"

"Bunu yapamam," diye mırıldanarak bir adım geri çekildi.

"Neyi yapamazsın?" Meydan okuyorum. "Beni sevemiyor musun? Yoksa itiraf mı edemiyorsun? Çünkü ikisi tamamen farklı şeyler."

Hiçbir şey söylemiyor, çenesi sıkılı.

"Öfkeni bir kalkan gibi taşıyorsun," diyorum bir adım daha yaklaşarak. "Kaybettiğin şanslar için dünyaya, tüm hayallerini yıktığı için oyundan sonra sana vuran adama, bunun olacağını göremediğin için kendine kırgınsın." Gözlerim yaşıyor. "Çok fazla öfkeyle dolusun Cay. Bunun için bir çıkışa ihtiyacın var. Hepsini tek başına taşıyamazsın, o yüzden denemeyi bırak. Bırak yardım edeyim."

Başını sallıyor.

Sinirlerimi yutuyorum, yerimde duruyorum. "Seni seviyorum Caleb Sanford ve senin karanlığından korkmuyorum. Bütün gece şeytanlarımla dans etmek için dizini kırmaktan ve alkolik olmaktan çok daha fazlasını yapman gerekir. Beni içeri alman için sana meydan okuyorum." "Ya da yapmayacaksan... o zaman onu dışarı çıkar. Onunla tanışmak isterim. Bence Jake de onunla tanışmalı."

İçinde savaştığını gördüğümde gözleri tekrar parlıyor.

"Kimi dışarı çıkaralım?" Jake homurdanıyor, bakışları mutfakta birbirimize doğru ilerleyen bize kilitlenmiş.

"Ne sorduğunu bilmiyorsun," diyor Caleb, sesi alçak.

Kalbim hızla çarpıyor, içim ihtiyaçla kasılıyor ve bir kavga beklentisi oluşuyor. Hızla hareket ederek Jake'in yarısı yenmiş spagetti kâsesini kaptığım gibi Caleb'in kafasına fırlatıyorum. Kolayca eğiliyor ve kâse dolaba çarpıyor, porselenler paramparça oluyor, spagetti tezgâhtan yere düşüyor.

"Whoa-" diye bağırır Jake. "Seattle, bu da ne?"

Caleb parmağıyla beni göstererek, "Beni zorlama Rachel," diye bağırıyor.

Arkamı dönmüyorum. Şu anda önceliğim Jake değil. Caleb bu ani ölüm turunda ağda olan kişi ve ben de atışımı yapıyorum. Yırtık pırtık bando tişörtümü çıkarıp yere atıyorum ve mutfakta üstsüz bir şekilde ona doğru ilerliyorum.

"Yapma," diye Caleb.

İki elimle boynundan tutuyorum ve kendimi ona doğru bastırıyorum, sahip olduğum her şeyi içine akıtmak için ağzına yapışıyorum. Elleri etrafımı sarıyor, sırtımın çıplak tenini yumuşatıyor. Sıçırıyorum ve o beni yakalıyor, bizi döndürüp beni adanın kenarına koyarken bacaklarım kalçalarına dolanıyor.

Onu nefes nefese öperken amım kasıklarına doğru bastırıyor, her öpücüğünü ve dilinin fiskeğini kendi alaycılığımınla kovalıyorum. Açlıktan ölmek üzere olan hayvanlar gibi birbirimizin ağzının içinde inliyoruz. Sonra öpüşmeyi kesiyorum, onu geri itmek için omuzlarını sertçe itiyorum.

Ellerini kalçalarımın koyarak eğiliyor. Hâlâ beline sımsıkı sarılmış durumdayım, ayak bileklerim sert kışına dayanmış. Ona bakıyorum. Dudakları öpücüklerimle pembeleşmiş ve şişmiş, gözleri neredeyse simsiyah açılmış.

"Beni seviyor musun, Caleb?" Yüzüne bakarak mırıldanıyorum. Bilmek istiyorum.

Benim haberim olmadan bu olamaz. Başka türlü üstesinden gelemem.

"Biliyorsun," diye mırıldanıyor.

Keskin bir nefes çekerek elimi kaldırdım ve yüzüne bir tokat attım. *Sertçe.*

Homurdanarak geri çekildi, bakışları bana dik dik bakmaya başladı, gözleri artık iki yanan kömür gibiydi.

"Güzel," diye nefes nefese kaldım. "O zaman benden nefret ediyormuşsun gibi sik beni."

Caleb parmaklarını ensemdeki saçlara daldırıyor ve sertçe sarsarak başımı geriye çekiyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Gülümsüyorum. "Benden nefret ediyormuşsun gibi sık beni dedim. Hadi baba. Beni parçalara ayırmak istediğini biliyorsun," diye takılıyorum. "Jake'e izlet. İkimize de bokumuzu kimin yönettiğini göster-"

Şiddetli bir öpücükle beni susturuyor, ağzı ağzıma hükmediyor, dili kendini derinlere gömüyor. Elleri göğüslerimi kavırıyor ve ben daha fazlası için çaresizce ona doğru eğiliyorum. Beni yoğurmaktan meme uçlarımı sıkmaya, parmak ve başparmaklarıyla sıkıştırmaya ve ben tıslayıp ellerini tokatlayana kadar bükmeye devam ediyor. Serin hava yakıyor ve ürperiyorum, kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oluyor.

Jake öne çıkıyor. "Çocuklar, siz ne-"

"Kapa çeneni," diye bağılıyor Caleb, ona ters ters bakmak için öpüşmemizi kesiyor. "Kalmak mı istiyorsun?"

Jake benden Caleb'a bakıyor, çenesi sıkılmış. O da başını salladı.

"Güzel. Tam burada yanımda dur ve tek kelime etme," diye emrediyor Caleb, yerdeki bir noktayı işaret ederek.

Kaşlarımı kaldırdım, bundan sonra ne olacağını merak ediyordum.

Jake yavaşça öne doğru adım atıyor, bizi izlerken bakışları ısınıyor. Teninin her santimetresinde kaynayan koruyucu enerjiyi hissedebiliyorum. İçimden bir ses ya seveceğini ya da nefret edeceğini söylüyor. Caleb'ı üzerimden ne kadar çabuk çekip çenesine vurduğuna bakarak hangisini seçeceğimizi çabucak öğreneceğiz.

Tüm dikkatimi yeniden Caleb'a veriyorum. "Hadi o zaman, baba." Elimi aramıza sokarak sertleşmiş sikini kavıyorum ve sıkıyorum. "En kötüsünü yap."

Saçlarımdan tutup beni tezgahın üzerinden çekti. Nefes nefese kalıyorum, ayaklarımı bulurken ona destek oluyorum. Beni öne doğru itiyor, burunlarımız birbirine değiyor, sıcak nefesi ağzımın üzerinde dolaşıyor. "Dizlerinin üzerine çök, Kasırga. Sikilmekten hoşlanan fahişeler diz çöker ve bunun için yalvarır."

Oh, Tanrıya şükür.

Şeytanı oynamak istiyor. Hevesle dizlerimin üzerine çöktüğümde amım küçük bir dans yapıyor. Şımarıklık bitti. Onun için çok iyi olacağım. Ve karşılığında, bu lanet duvarları indirecek ve sonunda beni içeri alacak.

"Ne istiyorsun?" diye hırlıyor.

"Seni memnun etmek istiyorum," diye cevap veriyorum, ayaklarının dibindeki yerimden ona bakarak. "Sikini istiyorum. Lütfen baba."

Neşesiz bir kahkaha atıyor. "Sırf istediğin için sikimi alabileceğini mi sanıyorsun? Bu iş böyle yürümeyecek, seni açgözlü küçük sürtüğ. Ayrıca, sen benim sikimi istemiyorsun. Sadece boğulacak bir şey istiyorsun. Aç ağzını."

Dudaklarımı onun için ayırırken kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor, içim ihtiyaçla sıkışıyor.

İki parmağını ağzıma soktu. "Em."

Parmaklarını emerken, dilimi ve dişlerimi onu kızdırmak için kullanırken yumuşak bir inilti benden kaçıyor. Üçüncü bir parmak daha sokuyor ve onu da alıyorum, elini kendi ritmine göre pompalarken çenemden aşağı tükürük damlıyor. Serbest eliyle saçlarımı kavırıyor, başımı sabit tutuyor ve ben öğürene, gözlerim sulanana kadar parmaklarını daha derine itiyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "Ağzın çok sıcak, çok ıslak.

Peki ya amın? Benim için ıslandın mı, Kasırga?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. Bana 'Kasırga' diyor ve ben buna tutunuyorum. Onun tüm duvarlarını yıkacağım. Rüzgârlarım essin, yağmurlar yağsın. Bu adam *benim*. Onu fırtınamın içine çekeceğim.

Ağzımı açmaya zorlarken boğazım parmaklarıyla tıkanıyor. Elini hızla çekip kurtarıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Endorfinlerim damarlarımda hızla dolaşıyor ve beni o uğultu, uğultu hissiyle baş başa bırakıyor. Onun hakimiyetiyle sarhoş oldum.

"Jake, dizlerinin üzerine çök ve amcığını kontrol et," diyor. "Bak bakalım bizim için damlıyor mu?"

Jake dizlerinin üzerine çöküp bakışlarını yüzümde gezdirirken midem heyecanlı bir takla atıyor. Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Lütfen bebeğim," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum.

Hâlâ uyku şortum ve bir çift külot giyiyorum, ama Jake kolayca etraflarında dolaşüyor, elini üst kısmın içine daldırıyor, ıslak merkezimi ararken parmak uçları çıplak amımın üzerinde fırçalıyor. Parmaklarını içime daldırıp klitorisimi nazıkçe çevrelemek için yukarı doğru sürüklerken inlememi engelleyemiyorum.

"Eee?" Caleb homurdanıyor.

"Islak," diye yanıtlıyor Jake, sesi kısık.

"Ne kadar ıslak? Göster bana."

Jake parmaklarını şortumdan çıkarıp Caleb'in görmesi için havaya kaldırıyor. Mutfağın parlak ışıkları altında parlıyorlardı.

"Bırak tadına bakayım," diye emrediyor Caleb.

Jake kolunu daha yukarı kaldırıyor ve ben büyülenmiş bir halde Caleb'in Jake'in parmaklarını ağzına alıp emerek temizlemesini izliyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor Jake. Caleb onu bırakır ve Jake elini yanına indirir, bakışları kontrolsüz bir uyarılmayla camlaşır.

"Ayağa kalk, Jake. çıkar."

Bakışlarımı tutan Jake ayağa kalkıyor. Ona güven verici bir baş selamı daha veriyorum ve elleri gri eşofmanlarına gidiyor, onları kalçalarından aşağı çekiyor. Sert siki yüzüme doğru serbestçe uzanıyor.

"Bak, kendine bir bak," diye homurdanıyor Caleb, dikkatimi yeniden çekmek için saçlarımı çekiştiriyor. "Onun sikinin tadına bakmak için nasıl da salyalar akıtıyorsun. Bahse girerim bu ağız her şeyi becerir." Başparmağı alt dudağıma sürtünüyor.

Yavaş ve sabit nefes alıyorum, dizlerim sert mutfak fayansları yüzünden ağrımaya başlıyor.

Caleb eğiliyor. "Bir çift parmaktan daha büyük bir şeyle boğulmak ister misin?"

Başımı

salladım.

"Konuş."

"Evet," diye

fısıldadım. "Evet,

ne?"

"Evet, onun sikini istiyorum. Lütfen baba. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Jake'e bakarken burun delikleri şişiyor. "Boğulmak için bir sik istiyor. Ona verecek misin?"

Jake yavaşça başımı sallar.

"Lanet olsun, sen de mi?" diye homurdanıyor Caleb. "Konuş, Compton." "Evet," diye mırıldanıyor. "Bunu ona vermek istiyorum."

Caleb gülümsüyor, belli ki ikimizin de ona verdiği bu kontrol hissinden hoşlanıyor. Jake daha önce hiç bu oyunları oynadı mı? Bundan şüpheliyim. Bu seviyede değil.

Caleb başımı Jake'in kasıklarına doğru yönlendiriyor. "Jake'in sikini yala, Hurricane. Doldurulmayı ne kadar sevdiğini göster ona. Bizim için çok iyi bir orospusun. Onu derinlere al."

Hevesle itaat ediyorum, ağzımı açıp ucunu tadarken gözlerim Jake'te, daha derine inmeden önce dilimle alay ediyorum. Caleb elini saçlarımda tutarak hızıma rehberlik ediyor. Jake bir iniltiyle ellerini omuzlarıma indiriyor, başparmakları boynumun hassas derisini okşuyor.

"O nasıl hissediyor, Jake?"

"Lanet olası cennet gibi," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı, başı geriye eğik. "Kasırğa, onun sikini yalamayı seviyorsun, değil mi?"

Mırıldanıyorum ve başımı sallıyorum, ağzım hâlâ onun sikinin etrafında. "Bu kadar yeter," diye homurdanıyor Caleb, beni geriye doğru sarsarak.

Jake, Caleb'e bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor, parlayan siki ihtiyaçla seçiriyor. Amım bunun için ağrıyor. Bu tür bir oyunun en zor kısmı hazzı geciktirmektir, ama sonunda serbest kalmayı daha tatlı hale getirir. İçimden bir ses Caleb'in kenarların kralı olduğunu söylüyor. Amım buna dayanabilir mi bilmiyorum.

Caleb yüzümü okşayarak, "Dizlerinin üzerindeki haline bak," diye mırıldanıyor. "Çok güzelsin. Daha ister misin?"

Başımı salladım. "Lütfen, baba. Sikini istiyorum. Seni çok iyi hissettirmek istiyorum." "O zaman çıkar onu."

Tereddüt etmeden uzanıp atletik şortunu çekiyorum ve ayak bileklerinin etrafından yere bırakıyorum. Muhteşem siki yüzümde, sert ve gururlu. Altındaki gümüş halterler mutfağın ışığını yakalıyor.

İçeri girerken kendi tabanını tutarak yumruklarını sıkıyor. "Aç. Bana bu ukalanın neler yapabileceğini göster."

Ağzımı açıyorum, ucunu dudaklarımdan arasına iterken ona bakıyorum. Dilimle onu kızdırıyorum, piercinglerinin üzerinde kaymasına izin veriyorum. Dilime karşı bile, yivler çok iyi hissettiriyor. hiçbir şeye kenetlenmezken bir ürperti bastırıyorum. Bu boşluk hissi beni delirtiyor. Daha fazla dayanamayacağım.

Caleb inliyor, eli saçlarımda yumuşuyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

Onun yanında, Jake nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor.

Caleb geriliyor ve beni çekip çıkarıyor. "Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye kaşlarını kaldırarak soruyor.

Jake başını sallıyor.

"Sanırım sende bir övgü saplantısı var," diye alay ediyor Caleb, sesi karanlık ve . "Ona ne zaman iyi bir kız desem, o lanet derinin içinde kıvranıyorsun. Kışkandın mı *meleğim*?"

"Kahretsin," mırıldanan Jake'in aleti, dokunma dürtüsüyle savaşıırken seğiriyor

o.

Caleb elini uzatıp Jake'i yakalarken adeta böğürüyordu.

saçından tutup onu daha yakına çekti. "Belki de onun ilacından tatmak istiyorsundur. Bu mudur yani? Sen de mi benim yerime geçmek istiyorsun, Jake? Yönlendirilmeyi sevdiğini ikimiz de biliyoruz. Benim için çok iyi bir çocuk olabilirsin," diye ve şimdi Jake de ben de kıvranıyoruz. "Şımarık lanet hayatında bir kez olsun O'hak etmek ister misin?"

Jake yavaşça başını sallıyor ve amım alevler içinde kalmaya hazır.

Caleb şeytanın vücut bulmuş hali gibi gülümsüyor. "Güzel. O zaman dizlerinin üzerine çök."

"Tanrım," diye mırıldandı Jake, yanımda dizlerinin üzerine çökerek.

Caleb bir elini ikimizin de başının üzerinde tutuyor, parmakları saçlarımızın arasında geziniyor. "Öpüşün," diye emrediyor. "Jake, parmaklarını onun amına sok, ama sakın boşalmasına izin verme. Onları oraya sok ve tut. Eğer bir santim bile kıpırdarsa, çekeceksin, anlaşıldı mı?"

Jake bakışlarımı tutarken hayal kırıklığıyla inliyorum, yüz ifadesi sıcaklıktan volkanik bir hal alıyor. Jake bir eliyle enseme kavlıyor ve beni kendine çekerek anlamsızca öpüyor. Tanrım, benim oğlanlar çok iyi öpüşüyor. Diğer eli şortumun içine giriyor ve iki kalın parmağını içime sokuyor. Tıpkı ona söylendiği gibi onları sabit tutuyor, bana hiçbir şey sunmuyor. Bu işkencenin en mükemmel şekli.

Ama dili geri çekilmiyor. O da benim kadar açgözlü, çaresiz ağzıyla amıma vermeyeceği tüm tutkuyu talep ediyor. Birbirimize sarılırken ellerimiz dolaşıyor. Bu sırada Caleb ellerini başımızın üzerinde tutarak bize tutunuyor. Tam ortalık ısınmaya başladığında, saçlarımızdan çekerek bizi ayırıyor. Öpüşmemiz kesiliyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Jake çok sertleşmiş, sikiinin ucundan sızıntılar geliyor. Yere düşmek üzere olan bir damla prekum var ve ihtiyaçtan dudağımı ısırarak inliyorum.

Hiçbir şey kaçırmadan Caleb'in eli saçlarımda sıkılaşıyor. "Yakala onu, tatlım. Şimdi, boşa gitmeden önce."

Ağzımı Jake'e götürmek istiyorum ama Caleb beni tutuyor. Onun yerine elimi uzatıp parmağımı Jake'in ucunda gezdiriyorum, döllerini parmak ucumda kayganlaşıyor. Parmağımı ağzıma götürüyorum ve Caleb'in saçımı tekrar sıkmasıyla irkiliyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırlıyor. "O senin değil. Henüz dölümüzü hak etmedin, açgözlü kız. Ver onu bana."

Elimi havaya kaldırdığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Jake, Caleb'i dölünden bir damla ile beslerken beni izliyor. Caleb parmağımın etrafında mırıldanıyor ve onu emerek temizliyor. "Mmm, ne kaçırdığını bilmiyorsun, Kasırga."

Şimdi Jake kıvranıyor, eli kendi aletinin tabanını sarıyor, ona dokunmaktan kendini alamıyor.

"Huzursuzlanmaya mı başladın meleğim?" Caleb alay ediyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" "Evet," diyor nefes nefese. "Lütfen," diye ekliyor ve sanırım Caleb

ölmüş ve cennete gitmiş gibi hissediyorum.

"O zaman benim mükemmel uslu çocuğum ol ve sikimi yala."

Tanrım, bu. Hesaplaşma anı. Şu ana kadar ne yapıyorsak yapalım, *bu* gerçek ani ölüm anı. Bekliyorum, Jake'in ne yapacağına karar vermesini izliyorum. Bana bakıyor, çaresizce yol göstermemi bekliyor. Çok gergin, çok masum görünüyor, hiç de öyle biliyorum.

Ama bu onun için yeni bir bölge. Sormama bile gerek yok. Jake hayatında daha önce hiç sakso çekmedi. Hiç istemedi... şimdiye kadar.

"Buradayım meleğim," diye mırıldanıyorum, ona onayımı sunuyorum ama buna ihtiyacı yok.

"Lanet olsun." Hafifçe kayar, Caleb'la biraz daha yüz yüze gelir ve iki elini birden uzatıp Caleb'in kalçalarına geçici olarak yerleştirir. Caleb'in sertleşmiş siki tam yüzünün ortasındaydı ve ucu sızıyordu.

Başımı kaldırıp Caleb'in gözlerindeki çaresizliği, özlemi ve ham ihtiyacı görüyorum.

Jake inleyerek başını kaldırdı. "Bunu daha önce hiç yapmadım Cay. Ben-"

İşte o zaman kalbim iki beden daha büyüyor. Yanlış yapmak istemiyor. Bunun en iyi arkadaşı için iyi olmasını istiyor. Uzanıp elimi Caleb'in bileğine doluyorum ve sessizce talebimi iletiyorum. Benimle çok uyumlu, vücut dilimi okuyor. Beni bırakıyor, eli yanına düşüyor.

"Sana göstereyim meleğim," diyorum ve öne doğru kayarak kolumu Jake'in beline doluyorum. Omzunu öpüyorum ve ona gülümsüyorum. "Onu birlikte götüreceğiz. Takım çalışması, değil mi?" Küçük bir göz kırpmayla ekliyorum.

"Evet... takım çalışması."

Caleb hareketsiz durup önünde diz çökmüş bizi izlerken göğsü kabarıyor.

"Onu üssünde tut," diye başımı sallayarak emrediyorum.

Jake sağ elini Caleb'ın kalçasından kaydırıp Caleb'ın sikinin doluyor.

Caleb inliyor ve ben gülümsüyorum. İşler onun için ne kadar da çabuk değişti. Ama hayatının en iyi orgazmlarından birini yaşamak üzere, o yüzden şikayet etmese iyi olur. Sanırım en dipteyken bile en tepeye çıkmaktan kendimi alamıyorum.

"Alay ederek başlamak istiyorsun," diye açıklıyorum. "Ucunu yala, sonra em. İşte böyle." Sonra da Jake benim için sabit tutarken Caleb'ın delikli aletinin ucunu emerek gösteriyorum. Gülümseyerek onu bırakıyorum ve Jake'in ağzının köşesini öpmek için eğiliyorum. "Şimdi sen dene meleğim. Cay'imizi çılgına çevir."

Sırıtır ve boştaki elini belime doluyor. Sonra Caleb'a dönüyor ve aletini ağzına alıyor.

(Ake'nin ağız aletimin etrafında ve ben öldüm. Bu ölüm ve ben öldüm. Burası cennet olmalı çünkü Rachel da burada. İkisi de ve ona beni bir şampiyon gibi nasıl emeceğini öğretiyor.

Bu lanet kadın. Bu tanrıça. Beni alt ediyor, *ikimizi* de alt ediyor. Dizlerinin üstünde. Ve şimdi tekrar öldüm. İşte bu kadar. Benden bu kadar. Onu her yerde takip edeceğim. Bana sadece Reddi de, çünkü ben kırbaçlandım.

"Bu çok iyi, meleğim," diye mırıldanıyor Jake'e, eli sikinin etrafında, o beni emerken onu okşuyor. Dili sıcak ve ıslak, ayakta durmak için elimden gelen tek şey bu. "Onu daha derine götür," diye mırıldanıyor, diğer eli saçlarında, ihtiyacı olduğunu bildiği gibi onu yatıştırıyor. "Boğazını gevşet ve dilinin üzerinde kaymasına izin ver. Mmm... aynen böyle."

Aman Tanrım. Anlatmayı bırakmalı yoksa patlayacağım. Jake Compton'dan ilk saksomun 60 saniye içinde bitmesine izin veremem. Bunu yavaşlatmak zorundayım. Devam etmeliyim.

"Çok iyi gidiyorsun," diyor. "Cay'imi alışına bak. Taşaklarını , bebeğim. Nasıl sevdiğini biliyorsun. Biraz sık onu."

Tanrım, yapamıyorum.

Ve sonra eli tam orada. Jake Compton çuvalımı avuçlarken, ağız sikimi tamamen emiyordu.

"Kontrolünü kaybediyor," diye alay ediyor, boştaki eli çıplak kalçamı okşuyor. "Eğer dikkatli olmazsan, sıcak yükünü boğazından aşağı boşaltacak."

"Kahretsin, evet öyleyim," diye homurdanıyorum, sonunda kelimelerimi buldum. "Ve benim iyi oğlum hepsini yutacak. Seni tıka basa dolduracağım."

"Hayır, değilsin," diye karşı çıkıyor. Eğilip Jake'in kulağına usulca mırıldanıyor. "Ağızına almasına izin vereceksin meleğim. Ama yutmayacaksın. Kabul ettiğine dair başını sallla."

Jake inliyor, titreşim aletimde uğulduyor ve yemin ederim buna daha fazla dayanamayacağım. Sikimin etrafında başını sallıyor ve hepsi bu kadar. Benden bu kadar. Elimi saçlarının arasına sokuyorum ve kalçalarımınla bir kez itiyorum. Sikimin etrafında homurdanıyor, bana ters ters bakıyor, izinsiz girişten hoşlanmıyor, ama tekrar itiyorum. Beni kalçalarımın tutuyor, parmakları demir gibi sıkı, hızını kontrol ediyor, böylece onu istediğim gibi boğamıyorum. Bana göre hava hoş. Ağızına boşalmama izin verdiği sürece istediği her şeyi yapabilir.

"Sen çok iyi bir çocuksun," diye mırıldanıyorum, ona hak ettiği övgüyü veriyorum. "Benim için diz çökmüş haline bak. Çok güzel, çok güçlü. Beni bir rüya gibi emiyorsun bebeğim. Tanrım, çok yeteneklisin."

Sikimin etrafında inliyor ve ben bu hissin sonsuza dek sürmesini istiyorum. "Şu anda bana sahipsin," diyorum. "Tüm kontrol sende. Ben seninim, Jake. Bitir beni. Hepsini al. Her şeyi al."

Homurdanarak uzanıp kıcıma bir tokat atıyor ve *Tanrım*, o kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Jake Compton ağzının sıcak dölleriyle dolmasına izin verirken, yutkunma dürtüsüyle savaşırken öğürerek haykırıyorum, tüm hislerim yüzüyor.

Titreyen bir karmaşa içindeyim, içimi boşaltırken elim saçlarında titriyor. Gözlerimi açıp aşağı baktığımda iki aşkımın da önümde diz çöktüğünü görüyorum. Rachel gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. Bunu benim için o yaptı. Henüz beni ele vermedi ama ne istediğimi biliyor ve Jake'i de ona sahip olabileceğime inanacak kadar iyi tanıyor.

En çılgın hayallerimde bile Jake'in mutfağında çıılçıplak duracağımı, ellerimin hayatımın *iki* aşkının üzerinde olacağını ve beni memnun etmelerini izleyeceğimi düşünmemiştim. Buna bir anlam veremiyorum. Ben-

"Ah, kahretsin," diye mırıldanıyorum çünkü Jake beni itiyor, göğsü kabarıyor, Rachel'a dönerken gözleri simsiyah açılıyor. Dölleri çenesinden aşağı damlıyor.

"Ağızıma tükür meleğim," diye mırıldanıyor, elini onun yanağında gezdiriyor. "Ve sonra ayağa kalk ve seni onun dölüyle emmeme izin ver."

Zaten ölüyken ölmek mümkün mü? Çünkü az önce göğsümden bir ok daha yedim.

Jake onu saçlarından ağzını onun ağzına bastırırken bir tür vahşi canavara dönüşüyor. Jake dölleri onun ağzına tükürürken şaşkınlıkla izliyorum. Ondan ayrılıyor, nefes nefese kalıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve tökezleyerek ayağa kalkıyor. Elini uzatıp denge için ön koluma dayadı. Kız ikimize de bakarken bana tutunmaya devam ediyor, çıplak ve muhteşem, kendine güveni taşıyor.

Müthiş gerçek beni bir kez daha vurdu: Bu kadını uçurumdan aşağıya kadar takip ederdim. Phuket'te yelken açmak mı istiyor? Tekneyi ben yaparım. Bir çeşmede çıplak dans etmek mi istiyor? Roma'nın bir blogunu kapatır ve eline bir havuz eriştisi veririm. Rachel'im ne isterse alır. Mars Kinnunen'in ejderha sikiyle onu becermesini mi istiyor? Yani, izleyeceğim, çünkü lanet olsun, eğer o adamın o aletle ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile varsa, onu canlı canlı parçalayacak. Ve ben bunu görmek istiyorum. Otuzbir çekeceğim. O amcığını sikerken ben de götünde olacağım, o canavar yarak onu o kadar daraltacak ki nefes almakta zorlanacağım.

Acı gerçek şu ki, gerçekten umurumda değil. Mars'ı sikebilir. Kahretsin, bütün takımı sikebilir. Bu onun seçimi. Her iki durumda da, o benim. Jake de benim. Hiçbir yere gitmiyorlar, ben de gitmiyorum. İstedğim ve ihtiyacım olan her şey bu mutfakta var.

Rachel'in dizlerinin üzerinde öne doğru kaymasını, elleriyle Jake'in kalçalarını destekleyerek onu derinlemesine emmesini izliyorum.

"Oh, bebeğim. İşte bu!" diye inliyor, elleri kızın saçlarında, kız onun shaftında aşağı yukarı kayarken onu sevgiyle tutuyor, dölüm kayganlaştırıcı görevi görüyor.

"İkinize de bakın," diye mırıldanıyorum, kalbim parçalanıyor. "Sizi seviyorum," diyorum, kelimeler bilinçsizce ağzımdan dökülüyor. "İkinizi de o kadar çok seviyorum ki. Siz olmadan öleceğim." Yaklaşıyorum, ellerim her ikisinin de omuzlarında. "Beni asla geride bırakmayın," diye fısıldıyorum, hiç beklemediğim bir atış yaparak. Ani ölüm, değil mi? Kahretsin, bu şey baş döndürücü. "Birlikte olağanüstü olun, dünyayı ele geçirin, sadece benim gelmeme izin verin."

Rachel, Jake'in sikinin etrafında inliyor, sol eli onun kalçasını bırakıp benimkini kavıyor. Jake, Rachel'in saçlarındaki tutuşunu gevşetiyor ve eli sırtımdan aşağıya doğru kayıyor. Üçümüz birbirine dokunurken, Jake başını geriye atıp Rachel'in ağzına üflüyor, Rachel titrerken eli omzumu sıkıca kavıyor.

Rachel ağzını Jake'in sikinden ayırıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor. Çıplak ve nefes kesici. İçi de dışı da güçlü. Hepimiz işlerimizi kimin yürüttüğünü biliyoruz. Orada bir kraliçe gibi duruyor, gözleri şehvetten cam gibi, burnundan ağır ağır nefes alıyor. İki elini kaldırarak parmaklarını şıklatıyor ve sessiz bir komutla yeri işaret ediyor.

Jake ve ben kaya gibi dizlerimizin üzerine düştük. Telafi etmek zorundayım, sadece sol dizimle yere dokunuyorum, sağ dizim futbol diz çöküşü gibi bükülmüş.

Çenelerimizden tutup yukarı kaldırıyor, gözlerinde sessiz bir emir var. Hiç tereddüt etmedim. Ağzımı açıyorum ve o da gülümseyerek eğilip döllerimizin karışımını ağzıma tükürüyor. Bir iniltiyle yutkunuyorum, tuzlu tadın dilimi kaplamasına izin veriyorum. Bu benim ve Jake. Bu o. Üçümüz birlikteyiz. Tamamen yeni bir şeyin başlangıcı.

Gülümseyerek Jake'e dönüyor ve Jake de tereddüt etmeden ağzını açarak dölün Jake'in bekleyen dudaklarına damlamasına izin veriyor. Jake yutkunuyor, yumuşak bir iniltiyle dudaklarını yalıyor. Geri kalanını da yutuyor. Sonra bir elini aynı anda saçlarımızdan geçiriyor ve gülümsüyor. "Ne kadar iyi çocuklar," diye mırıldanıyor. "Dizlerinizin üzerinde benim için çok güzelsiniz."

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü küçük bir kahkaha atıyor ve gülümsüyor, bir kraliçe zafer kazanmış gibi. Bu sahneye başladığımızda kontrol bendeydi. Şimdi dizlerimin üzerindeyim ve buna bayılıyorum, daha fazlası için yalvarmaya hazırım. Parmaklarını yanağımda gezdirerek Jake'in hareketini taklit ediyor. "Şimdi... beni üst kata ilk kim çıkaracak ve kıcıımı ilk kim sikecek?"

Çılgılık mı?"

Yeterince hızlı ayağa kalkamıyoruz.

(Ake'nin ağız aletimin etrafında ve ben öldüm. Bu ölüm ve ben öldüm. Burası cennet olmalı çünkü Rachel da burada. İkisi de ve ona beni bir şampiyon gibi nasıl emeceğini öğretiyor.

Bu lanet kadın. Bu tanrıça. Beni alt ediyor, *ikimizi* de alt ediyor. Dizlerinin üstünde. Ve şimdi tekrar öldüm. İşte bu kadar. Benden bu kadar. Onu her yerde takip edeceğim. Bana sadece Reddi de, çünkü ben kırbaçlandım.

"Bu çok iyi, meleğim," diye mırıldanıyor Jake'e, eli sikinin etrafında, o beni emerken onu okşuyor. Dili sıcak ve ıslak, ayakta durmak için elimden gelen tek şey bu. "Onu daha derine götür," diye mırıldanıyor, diğer eli saçlarında, ihtiyacı olduğunu bildiği gibi onu yatıştırıyor. "Boğazını gevşet ve dilinin üzerinde kaymasına izin ver. Mmm... aynen böyle."

Aman Tanrım. Anlatmayı bırakmalı yoksa patlayacağım. Jake Compton'dan ilk saksomun 60 saniyede bitmesine izin veremem. Bunu yavaşlatmak zorundayım. Devam etmeliyim.

"Çok iyi gidiyorsun," diyor. "Cay'imi alışına bak. Taşaklarını , bebeğim. Nasıl sevdiğini biliyorsun. Biraz sık onu."

Tanrım, yapamıyorum.

Ve sonra eli tam orada. Jake Compton çuvalımı avuçlarken, ağız sikimi tamamen emiyordu.

"Kontrolünü kaybediyor," diye alay ediyor, boştaki eli çıplak kalçamı okşuyor. "Eğer dikkatli olmazsan, sıcak yükünü boğazından aşağı boşaltacak."

"Kahretsin, evet öyleyim," diye homurdanıyorum, sonunda kelimelerimi buldum. "Ve benim iyi oğlum hepsini yutacak. Seni tıka basa dolduracağım."

"Hayır, değilsin," diye karşı çıkıyor. Eğilip Jake'in kulağına usulca mırıldanıyor. "Ağızına almasına izin vereceksin meleğim. Ama yutmayacaksın. Kabul ettiğine dair başını sallla."

Jake inliyor, titreşim aletimde uğulduyor ve yemin ederim buna daha fazla dayanamayacağım. Sikimin etrafında başını sallıyor ve hepsi bu kadar. Benden bu kadar. Elimini saçlarının arasına sokuyorum ve kalçalarımla bir kez itiyorum. Sikimin etrafında homurdanıyor, bana ters ters bakıyor, izinsiz girişten hoşlanmıyor, ama tekrar itiyorum. Beni kalçalarımın tutuyor, parmakları demir gibi sıkı, hızını kontrol ediyor, böylece onu istediğim gibi boğamıyorum. Bana göre hava hoş. Ağızına boşalmama izin verdiği sürece istediği her şeyi yapabilir.

"Sen çok iyi bir çocuksun," diye mırıldanıyorum, ona hak ettiği övgüyü veriyorum. "Benim için diz çökmüş haline bak. Çok güzel, çok güçlü. Beni bir rüya gibi emiyorsun bebeğim. Tanrım, çok yeteneklisin."

Sikimin etrafında inliyor ve ben bu hissin sonsuza dek sürmesini istiyorum.

"Şu anda bana sahipsin," diyorum. "Tüm kontrol sende. Ben seninim, Jake. Bitir beni. Hepsini al. Her şeyi al."

Homurdanarak uzanıp kıcıma bir tokat atıyor ve *Tanrım*, o kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Jake Compton ağzının sıcak dölleriyle dolmasına izin verirken, yutkunma dürtüsüyle savaşırken öğürerek haykırıyorum, tüm hislerim yüzüyor.

Titreyen bir karmaşa içindeyim, içimi boşaltırken elim saçlarında titriyor. Gözlerimi açıp aşağı baktığımda iki aşkımın da önümde diz çöktüğünü görüyorum. Rachel gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. Bunu benim için o yaptı. Henüz beni ele vermedi ama ne istediğimi biliyor ve Jake'i de ona sahip olabileceğime inanacak kadar iyi tanıyor.

En çılgın hayallerimde bile Jake'in mutfağında çırılçıplak duracağımı, ellerimin hayatımın *iki* aşkının üzerinde olacağını ve beni memnun etmelerini izleyeceğimi düşünmemiştim. Buna bir anlam veremiyorum. Ben-

"Ah, kahretsin," diye mırıldanıyorum çünkü Jake beni itiyor, göğsü kabarıyor, Rachel'a dönerken gözleri simsiyah açılıyor. Dölleri çenesinden aşağı damlıyor.

"Ağızma tükür meleğim," diye mırıldanıyor, elini onun yanağında gezdiriyor. "Ve sonra ayağa kalk ve seni onun dölüyle emmeme izin ver."

Zaten ölüyken ölmek mümkün mü? Çünkü az önce göğsümden bir ok daha yedim.

Jake onu saçlarından ağzını onun ağzına bastırırken bir tür vahşi canavara dönüşüyor. Jake dölleri onun ağzına tükürürken şaşkınlıkla izliyorum. Ondan ayrılıyor, nefes nefese kalıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor ve tökezleyerek ayağa kalkıyor. Elini uzatıp denge için ön koluma dayadı. Kız ikimize de bakarken bana tutunmaya devam ediyor, çıplak ve muhteşem, kendine güveni taşıyor.

Müthiş gerçek beni bir kez daha vurdu: Bu kadını uçurumdan aşağıya kadar takip ederdim. Phuket'te yelken açmak mı istiyor? Tekneyi ben yaparım. Bir çeşmede çıplak dans etmek mi istiyor? Roma'nın bir bloğunu kapatır ve eline bir havuz eriştesi veririm. Rachel'ım ne isterse alır. Mars Kinnunen'in ejderha sikiyle onu becermesini mi istiyor? Yani, izleyeceğim, çünkü lanet olsun, eğer o adamın o aletle ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile varsa, onu canlı canlı parçalayacak. Ve ben bunu görmek istiyorum. Otuzbir çekeceğim. O amcığını sikerken ben de götünde olacağım, o canavar yarrak onu o kadar daraltacak ki nefes almakta zorlanacağım.

Acı gerçek şu ki, gerçekten umurumda değil. Mars'ı sikebilir. Kahretsin, bütün takımı sikebilir. Bu onun seçimi. Her iki durumda da, o benim. Jake de benim. Hiçbir yere gitmiyorlar, ben de gitmiyorum. İstedğim ve ihtiyacım olan her şey bu mutfakta var.

Rachel'ın dizlerinin üzerinde öne doğru kaymasını, elleriyle Jake'in kalçalarını destekleyerek onu derinlemesine emmesini izliyorum.

"Oh, bebeğim. İşte bu!" diye inliyor, elleri kızın saçlarında, kız onun shaftında aşağı yukarı kayarken onu sevgiyle tutuyor, dölüm kayganlaştırıcı görevi görüyor.

"İkinize de bakın," diye mırıldanıyorum, kalbim parçalanıyor. "Sizi seviyorum," diyorum, kelimeler bilinçsizce ağzımdan dökülüyor. "İkinizi de o kadar çok seviyorum ki. Siz olmadan öleceğim." Yaklaşıyorum, ellerim her ikisinin de omuzlarında. "Beni asla geride bırakmayın," diye fısıldıyorum, hiç beklemediğim bir atış yaparak. Ani ölüm, değil mi? Kahretsin, bu şey baş döndürücü. "Birlikte olağanüstü olun, dünyayı ele geçirin, sadece benim gelmeme izin verin."

Rachel, Jake'in sikinin etrafında inliyor, sol eli onun kalçasını bırakıp benimkini kavırıyor. Jake, Rachel'ın saçlarındaki tutuşunu gevşetiyor ve eli sırtımdan aşağıya doğru kayıyor. Üçümüz birbirine dokunurken, Jake başını geriye atıp Rachel'ın ağzına üflüyor, Rachel titrerken eli omzumu sıkıca kavırıyor.

Rachel ağzını Jake'in sikinden ayırıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor. Çıplak ve nefes kesici. İçi de dışı da güçlü. Hepimiz işlerimizi kimin yürüttüğünü biliyoruz. Orada bir kraliçe gibi duruyor, gözleri şehvetten cam gibi, burnundan ağır ağır nefes alıyor. İki elini kaldırarak parmaklarını şıklatıyor ve sessiz bir komutla yeri işaret ediyor.

Jake ve ben kaya gibi dizlerimizin üzerine düştük. Telafi etmek zorundayım, sadece sol dizimle yere dokunuyorum, sağ dizim futbol diz çöküşü gibi bükülmüş.

Çenelerimizden tutup yukarı kaldırıyor, gözlerinde sessiz bir emir var. Hiç tereddüt etmedim. Ağzımı açıyorum ve o da gülümseyerek eğilip döllerimizin karışımını ağzıma tükürüyor. Bir iniltiyle yutkunuyorum, tuzlu tadın dilimi kaplamasına izin veriyorum. Bu benim ve Jake. Bu o. Üçümüz birlikteyiz. Tamamen yeni bir şeyin başlangıcı.

Gülümseyerek Jake'e dönüyor ve Jake de tereddüt etmeden ağzını açarak dölün Jake'in bekleyen dudaklarına damlamasına izin veriyor. Jake yutkunuyor, yumuşak bir iniltiyle dudaklarını yalıyor. Geri kalanını da yutuyor. Sonra bir elini aynı anda saçlarımızdan geçiriyor ve gülümsüyor. "Ne kadar iyi çocuklar," diye mırıldanıyor. "Dizlerinizin üzerinde benim için çok güzelsiniz."

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı çünkü küçük bir kahkaha atıyor ve gülümsüyor, bir kraliçe zafer kazanmış gibi. Bu sahneye başladığımızda kontrol bendeydi. Şimdi dizlerimin üzerindeyim ve buna bayılıyorum, daha fazlası için yalvarmaya hazırım. Parmaklarını yanağımda gezdirerek Jake'in hareketini taklit ediyor. "Şimdi... beni üst kata ilk kim çıkaracak ve kıcımlı ilk kim sikecek? Çılgılık mı?"

Yeterince hızlı ayağa kalkamıyoruz.

(Mars Kinnunen ile radarın altında seyahat etmenin görüldüğünden daha zor olduğu ortaya çıktı. Adam 1.75 boyunda, dövme, sakallı bir Viking. Her yerde göze çarpıyor.

profesyonel sporcu statüsüne bakılmaksızın her kalabalığın ilgisini çeker. Havaalanında ilerlerken, tüm gözlerin bize çevrilmesi için insanların onun NHL'nin en iyi kalecilerinden biri olduğunu bilmesine gerek yok.

Ve görünüşe göre, Clark Kent kılığına girme fikri saçlarını açıp güneş gözlüğü takmak. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kalın ve dokulu, omuzlarının hemen üzerinden sarkan sarı bir aslan yele. Görünümü ayak bileğinden kelepçeli bir çift siyah elbise pantolonu ve tüm kaslarını saran net, gri bir tişörtle tamamlıyor. Adam zahmetsiz bir zenginlik ve sofistike bir görünüm sergiliyor.

Bu arada ben de yüksek belli yoga pantolonu, crop top ve siyah 5 dolarlık parmak arası terlikten oluşan üniformamla onun yanında koşuyorum. Her neyse, havaalanı işte. Yolculuk için kıyafet kuralının GQ casual olduğunu bilmiyordum. Gece çantamın askısına daha sıkı sarıldım. "Neden acele ettiğimizi biliyor muyum?"

Bana bakıp yavaşlayarak durdu. Koyu renk ardındaki gözlerini göremiyorum. "Ne?"

Koyu renk saçlarımın dağınık dallarını yüzümden savurarak nefes alıyorum. İnsanlar daha rahat bir tempoda yanımızdan geçip gidiyor, çantalarını taşıyor ve çocukları kovalıyorlar. "Yangın ya da bilmediğim bir şey mi var? Kaza yapmadan önce tuvalete mi koşuyorsun?"

Sarı kaşları güneş gözlüğü çerçevelerinin arkasından kalkıyor. "Ne?"

"Tanrım, *yavaşla* Mars," diye homurdanarak şakayı bırakıyorum. "Sana . Bir Clydesdale'in peşinden koşan minyatür bir midilliye benziyoruz."

"Ne?" diyor üçüncü kez, dudakları şaşkınlıkla büzülmüş bir halde.

Bir kahkaha attım. "Unut gitsin," diyerek onu savıyorum. "Senin gibi, Kinnunen. Zaten kendi biletlerimiz var. Kapıda görüşürüz."

"Sensiz yürümemi mi istiyor?"

"Eğer bu kadar hızlı yürüyeceksen bu kaçınılmaz!" Sonunda anladığını görebiliyorum. "Oh," diyor. "Özür dilerim." *Tanrım*.

Sonunda oraya vardık sanırım.

"Sadece yürüyordum," diye ekliyor.

"Evet, yürümeye devam et," diyorum, terminalin aşağısını işaret ederek. "Benim için endişelenme Mars. Sen devam et, ben sana yetişirim."

"Ama seninle yürümek istiyorum."

O kadar yumuşak söylüyor ki, hiç söylemediğini de hayal edebiliyorum. Ben daha cevap vermeden arkamızdan çantalarını taşıyan üç adam içeri dalıyor.

"Kahretsin beyler, ne dedim ben?" diye sesleniyor öndeki iri adam. "*Ben* Mars Kinnunen. Hey, adamım. Harikasın!"

Ilmari dönüşmeden önce kısa bir süreliğine kaskatı kesiliyor. Sanki az önce benimleyken olduğu kişi hızlı bir değişim için bir dolaba giriyor ve NHL Kalecisi Mars çıkıyor. Gözleriyle buluşmayan garip, sahte bir gülümseme takınıyor ve çocuklara teşekkür ediyor, her biri için bir şey imzalıyor ve onunla fotoğraf çektirmelerine izin veriyor.

Tüm bu süre boyunca, ona kol mesafesinde hareket etmeme izin vermedi. İki kez denedim ama ikisinde de elini uzattı ve beni yakınında tutmak için üst koluma doladı. Onları kibarca uzaklaştırıyor ve kolumdaki tutuşu gevşiyor.

"İşte bu yüzden hızlı yürümeliyim," diye mırıldandı. "Hızlı yürüdüğümde beni durdurmuyorlar."

İkilemini anlayarak başımı sallıyorum. Kaç kez babamın yanında, paparazzi çekimlerini engellemek için montlarımızı başımızın üzerine çekerek havaalanında koştum? Çantamı kaptığım gibi omzuma asıyorum. "Tamam o zaman koca adam. Hadi yapalım şu işi."

Kalkıyoruz, o zürafa bacaklarıyla hızlı hızlı yürüyor, ben de onun yanında koşuyorum.

KAPIYA VARDIĞIMIZDA ÇOKTAN UÇAĞA BINMEYE BAŞLAMIŞLARDI.

Mars biletini kontrol ediyor, güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırıyor.

"C5 kapısından kalkan Cincinnati'ye giden 1647 sefer sayılı uçuş için tüm sıralar, tüm yolcular uçağa alınıyor," diye kapı görevlisinin interkomdan yaptığı uyarı geliyor.

"Bu biziz," diyorum, çantamın ön cebinden kendi biletimi çıkarırken.

Kontuara kadar bize yol gösteriyor ve giriş işlemlerimizi yaptırıyoruz. Kapının etrafında dolanan insanların açık açık bakması dikkatimden kaçmıyor. Birkaç kişi telefonlarını havaya kaldırıp, onun arkası dönükken fotoğraf çekiyorlar. İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum, bakışlarımı kamera lenslerinden uzak tutuyorum.

Kapı görevlisi biletini alır ve onu içeri alır. "Teşekkür , Mr. Kinnunen. 2A koltuğundasınız."

Bir teşekkür kelimesi mırıldanıyor ve onun yanından geçerek jet köprüsüne doğru ilerliyor. Sonra benim biletimi tarıyor. "Ve Bayan Price, siz 17B'desiniz."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Her şey ," diyorum Mars'a, kapıda ona katılıyorum.

Jet köprüsünden uçağa doğru ilerliyoruz. Birinci sınıfta kendi sırasına geçiyor, pencere kenarındaki koltuğa kayıyor.

"İndiğimizde görüşürüz," diyorum neşeyle, sol kulağıma bir kapsül takmışım bile.

"Bekle ne?" diye . "Rachel!"

Duraksıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Evet?"

"Nereye gidiyorsun?" Bana deliymişim gibi bakıyor.

Ben de ona bakarken bu his karşılıklı. "Koltuğuma, Mars. Uçaklarda böyle bir şey vardır," diye ekliyorum. "Hadi ama, bunu herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

Gülümsememe karşılık vermiyor. Hayır, aslında kızgın görünüyor. Sarı kaşları masmavi gözlerinin üzerinde daralıyor. "Neden birinci sınıfta oturmuyorsun?"

"Çünkü bu biletleri tam anlamıyla son dakikada aldım. Yaklaşık 90 dakika sonra iniş yapacağız," diye ekliyorum kayıtsız bir omuz silkmeye. "Rahatlamak için bile zor zaman."

Yüzündeki büyük kızgınlık ifadesi karşısında gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Bu uçuşta da yanında oturmamı istiyor. *Gerçekten mi?* "Ticari bir uçuşta kaleci kartını kullanamazsın Kinnunen. Ve bu büyük bir mesele değil, tamam mı? Birazdan görüşürüz."

Arkamda insanlar birikiyor, bu yüzden koridorda acele ediyorum, yerimi bulmaya giderken ona cevap verme şansı vermiyorum.

(*Büyük bir mesele* olduğunu söylüyor. Bu çok büyük bir mesele. Onun bu uçakta olduğunu ve olmadığını bilmek avuçlarımı terletiyor. Rachel'ın yanımda olmasını istiyorum.

Bana. Rachel'ı istiyorum.

2B hala boş. Neden buraya taşınamıyor? Memnuniyetle öderim. Uçuş görevlisi çağırma düğmesine uzandığımda köşeden bir adam geliyor ve boş koltuğa oturmak üzere olduğunu anlıyorum. Bir işadamı - golf tişörtü, geriye taranmış saçlar, Rolex saat.

Bana doğru bakıyor ve Rachel'ın koltuğuna otururken beni görmezden geliyor. "Uh- huh. Hayır-Chuck, Danny'ye söyle, Cuma günü özellikleri gönderdim."

Telefonla konuşuyor, kulaklığına yüksek sesle konuşuyor. Bu sırada, derimden sürünerek çıkacakmışım gibi hissediyorum. Kapıyı kapattıklarında ve biz geri ittiğimizde, yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Sana bunun için gideceklerini söylemiştim. Uh-huh." Koltuk arkadaşım başını bile kaldırmadan uçuş görevlisinden bir mimoza alıyor.

Kibarca el salladım.

"Danny'ye döndüğümde ilgileneceğimi söyle." Bir iniltiyle eğildim. "Affedersiniz."

"Evet-" Dönüp bana bakıyor, kara kaşları sözünün kesilmesinden duyduğu rahatsızlıkla aşağıya inmiş. "Evet, Chuck. Hayır, Chuck. Yardımcı olabilir miyim?" diyor bana.

"Yol arkadaşım ve ben ayrıldık," diye açıklıyorum. "Onunla yer değiştirmek ister misiniz?"

Etrafına bir göz atıyor. "Birinci sınıfta mı?"

"Hayır."

"O zaman hayır, dostum -Evet, Chuck, ben hâlâ buradayım-" Ben endişemin arttığını hissederken o telefonuyla konuşuyor.

"Taşınman için sana 500 dolar veririm," diyerek tekrar konuşmasını kestim.

"bakalım, Chuck," diye homurdanıyor. "Dostum, senin derdin ne?" diye sorar.

Ben

"Onunla yer değiştirmen için sana para vereceğimi söyledim," diye tekrarladım. "500 dolar nakit."

Alay ediyor. "Bak, adamım, saatte 500 dolar kazanıyorum. Kısa bir uçuş.

Parmak

"Eğer o kadar zor durumdaysan, kız arkadaşını tuvalete götür."

Omuzlarım gerildi. Rachel hakkında bu şekilde konuşması hoşuma gitmiyor. Eğer bir oyuncu olsaydı, çenesine bir yumruk yemeyi hak ederdi. Ama bu hokey değil. Onun anlayacağı dilden konuşmalıyım.

Uçuş görevlisi ikinci kez ondan kapatmasını ister.

Zamanım tükeniyor. Her an geri çekileceğimizi söyleyebilirler.

"Taşınman için sana 1000 dolar veririm," diye teklif ediyorum, üçüncü kez onun üzerinden konuşarak. "Tanrım, *hayır*, pislik," diye . "Beni taciz etmeye devam edersen seni

bu uçuştan atıldım."

Hayal kırıklığının hırıltısını yutarak koltuğun altından çantamı kapıyorum.

"O zaman çekil."

"Ne?"

"Çıkarın beni. *Çekil*."

"Bak, indiğimde seni aramam lazım Chuck. Yanımdaki adam tam bir pislik gibi davranıyor." Emniyet kemerini çözdü ve ayağa kalktı.

"Efendim, oturmanız gerekiyor. Geri itmek üzereyiz" diye sesleniyor uçuş görevlisi.

"Bunu şu adama söyle," diyor başparmağını bana doğru uzatarak.

"Beyler, *ikinizin* de oturması gerekiyor," diye tekrarlıyor.

Ama ben dinlemiyorum. Pisliğin yanından geçip koridorda ilerleyerek otobüse biniyorum, gözlerim Rachel'ı bulmak için koltukları tarıyor.

Uçuş görevlisi arkamdan geliyor. "Efendim, koltuğunuza dönmelisiniz-"

Rachel'ı fark ettim. Telefonuna bakıyor, muhtemelen saldırgan kıvılcı saçlı arkadaşıyla mesajlaşıyor.

"Efendim, *oturmanız* gerektiğini söyledim, efendim!"

Rachel'ın sırasına yaklaştığımda beni fark ediyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Mars, ne yapıyorsun?"

Yanında oturan genç bir adam var. Ters bir beyzbol şapkası ve Buffalo Sabres tişörtü giyiyor. Yaklaştığımı görünce gözleri en az Rachel'inki kadar büyüdü. "Vay anasını," diye bağıyor, aptal gibi sırtarak. "Mars Kinnunen mi? Gerçekten mi?"

Rachel inliyor.

"Merhaba," diyorum koltuk arkadaşına. "Birinci sınıfta oturmak ister misiniz?" "Mars, bu çok saçma," diye bağıyor Rachel, aynı anda çocuk da Aramıza bakar ve "Uhhh..." der.

"Bayım, lütfen yerinize oturun," diyor uçuş görevlisi tekrar. "Hemen. Yoksa uçuştan çıkarılacaksınız."

"Burası benim yerim," diyorum çocuğu göstererek. "2A'ya çıkıyor."

Rachel başını sallayarak, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"Yani... evet tabii," diyor çocuk, emniyet kemerini çözerek. "Seninle hemen bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Uçuş görevlisi "Beyler, *hemen* yerlerinize oturun" diye emrediyor.

Çocuk dar koltuktan tırmanıyor, uçuş görevlisinin tehditlerinden korkmadan telefonunu çıkarıp eğiliyor ve benimle bir selfie çekiyor.

, koca gövdeyi inanılmaz dar alana sığdırıyorum. "Tanrım, Mars," diye mırıldandı Rachel. "Şimdi mutlu musun?"

Daha mutluyum, evet.

"*Ah-tanrım-dur* bakalım, seni koca ağaç." Kolçağı aramızda kaydırırken bana sertçe dirsek atıyor. Bu bize iki santim daha kazandırdı. "İşte bu yüzden sana birinci sınıf koltuk aldım. Profesyonel hokey oyuncuları ekonomi sınıfında uçmaz."

Emniyet kemerimin ucuna uzandım. "Mars, kışımı avuçlamayı kes."

"O zaman emniyet kemerimi çıkar," diye mırıldanarak kemerini kalçasının altından çekip çıkarıyorum. Bu sırada ona çok agresif bir şekilde dirsek atmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Tanrım, bu yolculuğa çikalı daha bir saat oldu ve sen şimdiden beni delirtmeye kararlısın," diye mırıldanıyor, ben tokayı takarken benden uzaklaşıyor.

Uçak hareket etmeye başlıyor ve uçuş görevlileri güvenlik gösterilerine başlıyor. Koltuğuma yerleşip derin bir nefes alıyorum.

"Mars, bunu neden yaptın?" Rachel mırıldanıyor, koyu kahverengi gözleri altın rengi beneklerle dolu bir şekilde bana bakıyor.

"Çünkü senin yanına oturmak istedim," diye cevap veriyorum. Elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçirip dizimin üzerinde dengeliyorum.

"Kimse senin yanına oturmaz

ama ben, Rakas."

"Rakas mı?" diye kaşlarını kaldırarak tekrarlıyor. "Ne yani, Fince Rachel falan mı demek?"

"Hayır."

Elini çekmeye çalışmadı, bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ilmari Kinnunen metodiktir. İzliyorum ve bekliyorum. Seçeneklerimi tartıyorum. Ama Rachel Price'la plan falan yok. Sadece yapıyorum.

Şu anda yaptığım şey onun elini tutmak. Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Bana bakıyor, o karanlık gözler beni arıyor, beni tanıyor. Bu kadını aklımdan çıkaramıyorum. Günlerdir deniyorum. Haftalardır. İçimdeki her şey bana uzaklaşmamı söylüyor. O benim doktorum. Daha fazlasını istemek profesyonellik dışı olur. Ve ben profesyonel değilim. İşimi yapıyorum. İşimi yapıyorum. Her şeyi buzun üzerinde bırakırım. Duygularımın düşüncelerimi gölgelemesine izin vermem.

Yine de işte buradayım, izin günümde bir uçağa biniyorum, çünkü o istedi. Tanımadığım bir doktorla buluşmak için yabancı bir şehre seyahat ediyorum çünkü bana yardım edeceklerine güveniyor. Bir adama koltuk değiştirmesi için 1000 dolar teklif ediyorum çünkü onun olduğu yerde olamam ve yanında olamam.

Ve şimdi onun elini tutuyorum ve o da bana izin veriyor. Aşağı bakmaya cesaret edemiyorum. Hareket etmiyorum. Sadece nefes alıyorum. Onun yanında. Eli benimkinde çok küçük. Eğilme dürtüsüyle savaşıyorum, yüzümü boynunda en tatlı kokusunu alacağını bildiğim yere bırakıyorum.

Kullandığı bu parfüm ne? Kokusu yumuşak ve sıcak. Bana bir yaz günü güneşte ısınan kayaların üzerindeki likenleri düşündürüyor. Elinizi üzerine koyarsınız ve yakmayan bir sıcaklık hissedersiniz. Ama cildinize sızıyor ve sizi ısıtıyor.

"Mars?" diyor tekrar, boştaki eli kolumun çıplak tenini okşuyor. "İyi misin?"

"Hayır," diye cevap verdim, ona dürüstçe gerçeği söyledim.

Ben iyi değilim. Hiçbir şey yolunda değil. Kendimle savaş halindeyim. Bir parçam elimi çekip kurtulmak ve uzaklaşmak istiyor. Artık Rachel Price yok. Kaç kere söyledim bunu? Bunun bitmesi gerekiyor. Aramıza mesafe koymalıyım. Ama mesafe fikri fiziksel bir acı gibi ağrıyor. Daha fazla mesafe yok. Daha yakın olmak istiyorum. Dokunmak istiyorum. Onu bu uçağın koridoruna sürüklemek ve becermek istiyorum. Yere batmamızı istiyorum, tamamen

Bacaklarının arasında yapış yapış döllerim. Onu kollarımla saracağım ve dünyanın geri kalanını engelleyerek sıkıca tutacağım.

İç geçiriyor, koltuğuna yaslanıyor. "Evet... Ben de gerginim," diye itiraf ediyor ve elimi hafifçe sıkıyor. "Ama sorun değil. Bunu birlikte atlatacağız, değil mi?"

Taramalar için endişelendiğimi düşünüyor. Kötü çıkacağından, sezonu kapatacağımdan ve Kış Olimpiyatları şansımı kaybedeceğimden endişelendiğimi düşünüyor. Endişeliyim. Tabii ki endişeliyim. Ama benim neyim var ki şimdi taramaların temiz çıkacağından *daha çok* endişeleniyorum?

Bizi birbirimize bağlayan bu olmadan, elimizde hiçbir şey yok. Fiziksel sağlığımla ilgilenmezse, Rachel Price'la hiçbir bağlantım kalmaz. Aramak için bir sebep yok, onu aramak için bir sebep yok. Tüm dikkatini diğer oyunculara vererek uzaklaşmasını izlemek zorunda kalacağım.

Saatana, bunu düşünmek bile beni sinirlendiriyor. Onun başka bir adamla gülüşünü izleyemem ya da utanmadan onunla flört ederken gülümsemelerini paylaşamam. Zaten Compton'ı dümdüz etmek üzereyim. Onu çıplak görmüş gibi bakıyor. Onları birlikte izledim. Niyetini o kadar belli ediyor ki, yanından geçerken ona dokunmak için bahaneler buluyor. O da onu istiyor.

Sonunda birleşmiş ellerimize bakmama izin verdim. Geri çekilmeye çalışmadı. Bir kere bile. Bu açıdan, ön kolunun iç tarafındaki dövmeleeri görebiliyorum. Bir tanesi elektro gitar ve boynunda bir imza dövmesi var. Dövmeleri seviyor. Onlar hakkında konuşmayı seviyor. Belki benimle konuşur...

"Bu ne anlama geliyor?" Mırıldanıyorum, boştaki elimin parmağı İmzanın üstünü fırçalayarak.

Aşağıya bakıyor ve dokunuşumla hafifçe titremesi gözümde kaçmıyor. "Oh, um... tamam, bu babamın en sevdiği Gibson Les Paul modeli," diye açıklıyor. "Ve bu da onun imzası," diye ekliyor, pürüzlü yazının üzerinde gezinerek.

"O bir müzisyen mi?"

Gülümsemeye karşı koyar. "Evet, Mars. O bir müzisyen." Yüzünü bana çeviriyor. "Aslında babam Halston Price. Halston Price'ın solisti. _"

"Feribotçular," diye bitiriyorum.

Gülümsemesi bir tarafa doğru kıvrılıyor. "Evet... Onları tanıyor musun?"

Onları tanıyor musun? The Ferryman benim en sevdiğim rock grubu. Onların müziğiyle çalışarak . Onları farklı mekanlarda konser verirken izledim.

Avrupa'yı bir düzineden fazla kez dolaştı. Rachel Price, Hal Price'ın kızı. Bunu nasıl bir araya getiremedim?

"Dinle, Mars." Koltuğunda kayıyor. "Sana söylemek istediğim başka bir şey daha var. Biz inmeden önce bilmenin doğru olduğunu düşündüğüm bir şey," diye bitiriyor.

İkimiz de bu cümleyi zihninde böyle bitirmediğini biliyoruz. "Söyle bana," diyorum elini bırakmadan.

"Jake Compton'la birlikteyim," diyor bir solukta, koyu renk gözleri geniş ve umutlu, bana bakıyor. "Birlikteyiz, Mars."

Çekildiğimde parmakları elimde buz gibi oluyor, açık elini dizimin üstünde bırakıyor. Compton'la birlikte. Birlikteler. Ve şimdi her şey anlam kazanıyor. Onunla gülüyor, alay ediyor, onu çıplak görmüş gibi bakıyor... çünkü görmüş. Jake Compton Rachel'ı öpüyor. Rachel'ımı beceriyor. Ve birden dünyam yıkılıyor. O alındı. Tabii ki öyle. Asla benim olmayacaktı. Kendimi kandırıyordum.

"Mars-"

"değil." Nasırlı bir elimi yüzümde gezdirip sakalımı okşuyorum. "Bu beni ilgilendirmez. Lütfen, bunu tartışmayalım."

"Bence bu seni ilgilendirir," diye yanıtlıyor. "Gerçeği hak ediyorsun Mars. Senden bir şey saklamak ya da sana istediğini veremeyecekken seni yönlendirmek istemiyorum."

Neden hala konuşuyor?

"Jake ve Caleb de benimle aynı fikirde," diye devam ediyor. "Tüm gerçekleri bilmeyi hak ediyorsun. Eğer gerçekten benimle ilgilendiğini düşünüyorsan, neye bulaştığını bilsen iyi edersin. Çünkü size münhasırlık teklif edemem ve çocuklar bunun sizin için bir anlaşma kırıcı olacağından oldukça eminler. Bilirsin, şu 'kaleciler yalnız çalışır' meselesi yüzünden-"

"Caleb?" Sözüünü keserek söylüyorum. "Ekipman müdürü mü? Sen ve Compton onunla benim hakkımda mı konuştunuz?"

Bakışlarımı tutarken alt dudağını ısırarak başını sallıyor. "Evet... çünkü bu da başka bir şey. Ben de Caleb'la birlikteyim."

(Bu bir felaket. Tanrım, bunu neden yaptım? Neden şimdi kalabalık bir uçağın ortasında bu konuşmayı yapmaya çalıştım?)

Çünkü eğer frene basmasaydın, onu tam burada koltukta öpmeye başlayacaktın, diye kafamdaki alaycı ses geliyor.

O hiçbir şey bilmiyor. Kontrol tamamen bende. Burada oturmuş, kalbim küt küt atarken Ilmari'nin konuşurken ağzının aldığı şekli ezberliyor değilim. Elini tutmuyorum, bacaklarımız dizden kalçaya sürtünmüyor, yanağımı omzuna yaslayıp onu içime çeksem fark eder mi diye düşünmüyorum.

Evet, öyle.

Oh, lanet olsun. Kesinlikle öyleyim. Bu adamda ne var bilmiyorum ama beni tamamen çözüyor. Gücü bana ilham veriyor, sakın sessizliği beni meraklandırıyor. Kalın dış duvarlarının ardında neler oluyor? Ilmari giydiği savunmanın içinde kim? Adam yaşayan, nefes alan bir kaleci ve kelimenin tam anlamıyla hiç boş durmuyor. Her zaman herkesi ve her şeyi dışarıda tutuyor. Yorucu olmalı. Ve yalnızlık.

Belki de benim inatçı yapımdan kaynaklanıyor ama onun kalesine şut atmak istiyorum. Ama temasımız arttıkça, onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, şutumu çekmekte daha da tereddüt ediyorum. Çünkü bu adamın kalesine girersem bir daha çıkamayacağıma dair güçlü bir his *var* içimde.

Caleb buna bir keşif operasyonu diyor. Sorularım var ve cevaplara ihtiyacım var. Bu sadece fiziksel çekimle mi ilgili? Yoksa daha fazlası mı? Bence o ve Jake hâlâ Mars'ı tuhaf kaleci olarak görüyorlar. Onun sessizliğini ve tiklerini görüyorlar,

ve bunun onun için sadece seksle ilgili olduğuna inanıyorlar. O beni istiyor, ben de onu istiyorum ve bunu sistemlerimizden çıkardığımızda ikimiz de daha iyi hissedeceğiz. Çılgın bir gece.

Şimdi o kadar emin değilim.

Ama ona söylemek zorundaydım. Çocuklarla aynı fikirdeydik. Bizim hakkımızdaki gerçeği bilmediği sürece Ilmari ile bir adım bile ilerleyemezdim. Bu ne ona ne de onlara haksızlık olurdu. En azından ağzı sıkı olacaktı. Işınlar'da sırrımızı bileceğine ve söylemeyeceğine güvенеbileceğim tek bir kişi varsa, o da Ilmari Kinnunen'dir. Kimseye söylemez.

Ama şimdi yüzündeki ifadeye bakınca geri sarmak istiyorum. Uzaklaşıyor, kalın duvarlarının tuğlalarını bir mil yüksekliğe yığıyor. Sanırım bu yeterli bir cevap. Paylaşmakla ilgilenmiyor. Olmayacağını söylediler. Umut etmemem gerektiğini bilmeliydim.

Ya da...

Belki de tereddütü daha çok nezaketle ilgilidir. Ne de olsa hokeyde konuşulmayan kurallar vardır. Kutsal kurallar. Başka bir takım arkadaşının kızının peşinden gitmemek gibi. Ya da kız kardeşinin. Ilmari'nin gözünde Jake çoktan iddiasını ortaya koydu. Çekilmekten başka çaresi yok.

"Eminim sorularınız vardır," diye mırıldanıyorum, sesimi duyunca gerilmesini izliyorum.

"Bilmiyorum."

"Mars-"

Mavi gözleri deniz gibi derinliksiz, bana doğru dönüyor. "Kimi istersen becer, Doktor Price. Beni bunun dışında tutun."

Sözleri çok soğuk, sesi çok duygusuz. Koltuğuma gömülüp ondan uzaklaşıyorum. "Yani... Yine mi Doktor Price oldum? Bu çok uygun."

Kollarını kavuşturarak temas noktalarımızı en aza indirmeye çalışıyor. "Size Doktor Price diyeceğim, çünkü siz busunuz," diye karşı çıkıyor. "Ve Jacksonville'e döndüğümüzde, profesyonel ilişkimizin sona ermesi gerektiğine inanıyorum. Alternatif bir tıbbi bakım sağlayıcısı arayacağım."

Neyse ki yanımdaki pencere kenarı koltukta oturan kadın uyukluyor, çünkü ağlamaya başladığımda gerçekten bir seyirci istemiyorum. Dizlerime bakıyorum, dökmeyi reddettiğim gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Buraya nasıl geldik?" Mırıldanıyorum. "Bir an koridorda koşturuyorsun, elimi tutabilmek için çırpınıyorsun. Sonra, buz gibi soğuksun, sanki bunu yapmak senin için çok kolaymış gibi tüm bağlarını koparıyorsun." Başımı kaldırıp yüzünü profilden görmeye çalışıyorum. "Benim bir hayatım var Mars. Onu yaşıyorum ve bunun için senden özür dilemeyeceğim."

"Yapmak zorunda olduğunu hiç söylemedim," diye yanıtlıyor, hâlâ çok soğuk.

"Evet, ama bunun için beni yargılıyorsun. Şu anda zihninizde bana ne dediğinizi ancak hayal edebiliyorum. Eminim 'doktor' ya da Fince'de o kelime her neyse o değildir. Ben sadece sana karşı açık olmaya çalışıyorum. Yalan söylemeyeceğim ve seni yönlendirmeyeceğim."

Bana dik dik bakıyor, gözlerindeki bakış sözlerimi yarıda kesiyor. "Anladım. Bana söyledin ve artık biliyorum. İngilizcem tam olarak ne demek istediğini anlayacak kadar yeterli Rachel," diye homurdandı. "Compton ve DVP'siyle birliktesin. Bu da söylenecek bir şey kalmadığı anlamına geliyor."

İrkiliyorum, sözlerinin acısı bana bir tokat gibi çarpıyor. Duvarlarının ardında bir yerlerde, okyanus tabanının derinliklerinde uykuda olan bir yanardağ ısınmaya başladıkça çalkalanıyor, denizler köpürüyor. Ateşi her zaman buza tercih etmişimdir.

"Tamam, Bay İngilizce Binbaşı," diyorum, aynı bakışlarla eğilerek. "İlk olarak, terim DLP'dir, ev içi hayat arkadaşı. Ve evet, ben ikisiyle de birlikteyim. İkisini de seviyorum ve onlar *benim*. Ama onlar bana ait değil, ben de onlara ait değilim. Ve sana olan ilgimin onlarla hiçbir ilgisi yok... sen istemediğin sürece," diye ekliyorum alaycı bir gülümsemeye. "Bu da beni ikinci noktaya getiriyor." Yüzüne iki parmağımı gösteriyorum. "DVP çift vajinal penetrasyon demek, Mars. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Bana dik dik bakıyor, boynundaki kaslar seğiriyor.

Siktir et. Bu ayıyı dürteceğim.

Sesimi alçaltarak daha yakına eğildim. "Aletin amımın içine gömüldüğünü hayal et Mars. Sonra Caleb'in delinmiş aletiyle kaydığını ve seni coşku noktasına getirdiğini. İşte o zaman amım ikinizi de boğacak ve hepimiz titreyen, terleyen kollar, bacaklar ve damlayan döl yığını içinde bir araya geleceğiz. *İşte DVP budur.*"

Birbirimize bakarken kollarımı kavuşturuyorum. Yumuşak bir homurtuyla koltuğunda kayıyor ve ben de ağzım bir gülümsemeye dönüşerek aşağı bakıyorum. Birdenbire bu kadar rahatsız olmasının nedeni açık. Sertleşmiş. Gittikçe sertleşiyor.

Bakışlarımı yavaşça tekrar yüzüne çevirdiğimde, sarı sakalının altında çenesini sıkıca kavradığını ve için için yandığını görüyorum. "İyi misin, Kinnunen? Burada, yolcu salonunda işler biraz sıkışık. Birinci sınıfta oturma şansın vardı. Benimle oturmak için bundan vazgeçtin. Ve hatırlarsan, o koridorda *beni* öpmüştün, tam tersi değil. Bunu sen başlattın Mars. İkimize de bir iyilik yap ve itiraf et: sen de beni istiyorsun-"

Sözlerimi bitirmeden sağ eli gelip çenemden tutuyor ve yüzümü sertçe yukarı kaldırıyor. Nefesimi tuttum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Eğildi, başımı çevirdi. Boynumu ona doğru eğiyorum, bekliyorum... umut ediyorum.

Yüzünü kulağımın üzerinde gezdirirken nefesi tenimi ısıtıyor, burnunun ucu tüy gibi hafifçe lobuma değiyor. Sonra yavaşça beni içine çekiyor, ciğerlerini dolduruyor, ben bir arzu titremesini bastırıırken tenime doğru nefes veriyor.

"Dikkatli ol Rakas," diye mırıldanıyor kulağıma, sesindeki hırıltı göğsümden geçip ağrıyan çekirdeğime doğru bir şok gönderiyor. "Ben kendisiyle dalga geçilmesinden ya da yönetilmesinden hoşlanacak türden bir adam değilim." Alnını şakağıma dayıyor, eli hâlâ çenemi sıkıca tutuyor. "Beni idare etmeye çalışıyorsun," diye ekliyor. "Beni kendi iradene boyun eğdirirsen, ayağının altındaki zeminin kaydığını daha az hissedeceğini sanıyorsun."

Delici bakışlarını yakalamak için döndüğümde nefesim kesiliyor. Beni çok iyi tanıdığını mı sanıyor?

"Kontrolü seviyorsun," diye ekliyor, bakışları ruhumu delip geçiyor. "Eminim bunu daha önce de yapmışsındır. Erkeklerin senin için diz çöktüğünden eminim. Eminim Compton ve Sanford'u sıklerinden tutup götürüyorsundur ve onlar da seni memnuniyetle takip ediyorlardır, güzel pembe amcığın onları çok tatlı bir şekilde içine alıyordur."

O konuşurken, sol eli bacağımın etrafında, dizimin hemen üzerinde kıvrılıyor ve uyluğumdan yukarı doğru kaydırıyor. Diğer eli boğazımı çevrelemek için boynumdan aşağı inerken bir iniltiyle savaşıyorum. Baskı uygulamıyor ama eli orada duruyor, parmak uçları nabzımın hızına değiyor.

"Ama şunu bil Rakas," der, sesi kısık. "Ben eğilmem. Dizlerimin üzerine çökmem. Ve *benim* olanı paylaşmam. Bu işe ben başladım ve belli ki bu bir hataydı. . İşte. Şimdi bitiriyorum. Geriye hiçbir şey kalmadı." Bunu söyledikten sonra beni bıraktı ve koltuğumda sarsılarak uzaklaştı.

(*Sen de beni istiyorsun. Uçuşun geri kalanı boyunca sözleri kafamın içinde yankılanıyor. O beni istiyor. Kendi sözleriyle bunu itiraf ediyor. Beni istiyor. Ama Compton ve Sanford'u da istiyor. Onlarla zaten bir ilişkisi var.*
de beni . Ve ikisi de
biliyor.

Bütün bunların içinde kafamı en çok karıştıran kısım da bu. Compton kadınının beni istediğini biliyor. Bu adamda hiç gurur yok mu? Kadının sadakatini bu kadar az mı önemsiyor? Umursamıyor olmalı, çünkü Sanford'la da ilişkisi olduğunu yüzüstüce itiraf ediyor. Onu bu şekilde paylaşmaktan zevk almaları mümkün mü? Başka bir erkeğin onu öpmesine ya da ona dokunmasına gerçekten katlanabilirler mi?

Bu kavram bana tamamen yabancı. Ellerinin onun üzerinde olduğunu düşünmek bile beni yerimden kıpırdatıyor, çaresizce uzaklaşmak istiyorum. Başka erkeklerin ona dokunduğunu düşünürken burada oturup onun varlığını bu kadar yakınımda hissedemem. Diğer erkekler onu inletiyor. Onu boşaltırken.

Ve sadece herhangi bir adam değil. Compton benim takım arkadaşım. Her gün buzda beraberiz. O benim kılıcım ve kalkanım. O çok iyi bir oyuncu. Yaralanmaya hakaret eklemek için, o iyi bir insan. O sadece... iyi biri. Beni her zaman bir şeylere dahil etmeye çalışır. Beni grup sohbetine ekleyip duranın o olduğunu biliyorum. Novikov söyledi. Bir kurtarmayı engelleyemediğimde Compton her zaman nazik bir söz söyler. Beni cesaretlendiriyor.

Ama Rachel'ımı beceriyor. Ve onun beni istediğini biliyor. Bunun hakkında konuşuyorlar.

Başımı koltuğa yaslıyorum, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, göğsümde dolaşan derin, ağırlı ihtiyaç hissiyle nefes alıyorum.

Bunu yapamam. Merakını şımartamam. Beni becermek istiyor, hepsi bu. *Beni* istemiyor. Compton ve Sanford varken neden istesin ki? Bana sadece tadına bakmamı teklif ediyor, başka bir şey değil. Ama hangi ölümlü sadece bir yudum ambrosia ile durabilir ki? Eğer onun hepsine sahip olamayacaksam, hiçbirine sahip olmayacağım. Gitmesine izin vereceğim. Çekip gideceğim. Onun özünden tek bir damla bile dudaklarımdan geçmeyecek.

Kararlıyım, kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi kapalı tutuyorum, inene kadar uyuyormuş gibi yapıyorum.

"KAHRETSİN," DIYE MIRILDANDI, YANIMDA YÜRÜRKEN GÖZLERİ TELEFONUNDAYDI
havaalanından bagaj alımına doğru.

"Ne?" Hızımı onun ayarlamasına izin vermeye çalışarak söylüyorum. Bu kadar yavaş yürümek tuhaf hissettiriyor.

"Görünüşe göre kliniğe taksiyle gitmemiz gerekecek," diye cevap veriyor, gözleri hâlâ telefonunda, bir mesaja dokunuyor. "Arkadaşım Tess bizi alacaktı ama işte bir tür kriz yaşıyormuş." Telefonundan başını kaldırarak iç geçiriyor. "Doğruca kliniğe gitmeye hazır mısın? Yoksa önce otelinize mi yerleşmek istersiniz?"

Olabildiğince rahat, sanki yirmi yıllık hokey kariyerimin potansiyel sonunu değil de hava durumunu konuşuyormuşuz gibi yanımda dolaşıyor. Ama aklım az önce söylediği başka bir şeye takılıyor. "Otelim mi?"

"Uh-huh. Size Cincinnatian'da bir oda ayırttım," diyor, bizi havaalanı tramvayına götürürken gözleri tekrar telefonundaydı. "Gerçekten güzel bir yer.

Daha önce orada kalmıştım. Klinikten sadece birkaç blok ötede." Tramvay hareket etmeye başlıyor, bizi ileri doğru sarsıyor. Metal direğe tutunuyorum. Omzuyla ona yaslanıyor, gözleri hâlâ telefonunda. Bu da başka bir taktik mi? Bir oyun mu? Neden bana bakmıyor?

"Nerede kalıyorsun?" Gittikçe sinirlenerek mırıldanıyorum.

"Tess'le," diye yanıtlıyor. "Jax'e taşınmadan önce birlikte bir daire kiralamıştık. Benim odamı misafir odasına çevirdi."

Yani beni kliniğe götürecek, doktoru testleri yapacak ve sonra beni otelime mi bırakacak? Benim istediğim de bu, değil mi? Mesafe. Uzakta olmak istiyorum.

Yalnız. Onun iğrenç varlığından uzaklaşmak istiyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce... onu saçlarından tutup bu tramvayda anlamsızca öpmek gibi.

"Peki," dedim. "Önce klinik."

Taksi durağına doğru yürüyoruz ve birinci sınıftaki iş adamı kaldırımında bekliyor. Yine telefonda, elleriyle konuşuyor.

"Evet, Chuck. Şu anda yoldayım , bekle-Hey," diyor, arkasında durduğumuzu fark ederek. Kulaklığına dokunup aramasını bitirirken bana Amerikalı bir gülümseme gönderiyor. "Çocuk bana senin kim olduğunu söyledi. Büyük NHL kalecisi, ha? Bu harika, dostum. Arkadaşım Bengals'ta oynuyor." Bakışları Rachel'a yöneliyor ve ben onun önüne geçme dürtüsüne karşı koyuyorum, onun görüşünü engellemek istiyorum. "Çocuğum için bir şey imzalamak ister misin?" diye ekliyor, sanki yedek bir kağıt parçası arıyormuş gibi ceplerini yokluyor.

Rachel'ın gerildiğini hissederek, "Hayır," diye cevap veriyorum.

Gözleri kara kaşlarının altında daralıyor. "Bir çocuk için bir şey imzalamayacak mısın? Bu oldukça boktan bir hareket. Başını belaya sokabilecek türden bir hareket," diye ekliyor ve beni tehdit etmek istediğini açıkça belli ediyor.

"Yap," dedim. "Beni Lig'e rapor et. Bakalım bir pisliğin imza alamaması umurlarında olacak mı?"

"Mars," diye mırıldanıyor Rachel, eli bileğime dolanıyor.

Bakışları tekrar kıza yöneliyor ve kızın kıvrımlarına bakarak takdirle sırtıyor. "Güzel," diyor. "Bana neden ödeme yapmak istediğini anlıyorum. Kız arkadaşını dinlemelisin, dostum."

"Suksi vittuun," diye küfrediyorum, omuzlarımı ona doğru dikerek. Boyum 1.75 ve kas yığınının başka bir şey değilim. Bu adam belki 1.80 boyunda. Ya geri adım atacak ya da jöle gibi ezilecek.

"Efendim, taksiniz !" diye sesleniyor durak görevlisi.

Bay Business bir süre daha bana dik dik baktıktan sonra mırıldanarak, "lanet olası pislik herif" diye arkasını döndü. Sonra taksisine bindi ve bir başkası yanaşırken uzaklaştı.

"O adamı tanıyor musun?" Rachel mırıldanıyor, eli hâlâ bileğiminde.

"Birinci sınıfta onun yanında oturuyordum." Onun için taksinin kapısını açmak üzere öne çıkıyorum ve çantasını omzundan alıyorum. Görevli onları bagaja koymama yardım ediyor ve sonra diğer tarafa geçip içeri giriyorum. Rachel şoföre adresi vermeye başlamıştı bile.

Rachel kayıyor, sağ bacağını sol bacağının üzerinden geçiriyor, vücudu benimkine doğru biraz daha yaklaşıyor. "Ona ödeme yapman konusunda ne demek istedi?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı pencereden dışarı çeviriyorum.

"Sen-" Sustu.

Sessizlik boşluğu dolduruyor. Rahatsız edici bir sessizlik. değil.

Bakmam lazım.

Bana bakıyor, ifadesi yumuşak. "Taşınması için ona para vermeye çalıştın, değil mi? Böylece birinci sınıfta yanımda oturabilecektin?" Sessizliğim üzerine başını salladı. "Ama parayı kabul etmedi."

"Fark etmez," diyorum.

"Ona ne kadar teklif ettin?"

"Önemli olmadığını söyledim."

"Mars-"

"Bin dolar," diye cevap veriyorum, bakışlarım yeşil otoyol tabelalarında.

Yumuşak bir nefes verir. "Oh, Mars..."

Birkaç dakika sessiz kaldık. "Ona

ne söyledin?"

Tekrar baktım. "Hmm?"

"Fince. Ona bir şey söyledin. Kulağa pek hoş gelmedi," diye ekliyor küçük bir gülümsemeyle.

"Değildi," diye cevap verdim. "Ona siktirip gitmesini söyledim."

Öfkelendi. "Evet, tam bir pislik gibi görünüyordu. Tekrar

söyle." Kaşlarını kaldırıyorum. "Neden?"

Bana gözlerini deviriyor. "Belli ki Fince konuşmanı duymak istediğim için. Seni konuşurken duymak hoşuma gidiyor. Ve güzel bir dil."

"Ona küfrediyordum Rakas. Fince daha güzel şeyler söyleyebilirim."

"Oh, şimdi benden geri durma," diyor daha geniş gülümseyerek. "Bana ikisinden de biraz ver. Şeker ve baharat. Laneti tekrar söyle."

"Suksi vittuun," diye

tekrarlıyorum. "Sooksy vi-ne?"

Gülümsememi kontrol edemeyerek tekrar "Vittuun," diyorum.

Diyet sodasının kapağını açarken kara kaşları kalkıyor. Her zaman ya diyet soda ya da kahve içiyor. Bu kadın hiç su içiyor mu? "Ne var? Neden gülümsüyorsun? Yanlış mı söyledim?"

"Hayır, haklısınız. Telaffuzunuz iyi. Ama söylediğiniz şey 'amcığın içine kaymak'."

Diyet sodasını burnundan çekiyor, boğuluyor ve gülüyor. "*Ohmygod-ouch-*Cidden mi? 'Suksi vittuun' 'amcığa kaymak' anlamına mı geliyor?"

"Kelimenin tam anlamıyla, evet. Ama anlamı siktirip gitmek."

Yine gülüyor. "Tamam, bunu sevdim. Suksi vittuun. Şimdi bana daha güzel bir şey ver." Şimdi daha rahat. Konuşmayı seviyor. Sinirleri yatışıyor.

Konuşmayı hiç sevmedim ama onunla daha kolay geliyor. Fince kesinlikle daha kolay geliyor. Cehaletini bir kalkan olarak kullanarak, yüzünün cesur hatlarına bakmama izin veriyorum ve hissettiğim kelimeleri söylüyorum. "Oot kaunis, Rakas." Bakışlarımın dudaklarının yayına düşmesine izin veriyorum, parmaklarımla, dilimle onları izlemek istiyorum. "Mun leijona... Mä kuulun sulle."

Kızarıyor, bazen yaptığı gibi dudağının iç köşesini ısıyor. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken kalp dövme eli kaldırıyor. "Peki... bu ne anlama geliyor?" diye mırıldanıyor, nefesi kesilmiş bir halde. Bazı şeylerin tercüme edilmesine gerek yoktur.

Bakışlarını kaçırarak pencereden dışarı bakıyorum. "Anlamı 'güzelsin' demek," diye cevap veriyorum, ona gerçeğin en azından bir kısmını söylüyorum.

"Teşekkür ederim," diyor usulca. Bir dakika sonra ekliyor: "Bence sen de güzelsin Mars... Senin için ne ifade ediyorsa artık."

Benim için değeri nedir?

Her şeyi.

KLİNİĞİN DIŞINA VARDIĞIMIZDA RACHEL'IN DEĞİŞMİŞ OLDUĞUNU GÖRÜYORUZ.

Gözlerim. Taksi giderken ayakkabılarını daha profesyonel, burnu kapalı ve topuklu bir şeyle değiştirdi. Sonra fermuarlı, kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkardı ve yakalı, düğmeli, şeffaf, ipeksi beyaz bir bluz giydi. Bluz üzerine bol gelmiş, bileklerinden kelepçelenerek her iki bileğindeki altın bilezikleri ortaya çıkarmıştı.

Gömleğini siyah taytının önüne sokarak koltukta salınışını izliyorum. Son olarak, saçlarını topuzundan aşağı doğru çekiyor. Dudaklarına bir fiske kırmızı renk ekleyerek, arabayı yanaştırdığımızda bambaşka biri gibi görünüyor.

"Tamam, önce fiziksel muayene yapacağız, sonra da taramaları. Buradaki ekip harika, bu yüzden endişelenmenize gerek yok" diyor ve tam doktor moduna geçiyor.

Rachel kaldırırda beklerken ben taksiden inip şoförden çantalarımızı alıyorum. Şehrin sesleri yankılanıyor. Kapalı bir gün, Florida'daki tropikal iklimden çok daha serin. Buna aldırımıyorum. Aslında soğuğu tercih ederim.

"Az önce Doktor Halla'ya mesaj attım, geldiğimizi biliyor," diye devam ediyor, beni ön kapıya kapıyı açarken topukları kaldırımında tıkırdıyor.

Dikkatim dağılmış, yürürken kalçalarının nazıkçe sallanışını izliyorum. Sözlerini fark ettiğimde kapıdan geçiyorum. Göğsüme bir batma hissi yerleşiyor ve aydınlık bir klinik bekleme odasının kapısının hemen önünde duraklıyorum. "Bekle-Rachel-ne isim dedin?"

"*Dedim* ki-ah-Doktor Halla!" Aceleyle ilerliyor ve lacivert önlük giyen uzun boylu bir adamı selamlamak için elini uzatıyor. "Bunu yapmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diyor ve adamın elini iki eliyle birden sıkıyor. "İkimizin de ne kadar minnettar olduğumuzu bilemezsiniz efendim."

Ama Rachel'a bakmıyor. Ben de Rachel'a bakmıyorum. Ona bakıyorum. Bu bir şaka olmalı. Acımasız, kozmik bir şaka. O da işin içinde mi? Biliyor mu? Nasıl bilebilir ki?

Rachel elini bırakıyor ve tek kaşını şaşkınlıkla kaldırarak dönüyor. Soğukluğumu anlamıyor. "Doktor Halla, bu arkadaşım Ilmari Kinnunen, Jacksonville Rays'in kalecisi. Mars, bu Doktor Benjamin Halla."

Hareket etmiyorum. Böyle bir olamaz. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Yavaşça iç geçiriyor, kendimle verdiğim savaşı açıkça hissediyor. "Merhaba evlat," diyor Fince. "Seni tekrar görmek güzel."

(Bir var. Ilmari'nin yüzünden okunuyor. Bir çarşaf kadar beyaz. Sadece bir an sürüyor, sonra kendini o kadar derine gömüyor ki Kalın duvarları. Sanki onun yok oluşunu izliyorum, tüm vücudu buz tutuyor. Ve sonra gitti, yüzü boş bir maskeye dönüştü.

Doktor Halla konuşuyor. Neden kafamın karıştığını anlamam bir anımı aldı. İngilizce konuşmuyor. Ilmari ona sadece Fince olduğunu tahmin ettiğim bir dilde cevap veriyor, sesi alçak, kelimeleri kesik.

Doktor Halla'nın Avrupalı olduğunu biliyordum ama nereli olduğunu hiç bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, sormak hiç aklıma gelmedi. Hayat hikâyelerimizi paylaştığımız söylenemez. Eğer hasta bakımı hakkında konuşmuyorsak, gerçekten konuşmuyorduk. Benim hakkımda peynirli simit sevdiğim ve gece vardiyasını atlatmak için kahve serumuna ihtiyaç duyduğum dışında bir şey bildiğinden şüpheliyim.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" bakarak söylüyorum.

Ve işte o zaman kalbim göğsümden fırlıyor. Doktor Halla uzun boylu, geniş omuzlu bir adam. Şakaklarına kır düşmüş kısa sarı saçları ve masmavi gözleri var. Bakışlarım Ilmari'den Doktor Halla'ya geliyor. Şüphelerimi gideren şey burunlarının köprüsü oluyor. Gözlerinin dış köşesindeki hafif kıvrım. Fince kesik kesik cümleler kurarken dudaklarının ince yapısı. "Siz ikiniz akraba mısınız?" Haklı olduğumu bilerek sesleniyorum.

Ilmari, Doktor Halla'nın "Evet," dediği anda Hayır," diye yanıtlıyor. Ilmari taş gibi sert, hiçbir şey belli etmiyor.

"Ben onun babasıyım," diye açıklıyor Halla.

"Sen benim babam değilsin," diye Ilmari. "Benim için bir hiçsin ve hiçbir zaman da olmadın."

Adamlar bakarken beynim hâlâ nöbet geçiriyor. Mars'a bakarak, "Anlamıyorum," demeyi başarıyorum. "Babanın bir hokey oyuncusu olduğunu söylediğini sanıyordum. Bütün bunların amacı bu değil mi?" Etrafı işaret ederek ekliyorum. "Olimpiyatların ailenizin mirası olduğunu söylemiştiniz-"

"Bu Kinnunen mirası," diyor Halla kaşlarını çatarak. "Ilmari bir Kinnunen değil."

"Evet, öyleyim," diye karşı çıkıyor Ilmari. Bir adım öne çıkıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Benim babam Juhani Kinnunen. Beni yetiştiren adama başka ne denir ki? Sen benim için bir hiçsin, Halla-"

"Çünkü annen bana hiç şans vermedi-"

Ilmari, Halla'nın sözünü, sadece Doktor Halla'ya tam olarak nereye gidebileceğini için tasarlanmış renkli küfürler olduğunu varsayabileceğim Fince bir dizi sert cümleyle kesiyor. Ve sonra Halla cevap veriyor, tonu daha ölçülü, sanki Ilmari'nin bariz dayacağına karşı çıkmayı reddediyor.

Gerilimin yükseldiğini hissederek aralarına giriyorum. "Tamam-" Her ikisine de birer elimi kaldırıyorum. "Evrensel çeviricimi *Atılgan*'da unuttum, bu yüzden ikinizin de İngilizce'ye geçmesini istiyorum, tamam mı? Bunu çözebileceğimize eminim-"

"Hayır. Benden bu kadar," diyor Ilmari. "Bu iş bitti."

"Evlat, aptallık etme. Bu taramalara ihtiyacınız var," diye yanıtlıyor Doktor Halla. "Sana yardım etmeme izin ver-"

"Yardımlarını istemiyorum," diye tersliyor Ilmari. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Ve işte o zaman, bu noktaya kadar kaçırdığım gerçek kafama bir örs gibi çarpıyor. Bu tuhaf bir tesadüf değil. Doktor Halla ne yaptığını biliyordu. Telefonda Ilmari'nin adını söylediğim andan itibaren oğlundan bahsettiğimi anlamıştı. Onu buraya getirmemi istedi. Ilmari'ye ulaşmak için beni kullandı.

Ilmari'ye bir bakışım bile bunun onu ne kadar incittiğini gösteriyor. Bu adamlar hiçbir ilişkisi yok ve bunun kasıtlı olduğunu varsaymak zorundayım. Ilmari'ye güveniyorum. Sebeplerine güveniyorum. Koruyucu içgüdülerim alevleniyor.

Ilmari çantaları yerden alır ve gitmek istercesine arkasını döner.

"Ilmari, bekle," diye arkasından sesleniyorum.

"Resepsiyondaki hemşire Joanne tüm bu olanları izlerken Doktor Halla'nın yanakları utançtan kızarıyor, "Price, anlaşmamız böyle değildi. "Onu buraya getirebileceğinizi söylemiştiniz. Beni göreceğini söylemiştiniz."

Zihnim dönüyor. "I-"

Ilmari yavaşça arkasını dönüyor ve şimdi bana hançer gibi bakıyor. "Ne dedin sen?" Bana doğru yarım adım attı. "Bunu bilerek mi yaptın? Beni ona sen mi getirdin?"

"Evet, ama sadece size *yardım* etmek için-"

"Biliyor muydun?" diyor, bana on başlı bir hidraymışım gibi bakarak. "Sana söyledi mi?"

"Ne?" Ağlıyorum. "*Tanrım*, bu bilgili bir insanın yüzüne benziyor mu?" Aptal, şaşkın yüzümde tam bir şok ifadesi olduğunu umduğum ifadeyi işaret ederek söylüyorum.

"Onu buraya getireceğini söylemiştin," diye meydan okuyor Halla. "Bana oğlumla bir akşam yemeği sözü vermiştin."

Ilmari'nin yüzünün düştüğünü ve sonra döndüğünü görüyorum.

"Ne-oh, hadi, Mars-bekle!" Arkasından sesleniyorum. "Mars-" "Price, onu buraya geri getir," diye bağılıyor Doktor Halla bana. Sonra bağılıyor Ilmari'de Fince bir şey.

Ilmari omzunu cam ön kapıya dayayıp çıkarken bir şeyler tersliyor. Bu sırada ben Doktor Halla ile kapının tam ortasıdayım, hislerim dönüyor, kalbim hızla çarpıyor.

Arkamı dönüyorum, öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Şu anda ciddi misin sen? Aklından ne geçiyordu? Bu yüzlerce farklı şekilde etik dışı!"

"Fiyat-"

"Oh, bana *fiyat biçme*," diye çıkıştım. "Ne yaptığını *biliyordun*. Benimle oynadın, pislik herif. Seni aradım çünkü o adam dehşet içinde," diye bağıriyorum, ön kapıyı göstererek. "Yalnız ve korkmuş durumda ve ona yardım etmem için bana güvendi. Ben de *sana* güvendim. Ve sen bu güvenin içine sıçtın!"

"Dikkatli ol Price," diye homurdanıyor Halla. Belli ki kendi kliniğindeki bir asistan tarafından azarlanmaktan hoşlanmıyor. Ama umurumda değil. Çantamı tekrar omzuma atarak ondan uzaklaşıyorum. "Price, nereye gidiyorsun?"

"Onun peşinden gitmeliyim! Onu bulup özür dilemeli ve az önce üzerimize attığın duygusal bombanın yarattığı hasarı onarmaya çalışmalıyım!"

"Onunla konuş," diye yalvarıyor, beni kapıya kadar takip ediyor. "Onu ikna et. Bu taramaları yapması gerekiyor. Yardım edebilirim, Price-"

Omuz silkerek ondan uzaklaşıyorum. "Gerçekten onu buraya geri getirebileceğimi mi düşünüyorsun? Ilmari Kinnunen ile tanıştın mı? O adama istemediğı hiçbir şeyi yaptıramazsın."

"Bunu senin için yapacak," diye sesleniyor arkamdan, ben kapıyı iterken. "Seni önemseydiğı çok açık, Price. Bunu kullan."

Tekrar dönüyorum. "Sakın buna cüret etme," diye hırlıyorum ona. "Sen bir spor yaralanmaları uzmanısın, lanet olası bir çift terapisti değilsin. İşimize karışma."

Sanki ona iltifat etmişim gibi sırtıyor. "Demek haklıymışım. Birliktesiniz, değil mi?" Haklı olduğunu zaten biliyormuş gibi başını sallıyor. "Sen onun için iyisin Price. İnatçılıkta birbirinize denksiniz."

"Beni tanıyormuş gibi davranma. Ya da onu. O adama ne yaptığınızı bilmiyorum ama düşüncesi oldukça açıktı. Sanırım ben de bunu tekrarlamak zorundayım. Gidip bir amcığın içine kayabilirsin!"

Cevabını beklemeden topuklarımın üzerinde dönüp kapıyı itiyorum ve asi kalecimi aramak için keskin Ekim öğleden sonrasına doğru koşuyorum.

"Mars!" Topuklu ayakkabılarımla kaldırımdan aşağı koşuyorum.

Onu hemen fark ettim. O yöne doğru yürüyor

Otel, hala ikimizin de çantasını sıkı sıkı tutuyor. Çantamı gelen trafiğe fırlatmamasını ya da karanlık bir sokağa fırlatmamasını iyiye işaret olarak kabul etmeliyim.

"Ilmari, hadi! Bu kadar hızlı yürümeyi kes!"

Tabii ki yavaşlamıyor. Parmak arası terliklerimi değiştirme kararımdan büyük pişmanlık duyarak peşinden koşuyorum. On beş dakika önceki aptal Rachel profesyonel görünmenin önemli olduğunu düşünmüştü. Doktor Halla'nın beni bir meslektaşısı olarak görmesini istiyordum, aşağılık asistanı olarak değil. Evet, denersen olacağı bu: her parmağında su toplaması.

Ilmari'ye bir kuru temizlemecinin önünde yetiştim. "Mars, dur!" "Git başımdan."

"Hayır-"

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye tersliyor. "Bana yer ver-"

"Ben söyleyeceğimi söyleyene kadar olmaz." Bileğini sıkıca tutuyorum ve gerçek topuklu ayakkabılarımla kaldırıma gömüyorum. "Tanrım, şu anda tam bir Koç gibi davranıyorsun. Beni resmen sürüklüyorsun! *Duracak* mısın?!"

Bir hırıltıyla arkasını dönüyor, bana dik dik bakarken üzerimde yükseliyor. "Ne? Şimdi bana ne mesaj getirmeni istiyor?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, topuklu ayakkabılarla koşmanın verdiği eforla nefes nefese kalırken dudaklarım aralanıyor. "Ne?" Bileğini daha sıkı tutuyorum. "Mars, sik onu. Az önce ona gidip bir amcığın içine kaymasını söyledim. O umurumda değil."

Yüz ifadesi titriyor. "Sen mi yaptın?"

"Tabii ki yaptım. Bak Mars, *lütfe*n bana inan," diyorum. "Hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim, ona iyi niyetle ulaştım. İki yıl birlikte çalıştık ama Finli olduğunu bile bilmiyordum. Adam tam bir kapalı kutu. Bu ve burnunun köprüsü tek ortak noktanız olabilir," diye ekliyorum, boştaki elimle burnunu işaret ederek.

Ilmari bana kaşlarını çattı. "Halla Fince, Rachel."

Boşta kalan kolumu çaresizce sallıyorum, kaçmaya karar verirse diye bileğini tutmaya devam ediyorum. "Mars'ı bilirsin, ben Fin soyadları sözlüğüne sahip değilim. Bu yüzden Scooby-Doo ipucunu kaçırdığım için beni affetmelisin, tamam mı?"

Çantalarımızı tutuyor ve bana sert sert bakıyor. Ama Fince atıp tutmuyor ya da kaçmıyor, o yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Bileğindeki tutuşumu gevşeterek yaklaşıyorum. "Sana yemin ederim Ilmari. Seni buraya getirdim çünkü Cincinnati Spor Kliniği profesyonel atletlerin kalça sakatlıkları konusunda ülkenin en iyilerinden biri. İstersen ondan nefret et ama Doktor Halla da en iyilerden biri. Ve onun baban olduğunu bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki?" Bir başka çaresiz omuz silklemeyle ekliyorum. "Bilseydim buna *asla* razı olmazdım Mars. Sana bu teklifi bile yapmazdım. Bu hiç etik değil ve o da bunu biliyor."

Mars sadece başını sallar. "Seni kandırdığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Bana ulaşmak için seni kullandı."

"Evet. Ve gidip kendini becerebilir. *Sertçe*. Zımpara kağıdından bir dildo ile."

Ağzının köşesi seğiriyor ve şansımı denemek zorundayım. Beni duymasına izin vermesi için evrene yalvarmalıyım. Biraz daha yaklaşıyorum, elim kolundan yukarı kayıyor.

"Mars, seni *asla* bilerek incitmem. Ve bu sadece bir doktor olduğum ve yemin ettiğim için değil," diye ekliyorum, derin mavi bakışlarını tutmak için yukarı bakıyorum. "Seni önemsiyorum Ilmari. Senin incindiğini görmek istemiyorum. Ama o adamla geçmişin her neyse, seni incitti. Bu da onun parçalandığını görmek istediğim anlamına geliyor. Diğer sporculara düzenli olarak yardım etmesi umurunda değil. Senin dökülen kanın benim dökülen kanımdır ve seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim. Bir daha *asla*."

Yumuşak bir nefes veriyor, omuzları hafifçe gevşiyor. "Ama geri dönmemi istiyorsun. Söylemediğin şey bu."

"Bu benim ne istediğimle ilgili değil Mars," diyorum elimi bırakarak. "Ve bu *kesinlikle* o işbirlikçi pisliğin ne istediğiyle ilgili değil," diye ekliyorum, başparmağımı omzumun üzerinden geçirerek. "Eğer seninle barışmak istiyorsa, bunu yapmanın milyonlarca daha etik yolu var. Siktir et onu."

Bana sarı bir kaş kaldırıyor. "Ama?"

"Ama biz zaten buradayız," diyorum etrafı işaret ederek. "Ve o sana yardım *edebilir*. Ve sende onun istediği bir şey var. Ben *onu* kullanın derim. Onun süslü makinelerini ve tüm büyük, önemli bilgi ve deneyimini kullanın ve ihtiyacınız olan cevapları kendiniz alın. Burada önemli olan tek şey bu, Mars. *Sen*." Bir adım geri çekiliyorum. "Ama bu senin kararın."

Gözlerini bana dikti. "Benim kararım mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Evet. Yetki sizde bayım. Siz kararınızı verene kadar burada durup bekleyeceğim. Kalçanı taratmak ister misin? Sadece söyle. Otele dönüp tekila içerek sarhoş olmak mı istiyorsun? O zaman öyle yaparız. Sen seç, Mars." Bekliyorum, önümdeki sarışın deve bakıyorum.

Yavaşça, ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kararını verdin mi? Çok çabuk oldu."

"Hayatımın en kolay kararı."

"Eee? Plan nedir, Mars? Ne istiyorsun?" "Beni öpmeni istiyorum."

"Kiss me," diyorum tekrar, vücudum ihtiyaçla uğulduyor.

Rachel'ın gözlerindeki istek parıltısı yerini hemen genişledikçe şaşıyorum, içine gömülmek istediğim karanlık havuzlar. "Ne?"

Onu hazırlıksız yakaladım. Bunu beklememesine bayıldım. "Bana ne istediğimi sordun," diye açıkladım. "Beni sanki öpmezsen ölecekmişsin gibi öpmeni istiyorum. Öp beni, ben de oraya geri döneyim. Öp beni, ben de taramaları yapayım."

Kızgınmış gibi ofluyor ama içinde yanan ateşi görüyorum. "Cinsel iyilik için doktorundan haraç mı alıyorsun Mars? Hiç hoş bir görüntü değil."

"Umursamayı geçtim."

"Sokaktayız," diyerek etrafı işaret ediyor. "Umurumda değil."

"Şey... hayatımı kurtarmak için bir öpücük pek PG olmazdı," diye ekliyor, gülümserken bir kara kaşını kaldırıyor.

"Göster bana."

Vücudum şimdiden onunkine tepki veriyor ve o daha bana dokunmadı bile. İkimiz de dokunacağını biliyoruz. İkinci bir öpücük için ölüyorduk. İlk seferinde şaşırmıştı. Bunu o istemedi. Karşılık vermekten korktu, yakalanmaktan korktu. Şimdi gücü onun ellerine bırakıyorum. Beni öpecek ve bunun geldiğini görecektir. Bunu başlatan o olacak.

Kararını verdiği anı biliyorum. Onun için hazırım, çantalarımızı ayaklarımın dibine bırakıyorum. O da aynı anda çantasını bırakıyor. Zıplarken elleri omuzlarıma gidiyor. Onu kolayca yakalıyorum, bacakları belime dolanıyor, kolları da aynı şekilde boynuma sarılıyor.

Ve sonra öpüşüyoruz. Rachel yaklaşıyor, dudaklarını ayırıyor ve ihtiyacını ağzımın içinde mırıldanıyor. Dudakları çok yumuşak, dili ılık, fiskeler vuruyor ve alay ediyor.

Sağ kolum omuzlarına dolanırken sol kolumu kışının altına sarıp ağırlığını destekliyorum. Bırakmıyorum. Uçakta söylediklerimin canı cehenneme. Aramızdaki hiçbir şey bitmedi. Daha yeni başlıyoruz. Bu kadın *benim*.

Düşmesine izin vermeyeceğimi bildiği için boynumdaki tutuşu gevşiyor. Sonra yüzümü çerçevelemek için parmaklarını sakalımın üzerinde gezdiriyor. Alt dudağımı ısırduğunda inliyorum, sikim her saniye daha da sertleşiyor. İkimiz de nefes nefeseyiz, öpüşmeye devam etmek için çaresiz olsak bile nefes almaya ihtiyacımız var. Elleri saçlarımda, yüzümden geriye doğru süpürüyor.

Biri kurt ıslığı çalıyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz. Rachel uzaklaşıyor, dudaklarını ayırıp gözlerimin içine bakarak ofluyor. Altın rengi koyu gözleri duvarlarımı delip geçiyor. Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

Omuzlarımı itiyor ve ben de onu tutuşumu gevşeterek vücudumdan yere doğru kaymasına izin veriyorum. Orada duruyoruz, elleri göğsümde, benim ellerim kalçalarında, şehir etrafımızda hareket ediyor.

"İşte," diye mırıldanıyor. "İstediğini aldın, değil mi?"

Kelimeleri kifayetsiz bırakarak başımı sallıyorum.

"Güzel. Şimdi şu çantaları al ve gidelim. Üzerinde adınızın yazılı olduğu bir X-ray cihazı bekliyor."

"GERİ DÖNDÜN," DIYOR HALLA, BENİMLE RACHEL'IN ARASINA BAKARAK.

"Gördüğün gibi," diye cevap veriyorum, yanımda dururken onun sessiz gücüne sahip olduğum için minnettarım.

Önce otele uğradık, çantalarımızı resepsiyona bıraktık. Sonra bizi bir kafeye uğrattı. Kafein takviyesi olmadan Halla'yla tekrar yüzleşmek zorunda kalırsa, geceyi hapiste geçirebileceğini söyledi.

"Şöyle olacak" diyor, gözlerini ona dikmiş, elinde kahve fincanıyla seyahat ediyor. "Fiziksel muayene yapacaksınız. Röntgen ve MR istiyoruz. Eğer labral yırtık olduğunu doğrularsak-"

"Eklemdeki ağrıyı hafifletmek için kortizon iğnesi yapmamı bekliyorsunuz," diyor, açıkça sinirlenmiş bir halde. "Biliyorum Price. Burası *benim* muayenehanem, unuttun mu?" Bana baktı. "Karşılığında ne alacağım?"

Omuzlarını eski patronuna doğru dikerek önümde durdu. "Yaralı hastama karşı tam bir pislik olmadığını bilmenin sıcak ve bulanık hissini yaşıyorsun," diye benim yerime cevap veriyor.

Ağzının kenarı etkilenmiş gibi kıvrılıyor. Hiç şaşırmadım. O bir dişi aslan. Ve *benim*. Ona yaklaşma dürtüsüyle savaşıma zahmetine bile girmiyorum.

"Peki ya söz verdiğin akşam yemeği?" diyor aramızda bakışarak.

Alay ediyor. "Aman Tanrım, böyle söylemeyi keser misin? Sana Ilmari ile bir akşam yemeği sözü vermedim. Bunu teklif eden sendin. Sadece iyi bir insan olmaya çalıştığını düşünmüştüm. Bir deniz mahsulü yemeğinin bu kadar çok koşulla geleceğini bilmiyordum."

"Yemeğe gideceğiz," diyorum, parmaklarım sırtının küçük kısmını okşuyor. Gözlerini oymaya karar verdiğinde onu zorla üzerinden almak zorunda kalmak istemiyorum.

Omuzlarını esneterek hafifçe gevşiyor. Bana doğru küçük adımlar atıyor, omzu göğsüme değiyor.

bakıyor, gülümsemesi yayılıyor. "Tamam. Anlaştık."

ÖĞLEDEN SONRANIN GERİ KALANINI KLİNİKTE GEÇİRİYORUZ. HALLA BİR

Stres testleri ve hareket açıklığı egzersizleri de dahil olmak üzere tam bir fiziksel muayene. Ona oyun öncesi esneme rutinimi göstermeden önce koşu bandında yürümemi ve koşmamı istedi. Tam bir split denediğimde, sağ kalçamdaki ağrı beni inletmeye yetiyor.

"Tamam, bu kadar yeter," diyor Rachel araya girerek. "Daha fazla gözyaşı dökmek istemiyoruz."

"Anlaştık," diye mırıldandı Halla. "Ek testlerin yapılmasını emrettim."

Saatler sonra, bir dizi röntgen ve kalça eklemime boya yerleştirilmesini içeren bir tür MR'dan sağ çıktım. Halla döndüğünde saat neredeyse beş olmuştu. "Taramaları hazır," diyor, gözleri Rachel'in üzerinde. "Bana danışmak ister misiniz, Doktor Price?"

Elindeki kraker ve diyet sodayı bir kenara bırakarak sandalyesinden fırlar. "Evet, efendim. Teşekkür ederim."

"Ben de onları görmek istiyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Sen doktor değilsin evlat," diyor Fince.

"Bu benim bedenim," diye cevap veriyorum. "Ve ben senin oğlun değilim." "İngilizce," diye araya giriyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Peki. İkiniz de benimle gelin," diyor İngilizce olarak.

Bizi koridorda bir görüntüleme odasına götürüyor ve Rachel'a kalçamın taramalarını gösteriyor. Siyah beyaz görüntülerin çeşitli yerlerini işaret ederek sessizce konuşuyorlar. Endişeli görünmüyorlar. O konuşurken Rachel sadece başını sallıyor, kara kaşları konsantrasyonla çatılmış.

"İşte görmeniz gereken şey," diyor ve ekrandaki yeni bir görüntüyü işaret ediyor.

"İşte orada," diye mırıldanıyor, rahatlamış bir şekilde iç çekerek eğiliyor ve parmağıyla kalçamın eklem yerlerinde geziniyor. "Mars, buraya gel." Beni daha yakına çekmek için elimi tutuyor. "Buraya bak. Şu karanlık noktayı görüyor musun? Bu labrumundaki yırtık."

Gözlerimi kısıyorum, kalça eklemimin topunu kaplayan beyaz şeridin içinde küçük siyah bir nokta fark ediyorum. Labral yırtığın tehlikelerini bilecek kadar uzun süredir bu sporun içindeyim. Kaleciler için yaygın bir sakatlık ama benim için bir ilk.

"Küçük," diye ekliyor Halla. "Onarmak için ameliyat gerektiğini sanmıyorum. En azından henüz değil."

"Katılıyorum," diye mırıldanıyor. "Kortizon iğnesini yapacak mısınız?"

"Evet, bu onu biraz rahatlatacaktır." Bana döndü. "Kalçanız zaten iyileşme yolunda ilerliyor. Ve ben prosedür uygulamayı sevmiyorum. İyileşirken fiziksel aktivitelerini kontrol altında tutmalısın. Kalçanı riske atacak hiçbir şey yapma. Buz üzerinde mümkün olduğunca telafi et. Price'ın gözetimine güveniyorum."

Başını sallıyor, yüzündeki kararlı ifade bana artık ondan kaçamayacağımı söylüyor.

"en az bir hafta antrenman ve maçlara çıkmamalısınız" ekliyor. "Kortikosteroid sizi rahatlatırsa ve ağrınız kontrol altına alınırsa oynayabilirsiniz. Daha da kötüleşirse, daha fazla tarama yaptırın. Artroskopik olarak girip onarım yapmamız gerekebilir."

"Buzdan çıkmam ne kadar sürer?" Bakışlarım hala taramamdaki o küçük siyah noktaya sabitlenmişken söylüyorum.

"Bu gerçekten yaralanmanın boyutuna bağlı, ancak güvenli bir süre dört ay olabilir. Belki altı," diye ekliyor. "Kortizon iğnesini hazırlayacağım."

O gidiyor ve ben Rachel'la yalnız kalıyorum. Bana bakıyor, yüzü rahatlamış. Hâlâ elimi tutuyor. "Artık biliyoruz," diye mırıldanıyor.

Bir eliyle saçımı kulağımın arkasına itti. "Kesin olarak bilmek çok daha iyi hissettirmiyor mu? Artık bir plan yapabiliriz. Bunu düzeltebiliriz Mars."

Eline doğru eğilme dürtüsüyle savaşıyorum. Evet, artık biliyorum. Ama şu anda yaralanmayı düşünmüyorum. Zihnim tamamen farklı bir planın detayları üzerinde dönüyor.

(Burası güzel bir restoran. Suyun kenarında, sarı, beyaz ve turuncu renklerden oluşan ufuk çizgisi manzarası gözümüzün önünde yanıp sönüyor. Bir ışık var Yağmur yağıyor, ışıklar camdan puslu görünüyor. Bir kadın şarkı söylerken köşede canlı bir caz grubu çalıyor. Elimde pahalı bir kadeh kırmızı şarap var ve yanımda güzel bir adam oturuyor.

Haftalardır özlemini çektiğim cevaplara nihayet kavuştuğum için kendimi hafiflemiş ve rahatlamış hissetmeliydim. Ama hissetmiyorum. Ilmari ve Doktor Halla arasındaki gerilim kurşun bir balondan daha ağırken nasıl olabilirim?

Boğazımı temizleyip şarabımdan bir yudum alıyorum. Görünüşe göre Finliler dünyanın en garip sessizliklerinde rahatça oturabiliyorlar. İkisi de tam üç dakikadır konuşmuyor. Bu çok uzun bir süre gibi görünmeyebilir ama başka bir insanın karşısında üç dakika boyunca kıpırdamadan oturun ve gerginliğin ne kadar çabuk yerleştiğini görün.

Belki de bunu hisseden bir tek ben varım. Sandalyesinde kıvranan bir tek ben miyim?

"Bugün beni gördüğünüze bu kadar şaşırdığınıza inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Doktor Halla sonunda, bakışları Ilmari'ye kilitlenmişken.

"Nedenini anlayamıyorum," diye yanıtlıyor Ilmari.

Halla hafif bir sıkıntıyla dudaklarını büzüyor ve şarabını bir kenara bırakıyor. Masa için bir şişe sipariş etti. Ilmari'nin sadece su içmesine şaşırmadım. "Bir kalça ve diz uzmanını görmek için Cincinnati'ye gidiyordun," diyor Halla. "Gerçekten benim olup olmayacağımı düşünmedin mi?"

. Ben de merak ediyorum. Mars'a bakıyorum.

Ilmari, "Sizi hiç dikkate almam gerekirdi," diye yanıtlıyor. "Ve ."
Havadaki soğukluk hepimize donma hissi vermeye yetiyor.

Doktor Halla boğazını temizliyor. "Bir uzmana görüneceğiniz zaman bile mi? Doktorun adını sormayı hiç düşünmediniz mi?" Yavaşça dönüp bana bakıyor. "Hastanıza kimi gördüğünü bildirmenin önemli olduğunu düşünmediniz mi?"

Ilmari benim yerime "Doktoruma güvendim" dedi. "Ve son duyduğumda San Francisco'daydın."

"Bu beş yıl önceydi," diye yanıtlıyor Halla şarabından bir yudum alarak. "O zamandan beri iletişim kurdum. Noel kartları, doğum günleri. Ve Rays ile anlaştığında hediye mi aldığını söylediler."

"Senin parana ihtiyacım yok ve hiç olmadı," diye karşı çıkıyor Ilmari, tüm bu konuşmadan neredeyse sıkılmış görünüyor. "Hepsini yerel bir hayır kurumuna bağışladım. Senin cömert hediyen şimdi deniz kaplumbağalarının yaşam alanlarını koruyor."

Gülümsememle savaşıyorum, onu şarap kadehimin arkasına saklıyorum. Mars ve deniz kaplumbağaları.

"Güzel," diye mırıldandı Halla. "Parayı istediğin gibi kullanabilirdin. Böylesine asil bir amaç için kullanmanıza sevindim."

Aralarına bakıyorum, Halla'nın bunu bu kadar yumuşak bir şekilde tersine çevirebilmesine şaşıyorum. Belli ki Ilmari sinirlenmiş. Bunun daha fazla acı vermesini istiyordu.

"Annen nasıl?" diyor Halla.

Bu soru karşısında Ilmari donakalır, eli su bardağına uzanır. Masanın üzerinden kapıp bir yudum alıyor. "Öldü," diye yanıtlıyor ve sert bir çınlamayla geri koyuyor.

Doktor Halla da ben de rahatsız bir şekilde yer değiştiriyoruz. "Nasıl?" diye mırıldanıyor. "Ne zaman?"

Ilmari ona ters ters bakar. "Kanser. On üç yıl önce."

Çabucak hesapladım. Otuz yaşında olduğunu biliyorum, yani annesi öldüğünde hâlâ çocuktı, sadece on yedi yaşındaydı. Öz babası annesinin ölümünü bilmiyor muydu? Ilmari on üç yıldır yalnız mı?

"Hiç kardeşin var mı Mars?" diye sordum.

"Hayır."

"Diğer aile mi?"

"Kinnunen'ler bende," diye yanıtlıyor. "Juhani beni yanına aldı ve hokey paramı ödedi."

Masanın karşısındaki Doktor Halla homurdanıyor, bakışları kararıyor. "Hokeyinizin parasını *ben* ödedim. Her ay ikinize de para yolladım.

gerekli. Hiçbir ayı kaçırmadım."

Ilmari tekrar, "Ve hiçbir zaman istemedik ya da ihtiyacımız olmadı," diyor. "Annem tek bir euro bile saklamadı. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Aramızda hiçbir şey yok."

Sözlerinin Halla'yı nasıl incittiğini görüyorum. Beni kandırdığı için ona kızgın olsam da, ona karşı bir parça sempati duyuyorum. Belki de sadece çaresizdi. Ilmari ona yaklaşmayı pek kolaylaştırmıyor.

"İçimdeki en kötüyü görmeye kararlısın," diye mırıldanıyor Halla başını yorgun bir şekilde sallayarak. "Sende zarafete yer yok Ilmari. Hiçbir zaman da olmadı."

Ilmari'nin eli masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Bizi terk ettin-"

"Onu terk ettim," diye düzeltiyor Halla, mavi gözlerini oğluna dikerek. "Seni terk etmek gibi bir niyetim asla olmadı. Ama bazen insanlar bizi hayal kırıklığına uğratar. Hata yaparlar. Bencilce davranırlar. Günahlarım için beni daha ne kadar cezalandıracaksın? Kusurlu olsam da hâlâ senin baban olduğumu kabul edebileceğin bir denge noktasına hiç ulaşamayacak mıyız?"

Ilmari hiçbir şey söylemiyor ama içindeki gerilimi hissedebiliyorum.

Halla tekrar başını sallar. "Şimdi anlıyorum ki benim mükemmellik eksikliğim senin gözünde affedilmez bir günah. Yirmi üç yıllık bir çabadan sonra, sonunda beni tek çocuğumla bir ilişki kurmaktan vazgeçmeye ikna etmiş olabilirsiniz."

"Güzel," diye mırıldandı Ilmari.

Sakin davranıyor ama acısını hissediyorum. Bu kadar yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Bir ikiz olarak, Harrison'ın olmadığı bir dünyada yaşama fikri beni fiziksel bir acıyla baş başa bırakıyor.

"Mars," diye mırıldanıyorum, kendime engel olamıyorum. Elim kalçasına değiyor ve o da geriliyor.

"Ona da aynı şekilde mi davranacaksın?" Halla beni işaret ederek soruyor. Ilmari hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığında," diye bastırıyor Halla. "Bir hata yaptığında, mükemmel olamayacağını sana kanıtladığında. Belki de çoktan yapmıştı," diye ekliyor. "Tanrı biliyor ki çok öfkeli-"

"Onun hakkında böyle konuşma," diye homurdanıyor Ilmari, onurunu cesurca savunarak.

Bu beni biraz güldürmeye yetti. Şimdi elim gerçekten de kalçasının üzerinde, onu sıkıyor. "Sorun yok Mars. Doktor Halla haklı. Ben huysuz, ağzı bozuk bir felaketim. Ve eminim geçmişim seni tepelere doğru koşturdu."

Her iki adam da benim zayıf şaka girişimime gülmüyor. Garson salatalarımızı getirip üzerine biber serperken ve Ilmari'nin limonlu suyunu tazelerken yumuşak iniltimi şarap kadehimin arkasına gömüyorum.

Garson gider gitmez, Doktor Halla yüzünde hüznü bir ifadeyle tekrar aramıza bakıyor. İçimde bir şeyler kıpırdıyor. O da yalnız. , bugün bize yaptığı numaradan dolayı ondan nefret etmek istiyordum. Neden bana sempati hissettiriyor? Sandalyemde kayıyorum, başka tarafa bakmasını istiyorum.

"Ona bana davrandığın gibi davranma Ilmari," diyor, sesinde bir şefkat notası var.

Ilmari hareketsiz, elinde salata çatalı, ikimize de bakmıyor.

"Nefretinizin sert kışı soğuktur," diye devam ediyor babası. "Dayanabilirim ama ben bir Finliyim. O değil."

Ilmari yavaşça bakışlarını kaldırıp babasına bakar. Doktor Halla Finceye geçerek ona bir soru soruyor. Anlayamıyorum ama keşke anlayabilseydim. Ilmari uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet çok yumuşak bir sesle tek bir kelimeyle cevap veriyor. "Joo."

UBERİMİZ CINCINNATIAN HOTEL'İN ÖNÜNDE DURDU VE BEN

Ilmari'nin eli. Hâlâ yağmur yağıyor - daha çok yumuşak bir sis gibi. Ilmari kendi kapısını açarken ben de kendi kapımı açıyorum. Birkaç dakika içinde arabanın arkasına dolanıyor, buğulu yağmurdan kaçarken yanıma geliyor. Kapılardan hızla geçip ısıltılı otel lobisine giriyoruz, topuklarım fayanslara vuruyor.

"Sadece çantamı almam gerekiyor," diye mırıldanıyorum, telefon elimde. Yağmur yağdığı için başka bir Uber'e atlayıp Tess'in dairesine gideceğim. Fırsat buldukça ona ve çocuklara gelişmeleri gönderiyorum. Hepsisi de Doktor H'nin Ilmari'nin uzun süredir kayıp olan babası olduğunu ortaya çıkaran pembe dizinin ayrıntılarını öğrenmek için sabırsızlanıyor.

Bu arada Ilmari'yle aramızda büyük bir gerilim var. Onu okumak çok zor. Benden ne istediğini, ne hissettiğini anlayamıyorum. Yemeğin geri kalanı katlanılabildi, ama sadece biraz.

Resepsiyona doğru yürüyoruz ve görevliye bir gülümseme buluyorum. "Merhaba, arka tarafta bir çift çantamız var. Soyadım Kinnunen."

"Tamam, bir kontrol edeyim," diyor parlak bir sesle, Ilmari'ye kazanan bir gülümseme göstererek açık kapıdan uzaklaşırken.

Sadece gözlerimi deviriyorum. Eğer bir kadın erkeklerimden birine takdirle baktığında sinirlenmek için enerji toplasaydım, sürekli tetiklenmiş bir halde yaşardım. Kimsenin buna vakti yok. Ilmari muhteşem bir

tamamen elde edilemez, kahvaltıda seni yiyeceğim . Denemiyor bile. Sadece nefes alıyor. İsteddiği kadar bakabilir.

Tezgâhtar eli boş döndü. "Üzgünüm, Bayan Kinnunen. Burada hiç çantam yok gibi görünüyor. Onları çoktan odanıza götürmediğinize emin misiniz?"

İç çekiyorum. Huysuz, sahiplenici bir kalecinin önünde bana 'Bayan Kinnunen' demesini açacak vaktimiz yok. Beni büyük bir trençkottan çıkarıp onun formasını giydiğimi gösterebilirdi... ve başka hiçbir şey.

Omzumun üzerinden bakınca iki adım daha yaklaştığını görüyorum, yüz ifadesi aç. "Mars, çantalarımızı odana gönderdin mi?"

"İhtiyatlı göründü," diye cevaplıyor omuz silkerek. "Değerli eşyalarınız olabilir."

Tabii ki. Bir nefes daha verdim ve resepsiyon görevlisine döndüm. "Teşekkür ederim."

"Endişelenme," diyor. "Eğer odana çıktığında orada olmazlarsa, aşağıya haber ver, tamam mı?" Onun neşesi bizim karşılıklı, yavaş yavaş yanan ateşimizle çok çelişiyor.

"Harika," diyorum ve tezgâhı iterek asansörlere doğru ilerliyorum. Ilmari de arkamdan geliyor. Resepsiyon görevlisiyle aramıza mesafe koyduktan sonra dönüyorum. "Ben başka bir Uber çağırıırken sen gidip çantamı getirir misin?"

Ilmari'nin bakışları yüzümden uzaklaşıp bedenimi izliyor. Adam beni gözleriyle soyuyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Kıpırdamadan duruyorum, kalbim boğazımda. Gergin olduğumu görmesini istemiyorum. Bakışları tekrar üzerime çevriliyor ve yanıyor. "Hayır."

Nefesim kesildi. "Ne? Cidden çantamı istifleyecek misin? Kontak solüsyonuna ve bir çift tüylü panda uyku çorabına mı ihtiyacın var?"

"Hayır."

Kollarımı kavuşturup ona en iyi bakışımı atıyorum. "Bana tek kelimeyle cevap verme, Mars. Hiç havamda değilim. Bu bir terbiye meselesi mi? *Lütfen* git çantamı getir."

Alanıma girerek elini kaldırıyor ve başparmağını ayırık dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Eğer istiyorsan... gel ve al." Yanıt vermemi beklemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve asansörlere doğru ilerliyor.

(Asansör çalışıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Mars içeri adım atıyor, takip edip etmediğimi görmek için arkasına bakmıyor. Tabii ki . Asansöre doğru adım atıyor.

Asansörün arkasına geçip dönüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle eşikte durup beni izliyor.

Kalbim boğazımda, içeri adım atıyorum ve hızla arkamı dönüyorum.
"Kaçıncı kat?" "Üç."

Başparmağımla üç rakamına basıyorum ve beyaz renkte parlıyor. Araba anında hareket etmeye başlıyor. Mars arkamdan yaklaşırken gözlerimi kapatıp kalp atışlarımı sayıyorum, varlığı beni bunaltıyor. Bana dokunmuyor ama eğiliyor, nefesi tenime değiyor.

Onu her yerde hissediyorum, tüm duyularım karıncalanıyor. Dudağımı ısıyorum, ona yaslanma dürtüsüyle savaşıyorum. Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Tökezleyerek dışarı çıkıyorum ve aramızdaki bağ kopuyor. Beni geçip halı kaplı koridorda ilerliyor. Peşinden aceleyle koşuyorum, gri tişörtü ve paçaları kıvrılmış ince siyah elbise pantolonunun içindeki atletik vücudunu inceliyorum.

Eli cebinde, anahtarını çıkarıyor ve sonra odasının kapısını açıyor. Dolabın yanında yerde duran çantalarımızın yanından geçip gidişini izliyorum. Odanın arka tarafına kadar yürüyor ve yavaşça dönüyor, masanın kenarlarına tutunarak ona yaslanıyor, beni izliyor, bekliyor.

Kapı aralığından içeri adım atıyorum, bir elim kapıyı açık tutarken diğer elim omzumdaki çantamın askısına dolanıyor. Bu rahat bir

Bir duvar boyunca uzanan kral boy yataklı oda, büyük, düz ekran televizyonun altında minibar. Haftalık çantam içinde o kadar uzakta ki ona ulaşmak için bir adım daha atmam . Ve kapıya tutunup vücudumu gererek tam bir aptal gibi görünmek istemiyorsam, kapının arkamdan kapanmasına izin vermem gerekecek.

Mars beni izliyor, ifadesi hiç okunmuyor. Bana burada yardım etmeyecek. Bu benim seçimim. Eğer bu kapı arkamdan kapanırsa, ikimiz de ne olacağını biliyoruz. Tanrım, bunu istiyorum. Onu istiyorum. Haftalardır onu istiyorum.

Ani ölüm, Rachel. Bu atışı yap ve sonuçlarına katlan.

Ve sonuçlarının ne olacağını biliyorum. Eğer elimi uzatırsam, elimi tutacak. Kararımı verdim, içeri bir adım daha atıyorum ve sağ elimi kapıdan uzaklaştırıyorum. Kapı arkamdan kapanıyor ve uğursuz bir klik sesiyle mandalina yerleşiyor.

Oda karanlık ve karamsar, sadece köşedeki tek bir lamba aydınlatıyor. Ilmari, ava çıkmış bir leoparın rahat sakinliğiyle masanın kenarına yaslanıyor. Ben onu izlerken elini cebine atıyor ve bir şey çıkarıyor. Sonra iki elini de kaldırarak saçlarını geriye doğru tarıyor ve başının üstünde yüksek bir düğüm haline getiriyor. Kollarını bükerken pazuları şişiyor, saçlarını sabitlerken parmakları lastiğin etrafında esniyor. Bu hareket, başının her iki yanından tepesine kadar uzanan derin fönünü ortaya çıkarıyor. Tıraş ensesinin etrafında devam ediyor.

Tüm bu süre boyunca beni izliyor, mavi gözleri arzuyla kararmış. Onu ele veren tek şey gözleri. Bir de odada bıçakla kesilebilecek kadar yoğun olan gerilim.

Güçlü formunun gücünü ve zarafetini içime çekerken nabzım hızla atıyor. "Nasıl hissediyorsun?" Mırıldanıyorum. "Kortizon dolayı ağrın yok mu?"

"Acı yok," diye mırıldanıyor. Sonra ayakkabılarını tekmeliyor.

"Bir iki gün kalçada biraz sertlik olabilir," diye kekeliyorum. "Biraz... umm... şişlik. Ama bu normal."

"Kalçam hakkında konuşmak istemiyorum." Elleri gömleğinin eteklerine düşüyor.

"Ilmari..." Bir nefeste söyledim. Söylenecek başka bir şey yok.

Birbirimize bakıyoruz. Tek ses klima ünitesinin hafif uğultusu. Bakışlarının sıcaklığı beni yakıp kül edecek.

"Bana durmamı söyle," diyor.

Titrememle savaşıyor "Hayır" diye fısıldıyorum.

Gömleği çıkarıp yere bırakıyor ve tatlı bebek İsa. Gözlerim takdirle açılıyor. Lambanın yumuşak altın ışığında neredeyse ruhani görünüyor. Bu adam fitin de ötesinde. Geniş omuzları ağır kaslar taşıyor. Belirgin göğüs kasları ve kalçalarında keskin bir V ile sonuçlanan sekiz paketi var. Bakışlarım aşağıya doğru açığı takip ederek pantolonunun üst kısmında son buluyor. Elleri zaten orada duruyor.

O da bakışlarını benden ayıramıyor. "Rachel, bana durmamı söyle."

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çantamı yere bırakıyorum. "Hayır."

O pantolonunun üstünü açmaya çalışırken ben de beyaz, ipeksi bluzumun düğmelerini çekiştirerek pantolonumun üstünden sıyrıp çıkarıyorum. Pantolonunu indirdiği sırada bluzum da yere düşüyor ve üzerinde sadece siyah bir boxer külot kalıyor.

Hiç tereddüt etmeden siyah bluzumu çıkarıp bir kenara atıyorum ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkarıyorum. Tenim sinirden karıncalanıyor, meme uçlarım keskin tepeler halinde sertleşirken tüylerim diken diken oluyor.

Sırada tozluklarım var. Üzerimden çıkarıp yere bırakırken Ilmari'nin erimiş bakışlarını üzerimde tutuyorum. Şimdi üzerimizde iç çamaşırlarımızdan başka bir şey olmadan ayakta duruyoruz. Benimki bir çift allık pembe külot.

Beni tepeden tırnağa tarıyor, tüm kıvrımlarıma bakarken takdirle başını sallıyor. "Çok güzelsin Rakas," diye mırıldanıyor.

"Sen de öylesin," diye cevap veriyorum.

Bakışlarımı tutuyor, her derin ve sabit nefesinde göğsü genişliyor. "Bana durmamı söyle," diyor son bir kez.

"Hayır," diye fısıldıyorum, kaderime mühürlenmiş olarak. Bir çekiştirmeye külotum aşağı kayıyor ve ayak bileklerime kadar iniyor. İçimden çıkıyorum ve onun önünde çırılçıplak duruyorum.

Alçak bir masadan kalkıyor ve odayı geçiyor. Onun için hazırım, bedenim göğsünün sıcaklığına karşı erirken o beni geriye doğru eğiyor ve umutsuz bir öpücükle nefesimi alıyor. İçimi ona doğru çekiyorum, parmaklarım sakallı yanaklarını avuçlamadan önce ensesindeki gür saçları okşuyor.

Ona tamamen açılıyorum, hiçbir şey saklamıyorum ve o da bana karşılık veriyor. Cennet gibi kokuyor - bana ailemin Montana'daki çiftliğinde serin yaz gecelerini düşündüren o kolonya. Onun kollarında kendimi yıldız ışığı ve ateş ışığının birbirine karışmış hali gibi hissediyorum, soğuk ve sıcak, uzak ve bir o kadar da mevcut. Her şeyi aynı anda yaşıyorum, tenimde canlıyım ve ihtiyaçla yanıyorum.

Ilmari'nin nasırlı elleri geziniyor. Omuzlarımın kıvrımlarını alıyor, aşağı kayarak her bir kaburgamı okşuyor. Ellerinin üzerimdeki hissini seviyorum, beni keşfediyor, beni öğreniyor. Bir göğüslerimi kavıyor, ellerinin arasında tartıyor. Baş ve işaret parmaklarıyla meme uçlarımı çimdiklerken arzuyla titriyorum. İhtiyaç patlaması çekirdeğimin derinliklerinde kıvrılıyor.

"Söyle," diye homurdanıyor ve öpüşmemizi kesiyor.

Zihnim düşünce üretmiyor. "Lütfen, Ilmari," diye sızlanıyorum dudaklarına karış. "Söyle," diyor tekrar, ağzı boynuma düşüyor. Beni tahrik ediyor Nabız noktamı emerken vahşileşiyor, elleri kıvrılıp kıcımlı kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Külotunun içindeki kalın çıkıntının kalçama sürtündüğünü hissediyorum.

"Seni istiyorum," diyorum, ellerim omuzlarını sıkıca tutarken yüzü aşağı iniyor, ağzı göğsümle alay ediyor. Dili meme ucumu okşamaya başlıyor ve ağrıyan amıma doğru arzu dalgaları gönderiyor. Sonra ben nefes nefese kalana kadar dişleriyle ısırıyor.

Doğrudu, ruhuma bakarken iki eliyle yüzümü kavradı. "Söyle."

Bakışlarını tutuyorum, elim aşağıya inip sikini kavıyor ve - aman tanrım - Caleb ve Jake haklıymış. Ilmari'nin bacaklarının arasında bir canavar var. Kalın ve uzun, homurdanırken şeklini hissediyorum, elime geri bastırıyor, daha fazla baskı istiyor. Hissettiğim her şeyi söyleyerek açıldım. "Seni istiyorum Mars. *Tanrım*, sana sahip olmalıyım. Seni çok uzun zamandır istiyorum. Senin için ağrıyorum... senin için çok ıslağım... senin için çaresizim."

"Oon sun," diye fısıldıyor, alnını benimkine bastırıyor, elimi külotunun içine sokup çıplak sikini avuçlarken inliyor. "Söyle Rakas," diye bir kez daha yalvarıyor ve şimdi ne duymak istediğini biliyorum, ancak anlamını sadece tahmin edebiliyorum.

"Oon sun," diye tekrarlıyorum, onun telaffuzuna uymaya çalışarak.

İnliyor, saçlarımı yumrukluyor ve başımı arkaya yatırıyor. "Sen benimsin." "Oon sun," diyorum tekrar. "Ben seninim."

"Mä kuulun sulle," diye mırıldanarak saçlarımı geriye doğru tarıyor. Sonra çıplak amımı avuçlamak için bir elini indiriyor. "Haluun tātä." Sesi bir iniltiden biraz daha fazlası. "Bunu istiyorum."

Bekleyişim nihayet sona erdiği için rahatlayarak iç çekiyorum ve kalçalarımı eline bastırıyorum. "O senin. Al beni. Becer beni, Mars. Ve kendini tutma. Tanrım, lütfen tutmayı bırak. Beni soğuktan koru," diye fısıldadım.

Bir eli hâlâ sikinin üzerinde, diğeri göğsünü yumuşatıyordu. "İçeri girmek istiyorum, Mars. Lütfen, sadece girmeme izin ver-"

Çenemi sertçe kavrayıp yüzümü yukarı çekerken ve bakışlarımı tutarken vücudu elektrikle çatırdıyor. Kimse Ilmari Kinnunen gibi gergin olamaz. "Nazik olmayacağım," diye hırlıyor.

"Güzel." Amım zaten çaresiz.

Bunu kanıtlamak istercesine iki parmağını içime sokuyor ve ıslaklığında kolayca kayıyor. Haykırıyorum, doldurulmanın verdiği o ilk heyecan ürpertisi beni ayak parmaklarıma kadar zıplatıyor. Kalın parmaklarına alışmama izin vererek içeri ve dışarı itiyor.

"Prezervatif takmayacağım," diye ekliyor. "Bu bir iddia, Rakas. Tüm deliklerinizden döllerimin damladığını görmek istiyorum."

"Evet," diyorum nefes nefese, kalbim kafese hapsolmuş vahşi bir kuş gibi çırpınıyor. Sırıttıyorum, yumruğumu uzunluğuna yukarı ve aşağı vururken hala parmaklarını sürüyorum, başparmağım kalın başının tepesinde dönüyor, sıcak prekumunu topluyor ve şaftına yayıyor. "Bu kadar konuşma yeter. *Yap* şunu Mars. Senin için çok iyi olacağım. Bana nelerden hoşlandığını göster, ben de tüm hayallerini gerçekleştireyim."

Yüzünü yaklaştırıyor. ". Ayak bileklerini tut."

Kollarında dönerken amım çığlık atıyor. Kıçımı külotundaki çıkıntıya doğru bastırıyorum ve o da homurdanarak kıç yanağıma acıtacak kadar sert bir şaplak atıyor. Nefesim kesiliyor, tokadın sıcaklığının içimin derinliklerinde yankılandığını hissediyorum. Aynı anda bir elini boğazıma doluyor ve beni kendine doğru çekerek kulağıma fısıldıyor. "Sana söyleneni yap Rakas. Bana ne kadar iyi eğildiğini göster."

Gülümsüyorum. Bu adam bana zarar vermeden önce öldü. Güvende olduğumu biliyorum. Sınırlarıma saygı duyacağını biliyorum. Ve sezgilerini kullanarak gelişiyor. Beni de diski okuduğu kadar iyi okuyup okuyamadığını görmek istiyorum. Elimi kaldırıp bileğine dokunuyorum. Elini hemen boğazımdan çekip kalçamın kıvrımına doğru kaydırıyor.

Öne doğru eğiliyorum, ayak bileklerimi tutarken yoga pozuna giriyorum, çıplak kıçım ve amım onun için tam teşhirde.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor, iki eliyle kıçımın yuvarlak kıvrımlarını düzeltiyor. "Daha geniş."

Ben duruşumu ayarlarken o da kalçalarımı destekliyor. Sonra külotunu yere bırakıyor, dizlerini bükmeden ve ucunu dar girişime çentmeden önce tek elle kendini yumrukluyor.

"Nefes al," diyor, ellerini kalçalarımaya koyup birkaç hamle yapıyor, kocaman sikini bu açıyla daha da daralan amımın içinde gezdiriyor.

"Oh, lütfen," diye fısıldıyorum, onun daha derine bastırma hissini seviyorum. "Daha fazla."

"Daha ister misin?" diyor, sağ eli kıcıımı yumuşatırken. "Evet," diye yalvarıyorum.

Bir anda iki şeyi aynı anda yaptığında haykırıyorum. Sol eli kalçamı sıkıca kavıyor, beni hareketsiz tutuyor, kalçalarıyla vururken, canavar horozunu içimde inç daha derine gömüyor. Aynı anda sağ eli de kıcıımı tokatlıyor. *Sertçe*. Bu kadar dolu olma hissini seviyorum. Başımaya akan kan yüzünden başım dönüyor.

"Becer beni," diye inliyorum. "Mars, lütfen-"

Ve sonra kendini serbest bıraktı. Beni kalçalarımaya sıkıca tutarak içime giriyor, orgazmım sıkı ve hızlı bir şekilde spiral çizerken kalçaları kıcımaya çarpıyor. Daha onu uyaramadan boşalıyorum, amım sikini sıkıca kavrayıp etrafında titreşirken inleyen kelimelerim anlaşılmıyor.

Aniden ve beni boş bırakıyor. "Kalk," diye emrediyor. "Ayağa kalk."

Nefesimi içime çekerek öne doğru eğildiğim yerden kalkıyorum. Yavaşça kollarında dönüyorum. "Mars-"

"Yatağa yat," diye emrediyor. "Sırt üstü. Bacaklarını aç."

Onun oyununu oynamaya devam etmek için sabırsızlanıyorum, bana söyleneni yapıyorum, yatağa sürünüyorum ve sırt üstü dönmeden önce yan tarafıma yatıyorum. O beni izlerken, bacaklarımı açarak amımı bir kez daha ona gösteriyorum.

Sonra yatağa tırmanıyor, hiç vakit kaybetmeden ağzını klitorisime daldırıp emiyor. Dilini karıştırmaya başladığında, gidici olduğumu biliyorum. Mars Kinnunen beni yiyip bitirirken dizlerimi bükmüş, yorganı yumrukluyorum. Sakalları gıdıklıyor ama şikayet etmek için burada değilim. O güçlü diliyle beni bu kadar iyi becerirken buna odaklanamam. Ben tekrar haykırana, bacaklarım titreyene, vücudum yatakta yüzünün etrafında yarım kıvrımla eğilene kadar durmuyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, yüzünü kaldırdığında yatağa geri düşüyorum. Birkaç derin nefes alıyorum, tüm vücudum uğulduyor.

Dirseklerini bacaklarımın arasına dayamış, açlıktan ölüyormuş gibi bana bakıyor. "Daha yeni başlıyorum Rakas."

Baş döndürücü bir gülümsemeyle yatağa uzandım. "Göster bana."

Ilmari homurdanıyor, ağzıma ulaşmak için vücudumda sürünüyor. Öpüşüyoruz, dudaklarında tatlılığını tadarken dillerimiz alay ediyor. Onun ağırlığının üzerimde yarattığı hissi seviyorum, kalın siki çıplak amıma sürtünürken kalçalarım onu kavırıyor. O içimde yükselirken tırnaklarımı ensesinden aşağı ve omuzlarına geçiriyorum.

"Kahretsin evet," diye nefes alıyorum, kalçalarımı onun altında kaydırıyorum.

"Mars, çok iyi hissediyorsun

."

Sağ eli beni açmak için kalçamın etrafından dolanıyor ve sonra kocaman sikini tekrar içime sokuyor, kendini kabzasına kadar gömüyor. Kalçalarıyla pompalamaya başlayıp beni yatağa yapıştırırken ona yapışarak inliyorum.

"Durma," diye yalvarıyorum. "Tanrım, çok derinsin. Lütfen durma-"

Homurdanıyor, birlikte hareket ederken yüzünü boynumun kıvrımına bırakıyor. Ellerim omuzlarını tutuyor. Arkama yaslanıyorum, dolgunluğunun derin baskısının beni tekrar coşkunun sınırına getirmesine izin veriyorum. Sonra eli aramıza giriyor ve klitorisimi çalıştırmaya başlıyor. "Tekrar gel," diye homurdanıyor.

"Çok yaklaştım-"

Sol bacağımla kaldırarak açısını değiştirerek içime giriyor. "Al beni, Rakas. Tekrar sikimin üzerine boşal. Hissetmeye ihtiyacım var."

Orgazmım daha da sıkılaşıyor. Kayalara çarpan dalgalar gibi kırılmaya hazır hissediyorum. "Tam oradayım-"

"Benim için gel," diye emrediyor. "Oot niin timmi, Rakas. Çok sıkı. Gel."

"Benimle gel," diye inliyorum, başparmağıyla bastırarak klitorisimi çalıştırırken kalçalarım kıvranıyor. "Oh tanrım-" diye haykırıyorum, tüm vücudum ağır bir orgazmla spazm geçiriyor. Amım onu olabildiğince sıkıyor, salıverilmemle tekrar tekrar titreşiyor. Tek yapabildiğim dayanmak, görüşümde yıldızlar yanıp sönüyor.

"Siktir-" Bana çarparken ve beni o sınırdan tutarken temposu düşüyor, kendi salınımı beni dolduruyor. İnliyor, yüzünü omzuma gömüyor, devasa vücudu üstümde titriyor.

Aşağı doğru süzülüyorum, tüm vücudum kemiksiz. İç çekiyorum, ellerim geniş omuzlarında geziniyor, parmaklarım boynuna doğru uzanan siyah mürekkebi, bir kuzgunun kanadının narin tüylerini okşuyor.

Homurdanarak içimden çıkıyor ve yataktan aşağı kayıyor. "Bacaklarını aç," diye homurdandı. "Göster bana Rakas."

"Mars," diye soluyarak dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Ilmari'nin gözlerinde büyük bir özlemle tükenmiş amıma bakmasını izliyorum.

"Çok güzel." Kalçamı öpücüklere boğuyor, sakalları hassas tenime değiyor. Eli çıplak amımın üzerinde geziniyor, kasık kemiğimin hemen üzerine yerleşiyor. "Benim için sık, Rakas. Bana ne kadar iyi sahip olduğunu göster."

Sık sarhoşu olmuş amımın kaslarını sıkarken kalbimin çarpıntısıyla savaşıyorum. Aynı anda Ilmari kasık kemiğimin hemen üzerinden hafifçe bastırıyor. "Ilmari," diye inliyorum, onun ılık dölünün içimden sızdığını hissederken nefes nefese kalıyorum. Müstehcen, kirli ve çok ateşli. Bakışları ısıyor ve yardım edemiyorum ama alay ediyorum. "Gördüklerini beğendin mi bebeğim?"

Dili tutulmuştu, parmakları bacaklarımın arasındaki pisliğe dalıyor ve onu titreyen amıma geri pompalıyordu. "Damlatıyorsun, Rakas."

", " diyorum iç çekerek ve yatağa uzanıyorum.

Görünüşe göre sessiz kalecimin üreme eğilimi var ve ben daha mutlu olamazdım. Bir raunttan sonra damlamamdan hoşlanıyorsa, aynı anda üç erkek tarafından kullanıldığımı görünce nasıl hissedeceğini ancak hayal edebilirim. Memnun gülümsememle savaşmaya zahmet etmiyorum. Belki onun için hâlâ umut vardır.

"Yuvarlan," diyor, dört yönlü bir aşk festivali düşüncelerimin mutlu pembe baloncuğunu kırarak.

"Hmm?"

"Eller ve dizler, Rakas."

Küçük bir kahkaha atıyorum, ona bakarken göğüslerim sallanıyor. Ayakta durmak için yataktan kalkmaya başlamıştı bile. "Ciddi misin sen? Biraz nefes almaya ihtiyacın yok mu?" Bakışlarım göğsünün orta çizgisinden aşağıya, elinin sertleşmiş sikini yavaşça pompaladığı yere doğru ilerliyor.

Aman Tanrım.

"Ciddi görünüyor muyum?" diyor, yüzü kararlılığın acımasız bir maskesi. "İşimiz bitmedi. Yatağın kenarına. Eller ve dizler. Şimdi."

"O h god," diye fısıldıyorum, doğruluyorum. gururlu uzunluğundan başka bir yere bakamıyorum. "Evet, hazırsın," diyorum, gülümsemem büyüyor. "Değil mi

Hiç refrakter dönem diye bir şey duydun mu Kinnunen?"

Sadece bana bakıyor, bakışlarının sıcaklığı beni , içimi ve dışımı eritiyor. Tamamen lokum kıvamında. "Sen benden çok önce yorulacaksın Rakas. Bir daha söylemeyeceğim. Yatağın kenarına gel." Bana söyleneni yaparken titreme dürtüsüyle savaşıyorum. Boyumdan büyük bir işe kalkıştığım hissine kapılıyorum. "Ne ?" Yatağın kenarında dönüp ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek mırıldanıyorum.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Mars mı?"

Bana bakıyor, omuzlarımın, kalçalarımın, kığımın hatlarını inceliyor. Dokunmadan bana nasıl göz diktiğini hissetmek neredeyse rahatsız edici. Onun dokunuşuna ihtiyacım var. Ama sonra aniden arkasını dönüp beni yatakta bırakıyor.

Sorun değil. Bana nefes alma şansı veriyor. Aynı zamanda sırtındaki muhteşem dövmeyi engelsiz bir şekilde görmemi sağlıyor. Kaslı derisinin tüm yüzeyine yayılıyor, sırtının alt kısmından aşağı doğru uzanıyor ve kıkırda bitiyor.

"Mars, ne..."

Hiçbir şey söylemiyor, çantasından bir şey almak için bir dizinin üzerine çöküyor. Sonra elinde seyahat boyu bir kayganlaştırıcı şişesiyle yatağa geri dönüyor.

"Ne kadar da hazırlıklısınız, değil mi Bay Hazırlıklı?" diyorum sırtarak.

"Bunu istiyorum." Sağ eli kık yanağını avuçlamak için yukarı kalkıyor. Sonra başparmağı çatlağını sıyırarak deliğine doğru bastırıyor.

Nefesim kesiliyor, içgüdüsel olarak kenetleniyorum. "Mars-"

Bir dizinin üzerine çöküyor, yanaklarımı genişçe açarken kayganlaştırıcı şişesini yatağa fırlatıyor, sıcak ağız deliğini kaplıyor ve diliyle beni kızdırıyor.

"Aman *Tanrım*-" Titriyorum, hâlâ damlayan amıma iki parmağını soktuğunda dirseklerimin üzerine düşüyorum.

"Rızan var mı?" diye mırıldanıyor, başparmağı içimde geziniyor ve beni kıvrandırıyor.

"Mars-I-"

"Dur dersen durur," diyor iki elini birden kaldırarak. "Eğer benimle baş edemiyorsan Rakas-"

"Sakın durayım deme," diye inliyorum. "Sadece sığacak mı?" Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama sık sarhoşu beynimin yapabildiği en iyi şey bu. Gerçekten endişeliyim.

Ayağa kalkıp küçük kayganlaştırıcı şişesine uzanırken sırtıyor. "Sığacak."

Daha önce kıkıma hiç bu kadar büyük bir yarak almamıştım. Jake'in ciddi bir çevresi ve uzunluğu var, ama bu büyük, lezzetli bir sucuğu iki kiloluk bir salamla karşılaştırmak gibi. Bu asla sığmaz. İçim şimdiden yeniden düzenlenmiş gibi.

Ama delirmiş olmalıyım, çünkü görünüşe göre başımı sallıyorum. ", " diye mırıldanıyorum. "Mars, beni al."

Beni yavaşça çalıştırıyor, oynamak ve beni germek için tatlı zamanını alıyor. Parmaklarını kıkımda çalıştırmak ve serbest eliyle klitorisimi tıngırdatmak arasında geçiş yaparken, parmaklarını döl dolu amıma daldırıp iki eliyle bana sahip olmak için yepyeni bir ön sevişme turu haline geliyor.

Şişman sikinin başını arka kapıma dayadığında tekrar boşalmak için çaresizce kıvraniyorum, bana nefes almamı ve içeri iterken rahatlamamı söylüyor. Kayganlaştırıcı ile kayganlaştım, ama hala sıkı bir uyum.

"Beni çok iyi alıyorsun," diye mırıldanıyor takdirle. Kendini daha derine sokarken elleri kalçalarımdaya yumuşuyor.

"Lütfen," diye inliyorum. "Daha sert git, Mars. Daha sert gitmeni istiyorum."

İkinci kez söylemesine gerek yok. Artık içeride olduğuna göre, beni sahiplenmek istiyor. Kalçalarını ciddi bir şekilde hareket ettirmeye başladı, biz sevişirken yuvarlak kıkım kalçalarına çarpıyor, canavar horozu kıkımın derinliklerine gömüldü. İnleyen bir karmaşa içindeyim, bir sonraki orgazmımın göbeğimde oluşması ve göğsümden parmak uçlarıma kadar yayılması hissini seviyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona her yönden bağılı hissetmeye ihtiyacım var. Sağ kolum boynuna dolanmak ve onu kendime çekmek için körlemesine uzanırken açımızı değiştirerek doğruluyorum. Kıçımı kalçalarına sıkıca bastırarak sırtımı kamburlaştırıyorum ve omzumun üzerinden onun sert yüz hatlarına bakıyorum. "Öp beni-Ilmari, lütfen-"

Bir eli yüzümü kavrarken diğeri göğsümü okşamak için etrafımı sarıyor. Sonra beni öpüyor, tutkusunu tüm bedeniyle içime akıtıyor. Birlikte sallanıyoruz, havayı paylaşıyoruz, bir olarak hareket ediyoruz.

"Yine boşalacağım," diye sızlanıyorum dudaklarına karşı. "Durma, ben-" Başka bir orgazm yaşarken sözlerim ölüyor. Bu seferki derin ve tüm bedenimi titreten dalgalarla dolu. Onu her şeyimle sıkıyorum, tekrar benimle gelmesi için çaresizce.

Birkaç dakika içinde inliyor, kalçaları bana doğru sarsılıyor, salıverilmesinin spazmında kayboluyor. "Mä tuun," diye homurdanıyor. "Rakas-" Kıçımında sıcak ve ıslak hissediyorum, beni dolduruyor.

Bir anlık askıya alınmış coşkunun ardından ağır çekimde yatağa düşüyoruz. Sadece bir kısmı üstümde ama bu, batan ağırlığını hissetmek için yeterli. Adam bir ağaç.

"Yuvarlan," diye mırıldanıyor, bir balık gibi çırpınabileceğim kadar üstümden kalkıyor, yüzünü ona dönmek için yanıma yuvarlanıyor. Sonra sol eli bacaklarımın arasına dalıyor, parmakları amımın girişinde geziniyor. Bir çift parlayan parmağını dudaklarıma doğru kaldırıyor, salgılarımızın karışımıyla kaplanıyor. "Tadına bak."

Yumuşak bir iç çekişle parmaklarını ağızıma alıyorum, dilimin üzerindeki saf seksin tadını çıkarıyorum.

Bana büyük bir şefkatle bakıyor. Kollarımdakinin çıplak Ilmari Kinnunen olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. "Artık vücudun benimkini tanıyor," diye mırıldanıyor. "Spermilerim tüm deliklerini ele geçirdi Rakas. Sen benimsin."

Onun güzel yüzüne gülümsüyorum, kollarında kendimi çok rahat hissediyorum. Çok güvende ve memnun. Uzun zamandır kendimi tehlikeli bir denizde sürüklenen küçük bir tekne gibi hissediyordum. Ilmari Kinnunen hayatıma içine kapanık, huysuz bir kaleci ayısı olarak girdi. Bize nasıl uyum sağladığını çok net bir şekilde bildiğim için gülümsüyorum. O benim güvenli limanım.

Jake benim neşem. Caleb benim rahatım. Ilmari benim dinlenmem. Hepsini istiyorum.

Hepsine *ihtiyacım var*. Lütfen, Tanrım, onun da bunu istemesine izin ver.

"Ben seninim," diye yankılanıyorum, elim göğsünün düzlemlerinde geziniyor. "Oon sun."

Gülümsüyor, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Ama ben de Jake'inim," diyorum gülümsemesinin düşüşünü izlerken. "Ve ben de Caleb'ın. Onlar söz konusu olduğunda benim için hiçbir şey değişmedi. Onları *seviyorum* Mars. Onları sevmeye devam etmek niyetindeyim. Ama sevgim sınırlı değil. Hayatımda, kalbimde senin için yer var... eğer orada olmak istersen."

gidiyor, bir kolu hâlâ altımda, gözlerini tavana dikmiş.

Dilimi ısıtırıyor ve onun girdap gibi dönen düşüncelerini ve duygularını işlemesine izin veriyorum.

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda. "Sana dokunmaları fikri... Seni sevmeleri... Perspektif alamıyorum." İnleyerek bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım Rakas."

"Hiçbirimizin yok," diyorum. "Kural yok Ilmari. Dürüstlük dışında," diye ekliyorum çabucak. "Hepimiz ilerledikçe bunu çözüyoruz. Jake ve Caleb kendi yolculuklarındalar. Ne olursa olsun onları destekleyeceğim. Ve bunun rekabetle ilgili olması gerekmiyor. Beni mutlu ediyorsun. Jake ve Caleb da beni mutlu ediyor. Birbirlerini mutlu ediyorlar. Ayrı ayrı. Birlikte. Ve bu sadece seksle ilgili değil," diye ekliyorum. "Paylaştığımız koca bir hayat Mars. Birlikte yaşıyoruz."

"Ne?" diye homurdanıyor, başını bana doğru çeviriyor. "Compton ve Sanford'la mı yaşıyorsun?"

"Ve Poseidon," diye ekliyorum. "Köpeği unutamazsın."

Homurdanıyor ve tekrar arkasını dönüyor. "Köpeğe tahammül edebilirim. Compton ve Sanford'u uçurumdan aşağı itmek istiyorum."

"Onları uzaklaştırırsan beni de onlarla birlikte uzaklaştırırsın," diye uyarıyorum. "Ve bu bir tür 'önce onlar geldi' durumu değil," diye ekliyorum. "sen gelmiş olsan bile, ben buyum Mars. Ben... karmaşık biriyim." Keşke beni tanımlamanın daha iyi bir yolu olsaydı, ama artık o kelime ortaya çıktı ve ben de onunla devam ediyorum.

"Rachel Price'ın pek çok yönü var," diye devam ediyorum. "Tek bir kişinin hepsini tatmin edebileceği ve benim mükemmel eşim olabileceği fikri... Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Sen beni mutlu ediyorsun Mars. Caleb ise farklı bir parçamı mutlu ediyor. Daha fazla ya da daha az mutluluk değil; sadece farklı. Üçünüzle de böyle bir mutluluk hissederek, kendimin en dolu, en iyi versiyonu olabiliyorum. Anlatabiliyor muyum?"

Hiçbir şey söylemeden yanımda sessizce nefes alırken yüzü soğukkanlı.

"Bu çok fazla," diye itiraf ediyorum. "Ve bunun sadece bir gecelik bir şey olmasını istiyorsan anlarım. Demek istediğim, senin için sadece bu kadarsa sorun değil. Bunu kabul edebilirim."

Yan dönüyor ve beni susturmak için üç parmağını ağzımın üzerine koyuyor.
"Rachel..."

"Hmm?" Ağzımın arkasından söylüyorum.

Bakışları biraz yumuşuyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kalbim boğazımda, bir dirseğimin üzerinde yükselip yüz ifadesini inceliyorum. "Emin misin?"

Başıyla onaylıyor ve ben de iç çekiyorum.

"Bu büyük bir an, Mars. Bir baş sallamadan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Uzun bir süre daha sessiz kalıyor, doğru kelimeleri arıyor ve sonunda konuşuyor. "Merak ettiğimi itiraf etmeye hazırım. Sanırım seni Compton ve Sanford'la birlikte görmem gerekiyor. Bunun ne olduğunu, onlarla aranızda ne olduğunu ve benim nerede olduğumu anlamam gerekiyor."

Gözlerim kocaman oldu. "Bizi birlikte görmek... *görmek* gibi mi?"

Alçak sesle homurdanıyor, beni kendine doğru çekiyor ve bacaklarımı birbirine doluyor. "Seksten bahsetmiyorum Rakas. Onların cılız aletlerinin sana yaklaşmasını düşünmek bile istemiyorum."

Kendimi tutamayıp bir kakhaha atıyorum. "Kimse sana rahatsız olduğun bir şeyi yaptırmayacak," diyorum daha diplomatik bir şekilde.

Hâlâ gergin, bakışları tavana kilitlenmiş durumda. "Ama bu şekilde onlarla birlikte sin."

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Ayrı ayrı ve birlikte. Paylaşmayı seviyorlar... ve ben de paylaşılmayı seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve bence Caleb'in eşcinsel olduğunu da bilmelisin. Hem erkeklerden hem de kadınlardan hoşlanıyor. Her ikisiyle de ilişkisi oldu. Ve Jake de şu anda kendi biseksüelliğini keşfediyor," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle.

"Bicuriousity?" diye tekrarlıyor.

"Evet... Sanırım Jake Caleb'e aşık," diye itiraf ediyorum, Caleb'in Jake dizlerinin üzerindeyken gözlerindeki merakla ona nasıl baktığını hatırladıkça karnım sıcak düşüncelerle doluyor. "Sadece henüz bunun farkında değil. Ama o yolda ilerliyor."

"Yani seninle ve birbirleriyle mi birlikteler?"

"Jake henüz o noktada değil. Ama bence ufukta görünüyor."

"Ve onlar..." Sözü nü bitirmiyor ama sorusuyla nereye varmak istediğini biliyorum.

"Mars, erkeklerin ben olmadan onlarla seksi zamanlar geçirmeni isteyip istemeyeceklerini mi soruyorsun?"

"Böyle bir şey ," diye mırıldanıyor.

"Yeterince makul," diye cevap veriyorum, devasa gövdesinin yanına sokularak. Eli tenimde yumuşak daireler çiziyor. "Kendi yolunda yürüyeceksin, Mars. Eğer sadece benimle olmak istiyorsan, sorun değil."

Elleri hareketsiz, nefes alışları yavaş ve göğsünde sabit. "Beni istiyor musun Rakas?" diye mırıldanıyor, bana bakmadan. "Bu gecenin ötesinde... beni hayatında istiyor musun? Yatağında?"

Bu akşamki yemeğimizi düşünmeden edemiyorum, yalnız olduğunu itiraf ettiğini duydum. Babası yok. Annesi yok. Kardeşi yok. Sadece sonsuz seyahat gerektiren zorlu bir iş. Finlandiya'da her şeyi geride bıraktı. Evini, vekil ailesini. Mars Kinnunen yapayalnız.

Artık değil.

Kelimeler iliklerime kadar yankılanırken kalbim çarpıyor. Hiç kimse hayatında yalnız yürümeyi hak etmez, özellikle de kollarımda çıplak yatan adam kadar harika biri. "Evet," diyorum yüzünü avuçlayarak. "Ilmari, evet." Burnunun ucunu, iki yanağını da öpüyorum. "Evet, seni istiyorum," diye fısıldıyorum, öpücüklerimi boynundan aşağıya doğru takip ederek. "Evet, sana ihtiyacım var."

"O ben varım," diye cevap veriyor, parmakları saçlarımı kazıyor.

"Söyle," diye takılıyorum, bir bacağımı kalçasının üzerine atıp kendimi ona yaslıyorum ve bir öpücük için eğiliyorum.

"Oon sun, Rakas," diye mırıldanıyor, ağzı benimkine değiyor. "Aynen öyle," diye karşılık veriyorum, yuvarlanırken omzunu , ona binmiş. "Şimdi o güzel Finli kışını duşa sok. Seninle işim henüz bitmedi."

"Oh, evet," diye homurdanıyorum, başımı arkaya eğiyorum, gözlerim kapalı.

"Evet, tam orası. Çok iyi hissettiriyor. Durma-"

Caleb masaj aletini baldırlarımdan uzaklaştırıyor ve kapatıyor. "Dostum, durmalısın."

Gözlerimi kırıpıştırarak açıyorum ve Cay'in oturduğu yere bakıyorum, bacaklarım onun kucağında bir yastığın üzerinde duruyor. Sy diğer tarafına kıvrılmış, bizi izliyor.

Sabah erken saatlerde yaptığım zorlu bir antrenmandan yeni döndüm ve Caleb çubuğu bacaklarımda kullanmayı kabul . Tabii önce ona rüşvet vermem gerekti. Ve Caleb Sanford ucuz biri değil. Bu akşam ev yapımı biftek yemeği yapıyorum ve bir hafta boyunca çamaşırlarını yıkıyorum. Ama buna değer.

Buna değdi. Şimdi durdu ve ben de dünyaca ünlü Cajun ovma ızgara karides şişlerini yapmayacağım diye tehdit etmek üzereyim.

"Ne oluyor be?" Sızlanıyorum.

"Seks sesleri çıkarıyordun," diye cevap veriyor bana ters ters bakarak. "Ben bunu yaparken çeneni kapa, yoksa o ağzın inlemelerini hak etmesini sağlarım."

Hızla şişelendim, gözlerim kocaman oldu.

beri *bunu* konuşmadık. Sik emme. O gece inanılmazdı. Saat 3:00'te duşa girdiğimizde hepimiz ayakta zor duruyorduk. Ertesi sabah o kadar yorgundum ki alarmım çalmadan uyudum ve güç ve kondisyon antrenmanını kaçırdım. Kesinlikle buna değdi.

Rachel benim için mükemmel. Bizim için. *Biz* derken ben ve Caleb'i kastediyorum. Çünkü korkutucu gerçek şu ki, bence bir *biz varız*. Çocuklar bu konuda bizimle hep dalga geçtiler ve Caleb hep omuz silkti. Oynarken bile cıvıltıların onu etkilemesine asla izin vermedi.

DLP eskiden beni rahatsız eden bir etiketti. Son takımım benimle ilk dalga geçtiğinde, ne kadar gey olmadığımı kanıtlamak istedim. Sağda solda tavşanları becerdim. Saçma sapan homoseksüellik karşıtı gündemim uğruna aptalca seçimler yaptım. Bazı kızları incittiğimi biliyorum. Ve şimdi gerçek benim için açık: Cay'i de incittim.

Teknik olarak açıldığı ilk kişi bendim ve kendimi onun destekleyici heteroseksüel arkadaşı olmaya adanmıştım. Zehirli saçmalıkları bıraktım ve onu yüzde yüz destekledim. Spor salonuna götürdüğüm su şişesi için 'Ben bir Ally'yim' gökkuşağı kalp çıkartması bile aldım. Diğerleri gülebilir ama ben tarihin doğru tarafında olacağım.

Daha da önemlisi, Cay ile olan arkadaşlığımın doğru tarafında olmak istiyorum. Benden hiçbir şey istemedi. bahsetmedi bile. Birileriyle çıkan tiplerden değil. Son birkaç yıldır, sadece süper gizli ilişkilerle hayatta kaldığımı düşünüyorum.

Rachel'a gir.

İkimizi de çarpıttı ve şimdi ters yüz olmuş durumdayız. Birkaç ay önce hayatım çok kolaydı. Her şeyi planlamıştım: kariyer, seksi bir eşle evlenmek, çocuklar, emekli olmak ve koçluk yapmak. Bu pek çok erkek için oyun kitabı. Rahat. Profesyonel sporcular rutini sever.

Şimdi burada bacaklarım Caleb'in kucığında oturmuş Rachel'ın eve gelmesini bekliyorum. Çünkü birlikte yaşıyoruz. Üçümüz birlikte. Ve tanrılar gibi sevişiyoruz. *Üçümüz*. Ve bu, tamamen elde edilebilir hayat hedefleri listem için aklımda olan şey *değildi*. Sanki Seattle'a Amy ile tanışmak için gitmişim, onun yerine Rachel ile tanışmışım ve o da hemen elimden Etch-a-Sketch'imi kapıp her şeyi cehenneme çevirmiş gibi hissediyorum.

Görünüşe göre, yeni bir hayat hedefleri listesi yapıyorum: profesyonel hokey oynamak, ruhumu Rachel Price'a bağlamak, en iyi arkadaşımın ağzını becermek ve bunu sevmek ve evimi dört kişilik bir seks yuvasına dönüştürmek, evlilik ve çocuklar isteğe bağlı.

Ben kimim ve Jake Compton'a ne yaptım?

Rachel şu anda eve gidiyor. Mars Kinnunen ile birlikte. Görünüşe göre dün gece aralarındaki sorunu çözmüşler. Sürpriz baba açıklamasının tüm detaylarını öğrenemedik ama şu kadarını biliyorum: sikiştiler.

Caleb ve ben bunu bekliyorduk. Ona bunu yapmasını söylemiştik. Ama yine de bunun olduğunu bilmek farklı hissettiriyor.

"Hey," diye mırıldanıyor Caleb, karanlık bakışları bana kilitlenmiş, her düşüncemi okuyor. "İyi misin?"

İyi miyim? Tam olarak söyleyemem. Sanki bir toplu iğne yutmuşum ve şimdi içimde sıkışıp kalmış, sağa sola çarpıyormuş gibi hissediyorum. Onu geri istiyorum. O gidince kendimi huzursuz hissediyorum. Sadece o kapıdan içeri girmesini istiyorum ve göğsümdeki bu ağırlığın kalkmasını umuyorum.

"Sence onu gerçekten kapıdan içeri sokabilecek mi?" Caleb düşünüyor.

Omuz silkiyorum. "Seni dizlerinin üzerine çöktürdü. Bahse girerim bir tane huysuz Finn'le başa çıkabilir."

"Tahminimce dün geceki işlerin çoğunu o yaptı."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Kapa ve bacaklarıma masaj yap, yoksa karides şişlerini Poseidon'a veririm."

Sırıttıyor ve masaj aletini tekrar çalıştırıyor. Yuvarlak başlığı bacağıma bastırdıkça titreşiyor ve ben de kanepenin minderlerine yaslanıp DLP'min benimle ilgilenmesine izin veriyorum.

SANIRIM CALEB'IN ÜSTÜNDE UYUYAKALMIŞ OLMALIYIM, ÇÜNKÜ ÖN

Kapı alarmı çalıyor, nefesimi içime çekiyorum, sarsılarak uyanıyorum. Poseidon bir havlamayla koltuktan fırlayıp kapıya doğru koşuyor. Anında gerildim. Ön kapımın şifresine sahip sadece üç kişi daha var. Biri kanepede benimle, diğeri Japonya'da. Kalbim göğsümde zıplıyor ve bunun-

"Yavru köpek!" Rachel ağlıyor ve köpek çıldırıyor, aptal gibi zıplayıp sızlanıyor. Bu kız Poseidon'a bayılıyor. Aslında tüm köpeklere. Akşamları onu sahilde gezdiriyoruz ve başka bir köpeğin yanından geçerken o da aynı şekilde utanıyor.

Sadece köpekler de değil. Bazen kumda yengeçler ya da sörf yapan yunuslar, ara sıra da sincap kaplumbağası görüyoruz. Ne zaman böyle bir şey olsa, sakın ve soğukkanlı doktorumuz kendini kaybediyor. Bu çok sevimli. Geçen gün Caleb onu gün batımı gezintisi yapan bir çift bayanın ve atlarının yanından zorla uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Kumsalda arsız mayo altlarıyla koşarkenki anılarım, gerçekler yüzüme çarparken beynimden uçup gidiyor. Rachel evdeyse, bu demektir ki.

"Kahretsin, işte başlıyoruz," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı Caleb'in kucağından kaydırarak.

Kanepede bu açıyla oturduğumuz için görünmüyoruz ama kapının yanında konuştuğunu duyabiliyorum. Derin bir ses cevap veriyor. Poseidon son iki dakika içinde konuşma gücünü öğrenmediyse, Mars Kinnunen evimde.

Cay de uyuyakalmış olmalı, çünkü omzunu kıvrıyor ve boynunu kırıyor, ağzı derin bir şekilde çatılmış. Pekala, oyun yüzleri açık. Burası *bizim bölgemiz*. Korkmayın. Mars Kinnunen buraya gelecek ve lanet yüzünü gösterecek. Bana üç kelimedenden fazlasını söyleyecek, ya da bana yardım edecek-

"Sakin ," diye mırıldanıyor Caleb, ne kadar kötüleştiğimi hissederek.

Kahretsin, bu konuda berbatım. Poseidon gibi koltuktan zıplayıp Rachel'i kollarıma almak istiyorum. Onu yukarı sürükleyip tatlı amına gömülmek ve onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyorum. Gideli sadece 32 saat oldu. Sakinleşmeliyim.

"Hey!" diye . "Ben !" "Buradayım,"

diye cevap veriyorum.

Kahretsin, yeterince sıradan mı konuşuyorum? Sevgilinizin sevgilisiyle ilk kez tanışmak sıradan bir an değildir... ama o zaman Mars'ı zaten tanıyorum. Yani, kimse Mars Kinnunen'i gerçekten *tanımıyor*. Ama biz takım arkadaşlarıyız. Onu her gün görüyorum. Birlikte oynuyoruz. Birlikte seyahat ediyoruz.

Geçen gün sahile geldi. Izgaranın yanında hokeyle ilgili olmayan en uzun sohbetimizi yaptık. Ona Finlandiya'da ne tür plaj yemekleri yediklerini sordum ve bana gerçekten cevap verdi. En az beş cümleydi.

Rachel köşeden dönerken Caleb karanlık bir sesle, "Sakin ol," diye mırıldanıyor.

Kahretsin, onun yüzünü görmek bile beni rahatlatıyor. "Selam bebeğim," diye sesleniyorum, elimi kanepenin arkasından uzatarak.

Bana doğru geliyor ve ben de arkasında duran Mars'ı ilk kez görüyorum. Daha önce hiç evime gelmemişti. Orada duruyor, girişte çerçevelenmiş, bakışları açık yaşam alanında yavaşça dolaşıyor. Rachel tutup kanepenin üzerine kıvrılırken onu görmemi engelliyor.

"Selam meleğim," diyor bana gülümseyerek.

Eğilip beni öperken duyularım onunla doluyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip hak iddia ediyorum. Mars izliyor olsa iyi olur. Bu kız benim ve onu ne zaman istersem öperim. Onun gibi kokuyor, çiçek kokulu ve yumuşak. Ama o da onun gibi kokuyor. Sikimin seğirmesine ve

arka beyin hırıltısı. Onu kanepenin üzerine sürüklemek ve kollarımın arasına alıp kokusu kaybolana kadar kendime doğru çekmek istiyorum. Ya da en azından benimki tekrar karışana kadar.

Yumuşak bir kahkaha atarak uzaklaşıyor ve bana bakarak alnımdaki saçlarımı tarıyor.

Amcığı kırbaçlanmış bir aptal gibi elini . "Bu sabah çok mu çalıştın? Uykulu görünüyorsun."

"Berbattı," diye mırıldandım. "Eve geldim ve ."

Mırıldanıyor ve Cay'e bakmak için kanepeden aşağı bakıyor. "Ben yokken uslu durdunuz mu çocuklar?"

"Senden daha iyi," diye cevap veriyor, bakışları onun omzunun üzerinden Mars'ın hâlâ dev bir heykel gibi durduğu yere kayıyor.

Doğruluyor, eli Caleb'in kanepenin arkasındaki elini tutuyor ve sıkıyor. Kahretsin, bizi zaten çok iyi tanıyor. Anında yeniden bağlanmaya, onaylanmaya ihtiyacım olduğunu biliyor. Caleb hâlâ duygusal boşlukta kaybolmuşken. Isınmaya hazır olduğunda, o da orada olacak, ama onu zorlamayacak.

"Mars, içecek bir şey ister misin?" diye omzunun üzerinden sesleniyor ve onun yanından geçerek mutfığa doğru ilerliyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtlıyor o derin sesiyle.

Rachel buzdolabının kapısını açtı. "Jake, Cay, bir şey ister misiniz?"

"Üzüm" diyorum, Caleb "Su" diyor.

Patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyorum. Garip sessizlikler yapmam ama Mars ve Caleb sporda altın ve gümüş madalya sahibi olabilirler. Bu hiç adil değil. Bu ağır sessizliğe daha fazla dayanamadığımda paniğe kapılmış, muhtaç biri gibi görüneceğim.

Rachel kapıyı kapatıp dönüyor, elindeki birkaç içkiyi ve bir kase üzümü dengeliyor. "Al," diye mırıldanarak dirseğinin kıvrımında tuttuğu su şişesini Mars'a uzattı. "Gel de merhaba de."

Sözsüzce alıyor ve onun arkasından oturma odasına gidiyor.

Caleb'e bir kutu maden suyu veriyor, sonra da yumuşak bir gülümsemeyle bana üzüm uzatıyor. Bunun benim için tuhaf olduğunu biliyor. En azından o da konuşabiliyor. Tanrıya şükür.

Caleb ve ben "L" şeklindeki seksiyonelin kısa ucunda oturuyoruz. Ben köşeye sıkışmıştım, o da diğer uca yığılmıştı. Rachel geldi.

Uzun ucun etrafından yanıma oturuyor, bacaklarını altına kıvrarak kendi boktan maden suyu kutusunu açıyor.

Tuhaf biri gibi, Mars onun yanına oturmuyor. Hayır, büyük boy sandalyeye oturuyor, elindeki normal insan suyu şişesine dokunmuyor. Onun yerine Poseidon yanına zıplıyor, yüzü onun işine karışmış, evcil hayvan arıyor.

"Bildiğimizi biliyorsun, değil mi?" Sessizliğe bir an daha dayanamayarak sesleniyorum.

Mars düşünceli bakışlarını ondan ve köpekten uzaklaştırır. "Ne?"

"Bildiğimizi biliyorsun dedim... değil mi? Bildiğimizi biliyor mu?" Rachel'a ekliyorum.

"Senin bildiğini biliyor Jake," diye cevap veriyor, suyundan bir yudum alırken bir eliyle Sy'ın kulaklarının arasını kaşıyor.

"Bilmeseydi burada olmazdı," diye ekliyor Caleb, kendi karanlık bakışları Finn'e kilitlenmişken. Caleb insanları okumakta her zaman çok iyidir. "Merak ediyor. Onu istiyor, ama ona sahip olabilmek için kıvrılıp ölmemizi istiyor. Yolunun tüm engellerden arınmasını istiyor-"

"Cay, aptallık etme," diye uyarıyor Rachel.

"O zaman yanıldığımı söylesin," diye cevap veriyor, bakışları yavaşça Finn'e kayıyor. "Yanılıyor muyum Mars?"

Ben de onu izliyorum,
bekliyorum. Mars hiçbir şey
söylemiyor.

"Lanet olası mükemmel," diye mırıldanıyor Caleb.

"Bekle, o zaman bu nasıl işe yarayacak?" Ağzıma bir üzüm atarken bacaklarımı uzatmak için yer değiştiriyorum. "Mars, buraya mı taşınıyorsun?"

O ve Caleb aynı anda "Hayır," derler.

"Peki... sonra ne olacak?" Etrafıma bakarak söylüyorum. "Sen Rachel'la birliktesin, biz de Rachel'la birlikteyiz ve ikisi asla bir araya gelmeyecek mi? Antrenmanlarda garip davranmaya devam mı edeceksin? Grup sohbetlerinde bizden kaçacak mısın? Tam bir Kinnunen mi? Çünkü söylemeliyim ki, bu benim için pek işe yaramayacak."

Her zamanki barışçı tavrıyla Rachel elimi tutup sıkıyor. "Senin için ne işe yarar, Jake?"

Bakışlarım oturma odamdaki ayıya kilitleniyor. "Yani... Mars, daha çok çabalamalısın dostum. Takımın bir parçası ol. Sadece bu takımı kastetmiyorum," diye ekliyorum, dördümüzü işaret ederek. "Ve biz bir takımız."

"Açıkla," diyor, mavi gözlerini bana dikmiş.

"Ciddi misin? Bu yeterince açık değil miydi? Tamam... şey... benimle daha çok konuşmalısın. Tam cümleler ve yüz ifadeleri falan istiyorum. Ve grup sohbetinde olmalısın. Konuşmak istemiyorsan emojiler ve GIF'ler kullan. Ama beni okunmuş olarak bırakmak beni kızdırmanın en hızlı yoludur. Bu ikisine sorun," diyorum başparmağımla Rachel ve Cay'i işaret ederek, üzüm kasesi kucağımda dengede dururken.

Sanki az önce ekşi bir şey emmiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ama yavaşça başını sallıyor.

"Tüm kişiliğinizi değiştirin demiyorum," diye ekliyorum çabucak. "Sadece diyorum ki... kişiliğini *görmemize* izin ver. Bunu Rachel'a göstermelisin. Tam bir fiyasko olan bir erkekle ilgilenmez. Sadece... Daha fazlasını istiyorum," diye bitiriyorum omuz silkerek.

Mars Rachel'a bakıyor ve o da başıyla onaylıyor. İç geçirerek bana dönüyor. "Kırmızı et sevmiyorum ve televizyon izlemek yerine kitap okumayı tercih ediyorum. Ve sağ kalçamda labral yırtık var."

Derin bir nefes alıyorum. Bu çığır açıcı bir bilgi değil ama bir başlangıç. "Ne kadar kötü?"

"Filede telafi ettiğim için yeterince acı verici. Ama iyileşiyor."

"Ne zamandır sakat sakat oynuyorsun?" "Ve bunu gizli tutuyorsun," diye ekliyor Caleb ters ters bakarak.

"Tüm sezon boyunca," diye yanıtlıyor. "Bunu ilk kez yazın fark ettim."

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığım artıyor. İçimde tuttuğum pek çok travmatik şey dışarı çıkmakla tehdit ediyor ve şimdi ne yeri ne de zamanı. Derin bir nefes alıyorum. "Dostum, böyle şeyleri bize anlatmalısın. Koç'a söylememeni anlıyorum ama bana söylemelisin. Ben senin D'nim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, bakışları elindeki su şişesine kayıyor.

"Seni orada koruyorum. Oyunumu geri çekilmek, sağ tarafını daha iyi korumak için değiştirebilirdim-"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Benim yerime telafi etmek zorunda değilsin. Kendi pozisyonlarımızda oynuyoruz."

Caleb'in yanımda gerildiğini hissederek, "*Takım* olarak oynuyoruz, pislik," diye cevap veriyorum. "Canın yanıyor, D-line'ına söylüyorsun ve biz de seni her şeyimizle . Bu işler böyle yürür. Yalnız değilsin Mars. Ne o buzun üzerinde, ne de bu evde. Artık yalnız çalışmıyorsun."

"Kırılması zor bir alışkanlık," diye itiraf ediyor.

"Evet... Rays meselemiz buzda kendi kendine çözülecek," diye cevap veriyorum. "Ama şimdi Rachel'la birlikteysen, *bizimle* de birliktesin demektir. Ben ve Cay. Bize güvenmelisin. Artık sır yok. Sakatlandığında bize söyleyeceksin ve sana yardım etmemize izin vereceksin. Anlaştık mı?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Şimdi ve burada karar ver, Mars. Ya bizimle gel ya da tamamen git." Konuşmam bitti, omzumun üzerinden ön kapımı işaret ettim.

Bana dönmeden önce sertçe Rachel'a bakıyor. "Senin için 'her şey dahil' ne anlama geliyor Compton?"

Yanımda Caleb yer değiştiriyor. Elimde olmadan sırtıyım. "Öncelikle, başparmağım kışında uyuyabilmeme izin vermelisin. Ve Çıplak Perşembeleri biliyorsun, değil mi?"

Caleb homurdanırken Rachel, "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Bu bir şaka, değil mi?" Mars tek kaşını kaldırarak Rachel'a baktı. "Şaka mı yapıyor?"

"Evet, Mars. Sadece seninle taşak geçiyorum. Şey...Yani, bu sana bağlı," diye ekliyorum göz kırparak. "Sen söyle, biz de hemen şimdi burada sevişmeye başlayalım. Cay ve ben bacaklarının arasındaki o torpidoyu kullanmanı görmek için sabırsızlanıyoruz. Ağrın var mı Seattle?" Ona alaycı bir sırıtış atarak ekliyorum. "Yalan söylemeyeceğim, ikinizi birlikte hayal etmek beni zorluyor. Umarım paylaşmayı seviyorsundur Mars. Çünkü Cay ve ben yazı tura attık ve ilk olarak onu seninle takım yapacağım."

Mars bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakarken Rachel yine inliyor. "Ciddi misin?" diye tekrar soruyor.

Ve şimdi gülüyorum. Kanepeden kayıyorum, Poseidon yanımda Caleb'in kanepesinin ucuna doğru koşarken onu okşuyorum. "Aslında, evet. Yazı tura atma meselesi. Dün gece *Great British Bake Off'u* izlerken sıkıldık. Ama şu anda bir tag-team için gerçekten hazır olduğumu sanmıyorum," diye ekliyorum, onu ölçüp biçerek. "Ve eğer Seattle Girl'ümü tanıyorsam, dün gece senin sığın onu öldürene kadar durmadı. Haksız mıyım bebeğim? Seni tekrar çift takım yapmadan önce tatlı amcığının iyileşmek için zamana ihtiyacı var mı?"

Bana gözlerini deviriyor ve kanepenin arkasına yaslanıp onu baş aşağı öpmeme izin veriyor. "Eğleniyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Hey, eğer dayanamıyorsa gidebilir," diyorum onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Bu kaosu biraz hafifletmeye ne dersin?" diye soruyor, parmakları kolumda hafifçe gezinirken. "Biraz daha rahat bir şeyle başlayalım"

dört yolludan daha iyidir."

"Akşam yemeğiyle başlamaya ne dersin?" Dev Finn'e bakıyorum. "Mars, akşam yemeğine kalıyorsun."

(Ars Kinnunen hâlâ burada. Rachel'la birlikte yemekten sonra temizlik yaparken lavabonun başında duruyor. Jake dışarıda kıymetlisine bakıyor.

Izgara. Konu ızgaralar olduğunda tam bir züppedir. Onun emeğinin etlerinin tadını çıkarabildiğim sürece umurumda değil. Bu gece biftek ve ızgara karides vardı. Rachel içeride yabani pirinç ve salata hazırladı. Çocuklar mevsiminde olduğu için, ağırlıklarınca brokoli de yediler.

Şimdi Mars tabakları yıkıyor ve bir kenara koyuyor. Müziği surround sistemden çalıyor, yumuşak ve kız gibi bir şey. Bütün akşam açıktı. Kadın şarabından bir yudum alırken birbirlerine mırıldanıyorlar. Kadın bir şeyler söylüyor, koyu renk gözleri adama doğru bakıyor ve adam gülümsüyor. Kadın kalçasıyla ona vuruyor, adam neredeyse bir tabak düşürürken gülüyor. Sabunlu suyun içine geri düşüyor.

Bu anda onları izlerken gerçeği biliyorum: kadın onun üzerinde de sihrini konuşturmuş.

Siktir, hiçbir yere gitmiyor.

Yapacağını düşündüğümünden değil. Haftalardır aralarındaki bu gelişmeyi izliyordum. Aralarındaki patlayıcı cinsel gerilim gitmiş olabilir, ama kaynayan ihtiyaç devam ediyor. Adam onun için deli oluyor. Ve kız da onun için deli oluyor. Bu yeni bir şey. Heyecan verici.

Ama onunla olan ilişkisini bizimkinden tamamen ayrı tutabileceğini düşünüyorsa, bu hepimiz için işe yaramayacak. Jake paylaşma konusunda şaka yapıyor olabilir ama ben yapmıyorum. Onu daha rahat ettirmek için saklanmayacağım. Burası benim de evim. Benim kızım. Benim hayatım.

Buzlu suyumu adaya bıraktıktan sonra masadan ekmek sepetini ve tereyağı tabağını alıp lavabonun yanına getiriyorum.

Rachel bana gülümseyerek, "Teşekkürler bebeğim," diyor.

İki elimle ona uzandığımda tereyağı tabağı tıkırdayarak yere düşüyor. Yüzünü kavrayarak onu kendime çektim ve aç bir öpücükle ağızlarımızı mühürledim. Bana karşı nefesi kesiliyor, dudakları ayrılıyor. Sonra elleri yukarı kalkıyor, beni öperken dirseklerimi kavıyor.

Tüm vücudum ısıldıyor, onu kollarımda hissetmek hoşuma gidiyor. O kadar teslimiyetçi ki, Mars'ın önünde yüzünüzce beni öpüyor. Onu kendime çekerken ellerim omuzlarında, yanlarında ve belinde geziniyor. İsteyerek geliyor, sabunlu elleri saçlarımda geziniyor, sonra girip göğsüme bastırıyor. Öpüşmemizi kesiyoruz, alınlarımızı birbirine bastırıyoruz ve o yumuşak bir kahkaha atıyor. Islak elleri

Minnesota Hokey tişörtümün üzerine yayılmıştı.

"Bakın sonunda kim kabuğundan çıkmaya karar vermiş," diye takılıyor. "Hey, bebeğim." Yanağımı okşuyor ve başını geriye doğru eğerek bana bakıyor. "Bulaşıkları bitirmesine yardım etmek ister misin?" Omzunun üzerinden Mars'a bakıyor.

Orada dikiliyor, kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sportif topuzu, sarı sakalı ve sert elmacık kemikleri ona GQ Viking görünümü veriyor. Bana ters ters bakıyor, bulaşık havlusunu omzundan çekip yere atıyor. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle, Sanford."

Bakışlarımı tekrar Rachel'a çevirip başparmağımı yumuşak yanağında gezdiriyorum. "Seni becermek istiyorum, Hurricane. Tam burada. Hemen şimdi. Ve onun da izlemesini istiyorum."

Nefesini içine çekiyor, gözleri kocaman. "Cay-"

"Hepimiz onun paylaşımı kaldırabileceğinden emin olana kadar ilerleyemeyiz. Ve şu anda emin değil," diyorum omzunun üzerinden onu işaret ederek. Bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sen emin misin?"

Kollarımda dönerek o güzel kahverengi gözleriyle ona bakıyor. "Mars?"

Bana bakarken çenesindeki bir kas seğiriyor. Onu tutuşumu değiştirmeye cesaret edemiyorum. Ona dokunmam onu bir yay gibi sarmaya yetiyorsa, önünde onu becermem ne yapacak? Bunu bilmek zorundayız.

Jake'in ve dün geceki aptal para atışımızın da canı cehenneme. O benden çok daha değerli. Bu kapıyı sadece Mars'ın içeri girip Jake'in ışıklarını söndürmesi için açmayacağız. Birinin bunu üstlenmesi gerekiyorsa,

Ben olacağım. Defans oyuncum bir kez olsun birinin ona öncelik vermesini hak ediyor.

"Ona gerçeği söyle Mars,"
diyorum. Üçümüz de bunu zaten biliyoruz.

"Hayır," diye itiraf ediyor ve derin bir nefes veriyor. "Emin değilim. Sanford, ellerini onun üzerinden çekmeni istiyorum." Bunu çok kibarca söylüyor ama ne demek istediği çok açık. Kafamı koparmak istiyor.

"Mars," diye fısıldıyor, kollarımda gerginleşiyor.

"Sakin ol, Kasırğa." İki elimi de onun kollarında gezdiriyorum. "Bana hiçbir şey yapmayacak ve biz de durmayacağız. Buna maruz bırakma terapisi diyeceğiz. Mars'ın seni istediğini söylemesi bir şey. Ama seni bizden alamaz. Ve onun varlığında sana dokunan tek kişinin kendisi olduğu, hayatımızın güzel, steril bir versiyonunu da alamaz."

Konuşurken ellerimi omuzlarının üzerinde gezdiriyor ve göğüslerini avuçluyorum. Bana doğru hafifçe eğiliyor, vücudu Mars'ın bakışlarının sıcaklığına ve ellerimin alayına karşılık veriyor. Kahretsin, kızımız paylaşılmayı seviyor. İzlenmeyi seviyor. Doyumsuz biri. Lanet gururunu bir kenara bırakıp bana yardım etmeye istekli mi? Yoksa bu onun için başlamadan bitecek mi?

"Sevişmemize bayılıyorsun, değil mi Kasırğa?" Fısıldıyorum, bir elim önünden aşağı inip taytının içine giriyor. "Bizim için her zaman çok ıslaksın. Çok iyi bir kızsın. Bu mükemmel amcık çok pürüzsüz. Ona gösterelim mi?" Kulak memesini ısırarak alay ediyorum.

Sadece inlediğinde, taytını çıplak amını ortaya çıkaracak kadar aşağı çekiyorum. Sonra öyle bir tokat atıyorum ki nefesi kesiliyor, kıcı bana doğru bastırıyor.

"Cay-" Gözlerini kapatıyor ve başını omzuma yaslıyor.

Bir elimi çenesine götürüp onu sıkıca tutuyorum. "Sakin gözlerini kapatayım deme. Mars'a doğru bakıyorsun. Hoşuna giden bir şey yaptığımda ona haber veriyorsun."

İki adım ötede Mars dehşete düşmüş ve büyülenmiş bir halde öylece duruyor, elimin tişörtünün altından kayarak çıplak göğsünü avuçlamasını izlerken dudakları aralanıyor. Bu arada, sağ elimin parmakları amının dudaklarını ayırıyor ve orta parmağımın ıslaklığında kaymasına izin veriyor.

"Çok sıkı, değil mi Mars?" Elimde kıvranırken alay ediyorum. "Amcığı cennet gibi. Daha kıcını yalamadın mı? Bana bir kış adamı gibi geliyorsun-"

"Konuşmayı kes" diye homurdanıyor.

"Hayır."

Siktir, suratıma yumruğu yiyeceğim. Bana doğru bastırıldığını hissetmek buna değer. İki parmağımı içine sokuyorum ve o irkiliyor. Mars koruyucu bir adımla yaklaşp bakışlarını mavi gözlü bir cehenneme çevirince elimi hemen bırakıyorum.

"Jake haklıydı," diye takılıyorum, parmağımın ıslak klitorisini çevrelemesine izin vererek. "Mars dün gece amını yıprattı, değil mi Kasırğa?"

Klitorisini kızdırmama izin vererek iç çekiyor.

"Senin de kıcını aldı mı bebeğim? *Söyle bana,*" diye homurdanıyorum, boştaki elim boğazına dolanıyor. Bu Mars'ın gerilmesine neden oldu, kasları omuzları boyunca gerildi.

"Evet," diye fısıldıyor, ben üzerinde çalışırken nefesi kesiliyor.

"Ona bindin mi, Hurricane? Onu kadar götürdün mü?" "Evet."

"Ona sakso çektin mi?"

"Hayır," diye inleyerek cevap veriyor. Çok yakın olduğunu biliyorum, o sınırdı sallanıyor.

Ona bakıyorum, sesimde bir gülümseme, "Ona sakso çekmedin mi? Ama bu senin uzmanlık alanın. Ona gırtlığına kadar bir siki ne kadar iyi aldığını gösterelim mi? Dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun. Ve ikimiz de benimle öğürmeyi ne kadar sevdiğini biliyoruz."

Amını tekrar tokatlıyorum ve çığlık atıyor, vücudu boşalma ihtiyacıyla çok gergin. "Lütfen Cay," diye fısıldıyor, kollarımda dönmeye çalışıyor. "Lütfen, beni kızdırma."

Mars'tan uzaklaşmasına izin verdim, yanağını sabit bir elle kavradım. "Dizlerinin üzerine çök ve sikimi çıkar," diye emrediyorum, ceviz kahvesi bakışlarını tutarak. "Kaleci izlerken bana sakso çekeceksin. Ancak döllерimde boğulduktan sonra seni bu tezgâhın üzerine koyacağım ve dilini sokabilmesi için seni aşağıda tutacağım. Sen onun aptal yakışıklı suratına boşalana kadar durmayacağız. Anlaştık mı?"

Başını sallıyor, gözleri ihtiyaçtan cam gibi.

"Anlaştık mı?" Omzunun üzerinden Mars'a

bakarak söylüyorum.

Araya girme dürtüsüyle savaşıyor ama yavaşça başını sallıyor. Beni öldürmeyecek kadar meraklı...henüz.

Rachel minnettar bir iç çekişle önümde diz çöküyor. Eski püskü gömleğimi çekiştiriyor ama ben çoktan onun önüne geçmiş, tek elimle çekiştirerek çıkarıp adaya fırlatmıştım bile. Sonra iki elim saçlarında, tek elimle tepesine vurana kadar çekiyorum.

Yüzünü kasıklarına bastırıyor, gri eşofmanlarımı keskin bir şekilde çektiştirmeden önce beni içine çekiyor. İç çamaşırı giymediğim için sikim yüzünde serbestçe sallanıyor, sert ve gitmeye hazır.

"Mitä vittua," diye küfrediyor Mars, sesi alçak ve çakıllı. "Sanford-senin sakin." Delikli sikime bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Rachel elini tabanıma dolayınca kıkırdıyorum. Saçlarını çekştirip başını geriye yatırıyorum. "Yeni erkek arkadaşına benden bahsetmedin mi?"

Başını sallıyor, ağzı şehvetli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sence onu yakından görmek ister mi?" Bakışlarım onun başının üzerinden Mars'a doğru kayıyor. Benden neredeyse beş santim daha uzun. "Daha önce hiç piercingli bir penis görmedin mi Kinnunen?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Asla. Mitä helvettiä... acıyor mu?"

"Şu anda tek acım mavi taşaklarım," diye cevap veriyorum. "Kızımız bir şeylerin ortasındaydı." Saçını yumuşak bir şekilde çekştiriyorum. "Göster ona, Kasırğa. Bırak izlesin."

Ağzını tekrar etrafıma sarıyor ve diliyle benimle alay ediyor. "Bunu neden yaptın?" Mars mırıldanıyor, onun beni emmesini izliyor. "Neden git böyle bir sakatlanmayla?"

Kısmen iniltiye dönüşen bir kahkaha atıyorum. Kahretsin, bu işte çok iyi. "Rachel'a bunun iyi bir zaman ve acı yatırımı olup olmadığını sor." Onu üzerimden çekiyorum. "Kasırğa, piercingli sikimi beğendin mi?"

Bana bakarak başını sallıyor. "Öyle olduğumu biliyorsun. Ama piercing yaptırmak yeterli değil," diye ekliyor ve dilini lanet bir siren gibi ucumda gezdiriyor. "Onlarla ne yapacağını bilmelisin. Ama bunu hepiniz biliyorsunuz. Önemli olan sopa değil, onu nasıl kullanacağını," diye dalga geçiyor ve boştaki elini kalçamdan indirip taşaklarımı avuçluyor.

İnliyorum, saçındaki elim yumuşuyor ve onun işine geri dönmesine izin veriyorum. "Erkek için nasıl bir his?" diye soruyor Mars.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Madem bu kadar merak ediyorsun, git yaptır ve öğren. Ya da seni götünden sikecek başka bir piercingli adam bul. O zaman anlarsın."

Rachel gülümseyerek aramıza bakıyor. "Benimle buraya gelmek ister misin?" diyor kirpiklerini kırptıştırarak.

Onu tersliyor. "Adamın sikiinde dört metal çubuk var Rakas. Bunu büyüleyici bulmak için eşcinsel olmama gerek yok." Onun üzerinden bana bakıyor. "Dokunabilir miyim?"

O zaman beni.

Bunlar Mars Kinnunen'in ağızından çıkmasını hiç beklemediğim dört kelime.

"Sertleşmiş sikime dokunmak ister misin

Mars?" "Sadece uygunsan," diye yanıtlıyor.

Lanet olsun, bu adam şu anda tamamen ciddi. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken, diğer elimle Rachel'ın saçlarını başının üstünde tutarken içimden kaçan kahkahaya engel olamıyorum. Bir dakika önce sevişiyorduk. Şimdi, sanırım göster ve anlat saatindeyiz. "Misafirim ol Mars. Görünüşe göre onun siki senin siki."

Öne doğru bir adım atıyor ve daha alçak bir açıdan bakmak için hafifçe eğiliyor. "Yerleştirmenin kadınlara nasıl daha fazla zevk vereceğini görebiliyorum."

"Hiçbir fikrin yok," diye alay ediyor Rachel, hâlâ dizlerinin üzerinde.

Ve şimdi Mars Kinnunen'in elini uzattığı, nasırlı başparmağının aletimin altını okşadığı, Rachel beni dibimden tutarken piercinglerime sürtündüğü alternatif bir gerçekliğe adım attım.

"Oldukça tuhaf bir his," diye mırıldanıyor Mars, sesi neredeyse akademik.

Arkamdan kapı çarparak kapandı. Mars elini aletimden çekti ve hepimiz döndük. Jake orada duruyor, gözleri kocaman, elinde kirli ızgara maşası. Şaşkınlıktan ciddiliğe 2,5 saniyede geçti.

"Ne oluyor lan?"

(Sanırım beynim patladı. Arkamı döndüğümde beynimin sürgülü cam kapının her tarafına sıçradığını eminim.

Mars sadece Caleb'in sikine dokunuyordu. *Benim Caleb'im*. Ve Caleb ona izin veriyordu! İşte bu yüzden beynim patlayacakmış gibi hissediyorum. Caleb bunca zamandır kendini mi tutuyordu? Mars'a karşı gizli bir aşk mı besliyordu? Tüm bunlar onu gruba sokmak için bir oyun muydu?

Kalbimin ölümüne giden o ekmek kırıntısı izini takip edemeden Rachel adanın arkasından fırlıyor, gözlerini kocaman açmış beni süzüyor. Ben de ona bakıyor, bu yeni gerçekliği bir araya getirmeye çalışıyorum.

Tamam... Rachel dizlerinin üzerindeydi. İkisinin arasında. Cay ile yüzleşmek. Kesinlikle cinsel bir şeyler olmak üzereydi ama Rachel ortadaydı.

O zaman Mars neden Cay'ime dokunuyordu? Ben buraya girdiğimde kesinlikle sikine dokunuyordu!

Üçü de suçlu baykuşlar gibi bana göz kırpmıyor. Sonra Rachel gergin bir kahkaha atarak tayı yukarı çekiyor. Caleb da aynı şeyi şortuyla yapıyor ve yivli aletini içeri sokuyor.

Ayaklarımı yerden keserek, kirli ızgara aletleriyle dolu tepsimi tıkırdatarak aceleyle yanına gidiyorum. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. Ağzım kuruyor. Nemliyim. Terliyorum. Neyim var benim böyle?

"İki dakikalığına dışarı çıkıyorum ve geri döndüğümde Mars'ın sana yardım ettiğini mi görüyorum?" Caleb'a hançer gibi bakarak ağlıyorum.

Pislik herif bana omuz silkiyor. Suratının ortasına bir yumruk indirmek istiyorum, neredeyse onu kilerin açık kapısına sürükleyip dizlerinin üzerine çöktürmek istediğim kadar. Mars Kinnunen ile kanka olacağını ve benim de hiçbir yorum yapmayacağımı sanıyorsa çok yanılıyor.

Düşünceli Finn'le yüzleşmek için dönüyorum. Hepsi onun suçu. Dokunmayı yapan oydu. "Biseksüel misin?"

O ve Rachel aynı anda "Hayır," derler.

Bakışlarım aralarında geziniyor, bakışlarım Finn'in üzerinde sabitleniyor. "Peki o zaman neden Cay'in sikine dokunuyordun?"

"Kıskandın mı meleğim?" Caleb alay ediyor.

Oh, siktir et onu. Avuç içimi kışında hissetmek üzere. "Öyle olduğumu biliyorsun," diye çıktım. "Mars'ı bu işe karıştırmamanın, onun benim lanet mutfağında sana otuz bir çekeceği anlamına geldiğini hiçbir zaman konuşmadık!"

"Olan şey bu değildi," diyor Rachel. "Mars sadece..." Omzunun üzerinden ona bakıyor, açıkça yardım istiyor.

Mars, "Meraklı," diye yanıtlıyor.

"Evet, daha önce hiç piercingli aleti olan bir adam görmemiş," diye ekliyor Caleb, kollarını kavuşturmuş bana sırtmaya devam ederken. Buna bayılıyor. Derimin altına bir kıymıktan daha kötü battığını biliyor. "İşler tam yoluna girmişken sen geldin," diye ekliyor göz kırparak.

"İyileşmek mi? Tekrar ediyorum. "O da dizlerinin üzerine çökmek üzere miydi?" Rachel'ın yüzündeki endişeli şaşkınlık ifadesiyle derin bir nefes alıp iki elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Aman Tanrım, kendimden geçiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Birazcık," diye cevaplıyor Rachel. "Angel... kelimelerini kullanmayı dene-" "Kıskandım!"

Rachel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Jake, ne-"

"Seni kıskanıyorum, onları kıskanıyorum ve daha fazlasını istiyorum," diye devam ediyorum, içimdekileri mutfağın zeminine dökerek.

"Daha mı?" Sesi çok nazik, bakışları çok açık.

"Evet," diyorum hızla, bir adım daha yaklaşarak. "Öylece oturup seninle sıramın gelmesini bekleyebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, bir elim hâlâ saçlarımı karıştırıyor.

"Daha iyi açıklayabilir misin?" O da cevap verir.

"Hayır," dedim. Ve bu doğru. Ne söylediğimi bile bilmiyorum. Tüm bu panik içinde, çoktan unutmuşum.

"Dene," diye ısrar ediyor. "Mutfak, unuttun mu? Ani ölüm kuralları hâlâ geçerli."

Derin bir nefes alıyorum, Caleb'dan Rachel'a bakarken tüm göğsümü havayla doldurup şişiriyorum. "Daha fazlasını istiyorum," diyorum tekrar.

"Daha fazla ne?" Rachel Caleb'ın yanına yaklaşıyor.

Bir an için onun elini tutacağından emin oluyorum. Bakışlarım ellerinin arasındaki o noktada yoğunlaşıyor. Ona dokunmak istiyor ama onun bunu istemediğini biliyor. Kahretsin, onu çok iyi tanıyor. Beni de tanıyor mu? Söylemeden ne söylemeye çalıştığımı biliyor mu?

Bu sırada Mars taştan bir dev gibi orada durmuş beni izliyor. Varlığı beni daha cesur yapsa da tedirgin ediyor. Ondan saklanmayacağım. Bu benim hayatım. Benim evim. Rachel ve Cay de *benim*. Buraya ilk ben geldim. Ondan korkmayacağım ya da onun tarafından tehdit edilmeyeceğim. Rachel'ı istiyorsa, *bizim* hayatımıza uymak zorunda, tersi değil. Söylediklerim ya da yaptıklarım hoşuna gitmiyorsa, kapıyı gösterebilir.

İliklerimde yanan bu ateşle adanın etrafında dolaşarak Rachel ve Cay'in arasında duruyorum. "Daha fazla her şey," diye itiraf ediyorum. Rachel'a dönüp o muhteşem koyu renk gözlerine bakıyorum. Onun adını çok nadiren kullanıyorum ama o an bunu gerektiriyor. "Rachel..." Kendimi sesin müziğine bıraktım. "Seni seviyorum bebeğim. Ve seni istiyorum," diyorum iki elimle yüzünü kavrayarak.

"Lanet günün her saati. Seni düşünüyorum," diye devam ediyorum. "Takıntılıyım. Ele geçirildim. Buzun üstünde, dışında. Sen benim için osun. Rachel, sen o lanet olasısın. Aklımda hiç şüphe yok."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, gözlerinde yaşlarla. Elleri kalkıyor, nazikçe bileklerimi sarıyor. Sonra bakışları yüzümden aşağı inip dudaklarıma yerleşiyor. "Ama?"

Kahretsin... *ama*. Bir *ama* olması beni öldürüyor.

"Ama seninle birlikte olmak," diye başlıyorum, doğru kelimeleri ararken. "Cay'i nasıl sevdiğini görmek... Ilmari'ye nasıl aşık olduğunu görmek... Sanırım kıskandım."

"Neden kıskanıyorsun, Jake?" diye mırıldanıyor. Dokunuşu beni köklüyor, fırtınaya dönüşen düşüncelerimi ve duygularımı sakinleştiriyor.

"Çünkü sen özgürsün," diye itiraf ediyorum. "Tüm kalbinle seviyorsun. Üç kat daha fazla seviyorsun. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama seni görüyorum... Seni onlarla görüyorum," diye ekliyorum, çocukları işaret ederek. "Ve bunun gerçek olduğunu biliyorum."

Derin bir nefes alarak ellerimi omuzlarına indiriyorum. "Ve ben de istiyorum. Ben de özgür olmak istiyorum."

Lanet olsun. Bu mutfağın nesi var böyle? Buranın havalandırma deliklerinden doğruluk serumu pompalanıyor olmalı, çünkü en derin sırlarımı döküyorum. Daha fazlasını istiyorum ve gerçek bu. Rachel'ı istiyorum. Bütün gün. Her gün. Ama bundan daha fazlasını, Rachel'ın sahip olduğu şeyi istiyorum. Yüksek sesle yaşamak ve sevmek için özgür olmak istiyorum. Bu kadar doğru hissettiren bir şey yanlış olamaz, değil mi?

Derin nefes alırken elleri göğsümün üzerinde aşağıya doğru kayıyor, bakışları bana kilitleniyor. "Ve... nasıl özgür olacaksın, Jake? Ne istiyorsun?"

Ve şimdi nefes alamıyorum. Yüksek sesle söylememi mi istiyor? Aramızdaki garip telepatiyi kullanamaz mı? Yutkunuyorum, "Daha fazlasını istiyorum" derken tüm dikkatimi onun ağzına odaklıyorum.

"Daha fazlası nedir?" diye sorar.

Siktir, gerçekten bana söyletecek. Mars'ın itiraf saati için kaydolmadığını biliyorum ama umurumda değil. İstedğim şey için savaşıyorum. Ve istediğim şey bu odada durmak.

Yavaşça dönüyorum, kalbim boğazımda. Cay'le yüzleşirken her nefesim göğsümü kaldırıyor. "Daha fazlasını istiyorum," diye itiraf ediyorum, kelimeleri yüksek sesle söyleyerek. "İstemiyormuşum gibi davranarak lanet derimden sürünmekten yoruldum. Burada ne halt ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama böyle hissediyorum," diye bitiriyorum garip bir omuz silkmeyle.

Bunu zaten bildiğini biliyorum. Rachel da biliyor. Yoksa son ani ölüm maçımızda neden bu kadar ketum davransın? Sevecek başka birini bulmamla ilgili tüm konuşmaları. Bu mutfakta, Cay'in hemen yanında durdu ve bana mutluluğu ondan başka birinde bulmamı söyledi. Bunu benim için de istiyor, değil mi?

Caleb'in karanlık bakışları volkanik bir hal alıyor.

"Söyle," diye mırıldanıyor. "Daha fazlasını istiyorum," diye tekrarlıyorum.

Caleb'in dövmeli kolu uzanıyor, eli boğazıma dolanıyor ve beni sıkarak kendine çekiyor.

Nefesim kesiliyor, beni içine çekmesine izin verirken boynum onun tutuşuyla bükülüyor. Sikim şortumun içinde seğiriyor. Lanet olsun, ben gidiciyim. Tek yapması gereken aşağıya bakmak ve onun için ne kadar sert olduğumu görecektir.

Beni tam önünde tutuyor, elinin baskısı hâlâ boğazımda. "Söyle, Jake."

Vücudum onun baskın ses tonuna tepki verirken titreme dürtüsüyle savaşıyorum. Bir milyon yıl geçse de asla tahmin edemezdik ki

Caleb Sanford'un yerine geçerdim. Ama onun siki ağzımdayken dizlerimin üzerinde olduğum anı beni kıvrandırıyor. Hoşuma gitmişti. *Bayılmışım*. İki gündür o anın etkisindeyim.

Ve daha fazlasını istiyorum.

Eline doğru eğildim, sözsüz bir şekilde baskısını artırması için cesaretlendirdim. Yapıyor ve sikim daha da sertleşiyor. Eline karşı yutkunuyorum. "Daha fazlasını istiyorum Cay," diye mırıldanıyorum.

"Söyle."

"Seni istiyorum."

Bakışlarım yüzünden göğsüne, oradan da şortunun üstüne düşüyor. Ereksiyonunun şişkinliğini açıkça görebiliyorum. Elinin baskısına karşı küçük bir rahatlama nefesi alıyorum. O da beni istiyor.

Tanrıya şükür.

"Beni istiyor musun?" diye mırıldanıyor, eli boğazımda hafifçe yumuşuyor.

"Seni istiyorum," diyorum tekrar, sözlerimde zerre kadar utanç yok.

Ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüşüyor ve midem bulanıyor.

Kahretsin, işte başlıyoruz.

Caleb eğiliyor, dudakları dudaklarıma çok yakın, havamı soluyor. Yüzünde hâlâ o yarı gülümsemeyle elini boğazımdan çekip geri çekiliyor ve beni sersemletiyor. "O zaman benim için yalvar."

Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, küçük küçük alevler tenimin her santimini yalıyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim kesiliyor. "Lütfen, Cay..."

"Çok iyi yalvarıyorsun," diye alay ediyor, o karanlık gözleri beni delip geçiyor. "Tekrar yap."

Bu sefer dizlerinin üzerine çök."

Tereddüt bile etmedim. Dizlerimin üzerine çöküp ona bakıyorum. Rachel hemen yanımda duruyor, izliyor. İzlemesini istiyorum. Bu işin içinde ne kadar olduğumu görmesini istiyorum. Bu dinamiğin nasıl olmasını istediğimi bilmesini istiyorum. Hepsinin bilmesi gerek. Çünkü bununla savaşmaktan bıktım. Caleb'in bana sunabileceği şeyi istemiyordum gibi davranmaktan bıktım.

"Lütfen Cay," diyorum tekrar. İki elimle uzanarak kalçalarını kavriyorum. "Seni çok istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Lütfen-"

Caleb'in eli saçlarımı hafifçe okşuyor ve ben bir iniltiyle savaşıyorum. "O zaman benim iyi çocuğum ol ve beni dışarı çıkar," diye emrediyor, ben irkilirken yumuşak tutuşu bir mengeneye dönüşüyor.

Şortunu çekiştirip ayak bileklerine kadar indiriyorum. Sert, delikli siki yüzüme doğru serbestçe sallanıyor. Ucu çoktan ıslanmış ve beni bekliyor. İnliyorum, bakışlarım şaftının alt tarafındaki metal çubuklara ziyafet çekiyor.

Beni büyölüyorlar. Mars'ın da merak etmesine şaşırmadım. Ama iznim olmadan Cay'e bir daha dokunursa lanetleneceğim. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bu alet benim.

Bir sonraki adımın ne olacağından emin olamadan yukarı bakıyorum. Tadına bakabilir miyim? Ağzıma almak istiyorum. Ama kuralları bilmiyorum. Beklemeli miyim?

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, eli tekrar saçlarımda yumuşuyor. "Ne bekliyorsun? Kasırğa bu sefer sana yardım edemez. Onun emmesi gereken kendi aleti var. Şimdi o tatlı ağzını aç ve beni içine al."

Şu anda yaptığım şey hakkında çok fazla düşünürsem, cesaretimi kaybedebilirim. Mutfağımda dizlerimin üzerindeyim, Caleb'in siki dudaklarımdan birkaç santim ötede. Rachel ve Mars Kinnunen tam arkamdalar. Beni bu siki emerken izleyecekler.

Kahretsin, neden bu beni daha da tahrik ediyor? Kimim ben? Jake Compton'a ne oldu? Hep böyle miydin yoksa böyle mi olmam gerekiyordu? Umurumda olmadığına karar verdim.

Bir elimle sikini dibinden kavıyorum, iç çekişinin sesini seviyorum. Diğer elimle de kalçasını sıkıca tutuyorum. Geçen sefer göt herif süslü kalça hareketleriyle beni boğmaya çalışmıştı. Ama artık bu şovu ben yönetiyorum. Ağzımı açıp öne doğru eğildim ve yuvarlak başını yaladım. Dilimin üzerindeki ilk tadı beni inletti.

Öne doğru eğilip onu biraz daha kızdırmak için ağzımı açtığımda dizlerimde keskin bir acı hissediyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu sadece ikinci kez ağzıma bir penis almam. Caleb'in aleti. Sadece bu alet. Başka bir aleti düşünmek bile öğürmemeneden oluyor. Ama Cay?

Tekrar inliyorum, onun etrafında batıyorum, onu derinlemesine yutarken kendi aletim pantolonumun içinde sertleşiyor. Piercinglerinin yivli yuvarlanışını hissettiğimde gerilerek dilimle üzerinde çalışıyorum. Emmeye başlıyorum, ses çıkarıp çıkarmadığımı ya da ortalığı kirletip kirletmediğimi umursamıyorum.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye mırıldanıyor, iki eli de saçlarımda yumuşacık. Ben emerken ritmime uyarak kalçalarını biraz oynatıyor. Bu hoşuma gidiyor. Senkronize olma hissini seviyorum.

Açıkçası ondan en çok istediğim şey bu. Lanet duvarlarının yıkılmasını ve tamamen uyum içinde olmamızı istiyorum. Rachel beni anlıyor. Bu bizim ikiz şeyimiz. Hayır, Rachel ve Jake olayı. Senkronize nefes alıyoruz. Başından beri öyleyiz.

Cay ve ben de oraya ulaşabiliriz ama bunun için çalışmam gerekiyor. O da buna teslim olmalı. İhtiyacı olan şey buysa, birbirimizi seksle bulacağız.

Umarım, duvarları daha fazla ve daha uzun süre aşağıda kaldıkça, onları aşağıda tutacaktır. Bizimle böyle kalacak. Onu sevmemize ve ona ihtiyaç duymamıza izin verecek. Tek istediğim bu.

"Çok mükemmelsin," diye mırıldanıyor Cay, elleri omuzlarımı yumuşatıyor, neredeyse masaj yapar gibi. Özlemle sikimi acıtıyor. "Sen benim sikimi emmek için yaratılmışsın. Dizlerinin üstünde çok güzelsin. Çok güçlüsün."

O haklı. Bu çok güçlü. Ağzından çıkan her kelime duvarlarını indiriyor. Konuşmaya devam etmesini, bu anın sahibiymiş gibi davranmasını istiyorum. Ama kontrol tamamen bende. Sanırım, derinlerde, ikimiz de bunu biliyoruz.

İki elimle kalçalarını sıkıca kavıyorum ve ağzımı sonuna kadar açarak onu derinlere çekiyorum. Boğulduğumu, tükürüğümün çenemden aşağı damladığını umursamıyorum bile. Burnum siyah saçlarının yumuşak kıllarına değiyor ve onu içime çekiyorum. Siktir, sikim ağlıyor. O kadar güzel kokuyor ki. Tenine doğru kıvrılmak ve onu içime çekmek istiyorum.

Rachel da benim için aynı şeyi söylüyor. Benim vücut yıkamama kedi pipisi diyor. Cay'ın üzerindeki bu koku da benim çük ucum. Boşalmam lazım. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var. Ama önce o üfleyecek. Ağzıma. Boğazımdan aşağı. Hepsini içime alıyorum. O benim. Hepsini öyle.

Omzumun üzerinden bakınca Rachel'ın Mars'ın kollarında öpüşürken , inlerken Mars'ın elinin klitorisini okşadığını görüyorum.

Cay, "Dizlerinin üzerine çok Kasırğa," diye emrediyor. "Mars'ın icabına bak. Tam burada, önümde. Boğazından aşağı inişini izlemek istiyorum. Jake benim işimi bitirirken sen de onun işini bitir ve söz verdiğimiz o dilli sikişi yaşa."

Caleb elini sahiplenici bir şekilde başımın arkasına doluyor, kalçalarını hareket ettirirken dikkatimi tekrar ona çekiyor. Arkamda Rachel'ın dizlerinin üzerine çöktüğünü hissediyorum. Kahretsin, bu beni tamamen tahrik etti. Ben Caleb'i emerken o Mars'ta boğuluyor. Hepimiz bu işin içindeyiz. Mars korkmuyor.

Bu anın keyfini çıkararak ellerimi Caleb'in kıkına doluyor, sert yanaklarını sıkıyor ve sikini boğazıma gömüyorum. Uzun ve yavaş emiyorum, o küfredip inlerken onu kendime çekiyorum.

"Ben-"

Ben elimi bacaklarının arasına atıp taşaklarını avuçlamadan önce sözlerinin geri kalanını söyleyemedi. Bu onu bitirdi. Derin derin inliyor, salıverirken kalçaları titriyor, ılık dölleri ağzıma doluyor. Geri çekildiğimde darmadağın oluyorum, dölleri çenemde tükürüğümle karışıyor. Hepsini yutamıyorum.

Burnumdan nefes almak için oflayarak kalkıyorum. Sertleşmiş sikim şortumun içine girmiş. Onun bana dokunmasına duyduğum ihtiyaçla ağrıyorum. Ama doyduğumu da hissediyorum. Caleb'la ilgilendim. O da benim onunla ilgilenmeme *izin verdi*.

Başparmağı çenemdeki pisliğin üzerinde geziniyor. Dudaklarıma bastırıldığında, açıyorum, başparmağını ağzımın içine çekiyorum, tadının daha fazla tadını çıkarıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor tekrar, bakışları daha yumuşak, duvarları alçalmış.

Beni ayağa kaldırıyor ve orada duruyorum, hafifçe sallanıyorum. Omzumdaki eli beni sabitliyor. Sonra beni çeviriyor ve Rachel'ın Mars'ı ağzına alışını izlememi sağlıyor. Ona sevgiyle bakıyor. Yine de burada durduğumuzu unutmadığını biliyorum. O da unutmadı. Dördümüzün arasındaki enerji yüklü.

Rachel inliyor, boştaki eli Mars'ı bitirirken klitorisini çalıştırıyor. Devasa Finn salıverildiğini homurdanıyor ve Rachel yutkunarak bunu zahmetsizmiş gibi gösteriyor. Bu arada ben hâlâ kendimi berbat hissediyorum.

Caleb arkamdan yaklaşıyor, eli kalçamın etrafından dolaşarak sertleşmiş sikimin üzerinde yumuşuyor. İnliyorum, sikim daha fazla baskıyı kovalamak isterken bile kıcımla kalçasına bastırıyorum. Rachel tökezleyerek ayağa kalkarken o duruyor.

Biz izlerken, Rachel taytını tamamen çıkardı. Atletini çekiştirerek çıkarıyor ve mutfağımda çırlıçıplak kalıyor. Kahretsin, çok güzel. Çıplak kıcını mutfağımdaki adanın üzerine atmadan önce üçümüzün arasına bakıyor. Bacaklarını hafifçe açarak iki parmağıyla klitorisini okşuyor. "Dilimle sikeceğime söz vermişim," diyor tanrıçamızın vücut bulmuş hali.

Cay'i ona ulaşmak için bir sıçrama tahtası olarak kullanıyorum, ellerim çıplak omuzlarını yumuşatıyor. Eliyle çenemi yakalıyor ve bakışlarını tutmak için yüzümü yukarı kaldırıyor. Cay'inki kadar koyu olmayan kahverengi gözlerine bakıyorum. Mars'ın burada olmasından memnun olduğumu bilmek istiyor. Bunu istediğimi. Her şeyi kabul ettiğimi.

Bana göre adil olan adil olandır. Ben Cay'i aldığım sürece o Mars'ı alabilir. Gülümsemesini yansıtarak omzumun üzerinden sesleniyorum. "Mars, kenara çekil. Kızımızı benim için açık tut."

Rachel rahatlamış bir şekilde gülümsüyor, elim ıslak amını okşarken inliyor. Lanet olsun, kızımızı mahvedeceğiz. İşimiz bitmeden bu tezgahın üzerinde kıvranmasını istiyorum. Ve sonra biri beni bitirmek için dizlerinin üzerine çökecek. Bir evde sürekli bu kadar cinsel gerilim olur mu? Gerçekten sikimin sağlığı için korkuyorum.

Mars yanıma geliyor, tereddütlü ama istekli. Elimi çekerek, "Tut onu," diye .

Elimi kendi eliyle değiştiriyor ve ben bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. Cay zaten diğer tarafımda, sol uyluğunu tutuyor. Kızımız önümüzde yayılmış, dirseklerinin üzerine uzanırken ihtiyaçtan nefes nefese kalmış, sanki biz onun başı, ortası ve sonuymuşuz gibi bize bakıyor. Evet, hepimizin ismini haykırana kadar bu durmayacak.

"O h god," diye nefes aldım. "Benden bu kadar. Daha fazla yok." Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama çok fazla seks diye bir şey var. Mars Kinnunen bir hayvan.

Adam yorulmuyor. Saatlerdir uğraşıyoruz ve ben resmen beyaz bayrak sallamaya hazırım. Bu Rachel Price tarihinde bir ilk. Yan dönüyorum ve yatağın ucuna doğru sürünüyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Uzaklara," diye , terli ve nefessiz. "Çok, çok ."

Bir hırıltıyla ayak bileklerimden tutup beni geriye çekti ve ters çevirdi.

"İlmari!" Bacaklarımı tekmeleyerek ağlıyorum. Ama faydası yok. Onun demir pençesinde sıkışıp kaldım.

"O canavar sakinle bir daha üstüme gelersen, vajinal rekonstrüksiyonumun parasını ödersin."

"Para iyi harcanmış." Dirseklerinin üzerine çöktü, kalçalarımı ayırdı ve ağzını hırpalanmış amıma dayadı. Döllerini damlıyor ama umurunda değil, dili kıkımdan klitorisime kadar benimle alay ediyor.

"Aman Tanrım, doyumsuzsun," diye bağıyorum, altında kıvrılırken kalçalarım başını sıkıyor.

"Bunu sen başlattın," diyor ağzını .

"Ne?" İki elimle başını itiyorum ama bu bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmak gibi. "Beni işten eve bırakman gerekiyordu, hatırladın mı? Aslında beni kaçırp *kendi* evine götürmek istediğini bilmiyordum."

Şikayet ettiğimden değil. Cinsel gerilimimizin sıcaklığı tüm araba yolculuğu boyunca bir yumurtayı kızartacak kadar sıcaktı. Küçük arabasına zar zor girebildik.

Su kenarındaki bungalovda elbiselerimizi yırtıp atıyorduk. Birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk, mutfak masasında, koridorda, yatak odasına kadar sevişiyorduk.

Bu saatler önceydi. Şimdi temiz çarşafı seks, ter ve sefahat kokuyor.

"Benimle başa çıkamayacağını söyledim," diye uyarıyor. "Birlikte geçirdiğimiz ilk gecede sana bir çıkış yolu önerdim."

Bakışlarını tutarken dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. "Oh, düşündüğün bu mu? Seninle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun, Kinnunen?"

Sırıttıyor, dizlerinin üzerinde geriye doğru sallanıyor, gururlu siki sergileniyor. Kaslarının kesik hatları o kadar keskin ki dişinizi kırabilirsiniz. Saçları omuzlarına dökülmüş ve dağınık. Tamamen günahkâr görünüyor. "Sürünerek kaçan sensin," diye cevap veriyor tamamen ölü bir ifadeyle.

Derin bir nefes alıyorum ve hışımla bırakıyorum. *Bu kesinlikle olmayacak.* Rachel Price, Mars Kinnunen'e karşı bir irade savaşında kaybetmeyecek. Vücudumda nefes olduğu sürece kaybetmeyeceğim. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. "Tamam, koca adam. Hâlâ oynamak istiyor musun? Tamam. Büyük final. Buraya gel."

Yatağının yanından komodine doğru kayarak kayganlaştırıcı şişesini kapıyorum. Bunun Mars için bir zorunluluk olduğunu çabuk öğrendim. O olmadan güvenli bir şekilde oynayamayacak kadar büyük.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor, hâlâ yatağın ortasında dizlerinin üzerinde.

"Buraya gel," diyorum tekrar. "Ayağa kalk."

Yatağın diğer tarafına geçip ucundan dolaşıyor. Nazik bir eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken devasa gövdesi üzerimde belirliyor. "Ne yapıyorsun Rakas?"

Aramızdaki boyut farkını bu açıdan değerlendirerek yatağın kenarında dizlerimin üzerine çöküyorum ve kayganlaştırıcının kapağını açıyorum. Birazını göğsüme fışkırttıktan sonra ona sırtarak şişeyi bir kenara fırlatıyorum. "Buraya gel," diyorum onu kalçalarından tutarak.

"Nedir bu?"

"Memelerimi sikip yüzüme üfleyeceksin."

Yüz ifadesi bozuk bir televizyon gibi titriyor, o kadar hızlı değişiyor ki ne düşündüğünü anlayamıyorum. Yüzümü kavrayarak eğiliyor, bakışları erimiş. "Mennään naimisiin."

Gülüyorum, bir elimle kayganlaştırıcıyı göğüslerimin arasına sürüyorum. Bakışlarının sıcaklığı beni yakmaya yetiyor. Bu adama asla doyamayacağım. O benim ölümüm olacak.

RIP Rachel Price, çok fazla muhteşem seksten öldü.

SAATİN KAÇ OLDUĞUNU BILMIYORUM. UMURUMDA DEĞİL. SEXATHON'UMUZ SONUNDA bitti ve Mars doydı. Ben saçlarını hafifçe yüzünden geriye doğru okşarken başı kucağımdaki yastığa yaslanıyor. Ağır kollarından biri kalçalarımın üzerine uzanıyor, parmakları hafifçe tenime değiyor.

"Bana bundan bahset," diye mırıldanıyorum, parmağım omzundaki dövmeyle okşuyor.

Boğazını temizleyerek alçak sesle mırıldanıyor. "Ayı mı?"

Başımı biraz çevirip ona bakıyorum. Sanırım bu bir ayı. Şeytani görünümlü, kafatası suratlı, alev alev yanan gözleri ve abartılı pençeleri var. Ama şimdi tüylü çam ağaçlarının desenini görüyorum. "Mhmm."

"Bu Otso," diyor, yastığın boğduğu derin sesiyle. "O, Ayı'nın ruhu, ormanın kralı. Finliler için kutsaldır."

"Peki ya taç giyen kafatası iblisi?" Elimini sırtının ortasına doğru indirerek söylüyorum.

"Bu Tuoni, ölüm tanrısı, yeraltı dünyasının efendisi."

"Bu dövme senin için önemli," diye mırıldanıyorum, elim kararmış derisinin üzerinde geziniyor. Cevap vermiyor. Tabii ki önemli. "Ne zaman yaptırdın?"

"Annem öldüğünde," diye yanıtlıyor, bedeni hareketsiz.

"On yedi yaşındaydın."

Başını salladı. Kucağımdan kalkıp oturuyor, devasa gövdesi benimkini gölgede bırakarak yatak başlığına yaslanıyor.

"Nasıl öldü? Yemekte kanser demiştin..."

"Evet. Nadir görülen bir beyin kanseriydi. Çabucak öldü, bunun için minnettarım."

"Ve üvey baban seni alıkoydu?"

Öfkeyle başını sallıyor. "Juhani asla benim üvey babam olmadı. Annem Halla'dan sonra hiç evlenmedi."

"Sonra-"

Ben daha sorumu soramadan, "Komşusuydu," diye yanıtlıyor. "Annem Kinnunen'lerin yanındaki evde büyümüş. O ve Juhani

Aynı yaşıydılar, genç hokey kariyerine başlamadan önce birlikte okula gitmişlerdi. Arkadaştlar."

Omzuna yaslanıyorum ve parmaklarımın çıplak göğsünde gezinmesine izin veriyorum. "Sevgililer miydi?"

Bana bakıyor, kolu bana dolanıyor, eli başımda, parmakları saçlarımı okşuyor. "Bunu benimle hiç açıkça konuşmadılar... ama sanırım konuşmadılar."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Juhani'nin kadınlara ilgi duymadığına inanıyorum. Şu anda bile hiç evlenmedi. Annemin cenazesindeydi. O zaten Liiga'da oynuyordu. Annemin evini satmama yardım etti. O yaz Kinnunen'lerin yanına taşındım. Liiga'ya başlamadan hemen önce Juhani'nin adını aldım. Bir daha da arkama bakmadım."

"Ona babam mı diyorsun? Seni o mu büyüttü?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı. "Onu gençliğimden beri tanıyorum. Birbirimizi tatillerde ve aile etkinliklerinde görürdük. Ama beni o büyütmedi."

"Ama... Halla'ya onun yaptığını söylemişsin," diyorum nazıkçe, parmaklarım şimdi onun kolunu okşuyor.

Kıpırdamadan duruyor. "Halla hakkında konuşmak istemiyorum."

Ama bu işin peşini bırakmaya hazır değilim. Ilmari'nin çok nadirdir. Ve benim bilmeye ihtiyacım var. Anlamaya ihtiyacım var. "Seni terk etti. Boşanırken mi terk etti?"

"Evet."

"Onu bir daha hiç görmedin mi?"

"Hiç istemedim," diye yanıtlıyor benden uzaklaşarak. "Mars-"

"Liiga'ya katıldıktan sonra ciddi bir şekilde bana ulaşmaya başladı," diyor yataktan kalkarken. "Her ay gönderdiği paranın neden artık kabul edilmediğini öğrenmek istiyordu. Annem bu konuyla ilgileniyordu. Para gönderdiğini hiç bilmiyordum."

Yüzümü ona dönerek dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ama seni maddi olarak desteklemekten hiç vazgeçmemiş olması -şimdi de elini uzatıyor olması- elbette."

Aniden dönüp bana bakıyor, hâlâ görkemli bir şekilde çıplak. "Öyle mi?"

Kahretsin. "Mars-"

"Elini uzatıyor mu Rachel?" diye bastırıyor. "Kesinlikle bana ulaşmıyor. Bu yüzden *sana* ulaştığını varsaymalıyım. Halla beni mi soruyor?"

Omuzlarımın düşmesine izin verip omuz silkiyorum. "Sadece bir güncelleme istiyor-"

"O adamla bir ilişki istemiyorum," diye ve boxer külotunu yerden alıp üzerine geçiriyor.

"Ona hiçbir şey söylemedim," diye hemen teminat verdim. "Senin iznin olmadan bunu yapmam, Mars. Asla-"

"Ama sen istiyorsun," diye homurdanıyor. "Ona gelişimimi anlatmak istiyorsun." "Benim annemle babam ayrıldı," diyorum. "Boşanma her zaman korkunçtur. Ve ebeveynler korkunç seçimler yaptım. Ama biliyorum ki eğer babama ikinci bir şans vermemiş olsaydım, affetmeyi öğrenmemiş olsaydım..."

"Beni terk ettiği için Halla'yı affetmemi mi istiyorsun?" diye hırlıyor. "Beni bir babaya sahip olmaktan mahrum bıraktı."

"Ve bu utancı ve acıyı ölene kadar taşıyacak," diyorum hızla, gözlerim yaşararak. "Ama Mars, onu *tanıyorum*. İki yıl boyunca onunla yakın çalıştım. Onu affetmen ya da içeri alman gerektiğini söylemiyorum. Tek söylediğim hayatın uzun olduğu... ve taşıdığın nefretin ağır bir yük olduğu. Belki de onu bırakmayı öğrendiğiniz bir gelecek için umut vardır."

"Onu affetmemi istiyorsun," diyor tekrar, yüzü bir hayal kırıklığı maskesi.

"Hayır," diyorum, yatağın kenarına sürünüyorum ve ellerimi ona uzatıyorum. Geride durup onlara dik dik bakıyor.

"*Seni* önemsiyorum Ilmari. Mutluluğunu, geleceğini, huzurunu. Ondan nefret etmek seni incitiyor. Bu senin taşıdığın bir yara. Ve ben bir doktorum. Bir yara gördüğümde onu iyileştirmekten başka bir şey yapamam," diye ekliyorum omuz silkerek.

Omuzları biraz ve ellerimi iki elinin arasına alıyor. Yavaşça yukarı kaldırıyor ve parmak eklemlerime öpücükler konduruyor. "Bu nefretle çok uzun süre yaşadım," diye itiraf ediyor, sesi yumuşak.

Başımı sallıyorum, bir elimi yüzünü okşamak için kaldırıyorum. "Biliyorum. Ama bu sonsuza kadar bununla yaşamak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Ve ben senin için buradayım. Benim de güçlü omuzlarım var. Taşımana yardım edebilirim... eğer istersen," diye ekliyorum usulca.

Yüzümü kavırıyor, bana bakarken bakışları yumuşuyor. Yavaşça başını sallıyor. Yara iyileşmedi. Çok uzak değil... ama bu bir başlangıç.

ILMARI'NIN BİR CILT BAKIMI ZÜPPESİ OLDUĞU ORTAYA ÇIKTI. ONUN EVİNDEYDİM.

Son yarım saattir banyodayım ve kendime bir çeşit İskandinav kömürü yüz maskesi uyguluyorum. Açık banyo kapısının köşesinden baktım.

ve çıplak bacaklarını yatağa uzanmış gördüm. Son baktığımda e-kitabını okuyor ve şeker gibi ahududu patlatıyordu.

Maskeyi yüzümden silerken kapı çaldı.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sesleniyor diğer odadan.

"Hayır," , kömür maskesini temizlerken yüzüm köpük köpük oluyor.

Bağırdığını duyduğumda süslü bir Avrupa toner ürününün kapağını açmak üzereydim.

"Rakas!" Ses tonunda bir aciliyet hissi var.

Aceleyle yatak odasından çıkıp ana yaşam alanına giriyorum. Mars arka kapıda değil, ön kapıda gömleksiz duruyor, kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Jake, Caleb ve köpeği kapının diğer tarafında görmek için yanından geçip bakıyorum. Poseidon burnunu cama dayamış, beni görünce havlıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorlar?" Mars mırıldanıyor.

"Seni duyabiliyoruz, pislik!" Jake huffs. "Seattle, kapıyı açmasını sağla."

"olsun, benim bununla hiçbir ilgim yok," diye Caleb. "Evet, hepsi

Sy'ın fikriydi," diye ekliyor Jake.

Poseidon yine viyaklıyor, ayaklarının dibinde dans ederken

mızmızlanıyor. "Nereden biliyorlar Rakas?" Mars tekrar

söylüyor.

"Çünkü onlara söyledim, tabii ki," diye cevap veriyorum. "Mars, sadece

kapıyı aç." "Hadi," diye sesleniyor Jake. "Dondurma eriyor!"

Mars ağır bir iç çekişle kapının kilidini açtı ve geri çekildi. Poseidon bana ulaşmak için can atarak içeri girdi.

"Merhaba, benim melek yavrum," diye mırıldanıyorum. "Dünyadaki en iyi çocuk kim?"

"O ben oluyorum," diye takılıyor Jake. "Dondurma getirdim." Şişkin bir plastik market poşetini havaya kaldırıyor. "Mars kaşıkları kapsın."

"Neden buradasın Compton?" Mars mırıldanıyor, kollarını bir kez daha kavuşturmuş.

"Koç, Salıünkü maçın kasetlerini incelememiz için gönderdi," diye yanıtlıyor Ilmarin'in mutfağında kaşıkları karıştırırken. "Seninle birlikte izleyebileceğimizi düşündük." Yaşam alanına şöyle bir göz atıyor.

"Televizyonunuz var, değil mi?"

Mars bir kez daha iç çekerek oturma odasına doğru yürür ve bir kumanda alır. Kumandayı bir kez tıklattığında, bir mobilya parçasının içinden sihirli bir şekilde bir televizyon çıkar.

"Harika," diyor Jake, televizyonun açılmasını izlerken.

Bu sırada Caleb çantadan dondurmaları çıkarıyor. "Gel seninkini al, Hurricane-"

" olmaz," diye homurdanır Jake. "O kadar hızlı değil. Mars, buraya gel." Caleb gülerek başını sallayarak inliyor.

"Sorun nedir?" Dedim.

"Cay sadece benim çalmaya çalışıyor," diye yanıtlıyor Jake. "Benim süper güçlerime inanmıyor."

"Bu bir süper güç değil," diye Caleb.

"Öyle! Bunu benden almaya çalışmayı bırak."

" oluyor?" Bakışlarımı gezdirerek söylüyorum.

Jake bana döndü. "Oh, sadece kızgın çünkü her insanı bir bakışta en sevdiği dondurma çeşidiyle eşleştirmek gibi sihirli bir yeteneğim olduğunu söylediğimde bana inanmıyor. Altıncı his gibi bir şey," diyor omuz silkerek. "Mars, buraya gel ve bana haklılığımı kanıtla ki ben de Caleb'in yüzüne vurabileyim."

Mars yardım için bana bakıyor ama ben sadece sırtarak onu işaret ediyorum.

Jake dört pint dondurmayı kaptığı gibi ada barın üzerine sıraladı. "Tamam, Mars, birini seç."

Mars'ın yanına yaklaşıyorum, kolumu beline doluyorum ve etiketleri okumak için eğiliyorum: çikolatalı fıstık ezmesi, limon sorbe, antep fıstığı ve naneli çikolata. Mars düşünürken mutfakta tam bir sessizlik var. Omuz silkerek uzandı ve fıstıklı dondurmayı aldı.

"Siktir," diye mırıldanıyor Caleb.

"Ha-evet! Sana *söylemiştim*," diye tezahürat yapıyor Jake.

"Bu şimdiye kadarki en aptal süper güç," diyerek naneli çikolatasını kaptı. Boştaki eliyle sorbeyi bana uzatıyor ve Jake'e fıstık ezmeli çikolatasını bırakıyor.

Jake bir kaşık kaparak, "Kızgınsın çünkü senin yok," diye alay ediyor.

"Hep midirler?" Mars mırıldanıyor, elindeki dondurmayı unutmuş, onların oturma odasında kendilerini tamamen evlerinde hissetmelerini, sediri hareket ettirmelerini ve yastıkları yeniden düzenlemelerini izliyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Dondurmasını alıp onlara katılırken tamamen yenilmiş görünüyor. Ben henüz sorbe yeme havasında değilim, bu yüzden onu dondurucuya atıp yerine bir bardak su alıyorum.

"Haydi, Seattle Kızı," diye sesleniyor Jake, kucağındaki yastığı çevirip okşuyor.

Deli gibi gülümseyerek Ilmari'nin oturma odasında oturmuş dondurmalarını yiyen çocuklarıma bakıyorum. Poseidon çoktan halının bir bölümünü kendine ayırmış, yere uzanmış yatıyor. Köpeğin üzerinden atlayarak Jake ve Ilmari'nin arasındaki kanepeye çöküyorum.

Jake kucağındaki yastığı tekrar okşadı. "Buraya gel, bebeğim."

Minnettar bir iç çekişle yan yattım ve yeni fönlenmiş saçlarımın Jake'in kucağındaki yastığa yayılmasına izin verdim. Ben de bacaklarımı kıvrarak ayaklarımı Ilmari'nin kalçasına yaslıyorum. Ilmari televizyonun kumandasını çalıştırıp dizüstü bilgisayarına bağlıyor, böylece maç görüntülerini büyük ekranda izleyebiliyor.

Başımı Jake'in kucağına koymuş, her iki ısırıkta bir durup saçlarımı okşarken gülümsüyorum. Tüm çocuklar maç görüntülerini izliyor, birbirlerine oyunları işaret etmeye ve strateji konuşmaya çabucak dalıyorlar. Bu sırada Jake yumuşak dokunuşlarla ikimize de güven veriyor. Buraya gelmenin onun fikri olduğunu biliyorum. Sadece benim olduğum yerde olmak istiyor. Hislerimiz karşılıklı. Caleb bir şey söylemiyor olabilir ama onun da aynı şeyleri hissettiğini biliyorum.

Ilmari'nin de bunu istemesine ihtiyacım var. *Bizi* istemesine ihtiyacım var. Bu duyguyu. Bu aile duygusunu. Benim kayıp ve yalnız oğlum. Artık yalnız olmak zorunda değil. Hiçbirimiz zorunda değiliz. Önümüzde güzel bir gelecek duruyor, yeter ki hepimiz elimizi uzatıp onu alacak kadar cesur olalım.

("Bunu tekrar söylemen gerekecek," diye Tess, sesi Toyota RAV4'ümün içinde yankılanıyor.

Jake kamyonetimi kullanmaktan korktuğumu öğrenince, onu doğrudan Rays ofisine götürdü ve anahtarları Vicki'ye teslim etti. Eve bu şirin küçük SUV ile geldi. Kendimi uzay gemisi kullanıyormuş gibi hissetmeyeceğim kadar küçük ama üç iri yarı hokeyciyi sığdırabileceğim kadar büyük ve plaj günü için Poseidon'a, plaj sandalyelerine ve arkada bir soğutucuya yer var.

Bugünkü planımız da bu. Şu anda Ilmari'yi almak için şehrin diğer ucuna gidiyorum. Kamyoneti bu hafta tamirde, yani bir çift tekerleği eksik. Onu markete götürmeyi ancak benimle ve çocuklarla plaj gününü geçirirse kabul ettim.

Bu duygusal gasp mı? Yani, evet. Ama hepsinin birbirini daha iyi tanımasını istiyorum. Dondurma gecemizden sonra Mars deneyeceğini söyledi. Ve ben de her fırsatta bunu kolaylaştırmaya niyetliyim.

Ve şu anda Caleb ve Jake'i boğabilirim. Çok garip davranıyorlar. Caleb'in son nefesine kadar duygularından kaçmak istediğinden eminim. Jake duştayken kapıyı çarpıp açmamak ve "Caleb sana aşık, seni aptal!" diye bağırarak çok zor.

Bu arada Ilmari arabasızlık saçmalığını uzak durmak için bahane olarak kullanıyor. Hepsi korkarak kaçıyor. Duygularından, birbirlerinden. Bugün bitecek. Poseidon ve benim bir planımız var. Plaj Günü Operasyonu hepimize rahatlama şansı verecektir. Ve halka açık bir yer olması.

duygularım harekete geçiyor. Aynı anda üç erkeğin peşinde koşan azgın bir azgın olabilirim, ama kamu ahlaksızlığında çizgiyi çekiyorum.

Azgınlıktan bahsetmişken.

"Hellooooo," diyor Tess telefonda. "Dünyadan Rachel'a. Orada mısın? Tam da bana hokey haremine nasıl üçüncü bir erkek eklediğini anlatıyordun!"

. Adamları bilen tek kişi Tess. Herkesten saklıyordum. Harrison'ı buzladım. Dünyanın en uzun, en tatminsiz telefon oyununu oynuyormuşuz gibi yapıyorum ama aslında saklanıyorum. Yeni ve çok kırılgan polyam ilişkimin pembe baloncugunu patlatmaya hazır değilim.

"Rachel, yemin ederim-"

"Buradayım," diyorum gülerek, kırmızı ışıktaki dönüş yaparken trafiği kontrol ediyorum.

"Ee... olay nedir? Kaleciyle Cincinnati'ye gittin - bu arada beni ektin," diye ekliyor. "Seni bekleyen pahalı bir şişe şarabım ve 70 dolarlık bir peynir tabağım vardı, sürtük."

Homurdanıyorum. "Evet, 'eğil' diyen 1.75 boyunda sarışın bir Viking vardı. Sen benim yerimde olsan ne yapardın, söyle bana Tess."

"Oooooohmygod," diye ciyaklıyor. "Bunu söylemedi!" ", "

diye cevap veriyorum, göğsüm sıcacık ve .

"Yani... bu ne o zaman? Çocuklar ve sen büyük, mutlu bir aile misiniz? Üçer üçer yarak yiyor, köpeğiniz ve dört kişilik gelirinizle sahil evinde rüya gibi mi yaşıyorsunuz? Düğün ne zaman? Ben de davetli miyim?"

İnliyorum, ellerim direksiyonu sıkıca kavırıyor.

"Uh-oh. Cennette sorun mu var? Bir hafta oldu, Rach. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Söylemedikleri bir şey var. Onları geri tutan bir şey. En azından Caleb ve Jake. Onlar sırlarını açıklayana kadar aramızdaki hava düzelmeyecekmiş gibi hissediyorum."

"Rach, tüm bu olanlar büyük bir sır," diye yanıtlıyor. "Sessiz kalmam için bana kanım üzerine yemin ettirdin. Onların sırları var, senin sırların var ve sen bunların hepsini sır olarak saklıyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun, gerçekten bilmiyorum. Onların da bunu nasıl sorun etmediklerini bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, böyle erkekler... zengin erkekler, kendine güvenen erkekler, kızlarına hava atmaya ve ilişkileriyle çok göz önünde olmaya alışkın erkekler..."

Siz travmanızla uğraşırken onlardan susmalarını ve sizinle birlikte bir köşede saklanmalarını istemek onlar için zor olmalı."

İç çekiyorum. "Tess-"

"Biliyorum, biliyorum," diyor çabucak. "Bunu seninle birlikte yaşamadım. Ve imajınızı düzeltmek için ne kadar çok çalıştığınızı biliyorum. Ama..." İç çekiyor, sessizliğe gömülüyor.

"Ama ne?" Israr ediyorum.

"Şey... en azından bir parçan burada ne yaptığını biliyor olmalı, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Ofluyor. "Hadi ama, Rach. Çıktığında basında ne kadar yer alacağını *biliyorsun*. "Hal Price'in vahşi kızı üç erkekle çıkıyor. Manşetler kendi kendini yazacak. İki NHL oyuncusu ve onların ekipman müdürü senin seksi küçük parmağına dolanmış durumda. Bu olay yüzüne patladığında -ki patlayacak, çünkü böyle sırlar *hep* patlar- hayatlarında Rachel büyüklüğünde bir krater bırakacaksın. Asla toparlanamayacaklar, bebeğim. Kariyerleri, kalpleri. Onları havaya uçuracaksın ve ölüme terk edeceksin."

Aynalarımı kontrol edip şerit değiştirirken kalbim küt küt atıyor. "Onları ölüme terk etmekle ne demek istiyorsun?"

"Şey..."

"Tess," diye tıslıyorum telefona.

"Peki," diye homurdanıyor. "Sadece söyleyeceğim, tamam mı? Söylüyorum işte. Senin sabıkaların var. Asla burada kalmıyorsun, Rach. İşler zorlaştığı an kaçırıyorsun. İşler çok alenileştiği an . Hayatının ya da kararlarının basın tarafından nanosaniye bile inceleneceğini düşünürsen, kaçarsın. Duvardaki bir fare gibi yaşama sanatını mükemmelleştirmişsin."

"Bu farklı," diyorum hemen.

"Bunun ne farkı var? Tek duyduğum, sırlarla dolu küçük bir fare yuvasında yaşadığın. İki adamla yaşıyorsun, üçüncü biriyle ilişkin var. Hepsi çok yüksek profilli hayatlar yaşıyor ve sen yine de her şeyi gizli tutmayı başarıyorsun. Ama bu böyle sürmeyecek, Rach. Tess'i dinle. Yakalanacaksın. Yakalandığında oyun planın ne olacak? Hepsinden ayrılıp tekrar kaçacak mısın? Birini seçip diğerlerini bırakacak mısın? Yoksa büyük kız külotunu giyip kendi spot ışıklarının altına mı çıkacaksın ve hayatını kendi şartlarına göre cesurca mı yaşayacaksın?"

"Ama bu sadece benim hayatım değil," diyorum Ilmari'nin mahallesinin önünde kenara çekerken. "Benim dağınıklığım için kaydolmadılar-"

"Seçtiler," diye bastırıyor. "Seni seçerek, senin yükünü de seçtiler. Yetişkin ilişkileri böyle yürür, Rach. Drama olmadan kızı elde edemezler. Eğer üçü de yapışıyorsa ve sen de yapışmalarını istiyorsan, yapışmalarına izin vermelisin bebeğim. Ama bir plan yapmalısın. Onlarla otur, ne istediklerini sor ve plan yap. Seni seviyorum ve incinmeni istemiyorum ve onları incitmiş olmanın acısıyla yaşadığını görmek istemiyorum."

İçimi çekiyorum, alnımı direksiyon simidindeki parmak uçlarıma indiriyorum. "Haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Ben bir dahiyim... Ayrıca bu çok kolay bir çözümü olan basit bir ilişki problemi, yani..."

Gülüyorum. "Süper kolay mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Buna iletişim deniyor Rachel. Sorunlarınızın başlangıcı ve sonu bu. Birbirleriyle iletişim kurmaları gerekiyor, senin de onlarla iletişim kurman gerekiyor. Poliam ilişkilerin kraliçesiymişim gibi davranmayacağım. Ama başarısız ilişkiler, zehirli ilişkiler ve tek taraflı ilişkiler hakkında bir şeyler biliyorum. Ve bittikten uzun süre sonra bir ilişkide kalmayı *kesinlikle* biliyorum. Hepsindeki eksik halka? Açık iletişim. Çocuklarınızla konuşun. Birbirleriyle konuşmalarını sağlayın."

Tekrar iç geçiriyorum ve aynadan baktığımda Poseidon'un ayakta durduğunu, burnunu arka koltuğun üst kısmına dayadığını ve o güzel mavi gözleriyle bana gülümsediğini görüyorum. Belki de Kumsal Günü Operasyonu tam zamanında geliyordur.

"Tess, gitmeliyim," diyorum ve hızla yeni bir plan yapıyorum. "Tamam. Nasıl gittiğini bana haber ver!"

Telefonu kapattık ve arabayı küçük mahallenin arka tarafına doğru sürerek İlmari'nin evinin önüne yanaştım. "Gel Sy," diyorum. Ön koltuklardan fırlıyor ve arabadan bir roket gibi fırlayarak İlmari'nin ön kapısına doğru koşuyor. İlmari kapıyı açtığı anda heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Küçük taş yukarı doğru yürürken, köpeğe Fince miyavladığını, onu sevdiğini duyuyorum.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Üzerinde bir çift sörf şortu ve var, saçlarını karakteristik topuzuyla toplamış, bir plaj Kolunun altına havlu sıkıştırmış.

"Hey, Rakas," diyor bana, elini uzatarak.

Onu alıyorum ve beni kendine çekiyor, öpüşürken Sy ayaklarımızın dibinde dans ediyor. "Hey," diyorum, sinirlerim onun sadece dokunuşuyla yatışıyor.

"Sorun ne?" diyor, ruh halimi hissederek.

Büyük kız külotu, Rach. Bunu yapabilirsin.

"Bir dakikalığına içeri girmemizin sakıncası var mı?" Dedim.

Tereddüt etmeden geri çekildi ve bana içeri girmemi işaret etti. Önce Poseidon içeri daldı, keşfetmeye hevesliydi. Ben de onu takip ediyorum.

Ilmari Kapanır ve kapı arkasında Ben. "Ne var Yanlış, Rakas? Ne oldu?"

Derin bir nefes alıp yüzümü ona dönüyorum. "Telefonunu çıkar, Mars."

Gözlerini bana dikti. "Neden?"

"Çünkü beni Google'da aratmanı istiyorum. Bu iş daha da ileri gitmeden önce bilmeyi hak ettiğin bazı şeyler var."

("Ne diyorsun, Kasırğa?")Havacı gözlüklerimin üstünden ona bakıyorum.

Pembe bir bikini, büyük bir güneş şapkası ve büyük boy güneş gözlükleriyle atıştırmalık gibi görünüyor. Diyet kolısından bir yudum alıp bana bakıyor. "Aynen az önce söylediğim gibi. Bence hepimizin daha iyi bir iletişime ihtiyacı var. Ve bence büyük meseleleri konuşarak başlamalıyız. Korkunç 'R' kelimesi meselesi," diye ekliyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Tanrım, şu anda turplardan konuşmak *zorunda* ?" diyor diğer tarafımdan Jake. "Hadi Seattle, bugün plaj günü."

"Kastettiğim 'R' harfi bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," diye kestirip atıyor. "Evet, Jake. Açıkça soğutma demek istedi," diye cevap veriyorum, arkama yaslanarak sandalyemde, güneşi içime çekerken gözlerim kapalı.

Küçük deniz sireni bugün hepimizi sahile sürükledi. Önümüzdeki üç hafta boyunca dördümüz için de ortak tek izin günü. Çocuklar büyük bir koşuya başlamak üzereler: bir hafta dört maç, iki hafta üç maç. Acımasız olacak.

Bugün bir dizi plaj sandalyesine dizildik, Poseidon koşuyor ve Jake'in ona atmaya devam ettiği tenis topunun peşinden sörfte zıplıyor.

"Takip etmiyorum," diyor Mars onun diğer tarafındaki yerinden, hassas Fin teniyle büyük gökkuşağı plaj şemsiyesinin gölgesine saklanarak. "Nedir bu 'R' harfi?"

Jake de ben de homurdanıyoruz. "Radyasyon zehirlenmesi" diyorum, Jake de "Raketbol" diyor.

"Keser misin şunu?" Rachel bize homurdanıyor. "İlişki, Ilmari. İlişkiler hakkında daha fazla konuşmamız gerektiğini söylüyorum."

"İlişkimiz mi?" diye yanıtlıyor.

Dördümüzü işaret ederek, "Bu bizim ilişkimiz, yani sen ve ben ya da hatta bizimle ilgili olmak zorunda değil," diye yanıtlıyor. "Sadece sormamız gereken sorular olduğunu düşünüyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım-"

Jake tenis topunu tekrar fırlatarak, "Hiçbirimizin yok Seattle," diyor. Poseidon aptal gibi havlayarak peşinden hızla gider.

"Doğru, bu yüzden birkaç konuda açık ve dürüst olmak bize zarar vermez," diyor.

İç çekiyorum, bunun daha çok bir inilti gibi çıktığını biliyorum. "Ne gibi, Kasırga?" "Çocuklar gibi..." diyor ve şimdi üçümüz de kaskatı kesilmiş durumdayız. "Hey, istediğiniz kadar protesto edin ama bu konuşma gerçekleşiyor." Sandalyesinde öne doğru eğiliyor, bu da göğüsleri için harika şeyler yapıyor. "Jake, seninle konuşmak ister misin? çocuklar?"

Ağzı şaşkınlıkla açılır. "Seninle mi, Seattle? Evet, beni de yaz. Çocukları severim."

Mars ve ben gerildik.

"Kendimle ilgili bir imada bulunmuyordum," diye ekliyor hızla, güneş şapkasının siperliğinin arkasına saklanarak.

"O zaman bu garip bir varsayım mı? Süper kadını mı bu hayali çocuklara sahip olacak şekilde mi tasarlıyorum? Evimiz bir şelalenin üstünde olabilir mi? Bu oyun seni altımda hayal etmek kadar eğlenceli değil Seattle. Benden hamile kalana kadar seni becermek-"

Mars, "Yeter," diye homurdanarak kafasına bir flipflop fırlatır.

"Hey, o *sordu*, göt herif," diye homurdanan Jake onu geri fırlatır. Şimdi Poseidon bunun bir oyun olduğunu düşünüyor ve peşinden koşuyor.

"Ilmari, peki ya sen?" Rachel ona dönüyor. "Kendini hiç çocuk isterken gördün mü?"

"Hayır," diye yanıtlıyor, parmak arası terliği köpeğin elinden alıp ayağına geçirirken.

"Bu senin için zor bir durum mu? Çocuklar resmin tamamen dışında mı? Çocuk isteyen biriyle birlikte olamaz mısın?"

Yavaşça dönüp ona bakar. "Bize konumunu söylersen bu iş daha hızlı ilerler Rakas. Çocuk istiyor *musun*?"

"Bu benimle ilgili değil," diyor tekrar.

"Deneme bile, Kasırğa," diyorum, şapkasını çekip çıkarıyor ve Jake' fırlatıyorum. "Hepimiz bunun ne hakkında olduğunu biliyoruz. Hepimizi ölçüp . Listendeki tüm kutuları işaretlemeyen herhangi bir adam serbest bırakılıyor, değil mi?"

Huffs. "Çok yanlış düşünüyorsun Cay."

"Öyle miyim?"

"Evet."

Sandalyemde eğilip onun bakışlarına karşılık vermeye çalışıyorum.

"Öyle ?" "Evet!"

"O zaman şu lanet soruya cevap ver. Çocuk istiyor musun, Rachel?"

Yine oflayıp pufluyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor. "Peki, tamam. *Evet*. Sanırım bir çocuk sahibi olmak istiyorum. Çoğul çocuk fikrine pek sıcak bakmıyorum. Ama ailemde ikizler var, bu yüzden bire iki alma şansım oldukça yüksek."

"Oh, işte burada takım için bir tane alıyorum," diyor Jake gülerek ve şapkasını ona geri fırlatıyor. "Beni de oyuna al, Koç, bu şansı ikiye katlayalım."

Mars . "Sen de mi ikizsin, Compton?"

"Evet. İkiz kardeşim Amy Japonya'da yaşıyor. O tam bir beyin. Büyük bir robotik mühendisi. Seattle'la da böyle tanıştık. Hikâyeyi biliyor mu?" diye ekliyor, Rachel'a bakarak.

"CliffsNotes versiyonu," diye yanıtlıyor.

"O gece altı kez yaptığımızı biliyor mu?" Jake alay ediyor. "Bunun hikayenin en önemli detayı olduğunu düşünüyorum. Hey Mars, *altı* kez olduğunu biliyor muydun? Son kez bu pencereye karşı yaptık ve yemin ederim ruhum tam bir dakika boyunca bedenimi terk etti."

"Lütfen sustur onu," diye mırıldanıyor Mars, gözlerini dalgalara dikerek. "Keşke bu mümkün olsaydı," diye cevap veriyorum başımı sallayarak.

Jake kolumu yumrukluyor.

"Mars'a sorunu tekrar sor, Kasırğa," diyorum kolumdaki lekeyi ovuşturarak. Kıpırdamadan duruyor, diyet kola kutusunu dudaklarına götürüyor. "Ne?"

"Çocuklar, Mars. Evet mi hayır mı? Pekala, tekil çocuk, ikiz eylemin gerçekleşmesi gibi ciddi bir riskle birlikte," diye ekliyorum.

Homurdanıyor. "Tamam."

"Gördün mü? Bitti. Sıradaki soru. Bu sefer ilk Rachel cevap verecek."

"Hayır," diye . "Asla olmaz. Oyunu bu şekilde oynamayacağız

."

"Evlilik-evet mi, hayır mı, Jake?" Onun üzerinden söylüyorum.

"Rachel'a mı? Tabii ki evet. Seattle'da bir Elvis bakanı için resepsiyonu aramaya hazırdım" diye ekliyor.

Bu onu güldürüyor. "Seattle'da bir Elvis papazını nereden bulmayı planlıyordun?"

"Bebğim, ben milyoner bir NHL yıldızıyım," diyor güneş gözlüklerini yüzüne doğru eğerek. "Bu övünmek değil, sadece bir gerçek. Eğer bir Elvis bakanı istersem, bir tane bulurum. Tetikte olsan iyi olur, yoksa bir çalının arkasından fırlayıp sana yemin ettiririm."

"Yemin ederim Jake Compton, eğer beni bir Elvis papazıyla evlendirirsen, seni balayında öldürürüm," diye cevap verir.

Şimdi Jake plaj sandalyesine geri yerleşirken hepimiz gülüyoruz. "Not edildi.

Yani, mesele benimle evlenip evlenmeyeceğin değil. Bu bir mesele. resmîyet," diye gerekçelendiriyor. "Spontanlık kesinlikle yok. Elvis de yok. Anladığım kadarıyla sen dantel davetiyeler ve dört katlı düğün pastası seven bir kızsın?"

"Biraz spontane olması benim için sorun değil," diye mırıldanıyor. "Ama kesinlikle dantel davetilerinden hoşlanan bir kız değilim."

"Sahilde yalınayak, sadece yakın arkadaşları ve ailesiyle, koridorda şampanya kadehi kaldıracak türden bir kız," diye cevap veriyorum, bacaklarımı sıcak kumlara uzatarak. "kaslarını göstermek için sırtı açık bir elbise istiyor. Onlar için çok çalıştı ve yaşlanıp saçları ağardığında ne kadar harika göründüğünü hatırlamak istiyor... değil mi Kasırğa?" Ona doğru bir gülümseme göndererek söylüyorum.

Dudaklarını büzüyor, kollarını tekrar kavuşturuyor. "Beni tanıyormuş gibi davranma Cay."

"Seni tanıyorum," diye sırtarak cevap veriyorum. "Ayrıca, dün tabletini kanepede açık bırakmış olabilirsin ve ben de üzerine oturdum. Kızım yanlışlıkla senin Pinterest uygulamanı açtı." Jake'e bir bakış atıyorum. "Noel'i çok seviyor. Çok kötü. Sen ve Amy'den daha kötü."

"Oh, evet," diyor yumruğunu sıkarak. "Hey Mars, Noel'i sever misin? Finlandiya'da bunu kutluyorlar, değil mi?" Üçümüz de homurdandık.

"Evet, Compton. Finlandiya'da Noel var," diye sabırla yanıtlıyor Mars. "Ona her konuda bu kadar iyi davranamazsın," diyorum Mars'a Rachel'ın kafası. "Onu yumruklamalısın, yoksa sinir bozucu olduğu mesajını alamaz."

"Anladım, göt herif," diye homurdanıyor Jake. "Ben sadece yeni çocuğa iyi davranmaya çalışıyordum. Ama hey, burada oturup çenemi kapatmamı mı istiyorsun? Bunu da yapabilirim."

Rachel ve Mars gülüyor.

"Hayır, gerçekten yapamazsın," diye cevap veriyorum. "Ama bunu çok büyütecek, o yüzden hazırlıklı olun. Pinterest'ine şimdiden bir sürü Fin Noel tarifi sabitledi-"

"Tanrım, Cay! Çok mu takip ediyorsun?" diye ağlıyor ve sandalyesinde somurtuyor.

"Rach, sadece gerçekten sormak istediğin soruyu sor ki plaj gününün yirmi soruluk kısmına geçebilelim," diye bastırıyorum.

Tasarımcı gözlüklerinin arkasından gözlerini bana dikerek, "Çok konuşuyorsun," diye tersliyor.

"Bunun nereye gittiğini bilmek istiyorsun," diye cevap veriyorum. "Yüzü olmayan seksi bir eş ve şımarık çocuklarla kendimiz için gördüğümüz belirsiz gelecek hayalleri umurunuzda değil. *Sizi* görüp görmediğimizi bilmek istiyorsunuz. *Bunu* görüp görmediğimizi... bu her neyse," diye ekliyorum, Jake ve Mars'ı işaret ederek.

"Hepinizin hayatını mahvedeceğimden korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Çok fazla yük var... çok fazla inceleme var. Ve bu çok..."

"Eşsiz mi?" Omuz silkerek teklif ediyorum.

"Tuhaf," diyor Jake. "Ama havalı. Yani, benim sorun değil," diye ekliyor hemen. "Tamamen beklenmedik bir şey," diyor Mars.

Hepimiz ona doğru bakıyoruz.

"Burada oturan hiç kimse bunu beklemiyordu," diyor. "Bu konuşmayı sahilde yapmamızın uygun olduğunu düşünüyorum," diye ekliyor ve üçümüze dönüp bakıyor. "Artık tüm hayatlarımız değişken kumlar üzerinde duruyor. Aramızdaki bu anlaşma kırılgan. En tehlikeli kısmı ise hepimizin ellerinde çekiçler olması. Tek bir darbeye her şey yerle bir olacak. Sen nasıl benimkini kontrol edemiyorsan, ben de senin çekiç sallamanı kontrol edemem," diye ekliyor, bana ve Jake'e bakarak. Sonra Rachel'a dönüp onun elini tutuyor. "Senden tek istediğimiz Rakas, zaman. Kum üzerine sağlam temeller inşa etmek sabır ve zaman ister."

Başını sallıyor, elini kendi eliyle kapatıyor ve sıkıyor.

"Aaaa ve *bu* yeni bir rekor!" Jake ellerini çırparak şöyle diyor. "Mars, bu inanılmazdı! Cidden, ilham vericiydi."

"etme," diye mırıldandım.

"Kim hıyarlık yapıyor?" diyor. "Şu anda yüzde yüz ciddiym. Şimdiye kadar bu kadar konuştuğunu duymamıştım. Dostum, bir çizgi filmdeki bilge yaşlı baykuş gibisin."

"Sen tam bir aptalsın," diye gülerek şapkasını başından düşürüyorum.

Mars, "Hadi," diye mırıldanarak Rachel'ın elini tuttu ve onu sandalyesinden çekti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Burası bir plaj, değil mi?" diye cevap veriyor, çıkarıp bir kenara atıyor ve sırtındaki havalı dövmeyi gösteriyor. "Yüzmeye gidiyoruz."

"Kahretsin, *sonunda*," diyor Jake, sandalyesinden fırlayarak. "Hadi Cay. Yüzdürücülerini giy ve bizimle yüzmeye gel!"

Poseidon peşlerinden koşarken, o ben de kasıklarım kum püskürtüyorum. Ben izlerken Mars, Rachel'ı tek koluyla tutup suya sürüklüyor. Jake kollarını uzatıyor ve Mars onu fırlatıyor. Rachel ve Jake bir dalganın altında kalıyorlar. Poseidon dalgaların arasında durmuş, dışarıda bırakıldığı için öfkeli bir şekilde havlıyor.

Bu arada, aptal Grinch kalbim çarpıyor ve bir kelime boş göğsümün boş alanında yankılanırken iki boyut büyümekle tehdit ediyor. *Aile*. Bir ailem olabilirdi. Gerçek bir aile, sadece beni doğuran ve büyüten, birkaç yılda bir mecburiyetten gördüğüm insanlar değil.

Ama Rachel tutunamayacağımızdan korkuyor. Dünyanın bizi öğrenmesinden korkuyor; takımın, taraftarların, medyanın. Her şeyin yıkılacağından korkuyor. Fırtına kum üzerine kurulu evimizi vurduğunda ne yapacağız? Birlikte durup cesur olacak ? Hayatta kalmak için dayanacak mıyız? Yoksa bizi parçalamasına izin mi vereceğiz?

Korkutucu cevap, bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Bunların hepsi çok yeni. Mars haklı, zamana ihtiyacımız var. Bu mahremiyet balonunun biraz daha uzun sürmesine ihtiyacımız var.

"Cay, !" Jake bağıyor. "Futbol topunu getir!"

Rachel'ın plaj çantasını karıştırıp futbol topunu çıkarıyorum ve ayağa kalkıyorum. Zamanın değişen kumlarını düşünmek için daha sonra zamanım olacak. Şimdilik sadece onların olduğu yerde olmak istiyorum.

(Eve döner dönmez hepimiz farklı yönlele dağıldık. Ben bütün bir hokey takımını doyuracak kadar Meksika yemeği sipariş ettiim. ve bir saat içinde burada olacak. Bu arada Jake ve Cay plaj eşyalarını arabadan çıkarırken Ilmari de duş almak için üst kata çıktı.

Hepimiz kum ve kabuklu deniz suyuna bulanmış durumdayız. Dağınık topuzumu sıvazlıyorum ve giriş aynasındaki güneşten öpülmüş yansımamın da aynı şeyi yapmasını izliyorum. Merdivenleri koşarak çıkıp koridordan Jake'in odasına giriyorum ve yapış yapış plaj kıyafetlerimi banyonun zeminine bırakıp çift duş başlığını açıyorum.

Nefis sıcak spreyin altına girdiğimde oda yavaşça buharla doluyor, su jeti güneş yanığı omuzlarıma batıyor. Vücutumdaki en kötü kumu temizlemek için hızlıca çalışıyorum. Küçük yeşil lif beni denizin tüm kalıntılarından arındırmak için elinden geleni yapıyor.

Başımı spreyin altına daldırıyorum, tırnaklarımı kafa derimde gezdirerek arındırıcı şampuanı uyguluyorum. Gözlerim kapalı, şampuanı durularken banyonun kapısı açılıyor.

"Bir kişilik daha yer var mı?" Caleb arıyor.

"Mhmm," diyorum, gözlerimdeki sabunu yıkamak için spreye doğru dönüyorum.

"Sanırım kumsalın yarısı kıcımin çatlağına saplandı," diye mırıldanarak yorgun lif kabağına uzanıyor.

Gölümseyerek ona vücut yıkama şişesini uzattım. "Jake nerede?"

"Kısa çöpü o çekti," diye yanıtlıyor, lif kabağını kumlu bacaklarında gezdirirken.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani Sy'a banyo yaptırmak için dışarıda kaldı."

. "İstediğin kadar o köpeği sevmiyormuş gibi sert konuşabilirsin," diye takılıyorum. "Ama hepimiz senin aşık bir kedi yavrusu olduğunu biliyoruz."

Bana kara bir kaş kaldırıyor, dudaklarını büzüyor. "Aşık bir kedi yavrusu mu?" "Evet," diye cevap veriyorum, çenesindeki bir topak köpüğü silerken.

Çalışıyor

Saat beş yönündeki gölge görüntüsü beni benden alıyor. İki elimi de yukarı kaldırıp omuzlarına koyuyorum. "Senin bir kedi olduğuna karar verdim."

"Bir kedi mi?"

"Evet... huysuz, kaprisli, soğuk, yargılayıcı-"

"Bu harika, Kasırga. Burada bir adamı gerçekten iyi hissettiriyorsun."

Gülüyorum, ıslak bedeni ıslak tenime değene kadar onu kendime çekiyorum. "Ve zeki, kendine güvenen, bağımsız." Her kelimedede yüzünün farklı bir yerini öpüyorum. "Hataya karşı sadık."

Lif kabağını bırakıyor, elleri belime dolanıyor.

Atışımı yaptıktan sonra ona bakıyorum. "Jake'e ona aşık olduğunu söylemelisin."

"Çoktan yaptım," diye cevap veriyor eğilip ıslak boynumu öpmek için.

"Onu sevdiğini söyledin," diye düzeltiyorum. "O bunu zaten biliyor. Senin ona aşık olduğunu bilmiyor."

Kollarımda hareketsiz duruyor. "Rachel-"

"O bilmeyi hak ediyor. Seni sessiz tutan her neyse, senin de bir sesin olmasını hak ediyorsun," diye bastırıyorum. "Ona nasıl hissettiğini söyle."

"Bu çok fazla, çok hızlı," diye mırıldanıyor.

"Burada evlilikten bahsediyor Cay," diye karşı çıkıyorum. "Bebekler, tatiller ve sonsuza dek. Her şeyi kabul etti ama ne için kabul ettiğini bilmiyor. Birlikte çok iyi olabilirdiniz Cay. Onun için iyi, onun için iyi. Ve ikimiz de biliyoruz ki o senin hayatını benim yapamayacağım şekilde aydınlatır-"

"Rachel-"

"Burada kendimi küçümsemiyorum," diye ekliyorum hemen. "Mars yokken kalbim tamamlanmış hissetmiyordu. Seninki de *onsuz* tamamlanmış hissetmiyor. Senin için yeterli olmadığımı tüm açıklığıyla bilmek duygularımı incitmiyor Cay. Bizler çok dolu ve güzel hayatlar yaşayan karmaşık, duygusal varlıklarız. Tek bir kişinin bize yetebileceğini düşünmek

Bu hayatı en iyi şekilde yaşamak için ihtiyacımız olan her şey... şey, aptalca," diye ekliyorum omuz silkerek.

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun," diye mırıldandı.

"Ona karşı dürüst olmadığın sürece, dürüst olmuyorsun demektir. Bu kadar. Mars camdan evimizde çekiç sallamaktan mı bahsetti? House, Caleb Sanford ve birinin aşkına karşılık vermesine izin verme konusundaki felç edici korkusuyla tanış."

"Çekiçler ve cam evler hakkında konuşmak ister misin?" diye meydan okuyor. "Mars."

"Peki ya o?"

"Onunla ilgili her şey," diye homurdanıyor. "O bizim için tam bir gizem. O da bu işin içinde mi? Seni paylaşmaya istekli mi? Ve bunu sadece 'seninle ayrı ayrı seks yapıyoruz' söylemiyorum. Jake ve ben bir birim istiyoruz, Rachel. Lanet bir takım istiyoruz. Ya girecek ya da çıkacak."

Sinirlerimi yutuyorum. "Onun hakkında mı konuşuyordun?"

"Her zaman. Jake ve ben bu konuda aynı fikirdeyiz.

Yalan söylediğimi düşünüyorsan ona sor."

"Yalan söylediğini sanmıyorum Cay," diye nazikçe cevap veriyorum. "Ondan ne yapmasını istiyorsun?"

"Bu işte gerçekten olduğunu kanıtla. Hepimiz *bu* evde birlikte olmalıyız. Onu becermen umurumuzda değil, ama seni bütün gece şehrin öbür ucunda tutamaz. Ve seni paylaşmayı kabul etmesi gerekiyor," diye ekliyor ve bana seviyeli bir bakış atıyor. "Onunla yumurta kabukları üzerinde dolaşmaktan bıktık."

"Gerçekten oraya varacağını düşünüyorum," diye cevap veriyorum. "O da bunu istiyor. Bir aile istiyor. O sadece yavaş hareket eden biri."

"Peki, ona yardım et."

Göğsümü kabartıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Pekâlâ, Bay Patron. Bunu ilginç hale getirelim. Ben Mars olayını halledeyim, sen de Jake'e olan sonsuz aşkını itiraf et. 'Ben de seni seviyorum' diyen ilk kişi kazanır."

Bana kara bir kaş kaldırıyor ve sırtıyor. "Mars'ı kandırmanın o kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Ben de gülümsüyorum ve rekabetçi küçük bir pislik gibi yanağını okşuyorum. "Oh, tatlı Cay. Korkarım sen sadece bir ev kedisisin. Ve bu bir aslan dövüşü."

Bir kahkaha atıyor. "Ne yapacaksın, Kasırğa?"

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu öpüyorum. "Kasırgalar en iyi ne yapar?"

İnliyor, elleri kırımını avuçlamak için aşağı iniyor. "Bok gibi dönüyorlar."

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Aynen öyle. Şimdi beni duvara yaslayacaksın ve beni beceriyormuş gibi yapacaksın-"

"Numara mı?" diye homurdanıyor, iki kaşı da öfkeyle havaya kalkıyor.

"Güven bana, bebeğim. Bundan sonra olacaklar için içimde olmak istemezsin. Güvenliğini garanti edemem."

Gülümsemesi düşer. "Oh, ne bok yiyeceksin?"

Gülümseyerek omuz silkiyorum. "Sadece bir şey üzerinde çalışıyorum ve işe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum."

"Çalışmak mı? Ne-"

"Mars!" Sesleniyorum, sesim banyoda yankılanıyor. "Ilmariiii!"

Caleb homurdanıyor, omzunun üzerinden bakıyor. "Nedir bu, krakenin çağrısı mı?"

"Dizlerinin üzerine çök, Cay. Amımı okşa."

"Sen lanet olası bir psikopatsın," diye mırıldanarak sağlam dizinin üzerine çöktü.

Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirip bir bacağımı omzunun üzerinden kaldırıyorum. Caleb hiç vakit kaybetmeden klitorisimi dillerken başımı arkaya eğerek küçük bir inilti çıkarıyorum. Tanrım, bütün erkeklerimin dilleri harika.

"Rakas?" Ilmari'nin derin sesi yatak odasından geliyor. "Burada mısın?"

Derin bir nefes alarak, alıştırma yaptığım o küçük cümleyi söylüyorum. "Kulta," diye sesleniyorum en iyi siren sesimle. "Tule tanne."

Banyoya dalıyor ve ben heyecandan küçük bir inilti çıkarıyorum. Buharın arasından Cay'i gördüğü anda anlıyorum çünkü çift duş başlığının sesinden vahşi hırıltısını duyabiliyorum.

"Kulta," diyorum tekrar. "Mä haluun sut. Tule tanne."

Mars kot pantolon ve tişört giymiş halde içeri dalınca duşun kapısı açıldı. Caleb'e doğru hamle yaparak onu omzundan çekiştirdi ve beni iki elimi fayanslı duvara dayayarak kendimi düzeltmeye çalışırken bıraktı.

Caleb'i fırlatıp atıyor, sırtı duşun camına çarpıyor ve mırıldanarak küfrediyor. Sonra Mars beni sıkıştırıyor, burnu benimkinden birkaç santim uzakta, yüzünden aşağı su yağıyor ve gömleğini ıslatıyor. "Az önce ne dedin sen?"

Islak gömleğinin eteklerini çekiştirerek ona gülümsüyorum. "Beni duydun," diye takılıyorum.

Tişörtünü çıkarıp duşun zeminine bırakıyor. "Tekrar söyle." "Mä haluun sut,"

diye mırıldanıyorum, elim tişörtünün ortasından aşağı doğru çıplak göğüs. "Seni istiyorum, Ilmari."

"Hayır, diğerk şey" diye homurdanıyor.

"Kulta," diye tekrarlıyorum gülümseyerek, ellerim altın rengi saçlarına dolanmak için kalkıyor. "Kultaseni-"

Kelimeler dudaklarımdan henüz geçmişti ki beni öpüyor, kollarıyla sarıyor. İkimiz de pantolonunu çıkarmak için mücadele ediyoruz. Kot pantolon ağaç gövdesi gibi iri bacaklarına yapışmıştı. Ayak bileklerine sıkışana kadar soyuyoruz.

Gururlu siki aramıza giriyor ve iki elimi de etrafına sararak onu sıkıca okşuyorum. Kalçalarını ellerime doğru hareket ettirerek Fince küfürler ediyor. Sonra iki elini sıkıca belime doluyor. "Atla," diye mırıldanıyor.

Nefes nefese beni kaldırırken yerden itiyorum. Kalçaları beni duvarın fayanslarına çarparken, sikini amıma dayıyor ve aşağıya inmeme izin veriyor. Kalçalarını çekip kendini içime gömerken sırtım kavisleniyor.

"Ohmygod-" diye haykırıyorum, kalçalarını bana doğru pompalarken başım geriye doğru eğiliyor.

Amacımı hatırlayarak gözlerimi açıyorum ve elimi uzatıyorum. "Cay," diye bağıyorum. "Cay, bebeğim lütfen. Mars, ben de onu istiyorum," kalçalarının her çarpışında nefes nefese kalıyorum. "Kulta, lütfen. Ona da ihtiyacım var. İkinize de ihtiyacım var. Doldurun beni. Becer beni. Lütfen-"

Caleb bir metre geride duruyor ve duş camına yaslanıyor. "Ne diyorsun Mars? Daha önce sikimi merak etmiştin. Onu kızımızın kıcına sokmama ve bu dört halteri yakından ve kişisel olarak hissetmene izin vermeme ne dersin?"

Nefes nefese, kollarında kıpırdamadan, karar vermesini bekliyorum. "Evet," diye hırlıyor. "Sanford, gel."

"Burası Rays soyunma odası değil," diye cevap veriyor, kıpırdamadan. "Sikimi istiyorsan bana adımla sesleneceksin. Ve sorarken bana bakıyorsun," diye ekliyor.

Mars'ın dönüp Cay'e bakmasını izlerken nefesimi tutuyorum. "Caleb," diyor o derin sesiyle. "Gel."

Caleb kurt gibi gülümseyerek cam duvarı itiyor ve diğerk tarafımıza geçiyor. Kayganlaştırıcı şişesini almak için üst rafa uzandı. "Onu benim için çevir."

Beni duvardan çekerken kollarımı ve bacaklarımı Mars'a daha sıkı sarıyorum, tüm ağırlığımı onun kollarında dengeleniyor, siki beni içine alıyor. Tanrım, bunu iyice düşünmemiştim. Bu çok dar olacak. Olacak-

"*Oh-fuck-*" diye inliyorum, Caleb iki parmağını kıcıma sokarken kaslarım geriliyor.

"Sakin ol bebeğim," diye yatıştırıyor Caleb. "Bizim için rahatla. Mars içindeyken zaten çok sıkısın. O nasıl hissediyor?"

Sesinin tonu karşısında sakinleşiyorum. "Çok iyi," diye fısıldıyorum, sesim duş başlıklarının gürültüsü arasında kayboluyor.

"Ama tatmin olmadın, değil mi Kasırğa?" Caleb alay ediyor. "Becerilmeyi seviyorsun. Paylaşılmayı seviyorsun. İzlenmeyi seviyorsun."

"Evet," diye iç geçiriyorum, o beni vücudum gevşiyor.

Mars'ın tek yapabildiği kırırdamadan durmak ve Cay'in çalışmasına izin vermek.

"Bütün erkeklerini istiyorsun, değil mi?" Caleb ıslak dudaklarını omzuma değdiriyor. "Üç kez doymak istiyorsun. Mars daracık amında, ben kıcımda, Jake de o akıllı ağzında. Tanrım, bir kraliçe gibi görünürsün. Her deliğinden dölllerimiz damlardı."

Onun edepsiz sözleri karşısında Mars inler. "Acele et, San-Caleb."

Caleb kıkırdar. "Hoşuna giden bir şey mi duydun Mars? Kızımızı üç yarrakla dolu görmek ister misin?"

"Onunla alay etmeyi bırak ve yap," diye .

"Şimdi de *onunla* dalga mı geçiyorum?" diye cevap veriyor, benim ebedi bok karıştırıcım. "Oldukça ilgili görünüyorsun, Mars. Döl yüzünden mi? Kızımızın her deliğinden damlayan döllerin zihnindeki görüntüsü hoşuna mı gidiyor?"

Mars içimde seğiriyor ve Caleb parmaklarını kıcımdan çekiyor. "Kahretsin..." diye mırıldanıyor. ", değil mi? Mars, seviyor musun? Kahretsin, eğer kızımızı biraz kirletmek istersen çok eğlenebiliriz. Daha önce bir şeyler söylemeliydin."

Mars, "Kapa çeneni ve onun kıcına gir," diye emrediyor.

"Evet, efendim," diye cevaplıyor Caleb, kayganlaştırıcıyı sikinden aşağı fişkirtiyor ve . "Nefes al bebeğim," diyor, sikinin ucu dar deliğime dokunuyor. "İyi bir kız gibi nefes ver. Kalecine üçün neden daha eğlenceli olduğunu gösterelim. Mars, dizlerini biraz bük. Hepimiz dev değiliz," diye dalga geçiyor.

Adamlar manevra yaparak Ilmari'nin duvara yaslanmasını sağlar ve dizlerini bükerken denge için duvarı kullanır. Caleb yaklaşıyor. İçime doğru ilerlediğini hissettiğimde inliyorum. Dalga geçiyor, ucunu içeri ve dışarı hareket ettiriyor, o halterler beni çok iyi ovuyor. İleri doğru atıldığında nefes nefese kalıyorum, siki derinlere kayıyor.

"Hayır niin," diye inliyor Ilmari, Caleb'in delinmiş sikinin şaftı boyunca ilk kayışını hissederken başı geriye doğru eğiliyor. "Kahretsin yapamam-"

"Bekle dostum," diye homurdanıyor Caleb. "Sakın kımıldama. Onu sabit tutarsan ikinizin de yıldızları görmesini sağlarım." Kalçalarını sıkıca kavırıyor ve işe koyuluyor, yukarı ve içeri vuruyor, kendini tekrar tekrar kabzasına gömmeden önce neredeyse tüm yolu kaydırıyor.

Mars küfürler mırıldanıyor ve ben çığlık atmak üzereyim.

"Geliyorum," diye . "Cay-baby-" Ama , engel olamıyorum. Orgazm içime çöküyor ve sonra adamlarımın etrafında zonkluyorum, yaraklarını boğuyorum, çekirdeğim tekrar tekrar kasılırken uğulduyor. Kemiksizim, vücudum Mars'a karşı eriyor, o salıverildiğini haykırıyor, sıcak tohumu açgözlü amıma pompalanıyor.

"Neredeyse-orada-" Caleb pantolonunu indiriyor, haykırana kadar kalçalarını bana doğru sallıyor, döllerini kıcımlı dolduruyor.

Dolu olmanın verdiği o mükemmel hissin peşinden koşarken inliyorum. Orgazmımın doruk noktasındayım. Geriye kalan tek şey aşağı süzölmek. Caleb içimden çıkıp fayanslı duvara doğru sendeliyor, nefesini toparlarken göğsü kabarıyor.

"Yardım edin," diye mırıldanıyor Mars. O kadar dağınık ki, beni güvenli bir şekilde aşağı indiremiyor.

Caleb öne çıkıyor, ellerini kalçalarıma koyuyor ve ikisi de beni ayağa kaldırıyor. Bacaklarımda arasında zonklayan sıcaklık ve boşluğu hissederek bir deniz otu gibi sallanıyorum. Mars beni bir bornoza sararken Caleb suyu kapatarak beni temizliyor. Beni kollarına alıp Jake'in büyük yatağına taşıyor. Hepimiz içine giriyoruz, Mars ve Caleb iki yanımda çıplak, ıslak saçlarımla Jake kokan yastığa doğru dağılıyor.

"Ee, Mars?" Caleb nefes nefese söylüyor. "Onu paylaşmaktan hoşlanmıyormuş gibi davranmayı bıraktın mı?"

Başımı kaldırıp Ilmari'nin yakışıklı yüzüne bakarken uykulu bir gülümseme dudaklarıma yayılıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor.

Kalbim çırpınıyor ve ona doğru kıvrılıyorum, yüzümü sıcak tenine bastırıyorum.

Caleb yorgun bir iç çekişle, "Güzel," diye cevap verir. "Bizimle kal, Kinnunen. Senin yerin artık burası."

Ilmari cevap verir mi bilmiyorum. Bir an daha uyanık kalamayacak kadar yorgun ve mutluluktan uıyorum.

(Bir gün ve ben ! Ev sahibi avantajı Jacksonville seyircisinin kükremesi anlamına geliyor. "Duuuuuval" sloganları havayı doldurürken Işınlar buzu kesiyor.

Şimdiden bir gol ve bir asist yaptım. Adamları panolara sıkıştırmasıyla bilinen bir defans oyuncusu olarak kaleye şut atmam nadirdir. Ama ikinci periyotta bir açıklık gördüm ve onu kaleye kadar götürdüm. Asistim üçüncü devrenin başında Sully'ye attığım şanslı bir şuttu. Topu tam beş deliğe soktu. Panthers kalecisi ona neyin çarptığını bile anlamadı.

Maçın bitimine iki dakika kaldı ve iki sayı öndeyiz. Panthers her şeyini ortaya koyuyor ama hücumumuz her zamankinden daha güçlü oynuyor. Tüm hareketlilik onların bölgesinde. Bu bizim için harika çünkü Mars hala kalede değil. Büyük dönüş maçı Cuma gecesi.

Odaklan. Pakı geçir. Isıtmaya devam et.

Novy ve ben harika bir çiftiz. Hızlı bir patenci ve çivi gibi sert. 15 numarayı panolara vurup pakı bana atıyor. Ben de hızlı davranıp topu Langley'e atıyorum. Ama o sırada Panthers'ın iri yarı bir savunma oyuncusu ona çarpıyor ve acımasız bir çıtırtıyla onu buza düşürüyor.

Kırmızıyı görünce, çizgimden ileri fırladım ve mücadeleyi ona taşıdım. Omuzlarımız kenetlendi, ayaklarımızın arasındaki paka vururken homurdanıyorduk. Ağzı korumamı ısıyorum, inleyerek onu müthiş bir şekilde itiyorum, kendimi ve pakı serbest bırakıyorum.

Tam pakı Sully'ye vermek üzereyken, diğer savunma oyuncularını onu kapıyor ve geri çekilmeye zorluyor. İçgüdüsel bir kararla pakı da yanıma alarak sola, ortaya doğru daldım. Pas atacak birini arıyordum. Ama durum tersine döndü ve tüm forvetlerim defans oyuncularına dönüştü, yolumu açmak için Panthers'la savaşıyorlar.

Her şey saniyeler içinde oluyor. Ayaklarımın altındaki buz maviye dönerken, doğru kayıyorum. Biraz daha yaklaşırsam kaleciye bir öpücük vereceğim. Arkamdaki adamların telaşını hissediyorum. Bu kaleciyi kontrol edeceğim. Sonra bir yığın Panthers üzerime çullanacak, eldivenlerini çıkarmış, beni kanlı bir şekilde yumruklayacaklar.

Hockeyde bir numaralı kural: Kaleciye asla dokunma.

Panik içinde, buza püskürterek duruyorum ve sağa doğru fake atarak kaleyi boşaltmak için sola dalıyorum. bir hareketiyle pakı kalenin köşesine gönderiyorum, tam o sırada Panthers'ın savunma oyuncusu zamanında duramayacak kadar hızlı kayarak kendi kalecisine çarpıyor.

Vişne ışıkları yanıyor, sirenler çalıyor ve Bruno Mars'ın bu gece ikinci kez surround ses üzerinden "Uptown Funk" şarkısını söylediğini duyduğumda arena alkışlarla patlıyor. Bu benim şarkım. Gol attığımda çaldıkları şarkı.

Takım kayıyor, etrafımı sarıyor. Hepsi aynı anda konuşuyor, pedlerime vuruyor ve beni alkışlıyorlar. Adrenalinim o kadar yüksek ki yaprak gibi titriyorum. Ama odaklanmalıyım. Maçın bitmesine bir dakika kaldı.

Koç son vardiya değişimini istedi ve ben de Novy ile birlikte buzdan fırlayıp arkamdaki pleksiglasa vuran kalabalığın tezahüratları arasında yedek kulübesine indim. Yedek kulübesindeki diğer defans oyuncularını sırtımı sıvazlıyor ve beni tebrik ediyor. Bu kadar hücumla dönük bir oyun oynamak nadirdir. Bu ilgiye alışık değilim.

Son otuz saniyeyi izliyorum, Panthers kaleye bir şut daha atmak için çaballıyor. Ama fark etmeyecek. Biz kazandık. Kaskımı çıkarıp bir su şişesi alıyorum, başımın üzerine sıkıp buz gibi suyun kanımdaki ateşi soğutmasına izin veriyorum.

Bankın aşağısına baktığımda Caleb'ın köşede durduğunu, kollarını kavuşturmuş bana sırtıttığını görüyorum. Etkilendiğini biliyorum. Kahretsin, ben de etkilendim.

Maçı bitirmek için zil çaldı ve Rays taraftarları patladı. Çocuklar üzerime bira sıkarken ve Sully bana maç diskini verirken soyunma odasına kadar kafam güzel gidiyor. Koç Johnson beni basın toplantısı için duştan çıkarıyor ve ben hala mırıldanıyorum.

Bu arada, her yerde *onu* arıyorum.

Rachel bu gece yedek kulübesinde değildi. Maçı izledi mi? , umarım izlemiştir. Elimde değil. Kız arkadaşının tribünde olmasını, formasını giymesini, ona tezahürat yapmasını, pleksiglasın arkasından kalp gözleriyle bakmasını isteyen adamım ben.

Basın alanından kaçıyorum. Soyunma odasına doğru giderken Avery'nin yanından geçiyorum. "Hey dostum, Doktor Price'ı buralarda gördün mü?"

"Ben onun bakıcısına benziyor muyum?" diye cevap vererek uzaklaşır.

Başımı sallıyorum. Bu adamın her zaman kışında bir şeylerle ilgili bir çapak var. Bazıları şikayet etmeye başladı. Langley artık onu kullanmıyor bile. Omuz silkerek başka bir koridora dönüyorum ve işte o zaman onu görüyorum. Rachel elinde bir kutu malzemeye koridorun sonundaki kapıdan çıkıyor.

"Hey," diye .

Beni görünce yorgun ifadesi kayboluyor, yüzü aydınlanıyor. "Hey! Bu gece harika oynadın, Jake. Gerçekten-"

Onu bir öpücükle susturuyorum, iki kolumu da ona dolayarak aramızda tuttuğu her şeyi kırıyorum.

"Jake-" dudaklarıma doğru soluk soluğa geliyor. "Birileri görecekt."

"Umurumda değil," diye homurdanıyorum. "Saklanmaktan yoruldum. Seninle olduğum halde değilmişim gibi davranmaktan yoruldum."

"Jake," diye iç geçirdi. "Bunun hakkında konuşmuştuk-"

"Konuşmak yok," diye homurdanıyorum, dudaklarımı tekrar onunkilere bastırarak. "Şimdi olmaz. Beni bir NHL maçını tek başıma kazanmışım gibi öp."

Dudaklarıma karşı gülüyor. "Kendini iyi hissediyor musun? Bu gece büyük adam sen misin?"

Ellerim dolaşıyor, biri pantolonunun arkasına kayarken diğeri yüzünü kavırıyor. "Seattle, sana ihtiyacım var," diyorum, yüzümü boynuna onu içime çekiyorum. Tanrım, çok güzel kokuyor. Çamaşırlarımızı artık birlikte yıkıyoruz, bu yüzden kıyafetlerimiz aynı kokmaya başladı. Kullandığımız deterjan ne olursa olsun, artık her tişört giydiğimde onun kokusunu alıyorum. Bu o, bu ben. Bu *biziz*. Ve asla doyamayacağım.

"İşteyiz," diye azarlıyor küçük bant ve bandaj kutusunu dengede tutarak.

"Umurumda değil. Bebeğim, sana ihtiyacım var. Senin içinde olmam gerek." Ne kadar ciddi olduğumu hissedebilmesi için onu kendime doğru bastırıyorum.

"Jake..." Adımı bir iç çekiş ve dua gibi söylüyor ve benim bunu tekrar duymaya ihtiyacım var. O söylediğinde onun içinde olmalıyım.

Bu hafta çakışan programlarımız ve maçlarımız yüzünden işler çok karıştı. Senkronize olamıyoruz ve bundan nefret ediyorum. Ona ihtiyacım var. Tekrar uyum içinde olmamıza ihtiyacım var.

Omuzlarımı itiyor. "Koridordayız."

"O zaman hızlı düşün, çünkü durmayacağım," diye homurdanıyorum, elim gömleğinin altına dalıyor ve sütyeninin üzerinden göğsünü avuçluyor.

Nefes nefese kalır, elindeki malzeme kutusu yere düşer. Bantlar yuvarlanırken bandajlar takırdıyor. "Jake-"

"Seni o kadar çok istiyorum ki," diye inliyorum. "Sana ihtiyacım var Seattle. Seni özlüyorum.

Seni sikmem lazım. *Şimdi.*"

"Tanrım," diye nefes nefese kalır. "Hadi ama."

Elimi tutarak beni küçük koridordan aşağıya, bir depo odasına açılan kapıya doğru çekiyor. Birkaç sıra metal rafta ilk yardımdan temizlik malzemelerine, kutular dolusu paten bağcığı ve bantlara kadar her türlü ekipman bulunuyor. Köşede bir yığın eski sopa yığılı ve birkaç sıra kaleci filesi istiflenmiş, bazılarının ağırları eksik.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve kollarımda dönüyor, elleri boynuma dolanıyor. "Bu gece iyi hissediyor musun?"

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum, dudaklarım onunkileri kovalıyor.

"Öyle mi? Adrenalinini biraz daha yükseltmek ister misin?" diye dalga geçiyor, eli şortumun içine dalıyor ve taş gibi olmuş sikimi avuçluyor. "Beni becermek ister misin meleğim?"

"Her gün her saat," diye inliyorum, elimi gömleğinin altına sokup sütyenini çıkarıyorum. Bu bana göğüslerini avuçlamak için biraz daha hareket alanı sağlıyor. Rays polo tişörtünü sütyeniyle birlikte yukarı çevirerek, sivri meme ucunu ortaya çıkarıyorum ve bir inilti ile ağzımı etrafına batırıyorum, sevdiğini bildiğim şekilde onu fiskeleyip alay ediyorum.

"Al beni, Jake," diye pantolonunu yarıya kadar indirip elimi bacaklarının arasına koyarak pantolonunu indirdi. "Bana sahip ol. Neden senin olduğumu göster bana."

"Siktir," diye homurdanıyorum, parmaklarım onun ıslaklığında kayıyor. Yavaşlıyorum, onu hissetmeme izin verirken gözlerim kapalı bir şekilde nefes alıyorum. Onun varlığı, yanağımdaki sıcak nefesi, çekirdeğinin sıcaklığı. İlk andan itibaren

Seattle'da tanıştığımızdan beri, bu doğruluk hissi, onun olduğu yerde olmayı isteme hissi benim için hiç kaybolmadı.

O benim kızım. *Benim kızım*. Ve ben de onunum. Ve saklanmaktan bıktım.

"Buraya gel." Onu omuzlarından tutup eski ağ yığınının çarpına kadar geriye doğru yürütüyorum. "dön," diye . "Ellerini çapraz çubuğa koy."

Dönüyor, ben pantolonunu daha da aşağı çekip kaba ellerimi kışının yuvarlak kıvrımlarında gezdirirken kendini direğin tepesine doğru eğiyor. Bana doğru bastırarak ihtiyacını mırıldanıyor.

O bağlantı anı için çaresizce, kaya gibi sertleşmiş sikimi serbest bırakıyorum. Kabaca avuçlayarak ona yaklaşıyorum. "Daha geniş aç bebeğim," diye nefes alıyorum, doğru açığı yakalamak için dizlerimi büküyorum. Onu arkadan almayı seviyorum. Daha derine iniyorum ve o daha sıkı hissediyor. Pozisyon almak için bir ekip olarak çalışıyoruz, sikim tam girişinde, içeri bastırıyor.

"Evet," diye tıslıyor, ben sonuna kadar sokarken yüzü dirseklerinin üzerine düşüyor.

İkimiz de inliyoruz, bedenlerimiz o ilk bağlantı hissiyle uğulduyor. Kendimi içeri ve dışarı doğru çalıştırırken kalçalarını tutarak nefes alıyorum, ıslaklığı sert şaftımı kaplıyor. "Bebeğim, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyorum, içine doğru sallanıyorum. "Seni çok seviyorum. Sana çok ihtiyacım var. Herkesin bilmesini istiyorum."

"Jake-" Arkamızdan gelen bir ses ikimizin de nefes nefese kalmasına neden olunca sözleri kısa kesildi.

Deponun kapısı gıcırdayarak açılır ve Mars'ın maç öncesi ısınma kıyafetleriyle orada durduğu görülür. Rachel'in atılmış tıbbi malzeme kutusu elinde dengede duruyor. Nefes nefese kalıyor, tüm vücudu bana karşı gerginleşiyor. Onu bir yığın kaleci ağına bastırmışken hâlâ amının içine gömülmüş durumdayım.

Lanet olsun.

Kapı Mars'ın arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve sonra hareket ediyor, ateşli bakışları üzerimize kilitleniyor. Kutuyu yere bırakıyor, parçalar takırdayarak uzaklaşırken umursamıyor.

"Yüz değil," diye homurdanıyorum, bundan sonra ne olacağından emin değilim.

Ama sonra yanımdan geçip ona doğru ilerliyor, yüzünü kavrayıp onu anlamsızca öpmek için eğiliyor. Orada durup, kızın sıcaklığını ona akıtmasını izliyorum. Adam çok sert, kızın saçlarını kavırıyor ve başını geriye doğru çekiyor. Ağzına karşı inliyor, kalçalarını bana doğru çarparken, amını sert şaftımın üzerinde çalıştırırken çapraz çubuğa doğru eğiliyor.

Siktir, devam etmemi istiyor.

Duş ulsn kaçırdım, bu da ertesı sabah Cay'e tuzlu yumurta ve yanmış domuz pastırması kazandırdı. O zamandan beri Mars'ı Rachel'ı öperken gördüm ve kanepede ateşli ve ağır bir öpüşme seansı için onu dolaştırdığımız eğılenceli bir an vardı, ama hepimiz daha fazlasını yapamayacak kadar yorgunduk.

Onu henüz benimle paylaşmadı. Bu şekilde değıl. Tam bir ikili takım değıl. Sınırlarını test ederek ona çarpıyorum ve o inliyor, amı beni daha sıkı kavıyor. "Aferin kızıma," diye inledim. "Beni çok iyi karşılıyorsun."

Gerginleşiyor, boğazında kısık bir hırıltı. Hey, eğıer benimle paylaşmayı ğrenecekse, ses kaydına alışsa iyi olur, çünkü ben konuşkanım.

Mars'la pşmesini kesiyor ve Mars dikleşiyor, onu ağıa karşı becermemi izlerken bakışları karanlık. İçime giriyor, her saniyesini seviyor.

Elimi sırtında, polo tişörtünün altında gezdiriyorum. "İzlenmeyi seviyorsun. Değıl mi, bebeğim?"

"Evet," diye mırıldanıyor, amcığı beni daha sıkı sıkıyor.

"Ne kadar iyi bir kız. Bu amcık cennet gibi. Çok sıkı ve sıcak. Öyle değıl mi Mars?" Ona bakarak ekliyorum. Bunu ne kadar çok istediğini biliyorum ve bunu onun için gerçekleştirmek istiyorum. Drdmzn birlikte olmasını istiyor. "Bence kıızımızın daha fazlasına ihtiyaı olabilir," diyorum. "Doldurulmayı seviyor."

Her ifadesinde ona vuruyorum ve çok yaklaştığını biliyorum. Ne yaptığını karar verse iyi olur. "Bu sefer sadece izlemek mi istiyorsun koca adam? Sana bu ağıları nasıl kullanacağını göstermemi izlemek ister misin?"

Bir hırıltıyla kıızın saçlarını yumruklayarak yüzünü kendisine bakması için geriye doğıru eğıdi. "Daha fazlasını mı istiyorsun Rakas?"

"Evet. Lütfen, Mars. Tanrım, *lütfen*-"

Adam içeri girip onu tepesinden çekerken hızımı yavaşlatıyorum. Karıştırmak zorundayız ve sonra canavarı serbest bırakacak kadar şortunu indiriyor. İnliyorum, kıızımın onu ağızına almasını izlerken bu açıya bayılıyorum. Mars onu omuzlarından tutuyor, ona karşı sallanıyor. Ben de kalçalarını çalıştırıyorum, iki ucundan da ona sahip olana kadar onun hızına uyuyorum.

Sevgilimi başka bir erkekle paylaşmak isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama onu böyle görmek beni benden alıyor. Rachel inliyor, adamın kocaman aletini emiyor ve ğryor, beni çok iyi alıyor, sıcak amcığı beni sıkıyor ve beni tam o sınıra getiriyor.

"Bebeğim, boşalacağım," diye inliyorum. Kalçalarım bir, iki kez sarsılıyor ve sonra o beni çok sıkı sıkarken, kendi orgazmını kovalarken onu dolduruyorum.

Mars bizi takip ediyor, boşalırken kalçaları kıpırdamıyor. Kızın boğulup tıkanmasını ve onu yutmasını izliyorum. Bir süre sonra adam onu bırakıyor ve kadın nefes nefese kalıyor. Titreyen ellerinden biri üst direği kavramak için yukarı kalkıyor.

Onu sabitlemek için ellerimi kalçalarında bırakarak içinden çıkıyorum. Kendimi düzeltmek için hızla çalışıyorum, sonra pantolonunu çıplak kıcının üzerinden yukarı kaydırıp bacaklarının arasına giriyorum. Mars da aynısını yapıyor. En azından biri gelirse, bizi sikişirken görmeyecek. Ama Rachel hâlâ ağın üzerinde katlanmış, aklını toplarken sayıklıyordu.

Artık salıverilmenin sıcaklığı içimde yandığına göre, daha soğukkanlı bir kafa hakim. Kahretsin, bu pervasızcaydı. Herhangi biri gelebilirdi. Biri geldi. Mars olduğu için şanslıyız. Avery de olabilirdi. O pislik bütün arenayı dolaşıp bizi ispiyonlayabilirdi.

Mars onun üzerine eğiliyor, saçlarını yüzünden geriye doğru tararken duyamadığım bir şeyler fısıldıyor. Kadın başını sallıyor ve adam onun alnını öpüyor. Sonra uzaklaşıyor. "Bu gece iyi oynadın," diyor bana, tıbbi malzemeleri toplamak için bir dizinin üzerine çökerek. Kutuyu bana doğru uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum, kutuyu alırken hâlâ nefes nefese hissediyorum.

Onu tutuyor, gözlerimin içine bakıyor. "Senden hoşlanıyorum, Compton."

Gözlerimi kırpıştırarak Rachel'a ve tekrar dev Finn'e bakıyorum. "Ben de senden hoşlanıyorum Mars."

"Rachel için senden hoşlanıyorum," diye ekliyor.

"Aynen," diye cevap veriyorum, bunun nereye gittiğinden emin değilim.

"Güzel," diyor o derin sesiyle. "Lütfen bunu yapacağım tek uyarı olarak kabul et: Kızımızı bir daha ağlarımından birine karşı becerirsen, o güzel küçük sikini keserim. Anlaşıldı mı?"

Ve orada.

"Elbette Mars," diye cevap veriyorum arsız bir selamla. Gözlerini deviriyor ve arkasını dönüyor.

"Hey, bu kural soyunma odasındaki kabinin için de geçerli mi?"

Arkasını dönmeden homurdanıyor.

"Tamam, bekle. Beni dinle" diyorum, yumruk yiyeceğimi bile bile. "Peki ya maçın ortasında buzun üzerinde? Sence bunu aşabilir miyiz? Ya da kenara çekilmen için bir tür el işareti yapabilir miyiz?"

Kapı arkasından çarparak kapanıyor.

Rachel homurdanarak üst direği itiyor. "Çok saçmalıyorsun. Eğer sataşmayı kesmezsen seni yumruklayacak."

"Buna değer," diye sırtarak cevap veriyorum ve onu tekrar kollarıma almak için öne çıkıyorum. "Aptal kıcıımı sevmiyormuş gibi davranma."

"" diye cevap veriyor, parmaklarının bir hareketiyle saçlarımı alnımdan çekerken bakışları biraz hüzünleniyor. "Jake, gerçekten istiyorum."

(Çok gerginim. Sezon başladığından beri ilk kez bir maç için izin aldım. Tünellerde takımla birlikte olmamak çok garip hissettiriyor. daha fazla bant ve bandaj için bağırان çılgın bir kadın gibi koşturuyordu.

Bir kalça ve diz uzmanı olarak, temel ilk yardım yapmak için çok zaman harcadım. Bu adamların bazılarının ne kadar çabuk morarıp kanadıklarını gorseniz camdan yapıldıklarını düşnrsnz. Peki ya hokey oyuncularını ve eksik dişleri hakkındaki o eski klişe? Evet, sadece bir klişe değil. Antrenman ve maçlar arasında, şahsen en az drt kırık dişle uğraşmak zorunda kaldım ve  doğrudan kırıldı.

"Hey, tatlım," diye sesleniyor Poppy el sallayarak. Elinde byk bir patlamış mısır ve gazoz kutusuyla kalabalığın arasından ilerliyor. "Oh, kızım, harika grnyorsun! Kinnunen bu gece onun formasını giydiğin için çok sevinecek."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Buza dndğ ilk gece için ona kk bir sürpriz olması gerekiyordu. Jake bunu öğrendiğinde muhtemelen bir ay boyunca surat asacak ama Olimpiyat gözlemcilerinin sizi izlemeye gelmesi her gün olan bir şey değil. Ilmari bunun için çok çalıştı. Bu gece bir parça göz zevkini hak etti.

"Bu çok heyecan verici," diyor Poppy. "Biliyor musun, bu benim seyirci olarak izleyebildiğim ilk maçım. Bu sezon kendimi çok yoruyordum."

"Aynen," diye cevap veriyorum, kovasının üstünden birkaç parça patlamış mısır koparıyorum.

"Tüm maç günü deneyimini yaşamak istediğimi hissettim," diye açıklıyor. "Bu yüzden patlamış mısır ve sodadan sonra sosisli sandviç ve biraya geçeceğiz!"

Gülüyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Hazır mısın? Bilet gişesindeki Leo bize buzun hemen üzerinde harika koltuklar ayarladı."

"Evet, ," diye cevap veriyorum. "Sadece bir tane daha bekliyoruz." Ayak parmaklarımda üzerinde doğrulup etrafıma bakıyorum. Tabii ki geç kaldı. Bir krizle uğraşmak için aşağıya sürüklendiğine bahse girerim. Arkamdan gelen tanıdık bir bağırış beni döndürüyor. Onu gördüğümde daha geniş gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Caleb kalabalığın arasından elinde bir tepsi nacho ve büyük bir soda ile ağır ağır ilerliyor. Herhangi bir Rays taraftarı gibi görünüyor; ters şapka, Rays forması, kot pantolon, parmak arası terlik. Beni görünce duraksıyor, bakışları kıvrık saçlarımdan Kinnunen formama, dar kot pantolonumdan diz üstü çizimlere doğru süzülüyor. Ağzı şok içinde hafifçe açıldı.

Omuzlarında kocaman 42'ler olduğu için ben de aynısını yapmaktan kendimi alamıyorum. Jake'in formasını giydiği için onunla dalga geçmeyeceğimi sanıyorsa, başka bir şey bekliyor demektir.

Aklını başına toplayıp aceleyle yanımıza geldi.

"Hey, Caleb," diye sesleniyor Poppy selamlayarak. "Ooo, nachos! Bunu neden düşünemedim ki?"

Bana yemek züppesi diyebilirsiniz ama ikizim Michelin dereceli bir şef. Tuzlu mukavva üzerinde pıhtılaşmış peynir yemem. Ancak kavrulmuş Alman bademi almaya ikna olabilirim. O nefis, kavrulmuş tarçın kokusu koridorlarda dolaşıyor ve beni bir siren çağrısı gibi kendine çekiyor.

"Rach, sosisli sandviçlerimizi aldıktan sonra biraz cips paylaşmak ister misin?" Poppy soruyor.

Yine güldüm. "Kızım, sırlıslam olmuşsun, bunları nereye koyacaksın?"

"Benim için endişelenme," diye yanıtlıyor. "Biz St. James'ler profesyonel yiyecekleriz. Caleb ben daha başlamadan kaçır. Hadi ama, oyun öncesi gösteriyi kaçırmak istemiyorum! İç saha maçlarımız için ne kadar zaman ve enerji harcadığımı biliyor musun?" Serseri mayın gibi, Poppy bizi toz içinde bırakarak koşmaya başladı.

Caleb yanıma gelerek, "Jake seni bunun içinde görünce çıldıracak," diye mırıldandı.

"*Seni* bunun içinde görünce hemen geri dönecek," diye takılıyorum, gözlerim onu aşağı yukarı izliyor.

Elini nachos tepsisinden çekti, yoğun kalabalığın arasından geçerken parmakları avucuma değdi. Onunla yaşadığım birkaç hafta içinde ona bir kedi gibi davranmayı öğrendim. Nerede oturduğu, ne yediği konusunda seçici. Sevgi ya da yakınlık istemiyorsa bunu size belli ediyor ki bu çoğu zaman böyle oluyor. Uyumadığı sürece sarılmayı sevmiyor ve kesinlikle PDA'dan hoşlanmıyor. Bu anlamda o ve Jake gece ve gündüz gibiler.

Ilmari bile Caleb'den fiziksel olarak daha sevecen. Mars göz temasını sever. Ve beni izlediğini hissettiğimde hoşuna gidiyor. İsteyken beni fark ettiğinde durur ve onu fark etmemi bekler, göz göze geldiğimizde hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam eder. Lanet bir Austen romanından fırlamış gibi. Her seferinde beni çok azdırıyor.

Ama Caleb seks dışında asla fiziksel güvence istemiyor gibi görünüyor. Bu yüzden, şimdi teklif ediyor olması, neredeyse karşılık vermek için sıçradığım anlamına geliyor, bölümümüze doğru ilerlerken parmaklarımı onunkilerle örüyorum. Elimi sıkıyor. "İyi misin, Hurricane?"

Başımı salladım. Tam konuşacakken Poppy köşeden fırlıyor ve Caleb elimi sıcak patates gibi bırakıyor.

"Acele edin, siz ikiniz!"

İkimiz de derin nefesler alarak onun peşinden koltuklarımızı bulmaya gidiyoruz.

G ame gecesi. Rays vs Kraken. İç saha maçı. Üç hafta sonra ilk maçım.

Kortizon iğnesi iltihaplanmayı azalttı ve Rachel

Geçen hafta bir jel iğnesi ekledim. Eklem kayganlaştırıcı hareket alanımı önemli ölçüde geliştirdi. Bu iki tedavi, dinlenmeyle birleşince kendimi yüzde seksen oranında iyileşmiş gibi hissediyorum. Bu yeterli. Olmak zorunda çünkü FIHA temsilcileri sonunda burada.

Isınma hareketleri tamamlandı ve herkes buza çıkmaya hazırlanıyor. Yanımdaki kabinde Morrow küfrediyor. "Lanet olası aptal bok parçası." Ayağa kalkıp topallayarak soyunma odasının diğer tarafına geçiyor ve yıpranmış bir paten bağcığından şikâyet ediyor.

O gider gitmez Compton banktan aşağı kayarak dirseğimi dürttü. "Hey. Bu gece nasıl hissediyorsun?"

"Tamam." Pedlerimin kayışlarını ayarlamaya odaklanıyorum.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sorar, sesi kısıktır. "Bilirsin, oraya gitmeden önce... yapmam ya da yapmamam gereken bir şey var mı?"

Ona ters ters bakıyorum. Konsantrasyonumu bozuyor. Oyundan önce sohbet etmekten hoşlanmıyorum. Oynamaya hazır olduğumdan şüphe etmesinden de hiç hoşlanmıyorum. Pedlerimi işaret ediyorum. "Bunları çıkarmamı ister misin, Compton? Onları giymek istiyorsun, öyle mi? Benim pozisyonumu benden daha iyi oynayabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hey, dostum, savunmaya geçme. Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Gözlemciler buradayken bunun senin için büyük bir oyun olduğunu biliyorum. Bana sadece sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

"Sadece işini yap," diye mırıldandım.

Kabalığımdan dolayı açıkça sinirlenmiş bir şekilde ofluyor. "Evet, ne var biliyor musun, sanırım sadece lanet işimi yapacağım." Tam uzaklaşacağını düşündüğüm anda daha da yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Geçen gün depodaki olayla mı ilgili? Kaleci ağı meselesi yüzünden hâlâ kızgın mısın? Çünkü eğer paylaşmaktan çekiniyorsan, bu gerçekten bilmemiz gereken bir şey."

Kıpırdamıyorum. Şu anda düşünmem gereken son şey Rachel. Ya da ben ve Rachel. Ya da ben, Rachel ve Jake Compton, lanet ağlarım karşı şampiyonlar gibi sikişiyoruz.

Geleceğimin hiçbir versiyonunda bir takım arkadaşıyla eşimi ve hayatımı paylaşmayı düşünebileceğimi hayal etmemiştim. Kesinlikle iyimser, eğlenceyi seven, suşi yiyen, iğrenç bir defans oyuncusu değil.

İşte bu yüzden Rachel hakkında çekincelerim vardı. Belki de bir parçam onun hayatımı tıbbi bakımımın ötesinde karmaşıktıracağını biliyordu. Şimdi de Jake Compton bana bir takım arkadaşından fazlasıymışım gibi davranmaya çalışıyor. Arkadaşım olmaya çalışıyor.

Ama bu işte iyi değilim. Sessiz ve beceriksizim. Kafamın içinde yaşıyorum. Rachel beni dışarı çekmeye çalışmıyor. Sadece benimle birlikte içeri giriyor. O içeride ve ben onu dışarı çıkaramıyorum. Caleb bile beni anlıyor gibi. İyi anlaşıyoruz. Rachel'dan önce de öyleydik. Sessizliğe ve düzene karşı ortak bir düşkünlüğümüz var.

Ama Jake Compton gürültücü, dışa dönük ve dağınıktır. Herkesle arkadaş olur. Her zaman güler, her zaman alay eder, her zaman gülümser. Bu iş yürümez. Huysuzluğumdan ve melankolimden bıacak ve beni dışarı atacak.

Caleb daha az karamsar değil ama o Compton'ın DLP'si. Hiçbir yere gitmiyor. Compton hayatında birlikte yaşaması bu kadar zor olan ikinci bir adama tahammül edemez. Yani, ben gidiyorum. Bu böyle sürmez. Compton sürmesini istemeyecek ve ben de onu suçlamayacağım. Çatışan kişiliklerimizle kalmama izin vermesinin imkanı yok.

"Benden uzak dur, Compton," diye mırıldanıyorum. "Tanrım," diye homurdanıyor.

"İyi şanslar, göt herif."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Şu anda onu düşünemem. Rachel'ı düşünemem... Onu ona kaptırmayı. Bu gece yapmam gereken bir iş var.

"Hazır mısınız çocuklar?" diye sesleniyor kaptanımız soyunma odasından.

"Hadi gidip biraz Kraken kıcı tekmeleyelim!"

Takım olarak ayağa kalkıyoruz. Oyun zamanı.

("Ya burada olmamdan hoşlanmazsa?" Pleksiglasın arkasındaki iki sıra üstündeki yerimizde durarak mırıldanıyorum. Salondan biraz çaprazdayız. Gol. Ilmari kafasını sola çevirirse, muhtemelen bizi fark edecektir. "Ya dikkatini dağıtırsam? Belki de gitmeliyim-"

"Sakın buna cüret etme," diye homurdanıyor Caleb dirseğimi tutarak. "Burada kalıyorsun, Hurricane. İki oğlumuzun da seni böyle görmesini istiyoruz."

Soluma bakıyorum ama Poppy dikkatini vermiyor. Tam bir sosyal kelebek modunda, arkamızda oturan kombine bilet sahipleriyle gülüşüp sohbet ediyor. Yemin ederim, bu kadın bir parkmetreyle bile arkadaş olabilir.

"Neden beni böyle görmelerini istiyorsun?"

"Çünkü motivasyona ihtiyaçları var," diye yanıtlıyor.

Gülüyorum, içkisinden bir yudum alıyorum. Normal kola tabii ki. Tam şekerli. Bu adam otuz beş yaşına gelene kadar kışının yanaklarına insülin iğnesi yapacağım. "Oh, öyle mi?"

Bana gözlerini devirdi. "Kes saçmalamayı, Kasırga. Bir hokey karısına benzediğini biliyorsun. *Onun* karısına benziyorsun," diye ekliyor, gözleri omzumdaki 31 numaraya kayıyor.

Birden nefesimin kesildiğini hissederek yutkunuyorum. Gazozunu ona geri veriyorum. "Bu gece Jake'in değil de Ilmari'nin numarasını taşımamın neden önemli olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü Mars kazanmak için motive olacak," diye yanıtlıyor. "Tüm maç boyunca seni düşünecek. Kaleye giden her şutta, her kurtarıшта. Seni o formadan sıyrıp çıkarmayı ve anlamsızca sismeyi düşünecek. Eğer bu gece sana el kaldırmaya kalkarsak, ayı-adam tarzında ısırp koparacak."

"Forma giymek bu kadar önemli bir mi?" Kaşlarını kaldırarak söylüyorum.

"O kadar büyük bir ," diye cevaplıyor ciddiyle. "Hâlâ bir formam olsaydı, seni de içinde görmek isterdim," diye itiraf ediyor. "Seni başka bir adamın formasıyla görmek mi? Bu nadir bir işkence türü. Sana bir baktım, Jake sezonun en iyi maçını oynayacak."

Ayaktaki diğer hayranların arasına gizlenerek elini tutuyorum ve nazikçe sıkıyorum. "Evet?"

Sırıtır. "Şımartılmış küçük Boğa'mızın tatlı ve şımarık olduğunu mu düşünüyorsun? İstedğini elde edemeyene kadar bekle. Kraken forvetleri matador eğitimi alsa iyi olur."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, tam ışıklar sönerken.

Yanımda Poppy zıplıyor, çığlık atarken elimi tutuyor. Açılış müziği başlıyor ve buzun üzerinde süper havalı bir tropikal resif görünümü yaratan ışıklar yanıyor. Işıkların ve video ekranlarının birlikte çalışarak arenada görsel bir deneyim yaratması tamamen büyüleyici. Sanki bir mercan resifinin içinde balıklar gibi koşturuyoruz. Dalgalandan suyun renkleri hepimizin yüzünde dans ediyor.

"Bu çok havalı," diye mırıldanıyor Cay yanımda, isteksizce etkilenmiş bir halde.

İkimiz de maç öncesi gösterisini bu açıdan hiç görmemiştik.

Sırıtarak elini tutuyorum ve ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Yoğun müzik kreşendosu ve duman makinesi başladığında, her oyuncu anons edilirken kalabalığın çığına dönmesini sağlıyorlar. Rays, forvetlerden başlayarak isimleri anons edildiğinde buza fırlıyor. Langley, sonra Karlsson, sonra da kaptanımız Sully. Savunmada Novikov ve Compton anons edilirken üçümüz de tezahürattan aklımızı kaçırıyoruz. Buza en son Ilmari çıkıyor. Kaleye doğru yavaşça kayarken kalabalık onun için çığına dönüyor.

Işıklar yanıyor ve her iki taraf da pak düşmeden önce son ısınma hareketlerini yaparken Kraken bir "yuh" kalabalığı eşliğinde kaymaya başlıyor.

"Hadi dikkatlerini çekelim," diye alay ediyor Caleb. Tanrım, tam bir ortalığı karıştırıcı! Neden bundan bu kadar zevk alıyor? Onun coşkusu beni caydırmalı, değil mi?

Jake ve Novy kayarak geçerken Caleb seslenir.

"Yapma," diye bağıarak kolunu çekiştiriyorum. "Fikrimi değıştirdim-"

"Hey, 42-sen berbatsın!" diye bağırabildiğı kadar yüksek sesle bağııyor, ellerini ağzının etrafına sarmış.

Aynı anda iki şey oldu. Önümüzde duran iki adam biralarını almak için eğildiler. Aynı anda, Caleb'in sesiyle tetiklenen Jake'in başı dönüyor. Zahmetsizce durup ikimizi de içine alırken, far ışıkları altındaki bir geyik gibi orada duruyorum. Işıkların şeffaf siperliğinden yansıyan parıltısı yüzünden gözlerini tam olarak seçemiyorum ama çenesinin nasıl sıkıldığını görebildiğime eminim.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Cay, Jake ileri atılırken bir elini belime doluyor.

Kolunu çekiştirerek, "Durdur şunu, şunu," diye mırıldanıyorum. O sadece gülüyor, beni hareketsiz tutuyor.

Jake iki elini de pleksiglas cama vurarak kayma tahtalarına doğru kayıyor. Önümüzdeki çocuklar şaşkınlıkla bağıırken, biri birasını önüne döküyor, arkadaşı ise gülüyor.

"Ne oluyor Seattle?" Jake bana ters ters bakarken bağııyor.

Poppy çığlık atıyor. "Compton, ne yapıyorsun-" "Çıkar şunu!" diye bağııyor bana.

Etrafımızdaki kalabalık fark ediyor, tüm gözler bize çevriliyor. Bu çok kötü, çok kötü. Çok kötü bir fikir. *Aptal, Rachel!*

"Belki bu gece *gerçekten* iyi oynarsan, Cumartesi günü senin formanı giyer," diye takılıyor Caleb, bu yüce pislik anı için yaşıyor.

Jake bize dalağını patlatmış gibi bir bakış atarken etrafımızdaki grup gülüyor.

"Özür dilerim," diye sesleniyorum camdan, aniden aptal hayatımdaki her bir karardan pişmanlık duyarak. Güzel yüzündeki işkence ifadesi içimi parçalıyor. Pleksiglas cama tırmanmak ve beni tutmasını sağlamak istiyorum.

Ama Caleb'in buna hiç tahammülü yok. "Kesinlikle üzgün değil," diye iğneliyor. "Git paten kay, dangalak kano! Onu utandırmamaya çalış!"

Eğer Jake'in kendiliğinden yanması mümkün olsaydı, bu o an olurdu. Bunun yerine yavaşça döner ve omuzları kararlı bir şekilde kayarak uzaklaşır.

"Seni öldüreceğim," diye tısılıyorum Caleb'in kulağına ve onu yanından dirsekliyorum.

"Henüz değil," diyor, belli ki bu an için yaşıyor. "Kaleciye gülümse."

Nefesim kesiliyor ve dikkatimi Ilmari'nin durduğu ağa çeviriyorum. Maskesindeki kafesin içinden bana doğru bakıyor, gözleri gölgelerin arasında kaybolmuş. Yavaşça, beni herhangi bir engel olmadan görmek isteyerek maskeyi yukarı ve geriye kaldırıyor.

Önümüzdeki adamlar gülüyor ve beni işaret ediyor, temiz bir atış yapabilmesi için eğiliyorlar. Burada neye bulaştıklarını tam olarak bilmiyor olabilirler, ama Caleb'ın bu büyük bok çanağını karıştırmasına yardım etmekten çok mutlular.

Ilmari'nin yüzündeki ifade beni bir su birikintisine dönüşmeye hazır hale getirdi. "Oh, Tanrım," diye fısıldıyorum nefes nefese.

İşte o zaman Caleb kolunu belimden omuzlarıma doğru kaldırıyor ve beni yanına çekerek yanağıma kocaman bir öpücük konduruyor. Mars tüm bu olanları izliyor, maskesini yavaşça yüzüne indiriyor ve kendini zırhının derinliklerine gömüyor.

"Bu gece *gerçekten* öldürölmek , değil mi?" Mırıldanıyorum. "Buna değer," diye yanıtlıyor.

Ben onu iterken önümüzdekiler gülüyor ve Poppy çığlık atıyor. "Aman Tanrım, şu anda neler oluyor? Büyük bir maçtan önce çocuklarımızın üzülmelerini istemeyiz!"

Caleb da gülüyor ve elini benden çekip bırakıyor. "Merak etme baba. Bu sadece küçük bir takım kurma egzersizi." Bana göz kırpmıyor, eli tekrar aramıza girip benimkini tutuyor. Gerçeğı bilen sadece ikimiziz: Bahsettiğı *takım* Rays değil. Hem de hiç değil.

(Onu öldüreceğim. Caleb Sanford ölü bir adam. Onu işe o soktu, biliyorum.

Bahse girerim ona o lanet formayı o almıştır. *Benim* lanet kredi kartımla!

Beni böyle döndürerek çok komik olduğunu sanıyor. Pozisyonumu alırken önümü zor görüyorum.

Mars yüzünden zaten boktan bir ruh halindeydim. Tam o pislikle ilerleme kaydettiğimi düşünürken, beni sertçe itti. Rachel'in adamı sevdiğini biliyorum ama Bay Dondurucu rutinine devam etmezse bir müdahale düzenlemek zorunda kalacağım.

Bir haftalık Amy Compton sıcak yoga inzivasından sonra donup kalmayı sürdürebilecek mi göreceğiz. Artık umurumda bile değil. Onu zorla açmaya hazırım. Hepimizi Japonya'ya uçuracağım ve bir hafta boyunca bir onsen'e hapsedeceğim. Mars o aptal çelik topuzları açmayı öğrenene kadar lanet buhar odasından çıkmayacağız. Sake, esneme ve buhar. Bu huysuz Finn'i çözecek sihirli kombinasyon bu.

Onun formasını giydiğine inanamıyorum! Yani, onun sakatlığı yüzünden travma geçirdiklerini biliyorum. Ve şimdi de Fin Olimpiyat gözlemcileri burada. Ama önce *ben geldim*. *Benim formamı* giymeliydi!

Yemin ederim, bunun arkasında Caleb var. Ve lanet olsun, neden benim formamın içinde bu kadar iyi görünüyor? İlk gördüğüm oydu ve yemin ederim, sikim atletimin içinde biraz seğirdi. Daha önce hiç benim formalarımından birini giymemişti. *Asla* giymedi.

Bir şeylerin peşinde. O sinsi pislik hak bulacak. Ama beklemek zorunda. Şu anda yapmam gereken bir iş var. Ve ben

Seattle'ın formasını yırtamaz ya da Cay'in taşaklarına yumruk atamaz. Bu buzun üzerindeki her Kraken dikkat etse iyi olur. Birinin kanını akıtmaya niyetliyim.

"O hmygod!" Caleb'in kolunu tutarak haykırıyorum. Jake bir başka acımasız kontrol daha yaparken sesim arenanın yarısının nefes alışları ve tezahüratlarıyla yankılanıyor

Kraken'ı buzun üzerine fırlattı.

Caleb Noel'deymiş gibi sırtıyor. İlk periyodun sadece sekizinci dakikasındayız ve Rays şimdiden bir gol attı. Hücum bu gece gerçek bir hat gibi kayıyor ve Jake ile savunma Kraken'ları sağlı sollu panolara gönderiyor. Genelde bu seviyede bir saldırganlık oyunun ilerleyen bölümlerine saklanır ama diğer savunma eşleşmeleri Jake'in kaotik enerjisinden besleniyor.

Kraken'lar pakı bizim bölgemize indirmeye çalışırken, tam önümüzde panolara karşı acımasız bir kontrol yapıyor, etrafımızdaki taraftarlar pakı kontrol etmek için forvetle savaşıırken cama vuruyor. Homurtuları ve pedlerinin pleksiglasa çarpma sesi havayı dolduruyor.

Poppy neredeyse patlamış mısır kovanının kontrolünü kaybediyordu. "Neden bu kadar kızgın?"

Caleb sadece gülüyor ve bilmiş bir göz kırpışla kaburgalarımı dürtüyor. "Çıkar onu!"

"Dövüş!"

"SAVAŞ!!"

Etrafımızdaki taraftarlar kudurmuş durumda, Jake'in çılgınlığını alkışlıyorlar. Omzunu muazzam bir şekilde iterek adamı pleksiglas cama çarptı.

Şutunu çekmeden önce pakı sopasıyla hareket ettirdi ve Langley'e pas verdi.

Koltuklarımıza yerleştik, etrafımızdaki kalabalık dövüş olmadığı küfrediyor ve inliyordu.

"Gördün mü?" Cay sırtarak, "Bu gece yanıyor. Kazanacaklar ve bunu sana borçlu olacaklar, Kasırğa."

Kollarımı Kinnunen formamın üzerinde sıkıca kavuşturdum. Bu büyük bir hataydı.

ÜÇÜNCÜ DÖNEM RESMEN BAŞLADI VE BEN DUYGUSAL BİR ENKAZIM.

Skor 1-0'da takılı kaldı, Rays liderliğini koruyor. Bu oyun hızla bir kavgaya dönüşüyor. Kraken, Jake'in eziyetinden bıktı. Yedek kulübesinden büyük ve korkutucu bir adam çıkardılar. Dördüncü hat adamı . Pakla oynamaya bile çalışmıyor. Jake'i çalıştırmak için orada. Onu buzun etrafında kovalamaktan, kontrol için kontrol etmekten çok memnun.

Eğer bir çığlık daha yutmak zorunda kalırsam, yemin ederim dilimde boğulacağım. Jake'in hala nasıl bu kadar enerjik olduğunu bilmiyorum. Her vardiyada her şeyini buzda bırakıyor ve yedek kulübesine döndüğünde, aksiyonu izleyerek mücadeleye yeniden katılmayı bekliyor.

Ve Ilmari bir makine gibiydi. Kraken ikinci periyodun sonlarına doğru oyuna ağırlığını koydu ve devre arasından önce bir puan almak istiyordu. Tüm bu aksiyon boyunca kalenin en ucundaydı. Dizlerinin üzerinde savaşmasını, vücudunu bir duvar gibi kullanarak pakı tekrar tekrar durdurmasını izlerken tek yapabildiğim çığlık atmak ve Caleb'in elini tutmaktı.

Şimdi son periyot için pistin bizim tarafına geri döndü ve Kraken'ın pivotu kötü bir top çalmanın ardından bir kaçış yakaladı. Adam küçük ve mermi gibi hızlı, Karlsson'dan hızla uzaklaşıyor. Jake ve Novy engelleyicilerinden kurtulmak ve Ilmari'nin yardımına koşmak için çab alıyor. Jake buzunu kesiyor. Daha fazla hız için bastırırken bıçaklarının çıkardığı ses kulaklarımda yankılanıyor.

Caleb elimi tutarak, "Başaramayacak," diye bağırıyor. "Mars tek başına - hadi Mars! Hadi Mars!"

"Engelle onu!"

Etrafımızdaki herkes çığlık atıyor ve ben zamanın içinde donmuş bir şekilde Ilmari'nin bu hızlı ayaklı forvetle karşı karşıya gelişini izliyorum. Adam fantezi yapıyor, Mars'ın dikkatini ayak hareketleri ve diski kullanma kombinasyonu ile dağıtıyor.

buza doğru koşuyor. Her şey saniyeler içinde olup , forvet oyuncusu sopasını arkasına doğru savurarak sola şut atıyor ve Ilmari'nin kalesinin sağ köşesine bir kanca atışı yapmaya çalışıyor.

Ama Ilmari ona numara yapmadı. Kıpırdamadan dururken, eldivenli eli forvetin açmasını beklediği boşluğu doldurmak için dışarı fırladığında içgüdüleri mükemmelleşmişti.

Kalbim göğsümde, gözlerim Ilmari'ye kilitlenmiş, kalabalıkla birlikte orada dururken nefes almayı unutuyorum. Hepimiz gözlerimizi kırıştırdık kaçırılmış gibiydik. Ilmari olabildiğince rahat bir şekilde eldivenini indiriyor ve pakı ayaklarının dibine bırakıyor.

Kurtuldum.

Zahmetsiz. Buz üstünde bir tanrı.

Sully diski bırakmak için mücadele ediyor ve mücadeleyi kazanarak diski arkada bekleyen Jake'e gönderiyor. O da topla birlikte hızla ilerleyerek kırmızı çizgiyi geçiyor ve doğrudan kaleye yöneliyor. Caleb beni boğmaya çalışırken, Jake'e pas vermesi için bağırdıkça bu stresten öleceğime yemin edebilirim.

Jake pakı hareket ettiriyor ve Kraken'ı geçerek topu bekleyen Langley'e atıyor, o da topu ağlara gönderiyor.

Hedef.

Rays 2. Kraken 0.

Ve , öfkeli öğreticümüz kendine bir asist kazandı. Kalabalık çılgına döndü. İki yanımda Caleb ve Poppy zıplayıp duruyordu. "Tanrım, hokeye bayılıyorum!" Caleb bağırdı, bir kolunu

omuzlarımdan ve yanağımdan öptü.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, Rays taraftarlarıyla dolu bir arenanın coşkusu içinde kayboluyorum. Ama sonra durgunlaşıyorum, bir varlık beni çekiyor. Bakışlarım, mevzilerini koruyan yalnız Ilmari'nin durduğu yere yöneliyor. Tam bana bakıyor. Beni izliyor, onu fark etmemi bekliyor. Kalecim görülmek istiyor. Onu görmemi istiyor.

Işınlar buzun kendi taraflarına doğru kayarken Ilmari, Langley'yi attığı gol için tebrik etmeye hazır bir şekilde dışarı çıkar. Omuzlarını sıvazlarken Langley kaskını Ilmari'ninkine vuruyor. Nabzım hızla atarken Mars'ın Jake'e uzanışını izliyorum, kaskları birbirine değiyor. Mars ve Langley'den daha uzun süre dayanıyorlar. Jake yavaşça başını sallıyor. Sonra yedek kulübesine doğru kaymaya başlıyor ve Ilmari tekrar yerine geçip kalesini korumaya hazırlanıyor.

İşte o anda aklıma çok lezzetli bir fikir geliyor. Eskiler ne der? İki hokey oyuncusu, bir disk?

Cay'e uzanıp kolumu onun koluna doladım. "Maç bittiğinde benimle formaları değiş tokuş et."

"Ne?"

"Beni duydun," diyorum sıritarak.

Bana bakıyor, kara kaşları çatılmış. Aklından benim açımı geçiriyor, dişliler hızla çalkalanıyor. Kaygısız gülümsemesi, eğildiğinde eşdeğer bir sıritışa dönüşüyor. "Oh, gerçekten de bu gece beni öldürtmeyi planlıyorsun."

"Endişelenme," diye şarkı söylüyorum. "Çocuklar merhamet dilenmene izin verebilirler."

A kapattı. Rays 3-0 kazandı. Galibiyet zor kazanıldı, ki ben de bunu seviyorum. Bu gece Kraken'ın maça çıkmasını engellemek için hep birlikte çalışmamız gerekti.

herhangi bir puan kazanmak. Harika bir oyun oynadığımı biliyorum ama takımım iyi görüldüğünde bu beni daha da iyi gösteriyor.

Üçüncünün sonunda Kraken kuduz köpek gibiydi. Her iki tarafta da penaltılar havada uçtu. Fazladan bir adam kazanmak için kalecilerini çektiler ama işe yaramadı. Sully maçın bitimine bir dakikadan az bir süre kala boş kaleye golü attı. Maçın bitiş düdüğü çalmadan taraftarlarımız kutlamaya başlamıştı bile.

Soyunma odasına geri dönmek bir bulanıklık. Duş almak bulanıktı. Bir şekilde kendimi koridorda basın masasına doğru sürüklenirken buldum. FIHA gözlemcileri orada bekliyor olacak, Fin basını. Beni görmek, benimle konuşmak istiyorlar.

Compton hemen önümde yürüyor, Rachel benim formamı giydiği için hâlâ hayal kırıklığı içinde tırnaklarını gıcırdatıyor. Ben de aynı şekilde kızgıyım. Maçı onun her hareketimi izlediğini bilerek geçirmek zorunda kaldım. Caleb da onun yanındaydı ve benimle alay ediyordu. Ona dokunmaya devam ediyordu, elleri omuzlarındaki numaramın üzerinde geziniyordu, sanki numaramın bulaşmasını umuyormuş gibi.

İmkansız. O benim.

Bu oynadıkları bir oyun mu bilmiyorum ama hiç komik değil. Şu anda ihtiyacım olan son şey Compton'ın beni daha hızlı dışarı atmak için bir sebep bulması. Rachel benim formamı giydi diye küçük bir intikam yeterli bir sebep gibi görünüyor.

Ama şimdi bunu düşünemem. Masadaki yerlerimizi alırken ışıklar yanıp sönüyor, ben en uçta, o ortada, Koç Johnson da onun diğer tarafında.

Jake basın mensuplarının karşısına çıkacak durumda değil ama tam bir profesyonel gibi, kendisine kıyasıyla performansı hakkında sorulan ilk soruyu yanıtlıyor. "Evet, bilirsiniz, bu diskin ilk düşüşünden itibaren ısıyı getirmekle ilgiliydi. Kraken'in bunun için savaşmasını istedik."

Dinlemeyi bırakıyorum, bakışlarım kalabalığın içindeki birkaç tanıdık yüze takılıyor. Torben Korhonen boynunda bir basın kartıyla masanın benim tarafımda duruyor. Fin Liiga için çalışıyor. Arkasında Avrupalı takım elbiseli bir grup adam duruyor. FIHA temsilcileri. Sessizce durup basın toplantısını izliyorlar.

Korhonen'in sesi bakışlarımı tekrar ona çeviriyor. "Bu Kinnunen için bir soru," diye sesleniyor. "Fince sorabilir miyim?"

Öne doğru eğilip tüm dikkatimi ona veriyorum. "Joo."

Finceye geçiyor ve nefes alabileceğimi hissediyorum. "Bu senin üç hafta sonraki ilk maçın. Rays koçluk ve sağlık ekibinden gelen bilgiler yetersiz. Taraftarlarınız sağlığınız konusunda endişelenmeli mi?"

Bakışlarını tutarak, FIHA temsilcileri aracılığıyla kendisine açıkça iletilen soruyu yanıtlıyorum. "Eğer oynayacak durumda olmasaydım, buzda olmazdım. Rays koçu ve sağlık ekibi tüm oyuncularının genel sağlığı ve sıhhatiyle yakından ilgileniyor," diye cevap veriyorum. "Sağlığımı ön planda tutan, sadece her maçta oynamama değil, uzun süre odaklanan bir takımda oynadığım için minnettarım."

Korhonen başını sallıyor ve yanındaki kişi sorusunu sormak için fırsat kolluyor. Koç mikrofonuna eğildi, cevap vermeye hazırdı. Ben orada oturmuş, olası bir konferans galibiyeti hakkındaki karmaşık cevabını dinlerken, Compton yanımda taş gibi hareketsiz duruyor. Sonra koluma arkadan vurdu, bakışları kalabalığın içinde bir şeye kilitlenmişti. Bakışlarının yönünü takip ediyorum.

Onları o zaman gördüm. Takım kimliklerini kullanarak basın alanının arka tarafına geçmişlerdi. Rachel ve Caleb birlikte duruyorlar, Caleb'in kolu Rachel'ın omuzlarında. Onu içime çekerken kalbim hızla çarpıyor, bakışlarım onun muhteşem yüzünden omuzlarına iniyor.

Donup kaldım.

Benim numaram değil. Küçük cadı şimdi omuzlarında 42'yi taşıyor. Bakışlarım Caleb'a yöneliyor ve omuzlarındaki 31'likleri görüyorum. Onlar

formalarını değiştirdi. Pislik herif bana öpücük atıp el sallamaya kalktı. Rachel onun elini tokatladı.

Onu öldüreceğim. Kalkacakmış gibi sandalyemde sarsılıyorum ama Compton'ın kolumdaki eli beni sakinleştiriyor. *Burada olmaz*, diyor sözsüzce. şimdi olmaz. FIHA izcilerinin önünde olmaz. Oturup benimle dalga geçmelerine izin vermeliyim.

Compton neden bu kadar üzgün görünüyor? İstediğini aldı. Rachel artık onun formasını giyiyor. Ona bakıyorum, nasıl öfkelendiğini fark ediyorum. Ama gözleri artık Rachel'da değil. Caleb'in üzerinde.

Farkına vararak iç çektim ve sandalyeme geri oturdum. Bu benim formamla ilgili. İkisinin de giymesini istemiyor. İkisini de kendisi için istiyor. Biz izlerken, ikisi de el sallıyor, yüzlerinde sırıtışlar ve uzaklaşıyorlar. Compton ve ben boynumuzu büküp gözden kaybolmalarını izliyoruz. Eğer bu basın masasında sıkışıp kalmamış olsaydık, peşlerinden koşuyor olurduk. Ya da en azından o öyle yapardı. Müdahale etmek hoş karşılanır mıydı bilmiyorum.

Basın etkinliği uzadıkça uzuyor, Compton ve ben ikimiz de ikişer soruya daha cevap vermeyi başarıyoruz. Sonra halkla ilişkiler temsilcimiz etkinliğin sona erdiğini söylüyor ve Compton ayağa fırlayıp beni kolumdan tutuyor. "Haydi," diye homurdandı.

Korhonen başka bir soru daha çalacakmış gibi öne doğru adım atıyor ama ben tereddüt bile etmiyorum. Topuğumun üzerinde dönerek, Compton tarafından tünellere doğru sürüklenmeme izin verdim.

"Kendini çok komik sanıyor," diye mırıldanıyor Compton, güvenliğin yanından geçip soyunma odamıza doğru yürürken. "Onu bu işe onun bulaştırdiğını biliyorum."

"İtiraz ediyor görünmüyordu," diye ekliyorum karanlık bir şekilde.

"Oh, itiraz *edecek*," diye homurdanıyor. "Onları o lanet formalardan çıkarıp kıçlarına şaplak attığımda. Hadi ama."

Kıpırdamadan duruyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, onun geri çekilen haline bakıyorum. Burada neler olduğunu anlamıyorum. Neden beni de davet ediyor? Neden beni itmiyor?

Takip etmediğimi anlayınca arkasını döndü. "Bozuldun mu Mars? Gidelim dedim!"

"Nereye gideceksin?"

"Eve. Yemin ederim, arabayı sen kullanmalısın dostum. Çok dağınık durumdayım.

Arabayı çarpacağım."

Eve. Onu eve bırakmamı istiyor.

Soyunma odasından çantalarımızı alıp takım girişinden kapalı otoparka çıkıyoruz. Compton da benimle birlikte kamyonetimin arkasına geçiyor ve çantasını arkaya atıyor. Ben de aynısını yapıp kapıları açıyorum. İkimiz de arabaya bindik, ben arabayı kenara çekip çıkışa doğru yönelirken motor kükrüyordu.

"Bunların hepsi onun fikriydi!" Dizleri tedirginlikle zıplarken kollarını kavuşturmuş. "Yemin ederim, eve gittiğimizde onu bağlayıp gözlerini bağlayacağız ve Rachel merhamet dileyene kadar onunla takım olacağız."

Yola odaklanıyorum, ellerim direksiyonda. "Gözlerini mi bağladın?" "Evet, Cay izlemeyi seviyor," diye mırıldandı. "Bakalım nasıl sevecek? odada olmak ve hiçbir şey görmemek. Bir de şaka ekle. Bu gece onun edepsiz konuşmalarını duymak istemiyorum. Onu dizlerinin üstünde istiyorum!"

Bizi otoyola çıkarıyorum ve Compton vızıldayan telefonunu çıkarıyor.

"Kahretsin," diye tısladı.

"Ne?"

"Ben Cay. Beni görüntülü aramaya çalışıyor. Siktir!"

İkimiz de Caleb'in görüntülü aramak istemesinin tek bir nedeni olduğunu biliyoruz. "Cevap ver," diye homurdanıyorum.

Sahile doğru uzanan yolda ilerlerken şehir merkezinin parlak ışıkları arkamızda kayboluyor. Compton ekranındaki yeşil düğmeye basıyor ve arama bağlanıyor. "Cay, ne oluyor lan?"

"Merhaba!" Caleb'in sahte parlak sesi geliyor. "Eve varmak üzere misiniz? Sonsuza dek burada bekleyeceğiz."

Saçmalık. Bizden en fazla yirmi dakika öndeydiler. "Cay, sakın yapma," diye homurdandı Compton.

"Ne yapmayayım? başlamayayım mı? Çok geç, tatlı çocuk."

"Nerede o?" Gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışarak söylüyorum. "Neler oluyor?"

"Sanırım merdivenlerde."

"Evet! Sadece aşağıdan birkaç şey almam gerekiyordu," diyor Caleb'in sesi. "Buz, mum, çikolata sosu. Ne ile başlamak istediğime karar veremedim. Ben buzunu düşünüyorum. Eminim kızımız biraz sıcaklık oyununu seviyordur. Bir küpü klitorisine sürteceğim ve sonra emeceğim, onu tekrar ısıtacağım, adımı inleteceğim-"

"Siktir!" Compton kapıyı yumruğuyla çarparak bağırıyor. "Eve döndüğümüzde, kıcını lanet olası duşta bağlayacağım, su *soğuk* olacak!"

Caleb sadece gülüyor, çünkü görünüşe göre ölmek istiyor.

Compton, "Hayır, yapamazsın," diye bağıırır. "Cay! Orası *benim* odam!"

"Evet, Hurricane senin yatağının en rahatı olduğunu söylüyor. Sen rahat mısın, bebeğim?"

Boğuk sesini duyuyorum ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. Ona ulaşmalıyım. Gaza basıyorum, interkostal su yolunu kesen uzun köprüden geçerken kamyon kükrüyor.

"Yatağında ona dokunursan, kışına tekmeyi basarım!" Compton bağıırıyor. Kontrolünü kaybediyor. "*Kahretsin-*" Koltuğa yaslanırken sesi aniden nefessiz kalıyor.

"Ne oldu? Compton, neler oluyor?"

Yavaşça telefonu çevirip bana ekranı gösteriyor. Bakışlarım önce sağa, sonra tekrar yola kayıyor. Kalbim göğsümden fırlıyor ve tekrar bakmak zorunda kalıyorum. Rachel yatağının ortasında çırılçıplak uzanmış, gözleri bağlı, kolları ve bacakları dört köşeye bağlanmış.

"Voi helveti," diye mırıldanıyorum, trafikte ilerlerken burnumdan zorlukla nefes alıyorum.

Compton telefonda, "Beni dinle, pislik," diye bağıırıyor. "Neredeyse eve geldik ve oraya vardığımızda saklansan iyi edersin. Ya öyle yap ya da dizlerinin üzerinde sikimde boğulmayı bekle, çünkü bu gece dalga geçilmekten bıktım. *Bitti amına koyayım.*" Telefonu kapatmadan önce Caleb'in cevap vermesine izin vermez.

"İyi misin?" Bir sonra söyledim. "Sadece sürüyorum."

Yola odaklandım, ikimizin de içi kaynıyordu. A1A'ya dönüş yaptığımda ona bakıyorum. "İkisini de seviyorsun."

Bana iki başım birden çıkmış gibi bakıyor. "Tabii ki biliyorum. Bu nasıl bir soru böyle?"

Tekrar ifade ediyorum. "Onu sevdiğin gibi onu da seviyorsun."

Ön camdan dışarı bakıyor, kara kaşlarını indirmiş. "Evet." "İkisini de istiyorsun."

"Evet."

"Onların seni istemesini istiyorsun."

"Evet," diye nefes alıyor, sesi zorlukla kontrol edilen duygularla derinleşiyor. "Peki ya ben?"

Tekrar bana doğru bakıyor. "Peki ya sen Mars?"

"Benden ne istiyorsun? Ben bu aşk üçgeninin neresindeyim?"

Başını sallayarak alay ediyor. "Ciddi misin? Bu hafta bu yüzden mi bu kadar hıyarlık yaptın? Orada bunun bir aşk üçgeni olduğunu düşünüyorsun ve sen sadece, ne? Ara sıra ziyaret mi ediyorsun? Ara sıra hepimiz bir kare mi oluşturuyoruz?"

"Compton-"

"Burada kararları sen veriyorsun Mars. Biz değil," diye bağırıyor. "Takım oyuncusu olan benim. Buraya taşınmanı ben istedim. Bunu ilk gün söyledim. Eğer bu işin içindeysen, sonuna kadar içinde olmalısın. Bu işin başka türlü yürüyeceğini sanmıyorum."

"Beni mi istiyorsun?"

Öfkeyle kollarını kavuşturdu. "Rachel seni istiyor, Mars. Ve ben o kız için her şeyi yaparım. O benim. O *bizim*. Seni taşınmaya ben davet ettim. Fark etmediysen Caleb bu gece senin formanı giyiyordu. Hepimiz burada bir piramit inşa etmeye çalışıyoruz ve sen hala kalem ve kağıtla üçgenin neresinde olduğunu soruyorsun!"

Ona sertçe bakıyorum. "Beni taşınmaya hiç davet etmedin-"

"Evet, *yaptım!*" diye haykırıyor. "İlk gün, aynen aktarıyorum, 'Mars, buraya mı taşınıyorsun?' dedim. Sen de hayır dedin."

Ona göz kırpiyorum, kamyonu yavaşlatıp kırmızı ışıktaki duruyorum. "Bu taşınmak için bir davet değil."

"Çiçek ve bir kutu çikolata almadığım için üzgünüm Mars," diyor gözlerini devirerek. "Kumsal gününde, kayan kumların üzerine temeller inşa etmekle ilgili büyük, süslü konuşmanla her şeyin sanıyordum," diye ekliyor. "İşte bu yüzden piramide ihtiyacımız var. Kumun üzerindeki bir üçgen hemen devrilir. Piramit düşmez. Mısır'a sorun. Bizi piramit yapmaya zorladınız ve şimdi de aptalı oynuyorsunuz ve ben bundan bıktım."

Sersemledim, kalbim küt küt atıyor. İçeri girmemi istiyor. Compton sonuna kadar girmemi istiyor. Ona tekrar bakıyorum. "Seni becermek istemiyorum, Compton. Eğer 'sonuna kadar' derken bunu kastediyorsan..."

Bana bakıyor, yüzü tamamen okunmaz halde. "Şu anda benimle dalga geçiyorsun. Bu bir şaka."

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Seni üzmemi istemiyorum ya da-"

"Seni becermek istemiyorum Mars!" diye bağırıyor. "Tanrım, şu anda benimle yüzde yüz dalga geçiyorsun. Bu bir eşek şakası. Hepiniz işin içindesiniz ve bana şaka yapıyorsunuz." Dirseklerini dizlerine indirip başını ellerinin arasında tutarken, iki elini saçlarında gezdirerek inliyor.

"Bu bir şaka değil," diye mırıldandım.

Başını kaldırıp bana dik dik bakıyor. "Mars, seni becermek ya da senin tarafından becerilmekle *hiç* ilgilenmiyorum. Şaka mı yapıyorsun? Senin canavar aletinin yanıma yaklaşması fikri bile beni dehşete düşürüyor. Dürüst olmak gerekirse, Rachel bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Senin için alttan almaya cesaretim yok ve sana üstten girmeye çalışacak ölüm arzusundan da tamamen yoksunum." Çılgınca bir el hareketiyle işaret ediyor. "Ee, tamam mıyız? Burada işimiz bitti mi? Bu süper tuhaf konuşmanın daha fazla devam etmesine ihtiyacın var mı?"

Sırıttıyorum, sokağının sonuna geldiğimizde bakışlarım ön camdan dışarı kilitleniyor. "Hayır. Biz iyiyiz."

Emniyet kemerini çözmeye başladı bile. "Güzel, çünkü bu işte yanımda olmana ihtiyacım var. Caleb ödeyecek, anlaştık mı? O küçük pisliğin ağzı tıkaçla doldurulacak ve sonra kızımızı tekrar tekrar almamızı izleyecek. Her deliğinden su damlayana kadar durmayacağız."

Garajının önüne yanaştım ve ben daha kamyonu park etmeden kapısını açtı.

Arkadan teçhizat çantalarımızı alıp benimkini bana atıyor, kendi çantasını da omzuna atıyor. "Hadi şu lanet işi bitirelim."

(Bileklerimdeki bağları daha sıkı kavrarken sırtımı yatağa yaslayarak inliyorum.
"Evet-Çık bebeğim, geleceğim-"

Caleb ağzını amımdan uzaklaştırıyor, orgazmımın sarmalının sönüp gitmesine izin veriyor ve beni yatakta nefes nefese bırakıyor. Jake'le konuşmayı kapattığından beri, son on dakikadır beni tahrik ediyordu.

"Lütfen," diyorum iç çekerek, gözlerim bağlı olduğu için onu göremiyorum. Duyusal yoksunluğu seviyorum, çünkü diğer her duyum yükseliyor. Dilimde onun tadı, sıcak ve davetkâr. Beni keşfederken ellerinin vücudumdaki hissi, Jake'in yüksek iplik numaralı çarşaflarının yumuşaklığı. Konu yatak takımları olduğunda adam tam bir züppe. Yemin ederim, bir bulutun üzerinde uyumak gibi. Şu anda yatağa bağlıyken kendimi sefahat düşkünü bir melek gibi hissediyorum. Ve buna bayılıyorum.

Duvardaki güvenlik ünitesi cıvıldıyor ve ikimiz de hareketsiz kalıyoruz. Birkaç dakika sonra ön kapı çarparak kapandı.

"Uh-oh," diye takılıyorum. "Birinin başı dertte *şimdi-ah-*"

Amıma giren dili beni susturuyor. Beni mızraklarken soluk soluğa kalıyorum, kalçalarımı biraz daha açmaya zorlarken elleri sertleşiyor, ayak bileklerim bağlarına karşı zorlanıyor. Ağzının üzerimdeki hissine gömülüyorum, beni yutuyor.

"CALEB!"

Jake'in sesi evin içinde yankılanırken, koridorun sonunda Poseidon Caleb'in odasının kapısını tırmalayarak mızızlanıyor. Burada olanlara tanık olamayacak kadar masum.

"Saklansan ya da dizlerinin üzerine çöksen iyi edersin," diye bağıyor Jake, sesi artık merdivenlerden geliyor.

Ağzı amımda, Caleb gülüyor. Tanrım, bu adam korkusuz. Yakalanmak istiyor, cezalandırılmak istiyor. Bu arada kalbim hızla çarpıyor, nabzım boğazımda atıyor. Jake'in bizi yatağında uzanmış görebileceği anı biliyorum.

"Cay!" diye bağıyor.

Caleb ağzını üzerimden kaldırıyor ve kalçama hızlı öpücükler konduruyor. "Seni tanımak güzeldi, Hurricane," diye gülüyor.

Jake ve Ilmari odaya daldığında hiçbir şey göremiyorum ama Caleb'in bedeninin ağırlığı yatağı terk ederken onların vahşi enerjisini hissediyorum.

"Sonunda," diye Caleb. "için *üzgünüm-whoa-fuck-*"

Bir kavganın kusursuz seslerini duyduğumda çığlık atıyorum. "Çocuklar, durun" diye bağıyorum, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek.

"Sen öldün lan!" diye homurdanıyor Jake, birbirlerini yere yatırıp güreşirlerken sesi boğuklaşıyor.

"Ouch-shit-sen bir golf profesyoneli gibi yumruk atıyorsun,"

diye alay ediyor Caleb. "Kolunu tut-"

"Ow-"

"Paska-"

"Hayır, yüzü değil," diye homurdanıyor Caleb.

Aman Tanrım, onu öldürecekler. Sonunda ukalalığının şakayı bir adım ileri götürmesine izin verdi. Onu yere yatırıp güreşiyorlarmış gibi bir itiş kakış devam ediyor.

Caleb gülerken Jake, "Tutun onu," diye mırıldanır. Ilmari Fince karanlık bir şekilde mırıldanır.

"Sence bu komik miydi, göt herif?" Jake bağıyor, dolabına doğru ilerlerken sesi hareketleniyor. "Bu küçük forma değiştirme oyunun sana pahalıya patlayacak. Bu gece kum tepelerinde uyumazsan şanslısın."

Caleb'in formaları değiştirmenin benim fikrim olduğu gerçeğini söylemesini bekleyerek hareketsiz kalıyorum. Ama hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum. Çok eğleniyor. Ve formaları değiştirmeyi çabucak kabul etti.

"Numaramı Rachel'dan başka kimse taşımıyor," diye homurdanıyor Ilmari. "Onu tekrar takmanın tek yolu alnına dövme yaptırmamız. Anlaştık mı?"

Caleb inliyor ve ben sadece Ilmari'nin ağırlığıyla yere bastırıldığını hayal edebiliyorum. "*Anlaşamadık.*"

"onu," diye sesleniyor Jake dolabından. "Onu ." "Ooo, sapıklaşıyor musun, meleğim?" Caleb alay ediyor.

"Sustur onu."

Daha fazla itiş
kakış.

"Çocuklar, yapmayın," diye yalvarıyorum, teslim ve kendimi onların merhametine sunmaya hazırım.

"Oh, hadi ama dostum. Çorap değil," diye homurdanıyor Caleb. "*Nuuuungh* değil

."

Umutsuzca göz bağımın arkasından bir şeyler görmeye çalışarak başımı kaldırıyorum.

Biri Caleb'in ağzını tıkamış ve şimdi onu kaldırırlarken homurdanıyor. Şifonyer tıkırdıyor. Tanrım, onu şifonyere mi bağlıyorlar?

"Gözlerini bağlayın," diye homurdanıyor Ilmari.

Caleb sözsüzce itiraz ettiğinde Ilmari'nin güldüğünü duyuyorum. Bu ses içimi ürpertiyor. Bu adamlar bu gece daha fazla oyun oynamayacaklar.

"Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misin Cay?" Jake alay ediyor. "Sadece iyi dinle ve o renkli hayal gücünü kullan."

Caleb homurdanıyor ve onun da gözlerini bir şeyle bağlamış olmaları gerektiğini biliyorum. İzlemeyi seven, sözleriyle alay etmeyi seven bir adam için nadir bir işkence türü. Şimdi orada öylece duracak, vücudumda yapacakları sirke sesli olarak tanık olurken tek duyusu işitme duyusu.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi, Jake seslendi. "Bu gece formalarımızla etrafta dolaştığını, cilveli gülüşlerinle bizi döndürdüğünü görmedik sanma. Sırada sen varsın, Seattle!"

"Sırada seni *becermek* var," diye düzeltiyor Ilmari.

Tüm vücudum beklentiyle aydınlanıyor. Hepimiz buradayız. Hepimiz buradayız. Dördümüz. Kıyafetlerini yere bıraktıklarını duyduğumda kabaran ciğerlerimden hava çekiyorum. Ceza her ne ise, onu istiyorum.

"Onu ilk ben alacağım," diyor Jake. "O anakonda ile saldırmadan önce onu esnet. Bu gece dayanması lazım. Bütün gece. Bir dakika, Finlandiya'da yılan var mı?"

"Konuşmak yok," diye homurdanıyor Ilmari ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Beni becerecek misin, meleğim?" Ben . "Velet olduğum için bana bir ders verecek misin?"

İnciklerimin derisine bir şeyin hissettiğimde yatağın ucundaki ağırlık çöküyor. "Jake-"

"Bunu hissediyor musun bebeğim?" diyor, o derin, kadifemsi sesi içimde tarifsiz şeyler yapıyor. "Ellerimde ne var?"

Daha önce Cay ile soyunurken aceleden yerde ne kaldığını çok iyi bildiğim için nefes nefese kalıyorum. O kumaşı kalçalarımın kadar takip ederken ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Forman," diye fısıldıyorum.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor ve iki parmağını amımın derinliklerine sokarken vücudunu üzerime bırakıyor.

Bağırıyorum, kalçalarımı onun arayan parmaklarına doğru eğmeye çalışıyorum ama ayak bileklerim bağlanmış, forma aramıza sıkışmış. Deri kayışlar tenimi çekiştiriyor, sürtünüyor. Mümkün olan en iyi acı türü. "Jake-

Ama o beni ağzıyla susturuyor, sanki ilk ve son kez öpülüyormuşum gibi beni öperken tüm havamı çalıyor. Ona doğru inliyorum, parmaklarını içimde gezdirmeye devam ederken vücudum tepeden tırnağa yanıyor, birbirimizi yutmaya çalışırken öpüşmemiz dağılıyor.

Nefes nefese geri çekiliyor, nefesi yüzümü ısıtıyor. "Eğer bir kız benim numaramı taşıyorsa, o kız benimdir. Sen benim misin, Rachel?"

"Jake-

"Ve sadece seni becerebileceğimi, sana sarılabileceğimi ve seni bir uydu gibi yörengeye oturtabileceğimi kastetmiyorum," diye ekliyor. "Yani sen tamamen benimsin. Sen *benim* Seattle Kızımsın." Çenemi sıkıca kavırıyor, ben nefes nefese kalırken beni sabit tutuyor. "Formamı giy, yüzüğümü ve adımı takmaya hazır olsan iyi edersin, çünkü bu benim için nereye gidiyor. Sen de o noktaya gelmediğin sürece benimle bir daha dalga geçme."

Nefesim kesiliyor, ama o başka bir öpücükle sesimi kesiyor, parmakları hâlâ üzerimde çalışıyor, başparmağı klitorisime bastırıyor, ben inleyene kadar, boşalmak için yanıp tutuşuyorum. Jake beni seviyor. Benimle evlenmek istiyor. Elvis minster konusunda benimle dalga geçmişti ama bu farklı. O her şeyi kabul etti.

Bir iniltiyle beni itiyor ve dizlerinin üzerine, açılmış bacaklarımın arasına oturuyor. "Mars, işe başlamadan önce forma işiyle ilgili eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet, onu ," diyor sessizce.

Kıpırdamadan duruyorum, başım yavaşça onun sesine doğru dönüyor. "Neden?" Fısıldıyorum.

"Çünkü benim kadını ben numaramı taşıyan mağazadan alınmış bir kostüm giymiyor," diye yanıtıyor. "O *benim* formamı giyiyor. Sen de bunu giyiyorsun Rakas."

"Anlaştık," diyor Jake. "Anlaştık o zaman. Bunları ateş çukurunda yakar ve s'mores yaparız," diye ekliyor ve formayı yere fırlatıyor. "Şimdi işimize dönelim. Bu vücudu alıp bizim yapacağımız bebeğim," diye homurdanıyor, bir eli yine amımı avuçlarken diğeri göğsümü avuçluyor.

"Hepiniz bizimsiniz Rachel. Cay dokunamaz. Bakamaz. Biz söyleyene kadar olmaz."

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı kullanarak sivri meme ucuma sürüyor. "Mars, tadına bak," diye emrediyor.

Kalbim boğazımda, Ilmari'nin yakınlığının o mükemmel hissini, tamamen katılmasını bekliyorum. Yatak sol tarafıma çöküyor ve duyularım onun kolonyasının kokusuyla doluyor.

Burnunu çeneme sürüyor, sakalları diken diken oluyor. "Bana durmamı söyle, Rakas."

"Durma," diye fısıldıyorum. "Asla durma. Sev beni."

Ağzı meme ucumun etrafında kapanıyor ve ona doğru iç çekiyorum, Jake dizlerinin üzerine çöküp yüzünü amıma gömerken kollarım tüylerim diken diken oluyor. Birlikte beni okşuyorlar, Ilmari'nin iri eli diğer göğsümü avuçlarken o da beni okşuyor. İki erkeğin kalplerini ve ruhlarını tenime dökmesi, benimle alay etmesi, bana değer vermesi hissi. Neredeyse katlanabileceğimden daha fazla.

Onlara dokunmak, ellerimle, ağızla karşılık vermek için çaresizce kıvrılırken, göz bağının arkasından göz yaşlarım gözlerimi yakıyor. Onları her yerde istiyorum.

"Bacaklarını serbest bırak," diye emrediyor Jake, ben boşalamadan ağzını klitorisimden çekerek.

Mars ağırlığını kaydırıyor, söyleneni yapmak için yataktan düşüyor. Aralarında ne oldu da Jake bu baskın rolü üstlendi bilmiyorum ama hiç umurumda değil. Otoriter bir Jake'i severim. Belli ki amım da seviyor çünkü onun kontrolü ele almasına duyduğum ihtiyaçla titriyorum.

Ilmari'nin elleri ayak bileklerimdeki bağları teker teker çözerken şefkatli, beni bırakırken her bir ayak bileğimin içini saygıyla öpüyor.

Bu arada, Jake parmakları ve ağızla beni kızdırmaya devam ediyor, beni tam o sınıra kadar çalıştırıyor. "Daha gelmedi mi?" diye sesleniyor Caleb'a.

"*Ngho*," diyor Caleb geçici tıkacının içinden. "İyi misin?" Sesim ağlamaklı ve soluğa.

Yine homurdanıyor, yumruklarını şifonyerin çekmecelerine vuruyor. Sanırım gerçekten isteseydi, Hulk-out yapabilir ve çekmeceleri çerçeveden kurtarabilirdi. Onu çırılçıplak, kendi yaptığı bir ağa bağlanmış halde hayal ederek gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu bütün gece orada bırakmaya niyetim yok ama bu onun için eylemlerin sonuçları olduğuna dair önemli bir ders. Forma değiştirme benim fikrim olabilir ama o her zaman ortalığı karıştırır ve dans eder.

benim küçük yaramaz şeytanım gibi. Ayrıca, çocuklar birbirlerini kontrol edebileceklerini ve benim karışmayacağımı bilmeliler.

İki bacağım da serbest kalır kalmaz Jake kalçalarımı geriye yatırıyor, ağırlığı üzerimde gezinirken tekrar ağzımı arıyor. Onun için ağzımı açıyorum, bu kadar senkronize olmanın verdiği hisle iç çekerken ben de onu öpüyorum. Bu adam benim bir parçam. Seattle'da çözülmüştüm ve onun iplikleri beni tekrar bir araya getirdi. Artık aynı goblenin parçalarıyız ve yeni, güzel bir resim oluşturuyoruz.

"Lütfen meleğim," diye yalvarıyorum.

"Sana ihtiyacım var." "Bana ihtiyacın mı var?" diye dudaklarıma yapışıyor. "Hem de çok."

"Benim misin, Rachel?"

"Senin" diyorum, bileklerimdeki bağları kavrayarak. Ayaklarım yatakta düz, kalçalarımı eğiyorum, ıslak merkezimde onun horozunu çentikliyorum. "Lütfen, Jake. Gel beni bul. Sana ihtiyacım var. Bul beni. *Bul-ah-*"

Bana çarpıyor, siki derinlere kayıyor. Birlikte sallanırken kalçalarımın beşiği onu yakalıyor, zevkimizi çıkarıyoruz. Bacaklarımı ona doluyorum. O da bana yardım ediyor, üzerime inerken ağırlığını değiştiriyor. Sonra ikimiz de iç çekiyoruz, kalçalarımızı birlikte çalıştırırken ağızlarımızdan nefes alıyoruz.

"Beklemek yok bebeğim," diyor dudaklarıma karşı. "Benimle gel. Şimdi gel. Tekrar ve tekrar," diye nefes alıyor. "Bütün gece. Bizim için gel. Bizimle ol, bebeğim."

Gözlerim bağlıyken mutluluğuma gömülmek çok kolay geliyor, bir elini aramıza sokup klitorisimi çalıştırırken beni sarmasına izin veriyorum. Sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor, göğsümden parmak uçlarıma kadar karıncalanıyor. Nefesim kesiliyor ve sonra havada spiral çizerek uçuyor ve düşüyorum. Orgazm ateşlendiğinde amım sıkıca kenetleniyor, tüm göbeğime yayılıyor ve beni derinden sarsıyor.

"Evet," diye inliyor Jake, yüzünü boynuma gömüp kalçalarıyla derine iniyor ve beni orada tutuyor, o da boşalırken göbeğimin onun etrafında atmasına izin veriyor. Paylaştığımız coşku anı, Seattle'daki gecemizde gökyüzünü ilk boyayan yağmur gibi etrafımızda çağlıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, nefes nefese ve bitkin bir halde. "Jake, seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, boynumu, omzumu öpüyor, eli yüzümü sevgiyle kavrayarak dudaklarımı alabilmesi için çeviriyor. "Seni seviyorum Rachel. Beni asla bırakma."

Kalbimin derinliklerinde yapamayacağımı bilerek başımı sallıyorum. Bunu yapmak için ruhumun dokusunu yırtmak gerekir ki bu artık düşünülemez bir şey.

Benden ayrılıyor ve yana doğru yuvarlanıyor, nefesini tutarken kolu hâlâ ortama sarkıyor. "Mars," diye seslendi. "O tamamen senin."

Kalecim açılmış bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökerken yatağın ucu alçalıyor. Elleri iki yanımda kalçalarımın hemen üzerinde yatağa bastırarak bizi aşağıya indiriyor. Kalçalarımı öperken, kıllı sakalının kalçalarımın hassas derisinde bıraktığı hisle ürperiyorum. Önce birini, sonra diğerini. Parmakları içimde derinlere batıyor ve Jake'in dölünü tekrar içeri iterken inliyor.

"Ellerini serbest bırak," diyor ve Jake'in yan dönüp yatağa tırmandığını hissediyorum.

Jake beni kurtarmaya çalışırken, Ilmari elleriyle, yüzüyle, diliyle beni inceliyor. Burnunun ucuyla bana sürtünmek ve diliyle bir çizgi çizmek arasında gidip geliyor - kalça kemiğimin üzerinden, göbeğimin altından, klitorisimin üstünden.

Jake bileğimi bağdan kurtarıırken sol elimi Ilmari'nin başına götürerek inliyorum. Sakallı yüzünü okşarken parmaklarım karıncalanıyor.

Ilmari dokunuşuma doğru eğiliyor, onu kovalıyor. Başparmağım kulağının üstündeki kafa derisinin tıraşlı tarafını okşuyor. Sağ elim serbest kaldığında, onu da aşağı indiriyorum, iki elim de saçlarının damarlarını yumuşatıyor.

"Kulta," diyorum iç çekerek, ellerim sakallı yanaklarını kavıyor. "Kultaseni. Lütfen. Mä haluun sut. Oon sun." Bildiğim tek Fince bu, ama vücudu beni sararken, dudakları dudaklarıma yapışırken etkili oluyor.

Kollarında kendimi çok küçük hissederek ona sımsıkı sarılıyorum. Küçük ama güçlü. Adamlarımın en büyüğü ama bana narin bir çiçekmişim gibi davranmıyor. Beni kavıyor, dirseklerine kadar düşene kadar vücudunu benimkine yaslıyor ve ağırlığını taşımama izin veriyor. Üstümdeki baskısını seviyorum.

"Mä kuulun sulle," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Söyle Rakas."

"Mä kuulun sulle," diye tekrarlıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Başparmağı göz bağımın kenarına takılıyor ve yavaşça çekerek çözüyor.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum, yakışıklı yüzü görüş alanımı kaplıyor. Gözlerindeki sevgi ve özlem dolu bakışa gülümsüyorum. Benim sessiz olanım. Görülmeye en çok ihtiyacı olan kişi. "Bu ne anlama geliyor?" Tekrar soruyorum.

O derin mavi gözleriyle bana bakıyor. "Ben sana aidim." Bu sözleri söylerken sikini bacaklarımın arasına sokuyor ve bastırıyor.

Ona doğru eğildim, kalçalarımı onu almak için genişlettim. "Tekrar söyle."

"Mä kuulun sulle," diye tekrarlıyor. "Mä rakastan sua." Kalçalarını çalıştırıyor, öncekinden daha derine batıyor. Bedenim onun büyüklüğüne uyum sağlamak için çalışıyor. Bir elini kalçamın üzerinden kaydırarak kalçamı açıyor, böylece kabzaya kadar batabiliyor ve ikimiz de inliyoruz.

Sözleri devam ederken bu yeni doluluk hissinde kayboluyorum. Öpüşürken ve birlikte hareket ederken bana yumuşak bir şekilde Fince konuşarak içini döküyor. Başımı arkaya doğru eğdiğimde bir damla gözyaşı şakağımdan aşağı kayıyor, bedenim onunkine bastırıyor, siki içimde çok derinlere doğru hareket ediyor.

Sonra birden hırlamaya başlıyor, kolları beni sarıyor ve geri çekiliyor. Beni yayvan dizlerinin kucağında dengede tutarken haykırıyorum. Tamamen ona gömülmüş durumdayım, ağırlığımı kalçalarında tutarken bacaklarım ona sarılmış durumda. Tekrar hareket ettiğinde başımı geriye atıyorum, gözlerim kapalı, haykırıyorum.

O kadar derin ki. Yerçekimi beni aşağı çekiyor, öyle ki onu neredeyse göğsümde hissediyorum. Birlikte sallanıyoruz, kalçalarımız senkronize bir şekilde hareket ederken güçlü kolları beni sarıyor. Gücü bu şekilde tam olarak ortaya çıkıyor, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi tutuyor. Arkama yaslanıyorum, ona binerken göğüslerim zıplıyor. İnanılmaz bir his.

"Ohmygod," diye haykırıyorum, orgazmım derin ve alçak bir şekilde geliyor. Genellikle, beni oraya kadar götürmek için bir tür klitoral uyarıma ihtiyacım olur. Bu açı bunu imkânsız kılıyor ama yine de hissediyorum. Yaklaşıyor, hemen elimin altında.

"Kulta," diye inliyorum, ellerim mürekkepli omuzlarından kayarak yanaklarını kavırıyor. "Bana nasıl öğret." Ne demek istediğimi anladığını biliyorum. Sanırım zaten söylüyordu. Birlikte hareket ederken bakışlarını tutuyorum. "Ilmari, lütfen-"

O derin mavi gözler, içimde hareketsiz dururken ruhuma bakıyor, horozu çok derine gömüldü. "Mä rakastan sua," diye mırıldanıyor, elleri kalçalarımı sıkıca tutuyor, başparmakları hassas tenimi okşuyor. "Mä rakastan sua," diyor tekrar, daha yavaş.

"Mä rakastan sua," diye tekrarlıyorum.

"En voi elää ilman sua," diyor kalçalarıyla beni iterek. "Oon sun," diye pantolonunu indiriyor.

"Boşuna güneş," diye , geriye doğru eğilerek.

Bedenim beni seven bu adam tarafından ikiye bölünme hissine teslim olurken bir çılgınlıkla savaşıyorum. Sonra o da haykırıyor, boşalırken kalçaları bana çarpıyor. Onun sıcak salınım hissi benimkini tetikliyor ve aniden başka bir orgazmın sancılarına yakalanıyorum, göbeğim onu her şeyimle sıkıyor.

Serbest bırakılmamın dalgaları azaldığında, ikimiz de titriyorduk, vücutlarımız terliyordu. Mükemmel bir çekirdek kontrolüyle nazikçe öne doğru kıvrılıyor ve beni yavaşça yatağa yatırıyor. Sonra dışarı çekiyor. Bacaklarımın arasında salgılarının ılık karışımını hissediyorum. İkisiyle de çok doluyum ama daha fazlasını istiyorum. Caleb'ı istiyorum.

Sonunda bakışlarımın ona gitmesine izin verdim. Onu Jake'in şifonyerine bileklerinden kravat gibi görünen bir şeyle bağlamışlar. Başka bir kravat ağzındaki çorabı tutarken, birisi Ilmari'nin atılmış formasını kafasına geçirmiş. Çok gülünç görünüyor.

Jake'e, "Bırak onu," diyorum. "Lütfen meleğim. Bırak bize gelsin."

Ben dikkatimi Ilmari'ye verirken Jake Caleb'i kurtarmak için yataktan yuvarlanıyor. Bacaklarımı nazikçe yana çekip yanıma uzanıyor. İri gövdesi bana kendimi korunmuş ve sevilmiş hissettiriyor. Yüzümü kendisine doğru çeviriyor, iri parmakları tenime hafifçe dokunuyor. Parmak uçları septum yüzüğüme değiyor ve gülümsüyor. "Mā rakastan sua," diyor tekrar, alçak sesle. "Beni anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, elim ön kolunda geziniyor. "Benim de seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Ben onlarınım. Beni sahiplendiler ve gitmeme izin vermiyorlar. Ama sen benimsin. *Seni* sahipleniyorum, Ilmari. Bırakmak yok," diye fısıldıyorum başımı sallayarak.

Göğsünü okşarken elimi yakalıyor ve başıyla onaylarken dudaklarına götürüyor.

Jake kara kara düşünen Caleb'ı omzundan tutarak yatağa doğru götürür. "Kızımız çok güzel görünmüyor mu Cay? Döllerimizle dolu. Ondan damlıyor. Sahiplenildiğinin bir işareti. Sevildiğinin. O *benim*. Sen de benim olmak ister misin, baş belası?"

Caleb'in karanlık bakışları vücudumda geziniyor, terli alnımdan bacaklarımın arasındaki yapışkan dağınıklığa kadar beni içine alıyor. Yavaşça başını sallıyor.

Jake bir kolunu adamın çıplak göğsüne dolayarak onu kendine doğru çekiyor ve kulağına hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor: "O zaman dizlerinin üzerine çök ve ben bu dar kıcı sikerken onu yala."

(Caleb'in Jake'in kollarında hareketsiz kalışını izlerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Cinselliğinin sınırlarının ne hakkında hiçbir fikrim yok. Hükmetsmeyi seviyor.

kontrol etmek için. Bu kontrolü devredecek gücü var mı?

Caleb yavaşça Jake'in kucağında dönerek gözlerinin içine baktı. "İstedğin bu mu, Jake?"

Bu ustaca bir saptırma, Jake'i dolaptan bir adım daha atmaya zorluyor. Başını sallarken Jake'in göğsünün inip kalkmasını izliyorum.

Caleb'in yüzüne küçük bir gülümseme yayılır. "Bunu daha önce hiç yapmadım.

Gerçekten ilkim olmak istiyor musun?"

Sonra Jake iki eliyle onun yüzünü kavıyor. O kadar yakınlar ki neredeyse nefeslerini paylaşıyorlar. Aralarında söylenmemiş binlerce kelime uzanıyor. Nefes alamıyorum, gözümü kırpmıyorum, Jake'in yapmayı çok istediği şeyi yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorum. Bakışları Caleb'in gözlerinden ağzına kayıyor ve ben bir mızımızlanmayı yutuyorum. Öpüşmelerini istiyorum. İkisinin de istediklerini inkâr etmeyi bırakmalarını istiyorum. *İhtiyaç* duydukları şeyi.

Jake biraz daha yaklaşıyor, başparmağı Caleb'in mükemmel, dudaklarının üzerinde geziniyor. "Senin için ilk ve son olmaya niyetliyim." Burunları birbirine değiyor ve Jake'in gözleri sımsıkı kapanarak, "Şimdi dizlerinin üzerine çök," diyor. Sonra Caleb'i iterek uzaklaştırdı.

Caleb, Jake'in elinden kurtulup yatağa doğru ilerliyor. Ilmari ellerini üzerimde tutarak ayağa kalkıyor. Benim de onunla birlikte hareket etmeme yardım ederek yatağın ucunda ikisi için daha fazla yer açıyor.

Caleb dizlerinin üzerine çöküyor, göğüslerimi, karnımı ve kalçalarımı öperken aç bir iniltiyle üzerime kapanıyor. "Nasıl hissediyorsun, Hurricane?"

Gülümsüyorum, yanağını okşamak için elimi kaldırıyorum. "Hazır," diye fısıldıyorum.

Jake elinde kayganlaştırıcı, yatağın ucunda durmak için hareket eder. "Kıçını buraya getir," diye homurdanarak Caleb'in kalçalarına uzanıyor.

Bakışlarımı tutan Caleb yatakta aşağı doğru kayıyor ve sakat dizine baskı uygularken hafifçe yüzünü buruşturuyor.

Arkasında, Jake sert şaftını yağıyor. "Kızımızla ilgilenene kadar hiçbir şey olmayacak," diyor, boştaki eli Caleb'in kalçasında duruyor.

Caleb bir iniltiyle dirseklerini açtığı bacaklarımın arasına düşüyor ve bacaklarımın arasındaki karmaşaya doğru ilerlerken iç uyluğuma öpücükler konduruyor. Eğer bunu yapmak istemeseydi, bir şeyler söylerdi. Caleb Sanford yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmaz.

Klitorisimin üzerinden ilk geçişini yaparken derin bir nefes alıyorum. Mırıldanıyor, diliyle fiskeler vururken dudakları benimle alay ediyor. Tüm vücudu hareketsiz kalıyor ve amıma doğru keskin bir nefes çekiyor. Nedenini görmek için ona bakıyorum. Jake az önce bir parmağını kıçına bastırmıştı.

"Bunun nasıl olduğunu bilecek kadar anal yaptın," diye dalga geçiyor Jake, kıçına vurarak. "Rahatlamalısın Cay. Nefes al. Hadi, benim iyi oğlum ol. Bu kıça sahip olmamı istiyorsan, bana bunu ne kadar istediğini göstermelisin."

Caleb inliyor, ağzı amımın tadını çıkarırken Jake parmaklarını sokup çıkararak onu tahrik etmeye başlıyor. Başımı arkaya eğip Ilmari'ye bakıyorum. Yüzünde aç bir ifadeyle olan biteni izliyordu. Bir kez denediğinde paylaşmaktan hoşlanacağını biliyordum. Boştaki elimle ona uzanıyorum, diğer elim Caleb'in koyu kumral saçlarına yerleşiyor.

Ilmari üzerime eğiliyor, ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve beni derin derin öpüyor. Eli boynumdan göğüs kafesimin hizasına inerek göğsümü avuçluyor.

"Kahretsin, daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyor Caleb, yüzü bacaklarımın arasından kalkıyor. "Mars, ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Ilmari mavi gözlerini kısar. "Ne için zaman?"

"Onu becermek için," Jake malzemeleri. "Onu tekrar becermeni istiyor. Ne zaman yapabilirsin?"

Homurdanıyorum.

"Ne?" diyor Caleb. "Bu yüz de ne?"

Ilmari'ye bakıyorum. "Onlara sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?" "Neyi söyleyeyim?" diyor Jake, bakışları aramızda gidip geliyor. "Mars'ın temelde refrakter periyodu yok," diye cevap veriyorum. "O-ne?" Jake ağlıyor.

Caleb başını sallayarak, "Elbette," diye mırıldandı.

Jake daha az diplomatik. "Benimle dalga mı geçiyorsun Mars? Boyun posun, görünüşün ve aksanın var... ve bütün gece sevişebiliyorsun öyle mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Mars, tamamen kayıtsız bir şekilde.

Jake, "Kahretsin, sana altı kez yaptığım gece hakkında bile övündüm," diye ağlıyor. "Hiçbir şey söylemedin!"

"Gerçekten bu konuda şikâyet edecek miyiz?" Çabucak söylüyorum. "Caleb ne zaman hazır olacağını sordu ve şimdi hazır."

"Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyor Jake.

"Gayet iyi yapıyorsun meleğim," diye takılıyorum.

Caleb dizlerinin üzerinde doğrulup aramızda eliyle işaret ederek, "Pekâlâ, işte olacaklar," diyor. "Mars yere yatacak. Hurricane, sen ona bineceksin. Jake benimkini alırken ben de senin kışını alacağım. Anlaştık mı?"

Caleb'dan Jake'e hızlıca bakıyorum ve Jake'in yüz ifadesinin şaşkınlıktan ilgiye ve heyecana dönüşmesini izliyorum.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en sapıkça şey," diyor sırtarak. "Mars, *lütfe* varım de. Eğer söylemezsen öleceğim. Bunu denemeliyiz."

Mars aralarında bakışıyor. "Rachel'ı beceriyorum, değil mi? Kimse beni sikmiyor mu?"

Jake, "Demek istediğim, ayak parmaklarına biraz fıstık ezmesi sürebiliriz ve eğer biraz ürkmeye ihtiyacın olduğunu hissediyorsan Poseidon'u buraya getirebiliriz-" derken Caleb tekrar gülüyor.

Caleb ve ben gülerken Mars, "Hayır," diye homurdanıyor. "O zaman hazırlanın," diye emrediyor Jake.

Dizlerimin üzerine sürünerek Caleb'e sarılıyorum. Onu öperken ellerim boynuna dolanıyor, çenesi boyunca ilerleyerek kulağına ulaşıyorum. "İyi misin?" Mırıldanıyorum. Başını salladığında yüzümü göğsüne yaslayıp onu içime çekiyorum.

"Buraya gel Rakas," diye sesleniyor Ilmari.

Omzumun üstünden bakınca onun yatak başlığına yaslanmış, sertleşmiş sikini yumrukladığını görüyorum.

Caleb kışma bir şaplak atarak, "Sen benden daha iyisin," diye takılıyor.

Tıslıyorum, Ilmari'ye doğru sürünürken onun kollarında dönüyorum. Yataktan aşağı doğru kayıyor ve iki eliyle bana uzanıyor. Beni kalçalarımın kavlıyor ve kucağına doğru sallanmama yardım ediyor. Koca siki önümde yuvalanmıştı. Boştaki elimle uzanıp onu kökünden ucuna kadar okşuyorum. Onu benim için sırt üstü yatarken görünce kendimi kraliçe gibi hissediyorum.

Bana öyle hissettiriyor. Bana ayı ve tüm yıldızları asmışım gibi bakıyor, iki eli kalçalarımın yukarı kayarak göğüslerimi avuçluyor. Nefes alarak dizlerimin üzerinde yükseliyorum, sikini kalçalarımın arasından geçirip girişime yerleştiriyorum. Orada tutuyorum, ucuyla alay ediyorum. İkimiz de bizi iliklerimize kadar sarsacak hissi bildiğimiz için bekleme hissi aramızda uzanıyor.

"Yap şunu," diye homurdanıyor. "Otur, Rakas."

Titriyorum, nefesim titreyerek onun uzunluğuna batıyorum, kalın çevresi beni çok sıkı dolduruyor. Bu duygudan asla bıkmayacağım. Her seferinde biraz daha sahipleniyorum. Ben onu sahipleniyorum, o da beni sahipleniyor. O benim, ben de onun. Burası uyum sağladığımız, evimizi bulduğumuz yer. Kalçalarımı hareket ettirmeye başlayıp onu içimde çalıştırırken ikimiz de birlikte nefes veriyoruz. Elleri kalçalarımın düşüyor, vücudu gevşemiş bir halde beni izliyor, göğüslerim sallanıyor.

"Oot kaunis, Rakas," diye mırıldanıyor, bir elini kaldırıp göğsümdeki dövmede bir parmak izi bırakıyor.

Ona doğru eğildim, avuç içlerim göğsüne yaslanmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Çok güzelsin," diye cevap veriyor, sağ eli başparmağıyla klitorisimi tıngırdatana kadar kalçamdaki tutuşunu değiştiriyor.

İnliyorum, alt dudağımı ısıriyorum, sırtım yükseliyor, içimde bu kadar sert olmasını seviyorum.

Sonra Caleb arkamda, bir eli omzumda. "Öne eğil, Hurricane," dedi. "Sonuna kadar."

Ellerimi Ilmari'nin başının iki yanına koyduğumda heyecanım tavan yapıyor. Caleb beni hazırlamaya başlarken birbirimizin bakışlarını tutuyoruz, kayganlaştırıcıyı önce bir, sonra iki parmağımla içimde çalıştırıyoruz. Caleb kalçamı tutup hareketlerimi kontrol ederken ikimiz de nefes alıp veriyoruz.

"Hazır hissediyor musun?" diyor, eliyle sırtımı sıvazlıyor.

Başımı sallıyorum.

"Kelimeler, Rachel-"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Al beni, Cay."

Caleb, Ilmari'nin açılmış bacaklarının arasına daha da yaklaşarak sikini kıcıma sokuyor. İnliyorum, onun için rahatlıyorum, içine girmesine izin vermeye hazırım. Ağırlığının daha fazlasının Ilmari'nin üzerine düşmesine izin vererek kalçalarımı gevşetiyorum ve Caleb içeri bastırırken uzun bir nefes veriyorum.

"Saatana," diye küfrediyor Ilmari . "Çok sıkı-Rakas, canın acıyor mu?"

"Hayır," diyorum nefes nefese.

"unutmuşum," diye Ilmari.

"Hoşuna gidiyor Mars," diyor Caleb, sert ve hızlı bir şekilde sokuyor, böylece piercingleri Ilmari'yi kızdırırken aynı zamanda iç duvarlarımı da kızdırıyor. Tam etkiyi alıyor, gözlerini kapatırken boynundaki kaslar geriliyor, nefesi göğsünde donuyor.

"Jake'in beni içine almasını ister , Hurricane?"

İnliyorum, kollarım şimdiden titriyor.

"O beni dövecek, ben de seni döveceğim, bu da Mars'ta havai fişeklerin patlamasına neden olacak. İkiniz de hazır mısınız?"

"Yap," diye yanıtlar Mars. "Rakas, üzerime uzan."

Ellerimdeki ağırlığı almama yardım ediyor ve beni göğsüne doğru katlıyor. Caleb arkamdan üzerime kıvrılıp kıcıma sonuna kadar oturduğunda tamamen ona doğru bastırılıyorum. İki siki de içimi tamamen doldururken baskı çok büyük oluyor. Jake'in bize katılmasını beklerken nefes alıyorum.

Caleb homurdanıyor, nefesinin altında küfrediyor. "Hadi Jake. Yap şu lanet işi." "Rahatlamalısın," diye yanıtlıyor Jake, sesi yatıştırıcı.

"Oh, kahretsin," diye inliyor Caleb. "Lanet olsun-"

Jake ona doğru bastırdıkça inliyorum, bu da onu bana doğru itiyor.

Jake, "Kim derdi ki bu kadar ukala olduğun için bu kadar sıkı bir kığın olacak," diye takılıyor. "Cay, cennet gibi hissediyorsun, dostum."

Caleb sadece inliyor, hala kıcında bir horoz hissine alışmaya çalışıyor.

"Daha fazlası için hazır mısın?" Jake arıyor. "Cay, uyan ve bana yardım et. Ben hareket edince sen de hareket edeceksin, tamam mı?"

"Evet," diye homurdanıyor Caleb, bir eli kalçamda, diğer elini de yatağa bastırmış.

Altımda, Ilmari Fince usulca küfrediyor. "Unutma, bu senin fikrindi," diye takılıyor Jake.

"Sadece *lanet-ah-fuck*-" Caleb'in laneti, Jake hepimizin üzerine salınırken boğuk bir çığlıkla sona eriyor. Caleb'in içine giriyor, öne doğru sallanırken kalçalarını tutuyor.

Caleb bir ritim bulup Jake'le birlikte iterek içimde hareket ederken küfürler savuruyor. Piercingler iç duvarlarımda aşağı yukarı kayıyor, Ilmari'nin kollarına karşı sıkıca hareket ediyor ve onu nefes nefese Fin küfürleri fırtınasına gönderiyor. İki dev hokey oyuncusu üstümüzde hareket ederken Mars ellerini arkasına atıp yatak başlığına yaslanıyor.

Bu arada, ruhum sessizce daha yüksek bir düzleme yükseliyor. Ben öldüm. Öldüm. Çok fazla coşkudan öldüm. Bedenim, sevdiğim ve beni seven üç adamın arasına sıkışmış durumda. Hepimiz birbirimize giden yolu en şaşırtıcı yollarla bulduk. Hepimize zevk vermek için birlikte çalışıyorlar. Bir birim. Bir takım.

Adamlarımın beni sevmesine izin verirken zorlukla nefes alabiliyorum, kendilerini kalbimin, ruhumun, ruhumun her parçasına derinlemesine sokarken beni parçalıyorlar. Bu andaki bir şey yeni bir değişime işaret ediyor. İkinci kez varlığında bir çözülme yaşıyorum. İlki Seattle'da Jake ile tanıştığımdaydı olmuştu. Bu ikincisi.

Rachel Price'ın Büyük Çözülüşü.

Jake, Rays otoparkında tanıştığımız gün bunu yapmakla tehdit etti. Bunu iki kez yapmayı başardığının farkında bile değil. Ben artık kendim değilim. *Biz neyse* oyum. Ben de bu işin içindeyim. Ve artık saklanmak istemiyorum. Bu adamlara dünyanın önünde sahip çıkmak istiyorum.

Kendimi bir an daha tutamayarak serbest kaldığımı haykırıyorum, orgazm içimi parçalıyor. Isı çekirdeğimde birikiyor, yıldızları görmeme neden olan bir enerji seliyle genişliyor, tüm vücudum onun gücüyle sarsılıyor. Düşen ilk domino taşı benim. Sonra bütün erkekler parçalanmaya başlıyor.

Altımda, Mars kalçalarıyla yukarı doğru itiyor, sıcak tohumu içime dökülüyor, amımı daha fazla dölle dolduruyor. Caleb kıcıma boşalıyor, inleyip titrerken ağırlığı üstümüze düşüyor, Jake içinde bitirirken yeni hislerin üstesinden geliyor.

Hepimiz terli kollar ve bacaklardan oluşan bir karmaşanın içinde uzanmış, ruhlarımızın bedenlerimize geri dönmesini bekliyoruz. Sonunda ilk hareket eden Jake oldu, Caleb'in üzerinden kayarak Mars'ın yanında yatağa düştü. Yüzünde mutluluk ifadesi var, derin nefesler alırken bir kolunu başının üzerine kaldırmış.

Caleb kalçalarımı tutarak nazikçe içimden çıkıyor. Sonra Mars'ın diğer tarafına uzanıyor, nihayet sessiz ve doygun. Yatakta gidecek yerim kalmadığı için Ilmari'nin üstünde kalıyorum, yarı sertleşmiş siki hâlâ içimde.

"Duş," diye Jake. "Çarşafı değiştir. Yatakta dondurma."

"Bu yatak dört kişi için çok küçük," diye mırıldandı Mars.

Caleb'in uykulu sesi, "Odamda uyuyacağım," diye geliyor.

"Hayır," diyorum, elim yanımda kayıtsızca Caleb'i arıyor. "Hepimizi bir arada istiyorum."

"Önce duş al," diyor Mars, çıplak kıcıma hafifçe vurarak. "Bir fikrim var."

Bir şekilde Jake'in duşuna girdik ve çift duş başlığının altında sırayla durduk. Çocuklar beni ortaya yerleştiriyor, şampuanı saçlarıma yedirmeme yardım ediyor ve bacaklarımin arasını nazikçe yıkıyorlar. Su kesildiğinde Jake'e yaslanıyorum. Sonra Ilmari bana bir havlu uzatıyor.

Bornozumu giyip ıslak saçlarımin başımın üstünde düğümledikten sonra Ilmari elimi tutup öpüyor. "Git dondurmayı getir. Bununla biz ilgileniriz."

Üç gömleksiz erkeğimi yatak odasında bırakarak koridorda dolaşıyorum. Caleb'in odasının önünden geçerken Sy'ı hapishanesinden kurtarıyorum. Selamlamak için ayaklarımin etrafında dans ediyor.

"Ve biraz su getirin," diye sesleniyor Jake.

"Ve telefonum," diye ekliyor Cay. "Kahretsin ve telefonumun şarj aleti!"

Başımı sallayarak homurdanıyorum. Sy benimle birlikte merdivenlerden iniyor ve tüm eşyaları toplamama yardım ediyor. Hepsini taşımak için bir tepsi ve bornozumun ceplerini kullanıyorum. Dört şişe su, iki telefon ve iki şarj aleti, dört kase, dört kaşık ve üç pint dondurma ile doluyum. Merdivenleri çıkarken kaseler ve kaşıklar takırdıyor.

Koridorda duraklıyorum, Jake'in odasında aniden meydana gelen patlamaya bakarken gözlerim irileşiyor. Gözlerimin önünde Mars ve Caleb bir yatağın bir tarafında birlikte duruyorlar. Yatağı diğer yatak odalarından birinden taşımış olmalılar. Yatağı itince, büyük bir gürültüyle yere devriliyor.

Jake'in odasına girdiğimde onun yatağını da çerçevesinden çıkarıp balkona açılan cam duvarın yanına, yere serdiklerini görüyorum. Diğer şilte biraz daha ince ama ilkinе dayanıyor, dördümüzün ve Poseidon'un birbirimizi ezmeden ya da ölesiye terlemeden uyuyabileceği genişlikte bir şilte zemini oluşturuyor.

Jake ilk yatağı yastık ve battaniyeyle saygın bir yatak haline getirmeye başladı bile. Ilmari ve Cay ikincisi için o kadar uğraşmıyorlar.

Kalbim taşıyor, gözlerim yaşıyor, boğazımı temizliyorum.

Üçü de kapı aralığında elinde tepsiyle duran bana bakıyor. Jake hemen ayağa kalktı ve tepsiyi benden aldı.

Ilmari onun arkasında yüzümü inceliyor. "Sen... bundan nefret ediyorsun, değil mi? Nefret mi ediyorsun?"

"Sonsuza dek böyle görünmeyecek," diyor Jake çabucak. "Karyolayı ayırmak için bu gece matkapla uğraşmak istemedik. Bu en kolay çözümdü," diye omuz silkerek ekliyor. "Bekle, ciddi nefret mi ediyorsun?"

Caleb oflayıp puflayarak ikinci şiltenin üzerine sırt üstü düşüyor. "Nefret etmiyor, göt herifler. Çok seviyor. Ağlamamak için kendini zor tutuyor, o kadar çok seviyor ki. Eminim şu anda ona sarılsan ağlar."

"Kapa çeneni," diyorum burnumu çekerek, kollarımı tüylü bornozumun içinde kavuşturarak. "Bu benim Pinterest'imde de var mıydı Cay?"

"Hayır," diye cevaplıyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Sadece seni tanıyorum."

Yatağın ucunda dizlerimin üzerine çökerek bornozumu çıkarıyorum ve küçük uyku tulumum ve ipeksi şortumla ona doğru sürünüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Sana sarılıyorum," diye cevap veriyorum, bacaklarının üzerinden tırmanıp yanına kıvrılıyorum.

Vücudu kaskatı kesilir. "Ben sarılmam."

"Gel bakalım kedicik," diye takılıyorum, yanına uzanıp bir bacağıma üzerine atıyorum.

İnliyor. "Hurricane, sadece uyumak istiyorum."

"Dondurma istediğini sanıyordum."

"Hayır, Jake dondurma istiyor. *Sen dondurma istiyorsun*. Mars'ın ne istediğini hiç bilmiyorum. *Ben* de uyumak istiyorum. Yatağım artık burada olduğu için burada uyumak zorundayım."

Ona daha da yaklaşıyorum. "Artık dondurma istemiyorum. Sadece bunu istiyorum."

Ilmari omuz silkerek, "Ben hiç dondurma istemedim," diye ekliyor.

Jake hâlâ tepsiyi tutarak iç geçiriyor. "Sanırım bunu aşağıya geri getireceğim."

Cay gözleri hâlâ kapalı, "Telefonu ve şarj aletini bırak," diye mırıldanıyor. Jake dönüp hışımla oradan ayrılıyor, Poseidon da hızla uzaklaşıyor.

Ilmari boş yatağın üzerine uzanıyor ve yan tarafına dönerek arkama kıvrılıyor.

"Birinin ışığı kapatması gerekiyor," diye mırıldanıyor Caleb.

"Jake döndüğünde halleder," diyorum uykulu bir esnemeyle. Derme çatma yorganın altına girene kadar yatakta kayıyorum. Bir çarşaf ve bir battaniye var, bu da benim için yeterli. Arkamda Ilmari de aynısını yapıyor, ten tene olmamız için sabırsızlanıyor. Kalçasını okşamak için elimi uzatıyorum ve çıplak tenini buluyorum. "Kulta... çıplak mısın?"

Alçak sesle mırıldanıyor. "Çıplak uyurum."

Gülümsedim, gözlerim kapalıydı. Bunu zaten biliyordum ama aynı kuralların erkekler için de geçerli olup olmadığından emin değildim.

"Mükemmel," diye mırıldandı Caleb. "Çıplak bir Finn, kıllı bir köpek ve horlayan Jake."

"Beni unutma," diye takılıyorum.

"Peki senin lanetli özelliğin ne?"

"Bu nasıl belli olmaz? Ben sarılmayı severim," diye cevap veriyorum ve çıplak göğsünü öpmek için kendimi daha da yaklaşıyorum.

İnliyor.

"Hey, orada rahat mısın Mars?" Jake odaya girip ışıkları söndürürken sesleniyor.

"Evet," diye yanıtlar Mars.

"Güzel, çünkü bu benim yatağımdaki son gecen," diye homurdanıyor ve Caleb'in diğer tarafındaki boş yere çöküyor. "Buna 'eve hoş geldin' hediyesi diyeceğim ama alacağın tek hediye bu olacak. Yeni ev kuralı: Kimse Jake'in yatağını çalmayacak. İnan bana, eğer sekiz saat uyumuyorsam benimle yaşamak istemezsin."

"Adamı dinle," diye mırıldanıyor Caleb, çoktan rüya alemine doğru yol

almış. "Seninle değiş tokuş yaparım meleğim," diye teklif ediyorum.

Sadece homurdandı. "Ve kışımnda bir Fin sosisi ile mi uyanayım? Hiç sanmıyorum."

"Herkes sussun artık," diye Caleb.

"Hey Mars, Fince'de 'iyi geceler' nasıl *deniyor-ouch-shit*, Cay," diye surat asıyor Jake.

Caleb'e merhamet göstererek geri çekiliyorum ve sarılmamı tam bir kalamar saldırısından saygın bir el tutuşuna indiriyorum.

Derin bir nefes alarak odanın sessizliğinde konuşuyorum. "Seni seviyorum." Bunu nitelendirmiyorum. Gerek de yok zaten. Onlar biliyor. Ve şimdi, bu gecedan sonra, ben de biliyorum. Beni seviyorlar.

Jake de aynı şeyi söylüyor ve diğer tarafına dönüyor. Caleb kulağa yeterince yakın gelen bir şeyler mırıldanıyor ve Ilmari bana yaklaşıyor, beni ona uyduruyor, benim

Büyük Fin ayı kaşığı. Tek eksik parça Poseidon, nereye oturmak istediğine karar verip kıvrılmadan önce başını ayak bileğine dayıyor, benim küçük tüylü topum ve zincirim.

Ama umurumda değil. Yerde, beşimize de yer olan şilte yığınının üzerinde uyurken derin nefes alıyorum ve ciğerlerimi en azından şu anda güvende ve mutlu olduğumuzu bilmenin huzuruyla dolduruyorum. Sahip olduğumuz şey kutsaldır.

Ama bir plana ihtiyacımız var. Gölgelemin güvenliğinden çıkıp günün sert ışığına girmenin bir yolunu . Hep birlikte. Birlikte.

"Ben sadece benim hakkımda bir şey söyleyip söylemediğini soruyorum," diyor Langley masaj masasında sırt üstü yatarken.

Oyuncular her yere üşüşürken Rays spor salonu rock müzikleri çalıyor. Bugün dinlenme günü, yarın başka bir maç var, bu da antrenmanların hafif olduğu anlamına geliyor. Çoğu oyuncu sadece biraz kardiyo yapıyor.

Langley'nin bacaklarını sallayarak güç ve kondisyon seansından kalan laktik asit birikimini serbest bırakmaya çalışıyorum. "Uh-huh. Sana zaten söyledim, onunla bir haftadır konuşmadım."

"Yani *hiçbir şey* söylemedi mi?" diye .

Bacaklarını aşağı indirerek homurdandım. "Neden senin hakkında bir şey söylesin ki Langley? Kafana futbol topuyla vurulmasının o kadar büyük bir etki bıraktığını mı düşünüyorsun gerçekten?"

"I-" Sözlerini yutuyor, alt dudaklarını ısıyor. "Şey... hayır," diye itiraf ediyor usulca.

Ona elimi oturmasına yardım ediyorum. "Bak, ondan hoşlanman çok güzel, tamam mı? Ama Tess... karmaşık biri."

O güzel yeşil gözlerini bana diyor. "Ne demek istiyorsun?" "Şey... Birincisi hâlâ evli," diyorum. "Boşandıktan sonra ve eski sevgilisi tam anlamıyla bir şeytan, ama-"

"Evli mi?" diyor, tatlı, hassas kalbi kırılarak.

"Yani, onlar ayrılır," diye tekrarlıyorum. ". Ve o *asla* o bok parçasına geri dönmek. Ama bu sadece işleri karmaşıklştırıyor."

Bana bakarken yumuşaklığı bir sınır oluşturuyor. "Ona zarar verdi mi?"

"Onun işini seninle tartışmaktan gerçekten rahatsız oluyorum Langley." İç geçirdi ve ayakkaşlarına bakarken başını salladı.

Kolundan tutup omuzlarını gevşetmek için esneme hareketleri yapmasına yardım ediyorum. "Ayrıca, şu anda isteyeceğin son şey uzun mesafeli bir ilişki, değil mi? Gençsin. Kariyerine odaklanmış durumdasın. Bu zahmete girmek istemezsin."

Mantıklı konuştuğumu bildiği için başını sallıyor.

"Ve demek istediğim... sen onun tipi değilsin," diye ekliyorum, diğer koluna doğru ilerleyerek.

Bana sertçe bakıyor. "Ne demek istiyorsun? Onun tipi olabilirim."

Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, profesyonel atlet vücudunu inceliyorum. Onunla kolayca çalışabilir. Tess Owens kaslı erkekleri sever. Onun tamamen Amerikalı, tiki bebek yüzü. Pasta gibi tatlı kişiliği. Ve o çok genç. Çok basit. Tam bir köpek yavrusu. Sonunda onu sıkacaktı.

"Şey, onu bir süredir tanıyorum ve tam olarak iki tipi var," diye açıklıyorum, onu kolayca hayal kırıklığına uğratmaya hazır olarak. "*Big Little Lies*'daki Zoë Kravitz ve şu Jax Teller'ı oynayan aktör... Jax Teller rolünü oynuyor," diye ekliyorum. "Diğer filmlerini de izlemeye çalıştık ama kız küplere bindi. İşte bu kadar. Ya Kravitz ya da Teller olacaksın ve sen ikisi de değilsin," diye omuz silkerek bitiriyorum.

"Teller olabilirim," diyor göğsünü. "Sakal bırakabilirim, sanırım."

Homurdanıyorum. "Oh, tatlım. Jax Teller'la ilgili *en az* ilginç olan şey bu. Sen de mi bir motosiklet alacaksın? Ona yaşlı bir kadın gibi mi davranacaksın? Zamboni'ye silah ve uyuşturucu saklamaya mı başlayacaksın?"

"Şey... hayır," diyor, beyninin Tess'e, muhtemelen bir daha asla göremeyeceği bir kadına nasıl hitap edeceği bulmacasını çığnediği açıkça görülüyor.

Onu izlerken örümcek hislerim karıncalanıyor. "Langley... O buradayken ikinizin arasında bir şey mi oldu?"

"Hayır," diyor çabucak. Çok çabuk.

"Langley," diyorum en iyi, en yetişkin anne ses tonumla.

O daha cevap vermeden Poppy salonun öbür ucundan hızla gelir. "Rachel! Rach! Kızım, seninle konuşmam gerek!" Son cümleyi, sarışın bir sincap gibi aletlerin arasında gezinirken söylüyor.

"Ne ?"

Her zaman çok şık. Sarı at kuyruğu zahmetsiz görünüyor, tüm uçuşan parçaları özellikle serbest bırakılmak için seçilmiş. Bu arada benim saçlarım da aynı dağınık düğümle toplanmış. Dudaklarındaki mercan rengini

Yoga pantolonunun mercanı, ayaklarında ışıltılı beyaz Gucci tenis ayakkabıları. Karnının sadece küçük bir şeridinin görüldüğü, kepçe yakalı bir crop top olacak şekilde ustaca kestiği bir Rays tişörtü ile görünümünü tamamladı. Dürüst olmak gerekirse, çok şirin ve ben bu fikri çalışıyorum.

"Neye ihtiyacın var?" Parmaklarımı Langley'nin omzunda gezdirmeye devam ederek tekrar söylüyorum.

Oflayıp pufluyor, ona bakıyor. "Bir dakikalığına kaybol, tatlım." Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ama biz-"

"Evet, bu harika," diyor elini tutup onu masadan çekerek. "Hikayeni yürüyerek anlat. Konuşmamız bittiğinde sana haber veririm."

Poppy beni kolumdan masaj alanından ofisime doğru çekerken o oflayıp pufluyor.

"Poppy, ne-"

"Burada olmaz," diyor nefes nefese beni ofisime itip kapıyı kapatırken. Kapı kapanır kapanmaz arkasını dönüp çantasını yere bırakıyor. "Telefonum sabahtan beri durmadan çalışıyor."

Duvardaki saate baktım. "Baba, saat ancak 7:30-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye ağlıyor. "Telefonlar sabah 5'te gelmeye başladı. Kendime çeki düzen vermek ve buraya gelip seni bulmak için tek yapabildiğim buydu!" Telefonunu taytının yan cebinden çıkarıp ekrana dokunuyor ve bana arama geçmişini gösteriyor. Parmağıyla kaydırarak bana kırmızı cevapsız aramaların listesini gösteriyor.

Uğursuz bir kıyamet hissi midemin çukuruna çöküyor. "Sadece söyle bana."

"Hepsi senin hakkında. Dün geceyi soruyorlar."

Derin bir nefes aldım. Yıllar önce tüm sosyal medya uygulamalarımın çıkış yapmıştım. Haberleri de hiç kontrol etmedim. "Göster bana."

Başını sallayarak yanıma geldi ve bana telefonunu gösterdi. Görünüşe göre hokey sitelerinde, Ferrymen sitelerinde ve ünlülerin dedikodu sitelerinde trend topic olmuşum. Birkaç farklı açıdan çekilmiş görüntüler var - resmi maç görüntüleri, kişisel cep telefonları. Hepsi aynı şeyi gösteriyor. Jake'in pleksiglasa doğru kaydığı, ona vurduğu, bana ve Caleb'e bağırdığı an. Bazı montajlar Caleb ve beni olduğumuzdan çok daha dokunaklı göstermek için kesilmiş. Bazıları beni ona ay gözleri atarken gösteriyor. Birkaçında yanaktan öpüşüyoruz. Çok rahat bir şekilde eğilmemiz. Caleb sakın görünüyor.

Mutlu görünüyor. Yumuşak kalbim sertleşiyor, onu incelemelerden korumak istiyorum.

"Ve bunlar sadece viral olan kısa video klipler," diye açıklıyor Poppy. "İnsanların soruları var Rachel. Ne gördüklerini bildiklerini sanıyorlar. Senin için bir adım önde olmaya çalışıyorum ama bildiğim şeyin bildiğimi sandığım şey olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Ne dediğini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. "Şu senin-ne?"

Oflayıp pufluyor, telefonunu tezgâhın üzerine bırakıp iki elini de 4 beden kalçalarının üzerine koyuyor. "Rachel Price, Jake Compton'ı reddedip Caleb Sanford'u sevgili olarak kabul ettin mi?"

"*Ne-hayır-reddetmek* yok," diyorum çabucak.

"Jake Compton'ı reddedip Mars Kinnunen'i sevgilin olarak kabul ettin mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Jake'i reddetmedim, Poppy."

Nefesi kesiliyor, gözleri fare avlayan bir terrier gibi kısılıyor. "Demek Jake Compton'la birliktesin. Seni sinsi küçük . Hiçbir şeyden şüphelenmedim! Ne zamandır?"

"Poppy," diyorum iç çekerek ve başımı sallıyorum. Çözölmeyi bundan daha uzun süre engelleyebileceğimizi düşünmüştüm ama görünüşe göre çoktan başlamış.

"Peki, bu neydi o zaman?" diyor hışımla. "Onunla dalga mı geçiyordun? Onu kızdırmak için Kinnunen'in formasını mı giyyiyordun? Caleb'ın bu işin içinde ne işi vardı? Arkadaş olduklarını sanıyordum."

"Onlar arkadaş, baba. Bu-tanrım, bu çok karışık-"

"Aman Tanrım, bu bir aşk üçgeni mi?" Yine nefesi kesildi, elini ağzına götürdü. "*Caleb* reddedilen aşık mı? Sana seçim yaptırmaya mı çalışıyorlar? Karar verdin mi-"

Poppy'yi omuzlarından tutup yüzümü ona doğru eğerek inliyorum. "Kızım, topla kendini. Burada kimse, ama *hiç kimse* reddedilmiyor. Ben bir şeyi nasıl reddedeceğimi bile bilmiyorum. Dün gece arkadaşlar arasında bir şakaydı, tamam mı? Hepimiz birlikte çalışıyoruz ve bu bir şakaydı. Resmi hikaye bu, tamam mı? Romantizm yok, reddetme yok, kırık kalp yok."

"Arkadaşlar arasında bir şaka mı?" diye tekrarlıyor.

"*Meslektaşlar* arasında," diye düzeltiyorum, halkla ilişkiler kriz yöneticisi moduna geçerek. "Hepimiz aynı takımda çalışıyoruz ve üçümüz tribünlerde eğlenceli bir gece geçirdik, değil mi? Ağırlığımız kadar abur cubur yedik ve

arkadaşlarımız oynuyor. Caleb ve ben oyunculara küçük bir şaka yaptık ve onların formalarını giydik. İyi ve temiz bir eğlence, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Evet... iyi ve temiz bir eğlence."

Caleb ve benim bu güzel ve temiz eğlencenin bedelini nasıl ödediğimize dair tek bir ayrıntı bile vermeme gerek yok. Bileklerimdeki izler yüzünden bugün işe uzun kollu giyerek gideceğim. Ve zavallı amımın hâlâ kendi kalp atışları var. Buna değdi.

Derin bir nefes alıyorum. Bu başa çıkılamaz bir durum değil. Ortada ne öpüşme, ne seks kaseti, ne de dün gecenin karanlık internette dolaşan gizli görüntüleri vardı. Belki de başlangıçta bu şekilde olması iyi oldu. Dedikodulara biraz hava verilirse, filizlenip büyümeleri için biraz yer açılırsa...

Poppy'ye dönüp bakıyorum, başparmakları tık tık tıklarken öfkeyle telefonuna odaklanmış. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Hmm?" Kafasını kaldırıp bakmıyor.

Bir dakika daha sessiz kaldı ve ben boğazımı temizledim.

"Baba?" "Evet-ne?" Sonunda kafasını kaldırdı.

"Nasıl yardımcı olabilirim? Benim ailemde de halkla ilişkiler çalışanları var." Nefes alıyorum, kelimelerin dudaklarımdan dökülmek üzere olmasından nefret ediyorum. "Ben... babamla konuşabilirim."

Kendi imajımı düzeltmek için çok uğraştım. Eski Rachel gitti. Jimmy Choo koleksiyonumla birlikte onu Kaliforniya'da bıraktım. Artık o parti yapan ünlü kız değilim. Ben bir spor hekimiyim. Yüksek eğitilmiş, profesyonel bir kadınıam.

Aynı NHL takımında üç erkek arkadaşı var.

Ve sanırım iki erkek arkadaşım erkek arkadaşım olabilir.

Ve diğer erkek arkadaşım Olimpiyatlarda oynamak istiyor. Milli Olimpiyat Takımı'nda yer almak için *aktif olarak* seçiliyor. Şimdi. Bu hafta sonu. Gözlemciler yarın onu tekrar izlemek için burada olacaklar.

Ben de kameralar önünde forma değiştirme oyunu oynamanın sevimli olacağını düşünmüştüm.

Evet, bu gerçekleşmeyi bekleyen bir halkla ilişkiler felaketi. Üç erkeği sevdiğim için kimseden özür dilemeyeceğim ama boyumdan büyük bir işe kalkıştım. Ve Price Ailesi'nin temel kuralını çiğniyorum. Yalnız uçuyorum. Aylardır öyleyim. Hayatta kalmamızın tek yolunun birlikte olmamız olduğunu zor deneyimlerle öğrendik.

Çocuklarımı seviyorum ama onlar Fiyat değil. Korumaları gereken kendi isimleri, kendi aileleri, kendi itibarları var. Basının, benim çocuklarımin peşine düştüğü gibi onların da peşine düşeceğini düşündükçe koruyucu içgüdülerim alevleniyor.

Aile. Müstehcen hikayeler, gece gündüz evimin önünde çöpümü karıştıran paparazziler. İşinizi, sanatınızı, kariyerinizi tanıtmaya yönelik tüm girişimleri sürekli olarak gölgeleyen kişisel soru yağmurları.

Onların hayatlarının herhangi bir şekilde sıkıntıya girmesi düşüncesi bile beni kıpkırmızı yapıyor. Bütün dedikodu gazetelerini alıp yakıp kül etmek istiyorum. Hepimizin günlerimizin geri kalanında Jake'in sahil evinde saklanmamızı istiyorum, kumlu kabuğumuzdaki dört küçük kaplumbağa gibi.

Acıtıyor çünkü çok umutlu uyanmıştım. Şimdi Poppy St. James'in halkla ilişkiler krizi moduna girmesini izlerken gerçek apaçık ortada: bunun kötüden başka bir şey olacağına dair hiçbir umut yoktu. *Gerçekten* kötü. Kıyamet kadar kötü.

Jake ve Ilmari yıldız NHL oyuncularını statüsünden yedek kulübesine düşecekler. Rays sahipleri her maça, her röportaja getirdikleri sürekli kötü basını istemeyecekler. Başka takımlara takas edilecekler. Menajerleri ve Lig basının ateşini düşürmeye çalışırken bu ilk adım olacak. Onlar hâlâ harika oyuncular. Birileri onları kapmak için yeterince isteyecektir. Ilmari Winnipeg'e ya da Liiga'ya geri dönecek, Jake ise Teksas'a transfer olacak.

Sonra halkla ilişkiler rehabilitasyonu başlayacak. Radarın altında uçacaklar, koordineli randevulara çıkacaklar, böylece güzel kadınlarla, karmaşık olmayan kadınlarla fotoğraflanacaklar. Ben olmayan kadınlarla. Düşüncesi bile kalbimi kırıyor.

Ve Jake'in imajını da ondan uzaklaştırdıklarında Caleb'e ne olacağını düşünmeye bile başlayamıyorum. 'Sadece arkadaşız' saçmalığı hokey internetinin her köşesinde cesurca yürüyecek. Çünkü bir adam her gün oyuncularını kontrol ederek çok iyi bir defans oyuncusu olamaz, sadece geceleri başka bir adamla eve gitmek için. Jake'in menajeri ona lanetli bir teklif sunacak: Ya müstehcen ilişkimiz ya da başlangıç pozisyonu.

Ilmari de aynı şekilde olacak: sevgiliniz ve sevgilileri ya da Olimpiyatlar. Seç.

"Rach? İyi misin "

Başımı kaldırdığımda Poppy'nin bana baktığını görüyorum, başını sessiz bir merakla yana eğmiş. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. İyi değilim."

Bir adım öne çıkıp kolunu omzuma doluyor. "Tatlım, sorun yok. Büyütülecek bir şey değil. Biliyorum, çok kasvetli ve karamsar geldim. Bana sadece Küçük Bayan Fırtına Bulutu diyebilirsin," diye gülerken alay ediyor. "Kafamın içine giriyorum ve 'idare et' moduna geçiyorum. Anladığınızdan eminim."

"Evet, istiyorum," diye mırıldanıyorum. Gerçekten istiyorum. Eğer o krizleri yönetme kraliçesiye, ben de imparatoriçeyim, tanrıçayım, her şeye gücü yeten bir cinim. Ne pahasına olursa olsun adamlarımı koruyarak bu durumun üstesinden geleceğim. Suçun bana kalması umurumda değil. Onları da kendimle birlikte aşağı çekmeyeceğim.

"Bunu bana bırak," diye yatıştırıyor Poppy. "Küçük bir cılanın parlatamayacağı şey yoktur."

"Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verir misin?" Hala onunla konuşmaya devam ederek söylüyorum. Gitmesine ihtiyacım var. O gidene kadar nefes alamam. Çılgılık atamıyorum. Ağlayamam.

"Sadece işinizi yapın, Doktor," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Halkla ilişkileri bana ve Clair B'ye bırak."

Spor salonundaki müziğin nabız gibi atan ritminin bu küçük odanın içine süzülmesine ve göğsümde güm güm atmasına izin vererek oradan ayrılıyor. Şu anda ofisim hiç bu kadar küçük olmamıştı. Ucuz altın çerçeveler içinde bir çift sağlık denetimi sertifikası dışında dekorasyondan yoksun dört beyaz duvara bakıyorum. Bir panik atağın yaklaştığını hissediyorum. Kahretsin, yıllardır böyle bir şey yaşamamıştım. Nefesim daralıyor ve göğsüm sıkışıyor. Yardıma ihtiyacım var. Bayılmadan önce bu ezici ağırlığı göğsümden kaldırmalıyım. *Ona* ihtiyacım var.

Çırpınan elimi göğsüme götürerek telefonumu açıyor ve rehberime dokunuyorum. Çok erken ama umurumda değil. Adını bulduğumda telefonumu kulağıma tutup bekliyorum, arama çalışıyor. Üçüncü çalışta cevap veriyor.

"Tanrıya şükür. Hangi cehennemdesin sen?"

"Harrison," diye inliyorum telefona, gözyaşlarım akıyor. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum. On beş dakikadır bu lanet arenada seni bulmak için dolaşıyorum. *Neredesin?*"

"Hey, Sanny?" Novy el sallayarak seslenir ve kafasını çamaşır odasından uzatır.

"Snuffy'ye ne oldu?" diyor Morrow. "O lakabı severdim."

Çocuklar gülerken ben de gözlerimi deviriyorum. Büyük katlanır masanın başında durmuş, yarınki maç için formaları ütölüyorum. Bu, koca bir yığının sadece üçüncüsü. Ve bu, bugün tamamlamam gereken yirmi kadar görevden sadece biri. "Neye ihtiyacın var, Nov?"

"Bir şey değil," diye cevap veriyor, masaya yaslanmış, gözleri ellerimde, ev yapımı granolasını çitirdatarak çalışmamı izliyor. "Compton hâlâ buralarda mı?"

"Nereden bileyim?"

Novy ve Morrow birbirlerine kuşkuyla bakarlar. Novy gülerek, "Ah... belki de birlikte *yaşadığınız* içindir," diye cevap verir.

Morrow, "Ve her işe arabayla geliyorsun," diye ekliyor. "Ve senin de garip DLP-ESP'n var," diye bitiriyor Novy.

"Henüz resmi olarak teşhis edilmedi," diye takılıyorum, ütüyü bir kenara bırakıp formayı ters çeviriyorum. "Mayo'daki o çalışma için hâlâ bekleme listesindeyiz."

Morrow, Novy'nin elinden granola poşetini kapıp arkamdaki masanın etrafında koştururken ve gevrek karışımının bir kısmını ağzına atarken çocuklar gülüyor.

"Pislik herif," diye homurdanıyor Novy, elleri masanın üzerinde. "Geri ver onu."

Morrow bir avuç daha çalar ve çantanın fermuarını kapatarak Novy'ye geri fırlatır.

"İçeri girdiğimden beri buradayım," diye açıklıyorum, ütüü Sully'nin formasının arkasında gezdirerek onların maskaralıklarını görmezden geliyorum. "Bu odanın dışında olup bitenlerden haberim yok."

Birbirlerine bakıyorlar ve Novy başını sallıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne oldu?"

Novy biraz kaba saba biri olsa da iyi bir adamdır. Vahşi aygır tipinde, her zaman bir sürü tavşanı dengeliyor. Çok geç saatlere kadar dışarıda kalır. Çok sıkı partiler yapar. Hokey dışında hiçbir konuda ciddi değil. Ama iyi bir oyuncu ve sadık bir takım arkadaşı.

Şu anda gözlerinde ayık bir bakış var. Bir şeyler . Konuşmaya ihtiyacı . Morrow'la bir bakış daha paylaşıyor, hâlâ granolasını çiğniyor.

"Ne?" Tekrar söylüyorum. "Hadi ama çocuklar. Yapacak bir ton işim var, eğer yapmayacaksanız-"

"Onunla birlikte misin?" Morrow ağzından kaçırır.

Novy inlerken bakışlarım ona yöneliyor. "Dostum, hadi ama," diyor. "Bir erkeğe öylece eşcinsel olup olmadığını soramazsın. Bu kuralları çiğnemek gibi bir şey. Değil mi?"

Şimdi ikisi de bana bakıyor.

Midem bulanıyor. *Hassiktir*. "Siz pislikler neden ?" "O zaman görmediniz mi?" Novy kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Duymadın mı?"

İki elimi saçlarımda gezdirerek inliyorum. "Lanet olsun, çocuklar. Elinde şamdanla Albay Mustard'ı aramaya başlamadan önce şu gerilimi bir kenara bırakın. Şimdi, sen neden bahsediyorsun?"

"Ah, kahretsin. Her yerde var dostum," diyor Novy başını sallayarak. "Herkes internette bununla cıvıl cıvıl konuşuyor."

"Neyle cıvıldamak?"

"Compton'la birlikte olduğunuzu," diyor Morrow. "Bilirsin işte... *birlikte*. Eşcinsel bir şey gibi."

"Evet, 'birlikte' ne demek anladım."

"Dün geceki maçtan görüntüler var," diye ekliyor Novy. "Compton buzda sana doğru kayıyor, sen de onun formasını giyiyorsun ve gülümsüyorsun falan."

Neden bahsettiklerini çok iyi biliyorum. Tanrım, o an kendimi iyi hissettim. Rachel yanımdaydı ve gülüp eğleniyorduk. Ben de

Benim kızım ve benim... Siktir, benim erkeğim değil, değil mi? Rachel'la biraz takılıyoruz ama bana onun varlığının sağladığı rahatlığın, hepimizin çekingenliğini azaltmasına yardımcı olmasının dışında bir şey istediğine dair hiçbir işaret vermedi.

Dün gecenin görüntüleri algılarımı dolduruyor, kalbimi hızlandırıyor ve avuçlarımı terletiyor. Bunu düşünmemek için çok uğraşıyordum. Jake'in yüzü yüzüme çok yakın, başparmağı dudaklarımda, kolonyasının kokusu ciğerlerimi istila ediyor, içimi dolduruyor. Beni öpmesini istedim... ama öpmedi. Çekip gitti.

Ama sonra beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve dörtlü orgazmın ortasında kirazımı patlattı. Daha önce hiç böyle doldurulmamıştım. Bir oyuncak tarafından bile. Sikimi götlere sokmayı seviyor olabilirim ama bir kez olsun sikimi götüme sokmayı düşünmemiştim. Meğer bu bir soru bile değilmiş. Teklif etti ve ben de yeterince hızlı eğilemedim.

Ve daha fazlasını istiyorum. Onun döllerini ağızda, kıkımda istiyorum. O adamı yere sermek ve durmam için yalvarana kadar onunla ziyafet çekmek istiyorum. Ben onun daracık kıkını sikerken Rachel'in onu zapt etmesini, sertçe ve uzun uzun sürmesini, aklını kaçırmaya ramak kalana kadar onu tahrik etmesini istiyorum.

Ve öpmek istiyorum. Seksten çok, onun beni istemesini istiyorum. Dudaklarımda onun dudaklarında yakınlaşmasını ve bunun *onun* fikri olmasını istiyorum. O zamana kadar, Jake benim için eşcinsel değil. O sadece pastasını yiyen heteroseksüel bir adam.

Boğazımı temizliyorum, ütüü tekrar elime alıyorum ve gözlerimi işime dikiyorum. "Yani tüm bu cıvıltıların sebebi dün akşamki maçta Jake'in formasını giymem ve onun panolara kadar kayması mı?" Ütüü kolundan aşağıya doğru kaydırıp çocukların arasına bakıyorum. "Benim de Doktor Price ve Poppy ile birlikte olduğumu biliyorsun, değil mi? Görüntüler bunu yakaladı mı? Doktor'un forma giydiğine eminim. O da mı sürükleniyor?"

Kalbim göğsümde sessiz, atmaya isteksiz. Ne yapıyorum ben böyle? Dikkatleri Rachel'in üzerine çekmek istemiyorum ama Jake'in iyiliği için bunu saptırmaya da çalışmalıyım. Erkeklerin gözündeki imajı şu anda tertemiz. Poppy'ninki de öyle. Bu işe yarayabilir. Bize zaman kazandırabilir ve Novy ile Morrow'un 'burada görülecek bir şey yok' mesajını her yere yaymama yardım etmelerini sağlayabilirim.

Morrow omuz silkerek, "Evet, bazı gürültüler senin ve Hot Doc'un bir şey olduğunu söylemeye çalışıyor," diyor. "Ama bu sadece ünlülerin haberleri ve tavanların etrafa yaydığı şeyler."

"Sadece biraz gürültü, ha?" Sully'nin formasını askısına geri takıp asarken ütüü bir kenara bırakıyorum. "Gürültünün çoğu ne diyor..."

Novy iç geçiriyor, masaya yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Birlik'in içindeki haberlere göre sen ve Compton nihayet dışarıdasınız."

İçimdeki hastalıklı duyguyu kontrol etmeye çalışarak bir nefes verdim. Ellerimle dikkatimi dağıtarak bir sonraki formaya uzandım. Kahretsin, bu Jake'in. "Sonunda mı? Ne yani, dolapta kapana kısılmış gibi kapıyı açacak bir anahtar mı arıyorduk?"

Çocuklar bana zayıf gülümsemeler sunuyor. Saptırmalarımı yutmuyorlar. "ama dostum," diye mırıldandı Morrow. "Bilmelisiniz ki sizin bir Diğer takımlardan itibar, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, Jake'in formasını düzeltirken gözlerim işimde.

Novy boğazını temizliyor. "Evet, görünüşe göre Pens ve Kings'ten bazı adamlar bu konuda konuşuyor. Bizimkilerden bazıları da onlarla sohbet ediyor. Az PT odasında bu konu hakkında konuşuyorlardı. Avery onları kışkırtmış."

"Bu hiç hoş değil," diyor Morrow, sesi sert.

Novy güven verici bir baş hareketiyle, "Evet, Rays'in adamlarımız hakkında konuşmasına müsamaha göstermeyeceğiz," diyor. "Yukarıda bu konuda konuşan pisliklerin kışkırtmalarına tekme bastık, o yüzden bu konuda endişelenmeyin bile."

İşimden başımı kaldırıp sertçe bakıyorum. "Kim tarafından?" "Kinnunen," diye cevaplıyor Morrow.

"Mars'ın böyle bir müttefik olduğunu kim bilebilirdi ki?" Novy gülüyor. "Bütün sezon boyunca en çok onun konuştuğunu duydum. Perry'ye kaldırdığı ağırlıklı neler yapabileceğini anlattı."

"Evet, ama sonra Finceye geçti," diye ekliyor Morrow.

"Zavallı çocuğu ağlattım. Bana Fince bağırmasını asla istemiyorum," diyor Novy, dehşet içinde başını sallarken gözleri büyümüştü.

Morrow, "Avery'nin nesi var bilmiyorum," diye mırıldanıyor. Novy kollarını kavuşturarak, "Evet, o adam tam bir pislik," diye homurdanıyor. "Avery'yi tanımıyorum.

Dürüst olmak gerekirse onu neden işe aldıklarını bilmiyorum. Keşke onu kovup Price'ı işe alsalardı."

Aralarına bakıyorum. Rachel bir şey söylemedi ama Avery'nin ününü biliyorum. Ve oyunlarda biraz etkileşime girdiklerini gördüm. Her zaman Rachel'ı küçümsüyor ve onu asılı bırakıyor. Bence onun tarafından tehdit edildiğini hissediyor olabilir. "Bekle, o da mı cıvıldıyordu?" Gözlerimi çocuklara dikerek söylüyorum.

Novy omuz silkerek, "Mars'ın üstesinden gelemeyeceği şey değil," diye yanıtlıyor.

"Yerini öğrenmesi gerekiyor, yoksa çocuklar ona sırtını dönecek," diye ekliyor Morrow. "PT şefimin takım arkadaşlarımla önünde onları azarlamasını istemiyorum.

benden. Bu yaramaz."

"Ve hey-Sanford," diye mırıldanıyor Novy, masanın etrafından dolaşıp yanımda durarak.

Ona bakıyorum, nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum, hiçbir şey belli etmemeye çalışıyorum.

"Buradaki mesele şu ki, eğer bize bir şey söylemek istersen... söyleyebilirsin. Sen ya da Compton. Çünkü bu bir takım. Yeni bir takım olabilir, ama bizim gördüğümüz kadarıyla, bir süre daha burada kalmak istiyoruz."

"Evet, " diye ekliyor Morrow. "Takım aile demektir."

"Burada iyi bir atmosfer istiyoruz," diye devam ediyor Novy. "Saçmalık ve drama istemiyoruz. Şaka yapmak başka bir şey. Hepimiz şakaları severiz. Bir adamı eşcinsel olduğu için eleştirmek başka bir şey," diye ekliyor, yüzü ciddi. "Siz sadece bize hangi ucun yukarıda olduğunu söyleyin, biz de sizi cıvıldatan bir sonraki adamın son adam olmasını sağlayalım."

Başımı sallıyorum, bu beklenmedik destek gösterisi beni şaşırtıyor. "Peki... şu anda bize bir şey söylüyor musun?" Novy soruyor, bir kara kaş yükseltildi.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum, hayal kırıklığının sözlerimi gölgelemesine izin vermemeye çalışarak. "Hiçbir şey yok. Jake ve ben sadece arkadaşız."

"En iyi arkadaşlar, değil mi?" Morrow sırtıtarak ekliyor. "Ayrı yataklarda yatan ama birbirlerinin cümlelerini tamamlayan en iyi arkadaşlar. Tam bir Bert ve Ernie durumu, değil mi?"

O gülerken ben gözlerimi deviriyorum.

"Peki ya Jake kafasını kışından çıkarıp senin buçuk av olduğunu fark ederse?" Novy alay ediyor. "hâlâ sadece arkadaş mı olacaksınız, Bert?" Başımı sallıyorum. "Dinleyin, pislikler. Eğer Jake'le olmaktan öteye geçerse, bunu ilk siz ikiniz öğreneceksiniz, tamam mı? Şimdilik kendi sikimi yalayacağım. Ama önce bunları ütülemeyi bitirirsem,

ve ikiniz de dikkatimi dağıtıyorsunuz."

Novy bir adım öne çıkarak kolunu omuzlarıma doladı. "Madem dikkatin dağıldı, gel de Compton'ı bulmamıza yardım et. Kahvaltıda ona da ağır yükler yükleyeceğiz."

"Ve hesabı aldığından emin olun," diye ekliyor Morrow.

Ütüyü kapatarak peşlerinden gidiyorum. Bununla başa çıkana kadar odaklanamayacağım. Jake'le konuşmam gerek. Ama önce Rachel'ı bulmak istiyorum. İnternetteki dedikodularla başa çıkma konusunda eşsiz bir deneyime sahip olan o. O ne yapılacağını bilir.

"Hey," diye seslendim. "Bu sabah Doktor Price'ı göreniniz oldu mu? Ona bir sipariş sevkiyatı hakkında bir şey sormam gerekiyor."

"Evet, aşağı indiğimizde onu gördük," diye yanıtlıyor Novy, odadan çıkarken yolu göstererek.

"Kahve arabasında bir adamla samimi görünüyordu," diye ekliyor Morrow, biz merdivenlere doğru yürürken gözleri telefonundaydı.

Koridorun ortasında durdum. "Hangi adam?"

Morrow omuz silkiyor, gözleri hâlâ telefonunda. "Bilmiyorum, yakışıklı bir adam."

"Yakışıklıydı, değil mi?" Novy gülerek şöyle der. "Tanrım, sen de mi? Rays D-line'da kalan tek heteroseksüel erkek ben miyim?"

"Ne? Dövmeli ve havalıydı." Benim boş bakışlarım üzerine Morrow hemen ekliyor, "Yani, sen de dövmeli ve havalısın Sanny. Burada senin yerini almaya çalıştığımızı sanma."

"Evet, Snuffy. Tanıdığımız en havalı adam sensin," diye dalga geçiyor Novy. "Ateşli Doktor kolundaki şekerin de senin kadar havalı olmasını isterdi."

Rachel söz konusu olduğunda kıskançlık duymadığımı düşünüyorsam, bu lanet olası pencereden dışarı çıktı. Dövmeli, havalı, yakışıklı bir adam sevgilimin kol şekeri gibi mi davranıyor? Jake'i unut. O kendi başının çaresine bakabilir. Resmen bir kasırgayı takip ediyorum.

"Harrison!" Antrenman buzunun önündeki tribünlerden aşağı doğru koşuyorum, lift üzerinde çalışan bir çift artistik patenciyi ürküttüğümde bunu umursamıyorum.

Kardeşim ve ben neredeyse on dakikadır labirentteki fareler gibi birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz. Sonunda ona kıpırdamadan durmasını ve beklemesini söyledim. İşte orada, rengârenk dövmeli ön kolları kot pantolonunun cebinde duruyordu. Benimkiler gibi iri yarı bir atlet değil. Benim boyumda ve yapımda, benimle aynı siyah saçlara ve kahverengi gözlere sahip.

Ona doğru koşuyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü omzuna gömüyorum. "Burada olduğun için çok mutluyum," diyorum. Tom Ford kolonyasının sıcak, odunsu kokusu bir güvenlik battaniyesi gibi davranıyor, endişelerimi ve korkularımı anında hafifletiyor.

Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek. Harrison burada.

O da bana sarılıyor, kolları belime sıkıca sarılıyor ve yüzü hafifçe dönerek yanağımı öpüyor. "Hey, Lem."

Aile lakabımı kullanmasına iç geçirdim. Babam biz on yaşındayken bulmuştu. Rachel Rachello oldu, o da Limoncello oldu, o da bir şekilde Lemonhead'e dönüştü. Şimdi sadece Lem.

Parlak dövmeli kollarını tutarak geri çekiliyorum. "Bana burada ne halt ettiğini söylemek ister misin?"

Bana hançer gibi bakıyor. "Gerçekten burada durup bana bunu soracak mısın?" "Harrison-"

"Oh, bunu yapıyoruz," diye homurdanıyor. "İkizim haftalarca aramalarımдан kaçarak yeryüzünden silinmeyecek, biliyor muydun?"

Somchai başka bir kedi mi evlat edindi?"

"Ne?" Nefesim kesildi. "Ama sen kedilerden nefret edersin-"

"Kedilerden nefret ettiğimi biliyorum. *O* da bunu biliyor. Ama geçen hafta teyzesi, restoranının arkasında bir kutuda yavru kedi bulduğuna dair başka bir acıklı hikayeyle geldi. Görünüşe göre, biri hariç hepsine ev bulmuş. Şimdi Kayısı adında şeftali ve krem rengi bir yavru kedim var ve Hermès marka ev ayakkabılarımın üzerinde uyuyor."

"Oreo nasıl karşıladı?" Gözlerimi kocaman açarak mırıldanıyorum.

"O iyi, bekle, siktir." Ellerini sertçe benden uzaklaştırıyor. "Asla olmaz. Bunu benim üzerimden çeviremezsin seni sinsi küçük çakal."

Lanet olsun. Onu köşeye sıkıştırmıştım. İyi yerleştirilmiş bir nefes daha alsa, ben başımı sallayıp mırıldanırken iki aylık hayat detaylarını bana boşaltmak üzereydi. Bu bana sorgu lambasını tekrar bana çevirmeden önce en az otuz dakika daha kazandıracaktı.

İtiraf etmeye hazır değilim, Harrison'a bile. Hâlâ çok erken gibi geliyor. Çocuklar ve ben, insanların işimizi bilmesine hazır değiliz. Neyiz ki biz? Onlara ne diyeceğim? Onlar benim erkek arkadaşlarım mı? Ortaklarım mı? Birbirlerine ne diyorlar? Bu henüz birleşik bir cephe mi? Bu soruların cevaplarını bilmeden işimizi yabancılarla paylaşmak ihanet gibi geliyor.

Harrison bir yabancı değil. O bir Price. Sırlarımı mezara ve ötesine götürecek. Ama *bizden* biri değil. Benim adamlarımdan biri değil.

Ve işte o zaman şaşırtıcı gerçek yüzüme çarptı... Onlar artık benim adamlarım. Ilmari, Jake ve Caleb. Harrison değil. Babam değil. Hayatımda ilk kez, yakın çevrem değişti. Gözlerim yaşardı. Harrison artık benim adamım değil. Bu beni hiç düşünmediğim kadar incitti. Kendimi bölünmüş gibi hissediyorum. O benim ikizim, kardeşim ve dünyadaki en iyi arkadaşım ama artık benim insanım değil.

Başımı sallayarak gözyaşlarımı geri çekiyorum. "Harrison," diye inliyorum.

Yavaşça başını sallıyor, eli yanağıma hafifçe okşamak için kalkıyor. "Sorun yok, Lem. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun." İki elimle yüzümü kapatıyorum ve o da iç çekerek nazik bir elle sırtımı okşuyor. "Onun adıyla başlayalım."

Bir kahkahada boğuluyorum. "Tanrım, berbat haldeyim. Bu konuda neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum."

Bana sempatik bir bakış attı. "Belki de ona aşık olduğun ve benim onaylamamamdan korktuğun içindir. Bu yüzden saklanıyordun

değil mi? Bir oyuncuya mı aşık oldun? Hepimiz maçın görüntülerini izledik. Babam dün gece Steve ve halkla ilişkiler ekibinden uyarı aldı. Senin deli kığını korumak için aşırı çaba harcıyorlardı."

İç çektim. Demek Poppy'nin bilip benim bilmememin nedeni buymuş. Numaram takip edilemez. Aile ile basın arasındaki tüm temaslar babamın halkla ilişkiler ekibinden geçiyor. Eğer basın bana ulaşmaya çalışıyorsa, babamdan geçmek zorunda... ve şimdi de Poppy'den.

"Babam biliyor mu?"

"Neden beni sabahın köründe kiralık bir uçağa bindirdi sanıyorsun?"

"Seattle'dan mı uçtun?" Şaşkın bir ifadeyle kaşlarımı çattım.

"Hayır, yine New York'taydım. Gördün mü, o kadar münzevi bir yengeç gibiydin ki nerede olduğumu bile bilmiyordun. Ya kıyamet kopsa ve birbirimizi bulmak zorunda kalsak, ha? Oklahoma'da bir yerlerde kaybolurdun ve benim ters yönde olduğumu bilmezdin."

Zayıf bir kahkaha attım. "Yani babam seni buraya beni azarlaman için mi gönderdi?"

"Beni buraya seni *kontrol* etmem için gönderdiler," diye düzeltiyor. "Babamın uçağını kullandım," diye ekler. "Hadi ama Lem. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Price ailesi önce gelir. Birbirimize bağlıyız. Bokun fana çarpmak üzere ve Fiyatlar organize olmak zorunda. Hikayeyi doğru anlatmalıyız. Ve o adamlarla tanışmak istiyorum... yoksa adamlar mı?" diye sırtarak ekliyor. "Dedikodu siteleri çılgınca spekülasyonlar yaparak eğleniyorlar. Burada iki adamlarla mı uğraşıyorsun, Lemon Cake?"

O haklı. Önce Price ailesi. Ya da en azından Price ailesi önce *gelir*. Onları karanlıkta bırakmak, yapmadıkları bir pisliği daha temizlemeye çalışmak adil değil. "Aslında üç."

"üç mü?" Harrison saatine bakarak söylüyor. "Üç adam."

Kıpırdamadan durur, yavaşça yukarı bakar. "Bunu tekrar söylemek ister misin?"

Bakışlarını tutuyorum. "Üç erkeğe aşık oldum, Harrison. Ben onlara aşığım, onlar da bana... ve ikisi de birbirlerine aşık. Bu..." Omuz silkiyorum, ne olduğumuzu tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Her ne kadar uysa da, mükemmel basmakalıp görünüyor. Biz dağınık mükemmelliğin mükemmel karmaşasıyız. Olduğumuz şeyi seviyorum. Onu korumak, saklı ve güvende tutmak istiyorum. Ama seksi, hokey oynayan kediler artık çantadan çıktı. Harrison biliyor.

"Oh...kahretsin," diye mırıldanıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Tamam, yani umm... siktir." Ağır bir nefes verdi. "Tamam o zaman. İsimleriyle başlayalım."

"Kahveyle başlayalım," diye karşı çıkıyorum.

Başını sallıyor, bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet... kahve. İyi fikir."

"Mars!" Spor salonunu geçip egzersiz bisikletlerinin olduğu sıraya doğru havlıyorum.

Sonunda bisikletin üzerinde oturuyor, elinde telefon, ter döküyor. yüzünde. Sesimi duyunca keskin bir bakış attı. "Ne oldu?" "Jake nerede?"

Sesimdeki panik belirtisini kontrol etmeye çalışarak söylüyorum. I Rachel ve gizemli adamını da bulamadı. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı, gözleri tekrar telefonundaydı. "Peki, Rachel nerede o zaman?"

"Ofis," diye yanıtlıyor.

"Hayır, öyle değil. Görünüşe göre, tesiste yakışıklı, siyah saçlı, dövmele bir adamla kol kola görülmüş."

Pislik herif sırtıtmaya cüret ediyor, bakışları yüzümden dövmele koluma kayıyor. "*Senin* hakkında dedikodu yapıyor olmaları mümkün değil mi? Hepsi dün geceki forma numarandan bahsediyor."

"Tam *burada*, *seninle* bu zaman döngüsü içinde sıkışıp kalmışken nasıl olur da onun takıldığı seksi erkek ben olabilirim?" diye homurdanıyorum. "Kızımızın neden başka bir erkekle flört ettiğini hiç mi merak etmiyorsun?"

Bana dik dik bakarken kaşları mavi gözlerinin üzerine düşüyor. "Neden daha yüksek sesle konuşmuyorsun? Plajda seni duyduklarını sanmıyorum."

"Tamam. Gidip onu kendim bulacağım!" Seslendiğinde antrenman tesisinin etrafında bir tur daha atmaya kararlıyım.

"Caleb, bekle!"

Döndüğümde onun egzersiz bisikletinden indiğini ve yüzünü kurulamak için bir ter havlusu aldığını görüyorum. "Geliyor musun?"

"Sadece seni beladan uzak tutmak için," diye yanıtlıyor. "Rachel'ın yaptığının gayet makul bir açıklaması olduğuna eminim. Ve bu kıskançlık onun hoşuna gitmeyecektir," diye ekliyor, beni ciddiyetle bir aşağı bir yukarı süzerek. "Topla onu."

Derin bir nefes alıyorum, hayal kırıklığım kaynıyor. Ama lanet olsun, o haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Bu duyguyu sevmiyorum. Ben o adam değilim. Ben kıskanmam. Bir nefes daha alıyorum.

"Daha iyi
misin?"

Yavaşça
başımı
sallıyorum.

"Ben olsam kahve arabasını kontrol ederdim" diyor, ter havlusunu omzuna atarken.

"Zaten orada görülmüştü," diye cevap veriyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek kapılara yöneliyorum. Garip bir his ama topallığım birden daha da kötüleşti, sanki bedenim bana ihanet ediyor, kendimi rezil etmeden önce beni yavaşlatmaya çalışıyor.

Ama endişelenmiyorum. Mars beni geride tutacak. Beni gerçekten utanç verici bir şey yapmaktan alıkoyacak, dizlerimin üzerine çöküp Rachel'a bizi daha düşünceli, daha seksi bir adam için terk etmemesi için yalvarmak gibi.

Antrenman tesisinden geçip sadece Rays'e özel alandan çıkarak büyük, cam duvarlı avluya doğru ilerliyoruz. Kahve arabası, hepsi de aynı saç modeline sahip, tasarım kazaklarının üzerine küçük kabarık yelekler giymiş artistik patinajcı annelerle dolup taşıyor.

Tüm gözler Mars'a odaklandığı için görünmez de olabilirim. Birkaç hevesli çocuk koşarak yanıma geliyor. Ben odanın etrafına bakarken o araya giriyor, merhaba diyor ve birkaç el sıkıyor. Onu hiçbir yerde göremiyorum. Mars'tan bir parça almak isteyen hayranlar etrafımızı sarmadan önce buradan çıkmalıyız.

"Artistik patinajı izlemeyi seviyor," diyor çocukların başlarının üzerinden. "Mola verip tribünde oturuyor ve kahve içiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. "Çünkü onu izlemeyi seviyorum," diye omuz silkerek cevap veriyor.

Güldüm ve onu kolundan tuttum. "Pekâlâ Bay Kinnunen, gitme vakti. İsveç yosunu sargısı ve sıcak taş masajınızın vakti geldi. Güle güle deyin çocuklar. Toronto'ya karşı ona şans dileyin."

"Hoşça kalın Bay Kinnunen!"
diye . "Görüşürüz, Mars!"

Onu çekmeme izin veriyor, ikimiz de ana antrenman sahasına açılan kapılara doğru ilerliyoruz. Pist tıklım tıklım dolu. Elllerinde düdüklere olan birkaç yetişkin kaosu kontrol etmeye çalışırken çocuklar antrenman yapıyor.

"Burada değil," diyor Mars ben daha bakmaya fırsat bulamadan.

"Emin misin?"

"Onu görüyor musun?" diye soruyor kaşlarını çatarak. "Şey, henüz değil, ama-"

"Onu hissediyor musun?"

Ona göz kırpmıyorum. "Ne, onu *hissediyor* musun? Telekinezi gibi bir şey mi?" İç çekerek beni omuzlarımdan tuttu ve yüzümü ona çevirdi.

"Mars, ne-"

"Gözlerini kapat ve nefes al," diye mırıldandı. "*Yap şunu.*"

Gözlerimi kapatıyorum ama nefesim göğsümde bir kaya gibi duruyor.

"Her zaman fazla düşünmeyi bırak," diye yatıştırır. "Düşünmeyi bırak. Sadece *dur...* ve nefes al." Abartarak büyük bir nefes alıp veriyor.

Sığ bir nefes alıp. "Tekrar."

Daha derin bir nefes daha alıyorum. "Güzel. Şimdi gözlerini aç."

Onları açıp ciddi yüzüne bakıyorum.

"Rachel'ı tanıyorsun," diye mırıldandı. "Rachel'ı seviyorsun. O senin bir parçan, değil mi?"

Başımı salladım.

"Evet?" diye

bastırıyor. "Evet,"

diye tekrarlıyorum.

"O zaman onu burada hissediyorsan bana söyle. Düşünme. Bakma. Sadece hisset. O burada mı?"

Bir nefes daha alıp kendimi daha sakın bir kafa yapısına bırakırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Koltuğa uzandığım ve onun kollarımda olduğu o tembel anlarda nasıl hissettiğimi, mutfığa girdiğinde nasıl hissettiğimi düşünüyorum. Dokunaklı bir insan değilim ama onun için deniyorum. Onun dokunuşlarını istiyorum. Bana baktığında vücudumun nasıl ısıldadığını düşünüyorum. Ona doğru çekiliyor.

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Bu küçük, güzel bir sihir numarası."

"O burada mı?" diye tekrarlıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, Mars. O burada değil."

"O zaman aramaya devam ederiz," diyor topuklarının üzerinde dönerek. "Artistik patinajcılar zaten bir sonraki pistte."

Şimdi o önde, koridordan aşağıya daha küçük piste doğru ilerliyor. Burada pleksiglas yok. Odaya adımımı atar atmaz bakışlarım keskin bir şekilde sola dönüyor, ona doğru çekiliyorum.

Ve işte orada, yolun yaklaşık üçte birinde tribünde oturuyor, siyah tişörtlü, kot pantolonlu, kolları dövme, siyah saçlı bir adamın yanına sokulmuş. Kahvelerini yudumluyorlar, vücutları birbirlerine dönük, buzda kayan iki gençten tamamen habersizler.

Evet, bu adam gitmeli. Boğazımda kısık bir sesle hırılayarak ilerliyorum.

"Caleb," diyor Mars o uyarıcı sesiyle.

Sanki o da bizi hissedebiliyormuş gibi, Rachel'ın kafası yukarı fırlıyor. Gözleri ağlamış gibi pembe ve şiş görünüyor.

Oh, bu da ne. Bu adam , ölmüş.

Ona bir şeyler mırıldanıyor ve o da ukala bir sırıtışla bankta arkasına yaslanıp yaklaşmamızı izliyor. Ve ölmek istediği için kolunu kızın omzuna atıp bana göz kırpmıyor.

"Rachel, kim bu herif?"

Lanet olsun. Daha düşünmeyi bile bitiremeden kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Ve çoktan ona dönmüş, onu itip , duyamadığım bir şeyler söylüyor. Mars tam arkamda, kocaman eli omzumda.

Benim daha havalı, daha ince versiyonum gülme cesaretini gösterdi, öne doğru eğilip "Ben onun kocasıyım. Sen kimsin lan?"

"Harrison!" Göğsüne bir tokat atarak ağlıyorum. Tanrım, ne kadar da küçük bir kışkırtıcı. O ve Caleb arasında kim daha kötü bilmiyorum. At En azından yalnızız, zaten bu yüzden Harrison'ı buraya sürükledim. Bize en yakın kişi, pistin en ucunda duran ve Bluetooth hoparlörlerle uğraşan artistik patinaj koçu.

Benim salak ikizim Caleb'in aleyhine gülerек kendini güldürüyor. Mars, Cay'in arkasında duruyor, bir eli omzunda, sanki fiziksel kısıtlamaya ihtiyacı varmış gibi. Caleb'i yatıştırmakla Harrison'ı tribünün tepesinden itmek arasında bir seçim yapamadan yeni bir ses ortalığa karışıyor.

"Oh, hoooly kahretsin! Burada saat ikiyi mi gösteriyor?"

Dördümüz birden döndüğümüzde Jake'in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşı yönden piste doğru yürüdüğünü görüyoruz. Tribünlere tırmanıyor ve kardeşime elini uzatıyor. "Harrison, değil mi? Seninle tanışmak çok güzel dostum."

Biraz şaşırın Harrison elini uzatır ve Jake'elini sıkmasına izin verir. Caleb, "Burada olduğumuzu nereden biliyordun?" diye sorar.

"Mars bana mesaj attı," diye cevaplıyor Jake. "Çok erken değil. Novy ve Morrow onlara kahvaltı ısmarlamam için çok garip davranıyorlardı."

Caleb kıpırdamadan durur, yüz ifadesi dikkatle örtülüdür.

Jake tüm dikkatini tekrar kardeşime yöneltiyor. "Tanrım, biliyor musun, eminim bunu çok duyuyorsundur ama *tıpkı* babana benziyorsun," diyor ikimizin arasına bakarak. "Haklısın Seattle. Çok yakışıklı bir adamsın," diye ekliyor Harrison'a göz kırparak.

Harrison elini Jake'in elinden çekerek, "Mutlu bir evliliğim var," diye cevap verir.

"Sen onun ikizisin," diye mırıldandı Caleb.

Harrison kendini toparlayarak ona sırtıyor. "Evet. Ve sen de grubun Tweedle Dumbass'ı olmalısın."

Jake bizden bir sıra aşağıdaki tribüne otururken homurdanıyor. "Tweedle Dumbass..." Caleb'a bir bakış atıyor. "Sanırım bunu Snuffy'den daha çok sevebilirim-"

Caleb kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sakın buna cüret etme," diye mırıldanıyor.

"Ve sen de İsveçli olmalısın," diyor Harrison, gözleri Ilmari'nin üzerinde.

Mars ve ben aynı anda "Finn," diyoruz.

"Ne dedim ben?" Harrison bana bakarak söylüyor.

"İsveçli dedin," diye cevap veriyorum. "Orası bambaşka bir ülke, H."

"Doğru," diye gülüyor. "Şey... bunlar çocuklar, değil mi? Onlara ne diyorsun- erkek arkadaşların mı? Ekibin mi? Kuku ekibin mi?"

Jake homurdanıyor, ağzı konuşacakmış gibi açık.

"*Yapma*," diye çıkıştım. "İlişkimizden 'amcık takımı' olarak bahseden ilk kişi adadan ilk ayrılan kişi olacak. Anlaştık mı?"

Jake hemen, "Katılıyorum," diye

cevap verir. Caleb başını sallar.

Ilmari hiçbir şey yapmaz. Ama 'amcık' ve 'çete' kelimelerini aynı cümlede kullanmadan önce cehennem buz tutacak.

Harrison, Jake'i göstererek, "Yani... Seattle'daki tek gecelik ilişki sensin," diyor.

Jake güler. "Suçluyum. Ama onun sizin süslü brunch'ınızı terk etmesiyle benim hiçbir ilgim yok-oh, ve hey-mutlu düğünler," der ve yumruğuyla Harrison'ın bacağına vurur.

Harrison, Caleb'ı işaret ederek, "Sen de havaalanındaki dildo adamısın," diye ekliyor.

Ilmari Caleb'e bakarken Jake bir kahkaha daha atıyor. "Sen ne adamısın?"

"Uzun hikâye," diyorum aynı anda Caleb da ona bakıp, "Kasırga'nın bir metre uzunluğunda kalamar dokunaçlı dildosu var. Kibarca rica edersen onu kışına sokar."

Diğer üçü gülerken Ilmari'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

Harrison, "Ve senin İsveçli olduğunu çoktan tespit ettik," diyor.

"Finn," diyor Ilmari, Jake ve ben aynı anda.

"Harrison, onlara sataşmayı kes yoksa Som'u arayıp üç kediyi daha kurtarmasını söylerim," diye tehdit ediyorum, ona en sert bakışımı atarak.

"İyi," diye mırıldanıyor.

Çocuklar gelmeden önce hikayemde çok ileri gitmemiştim, bu yüzden Harrison hala biraz kör uçuyor. Temel şeyleri biliyor, yani hepimizin bu dolambaçlı ilişkiye tökezleyerek girdiğimizi.

"Ne zamandır şehirdesin?" Jake ona sorar.

"Bunu göreceğiz," diye yanıtlıyor Harrison. "Jet beklemede."

Jake homurdanıyor. "Jet mi? Ne yani, ailenin özel jeti mi var da yakıtını sen alıyorsun?"

Harrison ve ben sadece ona bakıyoruz.

"Şey...siktir," diye mırıldandı. "Ailenin özel jeti var."

"Biraz," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "H benim için endişelendi. Buraya taşındığımdan beri tek başıma uçuyorum, bu da büyük kuralları çiğnemek demek."

"Yalnız değildin bebeğim," diye yanıtlıyor Jake, elimi tutmak için bankta öne doğru oturarak. "Kardeşini özlediğini biliyorum ama umarım kendini yalnız hissetmemişsindir-"

"Jake, *hayır*," diye yatıştırıyorum. "Bu sadece... Price Ailesi'nin kuralları, anlıyor musun? Uzun zamandır sadece birbirimize sahiptik. Benimle ilgili bir sorun olduğunu hissettiler ve Harrison yeniden bir araya gelme zamanının geldiğini anladı. Price'lar birbirlerinden ayrılmazlar. Her zaman."

"Sorun mu çıkarıyoruz?" diyor Caleb, hâlâ ikizime temkinli bir şekilde bakarak.

İnsanlara güvenmenin onun için zor olduğunu biliyorum. Elinden geleni yapacaktır çünkü Harrison benim kardeşim ama H her ne kadar kedilerden nefret ettiğini söylese de aslında kendisi de bir kedi. Caleb da öyle. İçimden bir ses yağ ve su gibi anlaşıpacaklarını söylüyor... bir çantadaki kediler gibi. En azından ilk kısa süre için.

Ama onları bundan birkaç Noel sonra, tüm kahveyi nane aromalı yapmak için sinsi bir plan yaparken hırsızlar gibi kalın olarak hayal edebiliyorum. Harrison, Jake'e tahammül edecektir. Ilmari'ye karşı kibar davranacak. Ama Caleb'ı sevecek. Birbirlerini hiç tanıımıyormuş gibi yapsalar bile durmadan mesajlaşacaklar. Harrison, Caleb'ın Noel için Jake'e ızgara yemek kitabı hazırlamasına yardım edecek. Önemli bir şey değilmiş gibi davranacak ve Jake bunun için ona teşekkür ettiğinde Caleb omuz silkecek. Bu arada ben de hüngür hüngür ağlayacağım.

Ortak geleceğimizin o güzel vizyonu bir sabun köpüğü gibi patlayıp kalbimi çarptırırken nefesim kesiliyor. Tanrım, hayalde daha uzun süre kalmak istiyorum. Çocukları ailemin Montana'daki çiftliğinde görmek istiyorum. Ailemin onları sevdiğini ve kabul ettiğini, *bizi* kabul ettiğini bilmek istiyorum. Hediyeleri açarken güldüklerini, Somchai ve annemin mutfakta kahvaltı için Fransız tostı yapmakla meşgul olduklarını görmek istiyorum. Jake sonunda babamı yıpratacak ve onu gitar dersi vermeye ikna edecek. Dört akor öğrenecek ve pes edecek. Sonra çocuklar beni donmuş gölde buz pateni yapmaya sürükleyecek.

"Rakas?" Ilmari bana bakıyor, mavi gözleri yumuşacık.

Boğazımdaki duygu yumağını yutarak gözlerimi kırıştıyorum ve hepsine bakıyorum. Bir şeyi gözden kaçırmışım. Hepsi bana bakıyordu. "Ne?"

Ilmari, "Kardeşin bugün işinin kaçta bittiğini sordu," diye yanıtlıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Artık işim bitti. Eve bırakılmayı bekliyordum."

Harrison homurdanıyor. "Direksiyon başında hâlâ korkak mısın?"

"Benim işim bitti," diyor Ilmari. "Seni ben götüreceğim."

Jake ve Cay'e bakıyorum.

"Daha saatlerim var," diye mırıldanıyor Caleb. "Burada durdukça daha da uzuyor." "Gitmeden önce sana anahtarlarımı vereceğim," diyor Jake. "Ben de seninle geleceğim."

Mars ve Rach."

Caleb bana bakıyor ve gitmeden önce başını sallıyor.

Harrison'a dönüyorum. "Bu gece kalacak mısın?"

"Elbette gelecek," diyor Jake ayağa kalkarak. "Eve geliyor. Biz burada otururken ben zaten market siparişi için mesaj atıyordum. Deniz ürünlerini sever misin, Harrison?"

"Evet," diyor Harrison, ses tonu tereddütlü.

"Harika, bu akşam taşra usulü deniz ürünleri haşlaması yapıyorum - karides ve andouille sosisi, mısır, soğan, patates - her şey var. Çok lezzetli olacak."

"Jake harika bir aşçıdır," diye ekliyorum.

Jake gülerek, "Kahretsin, bu doğru," diyor. "Sen bir şefsins. Michelin yıldızım yok ama idare ederim."

Harrison, "Eminim her şey yoluna girecek," diye yanıtlıyor.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum. Bu iyi bir şey. İkizim beklenmedik bir şekilde burada ve iki buçuk adam ve bir köpekle birlikte yaşadığım sahil evine geliyor. İnternet, ikizimin durumu hakkında çılgınca spekülasyonlar yapıyor.

ilişkilerim, 'idare et' modunda bir NHL halkla ilişkiler müdürüm var ve dört kişinin kariyerinin kaderi şu anda dengede duruyor.

Bu tamamen iyi. Çizgi filmlerdeki hayvanlar örs gökten düşmeden hemen önce hep böyle derler, değil mi? Her şey yoluna girecek.

"A iyi misin?" Ilmari mırıldanıyor, lavaboda bulaşık yıkarken bir eli kalçamı okşuyor.

Başımı sallıyorum, ellerim sabunlu suda bir tabağı ovuyor, sonra da ona uzatıyorum.

Sessizce alıyor. "Endişeleniyorsun."

"Elbette öyleyim," diye cevap veriyorum, ona bakmaya cesaret edemeyerek. "Bu sürdürülemez bir durum. Bunu hepimiz biliyoruz."

Harrison restoranıyla telefon görüşmesi yapmak üzere arka verandaya çıkar çıkmaz Caleb hepimize bu sabah çamaşırhanede Novikov ve Morrow'la yaşananların özetini anlattı. Ben de ofisimde Poppy'ye ne olduğunu anlattım.

Jake telefonunu çıkarıp anında internete girerek dedikodulara kendisi de göz attı. O zamandan beri 'en aza indir' modunda. En az on kez "Sorun değil bebeğim," dedi. "Önemli bir şey değil. Kapıdan çıkarken bunu söyledi, hepimize dondurma almaya kararlıydı, görünüşe göre bu onun her türlü kriz ya da hastalığa karşı çaresi.

Önemli bir şey değil. Doğru ya. NHL oyuncularını Jake ve Caleb'in sonunda eşcinsel olduklarını açıkladıkları dedikodusunu yayıyorlar. Bu arada magazin basını da trajik bir aşk üçgeni içinde olduğumuzu söylüyor. Dedikodular, hiç şüphesiz Aspen Albright gibi keyifli yaratıklar sayesinde, sadece disk tavşanlarıyla yakıt buluyor. 24 saatten kısa bir süre içinde, Jake'in teklifini Caleb lehine reddettiğim dedikodusunu yaydılar. Bir oyuncuyu terk ettiğim için bana deli diyorlar.

Caleb ve pozisyonu hakkında her türlü korkunç, aşağılayıcı şeyi söyleyerek bir ekipman yöneticisi için.

Şu ana kadar mücadeleden kaçmış görünen tek kişi İlmari- Tanrı'ya şükür. Şu anda bu ilgiye ihtiyacı yok. FIHA gözcüleri hâlâ buradayken olmaz.

"Sanırım biraz uzaklaşman gerekiyor," diye mırıldanıyorum, hâlâ ona bakmadan.

"Bu ne anlama geliyor?"

Titrek bir nefes vererek başımı kaldırıyorum. "Henüz bu işin içine sürüklenmedin. Hâlâ kurtulabilirsin."

"Ayrılmak mı?"

"Lütfen Mars," diye bastırıyorum, bakışlarını tutarak. "Mahremiyetini korumak için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ama benimle ilgili hiçbir şey özel değil. Keşke öyle olsaydı," diye ekliyorum tüm içtenliğimle. "Ama böyle bir lüksüm hiç olmadı."

"Mesafe ne demek Rachel?" demeden önce bir dakika sessiz kaldı.

Gerçek adımı kullanmasından nefret ederek irkiliyorum. "Mars, bu senin kavgan olmak zorunda değil," diyorum. "Düşünmen gereken bir kariyerin var. Sadece NHL kontratın değil, Olimpiyatlar da var, hatırladın mı? Eğer bu iş daha da büyürse, sen de bu işin içine çekilirsen..." Başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor.

"Ünlü dergilerinden korkmuyorum," diye mırıldanıyor.

"Seni endişelendirmesi gereken magazin basını değil, Mars. NHL basını. Dışarıda bizi anlamayacak bir dünya hokey hayranı var. Gaddar ve acımasız olacaklar ve bizi yıkmaya çalışacaklar. Bana inanmıyorsan Harrison'a sor," diyorum ve cam kapıdan dışarı, telefonuyla volta attığını görebileceğimiz yeri işaret ediyorum. "Jake ve Cay ile başladı bile - eşcinsel olduklarına dair tüm bu söylentiler. Sadece bloglar ve medya korsanları da değil, Mars. Diğer oyuncular da var. Bu sabah dedikoduları duydun. Kapatmak zorundaydın."

"Çaylakların çenelerini kapalı tutmayı öğrenmeleri gerekiyor," diye mırıldandı karanlık bir sesle.

"Bu iş birkaç cıvıl cıvıl çaylaktan daha büyük ve sen de bunu biliyorsun. Dedikodular yeterince kötüleşirse, FIHA seni pas geçecektir, Mars. Daha güvenli bir seçenek seçeceklerdir, durdurulamaz bir kötü basın fırtınasına bağlı olmayan birini."

"Yani... bana gitmemi mi söylüyorsun?"

Ses tonu beni parçalıyor. "Sana bir şey yapmanı söylemiyorum. Ve beni terk etmeni istemiyorum-tanrım-" Ondan uzaklaşıyorum, ellerimi tekrar sabunlu suya sokuyorum, öfkeyle bir sonraki tabağı ovuyorum.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, ona bakmam için beni cesaretlendiriyor. Ön kapı beni kurtardı. Kapı açılıp kapandıkça alarm ötüyor.

"Hey, bebeğim, sevdiğin şerbetten yokmuş ama badem sütü bulduk!" Jake girişten sesleniyor. "İçinde kurabiye hamuru ısırıkları var ve düşündüm ki-ne oluyor?" Mutfağa giriyor, Caleb hemen arkasından geliyor, Poseidon da peşlerinde. Endişeli bakışları ben ve Ilmari arasında gidip geliyor.

Caleb dondurma torbasını adaya düşürür. "Ne oldu?" Ilmari, "Rachel gitmemi istiyor," diye mırıldanıyor.

"Ne oluyor lan?" Jake'in nefesi kesildi. "Rach-"

"Kulta, *hayır*," diyorum kolunu tutarak. "Seni *korumaya* çalışıyorum-" "Beni idare etmeye çalışıyorsun," diye homurdanarak uzaklaşıyor. "Deniyorsun benim adıma karar vermek için. Ben *kendi* kararlarımı *kendim* veririm Rachel."

"Ama buna dayanamıyorum," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Hayatını mahvetme fikrine *dayanamıyorum*. Bir ömür boyu koruduğun bir şeyi senden koparmak. Sen mahremiyet istiyorsun, Ilmari. Hokeyin hayatınızın hikayesi olmasını istiyorsunuz, kiminle çıktığınızın değil. Olimpiyatlarda oynamak istiyorsun."
_"

"*Seni* istiyorum," diye karşı çıkıyor ve beni omuzlarımdan tutuyor. Öfkesinin sıcaklığı bir ateş gibi çatırdıyor. İkimiz de nefes nefese kaldık, fırtınalı mavi gözlerine bakarken başımı geriye eğdim.

"Mars," diye fısıldıyorum, hissettiğim her şeyi kelimeye dökmeye çalışıyorum.

"Bana bir daha öyle deme," diye homurdanıyor. "Bana bir daha asla öyle deme. Onlar diyebilir ama sen diyemezsin."

Nefesim kesildi, kafam karıştı. "Mars, ne-"

"Bu benim adım *değil*," diye bağılıyor. "*Ortağım* beni adımla çağırarak isim. Söyle."

Kollarında sarsılıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Ilmari," diyorum nefes nefese. "Tekrar söyle."

"Ilmari."

"Ben senin için kimim Rakas?" diye sorar, sesi alçalır, büyük bir duyguyla derinleşir. "İnsanlar sana benim kim olduğumu sorduğunda ne diyeceksin?"

Kollarımı kaldırıyorum, ellerimi göğsüne bastırıyorum, sağ elim kalbinin üzerinde geziniyor. Kalbi elimin altında öfkeyle çarpıyor. "Kontrol mü istiyorsun? Bundan sonra ne olacağı konusunda söz sahibi olmak mı istiyorsun? O zaman bana ne istediğini söyle. Benim için kim olmak istiyorsun-"

"Her zaman bu kadar korkak olmayı bırakmanı istiyorum," diye bağılıyor, iki eliyle yüzümü kavrayıp beni esir alıyor. "Hayatın boyunca saklanamazsın Rakas. Kötü şeylerin olmasını engelleyemezsin -kendine, kardeşine ya da herhangi birimize. Biliyorum çünkü ben de senin gibi yaşadım, hayatımı küçük tutmaya çalıştım. Aslında tek yaptığım kendime bir kafes inşa etmektir. Sonra kendimi o kafesin içine hapsettim ve kendime parmaklıkların gerçek olmadığını söyledim."

Sözleri beni ikiye böldü, çok derinlere gömdüğüm gizli gerçekleri ortaya çıkardı. Çünkü o haklı. Korkularımın bir kafese dönüşmesine izin verdim. Başarısızlık korkusu. Kendimin, etrafımdaki anlatının ve başarımın kontrolünü kaybetme korkusu. Bilinmeyenden korkmak. Ailemi hayal kırıklığına uğratma korkusu. Her zaman değersiz, yeteneksiz Price olarak bilinme korkusu.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Sanırım hayatım boyunca korktum."

Başını sallıyor ve gözyaşlarımı silmek için başparmağını kaldırıyor. "O zaman benim istediğim de bu Rakas. Korkularının yükünü taşıyacak kişi olmak istiyorum. Şüpheden, endişeden, güvensizlikten... Hepsini benim omuzlarıma bırak. Ben yeterince güçlüyüm. Eğilmeyeceğim. Kırılmayacağım. Onları senin için taşıyacağım, böylece özgür olabilirsin, Mun Leijona."

Bir elimi bileğine sarıp dokunuşuna yaslanırken daha fazla gözyaşı döküyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"'Dişi aslanım' demek," diye yanıtlıyor. "Çünkü sen benim için busun ve hep öyle oldun: korkusuz, siyah saçlı bir dişi aslan. Kendine benim gözlerimden bak Rakas. Jake'in gözlerinden. Caleb'in gözlerinden."

Başımı sallıyorum. Yeterince güçlü olmak istiyorum. Herkesin gördüğü kişi olabileceğime inanmak istiyorum.

"Seni görüyorum, mun leijona. Onlar da seni görüyor," diye ekliyor Caleb ve Jake'i işaret ederek. "Sevdikleriniz için her türlü tehlikeye göğüs gerersiniz. Her dağa tırmanır, her uçuşumun tepesinden atlarsınız. Sizininki gibi bir aşk vahşi ve tehlikelidir. Sizi dizginlemeye ya da ruhunuzu kırmaya çalışmayacak erkeklere ihtiyacınız var. Sizi *koruyacak* erkeklere ihtiyacınız var. Kalbinizin izin verdiği ölçüde özgürce sevebilmeniz için size güvenli bir alan sağlayacak erkeklere. Biz o adamları."

Jake ve Caleb adanın etrafından dolaşarak onun yanına geliyorlar. Artık tamamen ağlıyorum, onlara uzanırken çirkin gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor

ellerim tişörtlerine yapışıyor. Caleb'in eli omzuma gidiyor, Jake ise yüzümü kavrayıp bana şefkatle bakıyor.

Ilmari, "Kendinizi bize emanet edin, biz de sizin için savaşmaktan *asla* vazgeçmeyelim," diyor. "Asla yolumuzdan sapmayacağız, asla tereddüt etmeyeceğiz. Hiçbir çıkış yolu aramayacağız. Bizi sevin ve karşılığında sizi nasıl sevdiğimizi izleyin. Tek bir aile. Tek bir birim. Parçalanamaz."

Jake'e bakıyorum, konuşmasını bekliyorum.

Elleri yanaklarımın yumuşak tenine hafifçe dokunuyor. "Seni sevdiğimi biliyorsun Rachel. Bunu buradaki Bay Avrupa Aksanlı gibi süslü bir şekilde söylemiyor olabilirim - ki bunun için de teşekkürler," diye ekliyor Ilmari'ye ters ters bakarak. "Haftalarca on kelime bile konuşmuyorsunuz. Ama *konuştüğünüz* iki seferde de, basılıp evde ücretsiz hamilelik testiyle birlikte satılması gereken konuşmalar yapıyorsunuz."

"Odaklan, Jake," diye mırıldanıyor Caleb başını sallayarak

"Doğru ya-" Bana geri dönüyor ve ben onun maskaralıklarına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bebeğim, seni seviyorum," diyor, havayı yumuşatarak. "Sen benim bütün dünyamsın. Ama bunu gizli tutmak beni öldürüyor. Benden bu kadar. Ben de seninle halka açık olmak istiyorum," diye ekliyor. "Ben varım. Bu hikâyeyi sahiplenmek ve onunla birlikte koşmak istiyorum. Bunun önüne geçmek ve tüm şüphecilere bunun işe *yarayabileceğini* göstermek istiyorum."

Ama sonra Caleb'a temkinli bir şekilde bakıyor. "Sen ne düşünüyorsun? İçimizdeki en özel kişi sensin. Burada yaptığımız şey oldukça gergin olabilir. Seni sert bir spot ışığının altına sürükleyecek..."

Caleb'ın karşısına geçip elini tutuyorum. "Jake bu işi çok hafife alıyor," diyorum. "Basın daha iyiye gitmeden daha da kötüleşecek," diye açıklıyorum. "Çok yeni olacağımız için, inceleme de iki kat daha uzun sürecek. Geçmişimizdeki hayaletlerin peşine düşecekler - eski sevgililer, aile, arkadaşlar, eski takım arkadaşları. Çılgın hikayeler anlatacaklar. Korkunç olacak," diye itiraf ediyorum, kalbim boğazımda.

"Hepiniz her gün işinizi riske atıyor olacaksınız," diye devam ediyorum. "Aileniz size sırtını dönebilir, arkadaşlarınız sizden uzaklaşabilir. Takım arkadaşlarınız, koçlarınız, patronlarınız, hatta tüm lig size sırtını dönebilir." Bakışlarımı Ilmari ve Jake'in üzerinde tutuyorum. "Elde etmek için bir ömür boyu çalıştığınız her şeyi... elinizden alabilirler. Yeterince kötü basın olursa bizi diri diri gömerler."

Ilmari, "Bizim işimiz risk almaktır," diye yanıtlıyor. "Eğer risk almaya değer dersek, üstesinden geleceğimize dair bize güvenmek zorundasınız."

"Ben buna değmem," diye fısıldıyorum, gözlerim yine yaşıyor. "Ben buna değmem-"

Caleb içeri girip beni omuzlarımdan yakaladı. "Yeter artık. Tamam mı? Sakın bir daha bunu söylemeye cüret etme. Rachel, bu sadece seninle ilgili değil, yoksa hâlâ anlamadın mı? Her şeyi senin için riske atmıyoruz. *Bunun* için riske atıyoruz," diyor eliyle etrafı göstererek. "*Bizim için*. Aletlerimizi sürerken sana kraliçe diyebiliriz ve Tanrı biliyor ki eğer çeneni kapatıp bize izin verirsen hayatının geri kalanında her gün sana kraliçeymişsin gibi davranacağız ama bu bir demokrasi. Hepimiz kendi nedenlerimiz için bu işin içindeyiz." Çocuklara bir bakış atıyor. "Oylama yapalım derim."

Nefesim kesildi. "Oylama mı?"

"Evet. Halka açılmayı oyluyoruz," diye açıklıyor. "Artık yok. Artık sır yok," diye ekliyor, bakışlarını tutuyor, çifte anlamı açık. Tanrım, bunu yapacak. Jake'e nasıl hissettiğini söylemeye hazır.

"Benim oyumu biliyorsun," diyor Jake. "Seattle'dan beri bu işin içindeyim. Şu anda tüm sosyal medya platformlarıma girip çatılardan haykıracağım."

"Hayır," diyor Caleb çabucak. "Yarınki maçı atlatacağız. Finlandiyalı gözlemciler Mars için hâlâ burada. Ve yarın Toronto'dayız," diye ekliyor.

Jake'in bakışları kararır. "Sakın bana hatırlatma."

"Yarını atlatırız," diyor Caleb tekrar. "Sonra bir plan yaparız." Hepimize şöyle bir göz gezdiriyor. "Anlaştık mı? Yarından sonraya kadar kimse tek kelime etmeyecek."

Ilmari kollarını göğsünde kavuşturarak başını sallıyor. "Peki," diyor Jake.

Caleb bana baktı. "Kasırga mı?"

Başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. Yarından sonra. Yani bu bizim son huzur ve sessizlik gecemiz. Fırtına öncesi sessizlik. "Hadi hep beraber sahile gidelim," diyorum. "Dolunayın altında yürüyelim, sadece biz ve okyanus."

"Ya Harrison?" Jake omzunun üzerinden ağabeyimin hâlâ dışarıda olduğu yere bakarak soruyor, telefona bağırırken çılgınca el kol hareketleri yapıyor ve şüphesiz bir şefi ağlatıyor.

Gülümsüyorum. "Biz dönene kadar Sy'a bakabilir. Şu anda sadece adamlarımla birlikte olmak istiyorum."

(Aynı gün, Toronto Maple Leafs ile oynuyoruz ve ben durumdayım. Toronto'yla oynadığımda hep dağınık olurum. Psikolojik bir şey. Ne? Kanepeye uzanıp tüm travmalarımı dökecek havada değilim. Yapmam gereken bir iş var ve onu yapacağım.

Harrison şehirden ayrılıyor. Rachel, babalarının özel jetine atlamadan önce veda etmek için onunla birlikte havaalanına gidiyor. Onu kıskanmamaya çalışıyorum. Amy tatil planlarını iptal etmek zorunda kaldı, yani onu tekrar görmem yaz aylarını bulabilir. Bu çok uzun bir süre.

Dayanamayıp cebimden telefonumu çıkardım ve onu aradım. Sanki bunu bekliyormuş gibi ilk çalışta cevap veriyor. "Selam, kardeşim."

"Hey, Am." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece onun sesini duymaya ihtiyacım var. "Bugün Toronto'da oynuyorsun," diyor sessizliğime.

"Evet. Şimdi arenaya gidiyorum." "Cay nasıl?"

Ben nereden bileyim? Onu okumak imkansız. Bu arada, ben her şeyimi koluma takan açık bir kitabım. Bu sabah bana üç kez sakın olmamı söyledi. "O iyi," diyorum.

Amy telefonda iç geçiriyor. "Hiç kolaylaşıyor mu?" Kenara çekilirken şeridimi kontrol ediyorum. "Hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? Ya da yeni kızın hakkında konuşabiliriz-"

"Am, sanırım ben biseksüel olabilirim," diyerek kestim. "Ya da... Bilmiyorum bile. Queer belki. Etiketlerden nefret ederim. Erkeklerden de hoşlanmıyorum."

"Tamam," diyor nazikçe. "Yani kendini biseksüel hissetmiyorsun ama öyle olabileceğini mi düşünüyorsun? Neden?"

Sol elim telefonu tutarken tek elle bir dönüş daha yaparak ofluyorum.
"Nedenini biliyorsun."

"Caleb," diye yanıtlıyor. "Her zaman Cay'di. O senin ıstakozun."

Başımı sallıyorum. Amy ile ilgili her şey ya bir *Friends* göndermesi ya da bir film alıntısı. "Ben eşcinsel değilim," diyorum tekrar.

"Ama ve Haberler o diyerek sen " o mırıldanıyor. "Benim telefon bildirimleri geçen gün çıldırdı."

"Evet," diye mırıldandım. "Ve yakında bunun geldiği yerde çok daha fazlası olacak."

"Ne demek istiyorsun? Jake, her şey yolunda mı? Bu kızla mı ilgili? Rock yıldızının kızı mı?" "Amy, o Seattle Girl."

Nefes nefese kalır. "Aman Tanrım... neden bir şey söylemedin?" diye ağlıyor. "Tanrım, Caleb bunu nasıl karşıladı? Ne kadar üzüldüğünü hayal bile edemiyorum. Tanrım, bunu mu demek istiyorsun? Bu bir Edward-Jacob-Bella durumu mu? Kardeşimin kalbini kırdığı için bir uçağa atlayıp rockçı bir pilici yumruklamak zorunda mı kalacağım-"

"Amy, hayır," diyorum onun üzerinden. "Hayır, öyle değil. Bu..." Derin bir nefes alıyorum. "Tamam, oturuyor musun?"

"Jake, beni korkutuyorsun..."

"Birlikteyiz," diyorum. "Üçümüz. Biz-o-bu bir aşk üçgeni değil, lanetli ya da korkutucu da değil. Bu mükemmel bir şey. Amy, hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Birliktesiniz," diye tekrarlıyor. "Üçünüz mü? Sen onunla, sen onunla ve-"

"Onunla birlikte," diye ekliyorum. "Evet, bir de üçüncü bir adam var. Kaleci Mars Kinnunen'i tanıyor musun?"

"Sen de mi kalecinle birlikte?"

"Hayır," diyorum gülerek. "Yani, onunla birlikte ama bizimle birlikte değil. Yani hep birlikte yaşadığımız için bizimle ama... Bunu iyi açıklayamadığımı hissediyorum."

"O senin metamorun," diye yanıtlıyor. "Benim meta-neyim?"

"Metamour," diye tekrarlıyor gülerek. "Bu, partnerinizin platonik partneri için kullanılan çok eşli bir terim."

"Peki sen metamorları nereden biliyorsun?"

"Çünkü Ben a kültürlü ve kültürel olarak hassas Dünyayı gezen bilim insanı," diye yanıtlıyor. "Ve polyam ile de uğraştığım biliniyor."

Bir ok gibi dik oturuyorum, neredeyse telefonumu düşürüyordum. "Bu da ne Amy? Ciddi misin sen? Şu an çok ciddi ol."

"Ciğerin patlamasın," diye gülüyor. "Bu gece oynaman gereken bir maç olduğunu unutma."

"Amy..."

Öfkelendi. "Sana her şeyi anlatmıyorum, Jake. Üniversitede deneyler yaptım ve son zamanlarda birileriyle çıktım. Bilirsin, hayatımdaki o yalnız boşluğu doldurmak için. Çok çılgınca bir şey değil," diye ekliyor. "Kalecim, ekipman müdürüm ve spor hekimimle birlikte yaşamak gibi değil. Bu arada seks nasıl gidiyor? Eminim gerçek dışıdır," diye dalga geçiyor.

Kız kardeşimle telefonda konuşurken aletimin sertleşmemesi için anıları bastırmaya çalışıyorum. "Amy, şu anda bu lanet arabanın içinde atabileceğim çılgılık."

Kıkırdıyor. "O kadar iyi, ha?"

Rachel'ın yüzümde zıplayan göğüslerinin görüntüsüyle savaşıyor inliyorum, Mars onu arkadan alarak sikime biniyor. "Hayatımın en iyi seksi. Her seferinde beni öldürüyorlar. Asla geri dönmeyeceğim. Asla. Onlar benim için her şey."

"Senin adına mutluyum, Jake. Seattle'lı kızınla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Sesindeki tereddütü hissediyorum. "Ama... tüm bunlar nasıl olacak?" dediğinde buna hazırım. Hayranlarının senin birdenbire queer poliamoriye dönüşünün nüanslarını anlayacak kadar aydınlanmış olacağını sanmıyorum."

"çalışıyoruz," diye yanıtlıyorum.

"mi çalışıyorsun? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bir planımız olduğu ve ortaya çıkacağımız ve her şeyin yolunda gideceği anlamına geliyor."

"Bekle, dışarı çıkmak derken... dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bensiz halka açılmalarına pek izin veremem," diyorum. "*Benim* evimde yaşıyoruz, Amy."

"Siz olmadan halka açılmalarını mı istiyorsunuz?"

"Sikeyim hayır," diye homurdandım. "Ben bunun içindeyim. Sonuna kadar. Ölüm bizi ayırana kadar, anlıyor musun?"

"Evet... ama bu sadece Rachel'la mı? Rachel'la birliktesin ve onun başka sevgilileri olmasını onaylıyorsun ve hep birlikte mi yaşıyorsunuz... yoksa Cay ve kalecinle de mi birliktesin?"

"Mars heteroseksüel," diyorum hemen. "Ve benim tipim değil. Sana söyledim; erkeklerden hoşlanmıyorum."

İç geçiriyor. "Peki Caleb ne olacak?"

"O benim." Kelimeler içgüdüsel olarak ortaya çıkıyor ve söylenecek bir şey kalmadığını fark ediyorum. Gerçek bu. Caleb Sanford benim. Onun her şekilde benim olmasını istiyorum. Ama korkuyorum. Kendimi tutuyorum. Taşıdığım bu ağırlık, içimi kemiren bu lanet travma, eğer izin veririm beni boğacak.

"Onunla konuşmalısın, Jake."

"Hayır. Toronto gününde olmaz.

Konuşamam."

"Belki de bugün en iyi gündür," diye karşı çıkıyor. "Bir noktada, bu işin peşini bırakmalısın. Eminim Caleb'le konuşsan o da aynı şeyi söyleyecektir."

Sessizce oturuyorum, tek ses sinyal lambamın tıkırtısı. "Korkuyorum," diye itiraf ediyorum.

"Neyden korkuyorsun?"

"Yeterli olamayacağımdan korkuyorum. Benim onlara ihtiyacım olduğu gibi onların da bana ihtiyacı olmayacağından korkuyorum. Cay'e nasıl hissettiğimi söyleyemem. Lanet kalbimden bir parça daha koparıp tutması için ona veremem. O zaten bir parçaya sahipken olmaz."

"Neden ona da bir parça vermiyorsun?"

Kahretsin, şimdi gözlerim yaşıyor. Onlarla savaşıyorum, ikizime derin ve karanlık gerçeklerimi itiraf ediyorum. "Ya beni benim onu sevdiğim gibi sevmiyorsa? Ya sadece arkadaşım olmak istiyorsa-"

"O seni seviyor, Jake."

Başımı salladım. "Hayır, onu okumak çok zor."

"Jake, beni dinle," diyor sert bir sesle. "Caleb Sanford sana aşık. Ona sor, sana söyleyecektir."

"Bunu hak etmiyorum," diye fısıldıyorum. "Başıma gelen iyi şeyleri hak etmiyorum-"

"Jake, *dur*-"

"O daha çok hak ediyordu," diyorum sonunda, en derin gerçeğim dökülürken bir damla gözyaşı. "O daha iyiydi, daha hızlıydı, daha güçlüydü-"

"Jake-"

"Her şeye sahip olamam, Amy. Hayat bu şekilde işlemiyor. Tüm hayallerimizin gerçekleşmesi için yaratılmadık. Bu çok kolay. Çok adaletsiz."

"Yani... ne?" diye homurdanıyor, saçma sapan acıma partimden bıktığı belli. "Kendini ve bu süreçte Caleb'ı cezalandıracak mısın? Bektan bir şey oldu ve şimdi kendini bir ömür boyu

Neredeyse mutlu mu? Bu aptalca, Jake. Ve Caleb'a tamamen haksızlık. *Konuş* onunla. Bunu bugün yap. Bu berbat bölümün sonuna bir nokta koy ve sayfayı çevir."

İçimi çekiyorum, otoparkta bana ayrılan yere yanaşıyorum ve motoru durduruyorum. Orada oturup arabamın önündeki gri beton direğe bakıyorum. "Neden bu kadar akıllısın?"

"Çünkü beyin hücrelerinin yarısını anne karnında emdim."

Başımı sallayarak homurdanıyorum. "Bilim böyle işlemez."

"Sen nereden bileceksin, aptal? Yaşamak için bir sopayla bir lastik parçasına vuruyorsun."

Gülüyorum. "Evet, koca robot beyinli bilim insanı kız bir Hot Pocket'ı bile ısıtamıyor."

"Bu tam olarak bir kez oldu ve o mikrodalga da arızalıydı," diye karşı çıkıyor kızgın bir öfkeyle.

Bir dakika daha sessizce oturuyoruz, sadece çağrı dalgalarını paylaşıyoruz. "Seni seviyorum Amy," diye mırıldanıyorum. "Seni özlüyorum."

"Jake, hiçbir fikrin yok. Bana daha sık fotoğraf gönder, tamam mı? Ve yakında yeni kızınla görüntülü sohbet etmek istiyorum. Kaleciyle de doğru düzgün tanışmak istiyorum."

"Eve gel," diyorum, bir kolumu direksiyonun üzerine koyarak öne doğru oturuyorum. "Biletleri alacağım. Sen ne yapman gerekiyorsa yap, sadece... Seni görmem gerek. Rachel'la tanışmanı istiyorum."

"Jake," diye iç geçirdi, bana hayır demeye hazırdı.

"Yapmak üzere olduğumuz şey gerçekten çok korkutucu Amy," diyorum. "babam anlamayacak ve - kahretsin -" diye iç geçirip alnımı koluma yaslıyorum. "Korkuyorum. Büyük konuşuyorum ama değer verdiğim insanlarla aramda bir şeylerin değişmesini istemiyorum. Lütfen beni dışlamayın."

"Jake, *asla*," diyor. "Beni dinliyor musun? Senden uzaklaşmamı sağlayacak hiçbir şey yapamazsın. En önemlisi de kaderinde sevmek olan insanları sevmek. Eğer onlar artık senin ailen ise, o zaman benim de ailemdirler."

Göğsümde küçük bir hafiflik hissederek gülümsüyorum. "O da çift yumurta ikizi."

Amy gülüyor. "Tanrım, tabii ki öyle. Ondan nefret mi edeceğim?"

Bir dakika düşündüm. "Hmm... Yani, ikiniz de bilim adamısınız... ikiniz de köpekleri ve yogayı seviyorsunuz."

"Şimdiye kadar her şey yolunda görünüyor."

Tanıştığımız geceyi hatırlayarak ofluyorum. "O bir zodyak kızı."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Amy. "Sanırım bu büyük bir suç değil. Ama ay burçlarımızı karşılaştırmaya kalkarsa, ona meme yumruğu atma hakkımı saklı tutuyorum."

"Göğüslere zarar vermene izin veremem," diyorum yumuşak bir gülümsemeyle. "Çok mükemmeller. Ayrıca, kız cehennem gibi kavgacı. Bitiremeyeceğin bir şeye başlama."

"Not edildi," diye yanıtlıyor. "Hey, Jake?" "Evet?"

"Hayattaki her iyi şeyi hak ediyorsunuz. Size gelmesini beklemeyin. Git ve al."

Gözlerim yine yaşarıyor. "Sana bir bilet alıyorum. Eve dönüyorsun."

"Çok meşgulüm."

"Her zaman çok meşgulsün. Yine de geliyorsun."

"Eğer eve dönersem, bir daha asla ayrılamayabilirim," diye itiraf ediyor, kendi sesi de titriyor şimdi.

"Güzel," diyorum nefes nefese. "Hoşça kal Amy."

"Güle güle, Jake. Bu gece iyi kay. Ve güvende kal."

Dikkatli olun.

Profesyonel hokey oynarken söylemesi yapmaktan daha kolay. Her antrenmanda, her maçta sakatlanma riski vardır. Bir D-man olarak, vuruşları aldığımdan daha fazla yapıyorum, ancak her iki şekilde de potansiyel zarar var. Ve bu gece Brett Marchand sahadayken kimse güvende değil.

(Otuz dakika sonra disk düşecek ve kendimi toparlamak için tek yapabildiğim bu Nabzım düzensiz bir şekilde atarken avuçlarım nemli hissediyor. Bu Bu boş koridorda dururken ses kulaklarımda .

Teknik olarak, sorun ben değilim. Lanet olası Jake. Toronto maçında onu izlemeye dayanamıyorum. Geçmiş yıllarda, o maçlara gitmezdim. Olmuyormuş gibi davranmak bu gece bir seçenek değil, çünkü artık onun lanet olası ekipman menajeriyim. Burada olmak zorundayım. İşimi yapmak zorundayım.

Jerry ile bu gece yedek kulübesinde oturması için anlaştım bile. Ahırda olmam gerekebilir ama buzun üzerinde olamam. Hayır, bu gece koşucu ben olacağım. Sadece soyunma odasında meşgul olacağım ve televizyona bakmayacağım.

"Hey, Caleb! İki inçlik siyah bir şey lazım. Bana yardım edebilir misin?" Yeni çocuk Nate koşarak geliyor. Hokeyi çok seven iyi bir çocuk ama yoğun maç günü rutininin iplerini yeni yeni öğreniyor.

Çömelip ayaklarımın dibindeki kutuyu karıştırırken dizim sızlıyor. Küfrederek bir avuç dolusu siyah, iki inçlik bant rulosunu kapıp Nate'e uzatıyorum.

"Harika. Sağ ol dostum."

"Jerry'ye on dakika içinde bıçak kutusuyla geleceğimi söyle!" sesleniyorum.

Köşeyi dönüp bıçak bileme makinesinin tek başına durduğu yere geliyorum. Döğmeye basıyorum, makine vızıldayarak çalışıyor. Güvenlik gözlüklerimi takıp derin bir nefes alıyorum.

"Hey," diye sesleniyor bir ses.

Zıplıyorum, kapatma düğmesini çeviriyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Rachel, Rays üniformasının içinde orada duruyordu. Bu gece gözlüklerini takmış, çok az makyaj yapmış ve saçlarını at kuyruğu yapmış. Septum yüzüğünü takma konusundaki isteksizliğini aştığını görmek hoşuma gidiyor. Artık neredeyse hiç çıkarmıyor.

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyor, yüzünde muzip bir gülümseme, parmak uçlarında yükseliyor ve beni öpüyor. Sadece bir öpücük, alışkanlık gibi hızlıca.

"Bu ne içindi?" Yakınlığını iliklerime kadar hissederek mırıldanıyorum. "Çünkü seni seviyorum," diye yanıtlıyor. "Başka bir nedene ihtiyacım var mı?"

Başımı sallayarak bir nefes verdim. Onun varlığı yardımcı oluyor. Onun bu kadar yakınımda olması beni sakinleştiriyor. Kahretsin, ben de Jake kadar kötüyüm. Ondan sarılmasını istememe ramak kaldı.

"Hazır mısın? Puck yakında düşecek," diyor hâlâ gülümseyerek. Bir sorun olduğunu bilmiyor. Ona söylemedik. Bilmesini istemiyorum.

"Neredeyse bitti," diyorum ve dikkatimi bıçak kutusuna veriyorum.

Oyun öncesi gösterisi başladı, müziğin nabız gibi atan ritmi duvarları titretiyor. Bunu göğsümde hissediyorum, sanki yüzlerce çekiç kemiklerime vuruyormuş gibi.

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir halde, "Bu gece benching mi yapıyorsun?" diye soruyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Sen mi?"

"Evet, Tyler bu gece benim idare etmemi istedi. Davidson ve olası kırık parmağıyla uğraşıyor."

Morrow'un bıçağını kutuya geri koydum. "Davidson parmağını mı kırdı? Ne zaman- Mars iyi mi?"

"O iyi," diyor hemen. "Kelso'yu şimdi değiştiriyorlar. Ilmari iyi. Tam havasında. Genelde oyun öncesi ondan uzak durmaya çalışırım," diyor omuz silkerek. "Dürüst olmak gerekirse, bu gece ikisinden de uzak duruyorum. Jake büyük bir ruh hali içinde. Bir şey mi oldu?"

"Onu rahat bırak," diye mırıldanıyorum, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken dikkatim tekrar elimdeki bıçaklara odaklanıyor. Kahretsin, o gözleri ve o yüzü var. Sorularla sıkıştıracaktır. Bu konu hakkında şimdi konuşamam.

"Neden?" diye . "Cay, sorun ne-" "Bırak onu," diyerek sözünü kesiyorum.

Sert sözlerim karşısında şaşkınlıkla başını çeviriyor. "Caleb..." "Bak, onun Toronto'yla küskünlüğü var, tamam mı? Bu iş ne kadar çabuk oyun biterse, o kadar iyi olur."

Bana bakıyor, o koyu renk gözleri o kadar açık ve dürüst ki. Parmaklarının ön kolumun dövme kolunu okşadığını fark etmiyorum bile. Onu susturmalıyım, yoksa beni parçalayacak.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kahretsin, bu kadına aşığım. Baskı yapmıyor, zorlamıyor. O soruyor. Bana elini uzatıyor. Bunu benim seçimim yapıyor. Bana hep daha fazlasını yapma, daha fazlasını alma, daha fazlasına sahip olma seçeneği sunuyor.

Başımı salladım. "Bırak onu. Lütfen-" Ne için yalvardığımı bile bilmiyorum.

Lütfen git buradan. Lütfen kal. Lütfen sarıl bana. Lütfen acımı dindir.

"Benden ne istiyorsun?" diyor. Yine destek, sorgusuz sualsiz sadakat. Denemeden beni parçalıyor.

"Hiçbir şey. Bak, bunları bitirmem lazım," diyorum kutuyu işaret ederek.

"Tamam." Elini bırakıp geri çekiliyor. Bana

Açıkça istediğim alan ama lanet olsun, tanıştığımız ilk gece yaptığı gibi üzerime atlamasını da istemiyorum. Onu her yerde hissetmek istiyorum; kokusunu, sıcaklığını, saçlarının yumuşak ipeksi dokusunu. Onun özünün bu stresli gecenin lekesini silmesini istiyorum.

O uzaklaşırken, ona seslendim. "Hey, Kasırga..." Dönüp omzunun üzerinden bakıyor. "Hmm?"

"Daha sonra duşta hayvanlar gibi sevişmek ister misin?" Ona aslında aramaya geldiğini bildiğim gülümsemeyi verecek iradeyi bularak söylüyorum.

Homurdanıyor, bana gülümsüyor ve eğer bu benim nefes almamı biraz daha kolaylaştırmıyorsa lanet olsun. "Hiç sormayacaksın sanmıştım. Görüşürüz, Sanford."

Başımı sallıyorum, dikkatimi tekrar bıçak bileyiciye vermeden önce onun gidişini izliyorum. Düğmeye basıyorum, mırıldanarak çalışıyor. Ses, kalbimin göğsümde attığı gümbürtüyü bastırmaya yardımcı oluyor.

Bir NHL maçı altmış dakikadır. Her biri yirmi dakikalık üç devre. Sürekli rotasyonda olan üç çift D-men ile bu Jake için yaklaşık yirmi dakika aktif oyun anlamına geliyor - eğer J-Lo ile bu gece iyi kayarlarsa daha fazla. Altmış dakikada yirmi dakika buzun üzerinde olacak. Altmışta yirmi dakika, bu süre zarfında kalbimin atışı duracak.

Yirmi dakika... Benim hayatım yediden biraz fazla bir sürede değişti.

(Jake'in bir sorunu var. Genellikle soyunma odasında partinin can damarıdır.

Sürekli dikkatimi dağıtıyor. Sorular soruyor, bir şeyler çalıyor.

Kasetim. Rachel'dan önce konuşmalarımızı hokeyle sınırlı tutardık. Şimdi aklına ne gelirse soruyor.

*Fince'de su aygırı nasıl söylenir? En sevdiğin
suşi türü nedir?*

Bu gece değil. Bu gece mezar gibi sessizdi, sessizce oyun öncesi hazırlıklarını yapıyordu - sopalarını sarıyor, hazırlanıyor, geriniyor, tekmeliklerini bantlıyordu. Şimdi buzun üzerinde aç bir köpekbalığı gibi dolaşıyor.

Korku filmi izlemeyi severim. Bu, filmde seyircinin kahramanın karanlık bir güç tarafından ele geçirilmiş olabileceğine dair bir ipucu edindiği andır. Buzun üzerinde esneme hareketlerimi yaparken, gözlerinin akını görmeyi umarak ona bakıp duruyorum.

Rachel'ın da fark ettiğini biliyorum. Bankın köşesinde durmuş, elinde tablet, yüzünde endişeli bir ifadeyle onun kaymasını izliyor. Keşke onun korkularını hafifletmek için yapabileceğim bir şey olsaydı.

Ama şu anda onları düşünemem. Oyunuma odaklanmalıyım. FIHA gözlemcilerinin bu maça gelmek istemelerinin bir sebebi var. Toronto'da da Finlandiyalı bir oyuncu var: Timo Mäkinen. O da sağ kanat oyuncusu ve onu da izliyorlar. Bana karşı nasıl oynadığını görmek istiyorlar. Bear'a gol atmasını görmek istiyorlar.

Mäkinen'i severim, iyi bir oyuncu. Ama bu gece ona bir sayı vermem için cehennemin donması gerek. Onu şimdi buzun diğer ucunda görüyorum. 27 numara.

Hızlı. Harika ayak hareketleri var, diski iyi kullanıyor. Koç Tomlin ve ben onun son görüntülerini inceledik. Şutlarını hazırlamayı seviyor. Eğer savunmam onu acele ettirebilirse, dikkatsiz davranacaktır.

"Compton!" Buzun üzerindeki yerimden bağıyorum, tam bir bölünme içinde uzanıyorum. "Compton!"

Jake kayarak yanıma geldi ve önümde durdu. "Ne?" Başının üzerinde oluşan fırtına bulutu ortalığı kasıp kavurmaya hazır görünüyor.

Buzun üzerinde öne doğru yuvarlanıyorum, diz çökme pozisyonuna gelene kadar bacaklarımı geriye doğru kaydırıyorum. "27 numarayı görüyor musun?"

Gözlerini kısarak buza bakıyor. "Evet. Mäkinen. O da Finli, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu gece gol atamayacak."

Jake'in karanlık bakışları bana yöneldi. "Onunla bir derdin mi var?"

"Hayır. Ama gözlemciler bu gece bana gol atmasını istiyor. Bunun olmasına izin vermeyeceksin. Onu özensiz atışlar yapmaya zorla. Diğerlerine söyle."

Başını sallıyor, hâlâ iş yapıyor.

O dönüp kayarak uzaklaşmaya hazırlanırken ben de ayağa kalkıyorum. "Hey-"

Arkasını dönüyor ve ben kayarak yaklaşıyorum, adımımı atarken engelleyicim omzuna gidiyor. "Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Sormayacağım. Tek bir sorum var: Burada mısın?"

Bana sertçe bakıyor, kara kaşları çatılırken daralıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"*Burada mısın?*" Tekrar ediyorum. "Bu gece buzda mısın? Çünkü eğer değilsen, hemen şimdi Koç'a gider ve seni yedek bıraktırırm."

Omuz silkerek benden uzaklaşıyor. "Buradayım Mars. Tam buradayım amına koyayım." Kendi isteği dışında. Yüzünün her yerinde bunu görüyorum.

Burada olmak istemiyor.

Kızgın ve korkmuş. Kesinlikle yanlış bir şeyler var.

"Neden sen kendi oyununu oynamıyorsun, ben de kendi oyunumu oynayayım," diye mırıldanıyor. "Bana hep bunu söylüyorsun, değil mi?"

"Jake-"

Düdük çalıyor. Zamanımız doldu. Pozisyon almak zorundayız. Kayarak gidiyor ve ben de gidişini izliyorum.

Derin bir nefes alarak patenimi itiyorum ve buz üzerinde kayarak kale çizgisine doğru ilerliyorum. Buza sürtünme ritüelimi yerine getiriyorum, işim bittiğinde sopamla kalenin her iki yanına vuruyorum. Sonra soluma bakıyorum, bakışlarım iki inç kalınlığındaki kırmızı çizgiye kilitlenmiş. Gol çizgisi. Derin bir nefes alıyorum.

nefesimin sıcaklığı maskeme doluyor. Bu gece hiçbir şey o çizgiyi geçmeyecek.

(Başlangıç pozisyonuma kayıyorum. Sol savunma. Bana paralel olarak J-Lo kayarak durdu. Göz göze geldik ve başımızı salladık. Kendini , pakın düşmesine hazır.

Önümüzde Langley, Sully ve Karlsson da yerlerini aldılar.

Buzun üzerinden karşımdaki Toronto defans oyuncusuna bakıyorum ve kanım donuyor. 60 numara, Brett Marchand. Kocaman bir herif, rugby oyuncusu gibi yapılı; geniş omuzlar, kalın bir boyun. Ve kamyon gibi vuruyor.

Yıllarca yılda iki kez ona karşı oynadım. Atlantik Grubu takımlarından birinde oynasaydım daha fazla olurdu. Tanrıya şükür Rays, Metro Division'da yer alıyor. Bu geceden sonra, sezon sonuna kadar bu pislği bir daha görmek zorunda kalmayacağım.

Kalabalık çılgına dönmüş, maçın başlaması için ayağa kalkmış. Disk düşüyor ve sanki tüm duyularım lazere odaklanıyor.

İşini yap.

Siktir, Toronto harika bir takım. Pakın kontrolünü kazandılar ve forvetler buzda uçuyor. J-Lo ve ben harekete geçtik. Mars'ın arkamda olduğunu biliyorum, ceza sahasında bekliyor, insanlar arasında bir dev. Ona ulaşmak için, bu pivot beni geçmek zorunda.

Sert bir kontrol. Ona omzumla vurup pakı elinden alıyorum. Pakı buzun üzerinde bekleyen Langley'e doğru gönderiyorum. Çocuk bir mermiden daha hızlı uçarak kayıyor. Bana Caleb'i o kadar çok hatırlatıyor ki, korkutucu.

Langley Marchand tarafından durdurulan bir pas vermeye çalışırken kalabalık yuhalıyor. İşini yapıyor, ileri pas atıyor. Tam bir öğretici. Süslü disk kullanımını forvetlere bırakacak.

Toronto hücumu bizi zorluyor ve pakı orta çizgiye geri getiriyor. J-Lo ileride kalıyor ve ben geride duruyorum.

"Gözünü dört aç!" Mars bana sesleniyor. "27'yi izle!"

O bunu söylerken pak Mäkinen'e geçiyor ve Fin kanat oyuncusu ileriye fırlıyor, beni orta sahaya gidiyormuş gibi göstermeye çalışıyor. Onun yerine sağa dalarak duvar boyunca kaymaya hazırlanıyor. Tam , şut penceresini kapatıyorum. Homurdanıyor ve pakı geri veriyor.

Onu takip ediyorum, ikimiz de Mars'a ve kaleye doğru ilerlerken geriye doğru kayıyorum. Forvetleri Sully ve J-Lo ile pakı kontrol için kavga ediyor.

"Temizle!" Mars körüklüyor.

Çizginin üstündeki pozisyonumu koruyorum, herhangi bir yaklaşımı engellemeye hazırım. "Ortaya doğru geliyor!"

Ben hazırım, pivotlarına tam cepheden bir şut atıyorum, pakı ondan uzaklaştırıyorum ve Karlsson'un bir metre ilerisine buzun içine doğru uçuruyorum. Peşinden koşuyor, ayakları buzı kesiyor.

"İyi temiz," diye sesleniyor Mars .

Başımı sallıyorum, harekete geçmeden önce J-Lo'yu izliyorum. İşareti veriyor ve ikimiz de yedek kulübesine doğru uçuyoruz. Morrow ve Novy vardiya değişimi için hazırlar, yerimizi almak için tahtaların üzerinden atlıyorlar.

"Hey, 27'ye dikkat et!" Morrow'a sesleniyorum. "Mars bu gece gol atamayacağını söylüyor."

Morrow başıyla onaylıyor ve Karlsson Marchand'la olan mücadelesini kaybedip diskler buzun üzerinden Rays kalesine doğru fırlarken yerimi doldurmak için koşturmaya başlıyor.

İki dakikadan daha az bir süre geçti ve bu şimdiden bir köpek dövüşü gibi hissettiriyor.

TER ALNIMDAN AKIYOR, ATLETİMİ ISLATIYOR, YAKIYOR.

Gözlerim. İkinci periyot başlıyor ve sanki üç saattir bu buzun üzerindeymişim gibi hissediyorum. Skor 2-1. Bir sayı öndeyiz. Mars kızgın ama en azından Toronto'nun golünü Mäkinen atmadı.

Ayı resmen oynamak için ortaya çıktı. Acımasızca şutlar atıyor ve biz yorgun forvetlerimizin boşluğunu doldururken bizi hırpalıyor. Ama devre arasına daha 15 dakika var.

Mars bu gece ofansif oynuyor ve son maçlarda gördüğümde daha fazla kaleyi terk ediyor. İlerliyor ve Mäkinen'le ceza sahasında buluşuyor.

Mäkinen bunu beklemiyordu. Atışını beceriksizce yapıyor ve Mars pakı tam zamanında uzaklaştırarak Langley'e gönderiyor.

Ama Langley çok ileride. Peşinden gitmek için dönüyor ama Marchand bir yük treni gibi onu ezip geçiyor. Langley dönerek buzun üzerine düşüyor ve ben öfke dolu bir çığlık atıyorum. Sersemlemiş ama zarar görmemiş bir halde ayağa kalkmasını beklerken nefes alamıyorum. Marchand'ın peşinden koşuyor, geçmek için ateş etmeden önce onu durdurmaya çalışıyor.

Mäkinen'i hallettim, J-Lo'yu Mars'la birlikte kaleye geçmesi için bırakıyorum. Onu geri istiyorum. Bu şekilde oynamasını istemiyorum, Marchand buzdayken olmaz.

"Mars, kutuya gir," diye bağıriyorum, paniğim beni ele geçiriyor.

Mäkinen'i gerekenden daha sert itiyorum ama bu onu geri döndürmeye yetiyor. Bu bana kaleye doğru ilerlemek için birkaç değerli saniye kazandırıyor.

"Mars, geri çekil, ben hallederim!"

Kaleye geri dönmesi gerekiyor. Kalede güvende olmasını istiyorum. O böyle dışarıdayken nefes alamıyorum. Ama dışarıda oynamaya kararlı, bu sert forvetlere karşı koymaya hazır. Bu iyi bir strateji. Adam bir dev. Korkunç biri. Onları diken üstünde tutuyor, şutlarını daha geriden çekmelerini sağlıyor.

Tam Sully ve J-Lo'nun pakı temizlediğini düşünürken, aynı anda birkaç şey oluyor. Sully arkadan sert bir darbe alıyor. Sonra J-Lo'nun ayağı takılıyor ve pateni 34 numaranın sopasının ucuna takılınca neredeyse dengesini kaybediyor. Bu onu kalenin yan tarafına doğru kaydırıyor ve Mars'a giden yolu açık bırakıyor.

Çok uzakta. Buradan görebiliyorum.

"Mars, geri çekil!" Ama bağırıam onay yardım edemez.

Mars cesur bir seçim yaparak sıcıriyor, kendini geriye ve düz bir şekilde atıyor, ayakları kalenin bir ucunda, kolları diğerine doğru uzanmış, sopası yere çarparak buza düşüyor.

Toronto forveti pirouette yaparken maskesinin ızgarasına bir kar spreyi isabet eder ve şutu Mars'ın tüm vücut savunması tarafından engellenir. Forvet J-Lo'ya takılıp düşüyor ve ikisi de buza çakılıyor.

Atış engellendi ama şimdi Mars'ın ribaunt için toparlanması gerekiyor. Çırpınıyor, dizlerinin üzerinde doğrulabilmek için vücudu kıvrılıyor. Kaleyi bu şekilde koruyamaz. Soldan ne geldiğini göremiyor.

Ama yapabilirim.

"Mars!" Haykırıyorum. Buzları yırtıyorum, Mäkinen arkamda unutuluyor. Ama artık çok geç. Çok yavaşım.

Marchand çok hızlı kayarak doğrudan ceza sahasına giriyor, pak sopasının ucunda ve Mars'a çarpıyor. Disk Mars'ı kırmızı çizginin üzerinden takip ederken, o da kendi kalesinin içinde geriye doğru gidiyor. Acı çığlığını duyuyorum, o derin ses içimi delip geçiyor, kemiklerimi sızlatıyor.

Kalecim
sakatlandı.

Mars yaralandı.

Hokeyde bir numaralı kural mı? Kaleciye *asla* dokunma.

Öfkeyle kükreyerek sopamı bir kenara fırlattım ve eldivenlerimi düşürdüm. Yapacağım son şey olsa da bu adamın kanını akıtacağım. Marchand'a doğru hamle yapıp onu buza yapıştırıyorum. Ve sonra bir hayvan oldum. Ulaşabildiğim her yerini yumrukla sadece kırmızıyı görüyorum. O benimle boğuşurken yumruklarım kaskına çarpıyor.

Uzun süredir yalnız değilim. Buzdaki her Ray eldivenlerini düşürdü. Lanet kaleciye asla dokunma. Marchand denen çürümüş et parçasının üzerine tazi gibi üşüşüyorlar. Hakem ve yan hakemler sonunda düdüklerini çalarak ve ulaşabildikleri herkesi yakalayarak aşağı iniyorlar.

Yığının dibindeki son kişi benim, Marchand'ın dişlerine yumruk atarken ona sarılıyorum.

"Bu kadar yeter," diye bağıyor Sully, beni çekip çıkarırken kollarını bana doluyor. Bunu yapmak için o ve bir yan hakem gerekiyor. Küfrederek ve kollarımı sallayarak ikisine de direniyorum.

"Kavga için beş!" diye bağıyor hakem. "Kutuya gir, 42!"

Marchand buzun üzerine kan tükürerek, "Lanet olası amcık götlü orospu," diye mırıldandı. Sonra bana baktı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Sen öldün lan!" Bağıyorum, Sully'nin elini tuttuğu yerden kurtuluyorum. Ben.

"Hayır-Compton-" O karıştırır sonra Ben, Langley Ciğerler çok, Marchand'ın üzerine düşmeden önce beni yakalıyor.

"Bu yeter, 42! Dışarıdasın!" Hakem bağıyor. "Buzdan çık!"

Taraftarlar çılgına dönüyor, ıslık sesleri kulaklarımda tizleşiyor ve sonra aniden nerede olduğumu hatırlıyorum. "Mars!" Sully ve J-Lo beni yedek kulübesine doğru sürüklerken başım dönerek haykırıyorum.

"O iyi," diye mırıldanıyor J-Lo.

Öğrenene kadar bu buzu terk edemem. "Mars!" Tekrar sesleniyorum. "Mars!"

Dizlerinin üzerinde, maskesini yukarı kaldırmış, yan hakemle konuşuyor. Bağırıslarım üzerine bana doğru baktı ve bir kez başını salladı.

Tanrıya şükür.

Bu sırada Marchand ceza sahasına doğru kayıyor, burnundan akan kan beyaz Maple Leafs formasına . Rays taraftarları onu yuhalarken, buzun bu tarafında çığlık atıp benim için tezahürat yapıyorlar. Bu içi boş bir zafer. Zafer falan değil, gerçekten. Ben oyundan çıkarken o beş dakikalığına kulübede olacak ve sonra buza geri dönecek. Artık Mars'ı koruyamam. Takımımı koruyamam. Kimseyi güvende tutamayan değersiz bir pisliğim.

"Jake!"

Başımı çevirmek istemeyerek gözlerimi kapatıyorum. Onunla yüzleşmem. Gözlerindeki hayal kırıklığını göremiyorum. Her şeyi izledi. Mars'ın darbe almasını izledi. Onu korumakta başarısız olmamı izledi. Dövüşü izledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Compton?" Koç bağılıyor. "Çık şu lanet buzdan. Hemen!"

Sully ve J-Lo gitmeme izin verdi ve ben de açık kapaktan geçerek bankın üzerine çıktım. Morrow çoktan panolara atlamış, yerimi almaya hazırды.

"Sahaya dönün ve yeniden odaklanın," diye sesleniyor Koç. "Herkes kafasını kışından çıkarsın ve biraz hokey oynayalım!" Bana doğru dönüyor, parmağını yüzüme doğru uzatıyor. "Bu gece sana ne oldu bilmiyorum ama eğer o kavga seni yedek kulübesine koymasaydı, bunu kendim yapacaktım. Berbat durumdasın, Compton. Soyunma odasına geri dön ve yüzüne dikkat et. Price!"

Gözlerimi kapatarak irkildim.

"Evet, efendim?" diye sesleniyor, adamların arkasındaki bankta ilerliyor.

"Compton'la git," diye bağılıyor Koç. "Yılda yedi milyon dolar kazanan ellerinde herhangi bir kemik kırılmadığından emin olun!"

"Evet, efendim." Şok ve şaşkınlık dolu bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

Buna dayanamıyorum. Ondan uzaklaşarak koridorda soyunma odasına doğru ilerliyorum.

"Jake!" koşarak sesleniyorum. "Jake, az önce orada ne oldu?
Sorun ne-"

"buradan Rachel," diye hırlıyor.

Soyunma odasının kapısında durduğunda neredeyse ona çarpıyordum. "Jake,
ne-"

"Ne halt ettin sen?"

Jake'in omzunun üzerinden bakınca Caleb'ın boş soyunma odasının ortasında
durduğunu ve gözleri yaşlı bir şekilde Jake'e baktığını görüyorum.

"Mecburdum," diye mırıldandı Jake. "Cay-"

Ama Caleb beklemez. Topuklarının üzerinde dönüyor ve odadan topallayarak
çıkıyor. "Jake," diyorum, elimi koluna koyarak.

Elimden kurtuldu. "Ben iyiyim Rachel. Oraya geri dön. Takımın sana ihtiyacı
var."

"Koç seni kontrol etmemi söyledi-"

"Ben iyiyim." Kaskını ahırına çarptı.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve eldivenlerini çıkarıp yere atmasını izledim.
"İyi değilsin. Çok kızgınsın, ellerin titriyor. Ne oldu orada? Az önce o adama
saldırdın-"

"Hak etti lan!" diye bağıyor ve dönüp bana dik dik bakıyor.

Kaskını çıkardığında, alnındaki kesik daha da belirginleşiyor. Şakağından
aşağı kan akıyor. Bakışlarım parmak eklemlerine düşüyor. Korkunç bir şekilde
şişecekler ama bir yerlerinin kırıldığından şüpheliyim. Parmakları kırılırdı çok
daha büyük bir yaygara koparırdı.

"Benimle gel," diyorum elimi uzatarak.

"Üstümü değiştirmem gerek."

"Önce alnındaki kanamanın durması gerek," diyorum elimi yanıma bırakarak. "Şimdi üstünü değiştirirsen, acil servistekilere yıkamaları için iki kat çamaşır vermiş olursun."

Titreyen elini kaldırıyor ve kesiği silerken yüzünü buruşturuyor. "Önemli bir şey değil."

Lanet olası boğa kafalı Taurus.

"Tıp uzmanı mısınız?" Tek kara kaşımı kaldırarak söylüyorum. "Hayır. Öyleyim. Koç beni buraya seninle ilgilenmem için gönderdi, ben de öyle yapacağım. Şimdi koridorun karşısındaki muayene odasına geç de kesiğini temizleyeyim."

Bir hırıltıyla, bastı gitti. Bu benim Jake'im değil. Yemin ederim tarafından kaçırılmış. Koridoru geçip ilk yardım için kullandığımız küçük odaya girdi. Patenlerinin üzerinde dengede durarak muayene masasına yaslandı, kollarını kavuşturdu.

Ondan uzaklaşıyorum, lavaboda ellerimi yıkıyorum ve bir çift mavi ameliyat eldiveni giyiyorum. Sonra ilk yardım kutusunu alıyorum. Jake'in yanına giderek kutuyu muayene masasının üzerine koyuyorum ve yarayı temizlemeye başlıyorum.

"Kendini toparlamak için ne kadar zamana ihtiyacın varsa kullan," diye mırıldandım, kanı silerken. "Ama bana bu gece orada neler olduğunu anlatacaksın. Sen beni sevdiğin için, ben de seni sevdiğim için, senin, Jake'in... ve Caleb'in sorununun ne olduğunu bana söyleyeceksin."

"Rachel," diyor nefes verirken.

Sanki adını söylemek bir çağrı gibi, Caleb kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş halde kapıda yeniden belirir. Jake'e ters ters bakıyor. "Sana hiçbir şey yapmamı söylemiştim."

Jake ona bakmadan, ", " diye mırıldandı.

"Hayır, yapmadın-"

"Hokeyde ilk kural!" Jake elimi alnından uzaklaştırarak bağıyor. "Kalecime vurdu. Bunun cevapsız kalmasına izin vermemi mi istiyorsun? Ben onun D'siyim Cay. Onun arkasını kollamak zorundayım!"

Caleb başını sallar. "Bütün maç Marchand'ın peşindeydin. Kötü kontroller yapıp onu . Onu kıskırttın-" "Onu öldürmek istedim!"

"Compton!"

Hepimiz dönüyoruz, Caleb tam odanın içine girerken Yardımcı Koç Andrews köşeden hışımla geliyor. "Bu da neydi böyle?" diye bağıyor.

Jake hiçbir şey söylemeden bakışlarını yere indirir.

Koç Andrews oflayıp puflayarak bana döndü. "Bozuk bir şey var mı doktor?"

Hâlâ elimde kanlı gazlı bezi tutuyorum. "Sanmıyorum efendim. Ama ben başındaki yaradan başlıyordum."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Jake. "Bana bebek gibi davranılmasına ihtiyacım yok-"

"Kapa çeneni ve bırak doktor çalışsın," diye emrediyor Andrews. "Peki, orada neler oldu, ha? Marchand sana ne yaptı? Çünkü ilk ders boyunca seni izliyordum ve o adam ilk andan itibaren senin bok listendeydi."

"Sadece eski bir sığır eti," diye mırıldandı Jake.

"Eski bir sığır mı? Dışarıda onu nasıl kovaladığınıza bakılırsa, bütün sığırlarınızı çaldığını sanırsınız! Bu mudur yani? Senin kızını mı çaldı, Compton? Kız kardeşini sikip köpeğini mi tekmeledi? Neler olduğunu öğrenene kadar seni bir daha buza koymayacağım."

Öfkeyle kaynayan Jake hiçbir şey söylemiyor. "Annenle dalga geçti mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Jake.

"Seçmelerde seni yendi mi?"

"Hayır-"

"O zaman ne-"

"Caleb'i sakatladı!" Jake bağıyor.

Sözlerini yankılanan bir sessizlik takip ediyor. "Ne?" Kalbim boğazımda, fısıldıyorum.

Jake kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Çaylak sezonumuzun ilk maçında, ilk periyodun yedi dakikasında Marchand, Cay'i arkadan kontrol etti, onu buza indirdi ve lanet bacağını kırdı. Cay'in artık oynayamamasının sebebi o."

Nefes alıyorum. Hikayeyi duymuştum tabii ki. Sadece Caleb'in saldırganının adını ezberlemek hiç aklıma gelmemişti. Bu terimi kullanıyorum çünkü o öyle biri. Vuruş oyun durduktan sonra yapılmış. Bunun için büyük bir ceza aldı.

Caleb'la yüzleşmek için dönüyorum. Panik atak geçirmesine saniyeler kalmış, bembeyaz bir halde kapının önünde duruyordu. "Ah... Cay," diye mırıldandım.

Koç Andrews'un içindeki ateş anında söner. "Bu doğru mu, Sanford? Marchand sana pis bir vuruş mu yaptı?"

Caleb yavaşça başını sallar.

Andrews bir elini yakın kesilmiş kafa derisinin üzerinde gezdirerek, "Lanet ," diye mırıldandı. "Pekala, bak, oraya geri dönmeliyim. Compton, ben..." Başını sallıyor. "Para cezası konusunda yapabileceğim bir şey yok."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Jakes.

"Ve başka maçlar için ceza alıp almayacağınızı henüz bilmiyoruz..."

"Biliyorum," diyor tekrar.

"Şu anda benden ne istiyorsunuz?" Andrews aralarında bakışır.

"Yok bir şey," diyor Caleb çabucak. "Ben iyiyim."

Ama Cay'imi tanıyorum. O iyi değil. İçinde boğuluyor. Ona gitmek istiyorum. Ona sarılmak istiyorum. Andrews'in gitmesine ihtiyacım var. Adamlarımla yalnız kalmalıyım.

"Compton?" Andrews tek kaşını kaldırarak "Compton" diyor.

Jake sadece başını sallar. "Yok bir şey efendim. Kovulduğum için üzgünüm. Caleb'in ahırda olması kafamı karıştırıyordu. Hallettiğimi sanmıştım."

"Anlaşılabilir bir durum," diye yanıtlıyor Andrews. "Bu tür şeylerle yaşamak zordur. Taşınması zor. İkiniz de iyi adamlarsınız," diye ekliyor ve Caleb'a da başıyla selam veriyor. "Onu yakından izle, Koç," diyor Jake. "Eğer Marchand

buzun üzerindeyse, kimse güvende. Hastaneye gönderdiği tek oyuncu Caleb değil. O tehlikeli. Başlamaması gerekiyor. Ligde bile olmamalı."

"Bu bizim kararımız değil, değil mi?" Andrews nazikçe söylüyor. "Ve bir sürü adam hastaneye gönderiliyor. Bu bir oyun. Tek yapabileceğimiz elimizden gelenin en iyisini yapmak. Akıllı oynamak. Birbirimizi korumak. Senin de bunu yaptığını biliyorum. Sen sadece Kinnunen'i koruyordun, değil mi?"

Jake yavaşça başını sallar.

"Tamam, oraya geri dönmeliyim. Doktor, burada iyi misin?" Andrews söylüyor. "Evet, anladım," diye mırıldandım.

Andrews topuklarının üzerinde döndü ve beni adamlarımla yalnız bırakarak dışarı çıktı.

"Cay," diye mırıldanıyorum, ona doğru adım atarak.

Kaskatı kesiliyor, benden uzaklaşıyor. "Yapma."

Ellerimi bırakıyorum, onun güzel, işkence görmüş yüzüne bakarken gözlerim yaşıyor. "Neden hiçbir şey söylemedin?" Omzumun üzerinden Jake'e bakıyorum.

Bir kahkaha atıyor. "Peki sana ne söyleyecektik, ha? İkimizin de altı yıl önce olan bir şey yüzünden hâlâ berbat durumda olduğumuzu mu? Bunu mu?"

O buza bastığımda ve Marchand'ın üzerinde olduğunu bildiğimde *nefes alamadığımı* mı? Hala o geceyle ilgili kabuslar gördüğümü mü? Duymak istediğin bu mu Rachel? Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı mı duymak istiyorsun? Onu nasıl koruyamadığımı mı? Onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı ve her şeyine mal olduğumu mu?"

Caleb başını sallar. "Jake-"

"Sakın buna cüret etme," diye homurdanıyor Jake, ela gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Ben tam oradaydım! Sana ulaşmak için beni geçmek zorunda kaldı! O vuruşu yapmak için beni omuzlayarak yoldan çekti-"

"Ne planladığını bilmiyordun-"

"Tam *oradaydım!*" Jake boğazına takılan bir hıçkırıkla bağırıyor.

Beni parçalara ayırıyor. Açıkım ve onlarla birlikte kanıyordum. Jake'e gitmek için dönüyorum ama Caleb benden önce davranıyor. Duvarı itiyor ve küçük odayı geçerek onun önünde duruyor. İki elini kaldırarak Jake'in terli yüzünü kavırıyor. "Bu senin hatan değil," diye mırıldanıyor.

Jake başını sallıyor, gözleri sımsıkı kapalı, yanağından bir damla yaş süzülüyor. Caleb başparmağıyla siler. "Hiçbir şey yapamazdın. Yeterince yakın değildin. Ve bilmiyordun. Oyun bitmişti. Bu senin hatan değil, Jake."

Jake ellerini kaldırıp Caleb'ın bileklerine sararken nefesini içine çekiyor.

"Özür dilerim-"

"zamanı geldi," diye mırıldanıyor Caleb.

"Yapamıyorum," diyor Jake inleyerek. "*Tanrım*, nefes alamıyorum."

Caleb ellerini Jake'in omuzlarına koyarak yaklaştı ve alınları birbirine değdi.

"*Hey-hey-bana* bak."

Jake başını sallıyor, gözleri sımsıkı kapalı.

"Bana bak, Jake."

Jake inliyor ve gözlerini açarak Caleb'a bakıyor.

"Bu senin hatan değil," diyor Caleb. "Seni affediyorum, çünkü bu senin hatan değil. Affedilecek bir şey yok."

"Cay," diye inliyor Jake, alnını Caleb'inkine değdirmek için aşağı indiriyor.

"Kendini affet, Jake. Hayatımıza devam etmeliyiz."

Ve sonra Jake çöküyor, Caleb'ın boynuna sarılıyor, terli, kanayan yüzü Caleb'ın boynuna gömülüyor. "Mars'a yapılan saldırıyı ağır çekimde izledim," diye Caleb'ın omzuna doğru inledi.

"Biliyorum," diye yatıştırıyor Caleb, kollarını onun iri gövdesine dolayarak.

"Marchand'ın kayarak içeri girdiğini gördüm. Vurulduğunu gördüm. Durduramadım -yeterince hızlı değildim-"

"Biliyorum. İzlememeye çalışıyordum ama dayanamadım," diye mırıldanıyor Caleb. "O buzun üzerinde gözlerimi senden alamadım."

"Mars'ın bağırıldığını duydum," diyor Jake, elleri Caleb'in polo tişörtünün arkasına sıkıca yapışmış. "Acıyla haykırdı ve kafamın içinde seni duydum," diye hıçkırıyor. "Baştan sona oradaydım. Vuruşunu izledim Cay. Kemiklerinin kırılışını izledim. Duydum. Tanrım, bir ağaç dalının çatırdaması gibi kırıldığını duydum."

"Şşş," diye yatıştırıyor Caleb, gözyaşları onun da yüzünden aşağı akıyor. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Ben de ağlıyorum, çaresizce geride duruyorum, ikisi de önümde parçalanırken Ben.

"Her şeyini kaybettin," diye ağlıyor Jake, kalbi parçalara ayrılıyor. "Ve Sen dünyayı hak ettin Cay. Sen daha iyi bir oyuncudun. Daha hızlı, daha güçlü, buzda daha akıllı."

"Dur," diye mırıldanıyor Caleb, sesi acıyla çarpılmış. Elini Jake'in terli saçlarında gezdirerek hâlâ onu yatıştırmaya çalışıyordu. "Bebeğim, dur-"

"O ben olmalıydım," diye ağlıyor Jake. "Tanrım-o darbeyi alan ben olmalıydım-"

"Hayır," diye homurdanan Caleb onu formasından yakalayıp geri itti. Tam Jake'in yüzündeydi, kendi güzel yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. "Bunu bir daha asla söyleme."

"Cay-"

"Bir daha *asla* söyleme. Darbeyi ben aldım, tamam mı? Hepsi bu kadar. Farklı bir şey dileyemeyiz. O yüzden bu işin peşini bırakacaksın. O boktan anı yeniden yaşamaktan, acı ve pişmanlığın korkunç ağırlığını paylaşmaktan bıktık Jake. Benden bu kadar. Bu kadar yeter. Benimle devam et. Benimle devam et," diye fısıldıyor tekrar, sesi daha yumuşak. Bu bir dilek, bir yakarış ve bir dua.

Jake'in hırpalanmış eli Caleb'in yüzünü kavrarken birbirlerinin gözlerine bakıyorlar, ela yeşili ile kahverengi siyah buluşuyor. Jake dudaklarını aralayarak nefes alıyor, göğsü kabarıyor, yüzü ter ve gözyaşlarıyla ıslanıyor. "Seninleyim Cay."

"Jake-"

Caleb daha tek bir kelime bile edemedi Jake'in eli yılan gibi kıvrılıp Caleb'in ensesinden tuttu ve dudaklarını ayırarak onu öptü. Caleb taş gibi hareketsiz kalır, vücudu sersemlemiştir. Kendine gelene kadar saniyeler geçer.

Kollarını Jake'e doladı ve uzun yıllar boyunca beklediği tutkuyla onu öptü.

Sonunda birbirlerine yolu bulmalarını izlerken sersemlemiş bir halde, kalbim taşarak geri çekiliyorum. Jake doymak bilmiyor, Caleb onu yönlendirmesine izin verirken Caleb'in ağzına ihtiyacını inliyor. Jake'in teçhizatı yüzünden ellerini kullanmakta zorlanıyorlar. Ve aralarındaki boy farkı belirgin çünkü o hala patenlerini giyiyor. Ama bunların hiçbirisi önemli değil-

"Doktor!"

Adamların dağılmasını izlerken sarsılıyorum, saniyeler sonra yeni ekipman elemanı koridordan koşarak geliyor.

"Hey, Doktor. Sana bankta ihtiyaçları var."

Kalbim boğazımda, onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Neden, ne oldu?" "Novy az önce yüzüne bir paten darbesi aldı. Deli gibi kanaması var."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, omzumun üzerinden Jake ve Cay'e bakıyorum. "Git," diyor Caleb. "Ben hallederim."

Kendimi bırakarak koridora fırlıyorum ve Nate'i bankın arkasına kadar takip ediyorum.

Rachel yeni çocuğun peşinden koşuyor ve ben Caleb ile yalnız kalıyorum. Orada duruyordu, gömleğinin yakasında benim kanım vardı ve bana şöyle bakıyordu

Ben hayatın cevaplanmamış en büyük sorusunun cevabıyım. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor.

Az önce Caleb'i öptüm. Az önce bir adamı öptüm. En iyi arkadaşımı öptüm... kız arkadaşımın önünde. Ve hoşuma gitti. Bayıldım. Onu tekrar öpmek istiyorum.

Tamam, resmen .

Caleb'in gözleri dönmemi izlerken oldu. Beni çok iyi tanıyor. durumda olduğumu biliyor. Bir adım geri çekildi. "Jake, sorun yok-" "Ne yaptığımı bilmiyorum!"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Zonklayan ellerimi terli saçlarımda gezdiriyorum. "üzereyim Cay."

"Biliyorum," diyor tekrar. "Jake, hiçbir neden yok-" "Sen benim en iyi arkadaşımsın!"

Sesim garip bir şekilde boğuk geliyor. Tanrım, bu sonunda gerçekleştiğinde, bu konuda çok daha havalı olacağımdan çok emindim. "Bebeğim, ekipmanlarımı istediğin zaman kullanabilirsin." gibi sevimsiz bir cümle kuracaktım. Sonra da onu güldürmek için göz kırpacaktım ve birbirimize düşecektik - bunu çok düşündüğümünden değil.

Onun yerine Caleb geri çekiliyor ve bana köşeye sıkışmış, saldırmaya hazır bir hayvanmışım gibi bakıyor. "Jake, bunu yapmak zorunda değiliz-"

"Daha fazlasını istiyorum," diye ciyaklıyorum, patenlerimin üzerinde tökezleyerek ilerliyorum. "Daha fazlasını istiyorum Cay. *Seni* istiyorum. Ama aynı anda seni istediğim için dehşete düşüyorum."

Ellerimi omuzlarına koyarak ileri uzanıyorum, dirseklerim kilitleniyor. Benden uzaklaşmaya devam edemez, ama kendimi yaklaştırmaya hazırsam lanet olsun. Bunu söylemek zorundayım. Beni canlı canlı yemeden önce söylemeliyim.

"Rachel benim kızım," diyorum nefes nefese, sanki maraton koşmuşum gibi göğsüm kabarak. "Beni sevmesini, benimle evlenmesini ve kocaman hokey bebeklerimi doğurmasını istiyorum. Ama sanırım sen benim erkeğim olabilirsin Cay. Ve bir erkeğe sahip olacak türden bir erkek olacağımı *hiç* düşünmemiştim, anlıyor musun? Ama sen buradasın, sensin ve beni herkesten daha iyi tanıyorsun," diyorum başımı şaşkınlıkla sallayarak. "Bu noktada beni Amy'den daha iyi tanıyor olabilirsin."

"Muhtemelen," diye mırıldanıyor, ellerini ceplerine sokuyor, bir adım daha yaklaşmak ya da dokunuşuma karşılık vermek istemiyor.

Devam etmek zorundayım. Onu dışarı çıkarmalıyım. O bunu hak ediyor. Doğru kelimeleri bulmak için çabalıyorum. "Herkes en sevdiğim filmin *Felekten* Bir Gece olduğunu söylüyorum ama öyle değil. Gerçek cevabı biliyorsun Cay."

Bir kahkaha attı. "Tanrım, gerçekten mi? *Pratik Büyü* mü? Hâlâ mı?"

"Tabii ki en sevdiğim film o!" İki elimle onu iterek söylüyorum. "Amy bana binlerce kez izletti. İnanılmaz bir şey. O evi istiyorum Cay."

"Biliyorum."

"Havada krep çevirmeyi öğrenmemin tek nedeni de bu," diye ekliyorum. "Kızlar bunun için çıldırıyor. Bu onlar için kedi büyüğü gibi."

"Biliyorum. Seni iş başında gördüm," diye yanıtlıyor.

"Bunu berbat etmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum, bakışlarım ona kilitlenmişken. Hâlâ bir kol mesafesinde ama ona dokunmaktan korkuyorum. Bunu bozmaktan korkuyorum.

Bakışlarımı tutuyor, kendi ifadesi yumuşuyor.

Erkeklerle hiç ilgi duymadım. Hayatımda bir kez bile oturup, 'Hey, bu adam çok yakışıklı, beni kaşıklamasına izin verirdim' diye düşündüğümü hatırlamıyorum. Şimdi Caleb'a bakarken bile güzelliğinden etkilenmiyorum. Dalgalanan göğüslerinin ya da süslü piercingli aletinin cazibesine kapılıyorum.

Kahretsin, ben gelmiş geçmiş en kötü aşığım, değil mi? İşte bu yüzden etiketlerden nefret ediyorum. Performanstan nefret ediyorum. Beklentilerden. Burada durup erkeğimi çekici bulmadığımı düşünmekten nefret ediyorum.

Ama ben öyleyim.

Gerçekler yüzüme çarpıyor ve kendimi yeniden dönüyormuş gibi hissediyorum. Caleb'dan o kadar etkileniyorum ki, komik bile değil. Sadece görünüşünden etkilenmiyorum. Beni yanlış anlama, o objektif olarak 10 numara. Ama ben *ondan* etkileniyorum. Onun sarsılmaz sadakati, sabrı, espri anlayışı. Suşi yemeye gittiğimizde tabağındakileri bitirebilmem için tokmuş gibi davranması beni cezbediyor. Deplasman maçlarına gittiğimizde en sevdiğim yemek programlarını kaydetmek için televizyonu kurmasını seviyorum.

"Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor, Jake," diyor. "Eskisi gibi devam edebiliriz.

değil, sadece Rachel'la birlikte olabiliriz. Hiçbir beklentim yok-" "Beni tekrar öp," dediğimi duyuyorum.

"Ne?"

Karanlık bakışlarını tutuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Beni duydun Cay. Kapat şu kapıyı. Sonra buraya gel ve şanslı hayatının geri kalanında öpeceğin son erkekmişim gibi öp beni."

Cay bir heykel gibi hareketsiz kalırken odadaki enerji bir anda değişir. Tüm vücudu pasiflikten sahipleniciliğe dönüşüyor. Bakışlarını benden ayırıp arkasını dönüyor ve kapıya doğru ilerleyip keskin bir şangırtıyla kapatıyor. Ses kemiklerimi titretiyor.

Oh, bu çok iyi.

Ama sonra orada öylece duruyor, bir avucunu kapının tahtasına dayamış, kımıldamıyor. Kısa bir an için cesaretimi kaybediyorum.

Onu yanlış anlamışım. O bunu istemiyor. Beni istemiyor. Neden istesin ki?

-

Sonra arkasını dönüyor, gözleri kara kömür gibi, odanın içinden geçerken İki adım attı, beni aşağı çekerken iki eliyle yüzümü kavradı. Ağzını ağzıma dayamadan ve ateşli bir öpücükle tüm havamı almadan önce nefes almaya ancak zamanım oluyor.

Vücudunun benimkine bu kadar yakın olmasını severek inliyorum. Bu öpücük ilkinden bile daha iyi. Dudaklarını her bastırışında gücünü hissediyorum, demirden özdenetiminin yüzeyinin hemen altına gömülmüş hükmetme ihtiyacını. Onun çözülmesini istiyorum. Çözülmesini istiyorum.

Bir elimle omzunu kavrarken, diğer elimi aramıza sokup sertleşmiş sikini avuçluyorum. Kalçalarını elime bastırarak inliyor. Kendine engel olamıyor. Ben de aynısını yapmak için çaresiz hissediyorum.

"Bu benim," diye homurdandım. "Rachel'a ne istersen yap. Lütfen Tanrım, eğer dinliyorsan, buna tanık olmama izin ver. Orada olmama izin ver." Dudaklarımı Caleb'ın ağzına dayayıp onun havasını paylaşarak alay ediyorum. "Ama başka erkek yok. Bu benim sikim,

Caleb. Ben sürüyorum. Emiyorum. Sikerim. O *benim*. Bana söz ver, ben de sana her şeyi vereyim."

Arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor, ayrık dudakları öpücüklerimle ıslanıyor. Sonra ellerini kalçalarımın koyuyor ve beni öne doğru itiyor. "Her şeyini istiyorum, Jake. Her parçanı."

Açlıktan ölmek üzere olan iki adam gibi öpüşerek birbirimize geri dönüyoruz. Öpüşürken, elim pantolonunun üst kısmından içeri kayıyor ve aletini saracak kadar yer kalıyor. Sarsmak için yerim yok, bu yüzden sadece tutup sıkıyorum, biraz sürtünme arayışında kalçalarını hareket ettirmesine izin veriyorum.

Sonra omuzlarımı itiyor ve kalçamla muayene masasına çarpana kadar tökezlememe neden oluyor. Elimi pantolonundan çıkardım, iki elimle masanın kenarına tutunarak kendimi sabitledim.

Cay bir eliyle formamı yukarı çekerken diğer eliyle hokey pantolonuma uzanıyor ve parmakları kemerimin tokasını buluyor. Pantolonun gevşediğini hissettiğimde o yumuşak klik sesi duyularımı dolduruyor. Sonra parmaklarını kravatıma indiriyor.

"Bırak ben yapayım," diye mırıldanıyorum, onun yerini almaya çalışıyorum. Kahretsin, kendimi on beş yaşında bir bakire gibi hissediyorum, parmaklarım beceriksiz. Bu çılgınlık. Neden bu kadar gerginim? Onun sikini emdim; kıcıını siktim. Ama işte buradayım, ellerim titriyor, sanki bu ilk seferimmiş gibi.

Beni bileğimden yakalıyor ve bana bakarken beni sabit tutuyor. "Bırak beni," diye mırıldanıyor.

"Karmaşık," diyorum, beni hapseden tüm katmanları düşünerek - çorap ve jartiyer, hokey pantolonu, tekmelikler, çoraplar, göğüs koruyucu, forma. Lanet çoraplarımı dışarıdan bantladım. Hâlâ patenlerimi giyiyorum-

"Jake..."

Ona bakıyorum, göğsüm sinirden titriyor.

"Seni nasıl soyacağımı biliyorum," diyor yarım bir gülümsemeye.

Siktir, tabii ki biliyor. Yirmi yıl hokey oynadı. O benim lanet olası ekipman müdürüm. Gergin bir kakhaha atıp başımı sallıyorum.

"Tek bir şey istiyorum," diye mırıldanıyor, parmak uçlarında yükselip beni öperken parmakları pantolonumun bağcıklarını çözüyor.

İnliyorum, ellerim omuzlarını kavrarken beni açmasına izin veriyorum. İki eli de dolgulu pantolonumun içine kayıyor, parmakları atletimin üstünü yakalıyor. Alt dudağımı emiyor, sol eliyle elastik bel bandını çekiştirirken dişleriyle alay ediyor, sağ eli sert sikimi yumruklamak için içeri dalıyor.

İkimiz de inliyoruz, yumruğunu yavaşça şaftımda aşağı yukarı hareket ettirirken vücudum gevşiyor. Eli sert ama umurumda değil. Bu Caleb ve bana dokunuyor, beni öpüyor ve asla durmasını istemiyorum.

"Beni öpmeye devam et," diye dudaklarıma yapışıyor. "Tek istediğim bu. Jake, lütfen-"

İki elimle yüzünü kavrayıp onu öpücüklerime boğuyorum. Ona her şeyimi veriyorum, hiçbir şeyi saklamıyorum. Terim yüzümden kuruyor ve öpüşmelerimizin tadı tuzlu oluyor. Kirli ve kanlıyım ve eğer bu kitten çıkmazsam kokmaya başlayacağım ama umurumda değil. Caleb az önce 'öp beni' dedi ve dünyadaki hiçbir güç beni durduramaz.

Tek elle sikimi okşamaktan başka yapabileceği pek bir şey yok ama yeterli. Kahretsin, yeterli mi? Oyundan, kavgadan, on yıldır süren bu duygusal dolay çok gerginim. Caleb benim. Benim olmak *istiyor*.

"Cay," diye nefes alıyorum, öpüşmemizi kesiyorum. Ben kıpırdamadan dururken kalçalarım masaya yaslanıyor, başparmağı aletimin ucunu okşuyor ve prekumumu bulaştırıyor. Bir iniltiyle dudağımı ısıriyorum, gözlerim sımsıkı kapalı. Gözlerimi açtığımda hâlâ orada duruyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Eli hâlâ aletimin üzerinde. "Jake-"

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, bu sefer sesimde daha fazla güven var. "Sana aşığım Cay."

İç çekiyor, omuzları gevşiyor ve eğilip boşdaki eliyle terli, kanayan yüzümü avuçluyor. "Sonunda. Bir erkek ancak bu kadar dayanabilir."

İkimiz de gülüyoruz, o içeri bastırırken dudaklarımız birbirini buluyor, yumruğu sikimi tekrar çalıştırıyor.

Kapı açılmadan önce bizi uyaran tek şey kapı tokmağının tıkırtısı. "Hey Sanford, burada mısın?"

Caleb beni itip geri çekilmek için elinden geleni yapıyor, eli pantolonumdan kayıyor. Arkasını dönmüyor, böylece Jerry'nin kapı aralığında durup manzarayı seyrederken yüzünde beliren ifadeyi göremiyorum.

O yapamaz ama ben . Jerry'nin ağzı bir çizgi film karakteri gibi açılıyor. İkimiz de tamamen giyinik olduğumuz için görececek bir şey yok ama bilecek her şey var. Ve lanet olsun, ama o biliyor.

"Hemen geri döneceğim," diye ciyaklıyor, topuğunun üzerinde dönüyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

"Jer, bekle!" Caleb seslenir. "Siktir," diye mırıldanıyor. Bakışları bana yöneliyor, başını sallarken gözlerinde endişe var. "O lanet bir elek, Jake. Herkese söyleyecek-"

"Hey," diye yatıştırıyorum, elimi omzuna koyuyorum. "Sorun yok-"

"Bu hiç de iyi değil," diye tersliyor ve kolumu tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Bütün takım öğrenecek-"

"Güzel."

"Ne?" diyor bir nefeste, kara gözleri kocaman.

Omuz silkiyorum. "Bunu istiyoruz, değil mi? Hepimiz çıkmak istiyoruz. Sen, ben, Rach, Mars. Halka açılmak istiyoruz. O yüzden bırak çocuklara söylesin."

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, hepimiz Rachel'la çıktığımızı halka açıklayacaktık. Bunu yapmayacağız, Jake. Sen ortaya çıkmayacaksın. Çok eşli olmak yeterince reklam kabusu yaratacaktır."

Yüzünü inceliyorum. "İnsanların bizi de bilmesini istemiyor musun?"

"Jake," diye iç geçiriyor başını sallayarak.

Her halükârda sorun yokmuş gibi davranmak için çok çabalıyorum ama hiç de öyle değilim. Beni yüksek sesle istemesine ihtiyacım var. Daha fazla sır, daha fazla saklanma fikrine katlanamıyorum. Jake Compton açılıyor. Biseksüelim, polieksüelim ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

"Bu senin işin mi?" Dedim. "Seni tutuklayacaklarından mı endişeleniyorsun? İfşa formlarını imzalayacağız. Bunu tamamen dürüstçe yapabiliriz. Ve ekipteki herkes bize zaten DLP diyor. O kadar da şaşıracak değiller ya," diye ekliyorum gergin bir kahkahayla. "Ama... eğer endişeleniyorsan-"

"*Kendim* için endişelendiğimi düşünüyorsun," diyerek sözümü kesti. "Jake, işim, itibarım ya da bunların hiçbiri umurumda değil. Şu anda istifa ederdim." Bir adım öne çıkıyor, elleri omuzlarımda. "Ama sen iki saniyedir biseksüelsin. Yıllardır dışarıdayım. Bu kolay değil-"

"Ama *çok* kolay," diyorum. "Seni sevmek, Rach'i sevmek, şimdiye kadar yaptığım en kolay şey Cay. Mars'ın etrafımda olması bile doğru hissettiriyor. Haklı mıyım? Sen de hissettiğini söyle."

"Elbette istiyorum," diyor hemen. "Ama Jake, birlikte doğru hissetmemiz _"

"Önemli olan *tek* şey bu," diyerek sözünü kestim. "Senin onayın, Senin aşkın, Rachel'in aşkı, benim için önemli olan tek şey bunlar Caleb."

Titrek bir nefes alıyor, panik hâlâ yüz hatlarını kaplıyor.

"Ayrıca, iş için bi ve açık olarak ortaya çıkmıyorum," diye ekliyorum. "Benim işim kesinlikle kapalı. Aslında, profesyonel spor tarihindeki en kötü açık biseksüel oyuncu olmak üzereyim çünkü eşcinselliğim seninle başlıyor ve seninle bitiyor. Benim için o sensin Cay. Sen benim için tek erkeksin. O benim kızım, sen benim erkeğimsin ve Mars... Mars," diye ekliyorum omuz silkerek. "Lütfen bunu saklamak zorunda bırakma beni. Eğer risk almak istediğimi söylüyorsam, bırakın bu seçimi ben yapayım."

Caleb başını sallayarak geri çekilir. "Bu çok çılgınca. Ne halt ediyoruz biz?"

Ellerimi hokey pantolonuma götürüyorum, tokamı takıyorum ve gülümseyerek formamı indiriyorum. "Sadece bekle. Seni çok sert seveceğim Cay. Ve bunu yüksek sesle yapacağım... Hokey dünyasının hoşuna gitse de gitmese de."

(Maçın bitiş düdüğü çaldı ve ben rahat bir nefes aldım. Ne lanet bir karmaşa.

Jake ikinci periyotta kavga ettiği için atıldı.

Novikov yüzüne bir paten darbesi aldı ve muhtemelen hala dikiş atılıyor. Üçüncü periyodun ortalarında Toronto'nun kalecisi taraftarların çığlıkları arasında kaleyi terk etti, yedek kulübesine doğru kayd, kendini tahtaların üzerine attı ve bağırsaklarını kustu. Onu buzdan çıkardıklarında oyun durdu ve yedek kaleci kaleyi devraldı.

Rays kazandı ama bu bir zafer gibi hissettirmiyor. Bu gece hepimiz bir şey atlattık. Korkunç bir şeyden. Takımlar el sıkışmak için bir sıra oluşturdu. Ben Mäkinen'i gördüm, o da beni gördü. Gülüyor ve başını sallayarak Fince, "Az önce ağaçtan mı düştük?" diye sesleniyor.

Ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Bu kesinlikle öyle hissettiriyor. Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde, bu oyun ağacının dibinde oturmuş, aşağı inerken her bir dala çarpmayı nasıl başardığımı merak ediyorum. "Bok gibi oynadın," diye karşılık veriyorum.

"Kendi adına konuş, Kinnunen. Üç gol yedin."

"Senden hiç yok," diye cevap verdim. "Ve en azından öğle yemeğimi yemedim."

Yine gülüyor. "Ne karmaşa ama. Gözcüler muhtemelen ikimizi de es geçeceklerdir." "Giymeyecekler. Mavi ve beyazı giyeceksin," diyorum, kelepçeleyerek.

Omuz.

"Sen de öyle dostum," diyor kayarak uzaklaşmadan önce.

Soyunma odasına doğru ilerlerken Rachel'in hâlâ kayıp olduğunu görünce şaşırmadım. Novikov'la birlikte ayrıldı ve bankoya geri dönmedi. Doktor

Tyler onun yerini aldı. Jake de soyunma odasında değil. Kabini boşaltılmış.

Duşa girmeden önce tüm rutinlerimi yerine getiriyor, kıyafetlerimi çıkarıyorum. Ben içerideyken Koç Tomlin kafasını içeri soktu. "Hey Mars, acele et! FIHA'dakiler dışarıda bekliyor."

Ellerim hala saçlarımda, nefesimi verirken şampuan giderden aşağı akıyor. Suyun sıcak spreyi yüzüme çarpıyor. Hayal kırıklığına uğradım. Bu oyun benimle ilgili sahip olmalarını istediğim imaj değil. Ama bunu kontrol edemiyorum. En iyi iki defans oyuncumdan yoksunken elimden gelenin en iyisini yaptım. Üç gol yedim ama de iyi şutlardı. Toronto her birini hak etti.

Suyu kapattım ve fayanslı duvara baktım. Bu benim Olimpiyatlar için son şansım. İzçiler de ben de bunu biliyoruz. Ne olacaksa olacak. Derin bir nefes alarak, kaderimle yüzleşmeye hazır bir şekilde dönüyorum.

"BU GECE BIZI GÖRMEYİ KABUL ETTİĞİNİZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİZ." ELIAS LAAKSO masada oturuyor. Kendisi Kuzey Amerika'da bulunan en iyi FIHA temsilcilerinden biri. Onun yanında da Finlandiya Erkek Milli Takımı Leijonat'ın savunma koçlarından Harri Järvinen oturuyor.

"Benim için zevkti," diyorum.

Locaların yakınındaki arena ofislerinden birinde oturuyoruz. Büyük bir masası ve tekerlekli sandalyeleri olan konferans tarzı bir oda. Erkeklerin kafalarının arkasındaki duvarı arena etkinliklerinin resimleri çerçevesiyor.

"Zor bir maçtı," diyor Järvinen, Laakso masadaki buzlu su sürahisine yardım ederken. "Rays iki iyi savunmacısını kaybetti ama sen elinden gelenin en iyisini yaptın Kinnunen."

"Toronto gollerini hak etti," diye cevap veriyorum.

"Bu sezon bazı sağlık sorunlarınız oldu," diyor Laakso. "Birkaç maç kaçırdın. Menajerlerin ve antrenörlerin gözlerinden uzakta, bize dürüstçe söyleyebilir misin: formun hakkında endişelenmeli miyiz?"

Nefes alıp veriyorum. Jake haklı, artık saklanmak yok. "Kalçamda küçük bir labral yırtık var," diye açıklıyorum. "Takımımın Barkley Fellow'unun rehberliğinde rehabilitasyon görüyorum. Kendisi kalça sakatlıkları konusunda uzman. Önlem olarak beni kenara aldı. Cincinnati Spor Kliniği'nde tedavi görüyorum. Kortizon iğneleri ve eklem jeli ile yeni bir fizik tedavi rejimi arasında kendimi eskisinden daha güçlü hissediyorum.

Daha kötüye gideceğine inanmak için bir neden yok. Bununla birlikte," diye ekliyorum, "Hiçbirimiz bir günden diğerine sağlığını garanti edemeyiz."

Järvinen parmağını tabletinde gezdirerek aşağıya bakıyor. "Burada Cincinnati Spor Kliniği'nden hiçbir şey göremiyorum."

"Gözden kaçmış," diye cevap verdim. "Doktor Price'a bu gece size her şeyi tekrar e-posta ile göndermesini söyleyeceğim."

Laakso, "Hoş geldiniz ama gereksiz," diye yanıtlıyor. "Başlangıç pozisyonu senin Kinnunen. Bunu fazlasıyla hak ettin. NHL'de en yüksek sıralamaya sahip üçüncü kalecisin. Liiga'da birinciydin. Gençler ligindeki günlerinden beri yükselen bir yıldızsın."

Järvinen memnuniyetle başını sallayarak ekliyor: "Buna bir de sicilinizin tertemiz olduğu gerçeğini ekleyin." "Oyun için yaşıyor ve nefes alıyorsunuz."

"Kinnunen ailesini gururlandırılıyorsunuz," diyor Laakso. "Finlandiya'yı ve FIHA'yı gururlandırılıyorsunuz. Leijonat forması sizindir... eğer isterseniz."

"Kinnunen," diye ekliyor Järvinen gülümseyerek. "Bu hak edilmiş bir onur."

Sözleri bir sabah sisi gibi etrafımdan akıyor. Nefes alıyorum, boş hissediyorum. Onları doğru mu duydum? Ben de takımdayım. Finlandiya'nın mavi ve beyazını giyeceğim. Olimpiyatlarda oynayacağım.

Ama aklım Järvinen'in sözlerine takılıyor. Sicilim tamamen lekesiz. Kişisel sicilim demek istiyor. Sicilim yok çünkü Rachel'dan önce hayatım yoktu. Hokey oynamak için yaşıyordum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ama o hayatıma bir çığır tüm inceliğiyle girdi ve şimdi daha fazlası için yaşıyorum.

Laakso, "Söylemeye gerek yok, ilerlerken Rays ile bazı koordinasyonların yapılması gerekecek," diyor. "Ama bu menajerinizin ayarlayacağı bir konu olacak... tabii teklifimizi kabul ederseniz," diye kaşlarını kaldırarak ekliyor.

Yutkunuyorum ve ellerimi kavuşturup karşımdaki beyefendiye bakıyorum. "Cevabımı vermeden önce sizi bir konuda uyarmam gerektiğini hissediyorum. Hatta teklifinizi geri çekmek isteyebilirsiniz."

"Bizi uyarmak mı?" diyor Laakso.

"Kulağa uğursuz geliyor," diye ekliyor Järvinen düz bir bakışla.

Kafamı sallıyorum, kelimeleri zihnimde yavaşça bir araya getiriyorum. Rachel'la paylaşamadıktan sonra bunların hiçbir önemi yok. Bu yolculuğun her adımında yanımda olmasını istiyorum. Jake ve Caleb'i de. Ne olduğumuzu saklamayacağım. Ben

Kinnunen'ler benim ailem. Şimdi tekrar seçiyorum. Rachel'ı seçiyorum. Bana bu şansa mal olsa bile, onu seçeceğim.

"İkinizin de bildiği gibi ben özel bir insanım. Hayatımı dünyayla paylaşmadığım için tertemiz bir sicilim var. Pervasız değilim. İmkânlarım dâhilinde yaşarım. Hayır kurumlarına cömertçe bağışta bulunurum, asla ismimi vermem."

"Evet, biliyoruz," diye mırıldanıyor Laakso, açık renk kaşları merakla kalkık.

"Kinnunen ismi dünyada hokey ile eşanlamlıdır," diye devam ediyorum üzerinde. "Bu şekilde kalması için çok çalıştım. Hiçbir zaman bir skandala karışmadım."

Laakso başını sallayarak, "Siz ," diyor.

Järvinen elini sallayarak, "Bu Amerikalıların hepsi dramaya önem veriyor," diye alay ediyor. "Her şey kendini yüceltmek için bir fırsat."

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Tüm bunları söylemek gerekirse... yakında basında adımı sıkça duyacaksınız. Sizi temin ederim ki ortada bir skandal yok."

Järvinen, "Haklı, bu kulağa uğursuz geliyor," diye alay ediyor.

"Aklından geçenleri söyle Kinnunen," diyor Laakso nazikçe. "Dinleyeceğimize ve yargılamayacağımıza söz veriyoruz."

Öne eğildim, dirseklerimi masaya dayadım. "Aranızda The Ferrymen adlı rock grubunu bilen var mı?"

("Bu sonuncusu," diyorum yorgun bir iç çekişle, tekerlekli tıbbi kutularımızdan tokasını kapatırken. Bir hokey takımını taşımak her şey değildir.

bir rock grubunu hareket ettirmekten çok farklı. Herkesin rolünü bildiği özenli bir dans. Kutunun frenlerini bırakıyorum ve ileri doğru sürüyorum. Yardımcı EM'lerden ikisi öne çıkıp kutuyu kapıyor ve kamyonu yüklenen kutulara ekliyor.

Ne felaket bir maçtı. Jake'in oyundan atılması ve Novy'nin buzda yüzünü açması arasında dünyanın en büyük kadeh chardonnay'ini içmeye hazırım. Zavallı Novy. Tamamen garip bir kazaydı. Buza düştü ve bir Toronto oyuncusu ona takıldı. Tek sorun, hepsinin ayaklarında keskin metal bıçaklar olması.

Novy'nin fışkıran yüzüne bir kez baktım ve onu doğruca acile gönderdim. Çenesinin hizasını takip ederek kulağının altına kadar uzanan korkunç bir kesik. Ben övülen bir fizyoterapistim, bu yüzden dikiş atacak değildim. Novy de bir dizi moda markasını bir playboy milyoner. Onu güzelce düzeltmeyi bir plastik cerraha bırakın.

Zavallı Langley onca kanı görünce hasta olacakmış gibi görünüyordu. Poppy ise çığlık çığlığa bağıyor, beni ambulansın arkasına iterken gözyaşları yüzünden akıyor ve birinin onunla gitmesi gerektiğini haykırıyordu.

Hastanedeki polislerden biri beni arenaya geri getirdiğinde oyun bitmişti. Dramaya ek olarak, tüm adamlarım kayıp görünüyordu.

Son kalan ıvır zıvırımı da toplayıp sırt çantama tikiştiriyorum. "Hey, Teddy," diye sesleniyorum yanımdan geçerken. "Compton'ı buralarda gördün mü?"

Başını sallıyor. "Hayır. Üzgünüm, Doktor."

İç çekerek sırt çantamı omzuma atıyorum ve soyunma odasına doğru yürümeye başlıyorum. Bugün buraya sadece iki araba aldık ve benim anahtarım yok. Adamlarımdan birini bulamazsam ya da anahtarlarını çalamazsam burada sıkışıp kalacağım. Bensiz gittiklerini hayal bile edemiyorum.

Köşeyi dönüyorum ve koridorun uzak ucundan derinden gelen bir ses beni çağırıyor. "Rakas!"

Rahatlamış bir iç çekişle arkamı döndüğümde Ilmari'nin yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Midem küçük bir takla atıyor. Kahretsin, çok yakışıklı. Düşünceli Ilmari amımı heyecandan mırıldatıyor. Ama ıslıl ıslıl bir Ilmari? Hamile de olabilirim. Ve şimdi bana bakışıyla, gözlerine kadar uzanan o yıkıcı gülümsemesiyle- "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, kalbim aniden patlayacak gibi oluyor. Neden bu kadar mutlu olduğunu biliyorum. Bu gecenin karmaşası içinde izcileri tamamen unutmuştum. "Aman Tanrım!" I

ağlayarak çantamı yere bıraktım ve aceleyle ilerledim.

Çarpışıyoruz, ellerim omuzlarına gidiyor, onunkiler de belime iniyor. Duyu organlarım onun duştan yeni çıkmış rahatlatıcı kokusuyla doluyor. Saçları hâlâ kafasında ıslak bir düğüm halinde, maç öncesi giydiği Rays şortu ve kapüşonu şişkin vücudunu sıkıca sarıyor.

"Kulta, ne-"

Beni bir öpücükle susturuyor, ellerini kıçımda gezdirip beni kendine çekerken bana olan ihtiyacını haykırıyor. Ne istediğini biliyorum. İçgüdüsel olarak zıplıyorum ve beni kaldırıyor, beni duvara doğru çevirirken öpücüğümüzün içinde hırlıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve yorgunluğumu tamamen unutarak ziyafet çekmesine izin veriyorum.

"Kulta-baby-" Öpücükler arasında nefes nefese

kaldım. "Söyle bana." "Anladım," diyor nefes nefese.

"O benim."

"Tanrıya şükür," diye ağlıyorum, ona daha yakın durmaya çalışıyorum, tenini paylaşmak istiyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum, Ilmari."

"Mä rakastan sua," diye mırıldanıyor. "En voi elää ilman sua. Mennään naimisiin." Geri çekiliyor, büyük eli yüzümü çerçevelemek için kalkarken kalçaları beni duvara bastırıyor. O güzel koyu mavi gözleri içime bakıyor, beni çözüyor. "Mennään naimisiin," diye tekrarlıyor, sesi çakıllı. "Sano joo, Rakas."

Gözlerim yaşıyor, gülümseyerek başımı sallıyorum. "Sadece yarısını . Benim de seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Seni çok seviyorum." Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha yavaş, her birinin tadını çıkararak.

"Oh, bu da ne böyle?" diye derin bir ses geliyor.

Öpüşmemize ara veriyoruz ve Ilmari'yle ikimiz de başımızı çevirdiğimizde Doktor Avery'nin sırt çantasını omzuna asmış bir şekilde orada dikildiğini görüyoruz. Başını sallayarak alay ediyor. "Artık oyunculara mı biniyorsun, Doktor? Bademcik kontrolü sunduğumuz yeni bir hizmet mi?"

Yere doğru yalpaladığımda Ilmari beni tutuşunu gevşetiyor. Sanki beni Avery'nin görüş alanından uzak tutmaya çalışıyormuş gibi vücudunu benimkine yaklaştırıyor.

Kahretsin. Bu kötü görünüyor. Ama gerçekten umurumda değil. Avery'nin Ilmari için bu anı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek koluna yatıştırıcı bir el koyuyorum. "Ilmari'ye Finlandiya Olimpiyat Takımı'nda başlangıç pozisyonu teklif edildi," diye sesleniyorum koridordan aşağıya. "Kutlama yaparken kendimizi biraz kaptırdık."

Avery oflayıp pufluyor, atılmış sırt çantamı sapından tutup bize doğru yürüyor. "Peki madalya standını yaparsa ne alacak?"

Kendini beğenmiş ses tonundan nefret ederek gerildim. Bizi yakaladığını sanıyor. Bunun kirli bir sır olduğunu ve elinden gelirse bunu kullanacağını düşünüyor. Ona karşı omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hmm, düşünmemiştim," diyorum parmağımla çeneme vurarak. "Muhtemelen yüzüne oturmayı teklif edeceğim. Bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Altın madalya kesinlikle özel bir şey olmalı. Belki de sonunda beni hamile bırakmasına izin veririm."

"Rakas..." Ilmari alçak sesle uyarırcasına mırıldanıyor, eli kalçamı kavramak için etrafımı sarıyor.

Avery duraksıyor, bakışları geziniyor. "Bekle, siz birlikte misiniz? Gerçekten mi?"

"Bu seni ilgilendirmez ama evet," diye cevap veriyorum. "Ilmari ve ben birlikteyiz. O yüzden bu işi bizim üzerimize yıkmak gibi boktan fikirlerin varsa unut gitsin."

Bir kahkaha atıyor. "Oh, bu çok zengin. Ben de seni bulmaya geliyordum, Doktor. Koç seni arıyor. Görünüşe göre, *diğer* erkek arkadaşın bu gece sonunda pantolonunu indirirken yakalanmış."

Kıpırdamadan duruyorum, yüz hatlarımı eğitmeye çalışıyorum.

Avery sırtlıyor. "Şu anki ifadene bakılırsa, sana yakalanmamış. Bildiğim iyi oldu. Bu bana bir bahis kazandırdı." Ilmari'ye döner. "Oh

Bekle, bilmiyor muydun Mars? Diğer adam hakkında? Ya da belki de diğer adam *sensin*."

"Yapma," diye mırıldanıyorum, koluna daha sıkı tutunarak. "O buna değmez."

Avery yine ofladı. "Sadece bir erkeğin fikri, ama ben olsam onu hamile bırakmaktan vazgeçerdim, Kinnunen. Görünüşe göre zaten hamile olabilir... başka bir adamın bebeğinden." Bununla birlikte sırt çantamı ayaklarımın dibine bırakıp koridorun sonuna doğru yürümeye başladı.

"O adamdan nefret ediyorum,"

diye homurdanıyor Ilmari. "Unut onu," diyorum.

"Sessiz kalmayacak. Herkese anlatacak."

"Görünüşe göre çok geç kalmış olabiliriz." Elimi yanıma bırakıp onunkini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Boştaki elimle eğilip sırt çantamın askısını tutuyorum. "Haydi. Adamları bulmamız gerek."

"Doktor Price!"

Ilmari ve ben ikimiz de dönüyoruz, ellerimiz birbirine kenetli.

Koç Johnson koridorun diğer ucunda duruyor. Bize el sallıyor. "Biz de sizi arıyorduk! Gel bakalım. Sen de Kinnunen."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Buzdan çıkıp ateşe , ha?" Ilmari elimi sıkıyor. "Yolu göster Rakas."

Derin bir nefes alarak Ilmari'nin elini tutuyorum ve koridorda kaderimize doğru yürüyoruz.

("Biri bana burada neler döndüğünü söyleyecek mi?"

Koç Johnson soyunma odasının ortasında duruyor, elleri Kalçaları. Geniş omuzları ve fıçı gibi göğsüyle iri bir adam. Yanında Yardımcı Koç Andrews duruyor. Kapının yanında, Vicki ve Poppy bir araya toplanmış, son derece şaşkın görünüyorlar.

Odadaki diğer iki kişi Jake ve Caleb... ve el ele tutuşuyorlar. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, onların bu küstah sevgi gösterisi karşısında şok oluyorum. Caleb oturma odasının mahremiyetinde elimi tutmaktan bile hoşlanmıyor. Bu gece ne kaçırdım ben?

Ilmari ve ben odanın ortasında Jake ve Caleb'e katılıyoruz.

"Anladınız mı?" Jake yüzünde geniş bir gülümsemeyele soruyor.

Ilmari başını sallar.

"Oh, evet!" Caleb'in elini bırakıp kendi elini kaldırıyor ve Ilmari'nin ona beşlik çakmasını bekliyor.

Ilmari iç çekerek bunu yapar.

"Tebrikler dostum," diye ekliyor Caleb.

"Bu gece kutlama yapıyoruz. Herkese sedir ağacı somon filetosu ve buharda pişmiş brokoli," diye takılıyor Jake. "Biraz yıllanmış salatalık suyunun mantarını patlatacağız."

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

"Bu adam neden ?" Koç Johnson Ilmari'ye bakarken, arkasındaki Andrews gözlerini kocaman açarak "Kahretsin," der.

"Olimpiyatlara gidiyorum," diye duyurdu Ilmari odadakilere. "Finlandiya Milli Takımı'nın ilk kalecisiyim."

Arkamızda, Vicki ve Poppy heyecanla çığlık atarak tebriklerini iletiyorlar. Andrews, Ilmari'nin elini sıkmak için öne çıkıyor. "İnanılmaz," diyor. "Çok iyi hak ettin."

"Aman Tanrım," diyor Poppy. "Hemen basın bültenlerine başlamamız gerekecek. Ve bir fotoğraf çekimi, röportajlar yapacağız."

"Bir dakika bekle," diyor Koç Johnson, elini kaldırarak. "Mars, senin adına mutluyuz. Ama bu gece eve, karıma ve çocuklarıma dönmekte gecikmemin nedeni bu değil. Şimdi, bu işin aslını öğreneceğiz. Andrews burada, halkla ilişkiler temsilcisi, takım menajerinin ofisinden Vicki. Hepimiz burada durmuş dördünüze bakıyoruz. Ne haltlar dönüyor?" Aramıza bir göz attı, bakışları bana takıldı. "Price? Bizi aydınlatmak ister misin?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde Jake ve Caleb'e bakıyorum. "I..."

"Tamam, ben başlasam nasıl olur?" diyor Koç. "Siz buraya gelmeden hemen önce Compton bize ekipman müdürümüzle romantik bir ilişki içinde olduğunu söylüyordu."

Ilmari ve ben ikimiz de çocuklara sertçe baktık. Bu hiçbir zaman tartışmanın bir parçası olmamıştı. Sadece hepsinin benimle çıktığını konuşmuştuk. Novy'ye bakmaya gittiğimde kesinlikle büyük bir şeyi kaçırmışım.

"Bu doğru mu?" bakışırken gözlerim yaşararak söylüyorum.

"Evet, Seattle," diye gülümseyerek cevap veriyor Jake, Caleb'i omzuyla dürterek. "O pislik sonunda beni yıprattı."

Caleb nefesinin altından küfrederken gülümsememek için dudağımı ısırdım. "Her şeyi şakaya vurmamaya çalışabilir misin?" diye mırıldandı. "Bu ciddi bir mesele."

"Teşekkürler Sanford," diye yanıtlar Koç. "Bu ciddi bir mesele. Compton bize açılmak istediğini mi söylüyorsun? Bu bir eşcinsel gurur olayı mı?"

"Yani... kimse o kadar da şaşırmayacak, efendim. Caleb ve ben zaten birlikte yaşıyoruz. Dedikodular üniversiteden beri etrafımızda dolaşıyor. Sadece... artık onları inkâr etmiyoruz," diyor Jake omuz silkerek.

Koç kapının yanındaki kadınlara döner. "Burada kurallar nedir, Vicki?"

Vicki bakışıyor. "İlişkilerini açıkladıkları sürece İK'ya başvururlar ve gerekli brifingleri alırlarsa teknik açıdan bir sorun kalmaz."

"Peki ya halkla ilişkiler açısı?" Koç Poppy'ye ekliyor.

"Aman Tanrım," diyor şık sarı at kuyruğunu omzundan atarken. "Şey, açılmak spor dünyasında hâlâ oldukça önemli bir şey. Oldukça ses getirecektir... eğer istediğin buysa," diye ekliyor Jake'e bakarak. "Sadece ekibin karşısına çıkıp basına yayın yasağı mı istiyorsunuz? Çünkü yapabileceğimiz çok şey var..."

"Hayır, sorun değil," diyor Jake. "Bunun halka açık olmasını istiyorum. Herkesin Caleb'la birlikte olduğumu bilmesini istiyorum."

Koç, "Umarım bunu halka açıklamakla ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diye uyarıyor.

"Yine de kafam karıştı tatlım," diyor Vicki. Koyu renk gözlerini kısarak Jake ve beni işaret ediyor. "Artık birlikte değil misiniz?"

"Öyleyiz," diyorum.

Poppy'nin gözleri irileşiyor, aramızda bakışırken ağzı açık kalıyor. "Ne-"

"Oh, ," diye mırıldanıyor Koç. "Bu bir aşk üçgeni mı?"

"Daha çok bir piramit gibi," diye yanıtlıyor Jake.

"Açıklayın kendinizi," diyor Vicki, kollarını kavuşturarak.

"Birlikteyiz," diyorum çocuklara bakarak. ". Jake, Caleb ve ben birlikteyiz," diye açıklıyorum. "Ve Ilmari ve ben... ama o onlarla değil."

Hepsi yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle bize bakıyor. Koç

sonunda başını sallayarak, "Bunun için çok yaşıyım," diyor.

"Eş değiştirme olayı gibi bir şey mi bu?" diyor Andrews, belli ki anlayacak kadar havalı olmaya çalışıyor.

Poppy heyecanlı bir sırıtişla, "Hayır, bu çokeşlilik," diye yanıtlıyor. "Sen çok eşlisin. Değil mi Rachel?"

Başımı salladım. "Ama sana yemin ederim, bunu hiç planlamamıştık. Bir anda oluverdi," diye itiraf ediyorum. "Jake'le ilk olarak Rays'e katılmadan önce tanıştım. Sezon dışında Seattle'da tanıştık. Buraya geldiğimde de yeniden başladık. Onun aracılığıyla Caleb'la tanıştım. Ilmari de bize ulaşmanın yolunu buldu," diye ekliyorum gülümseyerek ve elini sıkıyorum. "Hepimiz birlikte yaşıyoruz. Birlikteyiz efendim. Biz bir aileyiz. Ve halka açılmak istiyoruz. Ama ailem ve geçmişim nedeniyle bu biraz karmaşık. Çocukların da düşünmeleri gereken NHL kariyerleri var." Ilmari'den Jake'e bakarak ekliyorum.

"Asla bir şey saklamak istemedik efendim," diye ekliyor Jake. "Sadece bunu en iyi nasıl yapacağımızı düşünürken temkinli davrandık. Mars ve ben ekibe zarar vermek ya da kimsenin kötü bir şekilde anılmasını istemiyoruz. Ama bir yalanı da yaşayamayız. Bu sadece

Eğer yaparsak daha da kötüleşir. Çocukların bize cıvıldamasını ya da soyunma odasında sırlarımız varmış gibi hissetmelerini istemiyoruz."

"Ve çocuklar bunu öğrenmeye hazır," diye ekliyor Caleb. "Novy ve Morrow geçen hafta bana gelip takımın bizi destekleyeceğini söylediler. Rays'in dışındaki basın Rachel ve ailesi yüzünden bunu yiyip bitirecek ama takımımızın içinde çocuklar sakın görünüyor. Sadece sır istemiyorlar."

"Ailenle ilgili tüm bunlar da ne, Price?" Koç, keskin gözlerini bana dikerek konuştu.

"Ben... babam-"

"Babası dünyaca ünlü rock yıldızı Hal Price!" Poppy ciyaklıyor. "Bilirsin, The Ferrymen'in solisti?"

"Tanrım, bunu neden unutup duruyorum?" Koç yorgun bir eliyle yüzünü ovuşturarak mırıldanıyor.

"Yani çocuklar takım doktoruyla dörtlü bir paylaşım ilişkisi içinde olduğunuzu biliyor ve bunu sorun etmiyorlar mı?" diyor Andrews, tek kaşını kaldırarak.

"Şey, *tüm* detayları bilmiyorlar," diye itiraf ediyor Caleb. "Ama bazı parçaları biliyorlar. Mesela Jerry bu gece Jake ve beni yakaladı."

"Ve Avery az önce Mars'la beni yakaladı," diye ekliyorum.

"Ve çocuklar aylardır Rach ile birlikte olduğumu tahmin ediyorlardı," diyor Jake. "Formu ve her şeyi imzalamıştık. Sadece sessiz kalıyorduk."

"Kahretsin," diye homurdanıyor Koç. "Pekala, işte size bir numaralı emir: lanet olası ahırda dolaşmayı bırakın. Sırf bu yüzden hepinizi kovmalıyım. Bu işte komik işler olmayacak. Beni anladın mı Compton?" diyor parmağıyla yüzünü göstererek. "İşteyken Sanford'la göz göze geldiğinizin kokusunu bile alırsam, ikinizi de kovarım. Aynı şey senin için de geçerli, Kinnunen. Bu pisliği evde tutuyoruz."

"Evet, efendim," diye mırıldanır Jake. Caleb da onu tekrarlar.

Koç iç çekerek bana baktı. "Burada daha büyük bir sorun var, Price."

Kıpırdamadan bakışlarını tutuyorum. "Efendim?"

"Duyduklarıma bakılırsa, bu sezon oyuncularımdan biriyle değil, *ikisiyle* romantik bir ilişki yaşamışsın."

Tekrar başımı salladım. "Evet, efendim."

İç geçiriyor. "Vicki, yanılıyorsam beni düzelt ama Compton'la birlikte sadece İK'dan izin almıştı, değil mi?"

Vicki, "Doğru efendim," diye yanıtlıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor Ilmari yanımnda. "Yapma," diye fısıldıyorum, elini sıkarak.

"Yani, Kinnunen ile romantik bir ilişkiniz vardı ve onun birincil bakım sağlayıcısıydınız, öyle mi? Kasığındaki çekme için onu aktif olarak tedavi ediyordunuz?" Koç soruyor.

Başımı sallarken bir nefes verdim. "Evet, efendim."

Başını sallayarak tekrar iç geçiriyor. "Yani, sorunumuzu görüyorsunuz. Değil mi Doktor Price?"

"Evet, efendim," diyorum tekrar, gözyaşlarımın gözlerimi yakmasına izin vermeye cesaret edemeyerek. "Rakas, yapma," diye Ilmari, yüzünü bana doğru indirerek.

"Yalan söylemeyeceğim Ilmari," diye cevap veriyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Ne yaptığımızı biliyorduk. Biliyordum. Jake ve Caleb bana bu konuda baskı yaptılar ama ben onları görmezden geldim çünkü hak ettiğin ilgiyi gördüğünden emin olmak istedim-"

"Bunların hepsi Avery'nin suçu," diye çıkışan Ilmari bakışlarını tekrar koçlara çevirdi.

"Avery mi? O ne?" diye sorar Andrews.

"O en kötüsü," diye mırıldanıyor Jake. "Kullandığım dil için özür dilerim efendim," diye ekliyor Koç.

"Çocukların hepsi ondan nefret ediyor," diye ekliyor Caleb. "Bazıları artık onunla çalışmak bile istemiyor. Hepsi Rachel'ı tercih ediyor. Bu da onu daha da kızdırıyor. Her zaman Rachel'ın üzerine gidiyor ve antrenmanlarda ve maçlarda onun hayatını zorlaştırıyor."

Andrews bana baktı. "Bu doğru mu Price?"

"Eğer çocukların Doktor Avery ile bir sorunu varsa, bunu bana söylemediler," diye itiraf ediyorum. "Ama birçoğunu sağlık görevlisi olarak tedavi ediyorum. Langley ve Sully, J-Lo, Karlsson... Kinnunen-"

Ilmari öne çıkar. "Doktor Price'a yaklaşmamın tek nedeni Avery'ye güvenmememdi. Sezon dışında ağrılarımı konuşmak için ona iki kez gittim ve ikisinde de beni geri çevirdi. Bana daha iyi bir esneme rutinine ihtiyacım olduğunu söyledi. Sonra da çok yaşlı olduğumu söyledi. Resmi tavsiyesi emekli olmam yönündeydi."

Nefes nefese kaldım, yüzümü ona döndüm. "Öyle bir şey demedi."

"Yaptı," diye mırıldandı Ilmari. "Bana yardım etmen konusunda neden bu kadar isteksiz olduğumu sanıyorsun?" Koçlara geri dönüyor. "Buradaki tıbbi personel tarafından terk edilmiş hissettiğimde bana yardım etti. Avery'ye gitmeyi reddettiğimde beni tedavi için Cincinnati'ye götürmek için kendi kaynaklarını kullandı. Doktor

Price bir kez olsun sağlığımı ya da güvenliğimi tehlikeye atacak bir Şey yapmadı. Ve eğer onu kovarsanız-"

"Orada dur, Kinnunen," diye bağırır Koç. "Harika bir oyuncu olabilirsin ama burada yetkili sen değilsin. Geręek Şu ki, kuralları bilerek ęięnedi ve siz de bunu yapmasına yardım ettiniz. Yaptığı Şeyin etik olmadığını biliyordu-"

"Bir oyuncuya hak ettiği düzeyde bakım sağlamak etik dışı mı?" Jake karşı ęıkıyor. "Bu ekipte vasatın altında tıp uzmanlarının ęalıŐıyor olması, bunun acısını ęekmemiz gerektiği anlamına gelmez. Mars ondan tedavi almakta haklıydı-"

"Bu geręeęe itiraz etmiyorum," diye bağırıyor Koç. "Ama Doktor Price hala hastasıyla cinsel ilişkiye giriyor! Buraya geldiğinden beri *her Şeyi* gölgeler içinde yapıyor gibi görünüyor. Kinnunen ile ne yapıp yapmadığını nereden bileceğiz? Bu Cincinnati gezisinin kayıtları nerede? Yıldız kalecimin gizli tıbbi prosedürler için eyaleti terk ettiğinden neden haberdar edilmedim?"

Fırtınalı bakışlarını bana ęevirdi. "Hizmetkr yreğinizi sizden esirgemiyorum, Doktor Price. Oyuncularıma gösterdiğiniz zen için size teşekkür bile ediyorum. Ama bir takımın parçası olarak ęalıŐmak konusunda öğrenmeniz gereken çok Şey var. Sırlar, yalanlar ve herhangi bir gözetim olmadan kendi baŐınıza hareket etmek beklediğim türden bir ekip ęalıŐması değil. Gz yumabileceğim bir davranıŐ da değil," diyor sesinde bir kesinlik notuyla.

"Ne diyorsun sen?" diyor Jake, bir kolu koruyucu bir Şekilde belime dolanıyor.

"Bunun benim elimde olmadığını söylüyorum," diye itiraf ediyor Koç. "Baş Koç olabilirim ama buradaki nihai karar mercii ben değilim. Benim kişisel tavsiyem Doktor Price'ın derhal kovulmasıdır-"

"Koç, hayır!" Jake ağlıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Poppy, gözleri yaşarıyor. "Bu yanlış," diyor Ilmari.

"ok yanlış," diye yankılanıyor Caleb.

"*Dediğim gibi*," diye sesleniyor Koç, "bu benim kararım değil. Bunun Genel Müdür'e gitmesi gerekiyor. Avery hakkındaki tüm bu suçlamalarla birlikte -ki sizin karmaşık romantik hayatlarınız olan fare yuvası hakkında kesinlikle *hiçbir Şey* söylemiyorum. Sonra Compton ve onun açılıŐı, Kinnunen ve Olimpiyat duyurusu var - yani, ne *halt* düşünüyorsun?" diye bağırıyor, gözleri Ilmari'de. "Teklifini geri çekecekler, evlat."

"Yapmayacaklar," diye yanıtlıyor.

"Yapmayacaklar mı?" Koç yankılanıyor, sesi kuşkulu. "Nasıl olur da-"

"Çünkü onlara zaten her şeyi anlattım," diye açıklıyor.

"Ilmari," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarım artık gözlerimi yakıyor.

"Onlara Doktor Price ile olan ilişkimin Amerikan basınında yer almasına hazırlıklı olmalarını söyledim," diye devam ediyor. "Neyse ki Finliler insanların özel hayatları olabileceği fikrine daha yatkınlar. Ve zeki, yetenekli bir kadına aşık bir erkek olmak skandal değildir. Bu adamın arkadaştan daha yakın gördüğü iki erkekle birlikte yaşaması da skandal değil. Onlar benim ailem. Geçmişimi bilen Finliler, kendime ait diyebileceğim bir ailem olduğu için mutlu olacaklardır. Menajerim şimdiden basın bültenleri üzerinde çalışıyor. FIHA'nın tam desteğine sahibim."

"Kulta," diye fısıldıyorum elini tutarak. İçimi bir rahatlama kaplıyor, utancım ve mahcubiyetimle karışıyor. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Hâlâ onun desteğine sahip olmak benim için dünyalara bedel.

"Doğru," diyor Koç yorgun bir iç çekişle. "Bu kararı vermem mümkün değil. GM'den görüş almadan olmaz. Yapabileceğim tek şey, Doktor Price'ın derhal uzaklaştırıldığını söylemek-"

"Hayır," diye bağırır Jake.

"Kapa çeneni," diyor Caleb, kolunu tutarak. "Uzaklaştırma kovulmak değildir. Bu lanet bir galibiyet."

Jake başını sallayarak homurdanıyor. Yanımdaki Ilmari bir mezar kadar sessiz. Jake ve Ilmari sağıma ve soluma yaklaşarak beni destekliyorlar.

Koç bakışlarımı tutuyor. "Bir sonraki duyuruya kadar görevden uzaklaştırıldınız, Doktor Price. Bu karmaşayı çözmemiz için bize zaman verin, biz de bursunuzla ne yapacağımıza karar verelim. Ama sizi uyarmak zorundayım," diye ekliyor. "Pek umut verici görünmüyor."

"Evet, efendim," diye mırıldandım. "Anlıyorum."

Tekrar iç geçirir. "Tamam. Bu gece bununla daha fazla uğraşamam. Hepiniz evinize gidin. Ve Compton, Kinnunen, bunun oyununuzu ya da buzdaki tavrınızı etkilemesine izin verirsiniz, sizi de uzaklaştırırım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diye Jake.

Ilmari'nin elini sıkıyorum ve o da "Evet" diye mırıldanıyor.

"Güzel. Şimdi herkes buradan çıksın. Sabah erkenden işimizin başına dönüyoruz. Sen hariç Price," diye ekliyor bana. "Askıya alınmışken

kimliğinizi ve anahtar kartlarınızı teslim etmeniz gerekecek. Bir sonraki duyuruya kadar ekibe erişiminiz yasaklandı."

Ona sertçe başımı salladım. "Evet, efendim."

Otomatik pilotta çalışarak sırt çantamı önüme doğru savuruyorum ve en küçük cebi açıyorum. Titreyen ellerimle, Rays kimliğimi ve kapı giriş anahtarlarımı içeren kordonumu çıkarıyorum. Öne doğru bir adım atarak kordonu Vicki'ye uzatıyorum.

Sözsüzce kabul ediyor, gözlerinden yaşlar süzölüyor.

Çocukların beni takip edip etmediğini görmek için beklemeden soyunma odasının kapısından çıkıyorum ve arkama bakmıyorum.

(Sence hâlâ banyoda mıdır?" Jake kapımın önünde durarak fısıldıyor.

Eve geldiğimizden beri çok endişeli. Bu anlaşılabilir bir şey. Hepimiz dağılmış durumdayız. Rachel'ı arenadan çıkardığımızda neredeyse zombi gibiydi. Sonra eve gelir gelmez tuvalete gitmesi gerektiği bahanesini uydurdu ve kapıyı arkasından kapatarak odasına girdi.

Bu bir saat önceydi.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarına veriyorum. Odası benimkinin tam karşısında, bu yüzden masamda kamp kurmuş, bilgisayarımıdaymış gibi davranıyor, kapalı kapısının ardında herhangi bir yaşam belirtisi bekliyordum.

Genellikle içerideyken müzik açıyor ya da Tess veya kardeşiyle telefonda konuşuyor. Şimdi bir fare kadar sessiz.

"Onu kontrol etmeliyiz," diyor Jake.

"Nasıl isterseniz," diyorum omuz silkerek.

Koridorun karşısına sıçrayıp kapısını çalıyor. "Bebeğim? İçeri girebilir miyim?"

Kız cevap vermeyince omzunun üzerinden bana bakıyor. Sonra elini kapı koluna götürdü ve salladı. Kilitlememişti. Bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değilim ama Jake kapıyı açıyor.

"Hey, *bebeğim-ne-Seattle*, ne yapıyorsun?" diye bağırır ve onun odasında kaybolur.

Masamdaki sandalyeden fırlayıp tökezleyerek koridoru geçip onun odasına giriyorum. Jake'in etrafından dolanıp Rachel'in şifonyerden yatağına döndüğünü, açık bir bavulun içine giysilerini istiflediğini görüyorum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. "Kasırğa..."

"Bebeğim, *hayır*," diye ağlıyor Jake. "Ne yapıyorsun?" Odanın karşısına geçip, içine bir yığın giysi daha atamadan bavulunun kapağını kapatıyor. "Rachel, dur!"

"Jake," diye iç geçiriyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Lütfen, bunu yapma."
_"

"Ne yapmayayım?" diye bağıyor. "Bırak hayatımın aşkı bir çanta hazırlasın Beni terk etmek mi?"

"Burada kalamam," diyerek pantolonunu indirdi ve elindeki yığını diğer valizin içine attı.

"Sen neden ? Sen burada *yaşıyorsun*!"

"Burada yaşamaya nasıl devam edebilirim? Bir işim yok. Referansım yok. Cincinnati'ye bile dönemem, çünkü Doktor Halla bu yılki yerimi çoktan verdi."

Konuşurken eşyalarını toplamaya devam ediyor ve aceleyle ebeveyn banyosuna giriyor. "Burada kalıp hepinizin hayatını mahvedemem. Sizi kendi pisliğime daha fazla sürükleyemem. Bunu daha da kötüleştiremem - Tanrım, her şeyi daha da kötüleştiriyorum. Hepiniz çok daha iyisini hak ediyorsunuz. İşlerinizi, itibarınızı riske atarken ne düşünüyordum bilmiyorum, yapamam, yapamam, *Tanrım*.

Tuvalet malzemelerinin bulunduğu çantayı yere bırakıyor, yatağın ucuna, yarısı dolu iki bavulunun arasına çöküyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

"Mars, buraya gel!" Jake, Rachel'in ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çökmeden önce bağıyor, elleri Rachel'in bileklerine dolanıyor ve ona usulca mırıldanmaya başlıyor. "Lütfen, bunu yapma bebeğim. Umudunu kaybetme. Bizden, Rays'ten vazgeçme. Bu bir karmaşa ama bunu çözeceğiz. Birlikte çözeceğiz-"

Başını iki yana sallar. "Hayır, Koç haklıydı. Etrafta koşturup durdum, tüm bu kararları verdim, temas ettiğim herkesi incittim, her şeyi tehlikeye attım. Tüm bunları inşa etmek için çok çalıştın Jake," diyor ve etrafını işaret ediyor. "Bunu yıkan ben olamam."

Jake inanamayarak etrafına bakınır. "Ne, bu lanet ev mi? Onu yıkacağım. Bu ev umurumda değil Rachel. *insanları* önemsiyorum. Sen, Cay, Mars ve köpek ve evet, kahvemi gerçekten seviyorum.

kahve makinesi ve evdeki spor salonum" diye ekliyor. "Ama yeni bir kahve makinesi alabilirim," diyor hemen. "Yeni bir *sen* alamam."

Mars arkamdan odaya giriyor ve sertçe etrafına bakınıyor. "Hayır," diyor sesi çıkmadan.

Rachel başını kaldırıp onun orada durduğunu görüyor. "Ilmari," diye iç geçiriyor ve başını sallıyor.

"Durun," diyorum. "Herkes dursun. Rachel, seninle bu oyunu oynamayacağız. En azından ben öyle olmadığımı biliyorum. Zamanımın tek bir anını bile seni kalmaya ikna etmek için harcamayacağım-"

"Götlük yapma," diye homurdanıyor Jake bana.

"Götlük yapmıyorum," diye karşı çıkıyorum. "Kendi öz değerimi biliyorum. Sevdiğim insanlara beni sevmeleri için yalvarmıyorum. Jake, dizlerinin üzerinden kalk ve korkaklığı bırak. Gitmek istiyorsa, bırak gitsin. Kalmak istiyorsa, bırak kalsın. Her iki durumda da onu ikna etmeye çalışmayacağız."

"Katılıyorum," diyor Mars, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Jake kendisiyle gerçek bir savaş halindedir; yumuşak, lokum gibi tarafı onun için erimek ve dizlerinin üzerinde durmak ister. Bir de inatçı, kendinden emin, hokey pistine hükmeden tanrı gibi bir adam var. Bizi terk etmeyi aklından bile geçirmeye cüret ettiği için onu ters çevirip kışına bir şaplak atmak istiyor. İnleyerek ayağa kalkıyor ve geri adım atıyor, vücudu gergin bir şekilde yanıma geliyor.

"Aferin oğlum," diyorum.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor, yüzü acı dolu bir maskeye dönüşmüş.

Rachel, mavi ipek tişörtü ve ona uygun bir uyku şortundan başka bir şey giymeden, hiç uyumadığı yatağın ucunda oturuyor. Karmakarışık saçları yüzünü çerçeveliyor, yarısı yukarıda, yarısı aşağıda.

"Gitmek mi istiyorsun, Rachel? Toplanmaya devam et. Mars seni havaalanına, otobüs terminaline, gemi iskelesine götürecektir. Ona sadece yerini söyle, o seni götürür. Kalmak mı istiyorsun? Biz aşağıda olacağız."

Jake'i fiziksel olarak geri döndürüp kapıdan dışarı itmem gerekiyor ama üçümüz sessizce dışarı çıkıp kapıyı arkamızda açık bırakıyoruz ve merdivenlerden oturma odasına iniyoruz. Jake'in omzunu dürtüyorum ve o da bir kaya gibi kanepeye çöküyor.

"Eğer bizi terk ederse, seni asla affetmem," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde, bakışları sabitlenmemiş bir şekilde televizyona doğru bakarken.

"Evet, yapacaksın," cevap veriyorum, yanındaki kanepeye çöküyorum. "Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"İstiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bizi terk ederse, bizi kalacak kadar sevmemiş, kendi kararlarımızı vermemize izin verecek kadar saygı duymamış ya da bu fırtınayla mücadele edecek kadar bizi istememiş olur," diye cevap veriyorum. "Benim Kasırgam lanet olası bir fırtına. Bu gerçeği hatırladığında, o merdivenlerden inecek ve hepimizi ayağa kaldıracak. O zamana kadar kumandayı bana ver. *Great British Bake Off'u* izliyoruz."

Her şey nasıl bu kadar berbat hale geldi? Beş ay önce Seattle'da bir barda oturmuş, mesleki başarısızlığımın içinde debeleniyordum.

Kendim... yani, neredeyse kendim. *Keşke* tek başıma olsaydım.

Sonra Gizemli Çocuğum içeri girdi.

Şimdi buradayım, beş ay sonra, hiçbir şey değişmemiş gibi hissediyorum. Hâlâ yalnızım. Hâlâ mesleki bir başarısızlığın içinde debeleniyorum.

Sadece *her şey* değişti. Ben değiştim. Onlar beni değiştirdi. Jake, Caleb, Ilmari. Her biri benden bir parça aldı ve ipleri çözdü, kendi iplerini benimkilerle yeniden ördü. Sonuç tamamen yeni bir şey oldu. Daha güçlü bir şey. Kendi başıma yapabileceğimden çok daha güzel bir şey.

Son bir saattir bu odada oturuyor ve kontrolden çıkıyorum. Karanlıkta atlayış yapan paraşütsüz bir paraşütçü gibi dönüp duruyorum, yönümü bulmak için bir şeyler arıyorum. Ne taraf yukarı? Hangi yön aşağı? Bu serbest düşüş hissini nasıl durdurabilirim?

Ve sonra Caleb'ım bana ihtiyacım olan dayanağı verdi.

Seçim.

Bu dünyada hepimizin bir seçimi var. Kalmak ya da gitmek. Sevmek ya da nefret etmek. Savaşmak ya da kaçmak. Bundan sonra ne olacağını ben seçeceğim. Rays'in işime devam etmeme izin verip vermeyeceğini kontrol edemeyebilirim ama buna nasıl tepki vereceğimi kontrol edebilirim.

Kalıyor musun, gidiyor musun Rachel?

Burada kalmak istiyor muyum? Adamlarımla kalmak istiyor muyum? *Evet*, özlemin derin sesi varlığın tam merkezinden yankılanarak geliyor. Ben istiyorum

kal. Onlarla birlikte buraya ait olmak istiyorum. Benim adamlarım. Benim ailem.

Sevgi mi nefret mi?

Jake Compton'ı seviyor muyum?

Gülümsüyorum, zihnim birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin anılarıyla dolup taşarken gözlerimi kapatıyorum. O adam o mükemmel gecede beni sahiplenmişti. Ruhlarımız iç içe geçmişti. Bu kaderdi. Doğanın şiirsel hareketiydi. O benim, ben de onun. Onu sevmek nefes almaktan daha kolay. Neşem ve mutluluğum, hayatıma tatlılık getiriyor. Beni merkeze alıyor ve bütün hissettiriyor. Evet, Jake Compton'ı seviyorum.

Ama Caleb Sanford'u seviyor muyum?

Huysuz, sinirli, soğuk. Sert bir kabuğu var. Bunun bir kısmı gerçek acısını gizliyor. Bu hayatta çok incindi. Kaybı ve trajediyi biliyor. Ama aynı zamanda iyileşmenin getirdiği dirençli umudu da biliyor. Bir fırtınanın nasıl atlatılacağını biliyor, hatta sizi hiçbir şeye dönüştürmeyen bir fırtınanın bile. Nasıl yeniden inşa edileceğini biliyor. O bir hayatta kalan. O, tutan güçlü bir merkezdir. O hepimizin güç bulduğu yerdir.

Caleb'in sırrı da bu. Kabuğu acısını gizliyor. Ama aynı zamanda umut dolu kalbini de gizliyor. Asla kabul etmese de o bir iyimser. O bir hayalperest. Dünyayı onun gözlerinden görmek istiyorum. Onun hayallerini görmek ve onları gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Benim gücüm, benim kalbim. Onu delicesine seviyorum.

Peki ya Ilmari? Mars Kinnunen'i seviyor muyum?

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, derin nefes alıyorum, sadece onun kollarında kovalayabildiğim o mutlak huzur ve sessizlik hissini arıyorum. Ilmari ormandaki ağaçlar gibi, derinlere kök salmış ve yükseklerle uzanıyor. Yumuşak ama boyun eğmez. Yiğit. İçinde çokluk barındırır. Beni evin bir yer olmadığına inandırıyor. Bu bir duygu. Ev onun kollarında olmaktır. Gözlerini üzerimde hissetmektir. Onu derinlere gömmek, tek bir varlık gibi birlikte hareket etmek, eti, nefesi ve ruhu paylaşmaktır. Evet, Ilmari Kinnunen'e aşığım.

Beni tamamen ele geçiren bu adamlara karşı kalbimin sevgiyle dolup taşığını hissederken nefesim titrek bir solukta çıkıyor. Hepsini seviyorum. Kalmak istiyorum. Onların olmak istiyorum. Geriye tek bir soru kalıyor.

Savaşmak mı, Kaçmak mı?

Kalacak gücüm var mı? Onları sevmeyi hak ettikleri gibi sevecek gücüm var mı? Utanmadan, korkmadan ve tamamen yüksek sesle. , umarım öyledir.

Ayağa fırlıyorum, kalbim küt küt atıyor, açık kapıma doğru koşuyorum. Koridora çıkıyorum, çıplak ayakla merdivenlere doğru koşuyorum. Aceleyle aşağıya indim.

tırbzanın soğuk metalinde gezinen bir el.

Alt merdivenin etrafında dönüyorum, duvarlar büyük odaya açılana kadar kısa giriş holünde yürüyorum. Üç adamım da tam söyledikleri yerde, kanepede sıra sıra oturmuş beni bekliyorlar.

Minnettarlık gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, neredeyse tökezleyerek odaya giriyor ve koltuğun arkasından . Kendimi Caleb'in kucağına bıraktığımda tüm gözler üzerimdeydi. Yüzümü onun çıplak göğsüne gömüyorum, hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ellerim saçlarının arasından geçip ensesinde dolaşıyor.

"Özür dilerim. Cay, lütfen, çok üzgünüm. Kalmak istiyorum. Lütfen kalmama izin ver.

Beni sevin, benimle savaşın ve kalmama izin verin."

Yavaşça kolları kalkıyor ve bana sarılıyor. Biri saçıma gitmeden önce elleri sırtımı aşağı yukarı düzeltiyor. Parmaklarını nazikçe içeri sokuyor ve gözlerimin içine bakana kadar başımı geriye çekiyor. "Kalıyor musun?"

Başımı salladım.

"Kavga mı
ediyorsun?" Tekrar
başımı salladım.

"Kelimeler, Rachel," diye homurdanıyor.

"Evet," diyorum nefes nefese. "Kalmak, savaşmak ve seni sevmek istiyorum. Hepinizi. Mükemmellik sözü veremem. Açıkçası, ne yaptığım ve ne *yapacağım* konusunda hiçbir fikrim yok. Ama kalbimin derinliklerinden biliyorum ki birlikte, ayrı olmayı hayal bile edemeyeceğim kadar güçlüyüz."

Jake'ten Ilmari'ye ve tekrar Caleb'e bakıyorum. "Hatalar yaptığımı biliyorum. Şüphe ettim ve manipüle ettim. Her şeyi kontrol etmeye çalıştım. Korkumdan, bunu yapmak zorunda olduğumu düşündüm. Uzun zamandır çok yalnızdım. Kendi başıma hayatta kalmaya o kadar alıştım ki-"

Caleb, "Bu artık sona erdi," dedi. "Üç hokey oyuncusuyla uğraşıyorsun Rachel. Biz yalnız çalışmayız. Önce takım. Her zaman takım."

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Önce takım," diye tekrarlıyorum.

"Ailenizin sizin için çok büyük bir yük taşıdığını biliyorum," diye devam ediyor. "Price Ailesi dünyaya karşı ve tüm bunlar. Ama bu sadece *bunu* aileniz yaparsanız işe yarayacaktır. Price-Compton-Sanford-Kinnunen Ailesi."

Jake, "Yemin ederim, isimlerimizi bu şekilde tire yapmayacağız," diye mırıldandı.

Gülümsememek için dudağımı ısırıyorum. Gözlerimi kapatarak bir nefes daha alıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bizi terk etmekle mi tehdit ediyorsun?" Caleb, kalbini kabuğunun derinliklerinde kilitli tutarken bakışlarını buyurganlaştırarak söylüyor.

Başımı salladım. "Evet."

"İyi," diye mırıldanıyor. "Çünkü onu ölümüne korkuttun," diyor Jake'i göstererek. "Eğer ona söyleyecek bir şeyin varsa, şimdi iyi bir zaman olabilir."

Jake'e baktığımda ve gözlerindeki yaşları gördüğümde duvarlarımın son kalıntıları da yıkılıyor. Kendimi neredeyse onun kollarına atıyorum, Caleb'ın kucağından Jake'in kucağına sürünüyorum. "Özür dilerim," diye ağlıyorum. "Angel, çok üzgünüm. Her şeyi berbat ettim."

Jake'te Caleb'ın soğukkanlılığından eser yok. Etrafımı sarıyor, omzuma, boynuma, yanağıma öpücükler konduruyor. Her biri bir hediye gibi geliyor, sanki hayatının bir kıvılcımı tenime işliyor ve içimi aydınlatıyor, beni ısıtıyor ve bana güç veriyor.

"Seni seviyorum Jake," diye mırıldanıyorum, onu öperek karşılık veriyorum. "Angel, seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Beni asla bırakma," diye mırıldanıyor, elleri saçlarımda. "Rach, lütfen. Beni asla bırakma. Evlen benimle." Ellerini yüzümden çekti. "Evlen bizimle."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne?"

"Bunu resmileştiremeyiz," diyor başını sallayarak. "Google'da araştırdım. Resmi olamayacağımızı söyleyen yasalar var ama ben yine de bizimle evlenmeni istiyorum. Elvis yok, kilise yok, evrak işi yok. Sadece senin sözün benimkine bağlı."

Ondan diğerlerine bakıyorum, gözlerim kocaman. Ilmari'ye bakarak, "Bunu nasıl istersin?" diye fısıldıyorum. "Sen bunu ister miydin?"

Bana kaşlarını çatıyor. "Sence 'mennään naimisiin' ne anlama geliyor?"

Ona göz kırpyorum. "Bilmiyorum. Fince konuşamıyorum!"

"Anlamı 'benimle evlen'," diye . "Bunu her zaman söylüyorum."

"Peki ben nasıl-"

"Yeter," diyor Caleb. "Hurricane, bu oturma odasında konuşulan sözlü bir anlaşmadan başka bir şeye dayanmadan Mars'la yasadışı olarak evlenmek istiyor musun?"

Başımı sallarken bir kahkahayla savaşıyorum. Başka bir adamın kucağında otururken, onun sert aletini kalçamda hissederken, kendimi şöyle derken duyuyorum: "Kahretsin, evet. Seninle evlenirim, Ilmari."

Başını sallıyor, memnun mu yoksa hâlâ kızgın mı olduğuna karar verememiş gibi dudaklarını büzüyor. "Ve Cay, bebeğim?" Jake bir elini dağınık saçlarımdan arasından geçirerek alay ediyor. "Cay'le yasadışı olarak evlenmek ve onunla birlikte pis bir günah içinde yaşamak mı istiyorsun?"

O mu? Onun iyi kızı olmak ve hayatının geri kalanında onun garip, yivli sikine binmek mi istiyorsun?"

Homurdanıyorum. Ne yemin ama. Kesinlikle şarkı formunda ölümsüzleştireceğiniz türden, böylece çocuklarınız ve onların çocukları bundan asla kaçamaz. Cay için bir doğum günü hediyesi olarak babama yazdıracağım. "Evet," diyorum, bakışlarım Cay'in muhteşem, kara gözlerine kilitlenmişken. "Seninle evleniyorum, Caleb. Sen benimsin."

Sırıttıyor, her zamanki gibi havalı bir müşteri.

"Ya ben bebeğim?" diyor Jake, iki eliyle yüzümü kavrayarak. "gördüğüm andan itibaren sevdim. Nefesimi kesmiştin ve o zamandan beri ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorum. Yaşam desteğim ol. Kalbimin atmasını sağla. Evlen benimle."

Sırıttıyorum, kendi ellerimle onun yanaklarını avuçluyorum. "Seni çok seviyorum, Jake. Sen o bara girdin ve benim hiç şansım olmadı. Geri dönülmez bir şekilde seninim. Sonsuza dek benim ol."

"Sonsuza dek," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Sonsuza dek ve sonsuza dek ve sonsuza dek."

Öpüşüyoruz, ihtiyaçlarımızı birbirimize akıtıyoruz. Kıvrana, öpüşmemizi kesene, elleri göğüslerimde, tulumumun ipeği arasından beni yoğurana kadar hakimiyet için onunla savaşıyorum.

"Siktir," diye soluyarak ellerini indiriyorum, böylece tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkarabiliyorum. Nereye düştüğünü umursamadan arkama atıyorum. "Hepinize ihtiyacım var. Size ihtiyacım var."

Üç çift göz beni izliyor ama konuşan Caleb oluyor. "Ne istiyorsan söyle, Hurricane."

Jake'in kucağından kalkıp bir adım geri çekiliyorum ve ipeksi şortumu yere atıp beni çıplak bırakıyorum. "Üçünüzü de istiyorum. Hepsini birden. Döllerinizden sıırılsıklam olmak istiyorum. Beni mahvedin. Beni sahiplenin ki nereye ait olduğum konusunda şüphe kalmasın."

(Üç adamım da gözlerini dikmiş bana bakıyor. *Güzel*. Tüm ilgilerini istiyorum. Tüm sevgilerini. Ama aynı zamanda oynamak da istiyorum. Kırmak istiyorum)

Bu korkunç geceyi lanetle ve bizi tekrar bir araya getir. Tekrar neşe istiyorum. Kahkaha ve sevgi.

Ve gerçekten harika bir seks istiyorum.

"Şimdi yukarı çıkıyorum," diyorum, aptalca ateşli üç erkeğimi harekete geçirmeye hazırım. "İçimde üç sik istiyorum. Ya siz de katılın ya da ben oyuncak koleksiyonumla yaratıcılığımı konuşturayım."

Topuğumun üzerinde döndüğümde, hepsi peşime düşmeden önce tam olarak üç adım atabiliyorum. Ilmari en hızlısı, beni gömleksiz omzuna atıyor ve bir un çuvalı gibi merdivenlerden yukarı taşıyor. Caleb ve Jake merdivenleri ikişer ikişer çıkararak beni takip ederken deli gibi sırtıyorum.

Ilmari beni uzun koridorda Jake'in odasına götürüyor ve yatağın ayak ucuna yatırıyor. Eski çerçeve gitmişti. Adamlar onun yerine alçak bir platform üzerine çift kişilik bir yatak kurmuşlar. Ilmari, Jake'in değerli yatağının bir kopyasını almıştı, böylece yer tartışması olmayacaktı.

Ortaya doğru kayarken nefesim kesiliyor. Ama sonra beni ayak bileklerimden tutup yatakta aşağıya doğru sürüklerken ve beni açarken yüksek sesle gülerek nefes alıyorum. Fince anlamadığım bir şeyler mırıldanarak yerde dizlerinin üzerine çöküyor ve ağızıyla amımı kapatıyor.

"Oh-" Beni sıkıca kavrayıp diliyle amımdan klitorisime kadar alay ederken sırtım kavisleniyor. Bir inilti ile öne doğru kıvrıldım, ellerim

saçına gidiyor.

Arkasından Caleb ve Jake hızlıca kıyafetlerini çıkarıyor. Üçü de başlangıçta gömleksizdi, bu yüzden pantolonlarını indirdiklerinde çıplak ve gitmeye hazır dılar. Oda sadece banyonun ve koridorun yumuşak ışığıyla aydınlanıyor, bu da her şeyi karanlık, yakın ve rahat hissettiriyor.

Caleb yanımdaki yatağa tırmanarak, "Arkana yaslan," diye emrediyor. Jake de diğer yanıma çöktü. Her biri bir omzumu tutarak beni yatağa bastırıyor. Sonra kollarımı tutup başımın üzerine uzatıyorlar. Jake parmaklarını benimkilerle örerek beni aşağıda tutuyor, bir yandan da göğsüme iniyor, hevesli dili emerken meme ucumu okşuyor.

İki erkeğin beni aynı anda sevmesinin verdiği mutlulukla iç çekiyorum ve sonra Caleb beni öpüyor. Üçü de burada ve bu duygu tarif edilemez. Ateşim var. Uçuyorum. Düşüyorum, batıyorum, parlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi hissetmeme izin veriyorum, ilk salıverilmem içimden geçerken coşkuyla haykırıyorum. Başladığı anda, merkezimden yayılıyor, Ilmari iki parmağını amımın içine sokuyor, dili klitorisimle alay ediyor.

"Kahretsin-" Beni tutan üç adamın ağırlığına karşı mücadele ediyorum. Bedenim öne doğru kıvrılmak istiyor. Göbeğim Ilmari'nin parmaklarına dayanmak istiyor. "Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Daha fazlasını istiyorum."

Ilmari beni kıvranan bir karmaşa haline getirene kadar çalıştırıyor. Sonra yüzünde bir sırıtışla topuklarının üzerine oturuyor. Vücudumun aşağısından ona bakıyorum, göğsüm kabarıyor, meme uçlarımın sivri uçları Jake'in öpücükleriyle parlıyor. Sonra başımı yana çevirip Caleb'a bakıyorum. "Angel, Cay'i çılgına çevirmeme yardım etmek ister misin?"

Caleb'ın bakışları kararır.

"Siktir, evet." Jake sırıtıyor ve çenemi ısırmadan önce göğsüme birkaç öpücük daha konduruyor. "Aklında ne var?"

Gülümsüyorum, yanıma dönüyorum ve sonra dizlerimin üzerine kalkıyorum. "Sen onun sikini emerken ben de yüzüne binebilirim diye düşündüm," diye takılıyorum, bir parmağımı Caleb'in kirli çenesinde gezdirerek.

Bakışları sertleşiyor. "Benimle dalga geçme," diye mırıldanıyor, eli çenemi kavırıyor.

"Kim alay ediyor?" Cevap veriyorum. "."

Nefes nefese "Siktir" diyerek elini benden çekmeden önce birkaç saniye daha birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. Sonra üstümde kayıyor

Yatağın ortasına doğru, yatay olarak uzanıyor.

Jake, Caleb'in bacaklarını açıp aralarına girerek, "İşte böyle," diye alay ediyor. "Ne iyi bir çocuk-"

"O kıcına girmemi istemiyorsan sakın başlama," diye homurdanıyor Caleb, hâlâ dirseklerinin üzerinde, delikli siki sert ve hazır.

"Yüzüne oturmamı bekliyorsan, uzansan iyi edersin," diyorum.

"Boşalmamaya çalış," diye ekliyor Jake, elleri Caleb'in kalçalarında gezinirken. "Bakalım ne kadar dayanabileceksin." Ben izlerken, bir elini Caleb'in tabanının etrafına sarıyor. Sonra alçalıyor, ağzını Caleb'in sikinin etrafına gömüyor. Her iki adam da inliyor, Caleb gözlerini kapatırken elleri çarşaflara sıkıca yapışıyor.

Ilmari yataktan kayar ve nihayet pantolonunu çıkararak yan tarafa doğru ilerler. "Gel, Rakas." Kendini Caleb'in başındaki pozisyona yerleştirdi ve ben ikisinin de ne istediğini tam olarak biliyorum.

Gülümseyerek ellerimi Ilmari'ye uzatarak öne doğru ilerliyorum. Çıplak amım Caleb'in göğsüne yaslanırken ağırlığımı taşıyarak Caleb'in üzerine oturmama yardım ediyor. Karanlık gözlerinin beni izlediğini görmek için aşağı bakıyorum.

"Oturacak mısın, oturmayacak mısın, Kasırğa?" Elleriyle kıcımı sıkıyor. "Açlıktan ölüyorum."

Ilmari'ye bakıyorum ve o da başını sallayarak Caleb'in yüzünün üzerinde pozisyon almama yardım ediyor. Caleb beni kalçalarından tutup aşağı çekiyor ve sonra bağıriyorum, klitorisimi emerken vücudum bir spazma kilitleniyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, ellerim Ilmari'nin kalçalarında, o adım atarken

içi

nd Saçımı yumrukladı. "Al beni, Rakas."

e. Öne doğru eğildim, dilimi Ilmari'nin kalçalarının üzerinde gezdirirken kalçalarını tuttum.

ucunu okşuyor, sakızının tuzlu tadını çıkarıyor. Bu arada Caleb iki eliyle kıcımı yumruklayarak am dudaklarımı, klitorisimi, amımı okşuyor. Diliyle beni mızraklıyor, iki parmağını içimde çalıştırırken beni hareketsiz tutuyor, onları iç duvarım boyunca kıvırıyor.

Ilmari'nin sikinin etrafında inliyorum, eli saçlarımı sıkıca kavlıyor. "Bizim için tekrar gel," diyor. "Caleb'in ağzını doldur. Boğulmasını sağla."

O konuşurken, Jake Cay'in göğsüne tırmanarak beni şaşırtıyor. Bana doğru kıvrılırken elleri omuzlarıma gidiyor.

Nefesim kesildi, omzumun üzerinden baktım. "Jake-ne-"

"Kıpırdamadan dur." Caleb'in yüzünü birlikte kucaklarken, sikini arkadan bacaklarımin arasına kaydırırken eli aramıza düşüyor, ucu girişimi okşuyor.

"Siktir," diye pantolonunu indirir Caleb. "Oh, siktir-"

Jake birkaç deneme hamlesi yapıyor, siki girişime sürtünüyor. Sonra Caleb'ın ağzı orada ve ikimizle de alay ediyor. Dağınık ve kirli ve ben buna bayılıyorum. İnliyorum, başım Jake'in omzuna yaslanmak için geriye eğiliyor.

Sonra Ilmari düşüyor, elleri saçlarımda ve beni anlamsızca öpüyor. Jake iki eliyle beni sarıp sarmalıyor, kalçalarıyla iterken beni sıkıca kavırıyor, ucu içime girmeden girişimi okşuyor.

Orgazmımın kayalık kıyıya vuran dalgalar gibi kırılmaya hazır olduğunu hissederken titriyorum. "Çok yaklaştım," diye haykırıyorum, ağzım Ilmari ile aynı havayı paylaşıyor.

"Mars, yatağa uzan," diye pantolonunu indiriyor Jake, beni büyük bir güçle geriye doğru çekerken orgazmım sabun köpüğü gibi patlıyor.

"Hayır," diye sızlanıyorum, gecikmiş bir boşalmanın verdiği o titreşim, kafa karıştırıcı his başımı döndürüyor. "Tam oradaydım," diye nefes alıyorum.

Arkamda Jake kıkırdıyor, boynumu, omzumu öpüyor. "Açgözlülük yapma," diye dalga geçiyor ve kıcıma bir şaplak atıyor. "Seni bütün gece biliyorsun. Onun sikini tekrar yala, bebeğim. Bu amcığı ben alıyorum. Bu sefer adamımızın yıldızları görmesini sağla."

Caleb bir iniltiyle yuvarlanıp yatağın kenarından kayarken, Mars yatakta daha yukarılara çıkıyor, kalın ağaç gövdesi bacaklarını iki yana açarak baş ucuna oturuyor. "Gel, Rakas."

Jake'in elinden kurtulup ellerim ve dizlerim üzerinde öne doğru sürünerek Ilmari'nin kalçalarının yumuşak derisini öpüyorum. Onu içime çekiyorum, erkeksi kokusuna bayılıyorum.

"Mâ rakastan sua," diye mırıldanıyor, ağzımı onun etrafına indirip onu boğazımın arkasına götürürken saçlarımı geriye doğru tarıyor.

Arkamda, Jake kalçama vuruyor. Bacaklarımı açarak duruşumu ayarlıyorum. Elleri kalçalarımı, kıcımın yuvarlak kıvrımını yumuşatırken, dizlerinin üzerinde öne doğru eğilerek girişime çentik atmaya hazırlanıyor.

"Bekle," diye Caleb.

Ilmari'yi emmeyi omzumun üzerinden bakacak kadar uzun süre bırakıyorum. Caleb elinde bir şey tutarak yatağa doğru yürüyor. "Nedir o?" Mırıldanıyorum.

"Neye benziyor?" diyor gülümseyerek.

Elindeki şeye gözlerimi kısarak bakıyorum. "Popo tıkacı gibi görünüyor."

"Çünkü öyle." Elinde parlak pembe bir popo tıkacı tutuyor.

kayganlaştırıcıyla. Jake'le benim aramda uzanarak ucu kıcıma bastırdı.

"İstiyor musun, Hurricane?"

Başımı salladım. O ve Jake gülümsüyor, aç bakışları oyuncağı içeri bastırırken kıcıma düşüyor. Nefesim kesiliyor, sıkışma dürtüsüyle savaşıyorum.

"İşte böyle," diye yatıştırır. "Benim iyi kızım gibi nefes al. Titreşimli olduğunu söylemiş miydin?"

"*Hayır-ahh-fuck-*" diye , kığım aniden oyuncağın titreşimleriyle uğulduyor.

"Oh, evet," diye gülüyor Jake. ", bebeğim. Bu amcığı alıyorum-" "O kadar hızlı değil," diye sesleniyor Caleb.

Jake ve ben omuzlarımızın üzerinden

bakıyoruz. "Bu da ne böyle?" Jake

mırıldandı.

"Seni dışarıda bırakacağımı düşünmedin, değil *meleğim*?" Caleb alay ediyor.

Elinde biraz daha büyük bir popo tıkacı daha olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Bu siyah.

"Eğil," diye emretti Caleb, boştaki eli Jake'in kıcının kıvrımlarını yumuşatırken.

Jake üzerime eğilerek, "Oh, lanet olsun," diye inliyor.

Kıçımdaki vızıltı beni çok dolu hissettiriyor ve orgazmımı tekrar sınıra getiriyor. "Acele et," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Caleb fişi takarken Jake gözlerini kocaman açarak, "Lanet olsun!" diyor.

"Şimdi, benim iyi hayvanlarım olun ve gelin." Caleb kelimeyi söylerken, döner

Jake'in fişinde.

Jake inliyor, vücudu arkamda gevşiyor, tüm duyuları kıcındaki tıkacın garip yeni hissine yöneliyor. Yumuşak bir vızıltı duyuyorum, benimkiyle aynı anda mırıldanıyor.

"Becer onu, Jake," diye emrediyor Caleb. "Sik onu, yoksa açarım." "Tanrım," diye inledim.

Ilmari bunca zamandır sessizdi, bizi ilginç bir doğa belgeseliymişiz gibi izliyordu. Şimdi bir eliyle yavaşça sikini yumrukluyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bana bak Rakas," diyor o derin sesiyle. "Gözlerini benden ayırma. Seni almasını izlemek istiyorum."

İçimde binlerce kelebek uçuşuyormuş gibi çırpınıyorum. Ilmari'nin bakışlarının sıcaklığı beni yakıp kül etmeye yetiyor. Onun bakışları ve uğultu arasında, ben zaten gidiciyim.

Sonra Jake bacaklarımın arasına uzanıyor, parmakları bir iniltiyle amıma batıyor. "Siktir, kıcında vızıldadığını hissedebiliyorum." Sonra sikiyle . Oyuncak sıkı bir uyum sağlıyor. "Kutsal Tanrım," diye inliyor.

"İyi hissediyor musun?" Caleb mırıldanıyor, yatağın kenarında durmuş
Bi

z. "Çok iyi," diye pantolonunu indiriyor Jake. Kalçalarını oynatmaya başladı ama hareketleri düzensiz. "Dayanamıyorum, odaklanamıyorum."

"Daha sıkı dene," diye takılıyor Caleb. "Ya da... belki de daha sert yapmalıyız." "Sesini aç," diye emrediyor Ilmari, gözleri hâlâ bana kilitli.

Vızıltı yoğunlaştıkça ikimiz de çığlık atıyoruz. Ben inleyen bir karmaşayım. Jake içime girmek için elinden geleni yapıyor. İkimiz de boşalırken vızıltı tüm akıl sağlığımızı çalıyor, bedenlerimiz coşku dalgalarıyla sarsılıyor.

Tam merhamet dilenecekken vızıltı kesiliyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Arkamda Jake inliyor, siki hâlâ içimde gömülü.

Caleb kumandaları yatağın üzerine bırakıyor ve eğilip ikimizi de öpüyor. Önce Jake'i, sonra beni. "Ne güzel bir manzara," diye mırıldanıyor, parmakları omzumun çıplak tenini okşuyor. "Kasırğa, şimdi iyice gerindiğine göre, ben amını sikerken sen de Mars'ı götten alacaksın."

Başımı sallayarak inliyorum ve adamlarımın beni pozisyonuma getirmesine izin veriyorum. Ilmari yatağın tepesinde kalıyor ve dizlerinin üzerine doğru yuvarlanıyor. Beni de çeviriyorlar ve yatağın ucuna gelene kadar ellerim ve dizlerim üzerinde durmama yardım ediyorlar.

Jake yanımıza uzanıyor, popo tıkacı hâlâ kıkında, Caleb benimkini çıkarıyor ve Ilmari'ye kayganlaştırıcıyı uzatıyor.

Ilmari, "Aşağı," diye emrediyor.

İtaat etmek için acele ediyorum, vücudum hala serbest bırakılmamdan dolayı uğulduyor. Kıkımı havada bırakarak dirseklerimin üzerine düşüyorum. Sol eli sırtımı kalçalarımın doğru düzleştirirken, sağ eli kıkıma daha fazla kayganlaştırıcı sürmeye başlıyor. Üç parmağını soktuğunda, inleyen bir karmaşa içindeyim ve beni alması için ona yalvarıyorum.

Fince usulca mırıldanarak içeri doğru ilerliyor. Kabzasına kadar batıyor, kalçalarının kıvrımı kıkımın yuvarlaklığına baskı yapıyor. O mükemmel dolgunluk hissi beni merkeze alıyor, içimi dışımı ısıtıyor. Ağzım kururken kalbim göğsümden çarpıyor. İki elimle çarşaflara sıkıca tutunarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Sen benimsin," diye mırıldanıyorum.

"Senin" diye cevap veriyor, kalçalarını bana doğru sallayarak. Dev gibi bir adama göre çok nazik. Ama Ilmari'yle nazik bir anal bile tüm vücudu saran bir deneyim. Ellerimin üzerinde yükselip Caleb'i ararken inliyorum, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Yatağın yanında durmuş, sikişmemizi izliyor.

"Gel," dedim. "Bizimle ol."

Öne doğru bir adım atıp tekrar yatağa uzanıyor. Altımda manevra yapması bir saniye sürüyor. Vücudumun uzunluğundan aşağı kayıyor ve kalçalarımın beşiğine yerleşiyor. Elini aramıza sokuyor, parmakları giriş yerimle alay ediyor, geri çekiliyor, dudaklarına götürüyor, Jake'in ve benim salgıladığım karışımın tadına bakıyor.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, gözlerinde bir gülümseme. "Otur, Kasırğa." Derin bir nefes alarak kalçalarımı indiriyorum, Ilmari ve Cay'i bir arada sürerek

Caleb'in delinmiş siki beni çok sıkı ve dolu bir şekilde doldurdu.

"No niin," diye inliyor Ilmari, Cay'le birlikte hızla ritimlerini bulurken Fince başka yumuşak küfürler mırıldanıyor. Cay'in piercingleri bize mükemmel bir nervürlü basınç sağlıyor. Bu ve Ilmari'nin cüssesi arasında hiç şansım yok. Benim hiç olmadı. Çok fazla aletle ölüm. Ve bu tekrar tekrar ölmek istediğim bir ölüm.

"Lütfen-tanrım, durma," diye . "Tam *oradayım*, tam oradayım."

Arkamda, Ilmari haykırıyor, vücudu bana karşı sertleşiyor, salgısı kıcımlı dolduruyor. Paramparça oluyorum, göbeğim Caleb'in etrafında kenetleniyor, onu çok sıkı bir şekilde boğuyor. Amım zonkluyor, onu daha derine çekmekle tehdit ediyor. Altımda inliyor, sıcak döllerini beni de dolduruyor, Jake'in salgısıyla karışıyor.

Göğsünün üzerine düşüyorum, kendimize gelirken nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor. Ilmari önce benden ayrılıyor, yataktan kayarak banyoya giriyor. Caleb beni yan yatırıyor, ben kemiksiz bir şekilde sırtüstü düşerken siki dışarı kayıyor.

Jake diğer tarafımda, nazık bir elle yüzümü çeviriyor. Eğilip beni öpüyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Seni seviyorum," diye cevap veriyorum, gözlerim yaşıyor. Başımı çevirip Caleb'e bakıyorum ve yanağını avuçluyorum. "Seni seviyorum Cay."

"Seni seviyorum, Hurricane."

"Ya ben?" Jake bir hışımla, bir dirseğinin üzerinde doğrulup Caleb'e tepemden bakıyor. "Biliyor musun, bunu daha önce hiç söylemedin. Söylememe izin *verdin* ama hiç söylemedin."

Caleb gözlerini devirerek sırt üstü düşer.

"Hey, benim muhtaç bir pislik olduğumu biliyorsun," diye homurdanıyor Jake. "Ellerinde başka bir duygusal enkaz istemiyorsan, hazır olsan iyi edersin."

"Bana hemen şimdi bir şeyler söyle, tek yapabildiğin sevgi dolu hisler olsa bile."

Caleb sırtıyor, iki elini başının arkasında birleştiriyor ve hiçbir şey söylemiyor. "Cay," diye iç geçiriyorum başımı sallayarak.

Jake yatağın altından kayarak, "Seni orospu çocuğu," diye homurdandı. Bir noktada popo tıkcacını atmıştı. Yatağın etrafında çırılçıplak yürüyor, yarı sertleşmiş siki esintide sallanırken Caleb'in tarafa tırmanıyor ve üzerine binerek onu sıkıştırıyor.

Caleb gülerek güreşmeye hazırmış gibi öne doğru kıvrılırken yollarından çekilmek için acele ediyorum. Ama Jake daha büyük ve daha güçlü. NHL fitness seviyesinin zirvesinde. Caleb'ı dirseklerinden tutup yere yapıştırıyor ve ona ters ters bakarken kalçalarıyla onu tutuyor. "Söyle."

Caleb yine güler. "Baskı altında yapılan bir itiraf kabul edilemez-"

"Ben benimkini geri almadan önce söyle-"

Caleb kalçalarını Jake'e doğru sallar ve Jake sessizliğe gömülür. Tekrar yapıyor ve Jake'in gözleri öfkeden şehvete, sonra tekrar öfkeye dönüyor.

"Sakın buna cüret etme," diye Jake.

Ama Caleb yine aynı şeyi yapıyor, sertleşmiş siki Jake'inkine sürtünene kadar kalçalarını oynatıyor.

Kalbim boğazımda, Jake'in gözlerini kapatarak inlemesini izliyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor. Dikkati dağılmış bir halde

Caleb'in elinden kurtulmasına izin veriyor.

Caleb bir elini aralarına sokarak siklerini yumruğuyla birbirine sarıyor. "Hurricane, bana kayganlaştırıcıyı getir."

Dizlerimin üzerine çöküp yatakta şişeyi arıyorum. Kapağı açıp kayganlaştırıcıyı Caleb'in yumruğuna sürüyorum. İkisini birlikte okşuyor ve ikisi de ihtiyaçtan inleyerek titriyor.

"Öp beni." Caleb'in başparmağı Jake'in sikinin ucunda geziniyor.

"Söyle," diye karşı çıkıyor Jake.

"Beni öpeceğin son erkekmişim gibi öp," diye emrediyor Caleb. "Çünkü öyleyim. Sen benimsin, Jake Compton. Benim oldun. Benim olacaksın." Her itirafla birlikte, yumruğunun sıkı bir darbesiyle onları birleştiriyor.

Jake'in gözleri sımsıkı kapanıyor. "Lütfen sadece söyle," diye inliyor, nefesi Caleb'in ayrılmış dudaklarında dolaşana kadar yüzünü alçaltıyor. "Bebeğim, lütfen-"

"Seni seviyorum," diyor Caleb. "Jake, seni seviyorum. Sana aşığım. Sana o kadar aşığım ki. Her şeyi yap, her şey ol ama beni de sev."

Jake hareketsiz, ona bakıyor. Yavaşça başını sallıyor. Sonra öpüşmeye başlarlar, kalçalarını birbirine vururken birbirlerine duydukları çaresiz ihtiyacı dışa vururlar.

Kalbim onlar için taşıyor, sonunda duvarlarını yerle bir edişlerini izliyorum. Onları sevmeye ve her birini çok mutlu etmeye niyetliyim, ancak en gerçek mutlulukları da bu sevgiyi birbirleriyle paylaşmalarından gelecek.

Yatağın ucundan kayarak odanın içinde banyoya doğru ilerliyorum. Yapışkan salınımlarının hissi kalçalarımın arasında sıcacık duruyor. Ben kapıya uzanırken Ilmari kapıyı açıyor. Omzumun üzerinden gördüğü manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açılıyor. Caleb'in Jake'i yatağa yatırdığını görmek için tam zamanında ben de arkama bakıyorum. Caleb bir elini Jake'in kalçasının altına sokup onu iyice ayırırken öpüşmeleri doyumsuz bir hal alıyor.

Jake, "Oh sikeyim-oh *sikeyim-sikeyim* yap şunu," diye haykırır. Caleb bastırır ve Jake bir çığlık atarak yataktan fırlar.

Keskin bir çekiş beni geriye, banyoya doğru iterken nefesim kesiliyor. Kapı kapanıyor ve Ilmari beni kaldırıp lavabonun üzerine bırakıyor. Tıslıyorum, soğuk tezgahın acısı çıplak kığımın yanaklarında bir şok etkisi yaratıyor.

"Onları kendi anlarıyla baş başa bırakalım Rakas," diye mırıldanıyor, açılmış bacaklarımın arasına girerek. Elleri nazikçe saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Onlar için memnun musun?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor. "Çok memnun oldum. Birbirlerine aşıklar." "Peki sana olan aşklarından şüphe duyuyor musun?"

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Tabii ki hayır. *Sana* olan sevgimden şüphe mi ediyorsun?"

onları sevdiğimi gördüğünde?"

"Hayır," diye yanıtıyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinirken. "Sevgin sınırsız Rakas. Sevmenin ne demek olduğunu senden öğreniyorum. Ve onlardan," diye ekliyor hiç utanmadan. "Ben hiçbir yere ait olmadım-"

"Sen *buraya* aitsin," diyorum şiddetle, sakallı yanaklarını avuçlayarak. "Sen bana aitsin. *Bize*. Bundan asla şüphe etme. Daha önce üzgün olduğumu biliyorum. Saklanmak benim varsayılan huyum. İşler zorlaştığında saklanıyorum. Ama ben de senden aşkı öğreniyorum. Sen, Cay ve Jake. Hepinizin beni sevme şekliniz... Artık saklanmak istemiyorum. Ayakta durmak istiyorum. Savaşmak istiyorum. Her gece giysilerini giyip dövüşüyorsun. Her darbeyi alıyorsun, her atışı engelliyorsun."

Parmakları boynumdan aşağıya, göğüs kafesimden aşağıya, dövmemin üzerinden geçiyor. Bakışları parmaklarının izini takip ediyor. "Artık saklanmak yok Rakas. Artık korkmak yok. Söz ver bana."

Başımı sallıyorum, bir elimi kaldırıp ön kolunu okşuyorum. "Söz veriyorum deneyeceğim. Şimdilik bu kadar yeter mi?"

Başını sallıyor.

"Kulta?" Ona bakarak mırıldanıyorum.

Derin mavi gözleri içime bakıyor. "Ne?"

"Kıçım donuyor," diye itiraf ediyorum, gülümsememek için dudağımı ısııyorum.

Tezgâhın üzerine nasıl çırılçıplak serildiğime bakarak homurdanıyor. Beni kollarına alıp duşa götürürken ciyaklıyorum. Çift fiskiyeyi açıyor ve buz gibi soğuk su bize çarpınca çığlık atıyorum.

"Ilmari!"

Sadece gülüyor, ben kıvranırken beni tutuyor. "Eğer bir Finli ile evleneceksen, seni sertleştirmeliyiz Rakas. Sıcak saunalar ve soğuk duşlar."

"Asla," diye inliyorum, su ısındıkça spreyn altında rahatlıyorum.

Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ama onun bu kadar yakınımda olduğunu hissetmek istemiyorum. Kollarında dönüyorum, ıslak tenim onunkine sürtünüyor. Sıcak spreyn altında durmuş birbirimizi öperken ve keşfederken banyonun kapısı çarparak açılıyor. Caleb ve Jake çırılçıplak içeri dalıyor, çok fazla seks yapmış olmanın sarhoşluğuyla öpüşüp tökezleyerek duşa giriyorlar.

Ilmari ve ben yer açıyoruz, ikinci duş başlığının altında onlara yer verirken kolları bana sarılıyor.

Öpüşmeye, gülmeye ve birbirlerini itip kakmaya devam ederken, Jake Cay'i döndürerek fayanslı duvara doğru itiyor. Caleb homurdanıyor, elleri düz. Jake kalçalarıyla bastırıyor, sert siki Caleb'ın kış yanaklarının arasına ve öğütmeye başlıyor.

"Hala yorulmadınız mı?" Yüzlerindeki sevinç ifadesiyle kalbim pır pır ederek alay ediyorum.

"Tanrım, çok eşliliğe bayılıyorum," diye pantolonunu indiriyor Jake, bir eliyle Cay'i duvara sabitlerken diğer eliyle de bana hızlı bir öpücük vermek için eğiliyor. "Mars, takımın sana ihtiyacı var dostum. Kızımızı becer. Tam burada, yanımda. Cay'i sahip olduğu her şey için alırken onun paramparça olduğunu duymama izin ver."

Ilmari'ye bakıyorum, tepkisini görmek için bekliyorum.

Hafif bir iniltiyle ellerini yanlarımdan kalçalarıma doğru kaydırıyor. Çelik mavisini bakışları üzerimde kilitleniyor ve gülümsüyor. "Kalk, Rakas."

Yemin ederim, hayatımda bir adama hiç bu kadar hızlı tırmanmamıştım.

I Çok fazla seks diye bir şey var mı? Gerçekten işlevselliği bozabilir mi? Çünkü sanırım bende seks hastalığı var. Seks yapmadığım halde akşamdan kalma hissediyorum.

İç. Tüm kaslarım ağrıyordu... mümkün olan en iyi şekilde. Cay bana dibe vurma sonrası bakım hakkında 411 bilgi vermek zorunda kaldı ve size *bunun* sabahın üçünde yapılması garip bir konuşma olduğunu söyleyeyim.

Oh evet, görünüşe göre, artık bir dibim. Bunu Rays takımının web sitesindeki 'hakkımda' bölümüne ekle. Caleb doğru terimin "vers" olduğunu söylüyor. Bir sürü yeni kelime öğreniyorum. Ben biseksüel, çok eşli bir vers'im. Her neyse. Cay bana istediği kadar süslü yeni kelime atabilir. Ben hala Jake Compton'ım. Farklı hissetmiyorum.

Ama aynı zamanda bu sabah uyandığımda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını da biliyordum.

Kahvaltıyı ve kahve makinesini aramak için robot gibi merdivenlerden aşağı iniyorum. Bir esnemeyle iki kolumu başımın üzerine uzatırken, ön kapının yanında duran büyük mavi çantayı neredeyse kaçıırıyordum. Bu Seattle'ın çantası. Oh, bu da ne böyle-

"Rachel!" Bağırıyorum.

Giriş holünden geçerken Rachel ve Caleb'i mutfak adasında otururken buluyorum. Mars ocağın başında, harika kokan bir şeyler pişiriyor. Rachel ve Cay dönüyor, gözlerini kocaman açıp beni süzüyorlar.

"Jake? İyi misin?" diyor.

"Çantan neden kapının yanında?" Omzumun üzerinden işaret ederek söylüyorum. "Bunu dün gece hallettiğimizi sanıyordum."

Caleb homurdanarak dikkatini tekrar kahvaltısına verir. "Hatırlamayacağını söylemişim."

"Neyi hatırlıyorsun?" Bakışlarımı aralarında gezdirerek söylüyorum. Neden çocuklar Rachel'ın bavulundan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyorlar? Belli ki bir şeyleri gözden kaçırıyorum...

"Dün gece duştan sonra sana her şeyi anlattım," diyor nazıkçe. "Sanırım biraz kendinde değildin."

Cay çatalıyla bir parça meyve koparıırken, "Onunla ölesiye seviştik," diye alay ediyor.

Onu görmezden geliyor, gözleri bende. "Birkaç günlüğüne Los Angeles'a gidiyorum. Dün gece küçük panik spiralimi yaptığımda bileti zaten almıştım, ama şimdi dönüş tarihi var," diye hızla ekliyor ve elimi tutmak için taburesinden kayıyor.

"Neden Los Angeles'a gidiyorsun?"

Giyinmiş ve gitmeye hazır görünüyor; kıyafetleri üzerinde, saçları yıkanmış, makyajı yapılmış. Bahse girerim biraz daha uyusaydım, uyandığımda onu gitmiş bulacaktım. Parmak uçlarında yükseliyor ve bana hızlı bir öpücük veriyor. Tadı pastırma, çilek ve taze kahve gibi.

"Ailem Los Angeles'ta," diye açıklıyor ve beni adaya doğru götürüyor. Küçük bir kahvaltı tabağı var; taze meyve suyu, dilimlenmiş çilek ve muz, büyük bir tabak domuz pastırması ve Mars bir şeyler pişiriyormuş gibi kokuyor yumurtalı.

"Rakas, bu benim miydi?" diye , ocaktan uzaklaşıp bir kahve fincanına uzanıyor

"Hmm?" Omzunun üzerinden bakar. "Hayır-"

"Mitä vittua," diye küfrediyor, kahveyi lavaboya tükürüyor ve bardağı yere çarpıyor. "Neden naneli?"

Rachel homurdanıyor. "Kulta, mavi kupa Caleb'ındı. Kırmızı senindi." "Evet, çok teşekkürler pislik herif," diye mırıldanıyor Caleb. "Bana yeni bir fincan kahve."

"Neden naneydi?" Mars tekrar söylüyor.

"Caleb naneli mocha seviyor çünkü o lanet olası bir psikopat," diyorum öfkeyle, bir parça pastırma kaparak. "Ama konuyu değiştirme. *Neden* Los Angeles'a gidiyorsun?"

"Çünkü ailem orada," diye tekrarlıyor. "Çünkü onlara şahsen bir açıklama borçluyum. Ve eğer bir hafta boyunca burada oturup uzaklaştırılmamın sonuçlarını düşünmek zorunda kalırsam, lanet olası duvarlara tırmanacağım," diye ekliyor. "Jake, sen üçüncüsüne girerken ben burada kapana kısılamam."

İş. Darmadağın olacağım. Ve ailem neler olup bittiğini bizzat benden duymayı hak ediyor."

Cay'den Mars'a bakıyorum. Bu konuda iyi görünüyorlar. Korkmamalıyım, değil mi? "Dönüş biletiniz var mı?"

Başını sallıyor. "Pazar günü eve geliyorum."

"Bu hafta Los Angeles'ta , değil mi? Cumartesi maçımız LA Kings'e karşı değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Caleb, çıtır çıtır tereyağlı tostundan bir ısırık alırken.

"Harika," diyorum, bir avuç yaban mersini kaparken neşeleniyorum. "Peki, Seni orada göreceğiz. Ve ailelerle resmen tanışabiliriz. Bu harika olacak!"

Rachel ve Caleb hareketsiz kalır.

"Ne? Bir kızla evlenmek onun ailesiyle tanışmak demek, değil mi?" Ağzıma birkaç çilek atarak söylüyorum. "Bu işler böyle yürümüyor mu?"

"Ben... bunu düşünmemiştim," diye mırıldanıyor.

Hepimiz yavaşça dönüp ona bakıyoruz.

"de ne demek?" Caleb cevap verir.

"Yani ilk 'hey anne, erkek arkadaşlarımla tanış' muhabbetini hiç düşünmemiştim," diye ciyaklıyor ve taburesinden tekrar zıplıyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ben de diyorum ki.

"Bilemiyorum! Sanırım zihnimde birlikte olduğumuz tüm bu hayalleri canlandırdım -Noel, tatiller ve oyunlar- ama tüm bu senaryolarda seni zaten tanıyorlardı," diye açıklıyor. "Garip bir tanışma anına ihtiyaç duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Caleb bir kahkaha atar. "Bu kadar büyütecek ne var? Daha önce hiç aileni bir erkek arkadaşla tanıştırmadın mı?"

Üçümüz de ona bakarken odadaki sağır edici sessizliği sadece yumurtaların cızırtısı bozuyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın Seattle," diye mırıldandım. "Aileni daha önce *hiç* erkek arkadaşınla tanıştırmadın mı?"

"Tabii ki hayır," diye ağlıyor. "Yirmili yaşlarımdan başları insan müsveddelerinin kimler olduğu gibiydi. Ailemin zamanını, sadece bir yıl boyunca yanlarında olacak bir adamla tanışarak harcamak istediğim bir an bile olmadı-"

"Sakın bu cümleyi bitireyim deme," diyorum. "Bak, bizden önce de erkeklerle birlikte olduğunu biliyorum, ama işte yeni ev kuralı: frizbi golf kuralları geçmişteki tüm ilişkiler için geçerlidir."

Hepsi birbirine şaşkın şaşkın bakar. "Frizbi golf kuralları mı?" diye sorar.

"Evet, frizbi golfünün bir şey olduğunu biliyor muyum? Evet, tabii ki Elbette istiyorum. Ama ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun bu konuda başka tek bir ayrıntı öğrenmek istiyor muyum? Kesinlikle hayır. Geçmiş ilişkilerin benim için frizbi golfünden farksız Seattle. Ben de sana aynı nezaketi göstermekten mutluluk duyacağım."

Gözlerini devirerek homurdanıyor. "Bu çok aptalca-"

"Şimdiye kadar aklına gelen en akıllıca fikir," diyor Caleb onun üzerinden. "Bu konuda Jake'e katılıyorum. Frizbi golf kuralları. Mars, katılıyor musun?"

"Dinliyormuş gibi bile yapmıyorum," diye mırıldanarak elinde tavayla döndü. "Tabağını getir, Jake."

Adadan bir tabak kapıyorum ve üzerine bir çeşit çırpılmış yumurta koyarken tabağı uzatıyorum. "Hey, teşekkürler," diyorum sırtarak. "Bu seks takımı olayının bu kadar çok avantajı olacağını kim bilebilirdi? En son ne zaman birinin bana kahvaltı hazırladığını hatırlamıyorum."

"Sana her zaman kahvaltı hazırlıyorum," diye mırıldanıyor Caleb.

"Evet, mısır gevreği için dışarıda süt bırakılmasını isteyip istemediğimi sormak için merdivenlerden yukarı çağırmak Bana kahvaltı hazırlamıyorsun," diye cevap veriyorum, çekmecedan bir çatal arıyorum.

"Tamam," diyor Rachel, ayağa kalkarak. "Gidip dişlerimi fırçalayacağım ve dizüstü bilgisayarımı alacağım. Kulda, beş dakikaya hazır olur musun?"

"Joo," diye yanıtıyor, arkası yine ocağa dönük.

"Şimdi mi gidiyorsun?" Diyorum, çatal dudaklarımın yarısına kadar durakladı.

"Mhmm. Ilmari spor salonuna giderken beni de havaalanına götürüyor." Alnımdan öpmek için bana doğru eğiliyor. Dönerek Cay'e de bir öpücük veriyor. Sonra mutfak adasının etrafında dolanıyor, Fince bir şeyler mırıldanırken kolu Mars'ın beline dolanıyor ve onu yanağından öpüyor. Poseidon bu noktada onu her yerde takip ediyor, merdivenlere doğru koşarken peşinden koşuyor.

"Yani gitmesi senin için gerçekten sorun değil mi?" Cay, onun duyamayacağı bir anda mırıldanıyor.

"Evet, neden olmayayım ki?" Omuz silkerek söylüyorum. "Ailesine bizden şahsen bahsetmek istemesi mantıklı. Hal Price ile tanışmak ne kadar güzel olacak?"

"Sakin ol," diye mırıldandı. "Onun hakkında ne kadar tuhaf davrandığını biliyorsun. Onunla tanıştığında sakın olmalısın, tamam mı? Onu utandırma. Daha da önemlisi, *beni* utandırma."

"Hey, endişelenmen gereken kişi ben değilim," diyorum savunmacı bir tavırla. "Elbette, The Ferrymen'i bir ya da iki kez konserde izledim. Ama bizim deve sor

arkadaşım onları kaç kez canlı izlemiş." Yüzümü ona dönüp sırtıyorum.

Mars sadece omuz silkiyor.

"Evet, Mars'ın soğukkanlılığını kaybetmesinden endişe etmiyorum,"

diye yanıtıyor Caleb. "Soğukkanlılığımı kaybetmeyeceğim!"

Mars merdivenlere doğru bakarak, "İkiniz de çenenizi kapayın," diye mırıldandı. "Konuşmamız gereken daha önemli konular var. Ben spor salonuna gitmiyorum. Onu havaalanına götüreceğim, sonra da doğruca buraya geleceğim. Planlamamız gereken çok şey var."

"Katılıyorum," diye yanıtıyor Caleb. "Altıdan beri ayaktayım. Şimdiden bir listem var."

"Ben de," diyor Mars başını sallayarak.

bakıyorum. "Bu, Açılma Operasyonu Günü'yle mi ilgili?

Çünkü benim de bir sürü fikrim var."

Caleb, "Hayır, Rachel'ın işini geri almasını sağlayacak planımızdan bahsediyorum," diye yanıtıyor.

"Aynı," diyor Mars.

Aralarında göz gezdiriyorum. "Tamam... evet, bu çok önemli. Ama *daha* da önemli olan ne biliyor musun? İlişkimizi halka açıklamak."

Caleb yüzünü buruşturarak, "Bu uzaklaştırma kararı kesinleşirse hâlâ bunu yapmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum," diyor. "Demek istediğim, basının sadece onun skandallarını ve başarısızlıklarını haber yapması onun bütün olayı. Bu konunun kapanması için biraz zaman tanımamız gerekebilir."

Mars başını sallıyor ve yemin ederim kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

"Hayır. Hayatta olmaz," diye çıktım. "Geriye gitmiyoruz. Şu anda bana bak ve geriye gitmediğimizi söyle."

İki adam da bana bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Pekala, dinle," diyorum sesimi alçaltarak. "Burada bir şansımız var. *Gerçek* bir şans. Los Angeles'a yapacağımız bu yolculuk mükemmel bir zamanlama olabilir. Onu güvenli bir şekilde aradan çıkaralım, sonra da büyük jest zamanı."

Mars bana kaşlarını kaldırdı. "Büyük jest zamanı mı?"

"Evet, sanırım bu işin iki parçasını da aynı anda halledebiliriz," diye açıklıyorum. "Rachel'a işini geri verebiliriz *ve* resmi adı TBD olan Fearsome Foursome olarak kamuoyunun karşısına çıkabiliriz."

Caleb oflayıp pufluyor. "Beş gün içinde Rachel'ın işini geri alabileceğimizi ve bütün bir halkla ilişkiler kampanyasını koordine edebileceğimizi mi sanıyorsunuz? Elimizde olanlardan bahsetmiyorum bile.

İşler. İkiniz de hokey oynamak zorundasınız, mu?"

"Tabii ki biliyorum," diye cevap veriyorum. "İşte bu yüzden biraz yardıma ihtiyacımız olacak. Elimizde ne kadar iyilik varsa hepsine başvuracağız. Büyük bir jestin amacı da budur, değil mi? Bir grup çabası gerektirir. Basın bunun bir gösteri olmasını bekliyor, o yüzden bunu onlara verelim. Ya büyük oyna ya da evine git. İkiniz de benimle misiniz?"

Caleb iç çekti. "Evet demeden önce bana fikrini söyle."

Ona sırtıyorum. "Oh, buna bayılacaksın."

(Adamlarım olmadan geçen günlerimiz ve ben berbat haldeyim. Bıraktığımdan değil. Jake'le gayri resmi olarak evliyken bu mümkün değil.

Compton. Bana her zamanki gibi mesaj atıyor. Saat değişikliği işi eğlenceli hale getiriyor, çünkü o genellikle doğu yakası saatiyle sabah 6:00'da kalkıyor ve şimdi ben batı yakasındayım.

Annemle kaliteli zaman geçirerek ve havuzunun kenarında dinlenerek biraz uzanmaya çalışıyorum. Sıkı bir medya yasağı uyguluyor. Babamın ekibi hala az sayıdaki basın talebiyle ilgileniyor, beni bu işlerden uzak tutuyor ve Price'ların evleri televizyonsuz, habersiz, dedikodusuz güvenli bir sığınak. Müzik dinliyor, yemek yapıyor ve dış dünyayı görmezden geliyoruz. Bu mükemmel bir şey. Duygusal bir pil şarjı.

Aileme çok eşli olduğumu açıklamaktan korkmamın tamamen gereksiz olduğu ortaya çıktı... çünkü Harrison benim için açıkladı. Onları doğal davranmaya yönlendirerek harika bir iş çıkardı ama ben onların tuhaf, zoraki gülümsemelerini bir saniyede anladım. Küçük fink beni ispiyonladı.

"Harri'ye kızma, Lem," dedi babam, kolunu omuzlarıma dolayarak ve beni sıkarak. "O sadece aşırı korumacı ikiz kartını oynuyordu. Eğer bize söylediğinde sakın olacağımıza dair hayatımız üzerine yemin etmezsek, torunlarını vermemekle tehdit etti."

İşte buydu. Büyük açıklama buydu. Babama göre, ben mutluyсам o da benim için mutludur. Onlarla resmen tanışmak için maçtan sonra yemeğe gelmelerini istiyor.

Annem daha zor satıyor, ama sonra daha zor sorular soruyor. Detaylar, geçmişler, tarihler istiyor. Şöyle şeyler bilmek ister: 'Eğer

çocuk sahibi olursak, babası kim olacak? Yoksa hiçbirinizin umurunda değil mi?' Bilirsiniz, sıradan havuz başı sohbetleri.

Endişelenmediğimi söylemem garip mi? İlişkimizdeki cevaplanmamış büyük sorular için endişelenmiyorum. Temel şeyler orada. Ben onları seviyorum, onlar da beni seviyor. Birlikte bir hayat istiyoruz. Bunun için savaşılmaya hazırız. Gerisi sadece ayrıntı.

Bu noktada, daha çok uzaklaştırılmam konusunda endişeliyim. Kariyer hedeflerim hiçbir zaman paraya ihtiyaç duymakla ilgili olmadı. Bunu söylemenin inanılmaz derecede ayrıcalıklı bir şey olduğunu biliyorum ama doğru. Hiç çalışmak zorunda kalmadım. Çalışmayı ben seçtim. Tıp fakültesine gidip doktor olmak istedim. Laboratuvardaki uzun saatleri, klinikteki nankör gece vardiyalarını istedim. Ve maç gününün terini ve stresini seviyorum. Takımın bir parçası gibi hissetmeyi seviyorum. Bir oyuncu olmayabilirim ama her galibiyette benim de küçük bir payım var.

Bu uzaklaştırma benim hatam. son vermeyi seçerlerse kabul edeceğim. Ama çok acıtacak. Ilmari için doğru şeyi yaptığımı düşünmem önemli değil. Kuralları çiğnedim. Duygularımızın kararlarımızı gölgelemesine izin vermemeliyiz.

Anlıyorum... ama aynı zamanda katılmıyorum. İnsanlar karmaşıktır. Duygusalız. Hikayelerimiz nadiren doğrusaldır, sağlık yolculuklarımız dinamiktir. Ilmari'nin hikayesinin bende yarattığı duygular olmasaydı, onun bakımıyla ilgili farklı seçimler yapabilirdim. Belki de Avery'nin yolunu seçer ve onu elimden kaçıırdım.

Keşke işim için daha fazla mücadele edebilseydim. Doktor Tyler ve Genel Müdür'ün karşısına çıkıp durumumu anlatmak istiyorum. Ama dört gün boyunca Tyler'ın istediği tek şey Cincinnati'den gelen taramalar oldu. Bunun dışında, her cephede sessizlik hakim.

Neredeyse ürkütücü bir sessizlik oldu. Poppy'den ses yok. Babamın halkla ilişkiler ekibinden ses yok. Sadece huzur...ve sessizlik...ve Jake'in pelikan gözlemiyle ilgili mesaj güncellemeleri.

Çocuklar herhangi bir gelişme olmadığını söylüyorlar ama ben aylardır ekibin bir parçasıyım. Rays'in dedikodusu kadınların örgü örmesinden bile daha kötü. Bir şeyler biliyorlar. Sadece benden saklıyorlar. Bu da beni strese sokuyor.

Uçakları bu sabah çok erken indi. Görevden uzaklaştırıldığım için onları arenada ya da otelde görme iznim yok. Denemeyeceğimden değil. Cezamın daha da kötüleşmesi riskini göze alacak bir şey yapmayacağım. Bu akşamki maça gitmek bile istemiyorum. Gerçi Jake'in

beni orada görmek istediklerini açıkça belirttiler. Dün gece bana dört bilet gönderdi. Rays aile alanı, tam buzun üstünde.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bir saat içinde hızlı bir öğle yemeği için buluşacağız. Onların kollarına döndüğümde her şey daha parlak görünecek.

"OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" KARANLIĞIN İÇİNDEN BAKARAK SÖYLÜYORUM
SUV'un camı.

Babam birkaç şoför çalıştırıyor, Carl'ı da bu hafta için bana verdi. Harika bir adamdır. Onu on dört yaşından beri tanıyorum. "Bana verdiğin isim bu tatlım," diyor ön koltuktan. "GPS tam burada olduğunu söylüyor."

Tekrar pencereden dışarı baktım. Jake bana kafenin adını gönderdiğinde, Carl'a iletip hazırlanmayı bitirdim. Duvardaki küçük bir delik olmasını bekliyordum. Caleb ünlülerin adını taşıyan sandviçlerin olduğu ilginç yerler bulmayı sever. Aksi takdirde, Jake bizi pahalı suşiler için dışarı sürüklüyor.

Bu ikisi de değil. Havalı bir otelin restoranına benziyor.

"Kalıyor musun, gidiyor musun tatlım?" diyor Carl. "Bu canavarı taşımam lazım." "Ben... kalıyorum," diyorum, elim kapının koluna gidiyor. Bu beklenmedik, ama ben kimim ki yargılayayım? Belki de 'Kevin Bacon' adında traşlanmış hindi ve elma ağacı füme pastırmalı 60 dolarlık bir kulüp sandviçi vardır.

"Gitmeye hazır olduğunuzda aramanız yeterli!" Carl ön koltuktan sesleniyor.

"Teşekkürler Carl," diyorum ve elimde telefon, arkadan sıvışıyorum. Jake'i arıyorum

Kapıyı kapatıp kaldırımdan otelin lobisine geçerken. "Hey, bebeğim!" dedi parlak bir sesle.

"Hey, şu garip otel restoranındayım. Bu doğru mu?" Etrafa bakarak söylüyorum. "Burası bez peçeteli, ince porselenli bir yer ve ben kot pantolon giyiyorum. Garsonlar frak giyiyor."

"Evet, yoldayız. Geç kalıyoruz. Cay'i suçla-" "Cay'i suçlama," dediğini duyuyorum Caleb'in telefonun yanında.

Gülümsüyorum, yakınımda olduklarını bilmek daha iyi hissettiriyor. "Ne kadar uzaktasınız?" "Belki on dakika kadar," diye cevaplıyor Jake. "Bir bölge kurduk. Altında

Compton. Masayı kapın, hemen geliyoruz."

"Tamam," diyorum, çift camlı kapıdan geçip gösterişli restorana adım atarken.

Ev sahibesi bana gülümsüyor, abanoz teni pencerelerden içeri süzülen ışıktan nemli ve mükemmel. "İyi günler," diyor şarkı söyler gibi-

şarkı sesi. "Rezervasyonunuz var mı?"

Jake kulağıma "Hey-bebek," diyor ve dikkatimi çekiyor.

"Evet?"

"Seni seviyoruz Rachel."

Gülümserken kalbim çarpıyor. "Evet, ben de seni seviyorum meleğim." "Harika, on dakika içinde orada ol!" Telefonu kapatıyor.

Telefonumu yanıma bırakıyorum.

"Hanımefendi, rezervasyonunuz var mıydı?" diye tekrar soruyor hostes.

"Evet," diyorum telefonumu cebime atarken. "Adım Compton." "Evet, tabii ki. Partinizin diğer üyesi zaten burada. Evet.

Bu taraftan, bayan."

Kıpırdamıyorum. "Diğer üye mi?"

"Evet, sizden hemen önce geldi," diye yanıtlıyor. "Size masayı göstereyim."

"Hayır, henüz gelmediler."

Az önce Jake'le konuştum. Telefonu kapattık ve o burada değil. Peki burada kim var? Kiminle buluşacağım? Zavallı ev sahibesi de en az benim kadar şaşkın görünüyor. Merakım beni yeniyor.

"Bana masayı göster."

"Elbette," diye parmağını döndürerek şarkı söylüyor. "Bu taraftan."

Süslü cam bölme duvarının etrafından dolaşıp ana yemek alanına giriyoruz. Öğleden sonra öğle yemeği müdavimleriyle dolu. Büyük tabaklarda küçük porsiyonlarda süslü yiyecekler görüyorum. Evet, evrendeki hiçbir hokey oyuncusu burayı seçmez.

Bana cam kenarında, takım elbiseli bir adamın telefonu ile konuştuğu, önündeki beyaz masa örtüsünde bir bardak buzlu çayın terlediği köşedeki masayı gösteriyor. Yaşlı bir adam, tuzlu ve biberli saçları, kalın kara kaşlarının altında ciddi gözleri var. Zenginlik ve sofistike bir havası var. Bu restorani o seçti; bahse girerim.

Çantamı hayat kurtaran bir yüzük gibi tutarken kalbim göğsümden fırlıyor. Sadece birkaç kez karşılaşmış olsam da bu adamı iyi tanıyorum. Kendisi Mark Talbot, Jacksonville Rays'in Genel Müdürü.

Hostes yaklaşırken başını kaldırıyor, bakışları ondan bana kayıyor. Ayağa kalkıp telefonunu masanın kenarındaki dosya yığınının üzerine bırakırken yüz ifadesini okumak imkânsız. "Doktor Price, burayı bulduğunuza sevindim." Elini uzatıyor ve ben de robot gibi öne çıkıp elini sıkıyorum.

Hostes vals yaparak uzaklaşırken, "Garsonunuzu şimdi size gönderiyorum," diye seslendi.

Masanın köşesinde durup Bay Talbot'un yerine oturmasını izliyorum. Peçetesini tekrar kucağına bırakarak bana baktı. "Oturmaz mısınız?" Açık sandalyeyi işaret ediyor. "Umarım ton balığı tartarını seviyorsunuzdur."

(Boğazım düğümlenerek Bay Talbot'un karşısındaki koltuğa oturuyorum. Etrafıma bakınca gerçeği anladım. Burası iki kişilik yerlerin olduğu dört kişilik bir masa. Benim

Adamlar gelmiyor. Bana yalan söylediler. İçimde Bay Talbot'un bana nedenini söyleyeceğine dair bir his var.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" diye soruyor buzlu çayından bir yudum alarak. "Hayır," diye cevap veriyorum.

"Birkaç şey sipariş ettim. Sohbet ederken otlayabiliriz."

Sanki işaret verilmiş gibi yakışıklı garson öne çıkıyor ve ustaca düzenlenmiş bir tabak ton balığı tartarı sunuyor. Marine edilmiş balık parçaları, yeşil soğan ve susam tohumlarıyla süslenmiş doğranmış avokado yatağının üzerinde dengelenmiştir.

"Size içecek bir şey getireyim mi, hanımefendi?" "Sadece su," diye mırıldandım.

"İsteddiğiniz her şeyi sipariş edebilirsiniz" diyor Talbot. "Şarap? Kokteyl?"

"Su iyi olur," diye tekrarlıyorum.

Garson uçup gitti ve bizi masada yalnız bıraktı.

"Pekâlâ, hadi başlayalım," diyor Talbot, tartara yardım ederken. "Hiç istemiyor musun-"

"olduğunu bilmek istiyorum," diye cevap veriyorum. "Efendim, buraya başka biriyle tanışmayı umarak geldim."

"Sen... oh, kahretsin." Bir kahkaha atıyor ve çatalını tıkırdatarak yere bırakıyor. "Şu sinsi pislikler. Compton buraya gelmen için seni kandırdı mı? Tanrım,

Bu da neden bu kadar tuhaf davrandığını açıklıyor." İç geçiriyor, bir kahkaha daha atarak başını sallıyor ve ben biraz rahatlıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, bekliyorum.

"O zaman şu lanet tartarı bir dakikalığına unutalım," diyor tabağını kenara iterek. "Yüzündeki perili ifadeden neden burada olduğumu öğrenene kadar bir lokma bile yemeyeceğini anlayabiliyorum."

Başımı sallıyorum, ellerim kucagımda sıkıca kenetlenmiş.

"Evet, Doktor Price. Uzun lafın kısası, evim yanıyor ve söndürmek için her şeyi yapmaya hazırım."

"Ateş, efendim?"

"Evet," diye yanıtlıyor, o karanlık gözleri bana yapışmış halde. "Benim takımım. Organizasyonum. Geçtiğimiz beş gün içinde tepeden tırnağa sarsıldık. Hiç bir ev yangınını söndürmeyi denedin mi Price? Sana hiç de eğlenceli olmadığını söyleyebilirim."

"Anlamıyorum."

"Öyle değil mi? Her şey sizinle başladı, Doktor Price. Bence buna son verebilecek tek kişi sizsiniz."

"Neyin sonu?"

"Takımımı ele geçiren çılgınlık," diyor elini sallayarak. "Son beş gün içinde oyuncularımın yarısından fazlası ofisime gelip beni bırakmakla tehdit etti. Diğer yarısı da takas edilmek istiyor. Taleplerde bulunuyorlar, ayaklarıma kara sular indiriyorlar. Amca diye ağlamaya hazırım. İşte buradayım, seninle konuşuyorum." Aramızdaki masaya vuruyor.

Bu benimle mi ilgili? Bütün takım mı işin içinde? Bu hiç mantıklı değil. "Bana bir şey sorun, size söyleyeyim efendim," diyorum.

"Size gerçekten tek bir sorum var Doktor Price," diye yanıtlıyor. "Rays için çalışmayı seviyor musunuz?"

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum. "Bayıldım. Takımı seviyorum. Destek personelini, yoldaşlığı seviyorum. Yeni bir şeyin parçası olma, sıfırdan kalıcı bir şey inşa etme fikrini sevdim."

Yavaşça başını sallıyor. "Peki senin beş yıllık planın nedir Price?"

Titrek bir nefes verdim. "Hımm... Barkley Bursu'nu kazanırsam bunun bana tam zamanlı bir iş sağlayacağını ummuştum hep. Bunu beklediğimden değil," diyorum çabucak. "Sadece Barkley Bursiyerlerinin genellikle kalıcı görevlere geçtiğini biliyorum. Ve benim istediğim de bu..." diye düzeltiyorum. "Anladığım kadarıyla aslında Rays'i seçmemişsin." cevap verir. "Burs başka bir doktor için ayarlanmıştı."

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "Evet, anladığım kadarıyla bir beyaz su salıyla savaşmış ve sal kazanmış. Pozisyon boşaldı, ben de doldurdum."

"Yani Rays'i seçmedin," diye bastırıyor. "Tek açık seçeneğe razı oldun."

"Sanırım ben öyle görmüyorum," diye cevap veriyorum. "Bir fırsat yakaladım. Bir kapı açıldı ve ben o kapıdan içeri atladım. Ve en azından benim hayatımda, başıma gelen en iyi şeyler her zaman hiç planlamadığım şeyler oldu. Kendimi hiç bir NHL takımında spor hekimi olarak görmüş müydüm? Hayır. Açıkçası Jacksonville'e geldiğimde size tüm pozisyonların isimlerini bile söyleyemezdim. Ama bu şehre ve bu takıma çabucak aşık oldum. Yerimi hiçbir şeye değişmezdim."

Buzlu çayından bir yudum daha alırken düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Gözüm dirseğinin yanındaki manilla klasör yığınının takılıyor. "Bunlar ne?" Sormaya cesaret ediyorum.

"Bunlar mı?" Elini yığının üzerine koydu. "Bunlar senin dosyaların, Price."

"Dosyalarım mı?"

En üstteki dosyayı kaldırarak, "Evet, bu üstteki tüm mesleki kayıtlarınız" diyor. "Doktor Tyler'ın izniyle. Özgeçmişin, transkriptlerin, Barkley Bursu için yaptığın başvuru ve LA Galaxy, Lakers ve Cincinnati Spor Kliniği'ndeki doktorlardan aldığın tavsiye mektupları var."

"Peki ya diğerleri?"

İkinci dosyayı eline alır. "Bunlar son beş gündür ofisime akın ediyor. Şimdiye kadar çalıştığınız hemen hemen her yüksek profilli hastadan destek mektupları."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, gözlerim yaşıyor.

Talbot dosyayı çevirerek açıyor ve sayfaları karıştırıyor. "Burada golf profesyonellerinden, Olimpiyatlarda bronz madalya kazanmış bir dalgıçtan ve Cincinnati Bengals'ın yarısından mektuplar var. Hepsi de övgüler yağıdırıyor. Hepsi de seni hemen işe almazsam aptal olduğumu söylüyor."

Çok şaşırdım. Bunlar benim adamlarımdı. Öyle olmalıydı. Nasıl bu kadar çabuk harekete geçebildiler? "Bay Talbot-"

"Bir de bunlar var," diyor son dosyayı kaldırarak.

Gözyaşlarımla taşmasını engellemek için dudağımı ısııyorum.

"Takımındaki her oyuncudan destek mektupları aldım. Her Ray'den, çiftlik takımındakilerin çoğu da dahil. Destek personeli de yazdı. Ekipman yöneticilerinin hepsi ne kadar iyi olduğunuzu, sizinle çalışmanın ne kadar kolay olduğunu övgüyle anlatıyor. Antrenman kompleksindeki kahve arabasındaki kadından bile bir mektup var. Görünüşe göre Candy bu yıl oğlunun trombon derslerini cömertçe karşıladığınızı söylüyor çünkü derslere parası yetmiyormuş. Sayenizde ortaokul orkestrasında birinci oldu. Temizlik görevlisi George da geçen ay motosikleti bozulunca ona kaskıyla birlikte yeni bir motosiklet aldığınızı söyledi."

George'u bile mi bulmuşlar? Evet, resmen ağlıyorum. Masadan peçetemi kapıp gözlerimin altını sildim.

"Başka bir şey olmasa bile, tüm bu dram, iltihaplanmış bir yaraya ışık tuttu" diye devam ediyor.

"Oh?"

"Evet. Görünüşe göre adamların çoğu Doktor Avery'den gördükleri tedaviden memnun değilmiş. Hepsi sessizce acı çekiyormuş. Ama artık sessiz değiller. Bu hafta ekibin yarısından fazlası ofisime geldi ve onu kovmazsam istifa etmekle tehdit ettiler. Diğer yarısı da onun yerine *sizi* işe almam için kapıma dayandı."

Başımı sallıyorum. Bu kadarı da fazla. Bu şekilde bir yer edinmek istememiştim. "Efendim, size bu kadar sorun çıkarmak istememiştim," diyorum masanın üzerine eğilerek. "Ben sadece işimi yapmak istedim. İnsanlara yardım etmeyi seviyorum ve bunu yapabilecek bir konumdayım. Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor, efendim. Bunu herkesten daha iyi anlayabileceğinizi düşünüyorum," diye ekliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Çok çalışıyorum çünkü istiyorum," diye devam ediyorum. "İnsanlara yardım ediyorum çünkü yapabiliyorum. Ve size yemin ederim ki bir oyuncunun sağlığını *asla* tehlikeye atmam. Kinnunen'e yaptığım her şey onu güvende tutmak içindi. İstemediği halde onu buzdan çıkardım. Taramalarını yaptırdım. Onunla birlikte yapabildiğim kadar PT çalıştım. Evet, birbirimize aşık olduk," diye itiraf ediyorum. "Ama eğer bir şey varsa, bu beni onun bakımına *daha çok* adadı, daha az değil. Ve eğer bu beni hasta bakımına duygusal olarak yatırım yaptığım için berbat bir doktor yapıyorsa, sanırım umurumda değil," diyorum elimi sallayarak. "Efendim, umurumda değil. Ben çifte Yengeç burcuyum, yani çok derinden önemseyen ve çok çabalayan duygusal bir insan enkazıyım. Belki de çifte kanserlilerin tıp fakültesine gitmesine izin vermemeliler. Ama ben okudum, buradayım ve seçimlerimin arkasındayım. Onları tekrar yapardım."

Konuşmam yelkenlerimdeki tüm rüzgârı emiyor ve bir yudum almak için suyumı kaparak sandalyede geriye doğru yığılıyorum.

Talbot sanki ben içimi dkmemişim gibi devam ediyor. "Langley'nin mektubu dört sayfa uzunluğunda. Görünüşe göre yazma konusunda gerçek bir yeteneği var. Yıllardır buzda kendini bu kadar iyi hissetmediğini ve bunun sizin fiziksel terapi rejiminizden kaynaklandığını söylüyor."

En üstteki kağıdı kaldırdığında sırtışı kararlı bir kaş atmaya dönüşüyor. "Bu Kinnunen'den." Mektubu bana gösteriyor ve ne kadar kısa olduğunu görebiliyorum. Mektubun tamamı ancak sayfanın yarısını kaplıyor. Gerçekten de bu kadar önemli bir konuda söyleyecek bu kadar az şeyi mi vardı?

"Sana okumamı ister misin?" Sayfaya baktı ve boğazını temizledi. "Sayın Bay Talbot, Dr. Rachel Price'a işini geri verin, yoksa Rays'ten derhal ayrılacağım. Jake Compton'ı da yanımda götürürüm. Ve bu-" Bir bağlayıcı klipsle bir arada tutulan bir yığın kâğıt çıkardı. "Bunlar birkaç gün içinde ikisini de almak isteyen diğer takımlardan gelen teklifler. Beş NHL takımı,  Finlandiya Liiga takımı, bir İsveç takımı. Otururken sekreterimden bir mesaj aldım, dört oyuncu için daha takas teklifi bekliyormuş."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. "Efendim, onlarla konuşacağım. Size bunu yapmayacaklar, söz veriyorum-"

"Oh, takımdan ayrılmakla tehdit edenler sadece onlar değil," diye homurdanarak cevap verir. "Sana zaten söyledim Price. Benzer bir tehdidi yineleyen yarım düzine mektup daha aldım-Novikov, Sullivan, Langley, Morrow, Gerard. İlk onbirimin tamamını nasıl değiştirebilirim ki? Sen söyle."

"Onlarla... konuşacağım," diyorum, hâlâ başımı sallıyorum. "Böyle olmasını istemezdim efendim. Bu doğru değil. Işınlar'daki yerimi bu şekilde geri kazanmak istemedim -tehditlerle, ağzllkle ve-"

"Arkadaşlık," diye düzeltiyor. "Endişe, fke. İşte tüm bunlar Price," diyor kalın dosya yığınını kaldırarak. "Takım alışması böyle bir şey. Saygı böyle bir şeydir. Bunlar onurlu birinin, sadakat uyandıran birinin dosyaları. Bu adamlar senin için Rays'i yakıp yıkmaya hazırlar ve ben sadece Compton ve Kinnunen'den bahsetmiyorum."

Yine ağlıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Tüm ekibim bana bir şey söylüyorsa, onların dinlemek için. Ve bana söyledikleri şey senden hoşlandıkları Price.

Sana güveniyorlar. Seni bu takımda istiyorlar. Böyle bir sadakati satın alamazsınız" diyor ve dosyaların üst kısmına dokunuyor. "İkinci bir şansı hak ettin. Bunu elde ettiğini görmek için buradayım."

"Efendim-"

"İşte anlaşılmam," dedi bana. "Koç Johnson'ın tatmin olması için bir hafta daha maaşsız uzaklaştırma cezasını tamamla. Eylemlerin sonuçları olduğunu görmesi gerekiyor. Oyuncuların da öyle. Örnek olun ve ceza kutusundaki zamanınızı şikayet etmeden geçirin."

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak.

"Güzel." Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi: "O zaman geri dönmeni ve bursunun geri kalanını tamamlamanı istiyorum."

Nefes nefese kaldım, yukarı baktım. "Efendim-"

"Bitirmeme izin ver Price," dedi elini kaldırarak. "Bu henüz resmi değil ama Rays, Doktor Avery ile yollarını ayırıyor. Dediğim gibi, ekibim konuştuğunda ben dinlerim. Net bir sesle konuştular. Avery . Bu da demek oluyor ki kadromda bir boşluk var. Yönetim kurulunun üç yeni PT pozisyonu açılmasını onaylamasını önereceğim. Müdür ve iki müdür yardımcısı. Asistanlardan biri sadece sakat oyuncularımızla çalışacak. Diğerleri ise güç ve kondisyon ekibiyle birlikte çalışacak."

Başımı sallıyorum, ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Kesinlikle havuç gibi görünmeye başlayan bir şey sallıyor. Ama ona güvenmekten korkuyorum, umut etmekten korkuyorum.

"Bursu bir deneme süreci olarak düşün Price," diye devam ediyor. "Burnunu temiz tut. Artık haydutluk yok. Koç Johnson'ı kızdırmak yok. Ve Tanrı aşkına, artık Rays'lerimden birine aşık olmak yok. Bursun sonunda, müdür yardımcılığı pozisyonlarından birini seçebilirsin."

Bütün hava göğsümden bir hışımla çıkıyor. "Efendim, ben-" Başımı sallıyorum. "'Teşekkür ' diyorsun Price," diye geçiyor. "Ve sen de, 'Evet, Mark, ben

kabul et.' Çünkü o adamların yanına gidip seninle anlaşılmadığımı söylemek zorunda kalırsam, güvenliğim için haklı olarak endişelenirim. Cevabınla hayatımı kurtarıyorsun, Price. 'Evet' de ve hepimiz buradan mutlu ayrılalım."

"Hepsi mi?" İfadesi kafamı karıştırdı.

"Evet, senin üç iblisin son beş dakikadır restoranın köşesinde dolaşıyor," diye ekliyor omzumun üzerinden işaret ederek.

Dönüp baktığımda Jake, Caleb ve Ilmari'nin odanın uzak köşesindeki bir masada oturduklarını ve şahin gibi bizi izlediklerini görüyorum. Ve yalnız değillerdi. Ilmari'nin yanında oturan, dağınık bir topuzun içinde kıvırcık kumral bukleleri olan düzgün vücutlu bir kadın. Gülümseyip el sallarken kırmızı boyalı dudakları sırtıyor. Tess burada.

B Ben sandalyemden kalkmayı düşünemedim, adamlarım çoktan kalkmış ve bu tarafa doğru ilerliyorlar. Restorandaki tüm gözler onların yaklaşmasını izliyor. Sertler

masalar arasındaki boşluğu kendi sportif GQ pistleri haline getiriyor.

Bay Talbot ve ben ayağa kalkıyoruz.

"Daha büyük bir masa istemeliydim," diyerek selamlıyor ve Jake'in elini sıkıyor.

"Kalamayız," diye yanıtlıyor Jake. "Oynamamız gereken bir oyun var, unuttun mu?"

Ilmari'nin gözleri sadece beni görüyor, beni kollarıyla sarıyor. Yüzümü göğsüne bastırıp derin derin nefes alırken yeniden ağlama isteğiyle savaşıyorum. O da aynısını yapıyor, yüzünü şakağıma büyük eli saçlarımın arkasını okşuyor.

Anlamadığım ama hissettiğim Fince şeyler mırıldanıyor usulca. Sonra yanağıma okşuyor, gözlerime bakıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, henüz kelimelerle baş edemiyorum.

"Size Jax'te de söylediğim gibi," diyor Talbot çocuklara. "Hak edildiklerinde ikinci şanslara inanan biriyim. Doktor Price ekibin güvenini ve sadakatini açıkça kazandı. Onu bu takımda istiyorlar, ben de aynısını istiyorum. Ekibimin mutlu, sağlıklı ve bir bütün olmasını istiyorum."

"Bursumu bitirmeme izin verecek," diyorum sonunda sesimi bularak.

"Bu harika bebeğim," diyor Jake, ben hâlâ Ilmari'nin kollarındayken eğilip beni öpüyor. "Çocuklar çok sevinecek. Bu hafta gerçekten çok başarılı oldular-"

"Evet, şimdi de köpekleri geri çağırmanı istiyorum," diye uyarıyor Talbot. "Haberini her yere yay: Doktor Price hâlâ bir Ray. Teksas'a yapacağımız yolculuk için zamanında işinin başında olacak."

Jake tekrar elini sıkarak, "Teşekkür ederim efendim," der.

Talbot, "Bana teşekkür etmeyin," diye cevap verir. "Yapılacak en doğru şey buydu. Şimdi, hayatım artık ölümcül bir tehlike altında olmadığına göre, tekrar oturup bu tartarı bitireceğim... ve belki bir biftek sipariş edeceğim. Sanırım en az üçünüzün şu anda olması gereken daha önemli yerler var."

"Kahretsin, evet," diyor Jake, telefonundan saati kontrol ederken. "Otele geri dönmeliyiz." Bana ve Talbot'a bakıyor.

Bay Talbot sadece homurdandı. "Hepiniz gidin. Zaten bunu paylaşmak istemiyordum," diye ekliyor, önündeki tartar tabağını sürükleyerek.

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandım.

Bana bakarken sırtıyor. "O üçünün zamanında otele dönüp otobüse bindiklerinden emin ol."

Dönüp Ilmari ve Jake'in ellerini tutuyorum ve beşimiz restorandaki masaların arasından geçip otelin lobisine çıkıyoruz. Kapıdan çıkar çıkmaz adamlarım hep bir ağızdan konuşmaya başlıyorlar, bana sarılıp öpüyorlar ve ne olduğunu soruyorlar.

"Umm-hellooo!" Tess çılgınca el sallıyor. "En iyi arkadaşım burada duruyor ve ben tam anlamıyla hiçbir şey alamadım. Kızım, bunun için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçtum. Oyuncaklarını yere bırak ve bana bir sarıl."

Bir kahkaha atarak Jake'in kollarında dönüyorum ve kollarımı Tess'e doluyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" Ağlıyorum.

"Beni Caleb davet etti," diye yanıtlıyor.

Tek kaşımı kaldırarak omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Neden?"

"Talbot'la işler kötü giderse yalnız kalmanı istemedik," diye omuz silkerek cevap verdi.

"Evet, bana sadece Bayan Moral Destek deyin," diye ekliyor Tess gülerek. "Ama artık her şey yolunda olduğuna göre maça birlikte gidebiliriz! Rays'i iş başında görmek için can attığımı biliyorsun. Annem patenli güçlü adamlara bayılır. Jake de sana paylaşman için yeterince bilet gönderdiğini söyledi."

"Evet, dört tane gönderdim," diye yanıtlıyor. "Ama Poppy sana daha fazlasını getirebilir," diye ekler. "Sorun değil. Ona bir mesaj at, Seattle."

Birden kendimi garip hissederek gülümsemeye zorluyorum. "Bilmiyorum... Garip olmayacak mı? Teknik olarak hâlâ görevden uzaklaştırılmış durumdayım. Haddimi aşmak istemiyorum ya da-"

Jake , beni anlamsızca öpüyor. Öpüşmemize ara verdiğimizde ikimiz de hava emiyoruz, "Maça geliyorsun," diyor. "Mars ve ben bunun için takla attık. Bu gece benim formamı giyeceksin. Tess'e verdim bile."

"Evet," diyor kocaman çantasının kenarını okşayarak. "Gitmek için her şey hazır!"

Hey, belki sen onun formasını giyersen ben de Ilmari'ninkini giyerim-"

"Hayır," diye üç adam birden homurdanıyor ve üç karanlık bakışlarını en iyi arkadaşşıma çeviriyorlar.

Tess gözleri kocaman açılmış bir şekilde eğilirken gülme isteğimle savaşıyorum. Yüzü yavaşça şoktan neşeye dönüşüyor. "Tanrım. Hassas bir konu."

Ilmari'nin elleri belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bir dahaki maç benimkini giyersin," diye mırıldanıyor ve yanağımı öpüyor. Yumuşak sakalı tenimi gıdıklıyor.

"Çocuklar, gitmeliyiz," diyor Caleb, saatindeki zamanı kontrol ederek.

"Maçta görüşürüz bebeğim," diyor Jake, bana bir kez daha hızlıca

Öpücük. "Kızımıza iyi bak, Tess!" ",

diye el sallayarak sesleniyor.

"Mä rakastan sua," diye mırıldanıyor Ilmari, dudakları şakağıma değiyor.

"Niin mäkin sua," diye cevap veriyorum, yeni cümlemin alıştırmalarını yaparak.

Bana öyle bir sevinçle gülümsüyor ki içim bir fener gibi aydınlanıyor. Alnımdan öpüyor ve beni Caleb'a teslim ediyor.

Cay yanağımı tutup beni de öptüğünde beni şaşırtıyor. "Sonra görüşürüz, Kasırğa."

Bununla birlikte, adamlarım otelin ön kapısından çıkıp beni Tess'le baş başa bıraktılar.

"Kızım, erkek şekeri piyangosunu kazandın," diye takılıyor. "Üçlü kiraz. Bu adamlar sana sırlısklam aşık."

Gülümsüyorum. Kendime engel olamıyorum. Bugün dördüncü kez ağlamak üzereyim. "Evet," diyorum, kalbim taşıyor.

"Hadi," diye gülüyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Maçtan önce birkaç saatimiz var ve eğer doğru hatırlıyorsam Mama Price çok güzel sangrılar yapıyor."

"RACHEL DIANE PRICE, KİÇİNİ BURAYA GETİR YOKSA Geç kaldın!" Tess merdivenlerden yukarı bağırır.

Onu görmezden geliyorum. Odamda dizlerimin üzerine çökmüş, çantamı parçalayarak Rays teknik tişörtümü arıyorum. "Tanrım, nerede o?"

"Rachel!" Tess koridorda tepinerek sesleniyor. "Kızım, neden hep sana sesleniyormuşum gibi hissediyorum?" Elleri kalçalarında, kapının girişinde duruyor. Anlaşılan hazırlıklı gelmiş çünkü üzerinde göğüs dekoltesini harika gösteren "V" şeklinde kesilmiş süper sevimli bir Rays tişörtü var. Tişörtünü bir çift siyah tayt ve ısıltılı tenis ayakkabılarıyla eşleştirmiş. Yabani saçları dağınık bir midilliyle toplanmış ve ela gözlerini kanatlı bir kedi gözü çiziyor.

"Tess, çok seksi görünüyorsun," diyorum, gözlerim kocaman açılmış. "Hubba-hubba. Bu gece kimi etkilemeye çalışıyorsun?"

"Hiç kimse," diyor saçını savurarak. "İyi görünüyorum çünkü bu *beni* iyi hissettiriyor. Ve sen bunu giyemezsin," diye ekliyor beyaz sütyenimi göstererek. "Duygusal destek arkadaşın olarak, tıklım tıklım dolu bir hokey sahasına kızlarınla gitmene izin veremem."

"Biliyorum," diyorum ve çantama dönüyorum. "Rays tişörtümü arıyorum."

"Umm, hayır değilsin. Formayı giyiyorsun."

Yatağın üzerinde düz bir şekilde duran 42 numaralı formaya bakıyorum. "Onu giymeyeceğim."

"Evet, öylesin." Yatağa doğru yürür ve onu kapar. "Jake yazı tura attıklarını söyledi. Sorun yok."

"Evet, alınma ama onlara inanmıyorum. Geçen sefer ne olduğunu bilseydiniz..." Gülümsüyorum, sessizleşiyorum.

"Neden, geçen sefer ne oldu?" diyor. Sonra gözleri büyüyor. "Tanrım, bu bir seks meselesi, değil mi? Bilmek istemiyorum. Evet, hayır. İstiyorum, ama istemiyorum." İnliyor. "Kahretsin, bunun için yeterince sarhoş değilim!"

"Tess, öpüşmeyeceğim ve söylemeyeceğim," diyorum gülerek.

"Henüz değil, yapmayacaksın. İkimiz de taş gibi ayıgız. Birkaç kutu şarap içene kadar bekle. Şimdi, kollar yukarı. Bunu ." Tam önümde duruyor, formasını buruşturuyor.

"Tess," diyorum gözlerimi devirerek.

"Kollar yukarı, Rach. Bana kıcını da sildirme."

Bir hışımla kollarımı kaldırıyorum ve o da formayı başımın üzerinden geçiriyor. Üzerimde kocaman duruyor. Bu gerçek bir forma, Jake'in pedlerinin üzerine giyilmek için tasarlanmış. Büyük Rays logosu ön tarafa dikilmiş ve her omuzda 42 numara var. Ellerimi serbest bırakmak için kolları iki kez kıvrım zorundayım.

Tess kapının yanında ayağını yere vururken sabrı tükeniyor. "Tamam, cüzdanını ve dudak nemlendiricini al ve gidelim!"

DIŞARIDA BİRİKEN INSAN KALABALIĞINI GÖRMEK İÇİN ARENAYA YANAŞIYORUZ, içeri girmek için bekliyor. Hayranlardan çok beni şaşırtan şey basın mensupları. Paparazzi ekipleri itişip kakışıyor, kameraları ve karıncalar gibi acele ediyorlar. "Bu çılgınlık," diye mırıldanıyorum, cipin karanlık camından bakarken Pencere. "Daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Burası Los Angeles," diyor annem ön koltuktan. Son dakikada bize katılmaya karar verdi. Babam dikkat çekmek istemediğini söyledi.

"Sanırım bu doğru," diye yanıtlıyorum. Özellikle New York ve Los Angeles'ta ünlülerin NHL maçlarına katılması alışılmadık bir durum değil. "Bahse girerim ünlü birini kaçırdık," diye gülüyorum.

"Evet. Mesela, ooo belki de Harry ve Meghan'dır," diyor Tess iç çekerek. "Sence Harry ve Meghan gerçekten de her şeyi bırakıp Cumartesi gecesi NHL maçı mı?"

"Bilmiyorsun," diye yanıtlıyor.

"Biliyor gibiyim," diye karşılık veriyorum.

"Gidelim hanımlar," diye sesleniyor annem ön koltuktan. "Rachel, gözlerini öne dik ve doğruca içeri gir, tatlım."

"Ne-"

Sorumun geri kalanını soramadan, cip köşeyi dönüyor ve basın toplantısına doğru gittiğimizi fark ediyorum. Polis kalabalığı geride tutmak için bariyerler kurmuş. Kameralar her bariyerde sıralanıyor. Bariyerlerin arkasında, arabamız dururken bağırان, poster sallayan ve çılgık atan insanlar her iki taraftan da içeri giriyor.

İki afişi gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Birinde gökkuşağının tüm renkleriyle FİYAT = AŞK yazıyor. Parıltılarla kaplı bir başka tabelada ise HER FİYATTA AŞK yazıyor.

"Ne-"

"Rach, git!" Tess bağılıyor.

Bir polis memuru kapımı açıyor ve bağırışlar on kat artıyor. Annem çoktan kaldırıma çökmüş, bana elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve beni arabadan çekmesine izin veriyorum. Dışarı adımımı atar atmaz kameraların tüm ampulleri yanıp sönüyor, basın bağırılmaya ve arkadaki insanlar çılgık atmaya başlayınca gözlerim kamaşıyor.

Annem beni öne doğru çekerken ben sayıklıyorum, flaşların sert ışığında göz kırpmıyorum. Tess arkama geçiyor ve üçümüz koşuşturmanın ortasından geçiyoruz, etrafımızdaki insanlar bağırırken durmuyoruz.

"Ateşli doktor görüldü!"

"Rachel!"

"Fiyat aşk demektir!"

"Seni seviyoruz, Rachel!"

Arena güvenliği bizim için kapıları açmaya hazır, içeri girmemize izin veriyorlar. Kapılar kapanıyor ve ben dışarıdaki insan kalabalığına bakarak gözlerimi kocaman açıp etrafımda dönüyorum. "Bu da neydi böyle?" Ağlıyorum.

Annemden Tess'e bakıyorum. İkisi de aniden kesinlikle suçlu görünüyordu. Şok olmuş bir inançsızlıkla başımı sallıyorum. Şu anda her ne oluyorsa, ikisi de işin içinde. "Tanrı aşkına, neler oluyor böyle?"

"Honey, kızma," diyor annem.

"Kızma mı?" Ağlıyorum. "Çok geç! Bu da neydi böyle? Nerede bütün bu insanlar nereden geldi? Burada ne işleri var?"

"Seni görmek için buradalar," diye yanıtlıyor Tess. "Seni desteklemek için, Rach. Seni ve çocukları."

"Beni desteklemek mi?"

"Evet, bak, Caleb'in açıklamasına *gerçekten* izin vermeliyiz," diyor anneme başını sallayarak.

"Caleb?" Ciyak ciyak bağıryorum. Kendimi dünyanın en kötü eğitilmiş papağanı gibi hissediyorum, sadece söyledikleri her dört kelimeyi de yankılayabiliyorum.

"Hadi tatlım," diyor annem koluma girerek. "Bir dakika içinde her şey anlam kazanacak."

Güvenlik görevlisi biletlerimizi tarıyor ve ardından annemle Tess beni alt kattaki labirentten geçirerek oturacağımız bölüme doğru götürüyorlar. İnsan kalabalığına girer girmez yine kıyamet kopuyor.

Sağdan soldan insanlar adımı haykırmaya başladı. Yaklaşmaya çalışıyorlar. Annem ve Tess iki yanımda durup ellerimi tutuyorlar. Hayranlar beni gördüklerinde posterlerimizi sallıyor, tezahürat yapıyor ve isimlerimizi haykırıyorlar. Sadece benimkini değil. Jake ve Ilmari, hatta Caleb için bile bağırırlar var. Posterlerin çoğunda 31 ve 42 numaraları var. Ve neredeyse hepsinin üzerinde iki kelime var.

FİYAT AŞKTIR

AŞK AŞKTIR

NE PAHASINA OLURSA OLSUN AŞIK OLMAK

"Sizi seviyoruz çocuklar, Rachel!" diye sesleniyor genç bir kadın. "Formayı seviyorum!" diye bağıyor diğer taraftan.

"Senin için buradayız, Rachel!"

"Aşk aşktır!"

Birdenbire bu formayı giyince sırtımda büyük bir hedef varmış gibi hissettim. Bu çılgınlık. "Tuvalete gitmem lazım," diye sızlanıyorum. Gitmeme gerek yok; sadece bu insan kalabalığından kurtulmam gerekiyor.

Annem omzunun üzerinden bakıyor. "Ama neredeyse bizim bölüme geldik-"

"Şimdi," diye bağıyorum, bizi trafiğin akışından çekip kadınlar tuvaletine doğru götürüyor

Tuvalet. Önce ben girdim. Köşeyi hızla dönüp lavabonun kenarını buluyorum ve can havliyle tutunuyorum. Aynadaki yansıma bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Annem ve Tess geliyorlar, annem elini omzuma koyuyor. Birbirimize çok benziyoruz. Benim gözlerimin koyu kahverengi, onunkilerin mavi olması dışında.

"Ah, tatlım," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim. Bunun senin için çok zor olacağı konusunda onları uyarmıştım. Harrison ilgi odağı olmayı seviyor ama sen her zaman benim küçük sarılgan tavşanım oldun. Sen sakinliği ve sessizliği tercih edersin."

Aynada onun bakışlarını tutuyorum, gözlerindeki yaşlar benimkileri yansıtıyor.

"Bu hiçbir zaman kolay olmayacaktı," diye devam ediyor, saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarayarak. "Onları seçerek kendin için zor bir yol seçtin. En azından bir süreliğine yuvanın rahatlığını terk etmek anlamına gelecek bir yol. Ama eğer onları söylediğin gibi seviyorsan, bunun onlar için ne anlama geldiğini anlamalısın. Buna ne kadar ihtiyaçları olduğunu görmelisin. *Sana* ne kadar ihtiyaçları var," diye ekliyor nazikçe.

"Anne," diye sızlanıyorum, gözyaşlarım düşmekle tehdit ediyor.

"Bana onlardan ilk bahsettiğinde endişelenmişim," diye itiraf ediyor. "Çok eşlilik konusunda değil," diye ekliyor hemen. "Biz Fiyatlar'ız. Her şeyi gördük ve yaptık zaten."

Yanımdaki Tess gülerken başımı sallayarak iç geçiriyorum. On yılın yetersiz ifadesi.

"Seni anlamayacaklarından endişelendim," diye devam ediyor anne. "Senden bir şeyler alacaklar diye endişelendim. Oysa sen çok verici birisin tatlım. Sırtındaki giysileri bile verirsin. Ama seni tanıyorlar Rachel. Seni görüyorlar. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorlar. Bırakın size şimdi versinler. İzin ver."

Dünyaya sizi ne kadar sevdiklerini gösterin. Bırakın bu anı yaşasınlar. Onlarla birlikte yaşayın ve sonsuza dek sizin olsunlar."

"Bunu onlar yaptı," diye fısıldıyorum, bunun doğru olduğunu zaten biliyordum. Başka kim yapabilir ki?

Annem ve Tess başlarını sallarlar.

"İkiniz de biliyor muydunuz? Elbette biliyordunuz," diye cevap veriyorum onlar adına. Tess'in yansımasına bakarak, "Bu yüzden gerçekten buradasınız, değil mi?" diyorum.

"Hepimiz seni seviyoruz, Rach," diyor sulu bir gülümsemeyle. "dek mutlu olmayı hak ediyorsun. , aşkının onlar için ne anlama geldiğini dünyaya göstermek için bekleyen üç parlak patenli şövalyen var." Bir elini uzatıyor. "Hadi gel. Gidip onları bulalım."

Başımı sallıyorum, dönerken gözyaşlarımı geri çekiyorum. Dikkatim aynadaki bir şeye takılıyor ve arkama bakıyorum. "Umm... Tess?"

Bana dönüp baktı. "Hmm?" "Ne giyiyorum ben?"

Anneme sırtıarak bakıyor. "Evet, bunu yapmama izin verdiğine inanamıyorum."

Aynaya tekrar baktım. Rays forması giyiyorum. Jake'in forması. Önünde Rays logosu var ve üst omuzlarda Jake'in 42'si var. Ama arkada Ilmari'nin 31'i var. Ve formada ikisinin de adı yerine PRICE yazıyor.

"Ne giyiyorum ben?" Tekrar söylüyorum.

Tess elimi tutarak, "Caleb'i gerçekten bulmamız gerekiyor," diyor.

Korkumu ve kafa karışıklığımı bir kenara bıraktığımda kararlılığım taş gibi sertleşiyor. Evet, Caleb'i bulacağız. Ve sonra cevapları alacağım.

BİZİM BÖLÜMÜN MERDİVENLERİNDEN ACELEYLE İNERKEN, ANNEM YERİMİZE SESLENDİ
Yine sayılar.

"AA, birden dörde kadar olan koltuklar!"

Etrafımızdaki insanlar beni gördüklerinde bağıyorlar. Daha fazla insanın adımı haykırdığını, pankartlar salladığını duyuyorum. Neden adımı haykırıyorlar ki? Anlamadığım şey de bu. Neden Price?

Merdivenlerin dibine yaklaştığımızda, olduğum yerde duruyorum. BB sırasında, koltuklarımızın hemen arkasında, kendiminki kadar iyi tanıdığım iki yüz duruyor: Harrison ve Somchai. İkisi de omuzlarının üzerinden bana gülümseyerek bakıyorlar.

Bakışlarım Harrison'ın yanında duran güzel bir kadının yüzüne takılıyor. Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Genç, belki 20'li yaşların sonunda. Koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmış ve bana gülümserken elinde bir bira tutuyor... ve üzerinde Compton forması var.

Zihnimde bir patlama oluyor ve şimdi yine ağlıyorum. "Amy," diyorum aceleyle son dört merdiveni inip sırama çıkarken.

Gülüyor, bir kolunu uzatarak birasını yana doğru uzatıyor. "Hey, Rachel! Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Kardeşim aylardır senden bahsedip duruyor."

Ona sarılırken hem gülüyorum hem de ağlıyorum.

Harrison öfkeyle, "Ve ikizinin, onunla aynı rahmi paylaşan adamın görmezden geldiğini fark edeceksiniz," diyor.

Amy gitmeme izin veriyor ve ben önce Som'a sarılırken hepimiz gülüyoruz. Vücudunun büyük bir kısmını kaplayan dövmeleriyle, hatta boynunda ve birkaç tane de kafa derisinde dövmeleriyle tam bir Taylandlı mafya babası havası taşıyor. Saçları biraz uzamış, Ilmari'ninki gibi tepede uzun. Sert görünüyor ama içinde büyük bir yumuşaklık var.

"Hey, hanım evladı," diyor yanağıma bir öpücük kondurarak.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" Ağlıyorum, sonunda Harrison'a sarılıyorum.

"Price Ailesi her zaman önce gelir," diyor Harrison diğer yanağıma öperken.

Annem, Tess ve ben kendi sıramıza geçtik. Pleksiglasın önünde durur durmaz dönüp tribünlere bakıyorum. Etrafımızda 31 ve 42 numaralı formaları giyen insanlar var. Bir kadın yan tarafa doğru hareket ediyor ve ben iki kez bakıyorum. Formasının arkasında PRICE yazıyordu.

İşaretleri okudukça kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bu gerçek olamaz. Bu gerçek değil-

"Nihayet!" Tess ağlıyor.

Arkamı döndüğümde Caleb'in sağlam bacağından destek alarak bölümün merdivenlerinden aşağı doğru koştuğunu görüyorum. Arkasında insanlar çığlık atıyor ve tezahürat yapıyor. Sıranın en altına iniyor, Harrison ve Somchai ile el sıkışmak için duruyor. Amy kollarını ona doluyor ve sarılıyorlar. Sonra annemin yanından geçer ve o da ona sarılır. Tess sıranın arkasına geçip "Evlat, o kaçmadan önce sihrini konuştursan iyi edersin!" der.

Ve sonra Caleb önümde duruyor, karanlık bakışları beni tribünlere doğru sürüklüyor. "Hey, Hurricane," diyor gülümseyerek. Elimi tutuyor, parmaklarımızı birbirine dokuyor.

"Cay, oluyor?" Mırıldanıyorum.

"Fark etmediniz mi? Eğer basın bizi bir gösteri haline getirecekse, biz de onlardan önce davranırız diye düşündük." Arkamızda poster sallayan insan denizini işaret ediyor.

"Anlamıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Ne yaptın sen?"

"Dışarı çıktık," diye yanıtlıyor. "Yani, Jake ve ben çıktık. Bu hafta her gece halkın içinde... dışarıdayken fotoğraflandık," diyor sırtarak. "Röportajlar, podcast'ler, birkaç TV spotu yapıyor."

"Ne?" Bir nefeste söyledim.

"Evet, Jake Compton biseksüel bir NHL oyuncusu olarak resmen açıldı. Poppy ona profesyonel sporlarda eşcinselliğin yeni yüzü diyor," diye ekliyor gözlerini devirerek.

"Ve... sen iyi misin?" Elini sıkarak mırıldandım.

"İyiden de öte," diye yanıtlıyor. "Bunun olması gerekiyordu. Hepimizin istediği şeyi elde etmek için, o ve ben ortaya çıkmak zorundaydık."

"Ama sadece siz değilsiniz, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum.

Gülümsüyor. "Bebeğim, üçümüz beş gündür mümkün olan her şekilde basına çıkıyoruz. Mars bunu iki dilde bile yapıyor."

"Ne?" Ağlıyorum. "Bunu nasıl kaçırdım? Telefonumdan ses seda çıkmıyordu," diyorum cebimden çıkarırken.

Biraz utangaç görünmeye cesaret ediyor. "Evet... bebeğim, o senin telefonun değil." Cebinden eşleşen bir telefon çıkarır. Aynı kılıf ve her şey. "*Bu* senin telefonun."

Nefesim kesildi. "Oh, ne oluyor lan?"

"Mars'ın bir casus olabileceği ortaya çıktı," diyor. "Seni havaalanına götürdüğünde onları yansıttı ve değiştirdi. Bu sadece bir yakıcı. Kimse seninle iletişime geçemedi çünkü o numara kimsede yok. Poppy ve baban da büyük bir engelleme yapıyorlar. Dürüst olmak gerekirse işler sarpa sarıyor."

Nefes nefese kaldım, telefonu elinden kaptım ve ekran kilidini açtım. Yüzlerce uyarı ve bildirim alıyorum. Telefonu tutarken bile, daha fazlası ile uğulduyor. "Oh, seni *öldüreceğim!*" Tıslıyorum. "Bütün bu insanlar bu yüzden mi burada?"

"Evet, artık hepsi hikâyemizi biliyor," diye yanıtlıyor. "Senin ve Jake'in Seattle'da nasıl tanıştığınızı biliyorlar. Havaalanında nasıl tanıştığınızı biliyorlar. Biliyorlar.

Ilmari'ye nasıl değer verdiğinizi."

Paniğimi hissedenden Caleb tutuyor ve eğiliyor. "Bebeğim, nefes al. Bu iyi, tamam mı? Her şey yolunda."

"Ne demek istiyorsun?" Ağlıyorum, beynim şimdiden bunun nasıl patlayacağını düşünmeye başlamıştı.

"Size basının tamamen kötü olduğunu düşünmeniz öğretildi" diyor. "Hikayenizi bilen insanların sadece kötü olabileceği. Sadece sizi yıkmak istiyorlar."

Alay etmekten kendimi alamıyorum. "Şey, duh-"

"Ama etrafınıza bakın," diyor tribünleri işaret ederek. "Hakkımızda olumsuz bir şey söyleyen her bir trol için, bize iyi dileklerde bulunmaya hazır bin kişi daha olacak. Bu gece sana göstermek istediğimiz de buydu, Rach. Sadece kendi yolundan çekilmeni ve sana insanların iyi *olabileceğini* göstermemize izin vermeni istedik. Nazik olabilirler. Anlayışlı olabilirler. Yalnız değiliz. Ve bu kötü olmayacak."

"Caleb," diye nefes alıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Jake ve Ilmari bir yarışma düzenlediler," diye devam ediyor. "Rays kombine bileti alan ilk elli kişi, uçak bileti, otel ve diğer masrafları karşılanarak bu maça götürülecekti. Faturayı birlikte ödüyorlar. Rach, ilk bir saat içinde Poppy web sitesini kapatmak zorunda kaldı."

"Aman Tanrım."

"Sezonluk bilet satışları iki katına çıktı," diye ekliyor. "Önümüzdeki altı iç saha maçımızın biletleri tükendi."

"Dur," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. Her şey gerçek olamayacak kadar güzel.

Ama o sadece gülümsüyor. "Hikâyemiz artık herkesin dilinde. Tüm sosyal medyada trend oldu. Poppy akınla başa çıkmak için yardım tutmak zorunda kaldı ve sanırım baban bizi öldürmeye hazır, ama işe yarıyor" diye ekliyor çabucak. "Bizim tarafımızdalar. Hikayemizi seviyorlar. *Seni* seviyorlar."

Bir göz atıyorum ve annemin gözyaşları içinde dinlemiyormuş gibi yapmaya çalıştığını görüyorum. Evet, onlara yardım ediyordu. Medya yasağı etkili oldu, beni karanlıkta tuttu. Beni hep korudu.

"Formalarda neden Price yazıyor?" Caleb'ın bunu yüksek sesle söylemesini isteyerek fısıldıyorum.

Yüzümü tekrar kavrayıp başparmağını yanağımda gezdirirken gülümsemesi yumuşuyor. "Bu benim fikrimdi. Her zaman Price Ailesi'nin dünyaya karşı olduğunu söylersin, değil mi? Biz sadece daha derin bir bank kullanabileceğini düşündük."

Ve şimdi çirkin bir şekilde ağlıyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum, ona sar.

"Mars önce onunla evlenmezsen yasal olarak adını değiştiremeyeceğini söyleyecek," diyor kulağıma, müzik yükseldikçe sesi de yükseliyor. "Ama Google'da araştırdım, birlikte yaşamak da işe yarıyor, yani seni kandırmasına izin verme. Sadece beş yıl beklemek zorunda kalabilir," diye omuz silkerek ekliyor.

"Bekle, yasal olarak," diye bağıarak ondan uzaklaşıyorum.

Caleb başını sallar. "Pazartesi günü tüm evrakları teslim ettim. Önümüzdeki iki ila dört hafta içinde resmiyet kazanacak. Caleb Price olacağım."

Başımı sallıyorum, kalbim taşıyor, tüm bunların gerçek olduğuna inanmak istemiyorum. "Peki ya Jake ve Ilmari?"

Caleb cevap veremeden hoparlörlerden spikerin sesi duyulur.

"Ayağa kalkın, Rays taraftarları! İlk kadroyu çıkarma zamanı!"

Etrafımızda, Rays taraftarları tezahürat yapıyor ve tepiniyor.

"Forvette, 19 numara, Josh O'Sullivan!"

Sully buza fırlayıp keskin bir daire çizerek kayarken Rays taraftarları çılgına döner.

"Forvette, 20 numara, Ryan Langley! Forvette, 17 numara, Henrik Karlsson!"

Langley ve Karlsson birbiri ardına patenle dışarı çıkıyor ve boş kaleye top atmaya başlıyorlar.

"Ve Rays'in savunmasında, 3 numara, Cole Morrow! Savunmada 42 numara, Jake Price!"

Jake, Morrow ile buzda kayarken Rays taraftarları çılgına dönüyor. Jake beyaz deplasman formasıyla harika görünüyor. Omuzlarında ve sırtında 42'ler var ama en üstte benim adım yazıyor.

"Ve Rays'in kalesinde 31 numaralı Ilmariiii Priiiice başlıyor!"

Kings taraftarlarının çoğu bile Ilmari için çılgınca tezahürat yapıyor. Bu arada Rays taraftarları akıllarını kaybediyor.

Ilmari tam kaleci kıyafetiyle buza adım atıyor, maskesini çoktan indirmiş, her santimiyle Ayı gibi görünüyor. Ama kalesine doğru kaymıyor. Kaleye bakmıyor bile. Buzun üzerinde kayarken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Cama doğru kayarken arkamızdaki taraftarlar çılgına dönüyor ve kaskını geriye doğru eğiyor, çelik gibi mavi gözleri ruhuma bakıyor. Engelleyicisini çekip çıkararak elini cama bastırıyor.

Tereddüt etmeden uzanıyorum ve elimi onun elinin izine koyuyorum. "Oon sun," diye sesleniyorum camdan.

Gülümsüyor ve ben bunu her yerde hissediyorum. "Boşuna güneş, Rakas."

Kalabalık arkamızdan çılgınlık atarken Jake de patenle yukarı çıkıyor, eldivenini çıkarıyor ve yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Elini Ilmari'ninkinin yanındaki cama bastırıyor. "Hey, Seattle Kızı." Gülümsemesi içimi eritiyor. "Bir ile on arasında ne kadar kırgınsın?" diye bağılıyor camdan.

Caleb eğilip şakağıma bir öpücük kondururken gülmekten kendimi alamıyorum ve başımı sallıyorum. "On," diye karşılık veriyorum.

"Evet," diye dalga geçiyor. "Öfkeli makyaj seksi en iyisidir." "Tanrım," diyor Harrison arkamdan.

Diğerleri gülerken Tess, "Kulaklarını kapat, Mama Price," diyor. "Hey-ve kız kardeşim burada!" Jake Amy'yi göstererek sesleniyor. "Kız kardeşimi getirdim.

Japonya'dan buraya kadar geldi, bu yüzden bu gecenin ilk sahibi benim." "Kapa çeneni ve kaymaya git!" Caleb havlıyor.

Jake, Caleb ve bana birer öpücük kondurup sırtında utanmadan benim ismimi taşıyarak patenle kayarken etrafımızdaki herkes gülüyor.

Ilmari elini camdan çeker, maskesini yüzüne indirirken engelleyicisini yerine koyar. Başını sallayarak dönüyor ve patenle uzaklaşıyor. Sırtında Price ismini görmek her şeyi yerli yerine oturtuyor benim için. Bu kendini ikinci kez yeniden yaratışı, istediği aileyi talep edişi, hayatını seçişi. Benim de bir seçimim var.

Daha yakına eğildim, iki elimi de pleksiglase bastırdım. "Ilmari Price!" Sesleniyorum, sıcak nefesim soğuk camı buğulandırıyor.

Duraklıyor, omzunun üzerinden bakıyor. "Bu oyunu kazan ve seninle evleneyim!"

Etrafımda arkadaşlarımız ve ailemiz şaşkınlıkla çılgılık atıyor.

Ilmari bana doğru kayarak geri dönüyor, maskesini yukarı kaldırıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Tekrar söyle," diye homurdanıyor.

"Bu isim değişikliğini yasal hale getirmek için beş yıl beklememin imkanı yok," diyorum formasını göstererek. "Price mı olmak istiyorsun?"

Caleb'a bakarak başıyla onaylıyor.

"O zaman sen bir Price olacaksın," diyorum. "Bu maçı kazan, ben de seninle evleneyim. Maçı kapatırsan, bu gece evleniriz."

"Ya kaybedersek?" diyor.

"Yapmayacaksın," diye cevap veriyorum, ona bilmiş bir bakış atarak.

Maskesini indirip kalabalığın tezahüratı eşliğinde tekrar patenle yüzü kararlılık içinde.

Caleb yanında, "Jake bunu öğrendiğinde aklını kaçıracak," diyor.

"İyi olacak," diye mırıldanıyorum, elini tutup dudaklarıma götürüyorum.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diye

yanıtlıyorum. "Nasıl?"

Yüzümü ona dönerek gülümsüyorum. "Çünkü Ilmari ile evlenirsem, bu *senin* Jake'le evlenecek. Ve gerçekten daha iyi bir adam bulamazdı."

Bana bakarken gözleri büyüyor, dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor.

"Evet, bundan hoşlanacağını düşünmüştüm," diye takılıyorum. "Ama önce onlar kazanacak. Onlar kazanmadıkça biz de pes etmeyiz. Benimle güçlü kal."

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında, Jake'in her hayalimizdeki gibi kayarak geçişini izlerken.

"Oh, ve bu gece bir sürprizimiz daha var!" Harrison arkamızdan sesleniyor.

Bir iniltiyle omzumun üzerinden bakıyorum. Daha ne kadar sürprize katlanabileceğimden emin değilim. "Ne oldu?"

Harrison bir ekibin buzun ortasına bir halı serdiği pisti işaret ediyor. Bir çift adam bir amfi ve bir mikrofon taşıyarak buzun üzerine koşuyor. Sonra üçüncü bir adam bir stand üzerinde bir elektro gitar getiriyor. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Onu bu işe sen *bulaştırmadın*," diyorum,

Caleb'a dönüp baktı.

İki elini de sahte bir teslimiyetle kaldırıyor. "Kasırga, yemin ederim, gönüllü oldu."

"Anlaşılan onun için bir çocuk korusu kurmuşlar," diyor Harrison sırtarak, yüzünü aramıza sokarak.

"Aman Tanrım," diye inleyerek yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Hadi ama, o kadar da kötü değil," diye takılıyor Caleb. Beni kollarıyla sararak çenesini başımın üstüne yaslıyor.

"Ulusal Marşımızın çalınması için lütfen ayağa kalkın!" diyor spikerin gür sesi. "Bu gece rock'n roll'un en büyük efsanelerinden biri tarafından seslendirilecek..."

Babam pleksiglastan geçerken tüm salon çılgına dönüyor, kameralar ona züm yapıyor. Gülümseyen yüzü jumbotronda beliriyor.

Yırtık tişörtü ve deri ceket, kot pantolonu ve bir çift yıpranmış motosiklet botuyla zahmetsizce havalı görünüyor. Halıda kendisini bekleyen gitarına doğru yürürken kalabalığa el sallıyor.

"Hokey hayranları, lütfen buza The Ferrymen'in baş gitaristi, Los Angeles'ın öz evladı Hallllll Priiiiice'i davet edin!"

Caleb'in kollarında mutlu bir şekilde gülümsüyorum ve Jake ile Ilmari'nin halının kenarına kadar kaymalarını ve babamın elini sıkmak için birer eldiven çıkarmalarını izliyorum. Gitarını eline aldığı anda kalabalık çılgına dönüyor. İlk notayı tıngırdattığı anda bir sessizlik çöküyor. Sonra gözlerini kapatıp arkasına yaslanıyor ve çalmaya başlıyor.

EPILOG

Bir Yıl Sonra

"E asy, Hurricane," diye mırıldanıyor Caleb, elini alıp benimkini kapatıyor ve hafifçe sıkıyor.

Derin bir nefes alıp ellerimin hareketsiz kalmasına izin veriyorum. Ne zaman maç sırasında gergin olsam, erkeklerin alyanslarını başparmağımın üzerinde döndürür, enerjimi tenime değen soğuk metal hissine odaklarım. Hepsinde aynı bant var - dört küçük elmasla süslenmiş beyaz altın.

Bu bizim küçük ritüelimiz. Çocuklar buzda takı takamazlar, bu yüzden her maçın başında alyanslarını bana verirler. Bitirdiklerinde geri veriyorum. Çıkarmak Jake'i çok üzdü, sonunda dövmesini yaptırdı. Şimdi parmağının etrafında yüzüğün altında saklı duran ince, mürekkepli bir bant var.

Bu gece sadece bir yüzük tutuyorum çünkü Jake yanımda duruyor. Mavi ve beyaz Finlandiya forması giymiş, patlamış mısır kovanının kontrolü için Harrison'la kavga ediyor.

Dans müziği kalabalığı coştururken arena heyecanla uğulduyor. Bakışlarım Olimpiyat halkalarının boyandığı buzun ortasına kilitlenmiş durumda. İşte bu kadar. Altın madalya maçı. Finlandiya Kanada'ya karşı... Kanada'da. Baktığım her yerde Kanada bayrağının kırmızı ve beyazı var - formalar, atkılar, şapkalar, işaretler, boyalı yüzler.

Kalbim heyecandan ve minnettarlıktan patlayacakmış gibi hissediyorum. Etrafımda, arkadaşlarımız ve ailemiz Ilmari'ye tezahürat yapmak için buradalar. Harrison ve Somchai Jake'in yanında duruyor, ikisi de Suomi tişörtü giymiş. Som, üzerinde büyük mavi ve beyaz örgü bir puf topu olan Suomi beresiyle gülünç görünüyor.

Caleb'in diğer tarafında Kinnunen'ler tüm tezahüratları söylüyor. Juhani kendi çapında Finlandiyalı bir hokey yıldızı, bu yüzden her maçta taraftarların akınına uğruyor. Kız kardeşi Laura ve kızı Helena sağında duruyor. Çok nazik ve misafirperverler, Ilmari'yi ne kadar çok sevdiğimizi göstermek için üçümüzün de hayatlarına girmesine izin verdiler.

Geçen yazın bir bölümünü onlarla birlikte Finlandiya'da geçirdik ve Ilmari'nin farklı bir yönünü görmek çok eğlenceliydi. Artık resmen Fin saunalarına ve soğuk banyolara dönüş yaptım. Hatta eve Ilmari'nin her maçtan sonra kullandığı bir sauna bile kurduk. Gülümsüyorum, yanaklarım ısınıyor. O şeyin içinde çok eğlendik.

Bir bebek yüksek sesle ciyaklayınca dikkatim dağıldı. Mäkinen'in eşi Kristina önümüzdeki sırada yürümeye başlayan çocuklarını kalçasında zıplatıyor. Parlak sarı bukleleri ve pembe yanaklarıyla küçük bir melek. Bebek boyunda gürültü önleyici kulaklıklar takmış, aslan kostümü giydirilmiş. Onu gördüğüm an sanırım yumurtalıklarım patladı. Jake bu gece onu bir kez kollarımdan fiziksel olarak almak zorunda kaldı bile.

Caleb kolunu belime doluyor. "Harika olacak, bebeğim. Kendini iyi hissediyor. Güçlü hissediyor."

Sinirlerimi bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum. Son maç tam bir felaketti. Finlandiya İsveç'e karşı. Ilmari, ruhumu bedenimden kaçmakla tehdit eden sert bir darbe aldı. Maskesine gelen bir dirsek onu geriye savurdu ve kaleye doğru itti. Düşerken üst direğe çarptı ve kaleyi devirdi.

Çılgılık attım. Yan hakem İsveçli oyuncuya ceza sahasına kadar eşlik ederken, çocuklar pleksiglasa tırmanıp onun kalbini sökmemi fiziksel olarak engelliyorlardı. Hokey eşi olmanın en zor iki yanı bunlar: beklemek ve vurmak. Ve ben iki kere hokey eşiyim.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

"Hey, Seattle-bak," diyor Jake, yumruğu patlamış mısırla dolu halde beni dürterek, "O burada."

İşaret ettiği çizgiyi takip ettiğimde Doktor Halla'nın koridordaki sıranın en ucunda durduğunu ve biletine baktığını görüyorum. Suomi kıyafetlerini giymiş.

bir tişört ve atkı da dahil. Sırıttım. Onu daha önce önlük ya da takım elbise dışında bir şeyle gördüğümü hatırlamıyorum. Garip bir durum. Bir köpeği kaykay sürerken görmek gibi.

"Geldi," diye mırıldanıyor Caleb yanımda.

Jake'i selamlamak için yanından geçerken gülümseyerek ikisinin de elini sıkıyorum.

Görünüşe göre kimse bir Finli gibi kin tutamaz. Ve kocam tanıdığım en Finli Finli. O yüzden ağırdan alıyoruz. Halla baharda bir Rays maçına gelmişti. Yaz sonunda da Ilmari'nin deniz kaplumbağalarını koruma organizasyonunun açılışını kutlamak için geldi.

Gala gecesi, Ilmari'nin üç aşırı hevesli, ancak oldukça talihsiz yardımsever tarafından yönetilen kar amacı gütmeyen bir kuruluşa yarım milyon dolar bağışladığı ortaya çıktı. Ilmari'nin ek parası ve gözetimi, organizasyonlarının tamamen elden geçirilmesini sağladı. Artık Out of the Net, bir yönetim kurulu, bir CFO'su ve büyüyen bir gönüllü tabanı olan, kâr amacı gütmeyen düzgün bir kuruluş.

Halla da Ilmari'nin katkısına eşdeğer büyüklükte bir bağış yaptı. Kuzey Florida kıyılarındaki deniz kaplumbağaları, bir çift Finlinin onları güvende tutmaya kararlı olduğunu bilerek geceleri rahat uyuyacaklar.

Harrison ve Som'u geçip Halla'ya el sallıyorum. "Hey! Halla, buraya gel!"

El sallayarak selamlıyor, bakışları sıramızın üzerinde geziniyor. Juhani ve Laura'ya takılıyor ve başını sallıyor. Juhani, baba ve oğlun aralarını düzeltmelerine yardım etme görevimi destekliyor. Sanırım Halla'ya bu maça bilet kazandıran her şeyden çok Juhani'nin müdahalesiydi.

"Merhaba, Rachel."

"Selam," diyorum, nefes nefese kalmış hissederek.

"Gelebilmenize sevindim." Som bize yer açmak için biraz aşağı kayıyor. "Diğer maçları da izleyebildin mi?" diye soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Hepsini kaydettim." "Son oyun hakkında ne düşünüyorsun?"

Bakışları kararıyor. "İsveçliler kirli oynadı." "Evet, 12 numarayı öldürecektim," diyorum.

"Sıraya gir," diye mırıldanıyor.

Bir dakika boyunca orada duruyoruz, kalabalığın heyecanı etrafımızda titreşiyor.

"Şey," diyorum, gergin hissederek. "Koltuğuma geri dönmeliyim-"

"Price, ben-Rachel," diye düzeltiyor, eli dirseğimde. "Sana hiç teşekkür etmedim. Bunların hiçbirini için-"

"Hey," diyorum elini okşayarak. "Sorun yok-"

"Hayır, sana teşekkür etmeliyim," diye bastırır. "Bunun olmasının tek sebebi sensin. Bana yaklaşmasına izin vermesinin sebebi sensin. Kendi çabalarım en iyi ihtimalle zayıftı. Hatalarınızın bulutunda bu kadar uzun süre yaşayınca, sisten çıkış yolunu görmek zor oluyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Ve gerçekten anlıyorum. Ben de uzun süre kaybolmuş ve arayış içindeydim, bir işe yarayıp yaramayacağımı merak ediyordum. Hal Price'ın vahşi kızı. Parti kızı. Dağınık. Şımarık velet. Çok acı çektim, öfkelen dim ve korktum.

"Hepimiz ikinci bir şans hak ediyoruz," diyorum. Bunun gerçek bir an olduğunu hissederek eğildim. "Ama şunu bil ki, eğer Ilmari bir aslansa, ben de onun dişi aslanıyım. Kocamı incitirsen, lanet olası boğazını koparırım. Anlaştık mı?"

Sırıtarak bana başıyla selam verdi. "Joo."

Hâlâ, o tek kelimelik basit cevap hafızamda bir şeyleri harekete geçiriyor. Yerime dönmek için Som'un önüne geçiyorum ama sonra omzumun üzerinden bakıyorum. "Ona ne sordun?"

Bana doğru baktı. "Hmm?"

"O gece," diyorum, yaklaşarak. "Cincinnati'deki akşam yemeğinde... ona bir şey sordun. Cevabının 'evet' olduğunu bilecek kadar Fince biliyorum artık. Ne sordun?"

Bir kahkaha atıyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Bir elini kaldırıp yanağımı avuçluyor. Şefkat garip hissettiriyor ama çekilmiyorum. "Ona sana aşık olup olmadığını sordum."

Keskin bir nefes alıyorum, gözlerim

kocaman. Elini , hâlâ gülümsüyor.

Benim kalp Çekiçler içinde benim Göğüs. O sordu

Sonra? O sordu Cincinnati'de... ve Ilmari'nin cevabı zaten evetti.

Halla başını salladı, kendi gözleri de yaşlıydı. "Onunla ilgilenmek mi?"

Bu bir soru değil. İkimiz de yapacağımızı biliyoruz. Ilmari *benim*. Onu seveceğim ve son nefesime kadar onun için savaşacağım. Yavaşça başımı salladım. "Joo."

"OHMYGOD!" AĞLIYORUM, ELLERİM JAKE VE CALEB'İN KOLLARINA YAPIŞIYOR.

Hepimiz zıplayıp duruyoruz. Bu oyun kontrolden çıktı. Kanadalılar bunu çok istiyor. Kendi altın madalya kazanmak mı? Bu ne demek?

rüyalarından oluşuyor. Vahşi ve kirli oynuyorlar, vahşi kalabalık tarafından pompalanıyorlar.

Ilmari şut üstüne şut engelleyerek bir tuğla duvar oldu. Finlandiya hücumu ise Mäkinen önderliğinde inanılmazdı. İkinci periyodun sonundan beri skor 1-0'da kilitlendi. Finlandiya kazanıyor. Ve final periyodunun son iki dakikasına girmek üzereyiz. Kanada skoru eşitlemek için her şeyi denemeye hazır.

"Siktir, !" Caleb bağıyor. "Kaleci harekete geçti!" "Aman Tanrım," diye tekrar bağıyorum ve Kanadalı kalecinin yedek kulübesine doğru ilerleyişini izliyorum. Patenleri buzdan çıkar çıkmaz, en hızlı forvetleri dışarı fırlıyor. Artık altıncı adamları NHL'in en skorlu hızlı patencisi,

tokat atışıyla ünlü.

"Oh, kahretsin! Çıldırmak üzereyim!" Şu anda Jake GPS'le bile sakinleşemez. Uluyan bir manyak gibi Fin savunmacılara kontrol etmeleri ve engellemeleri için bağıyor.

Tüm hareketlilik Finlandiya savunma bölgesinde. Ilmari'nin konsantrasyonunun arttığını buradan bile hissedebiliyorum. Buzun diğer ucunda olmasından nefret ediyorum. Kendimi çok çaresiz hissediyorum ama hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok. Bu onun kazanacağı ya da kaybedeceği bir oyun.

Finliler diski Kanadalılardan uzaklaştırmak için kirli bir mücadele veriyor. Paki gevşetip buzun altına indirebilirlerse, boş kaleye tekrar gol atabilirler. Kanadalılar bunun bir risk olduğunu biliyor. Bu onların oyunu eşitleme şansı.

"Çıkarın şunu!"

"Hadi ooon!!!"

Tüm arena çılgına dönüyor. Finlandiyalı taraftarlar, sayıca 50'ye 1 üstün olmamıza rağmen Kanadalıların sesine yetişmeye çalışıyor. Mäkinen panolar boyunca ilerliyor ve bir forvetle kontrol için mücadele ediyor. Paki tokatlayarak orta çizgiye doğru göndermeyi başarıyor.

Saat ilerledikçe Ilmari'nin ateşi sönüyor. Sonra Kanada'nın 10 numarası özensiz bir şut çekiyor ve disk köşeye doğru dönüyor.

"Kutsal kale golü!" Caleb çığlık atıyor. "Kaleci golü! Kaleci golü!"

"Aman Tanrım, yapacak!" Jake, Caleb'in omzunu tutmak için uzanırken neredeyse beni boğuyor ve şimdi ikisi de zıplayarak beni aralarında itip kakıyorlar.

Ilmari pakın koşup kalesini terk ederken ne gördüğümü pek anlayamıyorum. Savunmacıları Kanadalıları iki saniyeliğine durdururken Ilmari

dönüyor, raketinin üzerinde atış için hizalanıyor. Bir vuruşla pakı oyuncuların başlarının üzerinden uçuşuyor.

Ağır çekimde izliyorum, Caleb ve Jake iki yanımda çılgılık atıyor, küçük siyah disk buzun üzerinde süzülüyor. Kanada savunma bölgesine iniyor ve buzun üzerinde süzülerek boş kalenin arkasına doğru gidiyor. Tüm arena az önce ne olduğunu fark ederken bir anlık duraksama yaşanıyor. Sonra kirazlar yanıyor, siren çalıyor ve skor tabelası değişiyor. 2-0.

Ve sonra Finliler kesinlikle patlıyor. Çılgılıklar, ağlamalar, sarılmalar ve tezahüratlarla patlayan tribünlerimiz adeta bir yanardağa dönüşüyor.

"Şimdiye kadarki en iyi oyun!" Jake bağırıyor.

Buzun altında, Fin takımı Ilmari'yi alkışlıyor. Altın madalya maçının son dakikalarında bir kaleci golü mü? Evet, Kanadalıların geri dönmesine imkan yok. Maç bitti. Finlandiya kazandı. Ilmari az önce takımına altın madalyayı garantiledi.

Etrafımdaki herkese sarılırken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor, kalbim hızla çarpıyor. Ilmari'nin ağır alyansının tenime yaptığı baskıyı severek yumruğumu sıkıyorum. Yüzüğü güvenli bir şekilde başparmağıma sıkışmış durumda. Elimi yana yatırarak alyansım olarak taktığım üç pırlanta yüzüğe bakıyorum. Parlak arena ışıkları altında parıldıyorlar.

Çocuklar birer tane seçti. Ilmari'ninki en altta, onlarınkinin aynısı ve daha ince bir stili var. Caleb'inki ortada, ince bir elmas şeridi, gösterişli değil. Mükemmel. Jake'inki en üstte, dört adet dikdörtgen kesim pırlanta, gözleri için zümrüt yeşili ile noktalanmış. Yumruğumu daha sıkı sıkıyorum, kalbim mutlulukla dolup taşıyor.

Yanımda Jake somurtuyor.

"Angel?" Kolumu beline dolayarak söylüyorum. "var?"

Sadece başını sallar ve iç çeker. "Bundan sonra onunla yaşamak yok."

Sadece gülümsüyorum. Bence hepimiz birlikte gayet iyi yaşayacağız.

"TANRIM, BU ÇOK UZUN SÜRÜYOR," DIYE INLIYOR JAKE, GÖZLERİ TELEFONUNDA.

Gözlerimi deviriyorum, onu görmezden geliyorum. Caleb da aynısını yapıyor. Ilmari bir saat önce nihayet özgür olduğunu ve otele doğru yola çıktığını bildiren bir mesaj attı.

Caleb'in yanına doğru kayarak, "burada olacak," diyorum. Ben bunları söylerken kapı çalındı.

Jake atletik şortundan başka bir şey giymeden diğer büyük yataktan fırladı ve aceleyle kapıya doğru gitti. "Sonunda!"

Caleb ve ben gülüyoruz. Yatağın kenarından kayarak Ilmari'nin yüzüğünü komodinden alıyorum.

"İşte orada!" Jake kapıyı açarak bağırır. "Lanet olsun, dostum- ciddi mi? Sanki zaten yeterince kompleksim yokmuş gibi?"

Yatağın ucuna doğru ilerlerken Ilmari'nin ne dediğini duymuyorum ama onun kapının girişinde durup Jake'e sarıldığını görüyorum. Bu onlar için yeni bir şey. Jake ısrar etti. Mars'la cinsel temas istemeyebilir ama bizim Jake sarılmayı sever. Ilmari şimdi bunun olmasına izin veriyor, elleri Jake'in omuzlarını beceriksizce okşuyor. Ama bakışları tamamen benim üzerimde.

Jake'ten uzaklaşmasını izlerken gözlerim yaşıyor. Boynunda altın madalyasıyla orada duruyor, her santimiyle hokey tanrısı gibi görünüyordu. Daha önce hepimiz madalya törenindeydik. Madalyayı boynuna taktıklarında hüngür hüngür ağlamıştım. Ve hepimiz tebriklerimizi ilettik bile. Poppy'nin ısrarıyla binlerce fotoğraf çekip sosyal medyada paylaştık.

Ama sonunda burada, otel odamızın mahremiyetinde ve istediğimiz gibi kutlayabiliriz. Kamera yok. Basın yok. "Price Takımı" medya sirki yok.

Basının ve hokey camiasının alışılmışın dışındaki ilişkimizin şokunu atlatması için hepimiz için büyük ayarlamaların yapıldığı bir yıl oldu. Ama adamlarım haklıydı; cehenneme gideceğimizi söyleyen her bir internet trolüne karşılık, binlercesi her zaman bize iyi dileklerde bulunmak için orada olacak.

Ilmari, Jake'in yanından geçip beni kollarının arasına alırken bakışları ateşten daha sıcak. Ona karşı eriyorum, her dokunuşu için çaresizim. "Nasıl bir his?" Öpüşmenin ortasında ellerimle madalyasının kayışını düzeltiyorum.

Elleri üzerimde, beni sıkıca tutuyor. "İnanılmaz," diye mırıldanıyor.

Ona gülümsüyorum ve yanağını okşamak için elimi kaldırıyorum.

Gözü başparmağımdaki parıltıya takılıyor ve bileğimi kapıyor. "Geri ver onu."

Alyansını başparmağımdan çıkarmasına izin veriyorum ve tekrar parmağına geçirmesini izliyorum. Yüzük yerine otururken sanki üzerinden bir ağırlık kalkıyor, sanki parmağında ona kim olduğunu ve nereye ait olduğunu hatırlatan o yüzük olmadan tamamlanmış sayılmıyor.

İki elimle yüzünü kavriyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum, kulta. Harikaydın."

Beni tekrar öpüyor ve ben de kendimi onun gücünün, neşesinin hissinde kaybolmaya bırakıyorum. Öpüşmemiz kızışıyor ve çok geçmeden yumuşak bir küfürle benden ayrılıyor. "Ne istiyorsun?" Ben de diyorum ki. "Altın madalyalı olimpiyatçımız

bu gece istiyor."

Jake yatağın kenarından, "Evet ama sadece bu gecelik," diye uyarıyor. "Yarın bütün kararları ben vereceğim."

Ilmari homurdanarak ona ters ters bakarken arkasından Caleb inanmaz bir kahkaha atıyor.

"Ne istiyorsun?" Tekrar söylüyorum.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye cevap veriyor, sesi ihtiyaçla hararetlenmiş. Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "O zaman evet diyorum."

"Evet?"

"Joo."

"Evet, Rakas." Beni tutup kendine doğru çekerken sevinci bulaşıcı bir hal aldı. Bizi döndürerek beni yatağa, Jake'in yanına bıraktı. "Kaybol, Jake," diye hırılıyor.

"Ne? Ah-" Ilmari elini benden uzaklaştırırken Jake öfkeyle soluk soluğa kalıyor.

Üzerimdeki tişörtü başımın üzerinden çekip yere atarak beni üstsüz bırakırken tamamen Ilmari'nin merhametine kalmış durumdayım.

"Git Caleb'la oynama," diye emretti. "Şu anda o benim."

Jake alay ederek kendini yataktan aşağı itti. "Bil diye söylüyorum, Olimpiyat altın madalyasını garantilemek için bir kaleciye gol attırmak, şu anda senin istediğin gibi olmasını kabul edebileceğim *tek* koşul. Yarın gel, elimi karımdan çekersen, onu ısırp koparırım."

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyor, altın madalyayı çıkarıp yere bırakırken gözleri üzerimde, gömleği de onu takip ediyor.

Caleb onun arkasından dolanıp Jake'in yanında duruyor. Ilmari ipeksi şortumu çıkarırken onlara doğru bakıyorum ve Caleb'in bir kolunu Jake'in omzuna atıp sikini kavradığını izliyorum. "Benimle izlemek ister misin meleşim? Ya da seni dizlerinin üzerine çöktürüp o tatlı kıcına vurabilirim."

Jake ona doğru eğilerek inliyor ama Ilmari cevap veriyor, atletik pantolonunu yere bırakıyor ve sert sikini yumrukluyor. "Bu gece kış oyunu yok. Ve ikiniz de boşalmanız iyi olur."

Caleb ona göz kırpmıyor. "Ne?"

"Rachel'a dokunamayız ve gelemeyiz, öyle mi? Harika," diye kestirip atıyor Jake. Caleb'a döner. "Dama falan oynamak ister misin?"

Bir kahkaha attım ama Ilmari'nin beni baldırlarımdan tutup yataktan aşağı sürüklemesiyle hemen sustum. Dizlerinin üzerine çöküyor, inerken bacaklarımı geniş omuzlarının üzerine atıyor, ağzıyla muhtaç amımı yalıyor.

"Aman Tanrım-" diye nefes nefese kalıyorum, iki elim başına giderken sırtımı kamburlaştırıyorum. Topuklarımı sırtına gömüyorum ve o beni yutarken onu kendime yakın tutuyorum. Dili yalayıp alay ederken inlemelerimi kontrol edemiyorum. Bana karşı mırıldanıyor, bunu ne kadar sevdiğimi biliyor. Benim insan vibratörüm. Bu adam bir tanrı gibi am yiyor. Bütün adamlarım yeteneklidir. Ve her zaman açgözlüdürler. Coşku tek başına sizi uzun bir yola götürebilir.

Gözlerimi açıp diğer erkeklerimi arıyorum. Caleb onu öpücüklere boğarken Jake şaşkınlıkla izliyor, eli şimdi Jake'in şortunun içinde, onu kökten uca okşuyor. Mars beni tadarken ben de onları tatmak için dudaklarımı yalıyorum ama o bu gece istediğini alıyor ve şu anda beni kendine istiyor.

Jake bir iniltiyle Caleb'ın kollarında döner, öpüşürken boştaki eli Caleb'ın yüzünü kavrar. Cay elini Jake'in şortunun içinde tutuyor, birbirlerinin tadına bakarlarken onu yavaşça okşuyor. Birbirlerini sevdiklerini görmek beni uçuruma sürüklüyor. Ilmari diliyle ve parmaklarıyla beni çalıştırırken orgazmım beni hırpalıyor, aç bir iniltiyle salıverilmemi içime çekiyorum. İçime girmeden önce en az bir orgazmı beni ısıtmayı seviyor. Kaygan ve hazır olursam onun cüssesiyle daha kolay olur. *Bitti*. Bu adam için kelimenin tam anlamıyla çaresizim.

Bacaklarımı omuzlarından sarkıtıp nefes nefese kalarak yatakta ondan uzaklaşıyorum. "Tule tanne," diye soluyorum. "Kulta, tule."

Bir hırıltıyla ayağa kalktı ve yatağa, üstüme tırmandı. Kalçalarımın beşiğine doğru eğildi. Aletini girişime dayaması ve içeri bastırması için hiçbir şey gerekmiyor.

Uzun bir iniltiyle nefesimi veriyorum, o içimi merkezime yerleşirken bedenimi gevşetiyorum. Omuzlarına tutunup onunla birlikte sallanırken gözlerim yaşıyor, kalbim taşıyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "İlmari-seninle gurur duyuyorum-"

Beni bir öpücükle susturuyor, dudaklarıma Fince mırıldanırken vücudu beni sahipleniyor, bana olan aşkını döküyor. Bir elini kalçamın altında kıvrıyor, beni daha geniş açıyor ve daha derine bastırıyor.

"Oh-" G noktası orgazmının enfes sarmalını içimde hissederken boynum geriye doğru bükülüyor. Tüm vücudum ısınıyor ve beynim bulanıklaşıyor. Bu gerginlik enfes. "*Evet-işte-*"

"Söyle onlara," diye homurdanıyor, kalçalarıyla bana çarpıyor. "Rakas-söyle onlara."

Nefes nefese, bakışlarımı ondan çevirip omuzlarına tutunuyorum. Caleb ve Jake hâlâ yatağın ucunda duruyorlar, giysileri dökülmüş. Caleb ikisinin de sikini avucunun içine almış. Caleb boynunu emerken Jake'in başı arkaya eğilmiş, gözleri kapalı.

"Çocuklar," diye seslendim. "Jake-Cay-"

Birbirlerinden ayrılıyorlar, başları bize doğru dönüyor. Ilmari itişlerini yavaşlatıyor, boynumu öpmek için yüzünü indiriyor. Zevkle mırıldanıyorum, bir elimi onlara doğru uzatıyorum. "Buraya gel."

Bir adım öne çıktılar, Jake elimi tuttu.

"RİA'mı çıkarttım," diyorum. "Geçen hafta. Çıkardım."

İkisi de ne demek istediğimi anlayınca gözleri kocaman oldu. Aylardır bunun hakkında konuşuyorduk. Jake evlendiğimiz gece denemeye başlamamızı istiyordu. Neyse ki diğer ikisi ertelememiz gerektiği konusunda hemfikir. Medya fırtınasını atlatıp yeni normalimizi bulmalıyız. Ama şimdi tam zamanı gibi geliyor. Mutluyuz. Hazırız. Hayatımızın bir sonraki aşamasının başlamasını istiyorum.

"Vay anasını," diye haykırıyor Jake, yüz ifadesi coşkulu. "Şu anda ciddi misin Seattle?"

Ilmari tekrar hareket etmeye başladığında dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Ah, evet," diyor Jake, yatağın kenarında dizlerinin üzerine çökerek. Elimi tutuyor ve Ilmari vücuduyla bana taparken parmak eklemlerimi öpüyor.

Caleb, Jake'in arkasında duruyor, gözleri kocaman. Tüm erkekler arasında çocuk fikrinden en çok tedirgin olan oydu. Ama Caleb her zaman eylemle en iyisini yapar. Y yaparak öğrenecek ve kendine güveni artacak, bundan hiç şüphem yok.

Jake, Ilmari'nin beni tutuş şeklini değiştirerek her hamlede kendini derinlere gömmesini hayretle izliyor. Onun tutkusunun benimkiyle birleşmesine izin verirken gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum. Birlikte daha güçlüyüz. Asla ayrılmamak üzere. Ilmari Price benim kocam. Sevgilim, dostum.

Orgazmım daha da şiddetlenirken inliyorum.

"Gel," diye yalvarır Ilmari. "Tekrar gel, Rakas. *Benimle* gel -lütfen-"

Kocamın yalvarışını duymak beni paramparça ediyor. Kalçaları içeri giriyor ve sıcak salınımı beni doldururken tutuyor. Amım onu sıkıca tutuyor. Nefes nefese kalıyorum, terliyorum, yıldızlar görüyorum. O dışarı kayarken yatağa doğru sarkıyorum. Nefes nefese yanıma dönüyor, eli amıma doğru iniyor. Bir parmağını giriş yerimde gezdirip dudaklarıma götürüyor. Hevesli bir iniltiyle parmağını ağzıma alıyorum, dilimde salgılarımızın karışımını tadıyorum.

"Caleb, gel," diye emreder Ilmari. "Al onu. Karımızı al. Doldur onu."

Birden Caleb neredeyse korkmuş görünüyor. Elimi ona , dirseklerime kadar yükseliyorum. "Buraya gel, bebeğim."

İleriye doğru adım atıyor ve yumuşak bir irkilmeye yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöküyor. Burada kendi elementinin dışında. Oyun yok, sapkınlık yok. Bu tamamen başka bir seviyede seks ve yakınlık. İkimizin de neye ihtiyacı olduğunu bildiğimden, dizlerimin üzerine yuvarlanarak kontrolü ele alıyorum. "Uzan," diyorum sert bir sesle.

"Kasırga-"

"Uzan Caleb," diyorum, elimi ensesine dolayarak. "Sikine bir kraliçe gibi bineceğim. Sen *benimsin*. Benim kocamsın. Ya hepimiz oluruz ya da hiçbirimiz. Var mısın?"

Başını sallayarak yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor. Onu yatağa doğru çevirirken öpüşüyoruz. Dirseklerimin üzerine düşerek delikli sikini ağzıma alıyorum. İnliyor, ben onu sertleştirirken elleri saçlarımda. Kucağına tırmanırken açlıktan ölüyorum, siki klitorisime bastırılana kadar kalçalarımı oynatıyorum. Titriyorum, kalçalarımı kaldırıp onu giriş yerimde çentiklerken ona gülümsüyorum.

Bakışları kararırken gözleri sadece beni görüyor. "Yap şunu," diye hırlıyor.

Sert ve hızlı bir şekilde batıyorum ve ikimiz de çığlık atıyoruz. Hareket etmeye başladığımda piercingleri beni o kadar mükemmel okşuyor ki, kendimi onun mükemmel sikinin üzerinde becerirken ritmimi buluyorum. Elleri kalçalarımın, her hamlede göğüslerimin zıplamasını huşu içinde izliyor.

"Bebeğim, çoktan yaklaştım," diye bağıriyorum, açgözlü amım onu çoktan sıkıyor.

"Ben de-" İnliyor, beni sabit tutarken başı geriye doğru eğiliyor, kalçaları içime doğru çarpıyor.

Haykırıyorum, itişlerinin gücü beni serbest düşüşe geçiriyor. Nefes nefese ve inleyerek, beni neredeyse sarsan bir orgazmıla sarsılıyorum. Onu çok sıkı sıkıyorum, dalga dalga bana çarpıyor. Ve sonra ılık dölleri içime doluyor, içimden onun üzerine damlıyor.

İkimiz de kendimizden geçerken ben titriyorum. Sonra öne doğru kıvrılıp oturma pozisyonuna geçiyor, siki hala içimde gömülü. Gözyaşlarımı silip beni öptüğünde ağladığının farkında bile değilim.

"Seni seviyorum Rachel. Bebeğim, seni çok seviyorum," diye mırıldanıyor. Erkek arkadaşlarım arasında sesi en az çıkan o. Bağlılığını kelimelerden ziyade hareketleriyle gösteriyor. Şimdi bunları duyunca, güneş ışığı arayan bir çiçek gibi ona yapışıyor, onu öpücük yağmuruna tutuyorum.

"Seni seviyorum," diye inledim. "Cay, seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Hurricane," diyor ve Jake'i ararken öpüşmemizi kesiyor.

Sonunda sıranın kendisine geldiğini anlayan Jake yanımızdaki yatağa uzanıyor,

Önce beni, sonra Caleb'ı, sonra tekrar beni öperken kollarını ikimize de doluyor. "İkinizi de çok seviyorum," diye mırıldanıyor. "Sizi seviyorum. Benim kızım ve benim erkeğim. Ben dünyanın en şanslı erkeğiyim. Seni bile seviyorum Mars," diye ekliyor omuzlarımızın üzerinden Ilmari'ye.

Döndüğümde Ilmari'nin yatağın kenarındaki sedirde oturduğunu görüyorum, hala çıplak. Yavaşça başını sallıyor, ki artık hepimiz bunun Ilmari'nin 'Ben de seni seviyorum ama bunu söyleyemeyecek kadar duygusal olarak korunuyorum' anlamına geldiğini biliyoruz. Bu yüzden sadece sana bakacağım ve bunun yeterli olmasını umacağım.

Jake'e döndüğümde kalbim taşarak gülümsüyorum, Caleb'in siki hâlâ amımda duruyor. "Angel lütfen," diyorum yüzünü avuçlayarak. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Beni kollarımın altından tutup Caleb'in üzerinden kaldırıyor ve dönerek diğer yatağa bırakıyor. "Eller ve dizler, bebeğim. Derinlere inmek istiyorum."

Hevesle dizlerimin üzerine çöküp yatağın ucuna doğru dönüyorum. Ama Jake hemen beni takip etmiyor. Başımı çevirdiğimde Caleb'ın omzunu iterek onu karşı yatağa yatırdığını görüyorum. Eğilip Caleb'ın yarı sertleşmiş aletini ağzına alıyor ve aç bir iniltiyle yalayarak temizliyor. Caleb iki eliyle Jake'in saçlarını yumrukluyor, kalçalarını hareket ettirirken bakışları volkanik, Jake'i boğacak kadar sert kalmasını istiyor.

Odanın öbür ucundan Ilmari inlerken inliyorum, sertleşmiş aleti ellerinde. O da en az benim kadar bundan hoşlanıyor. Beni hamile bırakmanın artık mümkün olduğunu bildiği için üreme sapkınlığı tam gaz devam ediyor. "Bu kadar yeter," diye emrediyor. "Jake, karımızı becer. Şimdi. Bu gece bütün döllerimizi o alacak."

Jake bir iniltiyle Caleb'in üzerinden kalkıyor ve onu öpmek için hızla doğruluyor. Sonra arkamdaki şiltenin üzerine çöktü, elleri yanlarımda geziniyordu.

sert siki kış yanaklarımın arasına yerleşirken omuzlarımda. Kendini üzerime bıraktı. "Öp beni."

Dönüyorum, omzumu öpüşebileceğimiz kadar indiriyorum. Özensiz ve hızlı ama umurumuzda değil. Sonra eli bacaklarımın arasından kayıyor, girişimi arıyor. "Siktir, bebeğim," diye inliyor. "Çok ıslaksın. Seni mahvetmişler. Döllerinden damlıyorsun."

Sözleri karşısında inliyorum, parmaklarıyla içeri daldığını, pisliği hareket ettirdiğini ve geri koyduğunu hissediyorum.

"Üreme saplantım olduğunu hiç düşünmezdim, ama bu beni tamamen tahrik ediyor," diyor başka bir iniltiyle. "Mars, gel hisset," diye sesleniyor.

Ilmari, "Sadece işini bitir," diye yanıtlıyor.

"Jake, lütfen," diye yalvarıyorum, bu bekleyiştten dolayı çaresiz hissetmeye başlıyorum. "Sana ihtiyacım var meleşim. Dölüne ihtiyacım var." Sözcükler, beni tutup girişime çentik atarken nefes nefese nefesler arasında çıkıyor.

"Sen benimsin Seattle," diyor, kendini eve çarparak.

İkimiz de haykırıyoruz ve ben açığı değiştirerek dirseklerimin üzerine düşüyorum. Onu serbest bırakıyorum. Beni kullanmasını ve doldurmasını, istediği kadar sert vurmasını istiyorum.

"Karım," diye inliyor beni sahiplenirken. "Sevgilim. Çocuklarımdan annesi. Lanet olası ruh eşim. İşte sen busun. Tanıştığımız gece benden bir şey aldın ve onu asla geri alamayacağım. Geri almak *istemiyorum*. Beni değiştirdin, bebeğim."

"Beni de değiştirdin," diye haykırıyorum, bedenim bu kadar mükemmel bir şekilde doldurulmanın coşkusuna kapılıyor.

"Sen benim her şeyimsin," diyor. "Benim bütün dünyam. Sen, Cay ve Mars. Siz benim dünyamsınız. Nokta. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Evet," diye yalvarıyorum. Eğer evren iyilikseverse, onları sonsuza dek saklamama izin verir.

Her zamanki gibi dalga boyunu paylaşarak üzerime eğiliyor, içime girerken göğüslerimi avuçluyor. "Beni asla bırakma. Rachel, lütfen."

İkimiz de dizlerimizin üzerine çökene kadar geriye doğru eğiliyorum ve kalçalarımı ona doğru bastırıyorum, onunla birlikte sallanıyorum, ellerim göğüslerimde onunkileri tutuyor. "Asla," diyorum toplayabildiğim tüm güçle.

"Asla, Jake. Sonsuza dek benimsin." Sonra haykırarak içime boşalıyor. Onun boşalması benimkini tetikliyor. Bu diğerlerinden daha yavaş ve daha derin. Bir tür nabız gibi atan ağrı.

ve yutuyor, sanki tüm vücudum aniden sıvı altına dönüşmüş gibi.

Yatağa uzanıyoruz ve yanıma yuvarlanıp içimden çıkıyor. Ilmari bir kalp atışı kadar kısa bir sürede yanıma gelip beni sırt üstü çeviriyor. Elini bacaklarımın arasına atıyor ve bacaklarımın arasından taşan pisliği avuçluyor. "Hepsini al," diye homurdanıyor. "Bizi içinde tut Rakas. Bizi bir aile yap. Bizi bir bütün yap."

Üç adamım da yatağa gelirken gözlerim yaşararak başımı sallıyorum. Jake sol tarafımda, Ilmari sağ tarafımda kalıyor. Caleb, Jake'in arkasından yatağa kayıyor ve kolunu onun üzerinden geçirerek karnımın üzerinde düz bir şekilde yayılıyor. Dördümüz de çok küçük bir yatakta birbirimize sarılarak yatıyoruz.

Bu temeli kayan kumlar üzerine inşa etmiş olabiliriz, ama birlikte her zamankinden daha güçlü duruyoruz. Benim üç bağım var, kopmaz. Onların da kendi bağları var; dostluk, takım çalışması ve sevgi bağları. Gelecekte ne olursa olsun, artık kim olduğumu ve nereye ait olduğumu biliyorum.

"Oda servisi isteyen var mı?" Jake mırıldanıyor. "Ben dondurma sipariş edeceğim."

Ilmari sadece inliyor. Sanırım Caleb çoktan uyumuş olabilir. Bu arada, gülümsemekten kendimi alamıyorum. Her şey yanımdaki adamla bir otel odasında başladı. Gizemli Çocuk. Şimdi buradayız, ikimizin de hayal bile edemeyeceği bir hayat yaşıyoruz.

Gözlerimi kapatarak daha da sokuluyorum. Bu anı dondurmaya kutlamama gerek yok. Hayat zaten çok tatlı.

SON

Plaj gününde Tess ve Langley arasında neler olduğunu merak ediyor musunuz? Ardından Jacksonville Rays serisinin bir sonraki çiftine **bonus** bir **göz atmak** için [BURAYA](#) tıklayın.

PUCKING WILD bir MF ters yaş farkı, önce o düşer, romantik komedi. Tatlı Ryan, vahşi ve korkusuz Tess'in kalbini çalmak için elinden geleni yaparken yüksek sesle gülmeye hazır olun.

PUCKING WILD için [BURADAN](#) ön sipariş verin

TEŞEKKÜRLER

TikTok'ta bulduğum ve hokey romantizmiyle ilgili her şeye bayılıp iç geçirmeyi seven muhteşem okuyucu topluluğu olmasaydı bu kitap var olamazdı. Umarım Rachel ve Rays'i siz de benim kadar seversiniz!

Birkaç kişiye teşekkür edelim. Öncelikle ve her zaman, cesur alfa okuyucum Ashley'e teşekkür ederim. Kitaplarımı yazma sürecini çok eğlenceli hale getiriyorsun. Beta ekibime teşekkür ederim: Rachel, Amanda, Katie ve Alex. Ben yeni türler keşfederken ve sizleri aşırı dramatik karakterlerle tanıştıırken hepiniz harika amigolar oldunuz.

Menajerim Susan'a bana şans tanıdığı ve ses hakları şirketlerine bir ön roman önerdiği için teşekkür ederim. EMILYVERSE'deki karakterlerin hepsinin bir sese sahip olmayı hak ettiğine inanmaya devam ettikleri için Tantor Media'daki ortaklarıma çok teşekkür ederim.

Fincemi 21^{inci} yüzyıla taşımama yardımcı olduğu için Shani'ye teşekkürler. Sandra'ya @smaldo.designs tüm bu serinin muhteşem gizli kapak makyajı için teşekkür ederim! Hockey Hoes'larıma teşekkür ederim -Jessa ve Nikki- sizinle birlikte hokey romantizmine dair her şeye bayıldığım için çok eğleniyorum.

Son olarak, muhteşem ARC Ekibime kocaman bir TEŞEKKÜR sunmak istiyorum!!! Hevesiniz, ilginiz ve Rachel ile adamlarına olan bağlılığınız için her birinize çok minnettarım.

Hepinizi seviyorum ve sizler için kitap yazmaya devam ederken beni destekleyen böyle harika bir topluluğa sahip olduğum için çok şanslıyım. Okuyucularım olmadan hiçbir yerde olamazdım.

XO,

Emily

İNCELEME BIRAKIN

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Okuyucu yorumları

-Hem resmi hem de gayriresmi, bağımsız yazarların başarısının can damarıdır. Kendinizi en rahat hissettiğiniz yer neresi olursa olsun (TikTok, Instagram, Facebook) dürüst eleştirileriniz benim için her şey demek.

- ♦ [Goodreads](#)'e yorum bırakın
- ♦ [Amazon](#)'a yorum bırakın

AYRICA EMILY RATH TARAFINDAN

İKİNCİ OĞULLAR SERİSİ

Baharatlı 'neden seçmeli' Regency Romantizmi

#1. GÜZEL ŞEYLER 2.

DÜK HAZRETLERİ

#3 ALCOTT HALL

STANDALONLAR

Çağdaş MM Omegaverse

WHISKEY & SIN

JACKSONVILLE RAYS SERİSİ

Baharatlı hokey

romantizmi #0.5 O BİR

GECE #1 PUCKING

AROUND

#2 PUCKING WILD (Yaz 2023)

YAZAR HAKKINDA

Emily Rath bir romantizm ve fantezi yazarıdır. Gündüzleri üniversite profesörü olan Rath, kocası, oğlu ve kedisiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır. Düzenli olarak köpekbalığı dişi aramak için yerel plajları tarıyorlar.

- Aylık canlı oturumlar, sanat eserlerine özel ilk bakışlar ve devam eden ve yeni projeler hakkında sohbetler için [FB Grubuma](#) katılın
- Tüm önemli yayıncılık haberlerini almak için [Bültenime](#) katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.